

Giới thiệu Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đanh Đá

Thể loại: Cạn hiện đại, sùng, điền văn

Nhân vật chính: Lâm Lam

Phối hợp diễn: Hàn Thanh Tùng, Đại vương, Mạch Tuệ, Nhị Vương, Tam vương, Tiểu vương, một đại gia đình sum xuê

Tình trạng sáng tác: đã hoàn

Độ dài: 169c chương+ 17 phiên ngoại

Designer ảnh: Vĩ Thụy

Nữ nhân vật trong sách là người đàn bà chua ngoa không biết lý lẽ, chuyện gì cũng sẽ giã đến long trời lở đất, phá huỷ tương lai tươi đẹp của chồng, nuôi dạy năm đứa con đều thành nhân vật phản diện...

Lâm Lam trong cả tí người, xuyên thư, quả là may mắn...cái rắm...

Cha mẹ chồng thiên vị, em trai em gái bên đó thì lòng tham không đáy, năm đứa hùng hài tử, một ông chồng lúc nào cũng trương khuôn mặt như ai thiếu nợ tiền....Lâm Lam

Chiếm lấy tiền của tôi? Ở riêng đoạt lại!

Dám đến giờ thôi ngang ngược? Đưa hân đi cái tạo lao động!

Dám nhóc quấy phá khó dạy? Đó là thiếu tình thương! Liều chết thương yêu!

Người đàn ông mặt lạnh kia làm gì? Tại sao muốn như vậy như vậy.....

Gỡ mìn đọc truyện:

Chỉ là tưởng tượng không nên nghiên cứu dẫn chứng, đề tài chính là xuyên vào sách, đừng có xoắn xuyết nữ chính cũ hay hiện tại ... , đem nữ chính cũ làm kiếp trước của nữ chính là được (không bôi đen nam nữ chính của nguyên tác).

Đây chính là một bộ truyện với mệnh đề: một người phụ nữ hiện đại xuyên vào trong trong hoàn cảnh nát bét, phải làm thế nào đầu cực phẩm (ý chỉ một đám người đáng ghét hiếm thấy), thu phục bọn trẻ, đàn ông, đề có cuộc sống hàng ngày thật tốt? Nam chính nội lểm không quen biểu đạt, nguội lạnh, tính cách không hoàn mỹ, nửa đời trước kính dâng cho tổ quốc cho quân đội, nửa đời sau yêu nhà yêu vợ yêu con. Cho nên không nên xoắn xuyết cái gì làm sao người đàn ông này lại bỏ mặc vợ bỏ mặc con, nhất định là có các loại nguyên nhân, không hiểu không chấp nhận cái này thì không nên xem, đừng làm khó dễ mình.

Nếu như có thể kiên trì xem phần mở đầu, phía sau chủ yếu là cung chịu ngọt ngào hằng ngày, làm ruộng nuôi con, xen kẽ tàn bạo cực phẩm, bọn nhỏ mỗi đứa đều có điểm đáng yêu riêng, vợ chồng nhỏ cũng ăn ái ngọt ngào, người một nhà cố gắng phấn đấu để cuộc sống ngày càng tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đanh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 1: Uống thuốc trừ sâu

Edit: Minh Nguyệt

Beta: Tiểu Tuyền

Cuối tháng sáu, giữa trưa tiết trời nóng nực, người của thôn Sơn Nhai thường đang nghỉ ngơi.Tuy nhiên hôm nay lại đứng vẫy ở sân đập lúa của đại đội, ba lớp trong ba lớp ngoài, nước chảy cũng không lọt.

Từ trong đám người truyền ra tiếng hét chói tai, “Mấy người mau đi nói cho anh ấy biết, nếu không chịu trở về tôi liền uống thuốc trừ sâu, chờ nhất xác tôi đi!”

“Trời ạ, cô ta định uống thật sao?”

“Đây chính là 1605 kịch độc a!”

“Ôi mẹ ơi, chết người chết người rồi!”

Mọi người liền tranh nhau liên tiếp hô to, cả đoàn người loạn cả lên.

Đại đội trưởng gào lên” Chết người rồi, mau gọi bác sĩ đến đây!”

Advertisement / Quảng cáo

Bí thư trừng mắt, giọng buồn bực nói: “Cứ một người đi báo tin nữa, nhanh lên!”

.....

Đầu đầu, mặt mũi, khát nước, đây là cảm giác rõ nhất của Lâm Lam khi say rượu.

Tối qua tâm trạng cô không tốt nên uống nhiều hơi chén, về đến nhà trọ liền nằm ngủ, cả đêm không ngừng gặp ác mộng, luôn có tiếng điện thoại cùng tiếng gõ cửa vang lên bên tai.

Không nghĩ tới lúc tỉnh rồi mà bên tai vẫn vang lên tiếng người ong ong như trong mộng.

“Anh hai, anh nói xem, mẹ..... có phải uống thuốc trừ sâu nên đã chết rồi không?”

“Xuyt, nhỏ giọng một chút, mẹ chỉ diễn trò hù dọa bọn họ thôi, để cho cha chịu về nhà. Chúng ta đi cắt cỏ đi.”

Lâm Lam cố gắng mở mắt, nhưng mí mắt lại như bị cái gì dính chặt vào, làm thế nào cũng không mở được.

Một lát sau lại có âm thanh chói tai truyền đến, “Lão Tam ở trong bộ đội, tôi thấy cô ta mang theo năm đứa con bạn rận nên cũng không bắt ép cô ta làm việc, cô ta cũng được lắm, cả ngày tác oai tác quái. Không muốn ở thì rút ngay về nhà mẹ đẻ đi, không ai cần cô ta! Không treo cổ thì uống thuốc trừ sâu, đây là chẻ bả già tôi chuẩn bị muốn tôi mau chết đi chứ gì? Tôi chưa thấy qua đứa con đâu nào độc ác như vậy! Muốn ra ở riêng? Sao cô không cảm sọi dây siết chết tôi đi?..... Mấy người hóng hớt cái gì, đi làm việc đi, đừng có kiểm soát lười biếng!”

Nhưng ngay sau đó liền truyền đến tiếng gõ cửa.

Uống thuốc trừ sâu? Ra ở riêng?

Hỗn loạn.

Đầu Lâm Lam đau muốn nứt, cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân mới đem mí mắt vén lên.

Đập vào mắt là cảnh tượng, căn phòng chật chội, không thấy được cửa sổ, chỉ thấy một tấm màn cỏ treo lơ lửng, vách tường và nóc nhà đều bị khói hun, trong góc còn treo một cái móc đen thật dài, chóp mũi tràn ngập đủ loại mùi khiến cô khó thở. Lâm Lam không phân biệt nổi đây là mùi phân gia súc hay mùi nước tiểu trẻ em, hay mùi ẩm mốc lâu ngày, hoặc có thể là một mùi gì đó khác.

Quả thực khiến cho người ta buồn nôn.

Trong đầu Lâm Lam vang lên một tiếng ầm, giống như sấm sét giữa trời quang-không lẽ mình xuyên qua?

Lâm Lam nhắm mắt lại đợi chờ hồi lâu, lần nữa mở mắt, vẫn là tường đất bị khói hun.

Lần này cô tin chắc mình thật sự xuyên qua.

Sờ dĩ xác định như vậy, là bởi vì trong đầu xuất hiện một chút kí ức không thuộc về cô, giống như nhìn một quyển sách hay xem phim chiếu bóng, rất ấn tượng.

Thập niên 70 của Hoa Hạ, tỉnh D, phía Bắc có một thôn nhỏ, gọi là thôn Sơn Nhai.

Nguyên chủ cùng tên với cô, nhà mẹ đẻ là Lâm gia, sống ở nông thôn, nhà chồng họ Hàn, chồng nguyên chủ- Hàn Thanh Tùng- là một quân nhân, hai người có năm đứa con.

Nguyên chủ chưa từng đi học, chỉ học một vài ngày ở lớp xóa nạn mù chữ, số từ biết được không quá năm mươi. Từ nhỏ đã cứng đầu, tính tình cũng không quá tốt, vừa không có văn hóa lại vừa không có kiến thức, gặp phải vấn đề sẽ không bình tĩnh nghĩ biện pháp, thủ đoạn thường dùng nhất là ồn ào, vì vậy ở nhà mẹ đẻ cũng không được yêu quý.

Mười sáu tuổi nguyên chủ già cho Hàn Thanh Tùng, hần hàng năm không ở nhà, nguyên chủ bị mẹ chồng và chị em dâu chèn ép, lại không nghĩ ra biện pháp hòa giải mâu thuẫn, tính tình càng ngày càng táo bạo, động cái liền làm ầm lên, sau lại trực tiếp dùng cái chết để uy hiếp người khác.

Mà Hàn Thanh Tùng 17 tuổi làm lính, trải qua hơn mười năm liêu mạng, bây giờ đã làm đến chức Đại đội trưởng.

Tiền đồ rộng mở.

Cũng vì vậy nguyên chủ mới không yên lòng, vốn đã nghi ngờ hần không thích mình, vừa có tiền đồ đã muốn trèo cao.

Advertisement / Quảng cáo

Cho nên nguyên chủ vẫn làm âm ỉ để cho hần về nhà sống, tránh cho bị những hồ ly tinh xinh đẹp lại có văn hóa kia dụ dỗ mất.

Sờ dĩ lần này dẫn vở kịch uống thuốc trừ sâu là bởi vì nguyên chủ nghe người ngoài nói rằng, một lính giải ngũ đem về tin tức về cùng xác thực – Hàn Thanh Tùng ở bên ngoài có người khác rồi, là con gái của Tổng chỉ huy!

Hàn Thanh Tùng nhất định phải ly hôn với cô giống như một cọng rom đề chết lác đă, nguyên chủ lần lượt chạy đi công xã đánh điện tín gửi cho bộ đội, nhất định phải để chồng mình về nhà, không trở về cô sẽ chết! Hơn nữa muốn dẫn năm đứa bé cùng chết!

Chuyện này bị mẹ chồng biết, bà Hàn đương nhiên không đồng ý, con trai có tiền đồ tốt, đây chính là vinh quang và là điểm chống đỡ cho kinh tế nhà họ Hàn, nếu con trai trở về, không phải là mất trắng sao?

Tuyệt đối không được!

Sau đó nguyên chủ yêu cầu mẹ chồng đưa tiền trợ cấp của chồng cho cô, nếu không thì phải bắt chồng cô về, không đồng ý cô sẽ uống thuốc!

Cô lại báo con thứ hai của mình là Hàn Vương Quân nhất một bình 1605 trống không về, nghĩ rằng nếu đã không còn thuốc bên trong, đổ nước vào cũng không ai nhận ra, làm bộ uống thuốc trừ sâu hù dọa người khác.

Dĩ nhiên, cũng có ý là cho người nhà nhìn thấy lợi hại.

Nào biết đầu rằng 1605 này lại là kịch độc, lúc dùng vô ý để nước thuốc dính vào da cũng gây nguy hiểm, huống hồ là uống trực tiếp?

Mặc dù nguyên chủ chỉ giả vờ ngâm một ngụm, cũng đủ làm cho một người phụ nữ thân thể không khỏe mạnh như cô mất mạng.

Vì vậy Lâm Lam liền xuyên tới đây.

Chẳng qua là theo cốt truyện, lần này nguyên chủ thật sự được như ý.

Hàn Thanh Tùng bị cô huyền não đến nản lòng thoái chí, không có tâm muốn làm quan, rốt cục nộp đơn xin chuyển nghề cho quân đội, mấy ngày nữa sẽ về nhà.

Nhưng hần về nhà cũng không khiến cái nhà này thêm hòa thuận, ngược lại đây là điểm mớ mìn cho bị kịch sau này.

Nguyên chủ vốn thế rằng chỉ cần chồng về nhà, cô liền an tâm sống, nhưng lúc chồng trở về cô loại nghi ngờ hần không thích mình, nghi ngờ hần đàn địu với người phụ nữ khác. Chỉ cần hần rời khỏi tầm mắt mình thời gian ăn nửa bát cơm, cô liền nghi ngờ hần đi hẹn hò với người nào đó.

Người trong thôn từ thiếu nữ đến cô dâu nhỏ, dù là bà góa cũng đều trở thành đối tượng hoài nghi của cô.

Chỉ cần Hàn Thanh Tùng không thuận theo ý cô, cô sẽ cãi nhau đòi tìm chết, cuối cùng dẫn đến việc Hàn Thanh Tùng muốn ly hôn.

Ai ngờ sau khi cô náo lớn một hồi, một lần Hàn Thanh Tùng ngoài ý muốn mà mất mạng.

Sau khi hần chết, nguyên chủ càng thêm vận vẹo, một mặt hối hận đem mấy đứa nhỏ ra trút giận, một mặt lại cung chiêu bao che khuyết điểm, đem bọn chúng toàn bộ nuôi thành phế vật, cuối cùng không có một đứa nào được chết già.

Chờ một chút!

Lâm Lam đột nhiên ý thức được, nội dung câu chuyện này giống với một quyển tiểu thuyết cô đã xem qua từ lâu. Trong sách nam nữ chính là một đôi thanh mai trúc mã, mãi mê làm giàu, trong đó nữ phụ bởi vì phong cách làm trời làm đất mà đề lại trong cô ấn tượng rất lớn. Cô ta là con gái của nguyên chủ- Hàn Mạch Tuệ, trẻ trung xinh đẹp lại hoạt bát, từ nhỏ bị nguyên chủ nuôi đến tâm cao ngất, hư vinh vô cùng, luôn nghĩ mình là công chúa muốn gì được nấy, phàm là người không hợp ý cô thì chính là người xấu. Nguyên chủ tận sức giúp đỡ con gái làm quen với nam chính, mà mấy đứa con trai của cô cũng dần bị nuôi hỏng, cuối cùng không được chết già.

Truy cứu nguyên nhân căn bản, điều có liên quan đến giáo dục của nguyên chủ ở kiếp trước.

Cô lại xuyên qua một người như vậy.....

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Trở về? Không thể nào.

Rời nhà trốn đi? Ly hôn?

Advertisement / Quảng cáo

Đầu năm nay không ai ly hôn, nếu như cô chỉ quan tâm đến bản thân mà ly hôn, chỉ sợ nhà họ Lâm ở nông thôn cũng không chứa chấp cô.

Ở niên đại mà không có hộ tịch, công điểm, thơ giới thiệu thì sống không nổi này (*), xem chừng, cô chỉ có thể dùng thân phận của nguyên chủ mà sống sót.

(*)*Công điểm (gōngfēn), là tên gọi của đơn vị đo lường công việc tại Trung Quốc trong lịch sử hợp tác xã sản xuất nông nghiệp, là đơn vị thù lao mà công xã nhân dân tính toán lượng công việc cùng sức lao động của xã viên. Trị giá của Công điểm = tổng sản lượng giá trị đơn vị lao động trừ đi nhân số sau đó chia đều trị giá, đến cuối năm sẽ đạt được giá tiền công đã quy đổi.*

Chẳng qua là cô đột nhiên cái tai quy chính, không biết người khác nghi ngờ hay không, mà cho dù có khiến người khác nghi ngờ, cô cũng không thể nào dùng phương thức sống như nguyên chủ được.

Cô đột nhiên nảy ra một ý, cô có thể lấy cô đại nạn không chết làm nản lòng thoái chí, đột nhiên nghĩ thông suốt không còn muốn náo loạn, chỉ muốn sống một cuộc sống thực tế bình thường!

Ừ, không tệ!

Cô đều bị mẹ chồng chèn ép cùng với chồng không có tình cảm với cô mà nói, không phải vấn đề to tát.

Sống? Cô vẫn còn rất nhiều cách.

Đối với cô mà nói, đáng sợ nhất chính là ——

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xin xuất ngũ

Chính là năm đứa trẻ kia!!!

Đời này cô sợ nhất chính là trẻ con. Dù cô từng tiếp xúc với trẻ con, hơn phân nửa cũng là những đứa trẻ nghịch ngợm.

Ví dụ như đồng nghiệp cô có một bé gái sáu tuổi, đến phòng làm việc đòi cô mua đồ hoặc làm nũng gọi cô “dì ơi” nhằm lấy vòng cổ bông tai của cô để đeo, còn nhờ cô đừng nói cho mẹ nó biết.

Một hai lần cũng thôi đi, mấy lần sau, cô rốt cục nhận không được nói với đồng nghiệp, người đó trước mặt cô nói xin lỗi, nói con mình con nhỏ không hiểu chuyện mong cô bỏ qua, kết quả xoay người liền cùng đồng nghiệp khác nói cô keo kiệt không có tình thương, đối xử khắt khe với trẻ nhỏ.

Còn có con của họ hàng thân thích, mỗi lần tới nhà cô, đều giống như tới ăn cướp. Nếu cô không đem đồ trang điểm, trang sức cùng với các sản phẩm điện tử cất đi, đây tuyệt đối là một cuộc tai nạn. Hơn ngàn sản phẩm chăm sóc da, mỹ phẩm có thể bị bôi trét khắp nơi.

Cô còn chưa tức giận, chỉ không cười nói với họ rằng ” không có gì”, họ cũng phải phàn nàn với mẹ của cô “Sao Lam Lam càng ngày càng khó tính vậy, cùng đứa bé chấp nhặt? Con gái lớn như vậy rồi còn không mau kết hôn rồi sinh con đi, nếu không sau này liền trở thành đồ cô đây.”

Chỉ sợ cả đồng đồ mỹ phẩm của cô đều bị đứa cháu này phá hỏng rồi, mẹ cô còn mắng tới mắng lui. Cuối cùng cô tự mình mua nhà thay vì để dành tiền cho em trai mua phòng cưới, tiền đã phát triển đến việc cô không muốn kết hôn và sinh con.

“Con dù sao cũng không có con, nhà này cùng tiền này về sau không phải cho bọn họ hay sao? Bọn họ bị sao vậy? Cũng không phải đem cho người ngoài, không sợ lãng phí.”

Tóm lại cô sợ cưới, sợ trẻ con sợ làm mẹ, không muốn có những đứa con như tiểu quý, không muốn trở thành người giống mẹ mình.

Cô quyết định độc thân cả đời, không hại người mà cũng không hại mình.

Advertisement / Quảng cáo

Thả đánh liều mười năm làm việc chăm chỉ, để cuộc sống tự do thoải mái, cần gì phải tìm đàn ông rồi sinh một đứa con làm giảm chất lượng cuộc sống?

Ai ngờ, ông trời ngửa mặt cô, lại để cô xuyên vào một người đàn bà đánh đá, mang theo năm đứa con khỏe mạnh, còn tặng kèm một ông chồng đầu gỗ!

Thời gian này không biết trời qua như thế nào a!!!

Cô nhắm mắt lại thật chặt, nghĩ xem có thể xuyên trở lại, hoặc đây chỉ là một giấc mơ thôi?

Lúc này bên tai truyền đến tiếng khóc sợ hãi của trẻ con, “Mẹ..... Chết..... Chết.....” Một cái nhò tay sờ loạn trên mặt cô, cũng không biết nặng nhẹ, làm cho cô đau mắt đau cổ, hô hấp cũng khó khăn.

Lâm Lam chỉ đành phải mở mắt, đem bàn tay kia bỏ ra, “Làm gì vậy?”

Nói xong cô liền hối hận, mình nói giọng quá dữ, lại làm nó sợ.

Nhưng đứa nhò kia cũng không để ý, một đôi mắt to gấu gao nhìn cô, chỉ sợ cô thật sự đã chết rồi.

Mặc dù Lâm Lam không thích trẻ con, nhưng cũng thừa nhận đứa trẻ này có một đôi mắt to tròn xinh đẹp, trong bóng tối mờ tỏa sáng long lanh, chỉ tiếc bé quá mức gầy yếu, cộng thêm không ai tỉ mỉ chăm sóc, cả người vô cùng bẩn.

Đây là con nhỏ nhất của nguyên chủ- Vương Vượng, năm nay 4 tuổi, bởi vì sinh non nên từ nhỏ yếu ớt, còn có khuynh hướng tự bế, nguyên chủ rất ghét bé, cảm thấy bé như một người mù, một kẻ ngu, là một gánh nặng.

Lâm Lam lại không thấy nó ngu ngốc, kẻ ngu sao có thể có ánh mắt chăm chú sáng ngời như vậy?

“Mẹ, ăn.” Nó vươn bàn tay nhỏ bé đen đúa ra, trên có một viên kẹo đang tan chảy.

Vô cùng bẩn.Lâm Lam thấy vậy có chút buồn nôn.

Nhưng cô cũng không nhẫn tâm giận lây sang bé, dù sao việc mình xuyên qua là một chuyện rất kì lạ, không liên quan tới bé.

Cô nhắm mắt lại, “Con tự ăn đi, đừng chạm vào cô.”

Bàn tay đen đen dính dính kia khiến cho cô khản trương ra mồ hôi lạnh.

Đứa nhò rất sợ cô, quả nhiên co rúm lại ở một bên không dám đụng cô nữa, chẳng qua là tầm mắt vẫn dính chặt trên người cô, sợ cô đã chết giống như lời người khác nói.

Đứa nhò a.....

Lâm Lam thờ dãi, bảo cô nuôi năm đứa trẻ, đây quả thực là nhiệm vụ không thể hoàn thành a.

Cô nhắm mắt lại, đem cuộc sống của nguyên chủ cùng 5 đứa con này xem qua một lần, rất nhanh mồ hôi lạnh lại chảy ròng, nguyên chủ cũng thật là lợi hại, đem mấy đứa nhò này đều dưỡng thành đại nhân vật phản diện trong truyện.

Lâm Lam trầm mặc một lúc lâu, cảm giác nặc dờ mình không sợ việc sống sót bằng thân phận của nguyên chủ, nhưng không có dũng khí đón nhận năm đứa trẻ này.

Tương lai của bọn chúng, thật sự là quá mức..... Cô một khi đã tiến vào nhân vật, vậy thì phải có trách nhiệm chăm sóc và hướng dẫn chúng đi đúng đường.

Trời ạ, cô sợ nhất là trẻ con!

Cho dù tiểu thiên sứ đáng yêu cô còn sợ, huống chi thoảng cái tiến vào hình thức Địa Ngục!

Vận may này cô nhận không nổi.

Cô đang suy nghĩ miên man, nghe ” kết ” một tiếng, có người mở cửa chạy vào.

“Mẹ, con bắt được một con cá chép rất to!” Một bé trai kháu khỉnh khỏe mạnh xông tới, hưng phấn mà khua tay múa chân, “Mẹ đoán xem con bắt như thế nào? Lúc con ở dưới nước, oạch một cái liền lấy tay bắt đấy, ha ha!”

Lâm Lam miễn cưỡng mở mắt ra nhìn nó, đây là con thứ ba, cả người chỉ mặc một cái quần cộc, toàn thân bị phơi đen nhánh, chỉ có tròng mắt trắng và hàm răng ở trong căn phòng tối mờ sáng lên, trông đặc biệt buồn cười.

Đây là Tam Vượng, kể từ khi ba tuổi bị rơi xuống sông rồi tự mình học bơi liền thích nước, trừ phi sông trong thôn bị đóng băng không thể bơi được, những lúc khác liền trốn đi bơi.

Advertisement / Quảng cáo

Có điều tục ngữ có câu “Chết đuối biết bơi”, tiểu tử này sau lại chính là bị chết vì đuối nước.

Ai..... Lâm Lam thờ dài.

Tam Vượng khó hiểu: “Mẹ, mẹ thế nào rồi? Cá lớn như vậy cũng không vui sao?”

“Tam Vượng!” Một bé trai khác từ ngoài đi vào, thuận tay đem cửa khép lại, nhỏ giọng nói: “Mẹ, tên gốc Tam Vượng này, nếu không phải vừa rồi con giữ nó lại, nó còn muốn đem cá lên nhà chính đấy.” Bé trai ấn đầu Tam Vượng xuống, “Đàn!”

Tam Vượng không phục, bấu môi, “Đừng ấn đầu em!”

“Mẹ, có khá hơn chút nào chưa? Con đi nấu canh cá cho mẹ. Nếu không, bà nội nhất định đem cá cho chú với dì út ăn. Hôm nay bà còn sai bảo anh cả với chị dì đưa trứng gà, còn bắt chị giặt quần áo cho dì út, thật là thiên vị!”

Lâm Lam nhìn nó một cái, đây là Nhị Vượng, từ nhỏ đã rất khôn khéo, có mắt nhìn hơn so với những đứa trẻ khác, cái miệng nhỏ nhắn cũng ngọt, am hiểu nịnh nọt lấy lòng người, so sánh với con gái càng giống áo bông nhỏ (*cùng ý với trí âm tri kỳ, biết quan tâm chăm sóc*) của nguyên chủ hơn. Nói khó nghe một chút chính là miệng lưỡi trơn tru, khẩu Phật tâm xà, dù sao sau này lớn lên dựa vào há miệng mà đi ngang thiên hạ, cuối cùng cũng bị chính cái miệng này hại.

Hiện tại những đứa trẻ này còn nhỏ, còn là một bộ dạng ngây thơ, đi đường sai cũng không biết đi như thế nào, chán chính hư hỏng phải đến khi Hàn Thanh Tùng chết.

Lâm Lam suy nghĩ nếu bây giờ cô bắt đầu dạy dỗ, có thể đem bọn nhỏ tránh khỏi kết cục bi thảm kia sao?

Aiz, gánh nặng đường xa.

Lúc này nhà chính truyền đến âm thanh chói tai của bà Hàn, lớn giọng như vậy rõ ràng là có ý để cô nghe thấy.

Lâm Lam nhủ mảy, mặc dù nguyên chủ có nhiều cái không đúng, nhưng bà già này cũng quá thiên vị, đối xử với nguyên chủ cũng quá tệ rồi.

Nàng dừng lại ý nghĩ muốn Nhị Vượng đem con cá lên nhà chính, dù sao mình cũng là người đàn bà đánh đá không cùng thuyền với bà lão này, nếu là thoát cái hiểu Lễ kính lão, sẽ làm sợ bọn họ.

Cô nói: “Nhị Vượng, con dẫn mấy em ra ngoài nướng cá ăn đi.”

Để bọn chúng tìm chân cầu hay xô xính nào nướng cá ăn cũng là chuyện bình thường, nguyên chủ trước kia không ít lần trộm đồ rồi mang theo mấy đứa trẻ ra ngoài ăn.

“Mẹ, được được, chờ nướng chín rồi con đem về cho mẹ ăn.” Nhị Vượng vừa nói vừa kéo Tam Vượng chạy đi, cũng không có quan tâm Tiểu Vượng đang ngồi co ro ở góc giường.

Đứa nhỏ đáng thương này, tất cả mọi người đều không để ý tới nó.

Lâm Lam cũng biết Nhị Vượng miệng lưỡi trơn tru, con cá đó chắc là không thể mang phần về, hơn phân nửa là chui vào bụng nó, Tam Vượng có thể ăn được hai phần là nhiều.

.....

Nơi đóng quân ở tỉnh D, bộ chỉ huy.

Đoàn trưởng Trần nhìn Hàn Thanh Tùng trước mặt, mới chừng mười năm trời qua, tân binh ngày ngọ năm đó giờ đã là Đại đội trưởng. Hơn mười năm sống trong quân ngũ làm phai đi vẻ non nớt trên mặt anh, thân thể cao lớn trắng kiện, khí thế trầm ổn cô đọng.

Người này mặc dù ăn nói không tốt, nhưng trong quân đội lại rất nổi bật, trung thành, dũng cảm, sắc xảo, rất có tiền đồ.

Bây giờ anh lại nói muốn xuất ngũ? Đầu bị lửa đá sao! Mặc dù tình hình đấu tranh hiện tại nghiêm trọng, dựa vào việc Hàn Thanh Tùng nhiều lần vào sinh ra tử lập nhiều chiến công cũng có thể bảo vệ anh bình yên không ngại.

“Hàn Thanh Tùng, cậu đã là lính chính thức, năm sau sư đoàn chúng ta sẽ thành lập một đội ngũ hàng đầu, bộ chỉ huy đã quyết định bổ nhiệm cậu làm đội trưởng huấn luyện đặc biệt, bây giờ lại muốn xuất ngũ? Cậu cần phải suy nghĩ rõ ràng!”

Chức vụ này bao nhiêu người nhòm ngó, không thiếu người vót nhọn đầu cũng muốn chui vào.

Hàn Thanh Tùng nhếch khóe môi muốn nói lại thôi, nắm tay chặt hơn một chút, trầm mặc, gặt đầu.

Binh lính từ nông thôn lên có thể làm đến chức vụ như anh không có mấy người, chỉ cần có chút hi vọng sẽ không ai chịu xuất ngũ về nhà, không chỉ chiến hữu của anh không hiểu, mà ngay cả chỉ huy cũng không hiểu, lập tức tìm anh đến đây hỏi rõ ràng.

Nhưng anh không muốn giải thích quá nhiều.

Những năm này mặc dù anh ở trong quân đội rất nổi bật, nhưng phải đổ máu rất nhiều, hơn nữa hai lần bị thương chỗ hiểm, có thể còn sống sót đã là rất may mắn. Với tố chất thân thể như hiện tại, để anh tới đội huấn luyện đặc biệt, ngược lại sẽ ảnh hưởng việc tập luyện.

Advertisement / Quảng cáo

Chủ yếu nhất chính là: trong lúc làm ra lựa chọn giữa gia đình và sự nghiệp..... Anh cũng không muốn đổi ý.

Mười mấy năm ở bên ngoài, một lần thăm người thân vội vàng được mấy ngày, anh không có thời gian cùng tình lực thực hiện chức trách của một người chồng, một người cha. Cho nên trong nhà nào loạn đến tình trạng này, anh có trách nhiệm rất lớn.

Vợ tìm đến cái chết, thậm chí tuyên bố muốn dẫn con cùng nhảy sông tự vẫn, mặc dù biết cô chỉ lặp lại trò cũ uy hiếp anh, nhưng anh một mối.

Không muốn bị hành hạ thêm nữa.

Lúc trước anh liên tục bảo đảm với cô, năm sau anh sẽ xin cho thành viên trong gia đình đi theo quân đội, để cô với con cùng tới đây.

Cô rõ ràng đáp ứng, nhưng bây giờ lại thay đổi, hơn nữa chi cần náo, đó chính là liên hoàn náo, nhảy sông tự vẫn, treo cổ, uống thuốc trừ sâu, không làm đến long trời lở đất thì sẽ không bỏ qua.

Anh đã cẩn thận suy nghĩ, quyết định về nhà sống cùng vợ con.

Đoàn trưởng Trần biết Hàn Thanh Tùng là một hủ nút, sẽ không nói chuyện, vì thế cũng phải lờ không ít người, hơn nữa anh đã quyết định chuyện gì thì bất luận kẻ nào khuyên cũng vô dụng.

Ông nói: “Cậu được phép về nhà thăm người thân trong vòng nửa tháng, xử lý tốt việc gia đình đi.”

Hàn Thanh Tùng trở lại kì tích xá, rồi lại nhận được bức thư khác từ nhà gửi đến, không giống mấy phong thư trước gọi anh trở về, đòi tìm chết hay là không được xuất ngũ.

Một phong thư này là gọi anh mau về, nhưng về để bỏ vợ!

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nghe lén

Edit: Minh Nguyệt

Beta: Tiểu Tuyền

Mặc dù không phải là trực tiếp uống thuốc trừ sâu, nhưng 1605 là kịch độc, chỉ ngâm một ngụm cũng đủđộc chết người.

Lâm Lam cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân khó chịu, cô chỉ cầu nguyện ngàn vạn lần đừng đem gan, thận, thần kinh gì đó độc hòng.

Cô nằm lâu liền cảm thấy khá hơn, liền muốn hoạt động một chút.

Căn phòng này vừa hẹp vừa tối, khi cô bước xuống suýt chút nữa bị ngã trật chân, nhìn tám rèm cô che khiến cho căn phòng vừa tối vừa không thông thoáng, liền giật xuống.

Tiểu Vương ở góc giường cho là cô lại muốn phát giận, sợ tới mức cố nép mình lại.

Lâm Lam đi bộ hai bước, lồng ngực buồn bực khó thở, muốn uống ngụm nước lại nhớ tới hũ đựng cùng chén đã bị nguyên chủ đập vỡ.

Cô muốn lên nhà chính rót nước, nhưng cả người không còn chút sức lực nào, đành phải ngồi xuống giường gạch.

Lúc này Nhị Vương trở lại, nó đem một bao bọc bằng lá cây đặt lên giường, bên trong có mấy miếng cá cháy khét và hai con rùa.

Nhị Vương cười hi hi, “Mẹ, cả đều bị Tam Vương ăn hết, con không nỡ ăn nên đem về cho mẹ ăn.

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng Lâm Lam hiểu rõ, nhìn nó một cái, “Nhị Vương, cha con không ở nhà, chúng ta sống không dễ dàng. Ăn nhiều ăn ít không có gì, nhưng con không được nói dối mẹ.”

Nhị Vương cười nói: “Mẹ yên tâm, con chưa bao giờ nói dối mẹ.”

Lâm Lam bảo nó đi lấy cho cô chén nước.

Rất nhanh Nhị Vương bung nước trở về, nhỏ giọng nói: “Mẹ, không ổn rồi, ông bà nội trốn trong phòng khai hội đối phó mẹ đó.”

Lúc trước Lâm Lam chỉ nghe thấy nhà chính truyền đến tiếng nói mơ hồ, xen lẫn tiếng chửi mắng của mẹ chồng, suy đoán là họ đang bàn bạc xem muốn xử lí nguyên chủ thế nào.

Cô nhận lấy chén nước, phát hiện chén dính dính, nhất thời có chút buồn nôn, chờ đưa đến khoe miệng liền ngửi thấy trong nước có mùi lạ, càng không muốn uống.

Trong nhà bếp không có nhiều dầu mỡ, dù không rửa sạch thì cái chén này cũng không nên bẩn như vậy.

Cô nhìn cảm giác buồn nôn xuống, uống một ngụm, nghỉ sau này mình làm chủ gia đình rồi, nhất định phải dọn dẹp mọi thứ sạch sẽ, tuyệt đối không thể để bẩn như vậy.

“Bà nội con có phải muốn đem mẹ đuổi về nhà ngoại hay không?”

Nhị Vương kinh ngạc nói: “Mẹ, sao mẹ biết?”

Ở chỗ này cũng không thể nghe được bọn họ nói gì a.

Lâm Lam hừ một tiếng, “Đoán.”

Nhị Vương nhìn cô, nghĩ rằng một khắc sau nhất định cô sẽ xấn tay áo lên quát tháo làm ầm ĩ, liền theo bản năng tránh sang một bên, miễn cho bị liên lụy.

Không nghĩ tới Lâm Lam lại đứng im, để chén xuống, nói: “Tam Vương đâu?”

“Nó không muốn cắt cổ, liền chạy đi bơi rồi, chờ nó về con sẽ thay mẹ dạy dỗ nó.” Nhị Vương làm bộ dạng một anh hai gương mẫu.

Lâm Lam nhìn nó một cái, “Con lên nhà chính nghe lén xem bọn họ nói gì, trở lại đây nói cho mẹ.”

Nhị Vương lập tức đi ra ngoài, Tiểu Vương ở trong góc bò ra, “..... Đuổi về nhà họ Lâm, ở riêng”

Lâm Lam tò mò nhìn, lúc này mới nhớ tới Tiểu Vương mặc dù khiêm thị, nhưng thỉnh lực tốt hơn người bình thường, chẳng qua sau này nguyên chủ càng ngày càng vận vẹo, lấy nó ra trút giận, ghét bỏ nó, mới biến nó thành đứa trẻ tự kỷ.

Lúc này, nó giống như những đứa trẻ bình thường, chỉ là nói hơi chậm nà thôi.

Bởi vì mấy đứa trẻ khác đều gọi nó là thằng mù, thằng ngốc, nó càng không thích nói chuyện, lại không có người bảo vệ chăm sóc, nó đương nhiên càng ngày càng trở nên tự kỷ.

Lâm Lam hướng nó ngoắc ngoắc, Tiểu Vương không phản ứng, cô đánh gọi: “Tiểu Vương, lại đây.”

Tiểu Vương bò đến bên cạnh cô.

Lâm Lam ôn nhu nhỏ nhẹ dụ dỗ nó, “Con nghe thấy bọn họ nói gì? Nói cho mẹ nghe một chút.”

Tiểu vương ban đầu chỉ có thể nói vài chữ, sau khi Lâm Lam hướng dẫn liền có thể từ từ nói một câu.

Thông qua mấy câu không đầy đủ của Tiểu Vương, Lâm Lam cũng đoán được phần nào.

Một lát sau, Nhị Vương trở lại báo cáo, cô càng xác định suy nghĩ của mình.

Quả nhiên, bà Hàn nói trước tiên muốn con trai về nhà bố vợ, bà cũng đã gửi thư cho Hàn Thanh Tùng. Ông Hàn lại không đồng ý, cảm thấy làm thông gia nhiều năm không thể tuyệt tình như vậy, rất mất mặt, sau đó ông ủng hộ ở riêng. Vợ chồng bác cả cũng đồng ý chuyện ở riêng, dù sao trong nhà hai người là lao động chính, luôn làm những việc mệt mỏi nhất. Nhưng vợ chồng bác hai lại không đồng ý, đoán chừng là vừa mơ tưởng đến tiền của Hàn Thanh Tùng, vừa muốn để vợ chồng bác cả làm việc, để bọn họ có thể sống thoải mái.

(Ai không hiểu thì mình giải thích, ở riêng là 3 đôi vợ chồng này đều ở riêng, nên nếu ra ở riêng thì vợ chồng bác hai vừa phải tự kiếm tiền vừa phải tự làm việc. Hai bác này không muốn nên không đồng ý.)

“Ý của bà nội là, bà cầm tiền trợ cấp của cha, một xu cũng không đưa cho mẹ, còn muốn đem mẹ cùng mấy đứa chúng con đuổi đi. Nói ngoại trừ khẩu phần ăn ra sẽ không cho cái gì khác, sau này cũng phải tự mình kiếm com ăn.” Nhị Vương tức giận nói: “Mẹ, mẹ nói xem sao bọn họ lại xấu như vậy, cầm tiền trợ cấp của cha không đưa cho mẹ, còn để chúng ta tự làm kiếm com ăn, bác cả bác hai đều ở nhà làm việc kia, sao bọn họ không phải ra ngoài?”

Lâm Lam bảo nó bình tĩnh đừng nóng giận, “Mấy ngày nữa cha con trở lại rồi nói tiếp.”

Nhị Vương kinh ngạc nhìn cô, mẹ lại không đi nào loạn? Bà nội đã nói muốn đuổi mẹ đi rồi, sao mẹ lại không đi đánh nhau với họ a?

“Mẹ, bọn họ muốn đuổi chúng ta đi a!”

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam: “Mẹ biết, mẹ sẽ không để cho bọn họ được như ý.”

Ở riêng? Có thể.Nhưng nghĩ muốn cầm tiền của tam phòng rồi đuổi người của tam phòng đi?

Đừng mơ!

Nhị Vương có chút không hiểu, nhìn chăm chăm vào Lâm Lam

Lâm Lam sờ sờ Tiểu Vương, cười cười, khen nó, “Tiểu Vương thật giỏi! Nói gần giống anh hai này.”

Mẹ khen nó?

Giống như khen chị và các anh, mẹ khen nó!

Tiểu Vương ngẩng đầu mở to mắt nhìn cô, cố gắng muốn nhìn rõ bộ dáng của mẹ.

Nhìn bộ dạng kích động muốn ngắt đi của đứa nhỏ này, Lâm Lam lại vội vàng xoa đầu nó, nó tựa hồ rất thích được xoa đầu, cái đầu hướng tay cô cọ cọ như hoa hướng dương hướng về phía mặt trời.

Lâm Lam không khỏi tưởng tượng đến mèo, làm cô sợ tới mức vội rút tay về.

Tiểu Vương cảm giác mẹ ghét bỏ nó, ánh sáng trong đôi mắt âm đạm đi, cả người co rúm lại.

Trái tim của Lâm Lam không khỏi có chút nhói đau, lại không đành lòng, cười cười, cầm lấy khuôn mặt nhỏ bé của nó chuyển hướng cửa sổ, ý bảo nó nghe lên.

Tiểu Vương cho là mẹ muốn chơi trò chơi với nó, vui mừng đến nỗi mắt sáng rực như hai ngọn lửa nhỏ.

Nó từ từ bò xuống giường, mặc dù thị lực không tốt, nhưng nó đã rất quen thuộc nơi này rồi.Nó trèo lên một băng ghế nhỏ cạnh cửa sổ, nghe lên.

Nhị Vương tròn mắt há mồm, mẹ bị sao vậy?

Mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng nó cũng không muốn bị bỏ lại phía sau, liền chạy đi nghe lên.

Mẹ vừa rồi khen thẳng ngực, lại không khen nó, nó không thể bị rơi lại ở phía sau được.

Lâm Lam ôm Tiểu Vương nghe một lát, nghe đến nỗi kiểu con gái phát hệ* như cô cũng phải tức giận. Bà Hàn cũng thật quá đáng, nguyên chủ ồm ồm chủ động tìm chết là không đúng, nhưng bà mẹ chồng này cũng không tốt hơn chút nào. Nếu như không phải bà ta là trường bối, muốn trẻ nhỏ trong nhà tôn trọng, đoán chừng bà ta với nguyên chủ không phân cao thấp, kẻ tám lạng người nửa cân.

* con gái phát hệ: chỉ kiểu con gái có thái độ sống thế nào cũng được, không tranh giành, không quan tâm thắng thua, nói thẳng ra là lười suy nghĩ, thế nào cũng được, đây là một cách sống thường có ở người trẻ.

Không cần nói, tiền mà Hàn Thanh Tùng kiếm được, bà ta chỉ đưa cho con trai út và con gái út xài, rõ ràng là con nhà nông, lại giống như thiếu gia tiểu thư nhà giàu, không phải đến tiệm ăn thì chính là mua cái này cái nọ. Nhưng mấy đứa trẻ trong nhà dù không đi học, cũng phải đi cắt cỏ, phải ra đồng làm việc kiếm tiền, cả người vừa đen vừa gầy, cô không thích trẻ con cũng không làm tới mức này.

Nguyên chủ dù không tốt, chẳng lẽ lại không thương con mình? Đương nhiên muốn tiền cải thiện cuộc sống cho con mình.

Cô lập tức có một kế hoạch, kể vào tai Tiểu Vương nói nhỏ. “Nhớ kỹ chưa?”

Tiểu Vương gật đầu, “Mẹ, nhớ, chắc chắn.”

Lâm Lam ôm nó xuống. “Chờ bọn họ đi hết liền hành động.” Cô thuận tay nhặt một khúc gỗ ở chân tường lên.

Tiểu Vương thấy thế bị làm cho sợ đến mức lập tức trốn vào trong góc, cho là mẹ lại muốn đánh nó.

Lâm Lam vội nói: “Tiểu Vương, mẹ lấy cái này cho con làm gậy dò đường, con cầm lấy, đi ra ngoài không sợ bị đụng.”

Thị lực Tiểu Vương không tốt, cả ngày buồn bực ở trong phòng cũng không phải chuyện tốt, cô cũng không thể ở bên nó 24/7, nhất định phải dạy nó cách đi lại.

Đến khi có tiền, cô sẽ mang Tiểu Vương đi kiểm tra mắt, chữa trị sớm chắc có thể tốt hơn một chút.

Tiểu Vương lúc này mới cười lên, “Mẹ, được.” Nó nắm gãy gỗ quờ quạng đi ra ngoài.

Lâm Lam lại gọi Nhị Vương trở lại, dặn dò mấy câu.

Nhị Vương dò dự: “Mẹ, nó được treo ở gần lò sưởi trên đầu giường bà nội rồi, lấy đi không phải sẽ bị phát hiện sao?”

Lâm Lam nói: “Sau này ra ở riêng, con muốn ở cùng mẹ? Hay muốn ở cùng bà nội?”

Advertisement / Quảng cáo

Nhị Vương lập tức lắc đầu, “Dĩ nhiên con đi theo mẹ, anh cả nhất định sẽ ở cùng bà nội, nhưng con không như vậy.”

Lâm Lam nói: “Anh trai con cũng sẽ đi theo mẹ, anh con chính là nam tử hán, ra ở riêng chắc chắn sẽ đi theo để bảo vệ mẹ và các con. Con đi đi.”

Chờ tắt cả các cửa của nhà chính mờ, lúc đàn ông ra ngoài phụ nữ ở nhà nấu cơm, Nhị Vương cùng Tiểu Vương dựa theo Lâm Lam phản phó lên lên nhà chính.

Chỉ đầu hai cùng với bà Hàn ra vườn rau, chỉ đầu cả ở lại nấu cơm, trong nhà nhiều trẻ con, chỉ cần để ý không để bọn chúng ngã dập đầu thì không việc gì, cũng không quan nhiều.

Rất nhanh, Nhị Vương cầm theo một món đồ trở lại, đưa cho Lâm Lam, “Mẹ!”

Đây là giấy kết hôn của Lâm Lam và Hàn Thanh Tùng, rất giống giấy khen của học sinh tiểu học, bên trên có dán ảnh chụp của hai người.

Nguyên chủ trông trẻ tuổi xinh đẹp, ánh mắt có một chút ngưng ngưng lại một chút mạnh mẽ, Hàn Thanh Tùng ở bên cạnh mặc một thân quân trang, tư thế ngồi cao ngất, tướng mạo anh tuấn, coi như là xứng đôi.

Chẳng qua là trên người Lâm Lam trong hình có mấy lỗ thủng nhỏ, giống như là bị kim châm.

Giấy kết hôn của cô tự cô cảm là được rồi, bà Hàn lại nhất quyết lấy giấy kết hôn của con trai treo lên tường, nói là treo lên giống như tranh, đẹp mắt.

Giống như học theo Dung ma ma vậy.

Lâm Lam đem giấy kết hôn cuộn lại, cười nói: “Nhị Vương, mẹ đảm bảo với mấy đứa, sau này ra ở riêng mẹ sẽ để cho các con mỗi ngày đều trôi qua thật tốt, cho các con có áo mặc, có kẹo, có thịt ăn, còn được đi học!”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hù dọa

Giờ cơm tối, mọi người đều đã trở về, hai anh em Đại Vương và Mạch Tuệ lại chưa về.

An ninh bây giờ rất tốt, không còn giặc cướp hay bắt cóc trẻ nhỏ, hơn nữa đường từ thôn Sơn Nhai lên thị trấn chỉ có một, cũng sẽ không lạc đường, bé trai 11 tuổi dẫn theo em gái 9 tuổi cũng không quá đáng lo.

Nhưng Lâm Lam có chút lo lắng, không phải là vì độ an toàn, mà là hai đứa trẻ Đại Vượng và Mạch Tuệ này không khiến người ta bớt lo, đi lên thị trấn với cô út chú út toàn học những điều xấu.

Sau này cô phải nghĩ biện pháp để mấy đứa trẻ cách xa cô út chú út một chút.

Cô út chú út bị bởi vì bà Hàn khi tuổi già mới có được con, được cưng chiều không giới hạn, như châu như bảo. Cả nhà phải ăn mặc tiết kiệm để có tiền cho hai người bọn họ học cấp 3.

Chú út ở bên ngoài luôn bắt chước các thiếu gia nhà giàu, cả ngày cùng đám hồ bằng cầu hữu của hân rệu chè.

Cô út thì giống như tiểu thư mười ngón tay không dính nước mùa xuân, nuôi đến trắng trắng mập mập, quần áo cũng là bắt cháu gái giặt.

Mười ngày nửa tháng không thấy mặt, bà Hàn còn cảm thấy ủy khuất bọn họ.

Tiền bọn họ được cho đều là do Hàn Thanh Tùng kiếm, nhưng con của Hàn Thanh Tùng lại không được một xu, chẳng trách nguyên chủ làm ăn l.

Lâm Lam chỉnh lại quần áo một chút, dắt tay Tiểu Vượng đi ăn cơm

Chị dâu cả bận việc ở nhà chính, thấy cô đi ra, giống như không có việc gì cười chào hỏi, “Mẹ Đại Vượng, đói bụng không, mau tới ăn cơm”

Advertisement / Quảng cáo

Chị dâu hai nhìn Lâm Lam một cái, châm chọc: “Tôi nói vợ chú Ba này, cô thật là tốt số, nằm nghỉ cả một ngày không phải làm gì, ngồi đây đã có người hầu hạ cơm nước, giống như vợ của phú ông vậy.”

Lâm Lam không thêm quan tâm cô ta, chào hỏi chị dâu cả một tiếng, ra mái hiên múc nước rửa tay cho Tiểu Vượng, “Sao tay lại vừa nhỏ vừa bẩn như vậy……” chưa nói xong lại cảm thấy giọng mình quá nhẹ nhàng, không phù hợp với hình tượng danh đá của nguyên chủ, liền nặng lời hơn một chút, “Sau này phải thường xuyên rửa tay, miễn cho bị tiêu chảy.”

Tiểu Vượng nghe theo ngồi xổm xuống đem bàn tay nhỏ đầy vết thương vỗ vỗ vào trong nước, rồi lấy ra cọ lên quần áo.

Lâm Lam nhủ mày, đành phải cầm lấy tay của nó, ngồi xổm xuống vừa rửa tay cho nó vừa dạy nó cách rửa.

“Nhớ kỹ chưa?”

Tiểu Vượng gật đầu.

Lâm Lam liền dẫn nó vào nhà ăn cơm.

Chị dâu hai nhìn cô như người xa lạ, mình mìa mai cô, cô hẳn phải nháy dưng lên đánh nhau rồi, sao lại không phản ứng như người bị đe dọa vậy?

Lâm Lam nao loạn một hồi rồi nằm nghỉ đến tận trưa, không phải làm việc gì, Chị dâu hai bị sai đi sai lại, trong lòng rất không vui, nghĩ châm chọc Lâm Lam để cô nao loạn một phen, như vậy sẽ chọc giận mẹ chồng rồi bị đuổi về nhà ngoại.

Đầu thế ngờ, Lâm Lam còn không thêm nhìn cô ta!

Quá không bình thường rồi.

Lâm Lam vừa dắt Tiểu Vượng vào nhà, những người khác liền đưa ánh mắt về phía nó, Tiểu Vượng bị dọa sợ, trốn sau lưng Lâm Lam.

Lâm Lam cũng phát hiện nó rất không thích ra khỏi phòng, không thích người khác đến gần, cũng không thích nói chuyện trước mặt người khác, thời gian lâu dài, nhất định sẽ mắc chứng tự bế nghiêm trọng, đến lúc đó mẹ ruột cũng bị nó xa lánh.

May là bây giờ nó còn mong mẹ ruột yêu thương nó, bệnh không quá nghiêm trọng.

Cô theo bản năng nhẹ giọng, “Tiểu Vượng đừng sợ, chúng ta ăn cơm.” Cô cố gắng đem câu “Đây đều là người một nhà” nuốt xuống, tận lực không nói quá nhiều.

Tuy vậy, mọi người đều nhìn cô như người ngoài hành tinh – nguyên chủ bao nhiêu năm không có nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, vừa mở miệng không mắng chửi người thì cũng là cười lạnh.

Chị dâu cả nhìn không được, kinh ngạc nói: “Mẹ Đại Vượng... làm sao vậy?”

Làm sao giống như lúc mới đi xem mặt vậy, khi đó cô gái trẻ đa mặt mông, nói chuyện cũng nhỏ giọng.

Lâm Lam cố gắng làm cho mình thoải mái một chút, kéo ghế ngồi xuống, lấy bánh bột ngô kín đáo đưa cho Tiểu Vượng một miếng, lúc này mới nói: “Không có gì, đi dạo Quý Môn quan, nói chuyện phiếm với Diêm Vương một lần, đã hiểu ra không ít chuyện.”

Mượn cơ quý thần, ở trong đám người ngu muội không biết gì này xài rất được.

Hon nữa mình đi dạo Quý Môn quan một vòng, tính tình thay đổi, cũng không phải là không thể.

Dù sao cô không giải thích, để bọn họ từ bỏ não.

Người nhà họ Hàn mặc dù có thể ăn no, nhưng thức ăn cũng không tốt hơn là bao, đơn giản là bánh bột ngô, khoai lang luộc, dưa muối, tương, hành tỏi ..., mùa hè và mùa thu trong vườn có ít rau củ có thể ăn, còn có rau dưa muối, cũng không có bao nhiêu thịt cá.

Nhưng so với những người một ngày ăn không đủ ba bữa, cái này cũng tương đối tốt.

Cắn một miếng, Lâm Lam nuốt chút nữa phun ra, vừa khô vừa cứng, có thể đem cổ họng phá nát hay không?

Thật khó ăn!

Đợi đến khi cô làm chủ gia đình, nhất định phải ăn mì, ăn thịt!

Cả bàn nhìn cô và Tiểu Vượng ăn, cũng bắt đầu ăn.

Chị dâu hai không nhịn được tiếp tục khiêu khích: “Vợ chú Ba này, thuốc trừ sâu dễ uống không, có vị gì?”

Lâm Lam hừ một tiếng, “Hỏi vậy làm gì, chị tự mình uống thử không phải sẽ biết sao?”

Chị dâu hai lập tức không vui, “Vợ chú Ba, cô nói chuyện kiểu gì vậy?”

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam thật vất vả đem bánh bột ngô ở cõ họng nuốt xuống, không thêm đề ý đến chị ta, “Con nghe người ta nói mẹ muốn đuổi con về nhà mẹ đẻ đúng không?”

Chị dâu cả lập tức đề phòng, sợ vợ chú Ba tức giận lật bàn cơm, “Không phải đâu, mẹ Đại Vượng đừng nghe người ngoài nói bậy.”

Những người khác cũng khần trương nhìn Lâm Lam.

Lâm Lam cười cười, quay đầu nhìn một chút, “Nhị Vượng Tam Vượng lại chạy đi đâu rồi?”

Ban này còn thấy đang ở nhà, đảo mắt liền không thấy đâu, thật là nghịch ngợm, ngồi góc ở nhà một chút liền không chịu được.

Mấy người lớn trong cõ họng ghen một hơi thiếu chút nữa biến thành tảng đá ghen mình, cô nói xem lời còn chưa nói xong, tại sao lại đổi đề tài chứ?

Chị dâu hai hừ một tiếng nói: “Ai biết được, cả ngày lười biếng không chịu đi cắt cỏ kiếm công điểm, không biết là chạy đi chỗ nào rồi.....”

“Ồ riêng đúng không?” Lâm Lam gật đầu, “Ồ riêng cũng được!”

Chị dâu hai: “.....”

Người đàn bà đánh đá này thật đi trước mặt Diễm vương gia nên nghĩ thông rồi hả? Lâm sao đáng ghét như vậy.

Bà Hàn cầm đứa gồ gở lên mặt bàn, “Lời khó nghe tôi nói trước, chúng ta gia tộc lớn, cũng không phải người không có quy tắc, không có ai dạy dỗ. Muốn ở riêng thì ngoại trừ khẩu phần ăn thì không được thêm gì khác, cô phải tự mình kiếm tiền nuôi mấy đứa nhỏ, tôi.....”

“Không cần gấp gáp, bọn chúng còn có cha mẹ.” Lâm Lam làm một bộ dạng không để ý lắm.

Dù sao Hàn Thanh Tùng cũng về rồi.

Bà Hàn bị chặn lời, hơi thờ nhát thời chậm lại.

Mặc dù nguyên chủ làm người, có thể làm âm ỉ, có thể nói lời nói thật, dù là đòi tiền hay muốn chồng về nhà, bất kể cái gì, cũng là nhao nhao, la hét ầm ĩ, điều là cách làm tự hại bản thân mình, nhưng chưa từng mắng trước mặt mẹ chồng.

Hon nữa Lâm Lam nói chuyện ôn tồn nhỏ nhẹ như vậy, khiến cho bà ta có ảo giác đây là vợ của thằng Cả chứ không phải vợ của thằng Ba, bà ta theo bản năng không nể mặt, bày ra bộ dáng mẹ chồng, “Mẹ chồng nói chuyện, con dâu sao có thể xen mồm?”

Lâm Lam kinh ngạc nhìn bà ta, “A, con biết rồi, mẹ muốn con vỗ bàn chửi bậy đúng không?”

Cô vừa nói vừa xắn tay áo.

So với nguyên chủ tính của cô tương đối tốt, vì sợ bọn họ trong lúc nhất thời không thích ứng được với cô ý tiến hành theo chất lượng thời, nếu không thích ứng cách nói chuyện bình thường của cô, vậy hay là cô vỗ bàn mắng chửi người được chứ?

Lâm Lam có chút không rõ, người của cái nhà này không phải có khuynh hướng M đi?

“Ai nha mẹ Đại Vương, bình tĩnh.” Chị dâu cả vội vàng dè tay cô xuống, “Có chuyện gì từ từ nói, đừng tức giận.”

Ngân vắn lần dừng lật bàn.

Lâm Lam cười cười, “Cũng không sao, thôi phán quan cũng là nói như vậy, nói với tôi là câu gì không giải quyết được vấn đề, nếu có thể thì ngồi xuống từ từ nói, còn nói tôi lúc mới ra đời bị khuyết một khiếm, ông ta liền mở cho tôi, giúp tôi thông tỏ rất nhiều, sau này cũng không thể như vậy nữa.”

Nhìn cả nhà bị cô dọa sợ như thấy quỷ, cô cười cười tiếp tục bồi thêm vào, học theo mấy nhân vật trong phim kiếm hiệp, ôm quyền hướng ông Hàn và mọi người, tạ lỗi: “Trước kia là con hồ đồ, có chỗ nào không đúng thì cha, anh cả, anh hai, chị dâu bỏ qua cho.”

Cô cũng không phải nguyên chủ, cô muốn tiền lễ hậu binh*.

* tiền lễ hậu binh: trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực.

“Lạch cạch” có người làm rơi đĩa.

Bà Hàn kinh ngạc đến nỗi quên mất chửi, trừng mắt nhìn nàng, chẳng lẽ cô ta uống thuốc trừ sâu chết rồi bị thứ không sạch sẽ nhập vào?

Chị dâu hai hướng chồng mình bĩu môi, muốn chồng làm chỗ dựa cho mình.

Lâm Lam không quản bọn họ như người mất hồn, trước tiên ăn com cùng Tiểu Vương.

Bánh bột ngô vừa khô vừa cứng, ăn vài miếng cô liền không nuốt trôi nữa, không thể làm gì khác hơn uống nước.

Advertisement / Quảng cáo

Đợi cô ăn xong, phát hiện những người khác đều vừa ăn com vừa trộm nhìn cô, hiển nhiên là khản trương đây.

Đứng thấy bà Hàn sau lưng mắng nguyên chủ rất hăng say mà nhắm mắt, ở trước mặt cô, bà Hàn không phải là đối thủ. Bà ta cũng lắm là mắng chứ không dám đánh nguyên chủ, mà nguyên chủ lại là vò mề đã sứt, không biết xấu hổ, cho nên bà Hàn coi trọng sĩ diện không có biện pháp nào ở trước mặt cô động thủ động cước.

Chi có thể ở sau lưng nói xấu, hoặc là lúc nguyên chủ không có mặt mà mắng chửi.

Dù sao bà ta cũng không phải là người đàn bà đánh đá nha, còn muốn chút thể diện.

Nghĩ tới bà lão này muốn đuổi mình và nấy đứa nhỏ, cũng không cho thêm một xu một đồng. Lâm Lam liền không muốn để bà ta ăn com ngon.

Cô để đĩa xuống, “Cha, con có chuyện này.”

Không đợi ông Hàn phản ứng, bà Hàn đã giống như con thỏ bị giật mình, mắng: “Cô còn chuyện chó má gì nữa, tôi cảnh cáo cô, cô uống thuốc trừ sâu lần nữa thì cũng đừng dọa người khác, cũng không cần báo con nhặt về làm gì, tôi mua cho cô hân một lọ đây!”

Lâm Lam sờ sờ Tiểu Vương ý báo nó cứ ăn phần của mình, nói với bà Hàn: “Nghe mẹ nói kia, thuốc trừ sâu là đồ nguy hiểm, không phải muốn mua là có thể mua. Con chỉ muốn một ít tiền, đưa Tiểu Vương lên bệnh viện trên thị trấn khám mắt.”

“Không có tiền!” Bà Hàn giống như mèo bị giẫm phải đuôi, “Tình huống trong nhà như thế nào cô còn không rõ? Lấy đâu ra tiền khám bệnh? Nói sau.....”

Một thằng khùng cũng muốn khám bệnh?Không để nó chết đói đã không tệ rồi.

Lâm Lam cười lạnh, nếu như thế, xin lỗi nhé, tiền của quý này tôi sẽ lãnh trước.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 5: Đến thị trấn nhận tiền

Edit: Minh Nguyệt

Beta: Tiểu Tuyền

Tiền trợ cấp của Hàn Thanh Tùng mỗi quý sẽ gửi một lần, không phải chính tay anh gửi mà để cho bộ phận hậu cần xử lý.

Hai ngày này là ngày gửi tiền quý hai, dĩ thời thị trấn, sau đó người đưa thư sẽ đưa phiếu chuyển tiền đến nhà, bởi vì thiếu người nên làm việc chậm chạp, lúc người đưa thư đem phiếu đến cũng là ba ngày sau.

Lâm Lam nghĩ thời gian này không sai lắm, ngày mai cô sẽ đi đến thị trấn lấy tiền trước bà Hàn.

Lúc đầu Hàn Thanh Tùng gửi tiền về chỉ ghi tên ông Hàn, bà Hàn muốn lấy tiền phải có thư giới thiệu và con dấu riêng của ông.

Sau khi sinh Tiểu Vượng nguyên chủ thường xuyên não loạn, Hàn Thanh Tùng đánh phải gửi tiền cho cô, bà Hàn đương nhiên không đồng ý, cho nên Hàn Thanh Tùng dứt khoát viết cả tên Lâm Lam lên, hai người ai cũng có thể lấy, chẳng qua cho tới bây giờ nguyên chủ cũng chưa có cơ hội thời.

Lâm Lam chờ Tiểu Vượng ăn xong liền dẫn nó ra ngoài tản bộ, tiêu hóa.

Cô ở trong ngõ gặp bé trai trong thôn thường ngày chơi cùng Tam Vượng, vội vàng hỏi nó, “Tiểu Nguru, Tam Vượng đâu?”

Tiểu Nguru thấy cô thì giật mình, nhìn cũng không dám nhìn, chạy nhanh đi, “ở sông phía Nam.”

Lâm Lam công Tiểu Vượng đến phía Nam thôn, trên đường gặp phải không ít người cùng thôn, đều lên lút nhìn cô.

“Cô ta không có chuyện gì rồi hả? Không phải nói uống thuốc độc miệng sùi bọt mép chết rồi sao?”

“Đừng nói bậy, chai thuốc đó là chai rỗng mà.”

“Này, mấy người nói xem, có thật là Hàn Thanh Tùng muốn ly hôn với cô ta không.”

Advertisement / Quảng cáo

“Suýt, cô ta đang đến đây.”

Lâm Lam công Tiểu vượng đi ngang qua, liếc người phụ nữ vừa nói về việc ly hôn của nguyên chủ, coi như là một kẻ thù cũ, cô liền học theo vẻ mặt của nguyên chủ, “Ly hôn cũng sẽ không cưới cô.”

“Cô!” Người phụ nữ kia giận đến đỏ mặt.

Lâm Lam thành thoi mà bước đi.

“Không phải cô ta trúng tà rồi chứ?”

Sao lại không khóc lóc làm ầm ĩ rồi? Nếu là trước kia nhất định cô ta sẽ nhảy dựng lên mắng chửi loạn xạ, nên có chút chuyện mọi người đều thích trêu chọc cô, nhìn bộ dạng cô xù lông xù cánh xấu xí.

Lâm Lam công Tiểu Vượng đến sông phía Nam, chỉ thấy thẳng nhóc Tam Vượng kia giống như con vịt đang vui vẻ bơi qua bơi lại.

Thằng nhóc thú, com cũng không ăn.

“Tam Vượng, con mau đi lên đây!” Lâm Lam gọi nó.

Tam Vượng nghe thấy mẹ gọi, thoáng cái liền giống như con cá chui vào trong nước, hồi lâu không thấy lên.

Lâm Lam thấy vậy sợ hết hồn hết vía, “Hàn Vượng Dân, con mau cút lên đây cho mẹ!”

Có người sau khi ăn com xong ra ngoài bắt rùa nghe được, biết người đàn bà chanh chua của nhà họ Hàn lại bắt đầu ầm ĩ rồi, đều có ý vô tình mà hướng tai đến đây nghe ngóng.

Tam Vượng lưu luyến không thôi, nhưng nó cũng sợ Lâm Lam tức giận, bắt đầu đi bò lên bờ, làm một bộ dạng mờ mịt, “Mẹ, sao mẹ lại tới đây? ”

“Anh hai của con đâu?”

“Không phải là mang dưa về nhà sao? Lúc con đi cắt cỏ tìm được, để anh hai đem về nhà cho mẹ ăn.”

Lâm Lam đoán chừng Nhị Vượng lại núp ở chỗ nào ăn mảnh đi, cô bảo Tam Vượng nhanh về nhà ăn com, “Sau này không được một mình xuống sông, nhất là vào lúc trời tối.”

Nghe tới thẳng nhóc này bị chết đuối, Lâm Lam cảm thấy đúng là tạo hóa trêu ngươi, phải tìm cách để nó cách xa nước một chút.

Tam Vượng lơ đãng đáp, “Mẹ, con bơi rất tốt.”

Dứa nhỏ bảy tuổi ở hiện đại cũng không hiểu chuyện, nhưng Tam Vượng lại giống như người lớn, hằng ngày cắt cỏ bắt cá, so sánh với anh trai nó còn tốt hơn.

“Con chưa từng nghe người biết bơi cũng có thể chết đuối sao? Không biết bơi không được tới bờ sông?” Lâm Lam thúc dục nó mau về nhà.

Tam Vượng theo cô về, cũng không buồn bực, còn hưng phấn mà nói Đồng nói Tây.

Đưa Tam Vượng về đến thôn, Lâm Lam liền công Tiểu Vượng đến Đại đội, bởi vì bí thư chỉ bộ và đàn ông trong thôn đều đến nơi này nói chuyện.

Thời điểm này các nhà đều com nước xong xuôi, đàn ông trong thôn tốp năm tốp ba tụ tập ở sân phơi của Đại đội. Chăm sóc đồng ruộng mùa hè chủ yếu là nhỏ cỏ, buổi tối không có việc gì, gần đây cũng không cần sửa đường, đập chứa nước, cho nên mọi người tương đối nhàn rỗi.

Cách thật xa cũng có thể nghe thấy tiếng phát ra từ hộp nhạc của bí thư, đang hát kinh kịch, bài《Hồng đăng ký》,

Thấy Lâm Lam công con nhỏ tới đây, bọn họ đều bối rối nhìn cô, kinh kịch cũng không kịp nghe, bàn luận rối rít.

“Sao cô ấy lại công thẳng góc đến đây?”

Bọn họ biết cô ghét bỏ Tiểu Vượng, chưa từng thấy cô dẫn Tiểu Vượng ra ngoài chơi.

Cô ta thật sự bị trúng tà sao?

Trước kia cô làm ầm ĩ đòi tìm chết, mọi người đều nói cô trúng tà, giờ cô làm ầm ĩ quen rồi, lúc này đột nhiên im lặng, ngược lại mọi người càng cảm thấy cô giống bị trúng tà.

Lâm Lam cảm thấy cái danh hiệu người đàn bà đánh đá này cũng không tồi, dù sao thanh danh nguyên chủ đã chạm đến đáy cốc, cần bản không cần phải e lệ, sợ người khác nói xấu sau lưng.

Ví dụ như thấy những người như mồm mép miệng lưỡi đàn bà cô giả bộ không nhìn thấy ngẩng đầu đi qua, tuyệt đối không cần chào hỏi.

Chào hỏi ngược lại sẽ làm sợ bọn họ.

Ở Đại đội chủ yếu là đàn ông, đây cũng là quy củ từ lâu, đàn ông tìm đàn ông ăn chơi tụ tập, phụ nữ nếu tới gần sẽ bị chế giễu. Đàn ông ở nông thôn, không giỏi biểu đạt tình cảm với vợ của mình, trừ làm việc, có những người cả đời cũng không thể nói ra tình cảm với vợ, đúng là hiếm thấy.

“Bí thư chỉ bộ, đại đội trưởng, tôi muốn thư giới thiệu!” Lâm Lam cũng không sợ người khác nghe thấy, ngược lại học nguyên chủ, lớn giọng hô.

Ưu điểm của nơi này chính là có nhiều ống loa, gần như là cùng một lúc, bí thư và đại đội trưởng đều nghe thấy, có người thay bọn họ đáp một tiếng.

Cô biết vị trí của hai người, liền công Tiểu Vượng qua.

“Tôi nói, vợ Thanh Tùng này, cô không sao chứ? Có chuyện gì vậy?” Cán bộ cũng không có nhiều thành kiến, còn chủ động hỏi han quan tâm.

Lâm Lam tận lực không quá khác nguyên chủ, nghiêm mặt nói, “Không sao. Tôi muốn lấy thư giới thiệu, ngày mai lên thị trấn.”

“Lên thị trấn làm gì vậy?”

“Các người nhìn Tiểu Vương đi, bốn tuổi rồi, mắt lại không tốt lắm, tôi muốn dẫn nó đi bệnh viện khám một chút.”

Mọi người thờ phào nhẹ nhõm, là đi xem bệnh, không phải đi kiện là được.

Advertisement / Quảng cáo

Trước kia cô làm ẩm ỉ quá, sợ Hàn Thanh Tùng không về nhà, lại sợ mẹ chồng khát khe, chen ép cô, muốn đến thị trấn kiện.

Người nhà quân nhân nếu muốn kiện, đó là hành động vô cùng nghiêm túc.

Cũng may lần đó cô không đi được.

Đại đội trưởng cùng bí thư chỉ bộ trao đổi ánh mắt, có phải hơi ý kiến ông Hàn một chút không?

Bí thư chỉ bộ nháy mắt với người bên cạnh một cái, người sau vội vàng đi tìm thủ lĩnh Hàn nói một chút.

Lâm Lam còn nói: “Bí thư chỉ bộ, tôi có thể vay năm đồng được không? Dùng không hết tôi sẽ trả về, tiêu hết đến lúc đó sử dụng tiền công bỏ sung.”

Kế toán rất nhanh quay lại, ra hiệu có thể.

Bí thư sáng khoái đồng ý, trở về phòng viết thư, vội vàng viết mấy câu, lại đóng dấu lên, lại đưa cho Lâm Lam đóng dấu vân tay lên.

“Cám ơn bí thư chỉ bộ, cám ơn đại đội trưởng.” Lâm Lam nhận lấy thư giới thiệu cùng tiền, lại bảo Tiểu Vương nói cám ơn.

Nhìn có hiểu chuyện như vậy, mọi người ngược lại không biết làm sao, này..... có chút không đúng

Cọp mẹ nói cám ơn sao? Lễ phép như vậy thật giống người thành phố có ăn học.

Lâm Lam cũng không nhiều lời, để cho bọn họ tự nào bỏ, công Tiểu Vương về nhà.

Cô vừa rời khỏi, chung quanh liền wow lên, rồi rít hỏi chuyện.

Bên kia ông Hàn đang tức giận vì cô là một người đàn bà lại chạy đến chỗ một đám đàn ông, sau lại nghe nói là cô muốn vay tiền cho con đi xem bệnh, ông liền cảm thấy khuôn mặt già nua của mình nóng lên, thật giống như nhà mình hà khắc với vợ chồng Lão Tam, không để con cô đi chữa bệnh.

“Con bé này, đã nói mấy ngày nữa rảnh sẽ đưa mẹ con họ đi khám bệnh, sao lại từ mình chạy đi chứ ?.”

Nhưng người có tâm cũng tự hiểu, mấy ngày nữa vào mùa thu hoạch bận rộn, làm gì có thời gian mà đi?

Đơn giản là bà Hàn không muốn bỏ tiền ra, nhưng nếu con trai út con gái út hơi đau đầu một chút, chắc chắn bà ta đã sớm đưa bọn họ đi rồi.

Có hành động lúc trước của Lâm Lam, ông Hàn cũng không suy nghĩ nhiều, thậm chí còn chủ động nói đối bà Hàn chuyện Lâm Lam mượn đại đội trưởng năm đồng để đi khám bệnh, nghĩ đợi cô quay lại thì nói với đại đội trưởng trừ vào công điểm của nhà mình.

Buổi tối hôm đó, Lâm Lam dặn dò Nhị Vương phải trông nom Tam Vương thật kỹ, lại bảo nó vào bếp lên lấy một ít lương khô.

Kết quả Nhị Vương ra ngoài trở về chỉ đem theo hai cái bánh bột ngô lớn, “Mẹ, đều ăn hết rồi.”

Nhân khẩu lớn, lương khô hôm nay đã bị ăn hết, hôm sau mới làm tiếp.

Lâm Lam cũng đành thôi, đành lặng lẽ đổ đầy ấm nước Hàn Thanh Tùng mang từ quân khu về.

Bà Hàn đang ngồi trên giường gạch nghe thấy tiếng động, muốn đứng lên xem một chút, ông Hàn nhìn thấy, nói, “Chắc là cho bọn nhỏ uống nước, mau ngủ đi.”

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Lâm Lam đã tỉnh dậy, đưa Tiểu Vương đi lên bệnh viện trên thị trấn.

Bởi vì lương khô không đủ ăn, lại không có phiếu ăn, cô không thể không vào vườn rau hái hai quả dưa mang theo lót dạ, về phần bà Hàn đến lúc đó mắng, kệ bà ta đi.

Từ thôn Sơn Nhai đi đến thị trấn chỉ có một con đường đất, dọc theo bờ sông phía Nam đi về phía đông, không tới năm mươi dặm đường, nhưng cô mang theo trẻ nhỏ có lẽ sẽ lâu hơn.

Dù sao cô là người hiện đại yếu ớt, trời nóng có điều hòa, trời lạnh có máy sưởi, cho tới giờ chưa từng dưới ánh mặt trời nắng gắt như vậy công một đứa nhỏ.

Vừa nóng vừa mệt, cảm giác mặt trời trên đỉnh đầu đang thiêu đốt cô, dưới chân đường đất cũng gồ ghề, đi lên giống như đang mài bàn chân.

Rất nhanh cô liền cảm thấy xương sống, thắt lưng, chân tay, toàn thân không một chỗ nào không đau.

Tiểu Vương cũng hiểu chuyện, không để cô công nữa, chủ động xuống tới nắm tay cô đi.

Dọc theo đường đi Lâm Lam cố gắng nói chuyện với Tiểu Vương, nhưng ra khỏi nhà liền không thích mở miệng, hơn nữa đi khỏi thôn Sơn Nhai, lại càng im lặng.

Lâm Lam trêu chọc chừng mười câu, nó có thể đáp lại một hai câu đã là không tệ, nếu là có người ngoài, một lời cũng không đáp.

Lâm Lam cũng không bắt ép, thật ra cô cũng có chút khản trương, nếu đứa nhỏ này cùng cô nói chuyện, cô còn không biết nói cái gì đây.

Dù sao cô chưa từng chăm sóc trẻ nhỏ.

Sau đó hai người gặp một chiếc xe la, đi nhờ được một đoạn, lại đi tiếp một lúc, vận may không tệ gặp được một chiếc máy kéo.

Cứ đi như vậy, gần trưa cô cũng đến được thị trấn. Lâm Lam không biết đường, không biết bưu điện ở đâu, trước hết phải tìm nhân viên trị an hỏi.

Người ta vừa nghe giọng cô, nhìn bộ dạng của cô, lại dắt theo một đứa trẻ vừa nhỏ vừa gầy như vậy, cũng biết là người làm nông cùng quê, lập tức nhiệt tình chỉ đường, còn có người tốt bụng cho hai viên kẹo.

Lâm Lam mang theo Tiểu Vương ở ven đường uống nước ăn bánh bột ngô, suy nghĩ nhất định phải mua chiếc xe đạp mới được, không có xe đạp muốn đi ra ngoài có mà chạy mỏi chân.

Lương khô không đủ, hai người ăn vài miếng uống mấy ngụm nước rồi lại tiếp tục lên đường, thị trấn cũng không lớn, rất nhanh đã đến bưu điện.

Lúc này bưu điện ở thị trấn cũng không lớn, ngay sát tiệm tạp hóa, vị trí rất dễ thấy.

Lâm Lam vào đại sảnh nhìn ở cửa sổ có mấy người xếp hàng, người gọi điện người thì gửi thư, cũng có hai ba người gửi tiền.

Advertisement / Quảng cáo

Cô già vờ cái gì cũng không hiểu, tìm người hỏi một chút muốn nhận tiền thì nhận ở đâu.

Một nữ lễ tân mặc áo xanh lam tiếp đón cô, hỏi cô đến từ đâu, lấy bao nhiêu tiền.

Lâm Lam cố gắng bắt chước những người phụ nữ nông thôn lần đầu lên thành thị, ánh mắt sợ hãi, giọng nói hơi run rẩy, làm cho người ta này sinh lòng giúp đỡ.

“Có phiếu chuyển tiền không?”

“Phiếu chuyển tiền còn chưa được gửi về nhà, còn hai ngày nữa, có thể giúp tôi tra một chút hay không. Nếu tiền đã gửi đến thì tôi lấy, nếu chưa gửi đến tôi sẽ chờ ở ngoài một đêm, lấy tiền rồi đưa con đi bệnh viện.” Lâm Lam cố gắng tỏ ra đáng thương, kích thích tình thương của đối phương.

Quả nhiên nữ nhân viên kia nhìn Tiểu Vượng một chút, lại hỏi xem nó bị bệnh gì, biết được thị lực nó không tốt liền cảm thấy thương tiếc.

“Đứa nhỏ này có một đôi mắt đẹp như vậy, lại không thể nhìn rõ sao?” Cô huơ huơ tay trước mặt Tiểu Vượng, nó đương nhiên không đáp lại.

“Cô chờ chút, tôi giúp cô đi tra.”

Rất nhanh, nữ nhân viên kia quay lại cười với Lâm Lam, “Cô tôi rất đúng lúc, chuẩn bị phát danh sách phiếu đây. Nếu cô không đến lúc này, hai ba ngày nữa mới có thể nhận được phiếu.”

Lâm Lam vui mừng nói cảm ơn.

Cô lấy thư giới thiệu và giấy kết hôn ra, “Tôi là một phụ nữ, không có con dấu riêng, không viết tên, chỉ có thể đóng dấu vân tay, đây là giấy kết hôn chính phủ phát, có thể chứng minh tôi là vợ của Hàn Thanh Tùng không?”

“Có thể!” Nhân viên đang làm việc đều bị cô chọc cười rồi.

Lâm Lam hai mắt trong veo, “Vậy làm phiền cô lấy cho tôi”

Lần này có tới 260 đồng, nhiều hơn lúc trước 40 đồng!!!

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Giá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Khám bệnh

Không có phiếu chuyển tiền, đương nhiên không thể giải thích tại sao lại có nhiều hơn đợt trước, chỉ có thể đợi thư gửi về nhà.

Lâm Lam đóng dấu vân tay, đem toàn bộ tiền bỏ vào trong túi, luôn miệng nói cảm ơn với nhân viên bưu điện.

“Nhanh đi bệnh viện đi, sớm chữa lành bệnh cho con trai.”

Sau khi Lâm Lam rời đi, mấy nữ nhân nhân viên mới cùng nhau bát quái, “260 đồng, chồng cô ấy làm nghề gì mà nhiều tiền như vậy?”

“Địa chỉ gửi tiền là bộ đội.”

“Đó chính là sĩ quan a, không thể tin nổi, lính nghĩa vụ ở nông thôn cũng có thể làm đến sĩ quan sao.”

“Sao người ta lại biết gà như vậy chứ?”

Bị hâm mộ gà cao-Lâm Lam mang theo đứa bé mệt mỏi không nhẹ, mặc dù thân thể là của nguyên chủ, cũng không biết tại sao, cảm giác đau, mệt mỏi... đều do linh hồn cô mang đến.

Cho nên cô không thể chịu khổ, không thể bị úy khuất, không thể sống cuộc sống vất vả, không thể không có người giúp.

Cô nhất định phải đi xe đạp, nhất định phải ăn trắng mặc trơn!

Ra khỏi bưu điện cô suy nghĩ xem có nên đến trường học tìm Đại Vượng và Mạch Tuệ không, nhưng nhìn bầu trời hơi tối màu, liền quyết định đi bệnh viện.

Dù sao cũng không phải lần đầu hai anh em kia đến trường học trên thị trấn đưa đồ cho cô út chủ út, bọn chúng có thể tự về nhà.

Cô dắt Tiểu Vượng đến ngồi nghỉ ở tầng đá trước cửa bệnh viện, thật sự là đi không nổi.
Advertisement / Quảng cáo

Lúc trước dồn hết sức lực đi lấy tiền, lấy được tiền rồi liền không muốn nhúc nhích, chỉ muốn tìm tiệm cơm ăn bữa ngon, sau đó về nhà ngủ một giấc.

Đáng tiếc cô lại không có phiếu ăn, có tiền cũng không mua được đồ, thật là đáng giận.

Tiểu Vượng co rúm lại bên cạnh cô, dùng sức hướng cô tìm cảm giác an toàn.

Lâm Lam vỗ vỗ nó, ý bảo không phải sợ.

Nghỉ ngơi một lát, Lâm Lam đứng dậy, ai biết động tác quá mạnh, trước mắt nhất thời tối sầm, cả người lung lay.

“Cẩn thận——” một người kịp thời đỡ lấy cô, cô mới không ngã xuống đất.

Lâm Lam biết mình hẳn là bị tụt huyết áp hoặc huyết áp thấp, trước mắt tối như mực, cả người choáng váng, sau gần 1 phút đồng hồ mới nhìn thấy rõ.

“Vị này..... đồng hương, cô không sao chứ?” giọng nói rất ôn hòa, làm cho người nghe không tự chủ được buông lỏng cảnh giác.

Lâm Lam dụi dụi mắt: “Cảm ơn anh, tôi không sao rồi, chỉ hơi choáng đầu thôi.”

Người cô cảm ơn, là một người đàn ông mặc áo blouse trắng, khoảng 26-27 tuổi, cả người toát lên vẻ tuấn tú nho nhã, chính là phong thái của người trí thức.

Anh ta đang mỉm cười nhìn cô, ánh mắt có chút kỳ quái.

Lâm Lam kéo gần khoảng cách với vị bác sĩ nam này, nắm tay Tiểu Vượng, Tiểu Vượng thì ôm thật chặt bắp đùi cô không buông.

Vị bác sĩ kia cười nói: “Cô hẳn là tôi khám bệnh cho con, tôi tên Dương Hàm.....” Anh ta dừng một chút, thấy Lâm Lam không có phản ứng với cái tên này, nói tiếp: “Là bác sĩ ngoại khoa ở đây, để tôi dẫn hai người đi.”

Lâm Lam nhả nhẹn từ chối: “Không làm phiền anh, chúng tôi tự đi được.”

Bởi vì thuận đường, Dương Hàm vẫn theo bọn họ đi vào, trên đường tìm hiểu một chút tình huống của Tiểu Vượng, giới thiệu Lâm Lam đi tìm một vị bác sĩ họ Lưu, khám mắt hay xem bệnh cho trẻ nhỏ đều có thể.

Bệnh viện bây giờ không phổ biến chứng tự bế, cùng xem là xem bệnh cho trẻ con thôi.

Lâm Lam nói cảm ơn, muốn dắt Tiểu Vượng đi.

Dương hàm: “Cô không cảm thấy tôi có chút quen mắt sao?”

Lâm Lam nhìn anh ta một cái, suy nghĩ người này có ý gì, dù muốn làm quen với cô cũng sẽ nói mấy lời kiểu “Tôi thấy cô rất lương thiện”, sao lại hỏi “Cô không cảm thấy tôi có chút quen mắt”?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, cô liền cảm thấy buồn cười, dù sao mình bây giờ là phụ nữ nông thôn dắt theo con trai, vận đào hoa gì đó..... cô cảm thấy hay là thôi đi.

Vậy còn ý gì?

Cô đi tới cửa phòng bác sĩ Lưu, quay đầu lại nhìn một chút, đối diện với đôi mắt mỉm cười của Dương Hàm.

Cô không khỏi giật mình một cái, vội vàng đẩy cửa đi vào.

Tiếp đón bọn họ là một vị bác sĩ râu tóc bạc trắng, trên sống mũi có một gọng kính, gắn với một sợi dây vòng qua tai.

Ông ấy trước tiên là nhìn, nghe, hỏi, sờ* tiếp theo lại đặt câu hỏi với một đồng thuật ngữ chuyên nghiệp, Lâm Lam nghe cũng không hiểu, cô cũng không biết phải làm sao.

*Nhìn, nghe, hỏi, sờ: Vong, văn, vấn, thiết: tứ chẩn, một phương pháp khám chữa bệnh của Đông y.

Khi nguyên chủ mang thai có tham gia đại hội phê phán hồ ly tinh, kết quả xảy ra xung đột, làm cho bụng bị thương dẫn đến sinh non, vì vậy mắt Tiểu Vượng mới bị hỏng.

Xem chừng là do máu bầm đè lên dây thần kinh mắt.

Ông bác sĩ nói có thể cắt kính để đeo, kết hợp nhỏ thuốc mắt.

Lâm Lam lại nghĩ đến việc phẫu thuật, trực tiếp hỏi, “Bác sĩ, ngại thử chụp CT* cho cháu nó xem sao.”

* Chụp CT: chụp cắt lớp

Ông bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn cô, “Tôi nói, chị này, cô còn biết cả chụp CT sao? Chỗ chúng tôi làm gì có.” Ông cũng là nghe học sinh đi du học nước ngoài nói chứ đã nhìn thấy bao giờ, vậy mà một phụ nữ nông thôn lại biết được.

Lâm Lam lập tức giả bộ ngu ngơ cười, “Ài nha, không có sao? Tôi nghe thầy thuốc trong thôn nói ở đây có.”

Ông bác sĩ cười nói: “Thị trấn chúng tôi nhỏ, không có dụng cụ để chụp X quang, phải đi đến tỉnh. Nhưng tôi cũng hiểu được chút ít, thường chỉ có người gãy xương mới đi chụp, đứa nhỏ này là bệnh về mắt, không chụp được.”

Lâm Lam không phải là bác sĩ nên nghe không hiểu lắm, nhưng nghe ông ấy nói, vậy trước tiên cứ kiểm tra mắt xem sao.

Ông bác sĩ kêu một thực tập sinh đến hỗ trợ, đưa Tiểu Vượng đi kiểm tra mắt.
Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Vượng vẫn sợ, gắt gao ôm Lâm Lam không chịu buông tay, không cách nào khác, Lâm Lam đành phải ôm nó đi vào.

Sau khi kiểm tra hồi lâu, cuối cùng cô điền vào tờ đơn, chọn mắt kính.

Bác sĩ đề nghị cô dùng cái này cho tiện, dù sao có thể sử dụng là được, nông dân mà, không có tiền, cắt được kính mắt đã khó rồi.

Kết quả nhìn người phụ nữ nông thôn này chọn rồi chọn lui, cuối cùng lại chọn bộ tốt nhất, mắt kính bằng thủy tinh, khung bạc, hết thấy bảy đồng.

Ông không khỏi nhìn Lâm Lam nhiều thêm một cái, phụ nữ ở nông thôn chỉ tiêu quyết đoán như vậy rất hiếm thấy.

Thực tế đó là thói quen chọn đồ của Lâm Lam, cô rất tin tưởng câu tiền nào của nấy, kể từ khi cô độc lập về kinh tế, mua đồ chỉ chọn chất lượng, không quản đắt rẻ.

Đến khi trả tiền, cô mới thấy đắt, tổng cộng bảy tám đồng. Ở nông thôn xem bệnh bốc thuốc cũng chỉ hết một hai đồng, cho nên thật sự có chút đắt.

Lâm Lam cũng chỉ đau lòng một giây, sau liền thoải mái trả tiền.

Dù sao khám bệnh cho con mình, nhiều tiền nữa cũng không vấn đề, cô chọn kính mắt tốt nhất đương nhiên sẽ đắt, gọng kính bằng bạc, thấu kính thủy tinh, chân bằng đồng đỏ, rất đẹp.

Dù sao cái kính này nhìn rất được, chờ Tiểu Vượng không đeo nữa, cũng không bị lỗi thời, không lãng phí.

Kính mắt không lấy trong một ngày được, phải đợi ba ngày.

Lâm Lam ngẩn ra, không ngờ đi cả một ngày như thế cũng không lấy được, nhìn bộ dáng của mình, cô thật không muốn đi một lần nữa.

Cô nói với bác sĩ, “Bác sĩ Lưu, chúng tôi từ thôn Sơn Nhai xa xôi đi bộ tới đây, xa tới năm sáu mươi dặm, đi từ sáng sớm đến gần trưa mới tới nơi, giờ mà trở về rồi lại đi một chuyến nữa thật không dễ dàng. Ở nhà nghĩ chúng tôi không trả tiền nổi, cũng không có phiếu ăn, có thể để chúng tôi lấy trong hôm nay không, tối nay lấy cũng không sao……”

Ông bác sĩ cười nói: “Chỉ à, chuyện này không thể, ba ngày đã là rất nhanh rồi, kính mắt kia đặc biệt, được chuyển từ bệnh viện trong tỉnh xuống đây.”

Thấy thế Lâm Lam cũng đành bỏ tay.

Cô suy nghĩ, nông dân đi đến thành phố, khó càng thêm khó.

Không nói đến thứ giờ thiếu, ăn uống cũng là vấn đề. Minh mang thức ăn theo, hai người ăn một lúc liền hết rồi, trong thị trấn muốn ăn cơm phải có phiếu ăn, nông dân đào đâu ra chứ?

Ở nông thôn muốn phiếu ăn thì đến chỗ quản lương thực lấy lương thực đổi là được, mà lúc đó chỉ đưa phiếu không đưa tiền, khi ăn cơm thì đưa phiếu ăn còn phải trả tiền. Tính tới tính lui, nông dân quá thiệt thòi. Trong nhà làm gì còn nhiều lương thực như vậy? Khẩu phần ăn của bản thân còn không đủ no đấy.

Phải đi lại một lần nữa, cô thực sự là buồn không nói nên lời, cái chân thần yêu đến giờ vẫn còn đau đấy.

Cũng không biết tại sao cùng là một thân thể nhưng thay đổi linh hồn lại yếu ớt như vậy!

Aiz, nhớ xe đạp quá đi.

Cô dắt Tiểu Vượng đi, lúc này hai người vừa mệt vừa đói, đáng tiếc bánh bột ngô đã ăn hết rồi, không có phiếu ăn thì có tiền cũng không mua được cơm.

Cô do dự một chút, suy nghĩ xem có nên đến phòng ăn của bệnh viện làm một cuộc cách mạng tình cảm, không cần phiếu ăn cũng có thể mua lấy vài cái bánh bao.

Kết quả là bây giờ đã xế chiều, giờ cơm trưa đã qua mà buổi tối nhà bếp lại không nấu, người ta không bán, rồi lại nói không có phiếu ăn thì cũng không thể đổi được bánh bao, cũng là số trời.

“Đói!” Tiểu Vượng vô thức kêu.

Lâm Lam suy nghĩ một chút, “Chúng ta đi dạo xung quanh một chút, xem thử có thể mua bánh bột ngô của hộ gia đình nào không.”

Cô cũng không ôm hi vọng, bây giờ phiếu ăn quan trọng hơn cả tiền, không có phiếu ăn thì không đổi được đồ.

Rất nhiều nông dân mang gà đến thị trấn trộm đổi lấy phiếu ăn, tiền cũng không cần chỉ cần phiếu.

Dù sao phiếu lương thực là thứ duy nhất có thể đổi được đồ ăn, không có phiếu, có tiền cũng mua không được.

Lúc cô ôm Tiểu Vượng ra cửa, không ngờ lại đụng phải Dương Hàm.

Lâm Lam theo bản năng đè túi tiền trong áo, tại sao hần lại tốt bụng nhiệt tình như vậy, thật sự không có ý gì với cô sao?

Cô thấy Dương Hàm mi thanh mục tú, ánh mắt ôn hòa trong trẻo, không giống người xấu, thầm nghĩ hần cũng không đáng ngại.

Dương Hàm hỏi: “Đứa nhỏ không có vấn đề gì chứ?”

Giọng nói rất nhẹ nhàng, có chút quen.

Lâm Lam nghỉ ngơi nhìn anh ta một cái, rõ ràng mới quen biết, cô cười nói: “Cám ơn bác sĩ Dương quan tâm, bác sĩ Lưu đã cắt kính cho cháu rồi, để ba ngày nữa qua lấy.”

Dương Hàm nhìn cô và Tiểu Vượng, biết là hai người đối bụng rồi, “Buổi trưa tôi mua hơi nhiều bánh bao, cô mang đứa nhỏ tới phòng tôi ăn đi.”
Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam có chút không hiểu.

Vô duyên vô cớ sao lại đối xử tốt với cô như vậy?

Cho dù là người tốt, trước cửa bệnh viện này người ra vào nườm nượp, bao nhiêu người đáng thương, chẳng lẽ anh ta giúp đỡ tất cả sao?

Bây giờ ai cũng không chê phiếu ăn nhiều, đoán chừng mua nhiều là để cho bữa tối, tại sao cho cô ăn?

Chẳng lẽ thật sự có ý với cô sao?

Thật lòng mà nói, đánh đập nguyên chủ cũng thanh tú, mặc dù sinh năm đứa con, vóc người vẫn tinh tế yếu đuối, chẳng qua cái mác người đàn bà chanh chua đã che lấp đi mỹ mạo của cô mà thôi.

Chỉ cần bình thường chút là có thể hấp dẫn ánh mắt người khác phái rồi, ví dụ như vị bác sĩ ôn nhu anh tuần đây.

Đáng tiếc a, gái đã có chồng.

“Cám ơn bác sĩ Dương, không cần.”

Dương Hàm nhìn bộ dạng cô lễ phép như vậy, ánh mắt càng tỏ ra tò mò, cười như không cười, “Tôi nói Lâm Lam này, cô thật sự không nhận ra tôi?”

Dừng trêu chọc tôi, tôi có chồng rồi nha!

Lâm Lam cười cười, “Có lẽ tôi biết anh?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đanh Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bánh bao trắng

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Tuyền

Trong trí nhớ của nguyên chủ, trừ nội dung xung quanh Hàn Thanh Tùng, nhà chồng, nhà mẹ đẻ thì đúng là không còn có người khác, hơn nữa lại là một người đàn ông chính tề như vậy.

Dương Hàm nhìn ra được Lâm Lam không nhớ mình, nụ cười của anh ta phảng phất chút hài hước: “Cô không phải là Hoa Lan Lan à?”

Hoa Lan Lan? Lâm Lam vô đầu bút tại, Hoa Lan Lan là cái quý gì?

Ái chà, cô nhớ tới một thứ, tên của nguyên chủ hẳn là Hoa Lan Lan.

Dù sao cũng là người ở nông thôn, tên của một cô bé cần bán cũng chỉ là từ hoa có cây cối ngũ cốc mà thôi, cũng chẳng thể nào đặt một cái tên thanh nhã như là từ “Lam”.

Nhưng mà, Hoa Lan Lan thì... thực sự hơi bị nổi da gà rồi đó nhé.

Advertisement / Quảng cáo

Dương Hàm thấy người trước mắt có vẻ mặt hoảng sợ, thì cười ha ha mấy tiếng: “Cô đừng sợ, tôi không phải là người xấu”.

Quý mới tin, kẻ xấu nào lại tự nhận bản thân mình xấu xa cơ chứ?

Dù sao thì Lâm Lam cũng đang rầu rĩ bởi cái tên Hoa Lan Lan, thì Dương Hàm đã vội vàng nói to: “Hoa Lan Lan, tớ là Phán Phán đây mà!”. Cậu ta biết nếu không nói rõ ràng ra thì ăn đòn là cái chắc.

“Phán Phán? A, là cậu há Dương mập ú?”.

Lâm Lam suy nghĩ một chút rồi reo lên, đúng là trong trí nhớ nguyên chủ khi còn bé có một người bạn nhỏ gọi là Phán Phán, tất cả mọi người đều gọi cậu ta là Mập ú bởi vì cậu ta thực sự béo trắng ra luôn á.

Nhắc tới cũng kỷ cực, trong những năm 1950, đời sống mọi người đều không đầy đủ, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm nên ai cũng gầy gò ốm yếu, nhưng mà Dương Phán Phán này lại có thể thành công ăn đến béo trắng.

Mọi người đều cảm thấy cực kỳ khó hiểu, còn kháo nhau rằng thằng bé này có khi một ngày ăn những mười quả trứng gà, cho nên mới béo mập được như vậy.

Chính phủ thời đó cho phép một nhà cứ hai người sẽ được nuôi một con gà, nên nhà bọn họ chiếu theo quy định thì có thể nuôi thêm hai con gà nữa. Nhưng bà nội của cậu ấy sùng sốt nuôi 6 con, còn không có bị bắt đi, nói là muốn để trứng cho cháu nội duy nhất ăn.

Đây là trí nhớ của nguyên chủ thời còn rất nhỏ, đến lúc tám tuổi nguyên chủ đã bỏ học đi làm, còn Dương Mập ú này vẫn còn đi học. Mà thời đó nam nữ còn chẳng nói chuyện nhiều với nhau, nếu còn chơi chung nữa sẽ bị lũ trẻ con cười cho. Nên là trong thời đại mà tư tưởng nam nữ chỉ đơn thuần ôm rồi hôn mới cũng có thể mang thai thì nam nữ từ bé đã không chơi chung với nhau rồi.

Nguyên chủ sau này lớn lên lại bận rộn làm lụng cùng chị thứ ba, cho nên chẳng còn tâm tư chú ý những người khác cùng những chuyện này nữa, Dương mập ú cũng bị cô vứt ra sau đầu luôn rồi. Dương Hàm nghe thấy những lời của Lâm Lam giống như báo thù cho cái tên “Hoa Lan Lan” thì hồi hận vô cùng, nhưng mà cậu ta cũng không nao núng mà cười nói:

“Chính là tớ đây. Đi nào, tớ mời cậu ăn bánh bao trắng thơm ngon”.

Lâm Lam vui mừng vô cùng: “Đứng đứng, thật vất vả mới gặp được người quen, phải ăn ngon mới bữa...”. Sau đó có ý thức được bản thân mình ăn mặc có chút lòi thối liền cười xuề xòa: “Cậu đừng chê cười, tớ có chút đói...”

“Tớ biết mà, nên mời mời cậu ăn bánh bao. Trong lúc chờ bánh chúng ta có thể chậm rãi nói chuyện cũng được.” – Dương Hàm mời mọi người vào phòng ăn.

Bữa ăn thật phong phú, một xúng bánh bao trắng lớn, lại còn một bát canh trứng rong biển thơm ngon, khiến cho Lâm Lam – là người hiện đại đã từng ăn bao nhiêu loại thức ăn ngon trên đời – lúc này tâm tình vô cùng sung sướng. Quả nhiên lúc đối bụng đồ gì ăn cũng ngon vô cùng, đẹp vô cùng.

Ăn xong, Lâm Lam vội vàng lấy tiền trả. Dương Hàm thấy vậy liền nghiêm mặt:

“Chúng ta đâu gì cũng là người cùng thôn, có mấy cái bánh bao cùng một chén canh mà cậu cũng không cho tớ trả hả? Cậu xem thường tớ quá đấy!”

Lâm Lam quay đầu lại nói với Tiểu Vượng: “Tiểu Vượng, cám ơn chú đi con”.

Tiểu Vượng liếc Dương Hàm rồi mím môi, trong miệng nhỏ lí nhí tiếng “chứ”. Dương Hàm bèn sờ sờ đầu nhỏ của bé. Tiểu Vượng lần đầu bị xoa đầu liền giật mình sợ đến nỗi vội vàng né tránh, gát gao ôm chặt lấy Lâm Lam. Lâm Lam vỗ người cậu bé trấn an, ý bảo cậu bé không cần khẩn trương gì cả. Dương Hàm cười trêu cậu bé:

“Cứ ăn thoải mái cho no bụng đi nhóc, chú lo được”.

Lâm Lam cũng cười nói: “Đề cậu chê cười rồi, chúng ta ăn thôi” – Nói tới đây Lâm Lam liền thờ dãi, không ngờ tới một ngày bánh bao trắng cùng một bát canh trứng rong biển cũng sẽ trở thành món ăn ngon tuyệt. Cái này nói ra ai mà thèm tin cơ chứ! Đáng tiếc không thể liên lạc với kiếp trước, nếu không nhất định có sẽ nói cho “lũ bà xấu” của mình nghe một chút, nếu có thể thì live-stream trực tiếp cho chúng nó xem.

Lâm Lam và Tiểu Vương ăn bánh ngon uống canh thơm, nhưng cô cũng không quên nhắc nhở bé ăn thì phải nhấm nhấm, không thể há mồm nhai chom chép, uống nước canh phải húp miếng nhỏ, không được phát ra tiếng xì xụp xì xụp...Đương Hàm thấy vậy có chút ngạc nhiên. Lúc này Lâm Lam mới ngẩng đầu hồi hân:

“Đương Hàm, sao cậu lại nhận ra mình?”

Đương Hàm chỉ hai mắt của mình rồi nói: “Đôi mắt một mí này của tớ tốt, cậu không nhớ à? Thực ra thì chủ yếu là cậu lớn lên không khác hồi nhỏ là mấy, không giống tớ!”

Advertisement / Quảng cáo

Cái gì? Lâm Lam lờm Đương Hàm một cái, cái cụm từ “lớn lên không khác hồi nhỏ” nghe chừng như là một câu khen ngợi, nhưng sao cô lại có cảm giác là cậu ta đang châm biếm mình giống đứa trẻ con mãi không lớn vậy ha? Đương Hàm đúng là thanh niên mười tám biến đổi thật khác biệt, từ một cậu nhóc béo ú biến thành một đại soái ca mất rồi. Lâm Lam vừa nghĩ vừa tiếp tục ăn. Vừa ăn có vừa lặng lẽ đánh giá Đương Hàm.

Trong lúc này Đương Hàm cũng lặng lẽ đánh giá cô gái ngồi trước mặt. Cô gái trước mặt hẳn cũng là lũng thật đấy, hời bé mặc dù nóng tính nhưng thế nào thì cũng trông giống một cô bé bình thường, lại còn rất ngay thẳng. Bọn trẻ con khác hay đuổi theo trêu chọc hẳn là đồ mập ú thì cô bé này còn xổng ra bảo vệ hẳn cơ đấy. Lâm sao sau khi già cho người ta lại bị đồn thành con hồ cá, người đàn bà đánh đá, hàng ngày một khúc hai nháo ba thất cổ mất rồi? Đoán chừng hồi nhỏ cùng cái lộn với chị thứ ba quen rồi, nhưng khi đó cái lộn đánh lộn là với chị gái ruột, đặc biệt chưa chịu thiệt đâu nhé, làm sao già sang nhà chồng không đánh người nhà chồng mà lại tự làm khổ bản thân mình nhì? Có thể nhà chồng của cô ấy cũng không phải thương thượng, có thể biến một cô bé nóng tính ngay thẳng thành bà điên, từ chuyện nhảy sông tự vẫn, thất cổ, uống thuốc trừ sâu thì hẳn cũng đã được nghe kể qua rồi. Vốn suy nghĩ rằng hiện tại cô ấy sẽ giống những người phụ nữ nông thôn không hạnh phúc khác, về ngoài lời tha lỗi thôi, đầu tóc rối bù, khuôn mặt sưng phù, ánh mắt vừa lồi vừa dại, hành động thì thô lỗ lại còn liều lĩnh, có thể sẽ giống với chị Tường Lâm tự oán hận hay chửi đồng làm cho người khác vừa thấy đã muốn tránh cho đỡ phiền ấy chứ. Nhưng hẳn chẳng bao giờ nghĩ tới rằng hôm nay sẽ gặp cô ấy ở ngay trước cửa bệnh viện, mặc dù trông có vẻ một mối nuốm bụi trần, lại có vẻ tiêu tụy nhưng tổng thể rất bình thường, thậm chí là có khí chất!

Khí chất này không giống cái mà hẳn đã từng thấy ở Hoa Lan Lan, nhưng mà quái lạ ở chỗ Đương Hàm lại thấy người phụ nữ trước mặt mình là một cô gái văn tĩnh có hàm dưỡng, không phải là cái cảm giác thường nhìn thấy ở những người phụ nữ nông thôn. Nhắc chân giờ tay cũng hoàn toàn không giống một người đàn bà đánh đá chanh chua tí nào. Nào có người phụ nữ đánh đá chanh chua nào ăn cơm từ tốn như vậy ha? Cho nên bạn nhớ Đương Hàm của chúng ta đã có một suy nghĩ đúng đắn vô cùng, đó là những lời đồn thì không thể tin, tai nghe cũng có thể là giả, chỉ có mắt thấy mới là thật. (Lời edit: mắt thấy cũng chưa chắc thật đâu bé =)))

Sau khi Lâm Lam ăn xong thì hai người có nói chuyện một hồi, nói tới bệnh tình của Tiểu Vương, lại nói đến chuyện đeo kính. Đương Hàm nghe vậy liền nói:

“Như này đi, chờ kính tới tớ sẽ nhờ người gửi qua cho cậu, cậu đỡ phải vất vả chạy lên đây thêm chuyến nữa” – hơn nửa trời rất là nóng bức mang theo một đứa bé quả thật không tiện cho lắm.

“Tốt quá, làm sao tới lại không nghĩ ra sớm nhì?” – Lâm Lam thăm nghĩ chắc tại vừa nãy mình đòi hoa mắt vàng đầu nên không nghĩ tới phương diện này. Nhìn sắc trời cũng không còn sớm, Tiểu Vương đã ăn đầy một bụng đồ, Lâm Lam bên tạm biệt Đương Hàm đề về nhà. Thực ra thì cô còn muốn đi cửa hàng bách hóa lớn mua một ít đồ, nhưng nhớ tới trên người chẳng có phiếu, có tiền cũng không mua được đồ, nên đành tiếc nuối mà đi về nhà vậy.

Đương Hàm kinh ngạc nói: “Cậu định đi bộ về đấy à?”

“Tớ đi bộ tới đây mà” – Lâm Lam lo đễnh, lúc này thì cũng chỉ có thể đi bộ ở đường lớn thì mòn cả gót giày thôi.

“Chờ tí chút, tớ đi hỏi xem có xe nào đi tới công xã Điện hay không?” – Đương Hàm nói xong liền đi ra ngoài luôn. Một lát sau cậu ta quay trở lại: “Buồn quá, không có xe đi công xã Điện, nhưng mà có xe đi công xã Lâm, cậu đi nhờ xe về đó rồi đi bộ một đoạn nhé?”

“Quá tốt rồi, cảm ơn cậu nhiều nhé. Không nghĩ tới hôm nay đi bệnh viện lại có thể gặp được người quen” – Trong bệnh viện mà gặp người quen chính là một sự tiện lợi vô cùng lớn, nơi này là nơi cần có quan hệ tốt. Lâm Lam đã tính toán đến việc lần tới đi huyện thành sẽ tặng cho Đương Hàm một ít trứng gà, rau dưa quê nhà, văn vận. Lương thực, trứng gà thời điểm này là đồ tặng lễ tốt nhất đấy. Đương Hàm đưa hai mẹ con Lâm Lam ra xe, lại giống như làm trò ảo thuật lấy từ khoảng không ra một viên kẹo len lên đưa cho Tiểu Vương. Tiểu Vương mặc quần ngắn không có túi, mà cậu bé cũng không cầm được lâu, nên Lâm Lam không còn cách nào khác là nhận lấy.

“Cậu đã mời ăn còn tặng kẹo cho, tốt bụng quá”.

Đương Hàm cười cười: “Tớ không phải là cậu của nhóc à?” – Hẳn không có chị em ruột, khi còn bé chính xác đã coi “Hoa Lan Lan” là em gái của mình.

Lâm Lam nắm tay Tiểu Vương vẫy chào tạm biệt Đương Hàm. Có xe đưa về tiện lợi biết bao.

Ngồi xe đi được hai phần ba đường về nhà cũng chỉ tốn hai xu tiền, Lâm Lam gào thét trong lòng quá rẻ.

Cô mang Tiểu Vương xuống xe, lúc này đã là ráng chiều. Ánh nắng chiều vàng cam chiếu xuống mặt sông gợn sóng, tạo ra ánh vàng lán lán. Trên xe nhiều khói bụi, Lâm Lam bên mang Tiểu Vương đi rửa mặt.

Đợi tới lúc có đứng đây, lại phát hiện thấy Tiểu Vương ngẩng khuôn mặt nhỏ của bé lên, hai mắt nhắm hờ, lông mi dài chớp động trong ánh nắng chiều sắp tắt, gió thổi vào xào xạc làm cho Lâm Lam tưởng rằng đây là một bức tranh vẽ một thiên thần bé nhỏ yên tĩnh an tường trong một buổi hoàng hôn – điều này khiến cho Lâm Lam không nổi dậy rầy cậu bé.

Một lát sau, Tiểu Vương mở mắt hướng về phía mặt trời lặn, nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ nghe này!”

Lâm Lam giống tai lên nghe, trong không gian rộng lớn có tiếng ve râm rân, tiếng ếch kêu ồm ộp, có tiếng rì rì của loài côn trùng, kèm lẫn tiếng gió xào xạc, mọi âm thanh pha trộn vào nhau thực sự rất là êm tai.

“Mẹ, mẹ nghe thấy gì không?”

“Mẹ đang nghe đây.”

“Bọn chúng nó như là...có giai điệu ư ý?” – Tiểu Vương vừa nói vừa nhắm mắt lại ngấm nga theo, âm thanh nhỏ bé lại hết sức dễ nghe. Điều này làm Lâm Lam kinh ngạc, đứa bé này thật kì lạ, so với những đứa bé chỉ biết hát những bài hát trên loa đài tuyên truyền đúng là có vẻ lại hay hơn một chút. Vì trẻ con ở nông thôn, trừ đi học ra chính là thời kèn xô-na gõ phách nhịp thì làm sao mà được đào tạo chính quy về âm luật tiết tấu?

Sau khi ngồi uống nước nghỉ ngơi một chút, Lâm Lam bên đem Tiểu Vương trở về nhà. Hiện tại cũng gần về đến đầu công xã, có rất nhiều người đang làm cỏ bắt côn trùng, nên cũng có người nhìn thấy Lâm Lam mang theo Tiểu Vương. Vừa thấy hai mẹ con Lâm Lam họ đã to thái độ kinh ngạc chờ xem náo nhiệt từ đôi mẹ con này. Lâm Lam chẳng quan tâm, dù sao cũng mang cái danh xấu là người đàn bà đánh đá, có danh tiếng này bóng tối quanh thân thì còn sợ cái quê gì?

“Mẹ!” – Một giọng nói non nớt lạnh lạnh vang lên. Lâm Lam quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh, thì thấy hướng Bắc của cánh đồng là một cô nhóc tám tám, chín tuổi, bộ dáng khá là xinh đẹp hoạt bát. Đây chắc là Mạch Tuệ. Mạch Tuệ chạy tới rất nhanh: “Mẹ, mẹ đi huyện thành tìm con à?”. Mạch Tuệ là một cô bé trưởng thành sớm, năm nay đã chín tuổi, rất thích chum điện và ham hư vinh. Đây là đứa con mà nguyên chủ thương yêu nhất. Nhưng thực ra thì Mạch Tuệ cũng không giống như đứa bé thân cận mẹ mình, tự nguyện là một áo bông nhỏ tí kỹ của mẹ, ngược lại con bé lại thích thân cận bà nội có tiền, có út chum điện hơn. Lâm Lam thần nhiên nói: “Mẹ dẫn em con đi khám bệnh!”

Advertisement / Quảng cáo

Mạch Tuệ nhạy cảm nhận ra giọng mẹ mình có chút lạnh nhạt, lại liếc thấy một củ cải nhỏ đang ôm bấp đùi mẹ mình thì quăng cho cậu bé một ánh mắt khinh miệt, nhất định làm lo luôn mà cho rằng ở cạnh mẹ ruột của mình không có đứa nhỏ ngu ngốc này.

“Con còn tưởng rằng buổi tối con không về, mẹ nhớ con nên mới vào huyện thành đón con cơ đấy” – giọng Mạch Tuệ có chút mất mát. Trước kia mẹ luôn yêu chiều mình nhất, hiện giờ lại dám quan tâm thẳng em kia hơn sao? Trong lòng Mạch Tuệ cảm thấy có gì đấy không phải lắm. Lâm Lam thuận miệng hỏi đám bà câu về trường học, có chú út, sau đó hỏi luôn chuyện Đại Vương hai ngày hôm nay. Cô sợ Đại Vương vào huyện thành sẽ quen biết một vài người không đúng đắn, đến lúc đó lại học theo cái xấu của người ta. Mạch Tuệ nghe một đàng trả lời một nẻo, lại nói trong huyện thành phổn hoa như thế nào, người huyện thành ăn mặc tốt ra là sao, cửa hàng bách hóa bán những thứ tốt gì, váy hoa đẹp, cái tóc đẹp mắt, giày da nhỏ, văn vận. Lâm Lam nghe có chút không nhịn được bên nói: “Về nhà nói tiếp”.

Mạch Tuệ nhìn Tiểu Vương lời kéo tay mẹ thật chặt, bên nghĩ tới trước đây mẹ rất chán ghét Tiểu Vương, tuyệt đối sẽ không mang thẳng bé ra khỏi cửa. Giờ thì sao, có khi còn được thương yêu hơn cả mình. Trong lòng Mạch Tuệ cảm thấy chua lỏm, chạy tới lôi kéo cánh tay còn lại của Lâm Lam, còn thần mật nói: “Mẹ ơi, cả đêm mẹ không về, con nhớ mẹ lắm!”

Lâm Lam gắt gò: “Ừ, thiếu chút nữa con đã không gặp được mẹ đấy” – mẹ của con ngày hôm qua uống thuốc trừ sâu, cho nên xin lỗi, con không thấy được mẹ con rồi.

Mạch Tuệ cùng anh cả về nhà đã nghe bà nội cùng thím Hai bọn họ tán gẫu như thật chuyện mẹ chúng uống thuốc trừ sâu, mà bản thân Mạch Tuệ còn bỏ đá xuống giềng phê phán hai câu đấy. Anh cả cảm thấy rất mất mặt, tức giận bỏ đi không một tiếng động lên đội để làm cỏ rồi. Còn Mạch Tuệ có ý chầy đến đầu bờ ruộng phía nam chờ mẹ. Người khác nói là mẹ mang Tiểu Vương đi vào huyện thành khám bệnh, nhưng Mạch Tuệ chắc chắn là mẹ sẽ đến huyện thành đón con nhóc. Ai mà biết...

“Mẹ! Mẹ đem tiền cho Tiểu Vương khám bệnh à? Mẹ lấy tiền mua cho con đôi giày da đi?” – Mạch Tuệ nói lời lý lẽ vô cùng, xen trong giọng nói của con bé còn thấy có chút gì đấy mất hứng. Dù sao con bé cho rằng trước đây nếu

mẹ có tiền sẽ mua đồ cho mình đầu tiên, nên tạo thành thói quen cho con bé, cho rằng mình có quyền đòi hỏi là đương nhiên. Lâm Lam nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Mạch Tuệ và nói: “Mạch Tuệ, bắt đầu từ hôm nay, tiền của nhà ta sẽ ưu tiên dùng để chữa bệnh cho Tiểu Vương. Còn lại sẽ dùng vào học phí và tiền ăn hàng tháng. Những thứ quần áo đẹp kia chờ lúc nào nhà có dư dả tiền hằng nói tới”.

Cái gì? Mẹ từ chối yêu cầu của mình? Mạch Tuệ có chút luống cuống nhìn Lâm Lam

Mẹ thay đổi rồi! Mẹ ác độc như mẹ kể vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Khích bác

Lâm Lam nhìn thấy hết thấy, cũng đem hết thấy ghi tạc trong lòng, không có nói ra ngoài. Quan hệ giữa nguyên chủ và con gái cô ta thật ra có thể giải thích được. Nguyên chủ vẫn luôn khát vọng có người sẽ yêu thương nàng, làm một cô gái lên hi vọng bản thân mình có thể trở thành công chúa nhỏ nhận hết yêu thương. Đáng tiếc trước khi lấy chồng, cha mẹ là người trọng nam khinh nữ không yêu thương cô, mẹ chồng dù không trọng nam khinh nữ thì lại có con gái nhỏ nên cưng chiều con gái mình vô cùng. Với sự cưng chiều của mẹ chồng với em gái chồng, nguyên chủ vô cùng hâm mộ. Loại tình cảm cầu mà không được này làm cho nguyên chủ đem tâm tư dồn hết trên người con gái ruột, đem tình thương mà mình mong mỏi trao cho con gái. Lâm Lam coi con gái là hóa thân của mình, con gái được yêu thương chính là mình được yêu thương. Mạch Tuệ từ nhỏ được Lâm Lam cưng chiều yêu thương, nhưng cô lại không cho Mạch Tuệ thứ mà cô thích muốn, ngược lại khiến cho Mạch Tuệ phiền não vô cùng. Từ nhỏ lúc bắt đầu biết suy nghĩ, Mạch Tuệ thấy phiền chán vì mẹ của mình thô lỗ ngu xuẩn, lại hâm mộ cô út ăn mặc sạch sẽ xinh đẹp được học hành, có văn hóa có người thương yêu, ở trong trường học chính là được nhiều bạn học nam nữ yêu thích. Nguyên chủ không có văn hóa nên không nhận ra được điều này, Lâm Lam là người ngoài cuộc lại nhận thấy rõ ràng. Chính là điển hình người ngoài cuộc tình táo kẻ trong cuộc u mê dầy. Nếu cứ tiếp diễn, con gái của nguyên chủ sẽ là bị nuông chiều đến hư, hơn nữa không bao giờ cảm kích mẹ của mình, ngược lại đã oán giận lại càng thêm oán giận. Đưa bé Mạch Tuệ này đã được nuôi thành thói quen, nó cho rằng mẹ tốt với mình chính là đương nhiên mà không thêm nghĩ tới những lý do khác. Thí dụ như lần vào huyện thành lần này, con bé không bao giờ nghĩ tới việc mẹ sẽ đưa em mình đi khám bệnh, cũng không nghĩ tới lý do nào khác ngoài việc mẹ-phải-đi-tìm-mình. Điển hình của bệnh tự cho mình là cái rốn của vũ trụ. Dĩ nhiên không thể kể tới thói quen của nguyên chủ, con bé muốn gì cũng cho. Nguyên chủ là điển hình của việc quá dễ mềm lòng với con gái. Nhưng Lâm Lam thì không như vậy, cô sẽ không nuông chiều. Thứ nhất, cô không thích trẻ con, chiều cô bọn chúng là từ trách nhiệm. Thứ hai, không phải con mình thì đau lòng làm gì? Haha.

Trở về nhà, Lâm Lam chỉ nghe thấy từ trên nhà chính đang vang lên giọng nói của mẹ chồng và chị dâu thứ hai. Giọng của chị dâu thứ hai vang lên vừa tức vừa giận: “Nào có người như vậy, dám tự tiện vay tiền trong đội? Ai lại không biết là cô ta đem đũa nhỏ làm bình phong, muốn từ từ tiêu tiền? Muốn xem bệnh? Sao trước kia không thấy cô ta dụng tâm đối xử với bọn họ, giờ lại giả bộ bầy trò?”.

Trong cái nhà này tiền bạc do mẹ chồng giữ hết, một xu một hào cũng do mẹ chồng chi, bọn họ còn không thử riêng ra được một xu tiền nào, mà người đàn bà đánh đá kia lại dám chạy lên đội đi mượn. Có biết cái gì gọi là xấu hổ không hử? Có ta uống thuốc trừ sâu chết trồn làm bình phong, lại còn dám đi vay tiền. Lâm sao lại có thể có loại người không thể đến đến như vậy?

Bà Hàn cũng tức giận, nhưng mà ông Hàn đã trấn an qua, đem con giận của bà tiêu diệt hơn nửa, nói cho bà biết bệnh của Tiểu Vương sớm muộn cũng phải xem nếu không sẽ bị người ta nói xấu. Cầm năm đồng tiền đi xem bệnh, nếu kết quả không tốt thì nhà đưa thứ ba cũng hết hy vọng, sau này sẽ không lấy đó làm cơ để gây lộn ầm ĩ nữa. Bà Hàn suy nghĩ một hồi, rồi cho rằng mình nên rộng lượng không gây tranh cãi với người phụ nữ đánh đá kia, dù sao Tiểu Vương cũng là cháu mình. Nhưng cứ nghĩ đến việc cô ta dám đi đại đội vay tiền, một lần mượn chính là năm đồng tiền, bà lại cảm thấy tức chết. Trong nhà một xu một hào cũng phải do bà quản, người khác dám cầm một hào tiền chính là khiêu chiến quyền uy của bà, không thể nhịn được. Huống chi năm đồng tiền là số tiền không nhỏ, ai lại có thể tùy tiện lấy ra một đồng tiền hả? Ông Hàn trực tiếp nói với bà: “Thằng ba gửi cho bà mấy nghìn đồng mà bà còn phải so đo năm đồng tiền này à?”. Vừa nghe tới mấy nghìn khối tiền, Bà Hàn lại thấy thịt đầu muốn chết, liền không cho ông Hàn nói thêm gì, miễn cho người khác nghe thấy lại tưởng bà ghen tị chiếm lợi, mà vợ của thằng Ba biết được lại làm ầm ĩ lên.

“Mẹ, mẹ không quản có ta sao? Còn có, có ta muốn làm nhà nữa đó!” – chị dâu thứ hai tức giận nói – “Con nghĩ mẹ nên đuổi cô ta về nhà mẹ đẻ đi. Chú Ba bây giờ đã là quân nhân, dù sao muốn kiếm vợ hiền cũng có thể tìm được, làm gì lại lấy một người phụ nữ chanh chua không nên thân, đánh đá như cọp mẹ lại còn không hiểu thuận nữa”.
Advertisement / Quảng cáo

Lúc này vừa vặn Lâm Lam bước vào sân, cười nói: “Cảm ơn chị dâu thứ ba quan tâm, phiền chị ạ. Yên tâm đi, em không hiền lành, mà đời này cũng sẽ không hiền lành. Nhưng mà, chồng em sẽ không bỏ em”. Tôi cho chị tức chết, thích khích bác phải không? Với tính khí của Hàn Thanh Tùng, nguyên chủ làm trời làm đất gì thì anh ta cũng sẽ nhìn bọn trẻ trước. Minh không bắt nạt bọn trẻ, ở nhà dạy con cho anh ta, anh ta lại chẳng cảm động tới rót nước mát ý.

“Coi!” – chị dâu thứ hai cảm thấy em dâu Ba này quá kiêu ngạo rồi đấy.

Bà Hàn tức giận nói: “Cò còn nói? Cả ngày không chịu làm việc. Huyện thành là nơi nào mà cô cũng tùy tiện đi?”

Lâm Lam cười híp mắt nói: “Cho dù con không làm được công điểm nào, nhưng cha bọn nhỏ kiếm tiền cũng đủ nuôi con mà mẹ?”. Muốn cho tôi không còn sức mà sống? Đời này không có nội công, chị đây không có món võ phòng thân đi bộ năm mươi dặm đường cũng mệt muốn rã họng rồi đó nha. Lâm Lam thấy mẹ chồng cùng chị dâu thứ hai còn đang tức giận, thì mặt tỉnh queo quạt gió thổi lửa: “À đúng rồi, Mạch Tuệ vào huyện thành giặt quần áo cho cô út đá mòn cả tay. Đứa bé này cũng không nỡ để cho cô của nó vất vả. Thế nên cô út đem con bé đến cửa hàng bách hóa nhìn giày da, nói rằng để bà nội mua cho con bé một đôi”.

Bà Hàn khí nóng bốc lên đầu rồi, năm đồng tiền kia đã khiến bà nghiến răng nghiến lợi, lúc này còn nói tới giày da. Một đôi giày da cũng đến bảy, tám đồng tiền, ai dám tự tiện mua một đôi? Bà Hàn tức giận trút lên đầu Mạch Tuệ: “Con nít con nói mới bao nhiêu tuổi mà đòi chum diện? Cũng không xem lại cái mặt mình đi, xem có xứng đi giày da hay là không?” – trừ con gái bé bỏng của mình, Bà Hàn không coi ai vào trong mắt, hơn nữa con bé nài thẳng Ba, không xứng là không xứng.

Lâm Lam nghe mẹ chồng nói vậy chính là gãi đúng chỗ ngứa, vốn dĩ cô muốn khích bác mối quan hệ giữa Mạch Tuệ và mẹ chồng cùng em chồng, tránh cho mấy người này mượn cơ hội xúi giục Mạch Tuệ, Đại Vương không yêu mẹ mình. Lâm Lam thêm dầu vào lửa nói: “Nói gì vậy? Tại sao con gái mẹ được đeo giày da, con gái con lại không được mang chứ? Tiền này lại là do cha của con bé kiếm được”

Mạch Tuệ quả nhiên nghe lời tai, nước mắt rơi từng giọt từng giọt xuống đất nhìn Lâm Lam, mẹ che chở mình, mẹ vì mình nói chuyện. Bà Nội có tiền cũng tiêu cho cô út chứ không cho mình, nhưng tiền kia vốn dĩ là do cha mình kiếm được mà. Mạch Tuệ thương tâm khóc rống lên, ôm mặt chạy về phòng phía đông hờn dỗi. Con bé vốn ngủ trong phòng bà nội, ghét bỏ phòng phía đông vừa hẹp vừa tối vừa thối vừa bẩn. Nhưng lúc này con bé chẳng quan tâm gì hết. Bà Hàn bị Lâm Lam làm giận đến run người, dùng ngón tay run run mà chỉ vào Lâm Lam. Lâm Lam cười nói:

“Ài chà, mẹ...mẹ đừng tức giận. Bị chọc tức không đáng!” – gọi một người xa lạ là mẹ khiến cho Lâm Lam không quen. Nhưng tuổi lớn rồi, nếu trúng gió là phiền toái vô cùng. Lâm Lam dẫn Tiểu Vương về phòng phía đông, trong miệng còn hừ hừ câu hát: “Hôm nay người dân ca hứng vô cùng, cao hứng vô cùng a-”

Bà Hàn cùng chị dâu thứ hai nhìn nhau. Xem đi, đây là cái tính tình gì vậy? Bà Hàn mắng thăm: “Còn không bằng nhảy sông treo cổ uống thuốc trừ sâu tự vẫn quách đi cho rồi!”. Lúc đầu tìm người là cô ta, lúc này không tìm chết mà cùng con hồ mặt cười nhập vào nhau đặc biệt khiến người khác giận sôi gan. Hay là bị vật không sạch sẽ nhập thân? Hay là bí mật tìm đạo nhân tới nhìn xem một chút?

Lâm Lam trở về phòng phía đông liền cho Tiểu Vương nằm xuống nghỉ ngơi chờ lát nữa ăn cơm. Còn cô thì đem kẹo đường Đương Hàm cho lấy một viên nhét vào miệng Mạch Tuệ. Tất một cái thương một viên kẹo nha, hơn nữa cô nhóc đang thương tâm lại được người ăn ừ, như vậy con bé mới có suy nghĩ trong lòng là mẹ ruột ôn nhu thân cận chứ sao.

Mạch Tuệ ăn kẹo ngọt ngào, đầu chôn trong lòng Lâm Lam ừy khua: “Mẹ, bà nội thật thiện vị!”. Lâm Lam có chút cuống chân cuống tay, cả người cứng nhắc đỏ mồ hôi lạnh hằn không tránh ngay được. Tiểu Vương mới bốn tuổi, bé như vậy còn được. Mạch Tuệ đã chín tuổi, Lâm Lam ôm không được đẩy không ra mà cũng không biết làm thế nào mới tốt. Sợ Mạch Tuệ nghỉ ngơi, Lâm Lam đánh nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng con bé: “Mẹ đem Tiểu Vương đi khám bệnh, được người ta cho mấy viên kẹo đường”.

Mạch Tuệ khóc nghẹn: “Đúng là mẹ tốt với con nhất”. Bà nội chi bảo mình hầu hạ cô út, giặt quần áo cho cô út, bưng trà dâng nước. Nhưng chưa bao giờ khen mình một tiếng, mà mẹ mình cho tới giờ không nỡ bắt mình làm việc gì. Huhu, đúng là mẹ mình quá tốt. Lâm Lam vuốt ve tóc Mạch Tuệ, học giọng điệu hiền hòa của những người mẹ khác mà dụ dỗ con gái: “Mạch Tuệ ngoan, con yên tâm. Sau này ở riêng có tiền, mẹ nhất định sẽ mua giày da, mua váy hoa cho con”.
Advertisement / Quảng cáo

“Nhưng.....nhưng nghe ý bà nội, nếu ở riêng sẽ đuổi thẳng chúng ta đi mà không cho tiền...”

Lâm Lam cười nói: “Chuyện ấy cũng không phải mình bà nội quyết định được!”.

Trời muốn mưa, mẹ phải gả cho người ta, con trai muốn chuyển nghề...là những thứ mà sức người không thể làm được. Sau một hồi, ở nhà phía tây cũng vang lên tiếng khóc, là tiếng của chị dâu thứ Hai.

Chị ta khóc vì nhà nghèo, thiên vị, nhà thứ hai cùng nhà thứ nhất còn chen chúc ở phía Tây. Một nhà ngủ kháng phía Bắc, một nhà nằm kháng phía Nam, trẻ con thì ngủ chung với ông bà nội ở phía Đông. Nhưng nhà thứ ba lại có thể ở hẳn một phòng phía Đông. Em dâu Ba còn cả ngày giặt chết không làm việc, để cho mọi người trong nhà nuôi không có ta.

Tại sao phải vậy? Minh chạy đông chạy tây mới có tem phiếu, sợ quá hạn, qua thời gian ngắn lại phải đổi cho người ta dùng trước đến tận giờ mới đủ dùng. Nhưng không có tiền đi lại huyện thành để mua đồ, sợ ra chi có đến Tết mới có thể lẹ lỏi nói chuyện với mẹ chồng để xin vài đồng đi xe. Người phụ nữ đánh đá kia làm vậy được, vậy mình cũng lên đội vay tiền.

Chị dâu cả trở lại, nghe thấy trong nhà có người khóc, lúc đầu còn tưởng là em dâu ba, cẩn thận nghe lại hóa ra là em dâu thứ, nhất thời trong lòng suy tính. Chị ta về trễ không kịp nấu cơm chiều, mẹ chồng chắc lại bắt em dâu thứ

nấu cơm khiến em dâu thứ không vui. Nghĩ rồi chị ta lại nói: “Đây, để chị nấu cơm!”.

Lúc này Lâm Lam từ phòng phía đông ra ngoài, thấy chị dâu cả bèn cười nói: “Chị dâu cả, để em giúp chị nấu cơm tối nhé!”.

Chị dâu cả nghe được liền bị dọa sợ run rẩy, trả lời theo bản năng: “Không cần! Không cần đâu! Em đưa cháu đi khám bệnh ở huyện thành sẽ mệt, cứ nghỉ ngơi đi”. Trước kia em dâu ba cả ngày mặt mũi sa sầm, với ai cũng như vậy, giống như người ta thiếu nợ em dâu ba một lọ thuốc trừ sâu ấy. Mỡ miệng là muốn người ta nghen khuất, nên chẳng ai dám nói chuyện với em ấy. Lúc này em ấy lại nói năng hòa nhã như vậy, còn chủ động muốn làm cơm chiều cùng. Chị dâu cả sợ có em dâu ba này có dụng ý khác, hay là em dâu ba muốn đồ thuốc trừ sâu trong đồ ăn độc chết cả nhà? Nghĩ tới đây chị dâu cả rung mình sợ hãi, liền chạy vội đi nấu cơm, thuận tiện làm sao suy nghĩ để sau này không tạo cơ hội cho em dâu ba làm xằng bậy. Đầu nói chó sủa là chó không cần, trước kia em dâu ba cả ngày không ai động đến cũng không động đến ai chỉ biết tự hành hạ bản thân. Giờ này em ấy không muốn tự ngược bản thân nên đi cần người khác hả? Nghĩ đến đây chị dâu cả càng quá quyết muốn cho nhà thứ ba ra ở riêng, ngay và luôn.

Lâm Lam buông tay, không phải là cô lười biếng, là người ta không dám cho cô làm nhế. Lâm Lam nhìn xung quanh, chủ động cầm chổi quét sân. Trong nhà nuôi vài con gà nên trong sân bẩn vô cùng. Cô phải quét sân thật sạch, dù sao cũng sắp tới giờ cơm, đêm xuống trời cũng mau lạnh lắm.

Quét sân xong xuôi, Lâm Lam thấy ba bé trai còn chưa về nhà liền ra ngoài tìm.

Nhị Vượng còn tốt, miệng lưỡi trơn tru không thật, hằng ngày từ từ thay đổi nhận thức là được, nhưng Tam Vượng thích nghịch nước, thực sự phải nghiêm nghị chút mới có thể quản tốt đúng không?

Lâm Lam không có kinh nghiệm giáo dục trẻ con, đơn giản là dựa vào kinh nghiệm sống của bản thân để chỉ bảo bọn trẻ. Còn có Đại Vượng đã lớn tuổi, khiến cho Lâm Lam thấy to cả đầu. Lâm Lam dự tính đi sông Nam Hà để xem, sợ ba đứa trẻ có đứa nào chuột rút trong lúc bơi, dù sao thì đều thiếu dinh dưỡng, nhờ đâu có đứa bị chuột rút thì sao. Bơi lội sợ nhất là bị chuột rút đấy.

Advertisement / Quảng cáo

Đi tới cửa thôn, Lâm Lam thấy mấy bé trai đang chơi trò đánh trận giả, phân đội để đánh.

Đứa bé thủ lĩnh cao cao, tóc húi cua, mày rậm mắt to. Tuổi tuy không lớn nhưng lại có một cỗ anh khí, thân thể chắc nịch như con nghé con. Cậu ta đang chỉ huy các bạn nhỏ như vậy như vậy, nói đạo lý rất rõ ràng. Đây chính là Đại Vượng.

Cậu nhóc thích làm thống lĩnh, mà các bạn nhỏ cũng rất nghe cậu nhóc, nếu ai có chất vấn địa vị của cậu nhóc thì ắt là sẽ xảy ra xung đột. Mà đúng là có một đứa bé lớn hơn không phục việc Đại Vượng trở thành thống lĩnh bèn buông lời khiêu khích.

Thế là hai đứa bé đánh nhau.

Những đứa trẻ khác hưng phấn vây xung quanh, tay nắm thành đám hò hét: “Đánh! Đánh đi! Đại Vượng cố gắng lên!”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đánh nhau

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Tuyền

Đại Vượng mặc dù nhỏ hơn những đứa bé khác hai đến ba tuổi, nhưng hiện tại mặt không đối sắc lao vào ôm đẩy đối phương mà đánh đấm. Rất nhanh chóng cậu nhóc đã đạp cho đối phương té lăn trên mặt đất, xung quanh vang lên tiếng reo hò. Ngay sau đó, cậu nhóc bị thằng nhóc lớn kia cười ở trên người, về mặt đắc ý:

“Thằng nhóc thôi, đã phục tao chưa?”

Đại Vượng nào chịu phục, cậu nhóc còn chẳng rên rí lấy một tiếng mà đang âm thầm tính toán xem làm thế nào để đề được đối phương xuống. Quả thực eo éch của cậu nhóc dùng sức, hai tay nắm chặt lấy bả vai đối phương kéo mạnh một cái, thằng nhóc lớn kia lăn xuống, Đại Vượng thừa cơ cười lên trên, hai đầu gối ghì xuống từ giữ hai cánh tay, còn đôi tay thì nắm tay đối phương mà kéo:

“Đã phục hay chưa?”

Advertisement / Quảng cáo

“AAAAAAA! Đau chết mất” – thằng nhóc lớn đau phát khóc, hai chân đạp loạn hòng đẩy Đại Vượng xuống – “Đau quá, Hân Đại Vượng, mày dám đánh tao, có tin tao mách bố với anh tao tới đánh mày không hả?”

Đại Vượng chẳng thêm để ý, chỉ kéo lỗ tai đối phương không tha, lạnh giọng quát liên tục: “Có phục hay không? Phục không hả? Nếu phục thì nói mau”.

“Ai da, phục, phục mà....nhẹ tay một chút”

“Gọi đại ca mau”

“Ai da.....đại....ca”

“Hahahahahaha” – bọn nhóc đứng xung quanh cười ồ lên.

Lúc này người lớn trong thôn bắt đầu đi khắp làng xóm để gọi bọn nhóc về ăn cơm, chẳng còn ai ở lại, Trụ Tử, Thiết Đàn cùng bọn nhóc khác đã tản ra về nhà ăn cơm. Chỉ còn mình Đại Vượng đứng đó, mờ mịt mà cô đơn. Chẳng ai quan tâm đến cậu bé, nên cậu bé cũng chẳng muốn về nhà, liền xoay người đi tới một tảng đá lớn, trèo lên đó ngồi.

“Đại Vượng” – Lâm Lam cất tiếng gọi.

Đại Vượng sững sốt. Ai gọi cậu vậy? Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lâm Lam đứng cách đó không xa, Đại Vượng đứng lên co giò chạy.

“Đại Vượng, con làm gì vậy? Về nhà ăn cơm” – Lâm Lam vội vàng đuổi theo cậu bé.

“Mẹ lo chuyện của mẹ đi, đừng có quán con” – Đại Vượng xoay người chạy.

Lâm Lam biết cậu nhóc này chán nản bởi nguyên chủ không để ý thể diện gây ồn ào tìm chết, cho nên cậu nhóc cảm thấy mất mặt. Nguyên chủ chưa bao giờ có khí độ của một người trưởng thành, hơn nữa lúc nào nguyên chủ thấy cậu nhóc cũng sẽ oán trách Hân Thanh Tùng không gửi tiền cho mình, bà nội thì thiên vị, người trong nhà khi để, cho nên dù chỉ là một giây cậu nhóc cũng không muốn ở chung với nguyên chủ, nguyên nhân là sợ bị can nhán không dứt.

Lâm Lam có thể thông cảm tâm tình của cậu nhóc này, dù sao kiếp trước lúc nghe bố mẹ cảm râm cô cũng hận không thể biến mất ngay tại chỗ. Nếu không phải em trai của cô cuối cùng cũng kết hôn, thì cô có cảm giác bố mẹ mình sẽ đồ hết lỗi lầm này lên người cô mất. Cho nên cô có thể hiểu được tâm tình của một người con bất mãn với bố mẹ mình là thế nào.

Hiện tại Lâm Lam lo lắng nhất cho Đại Vượng, dù sao tuổi mười một là một độ tuổi rất chóng chành, bắt đầu tiến vào thời kỳ phản nghịch của tuổi dậy thì, thể giới của bọn nhóc lúc này không phải đen thì là trắng. Nếu bố mẹ không phải là tâm gương cho bọn nhóc noi theo hoặc là người bọn nhóc tôn kính, thì chính là không hiểu thấu bọn nhóc, trở thành kẻ thù luôn.

Ấu tưởng tuổi vị thành niên thực sự rất là đáng sợ, thời điểm phát tác thì cụm từ “long trời lở đất” cũng không đủ để hình dung tác hại của nó. Nếu không thì làm sao lại có vô vàn các bậc cha mẹ cảm thấy đó là thời kỳ tai họa mà trao đổi với nhau cơ chứ? Hướng chi nguyên chủ trong mắt Đại Vượng là một tấm gương xấu, nếu như không thay đổi thực sự là xa cách với con cái ngay. Lâm Lam cảm thấy nếu mình đã tiếp nhận thân xác này, cũng không thể chi có cái danh hào mẹ ruột, mà còn phải dẫn dắt bọn nhóc đi theo con đường sáng tránh xa bi kịch – đó mới là chức trách của cô. Đáng tiếc, bé trai đã lớn như vậy thường sẽ có chủ kiến riêng, làm mẹ ít khi quản được, cho nên Lâm Lam đang lo lắng cô sẽ không có cơ hội để chứng minh cho Đại Vượng thấy là mình sẽ không than thờ cảm râm với cậu bé nữa. Nếu thế thì cô rất lo lắng về việc cô có thể can thiệp để cuộc sống của Đại Vượng sau này để tốt hơn. Lâm Lam không thể làm gì khác hơn là về nhà. Lúc này mọi người trong nhà trừ Đại Vượng đều đã trở về, đang chuẩn bị dọn bàn ăn tối. Ở đây nhân dịp trời chưa tối mọi người sẽ dọn bàn cơm ở trong sân, lúc trời chưa tối mà ăn cơm luôn thì sẽ không cần thấp đèn, tiết kiệm chút dầu.

Advertisement / Quảng cáo

Chị dâu thứ hai giống như ôm một vại dấm chua, mùi dấm bốc lên đến tận trời, nhìn thấy Lâm Lam là đã ngứa mắt, chỉ chăm chăm thừa lúc ăn cơm có đội có nhóm để nói mát Lâm Lam. Lâm Lam lại cảm thấy cô cho chị ta mặt mũi, nếu như là trước kia, nguyên chủ sẽ mở miệng đầu khẩu cùng chị ta, tuyệt đối không nói chuyện nhẹ nhàng nhưng lời lẽ đầy kim châm như vậy, nhưng chắc chắn là chị ta sẽ chẳng còn mặt mũi nào mà há miệng ra nói thêm. Cho nên Lâm Lam tuyệt đối không nuông chiều những người như vậy, cho cái mặt liền tướng mình có thể vênh vào nói người khác. Lúc ăn cơm, bố chồng Lâm Lam còn hỏi thăm bệnh tình của Tiểu Vương, sau đó cũng buông lời phê bình:

“Con dâu bà, con đi khám bệnh cho đứa nhỏ là chuyện tốt, trong nhà ủng hộ con. Chuyện con một mình đi vay tiền trên đội khám bệnh cũng sẽ không trách con nữa, nhưng lần sau tuyệt đối đừng tái phạm”.

Nói ủng hộ việc xem bệnh thì Lâm Lam cũng không nghĩ ngờ gì cả, nhưng mà chắc chắn là không đưa tiền cho mình rồi. Lâm Lam nhỏ giọng gật đầu: “Con đã biết”.

Mẹ chồng Lâm Lam nhìn thấy Lâm Lam vẫn còn không xin lỗi mình, lại còn gật đầu nói đã biết thì lửa giận trong lòng càng lớn. Chẳng qua thấy chồng mình nháy mắt liên tục nên bà mới nhịn xuống, nhưng mà vẫn không thể cảm thông nổi, không thể không trách mắng cả nhà con thứ ba. Mẹ chồng Lâm Lam bùng lấy nổi cơn, hừ lạnh: “Việc thu hoạch còn chưa xong xuôi, con gái con trai út vẫn còn đang đi học, vì thế đã mà cái nhà này không còn đủ lương thực nữa đâu, phải xem xét mà chia khẩu phần ăn đi thôi”. Dân ông trong nhà được ăn bánh bột ngô, uống một bát cháo đậu nấu bí đỏ, trẻ con trong nhà ăn cháo, còn đàn bà trong nhà thì chỉ ăn khoai lang dọn mà thôi, khẩu phần cháo chính là sau khi còn dư thì đổ thêm ít nước vào mà ăn tiếp. Lâm Lam và chị dâu cả là ăn thức ăn kém coi nhất. Chị dâu cả dường như đã quen chịu một nhọc, có ý kiến cũng không bao giờ biểu lộ ra ngay. Nhưng Lâm Lam vừa mới nhìn thấy chén cháo loãng lỏng bông kia liền có vẻ mặt ghét bỏ, nhưng mà hiện tại cô đang rất đói, nên đành há miệng ăn miếng khoai lang dọn kia.

Muốn nôn, Lâm Lam nghĩ vậy. Cái thứ chất xít này là món gì mà khó nuốt vậy? Thật sự vô cùng nhớ thương bánh bao trắng mà Dương Hàm mới cô ăn. Sau khi ra ở riêng, mình sẽ ăn thịt heo trắng thơm mềm, đến lúc đấy cho mọi người chết thém.

Lâm Lam không biết thật ra mùa này là mùa khoai lang, nhưng khoai lang dọn hoàn toàn không để ăn tí nào. Khoai lang thường được thu hoạch sau tiết Trung thu, một phần đem phơi khô, sau tiết sương giáng sẽ bỏ vỏ hầm trừ lương thực để ăn cả một mùa đông. Nếu như trừ hợp lý thì sẽ không bị mốc hoặc mọc mầm, mùa xuân năm sau vẫn ăn được. Nhưng mà căn bản qua đến năm mới thì khoai đã bắt đầu bị mốc, chỉ có thể gọt bỏ phần hỏng và ăn phần còn lại. Nhưng mà như vậy cũng không lưu trữ được tới giờ. Hiện tại món khoai lang dọn mà Lâm Lam được ăn chính là khoai lang mọc mầm để gieo trồng vụ sau, đã được cắt lát phơi khô, giữ lại để tới lúc chẳng còn gì nữa thì mới đem ra ăn. Loại khoai này không có chút xâu dinh dưỡng nào, ăn chẳng nò mà lại còn có độc. Món khoai này dành cho đàn bà ăn. Nhưng nhà họ Hàn thực ra cũng chẳng nghèo đến mức ăn món này, nhưng mẹ chồng Lâm Lam đang bực bội nên có ý để cho chị dâu cả đưa cho Lâm Lam ăn món này. Tiểu Vương đang húp chén cháo nhỏ đột nhiên dừng lại, cầm cái bát đặt vào tay Lâm Lam: “Mẹ, mẹ ăn món này”.

Vốn là mọi người đang cảm cúi ăn phần của mình, cho nên khi Tiểu Vương đột nhiên nói một câu, mà vốn bối ngày thường thằng bé không nói chuyện lưu loát được như vậy, cho nên mọi người rất là bất ngờ.

Tiểu Vương vừa nói vậy, Nhị Vương đang bùng chén bỗng nhiên khựng lại, Mạch Tuệ thì liếc một cái nhưng không phản ứng gì mà tiếp tục ăn đồ ăn của mình. Tam Vương quay đầu nhìn thoáng qua liền kinh ngạc nói to: “Mẹ, cháo của mẹ bị sao vậy?” – sau đó nhìn quanh quất phát hiện cháo của mọi người đều bình thường, nhìn lại bát cháo của cậu bé rồi nghiêng đầu nói: “Mẹ, con chia cho mẹ một nửa” – Nói rồi cậu nhóc đổ một nửa bát cháo của mình cho Lâm Lam. Mặc dù khẩu phần ăn của phụ nữ ở nông thôn là tiền lệ, trừ phi người phụ nữ đó có nhà mẹ đẻ giàu có lắm chỗ dựa, hoặc là bệnh tật ốm yếu hoặc là đang trong hoàn cảnh đặc biệt, chứ không thì nhà nào cũng vậy. Chỉ khi nào mọi thứ bị nói toạc ra, không thì đàn ông trong nhà cũng ngó lơ nhắm mắt bỏ qua. Chị dâu cả rừ mắt nhìn chồng mình cùng mấy đứa con, ai cũng đang cúi đầu ăn hết phần ăn của mình, chẳng ai có ý tút muốn chia cho chị dù chỉ là một chút. Mẹ chồng Lâm Lam khó chịu ra mặt, chỉ đưa vào Tam Vương nói: “Thằng nhóc này, cháu còn nhỏ, ăn phần ăn của cháu đi”.

Tam Vương vẫn tò mò hỏi thêm: “Bà Nội, có phải là chúng ta thiếu gạo nên không thể ăn cơm không ạ? Nếu không ngày mai lúc cắt cỏ cháu sẽ đi kiếm rau dại đào củ dại. Cháu cũng thấy bọn Tiểu Ngưu hay đi đào mấy thứ ấy!” – lời này làm mẹ chồng Lâm Lam suýt nữa thì mất ngủ.

Ông Hàn thấy vậy đành phải nói thay: “Ăn cơm đi” – ông nhìn thoáng qua nồi cơm, thấy trong đó còn có một chút bánh bột ngô liền có ý bảo bà Hàn đem cho bọn nhỏ ăn. Ông Hàn dù sao cũng là trụ cột gia đình, có lo cũng là lo chuyện bên ngoài. Nhưng việc trong nhà là do bà Hàn quản, tiền chi tiêu trong nhà cũng là bà chi, nên có một số việc bà vẫn nghe lời chồng, dù sao cũng không thể làm mất thể diện chồng mình trước mặt các cháu được, đây là quy củ từ lâu ở mỗi gia đình nông thôn. Vậy nên dù có giận lắm thì bà Hàn vẫn đặt một câu lên bàn. Tam Vương lập tức đứng lên xới một bát bánh bột ngô lớn nhất. Nhị Vương liền đoạt lấy đem cho Lâm Lam: “Mẹ, mẹ ăn bánh bột ngô đi”. Tam Vương lại từ từ ngồi ăn bát đồ ăn của mình. Lâm Lam liền đem đồ ăn chia cho mấy đứa con, nhìn thấy Mạch Tuệ đang giả đồ không chú ý cũng cứng rắn kín đáo xê cho cô bé một miếng. Cơm nước xong chị dâu cả cũng con gái thu dọn bát đĩa đem rửa, chị dâu thứ lại giống như không thể kìm nén nổi, liền quay về hướng Lâm Lam giáo lên: “Em dâu thứ ba, một mình có mượn tiền trên đội chắc chắn còn, đừng hi vọng dùng tiền trong nhà. Mọi người còn phải trông chờ vào chút công điểm này đây”.

Không đợi Lâm Lam nói chuyện, Tam Vương đã hô lên: “Cha cháu gửi tiền về vẫn còn mà”.

Chị dâu thứ nghe những lời này tức giận nghiêng rằng: “Tiền của cha mà gửi về là tiền của cả nhà, không được tính”

Tam Vương buồn bực, nhưng vì bản thân nhóc là đứa bé tích cực tích bông đùa: “Bác đầu hai, bác nói tiền bố cháu gửi về là tiền chung của cả nhà ư?”

Bà Hàn cảm thấy phiền muộn phát tay một cái: “Trẻ con biết cái gì, đi chơi đi”. Nhắc tới gửi tiền, bà bấm đầu ngón tay đếm đếm một chút rồi tự tự như: “Lạ nhì, hôm nay đã là ngày mười tám mười chín, tiền của thằng ba đáng lẽ phải gửi về rồi, làm sao người đưa thư còn không gửi tới nhì?”

Mặc dù tiền tháng hàng năm đều gửi tằm này, nhưng mà bộ đội nhân viên hậu cần ai cũng bận rộn công việc, nên trễ một hai hôm cũng là bình thường. Dù sao ở nhà chờ gửi tiền về chậm một hai hôm cũng không chết ai. Lâm Lam tò vè không biết gì hết, tiền gửi về cô đã giấu rất kỹ, thẳng thắn khai nhận là không thể. Dù sao tiền là mấu chốt của mẹ chồng, mà mẹ chồng có thì thực ra chưa bao giờ là người rộng rãi, cho nên cô cứ giấu tới lúc nào lộ ra thì thôi. Advertisement / Quảng cáo

Buổi trưa của hai ngày sau đó.....

Người trong xã đi làm về đã thấy bóng dáng đồng phục của người đưa thư, một đám trẻ con đuổi theo xe giao thư của cậu ta, chiếc xe đạp đi về hướng nhà họ Hàn.

Người đưa thư đến cửa thì nói to: “Có bưu phẩm”

“Ái chà, tiền của mình đã về” – Bà Hàn mừng rỡ cười tí mắt, cũng không quan ngại việc chân mình đau người đang mệt, liền đi chân đất chạy chậm ra ngoài sân, búi tóc sau gáy còn nhảy tung tung theo.

“Tiểu Đồng đây á, danh mục tiền gửi đầu đưa đây cho tôi” – Bà Hàn thờ hồng học dựa vào cổng, chìa tay cho người đưa thư.

Người đưa thư xem danh sách liền cười nói: “Bà Hàn, lần này không phải gửi bưu phẩm cho bà, mà là cho Lâm Lam. Lâm Lam có ở nhà không?”

“Gi cơ?” – Bà Hàn nhur nằm mơ hỏi lại. Bà giống như bị một mũi tên nhọn xuyên thấu lồng ngực, cả người không còn chút sức, lao đảo suýt ngã. Một lúc sau, bà Hàn rít lên: “Ông trời ơi, thằng con bất hiếu này, có vợ liền quên mẹ rồi!!!!!!”.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 10: Trở về

Người đưa thư ngạc nhiên nhìn bà già ngồi bệt trên đất. Trước kia mỗi lần gặp bà Hàn, cậu ta đều thấy bà ấy mặt mày tươi tỉnh, đôi mắt sáng quắc kia giống như mặt vù chỉ tịch nhìn nhân dân, làm sao giống bây giờ, không thêm để ý đến hình tượng bản thân ngồi bệt trên đất là lỗi om sòm

“Bác gái á, bác làm sao ....”

Bà Hàn làm sao còn chú ý lời người khác nói, bà ta hiện giờ chỉ chú ý đến việc có thể con trai đã phản bội niềm tin của mình, đem tiền gửi cho vợ nò chứ không gửi cho mình nữa. Quà thực là trời long đất lở trong một tích tắc. Bà ta không thể chấp nhận sự khiêu chiến quyền uy này của mình thì nào còn tâm trí mà giữ hình tượng với cả tôn nghiêm, chỉ nghĩ tới việc vỗ bắp đùi mà gào: “Mỗi lần đều gửi đúng hạn mà sao lần này đã thay đổi rồi? Có phải bị vợ dọa tự tử rồi sợ hãi không? Vợ con có rồi nên bỏ quên mẹ phải không? Đồ bất hiếu! Mấy giết mẹ đi cho rồi! Đứng có can tôi, tôi sẽ đập đầu vào cột kia một cái cho chết luôn cho nó vừa lòng huhu”.

Người phát thư đi lại nhiều kiến thức rộng, vừa nhìn là biết bà già này đang ăn vạ lên “xì” một tiếng nói: “Bà Hàn ơi, bà có ăn vạ như hát cũng không được đâu, đây có phải là điện chuyển tiền đâu! Đây là đồ gửi từ bệnh viện về mà” – nói rồi cậu ta lấy ra một bư kiện nhỏ. Bà Hàn vừa nghe thấy không phải điện chuyển tiền liền nín khóc, nghĩ một lát, hóa ra con trai không có phản bội mình. Chờ đã, bưu kiện là cái gì? Trong đó có cái gì? Bà Hàn bật dậy muốn đưa tay đoạt lấy, động tác này giống như đã làm quên không biết bao nhiêu lần: “Bưu kiện gì? Đưa cho tôi”.

“Vậy không được đâu bà Hàn. Người gửi nói phải tự mình đóng chỉ Lâm Lam ký xác nhận tận tay”.

Bà Hàn mất hứng lắm bà lâm bầm: “Nó là vợ con của tôi, của nó là của tôi, làm sao tôi không nhận được? Có phải thuốc của cháu tôi không?”

Người phát thư nhìn lại bưu kiện một chút rồi nói: “Là kính mắt”.

“Kính đeo mắt?” – Gi cơ, Tiểu Vương đeo kính á? Bà Hàn tự nhiên cảm thấy tức giận muốn xù lông. Không phải thầy giáo hay thành phần trí thức gì, đeo kính mắt làm gì? Bị thần kinh á? Bà Hàn vẫn chìa tay ra: “Nó không có ở nhà, tôi nhận cũng thể”.

Bà Hàn không tin, cái món đồ nào chỉ cần đến cửa này đều là của bà ta hết. Nhưng Tiểu Đồng sống chết không giao đồ, dù sao bác sĩ Dương cũng đã dặn dò rất kỹ, phải giao tận tay Lâm Lam chứ tuyệt đối không giao cho mẹ chồng cô ấy. Điều này làm Bà Hàn cảm thấy sượng mặt, bà ta phát hiện thứ gì đáng đáng đến con dâu thứ ba đều không phải món hời gì, liền “hừ” một tiếng: “Được rồi! Một đôi kính dành cho mắt cô tật, người khỏe mạnh cũng không thêm đeo. Tiểu Đồng này, thế còn điện chuyển tiền của con thứ ba nhà tôi thì sao?”.

Advertisement / Quảng cáo

Bà Hàn nhận ra mình suýt chút nữa thì quên việc chính. Người đưa thư lúc đầu nói: “Bà Hàn, danh sách hôm nay không có điện chuyển tiền của bà”.

“Không thể nào như vậy!” – Bà Hàn nghi hoặc không tin, có ý định moi đồ bưu phẩm trong túi của người đưa thư. Vừa lúc thời gian Lâm Lam tan làm, cũng không để tâm tới ánh mắt lờm ngợm của Bà Hàn, ký vào danh sách nhận lấy kính mắt, cảm ơn Tiểu Đồng rồi trở về nhà tìm Tiểu Vượng. Bà Hàn không tin là không có điện chuyển tiền liền lôi kéo Tiểu Đồng không cho cậu ta đi tiếp, đòi cậu ta phải nói cho ra nhẽ. Chị dâu cả về nhà nấu cơm thấy vậy liền kéo Bà Hàn lại rồi khuyên như “Mẹ, có thể còn chưa đến mà”.

Bà Hàn có một loại dự cảm bất thường, trong lòng khó chịu liền hỏi Tiểu Đồng chuyện gì đã xảy ra. Tiểu Đồng biết bà ta coi số tiền kia như mạng, vì tránh bị liên lụy liền báo không biết, cậu ta không muốn bị dây dưa với chuyện gia đình nhà người khác. Tiểu Đồng dứt khoát đẩy xe đạp đi: “Bác gái, bác nhìn chỗ bưu phẩm thư tin này của cháu đi, có rất nhiều chỗ phải giao. Cháu đi trước”. Dứt lời cậu ta liền cong lưng đạp xe, bỏ chạy rất xa.

Vừa vào tới sân, Bà Hàn lại thấy Lâm Lam đang cùng Tiểu Vượng ở giường gạch phòng phía Đông đeo kính thử. Lâm Lam đang nhìn kính mắt này tám tấc, chất liệu không tệ, thủ công tinh xảo, không hổ là kính đắt tiền: “Tiểu Vượng, mẹ đeo kính lên cho con nhé” – Tiểu Vượng nhắm mắt lại để cho Lâm Lam đeo kính cho bé. Deo xong, Lâm Lam cười nói: “Mở mắt ra nào, không chói mắt đâu”.

Tiểu Vượng từ từ mở mắt, một thứ ánh sáng ấm áp lần đầu tiên bé nhìn thấy. Trước đây dù Tiểu Vượng có thể thấy được nhưng lại rất nhòe mờ, giống như là nhìn qua màn sương mù vậy. Thêm vào đó là người khác chế cười bé là kẻ ngu mù lòa, mẹ ruột lại không thích bé nên bé chưa bao giờ nhìn cái gì một cách kỹ lưỡng. Dần dần bệnh sinh lý và bệnh tâm lý cộng vào khiến cho tình trạng mắt của bé càng lúc càng xuống cấp. Lần trước đi viện, bác sĩ gây gây nọ khám bệnh xong còn chăm chú cho bé, lại có thuốc uống nên giờ tình trạng mắt của bé đã tốt hơn rất nhiều. Lúc này đeo kính mắt lên giống như xưa tan sương mù, trước mắt là một mảnh sáng trong rõ ràng. Bé thấy một đôi mắt rất đẹp, trắng đen rõ ràng, người đó còn mỉm cười nhẹ nhàng với bé như gió xuân thổi bay đám thời pháp phổi, giống như ánh nắng ban sáng vừa rực rỡ lại ấm áp, giống như mưa phùn mùa xuân êm ái. Thậm chí bé cảm thấy khi nhắm mắt trong gió còn có thể nghe được thứ âm thanh dịu dàng vô cùng. Mẹ thật là đẹp!

Cậu bé nhìn Lâm Lam giống như không bao giờ nhìn đủ, miệng nghẹn ngào một tiếng: “mẹ” liền nhào vào ôm cổ Lâm Lam dụi dụi, phát ra âm thanh rên rì thò mẫn giống như con thú nhỏ. Dừa bé nghẹn ngào như vậy làm Lâm Lam cảm thấy không quen. Để Tiểu Vượng ôm một lát có lẽ kéo tay bé xuống, chính lại mặt kính bị lệch rồi nói với bé: “Đeo một lúc thì bỏ xuống nhé! Mẹ đi hái một ít hoa cúc đại phôi khô để nấu nước rửa mắt cho con.” Tiểu Vượng gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“Thấy rõ rồi thì có thể đi học nha!” – Lâm Lam vui mừng cho Tiểu Vượng. Tiểu Vượng giờ còn nhỏ, không bỏ lỡ quá nhiều thứ, giờ đi học luôn cũng được.

“Học cái gì mà học! Trường mình là sao Văn Khúc hạ phẩm hay sao? Cũng không biết mình là ai mà học đòi văn vẻ” – Bà Hàn bực bội nảy giờ mới tìm được chỗ phát tiết.

Lúc này bọn nhỏ trong nhà đều đã trở về, thấy Tiểu Vượng đeo mắt kính liền rồi rít khen ngợi mắt kính đẹp, mắt kính đắt tiền, cũng muốn đeo thử. Lâm Lam cắt lời:

“Kính Tiểu Vượng đeo là loại kính cận, các con đeo vào sẽ hỏng mắt, không được”.

Tam Vượng không phục cổ lấy đeo, kết quả đeo lên chóiáng váng đầu óc, mắt hoa hết cả lên. Cậu nhóc hét to rồi ngồi bệt xuống đất: “Ai chao ôi nhức đầu quá. Sự phụ đừng niệm nữa, đừng niệm nữa.....đồ đệ biết sai rồi biết sai rồi!”

“Ha ha ha” – bọn nhỏ xung quanh cười ầm lên. Mạch Tuệ cười đau cả bụng, gục mặt trên đùi Lâm Lam không dậy nổi. Lâm Lam tiện tay lấy cái lược thiếu răng chải lại tóc rối cho con bé, còn gọi Tam Vượng: “Đừng có làm trò khi nhà, mặt đất lạnh, đứng lên đi”.

Nhị Vượng kéo Tam Vượng đứng lên: “Giống con cá chạch trơn tuột ỷ”.

Tam Vượng cười hi hi: “Rõ ràng là con cá nhỏ, anh lại bảo em giống con cá chạch! Cá chạch xấu hổic!”.

Lâm Lam nhìn phía ngoài cửa, không thấy Đại Vượng đâu, liền hỏi bọn nhóc: “Anh cả đâu?” Nhị Vượng lập tức tỏ thái độ, ý rằng con không biết mẹ đừng có hỏi con. Tam Vượng liền cướp lời: “Con biết! Anh đang đánh nhau với Thiết Tụ ngoài kia”.

Lâm Lam thở dài: chẳng nhọc đầu gối này! Nếu không phải biết Lâm Lam đánh đá có tiếng, cha mẹ bọn nhóc bị Đại Vượng đánh có khi đã tới cửa hàng ngày để mắng vốn rồi. Lâm Lam muốn tìm cơ hội nói chuyện với Đại Vượng một chút, để cho cậu nhóc biết mẹ mình đã thay đổi rồi, nhưng mà cậu nhóc này không cho cô cơ hội. Kể từ khi nguyên chủ cảm nhận một ít thủ đoạn đặc ý với cậu nhóc, thì cậu nhóc đã tránh nguyên chủ như tránh sói, phòng bị như phòng bị bệnh dịch vậy. Lâm Lam cũng bó tay, muốn phá băng thì cần có gắng nhiều mà.

Ở ngoài sân Bà Hàn đang làm ầm ĩ cả lên: “Thằng thứ hai đâu? Nó về chưa? Ra đội mượn xe đạp đưa tao đi bưu cục huyện! Mau lên, tao phải lấy tiền về. Mí mắt giật liên hồi, tao đang thấy có chuyện không hay đây”.

Bà Hàn có linh cảm không lành, liên quan đến tiền thì một giây thôi Bà Hàn cũng không đợi được. Nhưng mà dù tự đi cũng phải xầm tối mới về được, cho nên phải chờ anh thứ hai xin phép nghỉ làm ca. Lâm Lam thấy mọi người bận việc tự nhiên sẽ không chủ động thẳng thắn, chỉ suy nghĩ làm sao để ứng phó mẹ chồng đây.

Sau bữa cơm trưa, Lâm Lam đi làm việc lấy công điểm, chị dâu thứ hai lại cáo ốm nhức đầu xin phép ở nhà nghỉ ngơi. Tiểu Vượng có mắt kính đã nhìn rõ mọi thứ nào chịu ở nhà ngồi, nên đã sớm cùng bọn Nhị Vượng Tam Vượng đi cắt cỏ. Lâm Lam dặn dò mấy đứa anh trai coi chừng em út rồi cũng để bọn nhóc tự đi. Nhị Vượng là đứa có tâm nhãn lại thận trọng, coi chừng em út cũng khiến Lâm Lam yên tâm.

Tại bưu cục huyện...

Bà Hàn nhàoai người trên quầy, đôi mắt trông mong nhìn chăm chăm đôi tay nhân viên bưu cục. Sau khi nghe nhân viên bưu cục nói mấy ngày trước Lâm Lam đã nhận hai trăm sáu mươi đồng tiền, Bà Hàn cảm thấy hoang đường vô cùng, trái tim giống như ném thẳng xuống đáy cốc vỡ tan thành tám mảnh.

“Mẹ nó! Đồ vô lễm sĩ, đứa con dâu này thật sự to gan lớn mật!”

Không muốn mẹ mình ngồi ăn vạ gào khóc nơi công cộng, anh thứ hai vội đỡ Bà Hàn: “Mẹ, mẹ ở đây gào cái gì nữa. Chúng ta mau về nhà bắt cô ta nhà tiền ra”.

Em dâu thứ ba này .... Trước kia cho người ta cảm thấy cô ta ngu xuẩn, nhưng mà không nghĩ cô ta cũng xảo quyết không kém, dám lấy tiền trước mà còn giữ chuyện kín như bưng. Bà Hàn đứng là chuẩn bị ăn vạ, nghe con trai nói thế cũng bất chấp, đạp xe giống như đạp phong hỏa luân về nhà. Trên đường về, Bà Hàn vận vẹo nghĩ những điều ác độc, khi về nhà phải đem người đàn bà đánh đá kia làm gì làm gì.....

Advertisement / Quảng cáo

Buổi tối, khi Lâm Lam tan tầm trở về...

Nóng, mệt, đau nhức, đây chính là những cảm giác ngấy hôm nay của cô. Cô cảm thấy cái thân thể này không có chút sức sống nào. Nhưng dù sao mọi người đều tự động dạt ra tránh né cô, cho nên cô cũng không cần hạ mình đi lấy lòng người khác, tan tầm thì trực tiếp về nhà. Đang đi đột nhiên Lâm Lam nghe thấy tiếng khóc thất thanh của trẻ con cùng âm thanh đánh chửi. Mọi người đều ở nhà một tầng, nói chuyện kín tiếng hàng xóm còn nghe thấy nữa là tiếng khóc rống. Nhà ai lại đánh con dữ như vậy nhỉ? Mất một phút đồng hồ Lâm Lam mới nhận ra, hóa ra là nhà mình. Không nghĩ tới người phụ nữ danh giá như mình không ở nhà mà trong nhà cũng có thể đánh nhau cơ đấy. Cô chạy nhanh về nhà: “Chuyện gì đó, có lời gì thì từ từ nói, không nên...” – Lâm Lam không tin vào mắt mình, gào lên: “Vương Tử Phán, chị dám đánh con tôi?”.

Trước mặt Lâm Lam là chị dâu thứ hai, tay chị ta đang cầm cây gậy đen thì còn đang cháy đỏ, tay kia đang nắm chặt tay gậy nhỏ của Tam Vượng mà quật túi bụi. Mạch Tuệ thì đang vật lộn với con gái nhà thứ hai, Nhị Vượng và chị dâu cả lại đứng ở sân khuyên can không được đánh.

Tiểu Vượng đâu? Lâm Lam nhìn quanh một vòng, chỉ thấy Tiểu Vượng đang gục ở bên ngoài cửa sổ nhà phía tây, mặt đầy máu. Lâm Lam cảm thấy đau nhói. Tổ cha! Nhân lúc bà đây không có nhà đánh con của bà, muốn chết đúng không? Xông vào giật tóc cào mặt xé quần áo không phải tác phong của Lâm Lam, mà cô cũng chẳng nói nhảm làm gì, từ chân tường nhà phía nam rút ra một cây gậy trong đống cỏ khô, tay giơ lên quật xuống chị dâu thứ hai: “Đám đánh con tôi? Tôi đánh chị”.

Chị dâu thứ hai đang hăng máu quật Tam Vượng, đột nhiên bị người ta quật một cái đau đến phát khóc. Lâm Lam cũng không lên tiếng, cầm cây gậy gỗ thô đó tiếp tục quật thêm cái nữa. Chị không phải thích đánh hả? Tôi đánh cho chị xem.

Đánh hai cái xong, Lâm Lam chạy lại hướng Tiểu Vượng. Chị dâu thứ hai tưởng Lâm Lam nổi điên muốn đánh chết mình liền sợ hãi co giò bỏ chạy, kết quả nhắm mắt chạy bừa đập đầu vào tường nhà xí góc Tây Nam. “Bốp” một tiếng, chị dâu thứ cảm thấy trước mặt sao bay, đầu văng mất hoa. Đầu vừa đau vừa ngứa lại tệ, chị ta giơ tay lên gãi lại thấy dính liền bỏ tay xuống nhìn: “Máuuuuuuu! Đầu tôi có máu, vỡ đầu rồi, chết tôi rồiiiiiii” – sau đó chị ta thấy sau gáy lạnh dần, có cái gì đó đang chảy xuống, trước mặt lập loáng màu đỏ – “Aaaaaaiaaaaaaiaaaaa”.

Chị dâu thứ cảm thấy cả người nhũn ra, mềm oặt té lăn xuống đất, không bò dậy được, cảm giác mình muốn chết tới nơi. Trong sân đang ầm ĩ tất cả im bật, mọi người bang hoảng, chị dâu cả cuống quýt: “A! Đánh ra mạng người rồi”

Bọn nhóc nhà thứ hai bất chấp đang đánh nhau liền vội vàng chạy tới nhìn mẹ mình, chị dâu cả vội vàng gọi con lớn chạy chân đất đi tìm thầy thuốc Lai tới băng bó vết thương. Lâm Lam cũng mặt kệ chị ta, vội vàng ôm lấy Tiểu Vượng rồi bảo Mạch Tuệ đang ngăn người ở đó đi múc nước.

“Mẹ” – Tiểu Vương cau mày kêu một tiếng.

Lâm Lam vội vàng đáp lời: “Tiểu Vương! Chỗ nào không thoải mái hả con? Có bị choáng váng không con?” – Lâm Lam kiểm tra một chút, Tiểu Vương trên đầu sưng một cục, máu trên mặt bôi vì chảy máu mũi rất nhiều, lúc này đã ngừng chảy. Tiểu Vương suy yếu nói: “Mẹ! Con không sao ạ”.

Nhị Vương đem chậu nước trong tay Mạch Tuệ bung lại: “Mẹ! Mẹ rửa mặt cho Tiểu Vương”. Lâm Lam nhẹ nhàng hứng nước rửa mặt cho Tiểu Vương, rửa sạch máu trên mặt bé rất từ từ vì sợ bé đau. Tiểu Vương lại vui vẻ: “Mẹ, con không đau”.

Đứa nhỏ hiểu chuyện làm cho Lâm Lam thấy đau lòng hơn, đứa bé như thể máu vốn ít, giờ chảy nhiều như vậy thật sự đáng thương. Đang rửa mặt thì Bà Hàn về tới nhà, không đợi anh thứ hai dừng xe liền nhảy xuống kào vào chạy vào trong sân. Vừa vào sân liền truy tìm bóng dáng Lâm Lam, tựa như không còn ai khác trong mắt, giống như con sư tử khóa chặt con mồi mục tiêu.

“Đồ kẻ trộm này” – Bà Hàn gần đến mức nghiêng răng ken két, quơ cây gậy đang cháy dở kia chạy như bay tới chỗ Lâm Lam đánh quật túi bụi, vừa đánh vừa mắng: “Đồ ăn cắp, đồ xấu xa, đồ sao chổi bại gia, trộm tiền của tao này. Giỏi lắm, dám trốn tao đi lấy tiền. Mày cút ngay, cút về nhà mẹ đẻ của mày, nhà họ Hàn này không chứa mày nữa”.

Lâm Lam không thể tránh, vì sợ đòn roi kia rơi vào người Tiểu Vương, vì vậy vô số nhát gậy quất vào tay, vào đầu vai, vào sau lưng đau đến rớt nước mắt. Tam Vương vội chạy lại che chở cho mẹ, Mạch Tuệ đứng một bên sợ phát khóc, Nhị Vương lại chạy tới kéo bà nội: “Đừng đánh! Đừng đánh mẹ cháu mà”.

Nhưng Bà Hàn giống như bị điên rồi.

“Có thôi đi không” – Lâm Lam nổi giận, cô liễu mạng bị đánh giờ một tay túm lấy cây gậy kia.

Chị dâu cả bị tình huống này dọa sợ vội vàng la lớn: “Em dâu ba, em không được đánh mẹ!”

Ở đường lớn phía nam, trên một chiếc xe kéo nhảy xuống một người đàn ông cao lớn mặc quân phục, đeo một cái ba lô cao cỡ nửa người. Anh ta phất tay chào người lái, khoác lại cái balo sai bước hướng về đường vào thôn. Có người nhìn thấy bên rồi rít hỏi đó là ai.

“Ái chà chà, đây không phải là con trai thứ ba nhà họ Hàn hay sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, Thanh Tùng đã về rồi!”

Lúc này nấy nấy đứa trẻ trong ngõ hẻm vội vàng chạy chân đất ra ngoài đường hét lên: “Có ai không? Có thứ ba nhà cháu nổi điên rồi muốn chém chết mẹ cháu với bà nội cháu huhu”

Bước chân Hàn Thanh Tùng đột nhiên nặng thêm nấy phần.

Trong sân nhỏ, Lâm Lam cầm lấy cây gậy đang cháy dở, cánh tay bà vai bị thương đang hơi sưng lửu, trợn mắt nhìn mẹ chồng mình, Cô đập cây gậy đang cháy xuống mặt đất. Bà Hàn chắc chắn con dâu thứ ba không dám đánh mình. Vì những năm nay con dâu thứ ba làm nháo loạn thế nào đi chăng nữa cũng chỉ khóc, nói bóng gió tự hành hạ bản thân, chưa bao giờ nói thẳng vào mặt mình chứ chưa nói đến việc đánh: “Mày đưa tiền ra đây, nếu không thì.....” – bà ta quay đầu lại không tìm được con thứ hai thì giận dữ hét lớn: “Thằng hai, mày chết đi ở chỗ nào rồi? Mau đi đánh ghen cho thằng Ba, để nó về đây dạy dỗ vợ nó! Trời nó lại, đi đâu nhóm nó, xã hội này là xã hội chủ nghĩa, nó là con sâu mọt của gia đình, đồ xấu xa, kẻ phản trắc”.

Anh thứ hai vừa vào cửa không kịp nói chuyện thì chị dâu cả đã bảo đưa Vương Tú Phấn đi phòng cứu thương rồi, cũng không ở nhà.
Advertisement / Quảng cáo

“Con dâu cả, mày chạy vào nhà lấy sợi dây thừng ra đây” – Bà Hàn gầm lên, giọng điệu muốn nổi lửa thiêu người.

Chị dâu cả nhìn bên này lại nhìn bên kia, không thể làm gì khác ngoài việc khuyên nhủ Lâm Lam: “Vợ chú ba, tiền thừa chưa sử dụng đâu rồi em trả cho mẹ đi, đây là tiền nuôi sống cả nhà đó”

Bà Hàn ù cả tai, đang đi lòng vòng tìm cây gậy muốn đánh Lâm Lam: “Lớn gan nhỉ? Tao còn tưởng mày ngu mày xuẩn, nào biết rằng mày xảo quyết gian trá, còn biết trộm giấy chứng nhận kết hôn để đi lĩnh tiền”.

“Con lấy giấy chứng nhận kết hôn của con thì sao lại gọi là trộm? Con lấy tiền mà chồng con gửi cho con sao lại coi là trộm hả mẹ?” – Lâm Lam đứng dậy ôm Tiểu Vương trở về phòng.

“Mang tiền ra đây”

“Tiền? Dùng hết rồi” – Lâm Lam tỏ vẻ vô tội – “Hai trăm đó làm sao đủ được? Chưa bệnh cho Tiểu Vương cũng phải hết một ngàn khối tiền, con còn thiếu bảy tám trăm đây này”

“À đồ phá của! Mấy phá tiền của tao, tao với mày liều mạng!” – bầu trời của Bà Hàn bỗng chốc sụp đổ, bà ta hét to một tiếng rồi gơ gậy quật vào đầu Lâm Lam. Lâm Lam làm sao lại cho bà ta đụng vào người liền né sang một bên, nhưng thấy Bà Hàn không kịp thu đòn sẽ sẽ bỏ nhào vào tường phòng phía đông. Quả này mà đụng vào khả năng cao là vỡ đầu chảy máu, theo bản năng Lâm Lam đẩy Bà Hàn một cái để bà ta đối phương hướng ngã về hướng Nam, tránh việc đụng đầu vào tường.

“Ồi chào” – Bà Hàn sực nghĩ thì thì lăn trên mặt đất. Ngay lúc đó một đôi bàn tay to chắc khỏe đỡ lấy bà ta, tránh cho bà ta lăn lông lốc. Một người mặc quân phục màu xanh lục, mặt mũi lạnh lùng, khuôn mặt phong trần mệt mỏi nhưng không giấu được vẻ oai hùng. Bà Hàn thấy người đỡ mình là ai liền lập tức gào khóc: “Thằng ba, mày về chậm một chút là không thấy mẹ nữa rồi, mẹ sẽ bị thứ con dâu bất hiếu hung tàn kia đánh chết mất”

“Mau lên, con đuổi đứa đàn bà điên kia về nhà họ Lâm đi, nhà họ Hàn này không chứa được cô ta”.

Trời lại cũng đúng lúc lắm. Lâm Lam giương đôi mắt bắt mắt nhìn qua, vừa lúc đụng phải một đôi mắt đen nhánh, sắc bén như chim ưng làm người ta không dám nhìn thẳng vào.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Trả tiền lại? Nằm mơ!

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyên

Nhìn anh nghiêm túc như vậy, ý nghĩ đầu tiên của Lâm Lam chính là: mình cần khóc lóc om sòm hay kiêu ngạo lạnh lùng không thêm nhìn đây?

Vợ chồng gặp nhau nên có cái thái độ gì? Tình cảnh gì?

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm được không?

Quá lúng túng.

Lâm Lam quyết đoán dẫn Tiểu Vương vào nhà, đem Bà Hàn đang gào khóc tố cáo và Hàn Thanh Tùng ném ở bên ngoài.

Cô chịu đựng cánh tay bị đau ôm Tiểu Vương lên trên giường gạch, muốn tìm cái gì cho Tiểu Vương tan máu bầm ở trán, tránh cho lát nữa bị bầm tím.

Phía ngoài, Bà Hàn gần đến run hết cả người, “Mấy quay lại, đem tiền giao ra đây!”

Giọng nói lạnh đanh của Lâm Lam từ trong nhà truyền đến, “Mẹ, con nói rồi, tiền đó xem bệnh cho Tiểu Vương, 260 không đủ, còn thiếu vài trăm đây.”

Bà Hàn nghiêng qua người con trai, bực tức nói: “Thằng ba, mày, mày nhìn xem đi! Mấy không ở nhà, nó thật là vô pháp vô thiên, ngày ngày làm như vậy a, quấy trời quấy đất không cho chúng ta sống a. Mẹ vừa mới nghe nói nó dùng xăng sát đập lên người chị dâu hai, làm thủng một lỗ chảy máu, vừa rồi còn đem mẹ đẩy té ngã. Thằng ba a, nếu không phải ông trời có mắt, con trở lại kịp, thì bà già như mẹ đã bị đụng đầu nữa rồi!”

Tầm mắt Hàn Thanh Tùng khẽ quét qua phòng phía đông, vừa nhìn về phía bọn nhỏ, mấy đứa trẻ tò mò nhìn anh, lại không đưa nào dám nhìn thẳng vào mắt anh, có chút sợ hãi rồi rít né tránh.

Thậm chí có mấy đứa nhát gan núp phía sau đứa lớn.

Hàn Thanh Tùng gật đầu với chị dâu cả, kêu một tiếng chị cả lại thu hồi ánh mắt, “Mẹ, thất lưng không có sao chứ?”

Anh vịn bà Hàn để cho bà vào nhà nghỉ ngơi một chút.

Bà Hàn lại không chịu, dùng sức nắm bàn tay của anh “Ba à, nhanh, đem cô ta đuổi về Lâm gia tích trữ đi, nhà họ Hàn chúng ta không dám nhận cô ta. Vô pháp vô thiên rồi, trước kia tìm chết làm ảm ĩ, mặt mũi của nhà họ Hàn bị mất sạch, mẹ xem con và cô ta sống không tốt, bị cô ta đâm đạp mặt mũi, con không biết cô ta làm chuyện lớn thế nào, cô ta...”

Bà Hàn nhớ tới 260 đồng tiền, so sánh với trước kia còn nhiều hơn 40 đồng đó, bà có cảm giác tim bị đau gấp tám lần.

Bà không tin tiêu hết, nhưng trước mặt thẳng bà, bà cũng không thể sai người đem Lâm Lam trở lại trực tiếp lục soát, vẫn phải để cho con trai ra mặt.

Bà Hàn không hết giận nói: “Không nói nữa, mau đem cô ta đuổi trở về! Hai ngày trước cô ta uống thuốc trừ sâu, thật uống công cứu cô ta!”

Chân mày Hàn Thanh Tùng nhàu lại “Mẹ?”

Bà Hàn thấy con trai không ưng thuận theo mình, lập tức lại bắt đầu khóc, “Ba à, chúng ta sống không nổi nữa, đói rồi, muốn chết đói nữa. Em gái con đáng thương, lúc mới ra đời trong nhà không có đồ ăn, bé như con gà con. Thật vất vả mới lớn như vậy, có tương lai đi huyện học trung học, vào lúc này không có tiền không có lương thực, thật đáng thương!”

Chị dâu cả vội vàng tới khuyên bà, “Mẹ, chú ba đã trở về rồi, mẹ cũng đừng khóc nữa, vào nhà từ từ nói.”

Lúc này Ông Hàn cùng Anh cả Hàn vừa tan việc trở lại.

Bọn họ thấy Hàn Thanh Tùng về nhà cũng rất vui mừng, không thể thiếu hỏi thăm mấy câu, Ông Hàn đã vội vàng bảo anh vào nhà nghỉ ngơi, lại hỏi chị dâu cả đã làm cơm xong chưa.

Lúc này mặt trời cũng xuống núi rồi, mặc dù trời vẫn còn sáng, nếu đợi đến lát nữa trời tối, ăn cơm không thấy rõ cần bật đèn.

Chị dâu cả vội vàng nói làm xong, mang theo con gái đi nhà chính chuẩn bị.

Xong thì chưa xong hết, làm được một nửa mà thôi nên vội vàng tiếp tục nhóm lửa.

Anh cả Hàn nói: “Chú ba bọn nhỏ trở về, mau vào hai món ăn, nấu thêm mấy cái trứng gà mặn, đợi lát nữa để cha và chú ba bọn nhỏ uống hai chung.”

Ông Hàn bỏ sung: “Còn mấy người lớn nữa, cũng gọi tới, cùng mấy đứa trẻ con.”

Bà Hàn thấy thế tức giận tới mức khoát tay, “Làm gì làm gì, trước tiên đem việc chính làm xong đi. Trong nhà có trộm, phải đánh đuổi cô ta đi!”

Ông Hàn và Anh cả Hàn còn không biết chuyện gì xảy ra đâu, Chị dâu cả nhìn Hàn Thanh Tùng một cái, uyển chuyển mà đem chuyện Lâm Lam trộm giấy kết hôn đi lấy tiền nói ra.

Ông Hàn ngáy ngẩn cả người, há miệng không thể ngậm lại, con dâu thứ ba có bản lĩnh này? Còn dám trộm giấy kết hôn đi lấy tiền?

Trong ấn tượng của ông, vợ thẳng bà chỉ biết ồn ào, nói ví dụ như gần tết chia tiền con dâu cả nhận 5 đồng, chị dâu hai 5 đồng, cho cô ta 3 đồng, cô ta không vui lại bắt đầu gây chuyện, chỉ cây dâu mà mắng cây hộc, nói tất cả mọi người khỉ để cô ta coi cô ta như người rồi chết, chồng mình thì liều chết ở bên ngoài mình giống như không có chồng, sau đó lại bắt đầu đánh con mang con, càng lợi hại hơn lại bắt đầu tự tử.

Hai ngày trước đã uống thuốc trừ sâu, Ông Hàn cũng không biết tại sao, vẫn là vợ ông giải thích “Đại khái là mấy ngày hôm trước cô ta đòi mấy đồng tiền để về nhà mẹ đẻ, tôi không cho, cô ta lại bắt đầu gây chuyện”, Ông Hàn còn có chút buồn bực, nếu một lần xin nhiều, vậy thì xin ít vài đồng, hoặc là xin lần thứ hai, đâu cần khóc la đòi uống thuốc trừ sâu.

Một người gặp chuyện là làm ảm ĩ đòi chết, cũng không dám trực diện mắng mẹ chồng, vào lúc này lại trộm tiền?

Mặc dù Bà Hàn cả ngày nói vợ thẳng Bà chết bà, không hiểu thuận bà, mắng nhểch nhau bà lại vô địch, Ông Hàn cũng nhìn thấy hết, cho dù gây gỗ, vợ thẳng Bà chỉ dựa vào giọng lớn, la lối om sòm để ý lại, cũng không có dám trực tiếp mắng mẹ chồng.

Cho nên Ông Hàn chỉ cho là chuyện của các bà vợ, không liên quan gì đến ông.

Nhưng lấy trộm 260 đồng thì không phải là chuyện nhỏ nữa.

Ông Hàn ném gói thuốc lá một cái xoạch, vẻ mặt không vui, không lên tiếng.

Anh cả Hàn còn giảng hòa, bảo chị dâu cả đi đem tiền lấy về là được.

Chị dâu cả khổ sở nói: “Vợ em Bà nói, tiền đã tiêu hết.”

Ông Hàn cả kinh: “Tiêu hết? Cô ta mua gì? Không có phiếu, cô ta có thể mua gì?”

Đó không phải là năm đồng, mười đồng!

Bà Hàn giận dữ: “Ai biết nó cho người nào?”

Nhất định lên kế đưa về nhà mẹ đẻ, theo ý bà thì phải bảo thẳng Bà bắt phần từ xấu đem tiền trả về!

Hàn Thanh Tùng đối với chuyện trong nhà không hiểu rõ lắm, nghe qua lần này Lâm Lam đi lấy tiền nhưng không đưa cho Bà Hàn, nên Bà Hàn quyết không bỏ qua.

Có điều anh thấy có chút kỳ quái, trước kia mẹ bọn nhỏ luôn ồn ào vì tiền bị Bà Hàn lấy hết, cô không có đồng nào. Cho dù ảm ĩ nhiều năm qua và anh cũng đã thêm tên của cô ở phần tiền gửi, nhưng cô cũng không dám đi lấy một đồng, sao lần này gan lớn rồi?

Bà Hàn mắng hai câu trong lúc nhất thời không lấy được tiền lại nhòm ngó balo, liền chỉ huy mấy đứa bé nhà thẳng cả và thẳng hai đem balo mang tới đây, bởi vì quá nặng, mấy đứa bé cùng nhau khiêng cũng có chút cố hết sức.

Tam Vượng đi tới can lại, nói đó là túi cha mình, tại sao bọn họ lại cướp đi, nhưng bị đẩy ra.
Advertisement / Quảng cáo

Tam Vượng giận dữ, hô: “Đây không phải cha con, không trách được người ta đều có cha, chỉ có con không có!”

Hồ xong liền chạy đi.

Nhị Vượng vốn đứng ở nhà chính nghe lên, lúc này vừa lúc chống lại tầm mắt của Hàn Thanh Tùng, bị sợ đến cậu ta vội vội vàng vàng chạy về phòng phía đông.

Lâm Lam đang dùng nước lạnh xoa trán cho Tiểu Vượng, xem đáng về tức giận của hai đứa, liền cười nói: “Làm sao rồi, giận thành con cóc rồi.”

Nhị Vượng nằm lên cửa sổ, “Mẹ, mẹ không tức giận à? Con thấy cha trở lại cũng không để ý chúng ta, chỉ biết nghe bọn họ tố cáo. Mẹ xem, đồ mang về thật nhiều, đều bị người khác cầm đi.”

Bà Hàn đang đem balo lật một lần, quần áo, chăn, giấy, ngoài ra còn có một ít sách, đương nhiên cũng có một ít đồ ăn, ví dụ như đồ hộp, bột mạch tinh, bánh ngọt, một ít kẹo.

Bà đồ tất cả ra, đồ ăn mình nhất định phải lấy, quần áo kia thì suy nghĩ đến con trai út thích nhất quần trang, liền lấy một bộ cho nó mặc, nhìn cái chăn thật dày mà nhẹ này, đưa cho con gái út ở trong trường học là tốt nhất...

Hàn Thanh Tùng nhìn thấy liền đi tới, “Mẹ nghỉ ngơi đi, để con làm.”

Mẹ già lớn tuổi rồi, làm sao có thể để cho bà vất vả và thu dọn hành lý?

Bà Hàn muốn lấy những thứ đó, tất nhiên vì lòng thu dọn, kết quả Hàn Thanh Tùng sợ bà mệt mỏi, bàn tay kéo một cái liền đem những đồ vật đó cũng kéo đi.

Cuối cùng, anh đem bột mạch tinh cùng một túi kẹo đặt lên bàn, bột mạch tinh cho Bà Hân, kẹo để cho bọn trẻ con tới lấy, “Mẹ, con đem hành lý để ở trong phòng.”

Hân lão thái thì há hốc mồm cứng lưỡi, thiếu chút nữa nghẹn một hơi mà chết, trơ mắt nhìn Hàn Thanh Tùng đem những thứ đó cầm đi.

Hàn Thanh Tùng lên tiếng, bọn trẻ con cũng chạy tới muốn ăn kẹo.

Bà Hân cả giận nói: “Cút ngay cho tao”

Bà vội vàng đem bột mạch tinh và kẹo nhận lấy, đứa lớn được một viên, đứa bé được hai viên, còn dư lại chính mình giữ.

“Ông già, ông đi cho tôi, nhất định phải đem phần tử xấu đưa trở về cho tôi, giữ lại chỉ gieo tai họa trong nhà.”

Lúc đưa trở về phải cầm tiền về, 260 đồng một đồng cũng không thể thiếu!

Ông Hân rút điều thuốc lá lớn, “Thằng Ba là sĩ quan, hôn nhân cha mẹ không thể làm chủ”

Bà Hân cũng không để ý.

...

Đồng sương phòng, Lâm Lam đang muốn sai Nhị Vượng đi gọi Đại Vượng và Tam Vượng tìm trở về, lại nhìn hai đứa trẻ như bị đập đuổi chạy vào trở lại, như hộ pháp đứng bên phải bên trái bên người cô.

Ngay sau đó, tia sáng bên cửa tối sầm lại, có người đi từ bên ngoài vào.

Vóc dáng Hàn Thanh Tùng quá cao, cửa lại quá thấp, anh chỉ có thể cúi đầu đi tới.

Anh đeo balo to lớn trên lưng, vóc dáng cao to, vừa đứng trong căn phòng có ánh sáng âm đạm, cả phòng càng thêm lộ vẻ chật hẹp.

Lâm Lam chợt cảm thấy áp lực, người kia đứng ở nơi đó để cho cô rất có cảm giác áp bách, nơi bị quất cũng bắt đầu đau.

Cô nói với bọn nhỏ: “Cha các con trở lại rồi, còn không gọi cha?”

Nhị Vượng kêu một tiếng cha.

Tiểu Vượng chẳng những không gọi còn khản trương muốn chết, Mạch Tuệ biu môi giận dữ.

Lâm Lam nhìn dáng vẻ của anh có chút cứng lại, nhất thời có mấy phần lo lắng, cố ra vẻ buồn lòng: “Ông bà nội bọn nhỏ bảo anh tới bỏ tôi hả? Bây giờ là Tân Trung Quốc, không có cái kiểu phong kiến kia. Không bỏ tôi được, cùng lắm là ly hôn. Nếu muốn ly hôn, vậy thì phải nói rõ ràng. Con cái muốn cùng người nào, để cho bọn chúng tự chọn...”

“Mẹ!” Ba đứa bé cùng kêu lên.

Tiểu Vượng rục cục bỏ dậy, ôm cánh tay Lâm Lam, “Con muốn mẹ.” Mặc dù không biết ly hôn là cái gì, nhưng mà việc theo chân mẹ sẽ không thay đổi.

Mạch Tuệ cùng Nhị Vượng chỉ hơi do dự một chút liền muốn đi theo mẹ. Ông nội đối với bọn họ không tốt, nếu như mẹ đi rồi, cha tìm thêm mẹ kế, vậy bọn họ còn sống tốt sao?

Trẻ con trong thôn không ít nhà có mẹ ghẻ, ngày qua ngày sống thế nào bọn họ biết rất rõ.

Đến phiên mình, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lâm Lam vỗ vỗ bọn họ, ý bảo an tâm một chút chớ nóng vội, còn bảo Tiểu Vượng nằm xuống lại dùng khăn lạnh đắp lên trán bé.

Cô nhìn Hàn Thanh Tùng, anh đứng ở cửa, ngược sáng không thấy rõ biểu cảm lại càng lộ ánh mắt sắc bén, cảm giác bị áp lực mười phần.

Advertisement / Quảng cáo

Cô cảm thấy hơi khó chịu, chuyển động cơ thể một chút, đổi lại góc độ, không nhìn thẳng ánh mắt của anh, mà nhìn cằm.

Đường nét gương mặt của anh cường tráng, phá lệ lộ ra vẻ cương nghị.

“Nếu ly hôn, anh phải cho phí phụng dưỡng, chẳng những cho con, còn phải cho tôi.”

Hàn Thanh Tùng ở trong bóng tối không lên tiếng, chốc lát anh cất bước đi tới.

Anh ta sẽ không đánh người chứ?

Mặc dù Lâm Lam chắc chắn tính tình anh như trong sách sẽ không đánh phụ nữ, nhưng thời điểm khi anh đến gần, cảm giác thấy một luồng khí lạnh theo anh tràn vào tới, khiến cho cô phải di chuyển một lần nữa.

Hàn Thanh Tùng đi tới gần đó, giơ tay đem balo đặt ở trên giường gạch.

Ánh mắt Nhị Vượng cùng Mạch Tuệ lập tức ngó chừng balo, ở trong đó có đồ ăn ngon!

Phòng không lớn lắm, giường còn có hạn.

Tiểu Vượng nằm ở giữa, cô ngồi trước chiếu cổ, lúc này anh đi tới, phòng vốn nhỏ lại càng làm cho người ta hít thở không thông.

Lâm Lam vừa muốn lấy có đi ra ngoài hóng mát một chút, anh đột nhiên nghiêng thân tới, làm cô sợ gần chết, cuống quýt lùi về sau.

Homone dương cương anh tuần của giống đực tràn tới đây, đối với Lâm Lam mà nói, lực tác động thật quá lớn.

Mặc dù hai người bọn họ là vợ chồng, nhưng với cô mà nói thì anh là người đàn ông xa lạ.

Hàn Thanh Tùng lấy khăn mặt nhàn cái trán của Tiểu Vượng một chút, giọng nói hơi chìm xuống, “Làm sao lại bị đập đầu?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 12: Tổ cáo

Lâm Lam giật nhẹ khóa miệng, đây là trách cô không trông con tốt sao?

Đàn ông quả nhiên là đại móng heo(大猪蹄子, là từ thường dùng trên internet của nữ sinh dùng để diss nam sinh thay lòng đổi dạ, nói chuyện không giữ lời), không xuất lực, chỉ trách cứ.

Cô ra hiệu ánh mắt cho Nhị Vượng.

Lúc trước bọn rận đánh nhau, cụ thể xảy ra chuyện gì cô còn chưa kịp hỏi, nhưng không cần đoán cô cũng biết có liên quan đến chị dâu hai.

Nhị Vương ngẫm hiểu, “Cha, cha hãy phân xử cho bọn con. Cha không có ở nhà, cả ngày bọn họ khi dễ mẹ và bọn con. Mẹ dẫn Tiểu Vương đi bệnh viện huyện khám bệnh, mua mắt kính trở lại. Con thấy bà nội và bác Hai gái không thích có ý muốn đem mẹ và bọn con đuổi ra ngoài.”

Nói đến đoạn xúc động, Nhị Vương lại bắt đầu lau nước mắt, khóc thút thít, “Cha, nếu cha không trở lại, bà nội chắc sẽ trói mẹ lại đánh, hu hu...”

“Nói điềm chính.” Hàn Thanh Tùng đem khăn tay đắp trở lại cho Tiểu Vương.

Tiểu Vương xoaech một tiếng nắm khăn tay ném trở về, nắm tay Lâm Lam không buông.

Hàn Thanh Tùng:...

Nhị Vương tiếp tục nói: “Chính là cặp kính mắt mẹ mua cho Tiểu Vương, bác Hai gái thấy không vừa mắt, xé chiều bác ấy không đi làm việc, con dẫn Tiểu Vương cắt cỏ về, bác ấy ghét Tiểu Vương càn trở đẩy ngã cho hà tiện, còn dùng chân giẫm hỏng mắt kính. con với Tam Vương lý luận với bác, bác cầm cây củi còn đang cháy định đánh... Đừng không chị hai?”

Vừa nói Nhị Vương còn đi lấy mắt kính trong hộp của Tiểu Vương ra, trông kính đã rơi ra, gong kính đồng bị giẫm dẹp, nhìn thấy là tức.

Mạch Tuệ và Nhị Vương là sinh đôi nên hiểu nhau hơn so với người khác, cô bé kéo mái tóc như ở gà của mình, thờ phi phò bỏ sung, “Đúng vậy, con đi kéo bác Hai gái, Cao Lương đi lên kéo tóc của con!”

Advertisement / Quảng cáo

Cao Lương là con gái nhà của chị dâu thứ hai, lớn hơn Mạch Tuệ một tuổi.

Mạch Tuệ ừy khuất cũng bắt đầu thút tha thút thít, không dám tìm Hàn Thanh Tùng làm nũng, nói với Lâm Lam, “Mẹ, mẹ nhìn đầu con, da đầu con đau, có phải bị Cao Lương cào rách không?”

Trong nhà không có ánh sáng, căn bản nhìn không rõ lắm, Lâm Lam nói: “Có chút, anh nhìn xem có chút máu.”

Hàn Thanh Tùng nhìn về phía cô, nói chuyện lãnh tính mạch lạc như vậy, là lần đầu tiên.

Lúc này Bà Hàn xuất hiện ở ngoài cửa sổ, khuôn mặt tức giận, “Làm sao, thấy thằng Ba về lại bắt đầu tố cáo hả?” Bà đi từ sân và phòng, “Cô đem 260 đồng tiền lúc trước lấy ra!”

Vừa vận Anh Hai Hàn cùng Chị dâu hai Vương Tú Phấn cũng trở về, Vương Tú Phấn một bước xông tới, lại bắt đầu mắng Lâm Lam.

“Em ba a, em xem chị dâu hai a, đáng thương này, thiếu chút nữa bị cô ta đánh chết a! Em nói đi, nhân lúc trời tối a, một giây gõ đầu chị không nói, còn đẩy chị vào tường đụng một lỗ máu a ——”

Cô ta vừa bắt đầu, Bà Hàn cũng nói theo, “Đừng đó, nó còn đẩy mẹ nữa. Ngay cả mẹ là trưởng bối mà nó cũng hạ độc thủ, muốn đẩy mẹ ngã chết, nếu không phải thằng ba vịn mẹ, mẹ sợ mình cũng xong đời!”

Lâm Lam nhìn bọn họ đối trắng thay đen, hắng giọng một cái, ý vào Hàn Thanh Tùng trở lại diễn trò cho anh ta nhìn đúng không, được, chúng ta luân phiên nhau ra, thay phiên diễn!

Cô nhìn về hướng Bà Hàn, “Con nói mẹ cả đồng tuổi còn nói lạo, mẹ một đường đụng tới, con sợ mẹ đụng vào tường liền giúp mẹ chuyển hướng, mẹ không cảm ơn thì thôi còn vu oan cho người tốt. Còn Chị dâu hai, tôi còn không tìm chị tính sổ đâu, cha bọn nhỏ ở bộ đội vào sinh ra từ kiếm chút tiền về nuôi sống cả nhà chúng ta, tôi cũng ngày ngày làm việc kiếm công điểm, chị ở nhà trốn tránh lao động tôi không nói gì. Chị nói xem, chị không cảm ơn thì thôi, còn thừa dịp tôi không có ở nhà, đem Tiểu Vương nhà chúng tôi đẩy vào đá, còn cầm gậy lớn đuổi đánh Tam Vương? Đây là tôi nhìn thấy mà còn thể tôi không nhìn thấy, có phải là ngày ngày bị đánh hay không?”

Đám người Bà Hàn ngăn cả người, không ngờ tới Lâm Lam lúc trước nói chuyện bừa bãi chỉ biết khóc lại có thể đem lời nói lưu lút mang gai, trong lúc nhất thời cũng không nhớ tới phải cắt đứt lời cô nói.

Vương Tú Phấn tức muốn chết, ngày ngày đánh cái gì? Trốn tránh lao động là cái gì? Rõ ràng là Lâm Lam cô trốn tránh lao động được không, tôi chỉ nghỉ ngơi một ngày thôi!

Bà Hàn và Vương Tú Phấn vừa muốn mở miệng phản trần, Lâm Lam giành nói trước: “Dù sao chỉ là việc miệng lưỡi hoạt động một chút nước bọt, tôi liền nói thẳng với các người. Tiểu Vương bị bệnh, chúng tôi đi xem bệnh, không đúng chỗ nào? Sao các người lại không muốn chúng tôi được tốt vậy, vừa muốn đánh chết tôi, lại muốn bỏ tôi. Tiểu Vương không phải là con anh ta chắc? Cha nó kiếm được tiền không cần cho nó xem bệnh hả? Báo đến huyện ủy tôi cũng dám nói như vậy! Dù sao tiền cũng đã tiêu hết rồi, mấy người muốn đòi lại, đánh chết tôi cũng không lấy ra được một đồng tiền!”

“Nói bậy, nói nhảm!”

Trong phòng nhỏ loạn thành một đoàn, Chị dâu cả gọi ăn cơm vài lần không ai phản ứng.

Chân mày Hàn Thanh Tùng cau chặt, “Ngừng!”

Âm thanh huyền não biến mất trong nháy mắt.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó lại bắt đầu lủi rủ.

Hàn Thanh Tùng ý báo ra ngoài nói, phòng nhỏ quá chật hẹp, ba phụ nữ lủi rủ quả thực có thể đem không khí sôi trào ầm ĩ.

Chờ lúc bọn họ ra ngoài, Hàn Thanh Tùng nhìn Lâm Lam một cái, ý báo cô cũng theo ra nói chuyện.

Lâm Lam thừa dịp anh ra ngoài, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Hàn Thanh Tùng bị cánh cửa phách lên không khí, quần áo phần phật bay, thân hình anh dừng một chút, mày rậm khẽ run lên khó hiểu.

Bà Hàn nắm cánh tay hắn, “Ba à, con nhìn xem đi, con còn chờ cái gì?”

Hàn chị dâu hai: “Em ba, em còn chờ cái gì? Cô ta ngay cả mẹ cũng dám đánh!”

Hàn Thanh Tùng nhìn bọn họ một chút, nhìn Ông Hàn và anh cả Hàn đứng ở giữa cửa nhà, những người này đều đang tạo áp lực với anh để anh bỏ Lâm Lam.

Ở trong nhà Lâm Lam không muốn để cho bọn họ kiêu ngạo như vậy, cách cửa sổ nói: “Muốn ly hôn cũng được, phí phụng dưỡng không thể thiếu, một tháng một đứa trẻ muốn ít nhất 12 đồng tiền, một người lớn thì phải 20, các người nhìn mà làm đi.”

Quả nhiên, Hàn Thanh Tùng còn không có nói cái gì, Bà Hàn đã nhảy dựng lên.

Hai vợ chồng Chị dâu cả khuyên nhủ: “Mẹ, em ba đi xa trở về, vừa mệt vừa đói, ăn cơm trước đi.”

Trời sắp tối.

Bà Hàn lăm lăm nói: “Trong bộ đội ăn so với chúng ta còn ngon, ngày ngày com trắng với thịt, anh quan tâm dư thừa làm cái gì?” Hơn nữa, thằng Ba mang nhiều đồ về như vậy, trên đường còn không ăn cái gì sao.

Nếu để bà nói, tiền kia không trở về bà cũng không còn tâm tình ăn, tồn thất một số tiền lớn như vậy còn ăn com cái gì? Cả nhà ai cũng dừng ăn, đói một năm đem tiền kia gom góp lại đủ số mới đúng.

Tối rồi chỉ có thể đốt đèn ở nhà chính, Bà Hàn lại bắt đầu cảm rầm phỉ đầu, cũng do đồ bất hiếu kia gây ra.

Chị dâu cả có chút lúng túng, mấy lần nháy mắt với chồng, chú ba vừa trở về, dù sao cũng phải chờ chút mặt mũi, làm sao có thể chàm biếm vợ chú ba ngay trước mặt cậu ấy chứ.

Lúc ăn com xong, không ai từ đông sương phòng ra ngoài, Ông Hàn không vui nói: “Ăn com làm sao còn phải mời ba bốn lần vậy?”

Bà Hàn ước gì bọn họ không ra ăn.

Advertisement / Quảng cáo

Hàn Thanh Tùng: “Con đi gọi.”

Anh đi tới chỗ cửa sổ nghe thấy trong phòng có tiếng thì thầm, có thể bởi vì hắn đi tới, lập tức an tĩnh không tiếng động.

Anh cũng không có cách cửa sổ nói chuyện, mà đẩy cửa ra bước vào, “Ăn cơm trước đi.”

Trong nhà đen thui không có đốt đèn, cũng không có người đáp lại.

Anh thích ứng với bóng tối, chỉ thấy Lâm Lam ôm Tiểu Vượng nằm trên giường gạch, Mạch Tuệ và Nhị Vượng ở chỗ nào thút tha thút thít.

Mới vừa rồi rõ ràng không phải là âm thanh này.

Hàn Thanh Tùng: “Lâm sao?”

Mạch Tuệ khóc ồ lên, “Cha, cha xem mẹ bị đánh này, cánh tay bà vai sau lưng đều bầm tím hết rồi.”

Nghe vậy Hàn Thanh Tùng tiến lên, “Đốt đèn.”

Nhị Vượng quát miệng: “Trong nhà bọn con không có đèn, bà nội nói hừng sáng ăn cơm, trời tối thì đi ngủ, trời vừa sáng liền dậy, cần đèn làm gì? Bà muốn đem dầu hỏa đưa cho cô Út và chú Út mang tới trong huyện.”

Hàn Thanh Tùng:...

Hắn xoay người đi ra ngoài.

Mạch Tuệ khăn trương nói: “Con thấy cha tức giận.”

Nhị Vượng lấp tức nói với Lâm Lam: “Mẹ, mẹ nhìn cha xem, trong lòng chỉ có người khác, không có mẹ con chúng ta. Con thấy nhà bác Cả gái và bác Hai gái bọn họ đèn đều sáng, có mỗi nhà chúng ta không có. Thiên vị!”

Lâm Lam trầm nghĩ thẳng nhóc này nhỏ mọn thật, tận dụng mọi lúc để tố cáo, bất kể Hàn Thanh Tùng có nghe hay không, dù sao đều nói hết.

Nhưng như vậy anh ta khẳng định cho là mình dạy Nhị Vượng nói.

Cô cũng không ngờ Nhị Vượng mưu mô nhiều như vậy, lại không đi nịnh bợ cha nó, mà nguyên ý ở cạnh mình.

Có lẽ thẳng bé còn nhỏ, lòng dạ không quá ích kỷ lương bạc như trong vở kịch, từ từ cũng có thể ngộ ra sao.

Chốc lát, phía ngoài vang lên tiếng bước chân.

Hàn Thanh Tùng được bao bọc trong một luồng ánh sáng ấm áp đi vào, anh ta cảm một ngọn đèn.

Nhất thời ánh mắt Nhị Vượng và Mạch Tuệ sáng lên, cha mình vẫn là cha mình, không phải tức giận bỏ đi, mà là đi cầm đèn lại.

Xem ra tố cáo vẫn có tác dụng.

Hàn Thanh Tùng đem ngọn đèn đặt trong hốc nhỏ ở đầu giường gần lò sưởi, bên trong hốc nhỏ sẽ cán gió, gió thổi không tắt.

Anh đưa tay vào trong balo, sờ sờ, móc ra một cái bình lớn cỡ bàn tay, đặt ở trên giường gạch, đưa tay chạm vào đầu vai Lâm Lam.

“Lâm gì?” Lâm Lam né tránh tay anh theo bản năng.

Hàn Thanh Tùng: “Xoa chút rượu thuốc tan máu bầm.”

Lâm Lam nhìn lọ rượu thuốc một chút, đen thui, “Tự mình thoa.”

Nhị Vượng lấp tức nói: “Mẹ, con giúp mẹ.” cậu ta thoáng nâng cánh tay của Lâm Lam lên, vén nửa tay áo, lộ ra vết thâm tím từ cánh tay đến bà vai, đó là bị bà Hàn đánh.

“Mẹ a, mẹ nói xem bà nội làm sao ác như vậy a, mẹ muốn tiền để xem bệnh cho Tiểu Vượng, bà nhất định không cho, mẹ lấy tiền cũng không phải đi phung phí, bà còn đánh mẹ gần chết. hu hu ~~”

Nói hay giống như anh thật lòng thương mẹ vậy, Lâm Lam mấp máy môi, “Không có chuyện gì, không đau.”

Má ơi, đau chết, không đau là giả, rât, cánh tay cũng sắp nâng không nổi rồi.

Mạch Tuệ là khóc thật, nhớ lại lần đầu mình đem kem bảo vệ da của cô Út làm rơi xuống đất, bị cô Út cùng bà nội dùng giấy đánh, đau đến mình muốn chết.

Mẹ bị đánh thành như vậy, đau nhiều lắm a.

Khóc như vậy lại nhớ tới mình cha không có ở nhà, ở bên ngoài kiếm tiền, tiền kiếm được bà nội không cho mình, chỉ cho cô Út mua quần áo, mình cái gì cũng không có, con bé liền khóc đến càng ngày càng thương tâm.

Lâm Lam thấy rõ nhưng cũng khó mà nói được gì, được rồi, có thể là thấy người thân, khóc đi.

Advertisement / Quảng cáo

Khóc chính là cáo trạng tốt nhất.

Đang suy nghĩ miên man, tay cô bị Hàn Thanh Tùng cầm lấy.

Nhiệt lượng trên người anh nóng kinh người, lúc nhích tới gần, Lâm Lam cũng cảm giác được khí dương cương đập vào mặt, chớ nói chỉ là bàn tay nóng hổi kia, quả thực có thể bị nóng phỏng người.

Cô không được tự nhiên, giãy giụa, lại bị anh nắm chặt.

“Dừng động.”

Một tay hắn mở nắp, đổ một chút thuốc ra tay, chà sát mấy cái liền cầm cánh tay Lâm Lam bắt đầu xoa bóp.

“A ——” không có báo trước chút nào khiến Lâm Lam đau đến ngồi bặc dậy, “Đau, đau quá đau quá...”

Đau chết.

Sức mạnh này là lột da hả?

Không phải có ý trả thù sao?

Hàn Thanh Tùng vô tội gấp bội, anh căn bản không dùng sức, nếu là những người lĩnh thù hạ kia, trực tiếp soạn mấy cái qua lại, căn bản bất kể bọn họ đau đến ứa mồ hôi lạnh.

Lâm Lam lắc lắc nước mắt: “Tôi, tôi tự mình làm.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ở riêng

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyền

“Có ăn cơm nữa hay không?” Bà Hàn ở bên ngoài nghe lên một lát, thật sự cực kỳ tức giận, gắt giọng quát lên.

Hàn Thanh Tùng đáp một tiếng.

Anh đem rượu thuốc đặt ở trên tấm vách ngăn, “Hai đứa đi bụng cơm cho mẹ và em trai.”

Nhị Vượng vừa nghe liền cười khoa trương, “Cha, cha không biết quy định sao, bà nội nói không ăn thì đói chết đi, bụng cái gì mà bụng!”

Bên ngoài Bà Hàn tức giận đến gọi người mang giấy cho bà.

Hàn Thanh Tùng: “Không cho phép hỗn láo.”

Nhị Vượng lè lưỡi, dù sao để cho cha biết rõ những người đó đã nói gì là được.

Cậu lòi kéo Mạch Tuệ chạy ra ngoài, đến nhà chính tranh thủ thời gian lấy cho mẹ bát cháo, cầm hai cái bánh bột ngô, đem mỗi món đồ ăn gấp một bát, sau đó đi về phòng phía đông.

Hàn Thanh Tùng dẫn hai đứa trẻ đi nhà chính ăn cơm, lúc này Lâm Lam mới nhẹ nhàng tự tại mà bắt đầu ăn cơm cùng Tiểu Vượng.

Sau khi ăn xong, bà Hàn vội vàng đuổi bọn nhỏ ra ngoài, lớn thì tìm ve sầu, nhỏ đi ngủ, bà muốn chủ trì hội nghị gia đình.

Cổ ý rỗng cổ họng, “Đứa nào dám đứng bên ngoài nghe lên, bà đánh gãy chân đứa đấy!”

Nhị Vượng bị dọa liền lòi kéo Mạch Tuệ tranh thủ thời gian chạy.

Bà Hàn dong đưa quạt hương bồ nói cái lời đạo đức, lại nhớ một chút năm tháng gian khổ trong quá khứ, nuôi con cái không dễ dàng, năm tháng khổ khăn đau khổ vẫn vẫn.

Tóm lại chính là muốn khơi gợi sự đau lòng áy náy của Hàn Thanh Tùng đối với cha mẹ, dù sao anh không ở nhà hầu hạ hai ông bà nhiều năm qua, có đau đầu nhức óc, vất vả chịu khổ anh cũng không có ở bên cạnh, dựa theo ý của bà Hàn, thì anh vẫn một mực ở trong bộ đội hưởng phúc, ăn ngon không đói được, bắt anh đi lính là thiên vị anh.

Đĩ nhiên, lúc này bà quên nói khi đó cấp trên quy định đi nghĩa vụ đánh giặc, bà muốn con trai lớn ở nhà giữ thể diện, con thứ hai miệng ngọt biết dỗ người nên không nở, bắt đắ dĩ mới đuổi con thứ ba mới 16, 17 tuổi đi.

Tất nhiên bà cũng chả thêm suy nghĩ Hàn Thanh Tùng đi bộ đội vào sinh ra tử mấy lần, nhìn vết thương mới cũ ở trên người là biết không dễ dàng thế nào.

Advertisement / Quảng cáo

Càng không nói Hàn Thanh Tùng đi ra ngoài làm lính, tiền trợ cấp gửi về, nuôi cả cái gia đình này.

Bà chỉ cảm thấy là mình nuôi con trai, cực khổ nuôi lớn, trưởng thành có tương lai, nên báo đáp mình, mình nên hưởng phúc.

Con cái báo đáp cha mẹ, nên là vô điều kiện vô chừng mực.

Báo làm gì thì làm, báo bỏ vợ phải bỏ vợ!

“Ba à, con thấy mẹ nói có đúng không? Nhiều năm như vậy, con ở bên ngoài, mẹ và cha con bị bệnh một mối, cũng là anh cả và anh hai của con hầu hạ, việc trong nhà tất cả đều là bọn họ làm hết. Con ở xa, mẹ cũng biết con không thể giúp đỡ gì. Con không ở nhà, mẹ cũng bảo mọi người chăm sóc vợ và con của con. Cho dù mẹ nói thật và không đuoĩ lý mẹ cũng thật thương cô ta và bọn trẻ, cô ta thì giới rồi, chó cắn Lã Đồng Tân!

“Cha bọn nhỏ, tôi làm chủ, để cho bọn nó ly hôn.”

Thằng Ba là sĩ quan, ly hôn rồi muốn có vợ tốt hơn làm sao không tìm được?

Theo ý bà, nên tìm con gái quan chi huy, nên đăng hộ đối, xứng đôi với thằng ba, cũng có thể giúp đỡ thằng ba, nâng đỡ thằng ba.

Người ta có ăn học, cũng biết điều hiểu thuận, không chọc tức bà, còn gửi tiền về nhà, quá tốt.

Anh hai Hàn cùng Chị hai Hàn cũng vỗ tay đồng ý, “Mẹ nói rất đúng, em ba, em nên suy nghĩ thật kỹ.”

Sắc mặt Anh cả Hàn và Chị cả Hàn không đành lòng, “Cha mẹ, nói thật vợ em ba làm vậy là không tốt nhưng không đến nỗi ly hôn. Con cái nhiều như vậy, nếu ly hôn rồi, sau này em ba tái giá, người ta phải làm thế nào?”

“Con cái có gì phải lo lắng? Cứ ở trong nhà, có mẹ và các con đây rồi, có thể ủy khuất bọn trẻ sao?” Bà Hàn lo đếnh nói.

Bà chọc chọc ra hiệu cho Ông Hàn, để cho ông nói chuyện.

Bà mặc dù có thể gào to, nhưng thật sự lên tiếng, vẫn phải để đàn ông làm chủ.

Ông Hàn vẫn buồn bực nuốt khói gỡ điều thuốc, bằng lương tâm mà nói, đuổi vợ thằng ba về nhà, ông cảm thấy có chút đuối lý.

Dù sao vợ thằng ba cũng sinh năm đứa con, làm việc lại chịu khó, không phải là cái loại làm trò gian tham lam lười biếng hết ăn lại nằm.

Ông cảm thấy ở riêng là tốt nhất, ăn ở tách ra, cùng nhau làm việc, giảm bớt chỗ không tốt của cô và các chị dâu, mẹ chồng.

“Ông già, được rồi, tôi biết ông không nói ra miệng được, cứ quyết định như vậy.” Bà Hàn khoát khoát tay, “Thằng ba, con trở về nói với cô ta, ngày mai đi ngay cách ủy hội công xã li dị đi, báo cô ta nhanh chóng về Lâm gia ở đi...”

Chị hai Hàn ở một bên thêm dầu mỡ, “Đàn bà đánh đá như vậy, đánh chị dâu, thật đúng là hiếm thấy.” Có sờ cái đầu của mình, ư ư kêu đau.

Ông Hàn không lên tiếng, đưa mắt nhìn Hàn Thanh Tùng.

Bà Hàn cũng buộc anh “Ba, con nhanh nhanh nói câu thẳng thắn đi.”

Không khí trong nhà vẫn có chút ngưng trệ, không nghe thấy giọng nói, âm thanh ồn ào lác lác quạt hương bồ cũng dừng lại, chỉ có tiếng thờ dốc cùng với âm thanh ong ong hỗn tạp của con muỗi.

Mọi người khản trương nhìn Hàn Thanh Tùng mở miệng.

Ngay tại lúc này, khuôn mặt nghiêm túc của anh thoát nhìn càng thêm nghiêm túc, một đôi mắt sâu thăm phá lệ đen nhánh.

Hàn Thanh Tùng: “Không được.”

...

Gi?

Bà Hàn nghe không hiểu, cái gì gọi là không được?

Lời này rất thẳng thắn, cũng không thuận theo tâm ý của bà, làm bà không thoải mái.

Mặt bà Hàn lập tức xụ xuống, “Thằng ba a, con đây là làm quan quân, cánh cứng cấp rồi, trong mắt không có người mẹ như mẹ nữa à?”

Anh cả Hàn vội vàng đẩy đẩy Hàn Thanh Tùng, bảo anh giải thích mấy câu, Hàn Thanh Tùng nói: “Mẹ, không có.”

Bà Hàn giận đến muốn ngất xỉu, biết anh từ nhỏ không biết ăn nói, nói chuyện liền khiến người ta bực bội, tuổi lớn như vậy rồi, làm sao cũng không biết học hỏi một chút.

“Vậy ý của con là mẹ khi đẻ vợ con cùng nấy đứa bé sao?”

Chị cả Hàn cũng vội vàng giảng hòa, “Mẹ, em ba từ trước tới giờ không thích nói chuyện, miệng cũng không biết đồ người, em ấy không có ý kia, chỉ là không muốn ly hôn thôi.”

“Tại sao nó không muốn ly hôn?” Bà Hàn suốt nửa nhảy dựng lên.

Chị cả Hàn sợ bà nhắc đi nhắc lại, vội vàng khuyên Hàn Thanh Tùng giải thích.

Hàn Thanh Tùng nói: “Con ở bộ đội không thể chiều cổ vợ và con cái, thẹn trong lòng.”

Có thẹn đối với cha mẹ, với vợ và các con cũng thẹn.

“Cha mẹ thông cảm cho con, không so đo với con, con chỉ cần nghe lời của mẹ là được, đưa cái người đàn bà cả ngày không sống tốt chỉ biết chọc tức mẹ đi đi.”

Hàn Thanh Tùng gật đầu, “Vì sức khỏe của mẹ mà suy nghĩ, vậy thì ở riêng đi.”

Tách ra ở, không có ở đây ăn một nồi cơm, không có ở trong viện dụng nhau, tự nhiên có thể ít tức giận.

Bà Hàn há to miệng, bà đang nói ly hôn mà, làm sao thành ở riêng rồi?

Thằng ba khi còn bé ngu như vậy, lúc này thoát nhìn còn ngu hơn.

“Ông già? Ông nói nghe một chút ——“

Ông Hàn nói: “Đây cũng là một biện pháp.” Ông cầm túi thuốc lá để lên giường đất dùng sức gật đầu, “Ở riêng ngủ nghỉ ăn cơm, nhưng không chia công việc. Cả nhà cứ cùng nhau làm việc kiếm công điểm, khẩu phần lương thực thì chia theo đầu người.”

Thằng ba không ở nhà, một người phụ nữ nuôi đám con cái, kiếm không đủ đồ ăn, tất nhiên phải giúp đỡ cô.

Dĩ nhiên tiền trợ cấp của thằng ba thì phải gửi cho nhà chính mới được.

Đầu óc Chị hai Hàn cùng Anh cả Hàn xoay chuyển nhanh chóng, lập tức hỏi: “Tiền trợ cấp kia của em ba thì sao?”

Bà Hàn tàn khốc nói: “Đương nhiên là gửi cho mẹ!”

Nói xong bà lập tức nói: “Nói nhảm cái gì, ở riêng cái gì, nhà ở không có mà ở, dụng cụ không có dụng cụ, chia nhà kiểu gì? Ngủ trên đường cái à?”

Bà đã quên mất lúc trước bà còn nói muốn đem mấy mẹ con Lâm Lam đuổi đi, để cho bọn họ ngủ ở túp lều dưới chân tường.

Hiện tại nghĩ lại ở riêng, đến lúc đó nhà thằng ba còn có lý do đòi tiền mà làm ăn ỉ.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng mà muốn đem tiền trợ cấp gửi cho người phụ nữ chanh chua kia mà không gửi cho mình, bà không chấp nhận!

Phải biết rằng ngay cả việc cho Lâm Lam mang con đi theo quân bà cũng không chịu, vì làm thế thì hai vợ chồng cùng ăn uống tiêu xài, tiền trợ cấp kia sẽ không thể gửi về nhà.

Đây chính là con của mình, mình thật vất vả nuôi lớn, hiện tại đã có tiền đồ, dĩ nhiên phải báo đáp mình.

Con trai báo đáp cha mẹ, đó là kinh thiên nghĩa địa.

Hàn Thanh Tùng nói: “Chỗ ở để con đi xin với đội trưởng ở cách ủy hội.”

“Nhưng cũng không có vật liệu!” Bà Hàn không đồng ý, hiện tại nhà ai có thể tùy tiện xây nhà chứ? Bao nhiêu người còn mười mấy miệng ăn chen chúc ở ba gian phòng đó, cả nhà già trẻ gái trai đều co lại trên炕 cũng không thiếu.

Mặc dù mấy năm nay Hàn Thanh Tùng không có ở nhà làm việc nông, nhưng mà bộ đội cũng thường xuyên xuống nông thôn, anh cũng hiểu biết không ít.

“Mẹ, trước xây hai căn phòng nhỏ, không dùng nhiều vật liệu mấy.” Trước đối phó hai năm, sau này xây nhà ở mới.

“Còn xây mới cái gì?” Bà Hàn nói: “Nhà bác Ba có túp lều ngoài tường, bình tường dùng chứa củi, đi mượn ở một chút là được.”

Anh cả Hàn khó xử nói: “Mẹ, như vậy không tốt.”

“Có cái gì không tốt, con thứ hai nhà ông Lưu kết hôn không có chỗ ở, còn không phải đi mượn một cái ở là được.”

Hàn Thanh Tùng: “Hay là để con đi hỏi trước một tiếng với ông bí thư chi bộ.”

Trước kia gọi là bí thư chi bộ, hiện tại chính là liên đội trưởng/ chủ nhiệm cách ủy thôn, nhưng do người trong nhà quen miệng, cảm thấy gọi bí thư chi bộ thuận miệng hơn.

Chị dâu cả vội nói: “Đều ngồi ở văn phòng đại đội đấy.”

Lúc này đàn ông đều ngồi ở văn phòng đại đội nói chuyện, đi tìm người chắc chắn thấy.

Hàn Thanh Tùng gật đầu, nói một tiếng cùng cha mẹ rồi đi qua.

Bà Hàn còn không muốn cho phép, Ông Hàn nói: “Để cho nó đi, trưởng thành rồi, cũng không phải trẻ con mấy tuổi, nó có thể làm chủ. Lại nói, nó trở về cũng phải đi nói chuyện với bí thư chi bộ trước.”

Bà Hàn vẫn không vui, mím môi tức giận, nhớ đến tiền trợ cấp, nhớ đến balo.

Hàn Thanh Tùng quay lại trong nhà, thấy Lâm Lam vừa ngồi may vá trên炕, vừa kể chuyện xưa cho bọn trẻ, không khỏi ngăn ra.

Trong ấn tượng của anh, loại hình ảnh này so với kẻ địch không chống cự mà tự động đầu hàng còn không thể xảy ra.

Anh nhìn thoáng qua: “Tôi đi tìm ông bí thư chi bộ.”

Lâm Lam gật đầu, “Vậy anh nên mang theo một ít đồ đi.”

Từ xa trở về, đi gặp ông bí thư chi bộ cùng đại đội trưởng, làm sao có thể đi tay không.

Hàn Thanh Tùng kéo balo lại, mở nút thắt ra, móc từ bên trong hai chai bột mạch tính, nắm hai chiếc kẹo.

Lâm Lam nhìn một chút, xé mảnh vải để ở gần lò sưởi đặt ở đầu giường cho anh đựng, buộc lại cẩn thận.

Đầu năm nay bột mạch tính là đồ hiếm, không phải ai cũng có thể cảm vẽ, cho dù Hàn Thanh Tùng trở lại nhưng không phải ai cũng có thể cho, nhất định là có việc cầu người.

Hàn Thanh Tùng đem đồ cảm xong, nói: “Trở lại vội vàng, balo nhét lộn xộn.”

Lâm Lam nhìn anh, ý gì, muốn cô thu xếp một chút hả?

Anh không sợ cô lấy đồ bên trong sao?

Hàn Thanh Tùng cảm balo, đem balo đưa vào tay Lâm Lam vừa để xuống, nhìn mấy đứa trẻ một cái, “Một đứa ăn một viên kẹo, ăn nhiều hông răng.”

Nói xong liền đi.

“Mẹ ——” Nhị Vượng và Mạch Tuệ kích động, đây là kẹo cha để cho bọn họ ăn à?

Lâm Lam vội vàng gọi với theo: “Đừng quên gọi Đại Vượng và Tam Vượng về nhà.”

Hai thằng nhóc phá phách chỉ thích ngồi ở phòng đại đội nghe đám đàn ông vô nghĩa ở đó bốc phét, có mấy tên đàn ông đặc biệt nói nhảm, cô sợ Đại Vượng bị ảnh hưởng.

Nghe tiếng bước chân của Hàn Thanh Tùng đi xa, Lâm Lam do dự một chút, mở balo ra, vươn tay vào móc, kết quả balo quá sâu, cả cánh tay nhét vào mới chạm đến đáy.

Ba đứa trẻ mong đợi nhìn cô.

Lâm Lam háng giọng một cái, lấy ra một nắm tay đầy kẹo, vừa muốn đưa theo thói quen tiêu tiền như nước ở kiếp trước của mình đem kẹo chia hết cho bọn trẻ, đột nhiên nhớ tới đây là của Hàn Thanh Tùng không phải của mình.

Nói không chừng anh còn có chỗ cần dùng đến, không thể rải như vậy.

Cô đếm đếm thả lại một nửa, ở ánh mắt nóng bỏng của bọn trẻ một đứa đưa một viên.

“Mẹ ——” Mạch Tuệ làm nũng.

Lâm Lam chịu không được không thể làm gì khác hơn là đưa thêm cho mỗi đứa một viên kẹo, “Được rồi, cha con còn cần dùng ở chỗ khác. Cảm giấu kỹ ngày mai ăn, buổi tối ăn, sâu vào trong miệng cắn nát răng các con.”

Tiểu Vượng đem kẹo nhét vào trong túi áo Lâm Lam, “Mẹ giữ cho con.”

Nhị Vượng cùng Mạch Tuệ đã khẩn cấp nhét vào trong miệng một viên, mọi người trong nhà nghèo khó khản trương, ăn vào trong bụng mình mới là của mình.

Giữ lại, sợ xảy ra biến cố!

“Mẹ, con đóng cửa lại.” Nhị Vượng nhanh nhẩu đi đóng cửa.

Lâm Lam: “Sẽ nóng đó, cha con còn chưa quay về đâu.”

Nhị Vượng: “Đóng lại thì bà nội không vào được. Cha không ở nhà, ai biết bà nội có tới cướp balo hay không đây?”

Quả nhiên, bà Hàn rất nhanh tới đẩy cửa, phát hiện đẩy không ra liền mắng người, còn nhấn báo thẳng ba về đưa đồ đến nhà chính.

Nhị Vượng lập tức kéo tay áo Lâm Lam.

Lâm Lam hiểu ý, “Ai nha, đau chết mắt, cánh tay sắp tàn phế rồi.”

“Mẹ, ngày mai báo cha con đi đưa mẹ đi bệnh viện huyện nhìn xem chút.” Nhị Vượng nói.

Mạch Tuệ ngậm kẹo trong miệng, cũng hàm hồ nói xoa bóp cho mẹ.

Advertisement / Quảng cáo

Bà Hàn thấy không trị được bọn họ, hằm hừ ra cửa đi tìm Hàn Thanh Tùng.

Tìm một vòng không tìm được, bà cũng chỉ có thể quay trở lại, ở nhà cùng Ông Hàn cảm râm đứa con trai.

Cũng không sợ lãng phí dầu, bắt mấy người sờ soạn nghe bà lái nhái, kết quả rất nhanh Ông Hàn ngáy như sấm, giận đến mức bà chỉ muốn đâm ông.

Đúng lúc này, phía ngoài vang lên tiếng trầm thấp của Hàn Thanh Tùng, cùng với tiếng lẩm bầm không vui của Tam Vượng, bà Hàn thoáng cái bỏ dậy, “Thằng ba trở lại, báo nó nhanh chóng qua đây.”

Ông Hàn lúc này tỉnh: “Nửa đêm canh ba, ngày mai còn phải xuống ruộng đây.”

Bà Hàn: “Không được, không nói rõ ràng, tôi không ngủ được.”

Anh hai Hàn chủ động đi gọi Hàn Thanh Tùng.

Đại Vượng vốn đi theo ông bà nội ngủ, lúc này trong nhà còn mờ mờ, không cho trẻ con nghe, trẻ con nhà người khác ngủ trên giường với bố mẹ, cậu lại không muốn trở về gặp mẹ mình.

Cậu xoa người đi ra ngoài: “Con đi nhà Trữ Tử ngủ.”

Tam Vượng sợ hãi nhìn về phía cha mình, cũng hô: “Anh cả chờ em một chút, cùng đi.”

Hai đứa trẻ chân đất chạy như một làn khói, còn có thể nghe thấy tiếng Tam Vượng đụng vào cây ngoài cửa la to cùng với tiếng Đại Vượng mắng thẳng bé ngu ngốc, Hàn Thanh Tùng cảm thấy mới lạ, có một loại cảm giác nói không nên lời.

Trước kia chưa từng có cảm giác này.

Có lẽ đây chính là cuộc sống là nhà.

“Em ba, mẹ gọi em đây.”

Anh cả Hàn ngập, ngày hôm nay, quá hành hạ rồi.

Hàn Thanh Tùng đáp một tiếng đem túi trong tay đặt ở trên bệ cửa sổ phòng phía đông, sau đó cũng vào phòng.

Bà Hàn trực tiếp nói: “Thằng ba, con muốn ở riêng cũng được, mẹ và cha con cùng các anh con thương lượng một chút, sẽ đem mấy món đồ của bọn họ và mẹ chia ra, công việc thì vẫn giống như trước, như vậy lúc chia lương thực chúng ta cũng có thể chiếu cố bọn họ. Nhưng mà, tiền trợ cấp của con vẫn phải gửi cho mẹ, không thể cho cô ta. Con cũng biết tính cô ta, đi lên trấn một chuyến, cô ta phung phí hết.”

Hàn Thanh Tùng do dự một chút, vẫn quyết định nói thật: “Mẹ, sau này có thể không có tiền trợ cấp đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đan Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nhà mới, dẫn đơ

“Cái gì?”

Không chỉ đàn ông trong phòng giặt mình cá kính, ngay cả Chì cá Hân từ trước tới giờ phật hệ cũng bị dọa cho giặt mình, Chì hai Hân càng chân đất lao xuống đất, “Chú ba này, đây là làm sao, làm sao lại không có tiền trợ cấp rồi?”

Không phải nói làm quan quân càng ngày càng nhiều sao? Tiền cả cái nhà này tiêu xài đều trông cậy vào hân đấy!

Anh cả Hân: chẳng lẽ em ba phạm sai lầm gì, bị bộ đội đuổi trở về?

Bà Hân lông tơ dựng đứng hết lên, âm thanh con muỗi ong ong vây quanh bà cũng biến mất, “Thằng ba, con nói, con nói rõ ràng!!!”

Hân Thanh Tùng: “Vết thương cũ của con tái phát, không thể đảm nhiệm nhiệm vụ của quân đội, dựa theo quy định cần chuyển nghề.”

“Chuyển nghề?” Bà Hân liền từ trên kháng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa ngã từ trên giường xuống dưới mặt đất, vẫn là Hân Thanh Tùng tay lạnh mặt lẹ năng bà.

Bà Hân nắm chặt cánh tay của anh, “Có khả năng chuyển nghề sao? Có an bài cho con chức vụ gì, tiền lương sau này thế nào?”

Bảy miệng tám lưỡi thảo luận, trong phòng âm ảm, đem lời Anh cả Hân hỏi vết thương cũ của Hân Thanh Tùng thế nào dè xuống.

Hân Thanh Tùng lắc đầu: “Còn không biết, cần bộ đội an bài.”

Bà Hân há miệng, thoáng cái không biết phải nói gì, nên nói cái gì.

Cái này so với 260 đồng tiền bị Lâm Lam lấy đi kia còn đáng sợ hơn.

Này có ý nghĩa là sau này vô số 260 đồng cũng bay mất.

Không được, tuyệt đối không được!

“Ba, là bộ đội buộc con chuyển nghề, hay là do con muốn chuyển nghề hả?” Bà Hân không hiểu rõ, đời này bà không ngủ yên giấc.

Hân Thanh Tùng lại không muốn nhiều lời, dù sao trước mắt là giai đoạn nội bộ cách mạng, hoàn cảnh bộ đội vô cùng phức tạp, không phải là chuyện anh có thể thấy rõ cũng không phải là anh có thể chi phối, nói ra rồi, chỗ tốt một chút cũng không có.

Anh nhìn bọn họ, “Cha, mẹ, thời gian không còn sớm, có gì mai lại nói.”

Nói xong liền đi ra, trả lời một cái vấn đề còn có một cái vấn đề khác, một đêm cũng chưa xong.

Anh nói một tiếng cùng anh cả anh hai, để cho tất cả mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, ngày mai lại trò chuyện.

Chờ anh đi, Anh hai Hân còn cùng bà Hân oán trách.

Chì hai Hân giận dữ: “Ồ riêng thì ở riêng, cũng nên cho chúng con một phòng ở, chồng của em ba không ở nhà, còn một mình chiếm đông sương phòng.”

Gia đình của cô và gia đình anh cả không có chỗ ở, chỉ có thể chen chúc ở phòng tây, chia giường nam bắc ngủ.
Advertisement / Quảng cáo

Dù lâu rồi cũng không có thói quen!

Lẽ ra cô nên đi đông sương phòng ở, để nhà chú ba bọn nhỏ và nhà anh cả ở phòng phía tây mới đúng.

Bà Hân giận không có chỗ phát tiết, mắng: “Tất cả đi đi, muốn ở riêng thì ngày mai cũng cùng cút ra ngoài, dù sao tôi và cha các anh chết cũng không ai quan tâm.”

Biết bà bực bội, mọi người lập tức giải tán.

Bà Hân nằm nghiêng trên kháng, ôi, “Ông già, đầu tôi đau như búa bổ, giống như bị gió đông thổi trúng gió rồi, mau, xoa khối thuốc cao dán cho tôi.”

Trong lòng bà cảm giác, con trai chính là cán bộ.

Năm đó kháng Nhật, thời điểm chiến tranh giải phóng, Bát Lộ quân, Giải Phóng quân cũng ở đây trú đóng, bà cũng đã gặp không ít đại đội trưởng, nhưng không có cảm giác gì.

Tuy rằng thập niên sáu mươi cũng có không ít thanh niên nhập ngũ, thậm chí kháng Mỹ xong mấy người Đại đội trưởng doanh trưởng trở lại, cũng không thấy họ thế nào.

Nhưng bây giờ không giống!

Khi đó là vì đánh giặc, gặp người chết, cho nên rất nhiều người không muốn đi làm lính, con gái cũng không thích gả cho người làm lính.

Hiện tại làm lính nổi tiếng!

Làm lính cùng công nhân, và người làm trong cơ quan giống nhau, đây chính là bát sắt!

Thằng Tư còn nói chờ tốt nghiệp trung học nếu phân phối công việc không tốt, sẽ đi bộ đội tìm anh ba đấy.

Nếu thằng ba chuyển nghề, vậy còn có khả năng gì?

Bà Hân cũng biết trong thôn không ít người đi làm lính giải ngũ xong về nhà, ba năm nghĩa vụ xong giải ngũ, đó là chuyện tất nhiên, không có gì để nói.

Giải ngũ xong cho ít tiền, trở lại tự mình tìm việc làm, đơn giản hơn thì đại đội công xã chiêu cố một chút, làm dân binh hoặc chủ nhiệm trị an trong thôn mà thôi.

Coi như là cán bộ nhỏ chuyển nghề, đều đứng một hàng, nhiều lắm là ở liên đội làm đại đội trưởng hoặc đi Cục công an trong xã, dân phòng, dân binh cái gì đó, những việc này bà Hân đã thăm dò qua, thật không có tương lai gì.

Mặc dù người địa phương thấy công việc trong xã này đều là những việc nhiều tiền, nhưng bà Hân là ai, nói thế nào cũng là mẹ ruột đường đường chính chính của đại đội trưởng.

Bà chỉ cảm thấy trước mắt chói sáng, bà muốn Hân Thanh Tùng nói rõ ràng, nhưng nó lại bỏ của chạy lấy người, kết quả bà thờ không ra hỏi, thiếu chút nữa đem mình nín chết.

Bà không muốn nín chết mình, liền lôi kéo Ông Hân cảm râm.

Ông Hân buồn ngủ mắt không mở ra được, lúc đầu còn ừ ừ một cái, sau đó trực tiếp ở trong tiếng cảm râm của vợ ngáy rung trời.

Theo ông thấy, trước kia kiểm ăn dưới tay của đại địa chủ cũng có thể sống được, hiện tại đảng lãnh đạo chiếu rọi như mặt trời, còn có cái gì phiền lòng?

Chì hai Hân thì lôi kéo chị dâu cả về phòng tây nằm trên giường phía nam nói thầm.

Anh cả Hân thấy vậy chịu không được, chỉ đành phải đi kháng bắc nằm cùng anh hai Hân ngủ cùng nhau.

Hân Thanh Tùng trở lại phòng, đèn trong nhà đã sớm tắt, trên giường truyền đến tiếng bọn nhỏ hít thở.

Mượn ánh sáng yếu ớt bên ngoài, anh nhìn một chút, Lâm Lam ôm Tiểu Vượng ngủ ở bên đầu giường gần lò sưởi, sau đó là Mạch Tuệ, sau nữa là Nhị Vượng.

Balo của anh để ở cuối kháng.

Dựa theo cách nói trong thôn, vị trí đầu giường gần lò sưởi là vị trí tốt nhất, cho nên là vị trí của đàn ông, sau đó là phụ nữ, phía sau nữa là bọn nhỏ.

Nhìn lại, là mình bị bài xích.

Hắn đứng trước kháng, trên kháng Lâm Lam mở hời là tá.

Mùa hè vốn nóng, đông sương còn nóng hơn, vì ngủ mở cửa sổ thông gió, lại treo rèm, con muỗi còn thỉnh thoảng đốt người, quả thực không phải là người có thể trôi qua.

Căn bản không ngủ được!

Kết quả Hàn Thanh Tùng còn đứng trên đầu cô, từng trận nhiệt khí phả lên mặt, cô rất buồn bực, rõ ràng anh đã không phải ở trong thời kỳ thiếu niên trưởng thành hormone quá mức tràn đầy, làm sao nhiệt lượng lại lớn như vậy.

Đang thời điểm cô muốn mở miệng nói lời đông cứng giải thích, Hàn Thanh Tùng đã lên kháng.

Lâm Lam thở phào nhẹ nhõm, yên tâm ngủ.

Hôm sau gà trống gáy.

Lâm Lam vội vàng thức dậy, phát hiện Hàn Thanh Tùng đã không có ở trên giường gạch, cô cũng không có vội vã gọi bọn nhỏ dậy, đều là thời điểm cơ thể đang phát triển, để cho bọn họ ngủ thêm một lát.

Nông thôn nhiều muỗi, qua cả đêm trên mặt trên cổ cô bị cắn hai nốt, rất ngứa, gãi gãi lung tung đi xuống đem cái rèm rách kéo xuống, để cho ánh sáng chiếu vào, liền phát hiện Tiểu Vượng bị cắn lợi hại nhất.

Cô phải hỏi nhà ai có lò hội, có bọ hạc là ..., chuẩn bị mấy cây trờ lại nuôi, để chà xát chỗ muỗi cắn cũng có thể ít ngứa.

May nhờ có Hàn Thanh Tùng mang rượu thuốc về tới, cô ngủ một đêm, cánh tay bả vai đã không đau nữa, nếu không đoán chừng hôm nay sung không năng dậy được.

Cô hoạt động cánh tay một cái, cảm thấy không có gì vấn đề, nhưng mà rất muốn lấy cơ cánh tay bị thương để xin phép không làm công.

Lâm Lam cảm giác mình là thật yếu ớt, thật không làm được công việc cần thể lực.

Liền nói nãy ngày hôm trước làm việc, vừa bắt đầu cô đi nhặt sâu của cây bông trong đất, làm cho cô sợ muốn chết.

Những con sâu đủ mọi màu ngộ ngầy, làm cả người cô tê dại phát run.

Sau lại phải đổi đi cuốc, cầm lấy xẻng bảo từng cuốc đất gãy cô, không bao lâu thì xương sống thất lưng lưng đau, cái xẻng kia nặng tựa ngàn cân! Còn vừa lúc qua chín giờ mặt trời nóng rất, cảm giác cả người sẽ bị hong khô .

Cho nên, hoặc là cô có thể tìm tới bát sắt để cầm tiền lương, hoặc là Hàn Thanh Tùng có thể cho cô phí sinh hoạt.

Nhưng mà dầu năm nay cán bộ ở nông thôn, cũng không thể thoát ly sản xuất, ngay cả lão bí thư chi bộ trong thôn cũng đi theo xuống ruộng, cho nên mấy chiều của cô ở trước mặt chính sách tuyệt đối không có tác dụng.

Vậy cũng chỉ có một con đường là Hàn Thanh Tùng.

Hoặc là cô có thể khuyên anh không chuyển nghề?

Dù sao dựa theo tình tiết trong sách, Hàn Thanh Tùng sở dĩ chuyển nghề, là bởi vì nguyên chủ làm được quá mức, Hàn Thanh Tùng nản lòng thoái chí, cộng thêm hiện tại hoàn cảnh bộ đội phe phái phức tạp tranh đấu kịch liệt, anh vô tâm với con đường làm quan, sau đó mới quyết định chuyển nghề về nhà.

Bà Hàn sợ con dâu theo quân tiêu xài không gửi tiền lương tiền trợ cấp về nhà, nguyên chủ thì sợ anh có tương lai tốt, bỏ vợ trèo cành cây cao, cho nên tình nguyện không theo quân cũng phải kéo chồng trở lại.

Nhưng mình không giống a, mình không gây chuyện, vô điều kiện ủng hộ công việc của Hàn Thanh Tùng a.

Được, tìm cơ hội nói chuyện một chút.

Lâm Lam đi ra vườn, kinh ngạc phát hiện Bà Hàn còn chưa dậy, ngày thường đã sớm gõ cây gây hô một nhà đứng dậy xuống ruộng rồi.

Từ nhà cầu đi ra, cô phát hiện cả đám đều treo đôi mắt đen thui, giống như mười ngày nửa tháng bị hành hạ không ngủ, chắc chắn, thật là đáng thương.

Chị hai Hàn trên đầu có một vết thương nhỏ, đã băng bó kỹ cũng không còn vấn đề gì, nhưng cô ta cứ dùng một cái khăn to băng tay quấn thành xác ướp, cũng không sợ nóng, óó hừ hừ, “Ai nha, đau chết, không thể làm việc rồi!”

“Mẹ, làm sao mẹ đi ra đây?” Nhị Vượng không biết lúc nào dậy, chạy đến vặn Lâm Lam, “Mẹ, cánh tay của mẹ không thể động, nghỉ ngơi là tốt rồi đừng làm việc nhà. Cha con đều trở về rồi!”

Cha cũng không có nghe lời bà nội bỏ mẹ, điều này làm cho Nhị Vượng hết sức tức giận, tận dụng mọi lúc khoe khoang một chút cha mình trở lại.

Những người kia chê cười cha sẽ bỏ mẹ, không muốn người nhà bọn họ, hừ, để họ sáng mắt ra.

Chị hai Hàn biau môi, giận đến trở về phòng nằm.

Chị cả Hàn chuẩn bị nấu cơm, hô bọn nhỏ đi cắt cỏ kiếm công điểm.

Những đứa trẻ lớn giống như Nhị Vượng, Mạch Tuệ, Tam Vượng cũng phải đi cắt cỏ kiếm công điểm.

Mạch Tuệ yếu ớt không muốn đi, còn muốn Lâm Lam giúp mình nói chuyện, Lâm Lam giả vờ không biết.

Advertisement / Quảng cáo

Cắt cỏ nhẹ nhàng sung sướng đầu.

Mạch Tuệ chỉ đành phải đi theo bọn chị em đi.

Lúc này Hàn Thanh Tùng gánh nước trở lại, thấy Lâm Lam ngồi trên một tảng đá ngăn người nhìn về hướng mấy cái chậu sành bị vỡ, đem nước đổ vào trong chum nước, đi ra ngoài nói với Lâm Lam “Trong sân phơi có hai gian nhà có trống không, hôm nay em đi xem một chút, nếu là không chê...”

Lâm Lam lập tức nói: “Không chê!”

Chê cười, phòng rách nát nữa cũng tốt hơn chỗ này.

Hàn Thanh Tùng không có ngờ tới cô lại không kén không chọn, nhanh nhẹn đồng ý như vậy, anh còn tưởng rằng phải hao tổn chút miệng lưỡi đây.

Thấy cô đồng ý, anh gật đầu, lại đem mắt kính đưa cho Lâm Lam.

“Gọng kính chỉ bị bẹp, sửa tròn lại là được rồi, không có hư.”

Hắn chọn đồ nước xong lại đi ra ngoài.

Chị cả Hàn thấy thế thờ dãi, dùng giọng nói hâm mộ mà mình cũng không ý thức được nói với Lâm Lam: “Mẹ Đại Vượng, em đừng cứ giận mãi. Thật ra thì em nhìn xem, chú ba vẫn rất thương yêu em. Tìm nhà, còn hỏi ý kiến của em, mắt kính kia cũng do chú ấy sửa xong đó.”

Biết ở chung không vui vẻ, còn chủ động nói ở riêng, còn chủ động tìm nhà.

Đổi lại là người đàn ông khác, quyết định chuyện gì, chỉ một mình bọn họ quyết định, rất ít người sẽ hỏi hoặc thương lượng cùng phụ nữ.

Thậm chí phần lớn đàn ông, trừ thương lượng việc làm, ngày cả buổi tối tạo con nít cũng không nói chuyện cùng phụ nữ.

Ở bọn họ xem ra, không cùng vợ mình nói này nói nọ, nhất định mới có ý vị đàn ông mà!

Lâm Lam cười cười, không nói gì.

Rửa mặt xong, cô trở lại gian phòng, đem Tiểu Vượng gọi tỉnh, đeo mắt kính cho bé.

“Wow, mắt kính của con!” Tiểu Vượng rất vui vẻ.

Lâm Lam lấy khăn cho Tiểu Vượng lau mặt, “Cha sửa cho con đó, nhớ cảm ơn cha.”

Tiểu Vượng chu chu miệng, không có hứa.

Lâm Lam cũng không ép cậu bé, nhỏ giọng nói: “Cha các con đã tìm nhà rồi, chúng ta có thể chuyển ra ngoài, mau đi xem một chút.”

Cô đem hai viên kẹo cho Tiểu Vượng nhét trong túi, mang theo cậu bé đi xem nhà.

Tiểu Vượng mặc dù còn không thích Hàn Thanh Tùng, nhưng vừa nghe nói có thể dọn nhà cũng nhảy cẫng lên.

Hai gian nhà này trước kia là đại đội ở, sau đó đại đội xây đại viện rộng hơn, hai gian nhà này dùng để chứa đồ.

Mặc dù có chút đồ nát, nhưng là tường, xà nhà vẫn còn tốt, đem nóc nhà lợp lại một lớp, trát lại tường đất là được.

Chỗ khác nền đất thì dõ, nên sửa thì sửa, thêm cái kháng là được.

Hàn Thanh Tùng mang theo vài người đang bận rộn sửa chữa, chẳng những Nhị Vượng đang giúp đỡ, Đại vượng và Tam Vượng cũng ở đây, còn có mấy đứa nhỏ ở nhà.

Tất nhiên cũng có người xem náo nhiệt ngằm chỉ chỗ.

“Nhìn xem, cậu ta vừa trở về đã ở riêng rồi, đây là chuyển ra?”

“Có phải bị người đàn bà đánh đá kia dùng cái chết uy hiếp hay không?”

”Sao mọi người không nói là bị bà Hàn đuổi ra há?”

Nhà người bình thường ở riêng, cơ bản đều ở nền đất nhà cũ xây thêm vài căn phòng, xây không nổi thì đắp lều, thậm chí đi nhà hàng xóm tá túc, có rất ít người chuyển ra xa như vậy.

Lão bí thư chi bộ Hàn Vĩnh Phương nghe thấy được liền trách mắng: “Cười cái gì, mấy người chỉ được mỗi cái lắm mồm? Cả nhà bốn đứa con trai, chỉ có ba gian nhà giữa một phòng đồng nhỏ, thằng cả với thằng hai ở một gian, thằng Tư cũng phải kết hôn, không ra ngoài thì nghỉ ngơi ở đâu?”

Hàn Vĩnh Phương nói như vậy thoảng cái đã ngăn ngừa rất nhiều miệng người, hơn nữa tình huống nhà người ta cũng không khác.

Nhưng cũng có người ghen tỵ với Hàn Thanh Tùng có mặt mũi, có thể khiến lão bí thư chi bộ đem hai gian nhà trống kia cho anh ta ở.

Trong thôn có mấy nhà đã hỏi qua, muốn mượn hai gian phòng kia ở, nhưng lão bí thư chi bộ nói người nhiều như vậy, phải cho ai ở?

Kết quả chính là ai cũng không mò được.

Hiện tại lại quá hào phóng đi cho Hàn Thanh Tùng ở.

“Hay là tặng lễ đi.”

“Ai biết được, người ta đều là là quan, tự nhiên thiên vị.”

“Không phải nói cậu ta trở lại ly hôn, không ở với người đàn bà đánh đá kia sao? Làm sao còn ở riêng sống một mình? Nhà bọn họ rồi cuộc có chuyện gì?”

“Chuyện này tôi biết a, còn không phải là bà Hàn nhà bọn họ.”

“Ui cha, nói đến bà Hàn, sao không thấy đâu vậy?”

“Nói thật ra, Hàn Thanh Tùng thật là một thanh niên tốt, hazz, năm đó nếu không phải chuyện kia, Xuân Hương nên gả cho cậu ta mới là đúng.”

“Nằm mơ đi, nói những gì đấy.”

.....

Động tác Hàn Thanh Tùng rất nhanh, thời gian nửa ngày liền chuẩn bị xong vật liệu cho hai gian phòng, còn từ trong đội mượn tới gạch có sẵn làm kháng.

Cũng may trong đội có gạch tồn đọng, trực tiếp mượn tới làm kháng.

Hai gian phòng, giữ một nửa làm nhà chính, một nửa làm gian phòng ngủ, làm một kháng dài, ở giữa có thể xây kháng bàn hình chữ nhật làm rương, người ngủ hai bên, nam nữ tách ra, tránh cho bọn nhỏ lớn không tiện.

Hiện tại rất nhiều người làm kháng ngủ, không có chia ra nam nữ, cả nhà ngủ co lại trên kháng, con gái lớn cũng nhét chung một chỗ.

Chớ nói chỉ là có đứa kết hôn còn chen chúc ở một phòng đây này.

Cho nên, Hàn Thanh Tùng thiết kế như vậy, cũng đủ dễ xả viên hãm mộ.

Lâm Lam nhìn một lát liền trở về ăn vài miếng điểm tâm cũng phải bắt đầu đi làm việc, bởi vì cánh tay bị thương không có cầm xẻng, nên được phân đi nhặt sâu ở chỗ cây bông.

Bên kia còn có người phun thuốc, mùi vị 1605 kia, thuận gió bay mười dặm, khiến trong lòng Lâm Lam lộp bộp. Thật vất vả và nhìn đến buổi trưa, Lâm Lam choáng đầu hoa mắt, vội vàng rời khỏi ổ sâu.

Lúc cô trở lại chỗ đại bộ đội nơi đó xem một chút, thấy Hàn Thanh Tùng đang đứng ở trên nóc nhà trát bùn đất.

Anh mặc một bộ đồ công nhân có chữ ở lưng, lộ ra cánh tay bên chác cường tráng, mồ hôi ở dưới ánh mặt trời trong suốt như bôi dầu.

Anh thoảng nhìn thấy Lâm Lam, khẽ chống tay trên nóc nhà, cả người trượt xuống, sau đó nhanh nhẹn nhảy xuống.

Lâm Lam bị anh làm hoảng sợ tim thoảng cái vọt tới cổ họng, anh nhảy nhẹ nhàng như vậy, có bộ dạng vết thương cũ tái phát sao?

Hàn Thanh Tùng ba bước đã đến trước mặt cô, “Buổi trưa mang ít cơm tới, tôi không trở về ăn.”

Lâm Lam suy nghĩ trở về bà Hàn nữu lấy đồ hỏi không xong, làm trễ nãi làm việc, chờ lúc thu dọn xong lại đi cũng không mượn.

“Được.”

Hàn Thanh Tùng liếc nhìn cô một cái, “Cánh tay khá hơn chưa?”

Lâm Lam vuốt vuốt, “Còn đau.”

“Đau làm sao không xin phép nghỉ?” Hàn Thanh Tùng còn suy nghĩ dựa theo thói quen của cô, bị thương nhất định sẽ xin phép không làm việc, không ngờ cô lại không có xin, nên hỏi một chút.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam: “Không làm việc ăn gì a, phải kiếm công điểm”

“Sau này không cần em kiếm công điểm.” Hàn Thanh Tùng vừa nói vừa trở về bàn việc.

Anh ta đang quan tâm mình sao?

Lâm Lam suy nghĩ lời này, vậy sau này có phải cũng không cần mình làm việc thể lực hay không?

Nhìn dáng dấp bán tính Hàn Thanh Tùng không thay đổi, vẫn như trong sách, là một người có trách nhiệm có đảm đương, nếu quyết định trở lại, sẽ gánh vác lên làm trách nhiệm làm chồng làm cha

Chẳng qua trước kia mù quáng, không ở nhà nên không biết mâu thuẫn trong nhà, lại để vợ và mẹ âm ỉ thành như vậy.

Xem ra là tình thương thấp.

Lâm Lam xem bọn nhỏ trước một chút, bọn họ cắt cỏ trở lại đều ở đây phụ giúp một chút. Tiểu Vượng đi theo Mạch Tuệ, mang theo nón lá cành liễu, cầm trong tay vài miếng lá liễu phồng quai hàm càng không ngừng thổi, không thổi ra âm thanh nhỏ

Mạch Tuệ nói với Lâm Lam: “Mẹ, Tiểu Vượng có mắt kính chạy trốn giống như Tam Vượng, lập tức không thấy bóng dáng luôn.”

“Em con chạy làm gì?”

“Ai biết được, mò nấm đi, không đi sát bờ sông thì đi bên cạnh đồng cỏ, hôm nay còn gục ở một ổ thỏ bên sườn núi, nói muốn chui vào bên trong, còn nói bên trong có động tĩnh.”

“Vậy khẳng định là có động tĩnh.” Lâm Lam nói.

Mạch Tuệ:..... Lâm mẹ ai cũng thiên vị con trai út, không có sai!

Lâm Lam bảo bé cùng Nhị Vượng trở về bụng cơm để cho bọn họ cùng cha ăn ở chỗ này.

Buổi trưa Bà Hàn còn không có xuống giường, chỉ ở trên kháng ai nha, “Đây là chờ tôi đi chết cũng không tới liếc mắt nhìn a.”

Bà chắc chắn con thứ ba hiếu thuận, chỉ cần mình nằm ở nơi này nó nhất định sẽ đến xin lỗi nhận sai, sau này ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc trước chính là như vậy!

Mọi người trong nhà rón rén cảm như hén.

Chị cả Hàn cho Lâm Lam một cái ánh mắt, Lâm Lam gật đầu.

Cô cầm một cái bánh bột ngô, một bát đồ ăn, gấp một đĩa thức ăn mặn, muốn tránh đi trong phòng ăn.

Cô vừa muốn đi, bà Hàn ở trong nhà thái hô: “Nhà thẳng ba đâu, vợ thẳng ba đâu ——”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đan Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Duy trì

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyền

Lâm Lam co chân bỏ chạy, lại bị Chị dâu cả ngăn cản, “Mẹ gọi em đấy nhanh lên một chút.”

Lâm Lam giả ngu, “Gọi em?”

“Vợ thẳng Ba, không phải chính là em sao?” Nói xong liền đem bát của Lâm Lam bung trở về, để cho Lâm Lam nhanh chóng đi vào.

Lâm Lam không tình nguyện vào phòng

Bà Hàn nằm ở đầu giường chỗ gần lò sưởi, dựa vào chân, trên hai huyết thái dương dán miếng cao dán tròn trịa nhỏ bằng móng tay, Lâm Lam cũng nhìn không ra là muốn giờ trò gì.

Nhưng mà nhìn dáng dấp bà Hàn giống như già đi mất mấy tuổi, hai con mắt cũng lờ mờ, đoán chừng là ngủ không ngon.

“Vợ thẳng Ba, mẹ biết con có điều oán hận.” Bà Hàn trước xác định tư tưởng.

Lâm Lam không muốn bị bà dán nhãn, “Bà, con chưa bao giờ có tình gay sự.”

Đều là bà ép!

Nếu không phải vừa bắt đầu bà thiên vị, luôn xem nguyên chủ như người ngoài, cũng không có tình huống hôm nay. Nếu như ban đầu bà Hàn nguyện ý đem tiền trợ cấp của Hàn Thanh Tùng lấy ra mấy đồng cho nguyên chủ, đoán chừng cũng có thể khá hơn một chút.

Còn có thể đem nguyên chủ nắm trong tay.

“Đừng nói chuyện vô dụng, Thẳng Ba chuyển nghề, có phải do cô hành hạ dân vật hay không? Có bắt buộc nó rồi còn tìm linh đạo của nó kiện cáo phải không?” Bà Hàn suy nghĩ một đêm, cảm giác bộ đội không thể nào đuổi con trai trở về, cũng không thể do con trai muốn trở lại.

Theo bà thấy, mặc dù từ nhỏ thẳng Ba có chút ngu, nhưng rất hiếu thuận, tuyệt đối sẽ không có chuyện chưa thương lượng với mình liền cắt đứt nơi lấy được tiền mặt .

Vậy cũng chỉ có thể là vợ thẳng Ba giờ trò quỷ.

Lâm Lam lắc đầu, “Không phải là con, đến tuổi thì phải chuyển nghề chứ sao.”

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng mà tìm cô nói một cái, nhớ tới ít chuyện.

Không phải bà Hàn nhắc nhở, cô cũng không nhớ ra được.

Bà Hàn nhìn bộ dáng của cô, thật đúng là không nhìn ra cái gì, càng cảm thấy không có ý nghĩa.

Ngay cả người đàn bà chanh chua này cũng biết lựa gạt người.

Lúc trước người đàn bà chanh chua này trừ khóc lóc om sòm, thật đúng là sẽ không có nói láo, càng không biết đầu chuyện.

Lâm Lam nhìn bà Hàn không phân bác liền nhanh chóng chạy đi, xem ra bà Hàn rất để ý việc Hàn Thanh Tùng chuyển nghề, suy cho cùng là do đường tiền bạc bị chặn đứt đây.

Xế chiều cô không cần đi làm việc, trở về nhà thu dọn một chút, chờ bên kia xong là có thể dời đi qua.

Dù sao cũng không có cái gì để dọn, một cái rương gỗ không lớn đem quần áo sắp rách của cả nhà cất vào, thêm mấy cái rô linh tinh lẻ tẻ cất vào, căn bản đã dọn xong.

Nhưng mà sau này còn phải nấu cơm, cần lương thực, vẫn là phải mua một chút.

Không phải là không có nhiều người thích ở riêng, chỉ là sau khi ở riêng phải mua thêm vật dụng trong nhà, mà nồi sắt, vại bột, vại lương thực hiện giờ, là khoản chi tiêu lớn.

Có vài nhà tiết kiệm mấy năm cũng không ở riêng được, đúng là rất bất đắc dĩ.

Điều này cho thấy tiền trợ cấp của Hàn Thanh Tùng, thật sự là một khoản tiền lớn.

Lâm Lam đi nhìn phòng đại đội, kháng đã làm xong, lúc này trời nóng, nhóm lửa hai ngày là có thể ngủ.

“Mẹ, mẹ thích không?” Tiểu Vượng một tay cầm kính chạy chậm tới, trên tay còn kéo một cành liễu.

Lâm Lam gạt đầu, “Thích, ồ vàng ồ bạc không bằng ồ chó nhà mình.”

Kết hôn nên ở riêng, một nhà chỉ nên có một nữ chủ nhân, có hai nữ chủ nhân sẽ có vấn đề.

Cô thấy Đại Vượng ở bên kia, liền đi qua muốn nói hai câu nói, ai biết Đại Vượng vừa thấy cô lập tức chạy.

Tam Vượng lúng túng nói: “Mẹ, anh cả có việc bận.”

Tiểu Vượng: “Có phải anh cả của con tức giận vì chưa cho anh kẹo không?”

Tam Vượng: “Hả, mấy người ăn kẹo!”

Nhị Vượng vỗ hân một cái tát, “Bận chuyện gì a, còn không phải là nghỉ cách lấy lòng bà nội!”

Lâm Lam ngăn cản Nhị Vượng nói tiếp, “Chớ nói lung tung, anh cả của con không phải là người như vậy, anh con chỉ không thích nói chuyện.”

Cô sờ soạng túi trong túi quần hai viên kẹo cho Tam Vượng, lại lấy ra một viên để cho Nhị Vượng cùng Tiểu Vượng chia nhau.

Lúc này Hàn Thanh Tùng từ phía sau đi tới, cô bảo bọn nhỏ đi chơi còn mình thì mức nước, bảo anh rửa tay.

Hàn Thanh Tùng trực tiếp đem áo dính đầy bùn cời ra, lộ ra đáng người cường tráng.

Không nói một lời liền cời áo như vậy, để cho Lâm Lam có chút chịu không nổi.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là dời đi tầm mắt, nhưng cũng thấy có vài vết sẹo trên người hắn, có vết đao có vết thương sưng bầm, thoát nhìn rất đáng sợ, phía sau lưng còn có một khối hõm xuống, nhìn giống như là đạn bắn, hơn nữa còn trí mạng, anh có thể sống sót cũng là mạng lớn.

Cô mức một gáo nước, trước giúp đỡ Hàn Thanh Tùng rửa tay.

Chờ đem tay rửa, Lâm Lam liền rót nước vào chậu, bảo anh tắm một chút.

Hàn Thanh Tùng lại khom lưng, ý bảo cô hỗ trợ đổ nước lên lưng, rửa phía sau lưng.

Lâm Lam: “Đây là nước giếng, rất lạnh.”

“Không có chuyện gì.”

Lâm Lam: “Nếu không báo bọn Đại Vượng đi lấy chút nước sông.”

Nước sông nóng hằm hập.

“Không có chuyện gì, đồ đi!”

Giọng anh trầm thấp từ tính, mang theo một loại áp bách làm cho người ta không thể kháng cự. Quý thần xui khiến, Lâm Lam đổ một gáo nước xuống, xong mới cảm thấy có cái gì không đúng, mới vừa rồi cô như bị khổng chế vậy, rầm rập nghe lời.

Nước giếng mát mẽ gội lên trên người, nhất thời kích khởi một trận nổi da gà, cũng sáng khoái khó nói lên lời.

Gội một cái, Hàn Thanh Tùng cũng thuận tay lau lưng mình, phơi áo lên một cành cây nhỏ, cứ để trần như vậy.

Thời điểm Lâm Lam cùng anh nói chuyện tầm mắt có chút飄飄, không nghĩ tới người anh ta trắng như vậy.

Rõ ràng mặt và tay chân bị phơi thành màu mạch, nhưng chỗ sau lưng lại trắng, thật là..... Hi cam

Cô vô ý thức cong lên khoe môi.

Hàn Thanh Tùng vừa vận nhìn sang, thấy có rừ mắt suy nghĩ, đáng vẻ như đang cười trộm cái gì, nhất thời cảm thấy khó hiểu.

Không biết là trí nhớ của anh trước kia có vấn đề, hay là nơi nào có vấn đề, người này cũng không phải là người đàn bà chanh chua mà mọi người nói.

Chẳng lẽ lần này cô học được bài học, đột nhiên sửa lại đi đường chính sao?

Lúc ăn cơm tối, Bà Hàn xuống đất, chỉ là ánh mắt có chút kinh người, nhất là lúc nhìn Hàn Thanh Tùng và Lâm Lam.

Huyệt thái dương của bà còn dán lên thuốc dán đó, trong miệng lại hừ hừ “Lúc ấy tôi đã nói vợ thằng Ba phải đợi tháng lành vào cửa, còn không nghe, giã đầu rồng đi vào. Nay được, giã phải đầu của tôi rồi. Tôi đây đau đầu cả ngày,ong ong, như bị ngửa đá vậy!”

Lời này nói đã nhiều năm

Chi căn bà tức giận hoặc là đau đầu nhức óc, cũng muốn lấy ra nói một lần, dù sao bà nhưc đầu cũng tốt đau chân cũng được thậm chí j không ra, cũng có thể nói đến việc con dâu thứ ba gả đến không đúng tháng đại cát. Advertisement / Quảng cáo

Mọi người đã mất điếc tai ngo.

Chẳng qua là bà không động chiếc đĩa, thì người khác cũng không dám ăn trước.

Ông Hàn đối bụng, “Ăn cơm đi.”

Bà Hàn lúc này mới thờ dốc một hơi thật dài, ”Ba a ——”

Hân Thanh Tùng đáp một tiếng. “Mẹ, chuyện gì?”

“Con thật muốn chuyển nghề sao?”

“Đúng vậy, nhìn bộ đội an bài.”

“Ba a, có phải con có điều trách móc mẹ.....”

“Nhanh ăn cơm đi.” Ông Hân nhìn vợ già làm trò trước mặt cả nhà già trẻ cảm rằm, thật sự là rất mệt, nên ngắt lời bà.

Bà Hân đột nhiên liền nói, “Sao hả, làm sao, còn không cho tôi nói chuyện? Bao nhiêu năm qua, khi đó hầu hạ cha mẹ chồng, ngày nào tôi không cẩn thận từng li từng tí chứ? Vừa gá tới đây, trong nhà nghèo đến ăn không no mặc không đủ ấm, mẹ chồng ném cái áo rách cho tôi để tôi vá, cái áo rách kia miếng lót bên trong đã nát rồi, bông cũng hỏng, có thể vá sao? Có thể vá sao?”

“Bà này, bà nói cái chuyện cũ rích kia làm cái gì?” Ông Hân cũng không còn mặt mũi.

Mẹ chồng nàng dâu là món nợ hồ đồ, nhà ai cũng đừng chê cười nhà ai.

“Lúc tôi làm dâu thì phải hầu hạ cẩn thận, lúc này tôi thật vất vả mới chịu đựng thành mẹ chồng, con dâu lại cười trên đầu tôi đấy? Tôi làm sai cái gì? Hiện tại tôi làm mẹ chồng rồi cũng không thể thoái mái dễ chịu, còn phải kẹp cái đuôi lại sao?”

Mọi người đều biết bà Hân là mượn đề tài để nói chuyện của mình rồi, những lời này khi còn bọn hần còn nhỏ đã nghe không ít, lỗ tai mọc lên cái kén rồi.

“Mẹ, ăn cơm trước, cơm nước xong chúng ta họp, được không?” Anh cả Hân chịu trách nhiệm giảng hòa.

Bà Hân bắt đầu gạt lẹ, “Tại sao mấy đứa gây sự cái gì cũng không quan tâm, không sợ trẻ con chê cười, đến phiên tôi thì sợ ba sợ bốn?”

Hân Thanh Tùng nói: “Mẹ, Con không cố ý chuyển nghề, đều là bộ đội an bài. Mẹ cũng biết, nhà nông dân chúng ta không có con đường tiến lên, đến tuổi con, đã lấy thêm được tiền bao nhiêu năm rồi.”

Lời này nói cũng không sai, cùng anh đi làm lính, mấy vạn người đầu, phần lớn đều phục viên về quê, trong đám con trai nông dân, anh đã xem như có tiền đồ nhất.

Nhưng cũng chỉ như thế, đây là thực tế, không thể không thừa nhận.

Những điều này Anh cả Hân, Anh hai Hân bọn họ cũng dò hỏi qua, cảm thấy em Ba không có nói ảo.

Dĩ nhiên Hân Thanh Tùng không có đem chuyện nói hết.

Bà Hân trừng trừng mắt nhìn anh “Là bộ đội an bài anh chuyển nghề, không phải là anh cố ý?”

Không phải là bị vợ làm khó, hoặc là bị vợ mê hoặc?

Hân Thanh Tùng thản nhiên nói: “Mẹ, mẹ nghĩ cái gì vậy.”

Bà Hân nói thầm một tiếng, cầm lấy đôi đũa ở trên bàn, bưng lên chén cháo, “Ăn cơm.”

Vừa nói xong liền bắt đầu ăn, thật giống như không phải là bà vừa làm ầm ĩ vậy.

Lâm Lam nghĩ, cái gia đình này đoán chừng ở công xã cũng làm ầm ĩ không ít, khẳng định cho những nhà xã viên khác tăng thêm chê cười

Ăn cơm xong sau, Bà Hân như người không có chuyện gì làm, liền tìm Hân Thanh Tùng đi hỏi, “Chuyển nghề hần là có an bài công việc đúng không, có một khoản phí chuyển nghề không?”

Những người phục viên đều có một khoản tiền, mặc dù không nhiều lắm, có thể con trai giỏi hơn, hần sẽ nhiều chút, xem chừng được mấy trăm đồng.

Nếu công việc có tiền lương, vậy cũng phải nói rõ sau này tiền lương kia đưa mình cầm.

Hân Thanh Tùng cũng chỉ có một câu nói, là nghe tổ chức an bài, dù sao anh không thể tự quyết định, an bài làm sao thì anh không biết đâu.

Bà Hân đột nhiên phát hiện thẳng nhóc khờ khạo năm đó đã thay đổi! Khi còn bé anh không được bà thương nhiều, nói cũng ít nói, chỉ biết làm việc, bà nói gì chính là cái đó, cho nên mới có chuyện anh còn nhỏ tuổi đã phải làm lính thay các anh.

Đối mặt với con trai như vậy bà rất vô lực.

Bà cũng không biết là tại sao, con trai thật giống như có chút khác lạ, nếu là lúc trước, mình nói cái gì là cái đó.

Nhưng lúc này đây, bà có một loại cảm giác mình hỏi cái gì, nó cứ giấu, không nói rõ. Thậm chí ánh mắt nó nhìn về phía mình, cũng mang theo cảm giác sắc bén như dao, thật giống như có thể nhìn thấu lòng bà, làm cho bà không thoái mái.

Nói là có ý, bà tự tin con trai thứ ba không có mưu kế này, vậy thì không phải cố ý, vậy tại sao mình lại có cảm giác bị bắt bí thế này?

Cảm giác này thật hông bét!

Giống như lần đầu tiên bà không bắt chẹt được ông già bọn nhỏ vậy!

Nếu không phải mẹ chồng đã chết, bây giờ bà còn bực bội vô tận đây.

Càng nghĩ càng tức giận, bà lại ném đôi đũa,mọi người cả kinh vội hỏi làm sao vậy.

Bà bực bội gần chết, “Ai nha, không thoái mái, ngực buồn bực, thở không ra hơi.”

Nếu như lúc trước, thẳng Ba lập tức sẽ nói “Mẹ con đi mời bác sĩ cho mẹ” “Mẹ có phải muốn ăn đồ hộp không, con đi mua cho mẹ” “Mẹ.....”

Hiện tại Hân Thanh Tùng thờ ơ, giống như không nghe thấy không nhìn thấy vậy.

Bà Hân chờ Hân Thanh Tùng đứng dậy đỡ bà vào nhà, chờ nó nói mẹ nói cái gì chính là cái đó.

Bà đưa mắt dùng sức nhìn chăm chăm Hân Thanh Tùng, kết quả Hân Thanh Tùng đang ăn cơm giống như không có chuyện gì.

Bà Hân tức a.

Hân Thanh Tùng để đũa xuống nói chuyện cùng Lâm Lam, “Cơm nước xong qua bên kia thu dọn một chút, mặt tường với tấm chiếu còn phải dọn dẹp.”

Lâm Lam ừ, bảo bọn nhỏ cũng mau ăn đi “Nhị Vượng, ngày mai đi theo anh cả của con đi cắt vải cảnh mận gai trở lại, chúng ta kéo vách treo.”

Advertisement / Quảng cáo

Vách treo, tấm trần, trần nhà, dù sao đều là món cần thiết, không có chúng tro bụi dễ rơi vào mắt.

Nhị Vượng nhanh nhẹn đồng ý, Mạch Tuệ nói cũng muốn đi, mấy đứa nhỏ nhà bác cả bác hai cũng nói muốn đi.

Ăn kẹo của chú ba, tất nhiên phải giúp đỡ.

Đại Vượng coi như không nghe thấy cứ từ từ ăn cơm.

Hàn Thanh Tùng: “Đại Vương?”

Đại vương lạnh lẽo, “Chuyện gì?”

Bà Hàn biết con trai muốn trách cứ Đại Vương không có lập tức trả lời Lâm Lam, anh đang muốn giáo dục con trai, bà lập tức quấy rối nói: “Lâm sao, lâm sao, chúng ta ăn cơm không đánh trẻ con a. Đại Vương có việc của Đại Vương, cắt cảnh mặn gai cũng cần thẳng bé sao?”

Đại Vương bỏ lại đôi đứa liền đi, bộ dáng không nhìn được.

Hàn Thanh Tùng mày rậm cau lại đang muốn phát giận.

Lâm Lam vội vàng kéo anh một chút, bảo anh không nên tức giận, giáo dục con cái phải tìm cơ hội từ từ dạy, dù sao lớn như vậy rồi, làm trò trước mặt cả nhà đánh chửi sẽ không có chút tác dụng nào.

Chờ ông Hàn để đứa xuống, cô lập tức cũng để đứa xuống đứng dậy, trở về phòng thu dọn một chút, bảo Mạch Tuệ dụ dỗ em trai ngủ, cô thì đi theo Hàn Thanh Tùng đi nhà mới xem một chút.

Bọn họ vừa đi, Bà Hàn liền tặc nộ giận, cầm chiếc đĩa chỉ chò, “Mấy đứa xem một chút, xem một chút a, thật là kỷ cực, trước mặt bố mẹ già đánh với nhau như vậy làm gì? Đây không phải là làm cho người ta nói xấu?”

Trong thôn dân ông dân bà cùng xuất hiện bên ngoài rất ít, đều là dân ông tụ tập với nhau, phụ nữ cùng nhau trông con, chớ nói chi là loại dân ông cùng vợ mình buổi tối cùng nhau đi ra ngoài.

Không an phận!

Không đứng đắn!

Huyết thái dương Bà Hàn lại bắt đầu nhảy, cảm giác như muốn nứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chia chẵn

Lúc này trăng sáng còn chưa có đi ra, chỉ có bầu trời đầy sao lấp lóe lóng lánh, trong gió đêm có ve kêu ech gọi, hết sức thích ý.

Quên con muỗi đáng ghét kia.

Bước chân Hàn Thanh Tùng rất lớn, ra khỏi cửa viện cô liền theo không kịp, anh cũng không ý đợi cô, sai bước đi ở phía trước, lập tức không thấy!

Lâm Lam vốn là còn muốn thừa dịp bóng đêm rất đẹp cùng anh nói một chút nhân sinh, kết quả..... Thật là mắt công có một bầu trời sao tốt như vậy a.

Chờ lúc tới nhà nhỏ, Lâm Lam đã thờ hồng học, không khỏi oán giận, “Anh không thể đi chậm một chút sao?”

Hàn Thanh Tùng kinh ngạc nói: “Em muốn tới tại sao không nói?”

Lâm Lam.....

“Không phải là anh bảo em đi cùng sao?” Thật cặn lõi với người đàn ông này.

Hàn Thanh Tùng: “Anh tới dọn dẹp, bản lắm.”

Thôi, cô cũng không muốn nói đạo lý gì với anh, cô cảm giác người đàn ông này thật không biết nói chuyện, cũng không biết là trời sanh như vậy, hay là không biết biểu đạt ý mình.

Hàn Thanh Tùng đốt ngọn đèn đặt ở trong nhà, trong lòng anh đã sớm biết rõ, nơi này như thế nào, nơi đó như thế nào.

Lâm Lam nhìn một vòng, thấy anh không nói chuyện, chính mình ngó đồng ngó tây xem một chút, nơi này chuẩn bị nơi đó loay hoay một chút.

Lâm Lam: “Anh nói đi” nói thầm trong lòng đầu có gì tốt.

Advertisement / Quảng cáo

Hàn Thanh Tùng nhìn cô: “Em muốn nghe?”

“Nhà tôi ở, tôi dĩ nhiên muốn nghe.”

Đàn ông nhà các anh, không, đàn ông cả thôn các anh, có phải là không có thói quen thương lượng với vợ không?

Đây rõ ràng là vấn đề của cả nhà, lâm sao chỉ có một mình anh lăm bắm lăm một mình vậy chứ?

Đúng là tác phong của đàn ông địa phương trước sau như một, không có chuyện thương lượng cùng với vợ.

Hàn Thanh Tùng không có ngờ tới cô muốn nghe cái này, mới cùng cô nói nóc nhà làm trống gác, trước dùng cảnh mặn gai làm khung, sau đó dùng chiếu hoặc là cái gì để lợp lên. Mặt tường vây quanh kháng cũng phải xử lý một chút, nếu không, khi bị ướt sẽ làm rụng mặt tường, khi có điều kiện cũng dùng nan tre dính lên là được, đẹp mắt còn sạch sẽ.

“Có loại vải dày, mùa hè che cửa sổ, gió lùa muỗi còn không vào được, còn có thể làm màn.”

Nghe anh nói muỗi, Lâm Lam theo bản năng gãi gãi vết cắn trên cổ, con muỗi thật con mẹ nó ác như bà Hàn vậy, o o không yêu, tới lúc này vẫn còn ngứa.

Nếu là có màn, vậy cũng tốt.

Nhà ông hàn có hai cái màn, đều cho cô út chú út, màn nhà bác cả và bác hai là của hồi môn nhà người ta, nhà mẹ nguyên chủ đề nghèo muốn chết, lúc ấy của hồi môn một chút cũng không có, tất nhiên không có màn.

Chẳng những một chút đồ cưới không có, ngay cả quần áo cũng là mặc của nhà ông hàn, thực quá khó coi.

Đây cũng một trong những nguyên nhân bà Hàn cùng Chị đầu Hai không nhìn trọng nguyên chủ.

Sau đó Nguyên chủ cũng có một cái màn, là Hàn Thanh Tùng đem từ trong bộ đội lặt lè cho cô.

Nhưng mà nguyên chủ vì cùng chị ba nhà mình ganh đua so sánh, cảm cho nhà mẹ đẻ để giành vinh quang, cho nên mình và hài tử ngược lại không có dùng, hàng năm cũng bị cắn được một thân muỗi đốt.

“Rất tốt.” Lâm Lam thật cao hứng.

Hàn Thanh Tùng liền không nói nữa.

Nhà nhỏ, mặc dù không có đồ đồ dùng trong nhà nhưng cũng không rộng lắm, ngọn đèn mờ ảo, cô nam quả nữ, Lâm Lam cảm thấy có chút khản trương.

Cô vội vàng tìm tài, “Cái kia, anh thật muốn chuyển nghe?”

Hàn Thanh Tùng quay đầu nhìn cô, ánh mắt tối như mực giống như động không đáy làm cho lòng người hốt hoảng, “Không phải là em muốn anh chuyển nghề sao?”

Lâm Lam nuốt nước miếng, đứng, là tôi là tôi, vẫn là tôi! Tôi thay nguyên chủ cố gắng!

“Cái kia, có thể không chuyển nghề không? Hiện tại em cảm thấy..... Theo quân cũng rất tốt.” Giọng cô có chút trống rỗng, dù sao ban đầu nguyên chủ quấy trời quấy đất, không tiếc lấy cái chết bức bách, chính là muốn Hàn Thanh Tùng chuyển nghề trở lại, như vậy mới có thể ngăn chặn Hàn Thanh Tùng bỏ cô để treo cành cao.

“Muộn rồi.” Hàn Thanh Tùng nói.

Trong lòng Lâm Lam căng thẳng, không phải anh trách cô chứ, nhưng mà nghe giọng nói anh rất bình thản, không giống đang tức giận oán trách, dựa theo nội dung vở kịch anh là nản lòng thoái chí, như vậy đây là tiếc nuối sao?

“Lâm sao lại muộn? Không phải còn không có nộp đơn xin à? Lãnh đạo báo suy nghĩ một chút, anh.....” Không đợi nói xong, Lâm Lam cắn đầu lưỡi của mình, mình một khi gấp gấp liền hồ đồ, làm sao đem nội dung vở kịch nói ra?

Đều do khí thế của anh ta quá mạnh mẽ, làm cho người ta cảm giác bị áp bách quá lớn.

Cô áp lực rất lớn a.

Hàn Thanh Tùng nhìn cô, ánh mắt chuyên chú tìm tòi nghiên cứu.

Lâm Lam ho khan một tiếng, “Cái kia, anh không có nói chết với bà Hân, đó chính là còn có thương lượng đúng không?”

Dựa theo tác phong của Hàn Thanh Tùng, nếu quả thật chuyển nghề, anh hẳn sẽ nói được quyết đoán lưu loát, thái độ này rõ ràng chính là có thể suy nghĩ lại.

Hàn Thanh Tùng càng thêm kinh ngạc, cô lúc nào lại người khác vậy?

“Theo quân mà nói..., em không sợ?”

Lâm Lam: “Sợ cái gì?” Ở nhà cô mới sợ đi, sợ không nhận được đem bà Hân quất chết!

Hàn Thanh Tùng chưa nói, nhưng kéo kéo khóe môi, nhìn thế nào cũng giống mang theo mỉa mai.

Lâm Lam thoáng cái ý thức được tại sao, nguyên chủ sợ anh bỏ vợ cưới người khác a.

Mình dĩ nhiên không sợ, ly hôn nhà, có cái gì phải sợ, ly hôn mới đúng, tốt nhất an bài công việc cho cô, cô có thể.....

Cô đang mộng đẹp đầu, đột nhiên trước mắt tối sầm, Hàn Thanh Tùng ở trước mặt cô.

Khoảng cách có chút gần, dương khí nồng đậm trên người anh đập vào mặt mang theo khí thế bức người, làm cho cô có chút chịu không nổi, cô theo bản năng lui về phía sau một bước, “Có lời gì từ từ nói a, đừng kích động.”

Tiếng nói của Hàn Thanh Tùng trầm thấp, “Em thấy tôi kích động bao giờ?”

Advertisement / Quảng cáo

Thật đúng là không có.

Cho dù cô” lên lên ôm Tam Vương chạy đi bộ đội tố cáo, ở trong đại viện bộ đội hồ nháo càn quấy, nghi thần nghi quỷ bắt hồ ly tinh, truyền khắp toàn quân anh cũng mỉm cười ôn tồn cùng cô nói chuyện, một chút cũng không kích động, càng không có đánh cô mắng cô, thậm chí trách cứ cũng không có.

Nói như vậy, mặc dù anh thoát nhìn lạnh lùng, nghiêm túc, nhưng thật ra thì anh đối với người rất ôn hòa, không giống một số đàn ông nhìn hòa khí, kết quả không phải là mắng chính là đánh vợ.

“Ha ha.” cô cười khan.

Mình khí thế quá yếu, muốn hòa nhau, không thể bị anh ngăn chặn.

Nàng háng giọng một cái, “Đây còn không phải là anh có chỗ làm không đúng, nếu anh làm đúng chỗ, cho tôi chút cảm giác an toàn, tôi còn có thể.....”

“Cái gì gọi là chỗ, cho em cảm giác an toàn?” ánh mắt Hàn Thanh Tùng sâu kín nhìn cô.

Anh vốn mày rậm mắt sâu, ít nói ít cười, thời điểm nhìn người kèm theo uy nghiêm, lúc này ánh mắt lại càng lạnh tức bức người.

Lâm Lam không dám nhìn thẳng anh “Anh nhìn a, trong bộ đội các anh nhiều vẫn công nữ bình xinh đẹp như vậy, còn có nữ hộ sĩ bác sĩ nữ xinh đẹp trong bệnh viện bộ đội, nghe nói thật nhiều người có ý với anh, còn nữa anh cũng không có bảo đảm khẳng định theo em sống cả đời.....”

“Anh nói rồi, một cô gái sinh con đường cái cho Hàn Thanh Tùng, bắt kể em có sai lầm gì, tôi cũng sẽ bảo vệ em cả đời. Em không nhớ rõ sao?”

Lâm Lam suy nghĩ một chút, lời này đã từng nói, nhưng mà nguyên chủ không nhớ đúng, hơn nữa nguyên chủ xuyên tạc thành bảo vệ cả đời là hán chốt dạ, là bảo đảm ly hôn sau này cũng sẽ bảo vệ cô, dĩ nhiên cô không chịu.

Nguyên chủ có một đặc điểm, dễ dàng dễ tâm vào chuyện vụn vặt, làm vào bết tắc thì không đi ra được, bắt kể anh nói gì, cô đều nhận định anh lớn lên đẹp nhất có tiền đồ, trong bộ đội vô số nữ nhân xinh đẹp cần anh. Cô nghe nói có con gái cán bộ nhìn trúng Hàn Thanh Tùng, cô thế sẽ muốn Hàn Thanh Tùng ly hôn vẫn vẫn.

Lâm Lam cảm giác mình còn có thể gãy dựa tiếp, “Cái vấn đề này em không nhớ rõ, có sai. Nhưng anh không biết tình huống trong nhà, em với bà Hân có xung đột, cũng không thể trách em toàn bộ. Em ở nhà nuôi năm đứa con, dĩ nhiên muốn trên tay có mấy đồng tiền, bình thường mua chút gì cho con.”

“Anh trách em sao?” Hàn Thanh Tùng càng phát ra nghi ngờ.

Nhìn vô tội như vậy, Lâm Lam lại bắt đầu tự mình kiểm điểm, anh thật đúng là không trách qua. Lần này bà Hân và Chị dâu Hai tố cáo, anh lại không có vừa nghe liền tin, cũng không có chỉ trích cô một câu nào.

Phải nói trước kia, dường như cũng không có chỉ trích nguyên chủ.

Nhưng mà tính thời gian kết hôn, anh hai ba năm trở lại một lần đúng không? Nhiều lần ở nhà năm ngày, thời điểm ít thì chỉ qua đêm, có thể biết cái gì mới là lạ chứ.

Lâm Lam còn lấy làm kỳ quái, tiếp xúc mấy lần có hạn như vậy, đoán chừng cũng không có năm lần, bọn họ lại còn có năm hài tử, thật..... Thật bách phát bách trúng rồi.

Cô không cam lòng thất bại, nếu là hiệp thứ nhất mình liền bại, vậy sau này không phải bị anh đè ép a.

“Dù sao chính là anh không đúng, anh đem tiền trợ cấp cho bọn họ, tại sao em và bọn nhỏ một đồng cũng không được chia hả? Bọn nhỏ không cần đi học sao? Sau này không cần để dành tiền cưới vợ hả?” Lâm Lam ném ra đòn sát thủ.

“Em muốn lĩnh tiền, sau này không phải đã tăng thêm tên của em sao? Một người một nửa?”

Một vài lần anh đi biên cảnh Trung Ấn thì hành nhiệm vụ, vì cứu tiểu đội mình thân chịu trọng thương. Anh trở lại bệnh viện quân khu tỉnh thành dưỡng thương, nhận được điện thoại của Lục Cẩm Tú. Anh nói phát vài phong điện báo cho trong nhà, vợ ở nhà làm ấm i muốn tiền, nếu không liền nhảy sông tự vẫn tìm chết. Cho nên anh báo Lục Cẩm Tú nói với đội hậu cần, gửi hai phần, nhưng sau đó đội hậu cần ngại phiền, trực tiếp một phong thư gửi tiền diễn tên hai người, như vậy cũng có thể mỗi người một nửa.

“Anh đã nói, nhưng bà Hân lại không cho tôi a.”

Tiền gửi tới, cũng là bà Hân đi lấy. Nguyên chủ mặc dù muốn lấy tiền, nhưng cô không dám cùng bà Hân chống lại, chỉ muốn thông qua làm ấm i, náo loạn, sau đó để bà Hân chủ động đem tiền cho cô. Bà Hân làm sao mà có lòng tốt đến vậy?

Hàn Thanh Tùng nhìn cô, mặc dù không nói chuyện, nhưng Lâm Lam tự động hiểu được: làm sao lần này em đi lấy?

Má ơi, lúc trước cô còn nói Hàn Thanh Tùng tình thương thấp, ngu ngốc, làm sao từng bước đều ở đây chờ cô chứ?

Trước kia nguyên chủ không nói đạo lý, không biết, nếu hiện tại cô nói đạo lý, lại.....

“Anh nói anh khi dễ phụ nữ có ý nghĩa à.” Lâm Lam quyết định ăn quít, “Vốn chính là anh không đúng, cộng thêm tên của em, tại sao không trực tiếp gửi hai phần, một người lấy một phần không phải tốt à? Hai vợ chồng còn nói đạo lý? Chẳng cũng không thấy được vinh quang.”

Cô vẫn hỏi mặt mũi, hừ một tiếng, xoay người rồi đi, không muốn lý luận với anh.

Hàn Thanh Tùng: “.....”

Lâm Lam đi ra ngoài, còn đựng phải bọn nhỏ ra ngoài bắt nạt.

Tam Vượng đi theo Đại Vượng chạy lung tung, Lâm Lam là không được.

“Mẹ, con và anh cả đi nhà Trụ Tử ngủ, mẹ không cần nhớ chúng con.”

Mẹ già mới không lạ gì nhớ mấy thằng nhóc quậy phá chúng mày!

Lâm Lam thở phì phò về nhà, Tiểu Vượng đã ôm cái khăn mặt rách ngủ.

Về mặt Mạch Tuệ ủy khuất, “Mẹ, người nào đem mao mao của Tiểu Vượng ném mất vậy, vừa mới khóc đến kinh thiên động địa, còn nói người nào giết mao mao của em ấy rồi, tìm được mới bằng lòng ngủ.”

Lâm Lam..... mấy đứa không thể yên tĩnh một chút à.

Mao mao chính là một cái khăn mặt rách, rách đến độ nhìn không ra màu sắc hoa văn, một lỗ rồi một lỗ, tràn đầy mụn vá.

Advertisement / Quảng cáo

Đó là mao mao của Tiểu Vượng, ngủ trưa ngủ tối nếu như không có mẹ dụ dỗ, thì nhất định phải có mao mao.

Điện hình sở thích yêu đồ vật.

Lâm Lam không can thiệp nhiều, dù sao lớn là tốt.

Ai biết Hàn Thanh Tùng không biết chuyện này, hôm nay rửa tay trước cơm tối, lúc trở về phòng thấy, cho là khăn lau, cầm đi giặt đặt ở trên bệ cửa sổ bên ngoài.

Anh vốn chịu khó, nhưng Lâm Lam đang giận lại mặc kệ anh, mặc dù có năm đứa con, nhưng tính cách một đứa cũng không hiểu rõ!

Nhưng theo lý trí mà nói, anh làm lính bên ngoài nhiều năm như vậy, vào sanh ra tử không biết bao nhiêu lần, thử nghĩ xem cũng có thể hiểu. Làm người hiện đại có lý trí, cô vẫn vô cùng tôn trọng quân nhân.

Chỉ là đúng nói chuyện không đau thắt lưng, không làm gia thuộc quân nhân nên chưa xót kia cũng chỉ có tự mình biết.

Chờ Hàn Thanh Tùng trở lại, đi vào phòng cùng bà Hàn nói mấy câu, bà Hàn chán ốm, nhìn việc muốn chuyển nghề là ván đã đóng thuyền, mà anh không hề chịu dục dỗ bả, bà tức giận đến đau đầu nằm ngủ thật sớm.

Hàn Thanh Tùng trở lại trong nhà, phát hiện bọn nhỏ ngủ ở giữa, chỗ đầu giường gần lò sưởi còn trống, anh do dự một chút.

Đây là ý là cho mình ngủ chỗ đầu giường gần lò sưởi?

Anh vừa muốn lên kháng, Lâm Lam lập tức ngồi dậy, phải đem Tiểu Vượng ôm tới đặt ở bên cạnh mình.

Lâm Lam hừ một tiếng, không có để ý đến anh liền nằm xuống.

Hàn Thanh Tùng: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Dọn nhà

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyên

Ba ngày sau, nhà mới hoàn toàn sửa xong, cả nhà thu dọn đồ đạc dời qua.

Bởi vì không có nồi và dụng cụ, lúc ăn cơm lại trở về ăn.

Buổi trưa lúc trở lại ăn cơm, cả nhà Chị dâu Hai đã vui rạo rức chuyển vào Đông Sương phòng. “Ai nha, rốt cục không cần chen chúc ở trong một cái phòng rồi.”

Thời điểm ban đầu tuổi trẻ tân hôn, quá đơn giản rồi, muốn bao nhiêu lúng túng có bấy nhiêu lúng túng.

Thời gian sau cô liền dứt khoát mặc kệ rồi, hừ, tại sao mình phải lúng túng, để cho bọn họ lúng túng đi thôi, cuối cùng ngược lại là Anh cả Hàn và chị dâu cả chốn tránh khắp nơi, chờ bọn họ xong chuyện rồi trở về ngủ.

Dù sao cô phát hiện hai vợ chồng Anh cả Hàn thật lâu không có sinh hoạt vợ chồng, cô còn đặc ý mừng thầm còn cố ý muốn làm ra chút động tĩnh kích thích Chị dâu cả, tìm kiếm cảm giác ưu việt đây.

Chị dâu cả lại thì hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, cả người cũng dễ dàng hơn.

Thừa dịp thời điểm đám phụ nữ đang dọn bàn, Hàn Thanh Tùng đi tìm bà Hàn nói chuyện, “Mẹ, còn thiếu nồi gang, nếu không đi công xã mua một cái.”

Bà Hàn một bộ dạng nửa chết nửa sống, “Ừ, đi mua đi.”

Hàn Thanh Tùng từ bà Hàn muốn hai mươi đồng tiền đi đặt mua vật dụng.

“Cái gì?” Ánh mắt Bà Hàn lập tức trùng lên so với mắt trâu còn lớn hơn, “Ba, anh có lương tâm hay không, tôi nuôi anh lớn, ăn uống dễ dàng sao?”

Nhìn bà lại muốn bắt đầu từ kết hôn hậu hạ mẹ chồng bắt đầu rồi đến, Chị dâu cả vợ vàng nói: “Mẹ, dọn nhà không có nồi cũng không cách nào nấu cơm.”

“Vậy thì trở lại ăn, làm cơm cái gì? Hỏi tôi muốn tiền, tiền chỗ nào? Anh không ở nhà không biết, em trai em gái các anh còn đang đi học, trong nhà còn có mười đứa bé há mồm ăn cơm, chỗ nào cũng cần tiền, nhà chúng ta sắp đói anh còn tới tìm tôi muốn tiền! Tiền không phải đều bị người phụ nữ kia lấy đi à? Bảo cô ta lấy ra đặt mua vật dụng đi.”

Bà hừ một tiếng, đập cửa đi vào nhà.

Advertisement / Quảng cáo

Chị dâu cả cười cười với Hàn Thanh Tùng, “Mẹ đang giận đó, chỗ chị dâu có hai đồng tiền, em cầm tạm đi mua.”

Hàn Thanh Tùng lắc đầu, “Chị dâu cả thật vất vả để dành,em nghĩ biện pháp khác.”

Chị dâu cả: “Em ba này, mẹ Đại Vương thật tiêu hết rồi sao?”

Tính thế nào cũng tiêu không hết, chính là cần chết không giao ra.

Dựa theo sự hiểu biết của cô đối với nguyên chủ, cùng với khát vọng của nguyên chủ đối với tiền, tiền một khi cầm được, tuyệt đối không nhả ra.

Khả năng lớn nhất là cầm cho nhà mẹ đẻ, nhưng mà gần đây cô ấy cần bán không có về nhà mẹ đẻ, cho nên tiền hẳn còn trên tay.

Lúc này Lâm Lam từ bên ngoài đi vào, cô chỉ cười cười không nói.

Lâm Lam biết dọn nhà cần vật dụng, nhưng cô không thể lấy tiền ra ngoài, đây không phải là nói cho người khác biết mình có tiền sao.

Cô cũng nói cô đã tiêu hết, hơn nữa tiền kia phải chờ lúc cần tiêu.

Cô cũng không cầm

Dù sao trở lại ăn cơm rất tốt, mùa hè không cần thiết cả ngày ngồi lửa, mùa đông rồi nói sau.

Ai biết Hàn Thanh Tùng đi tìm Liễu lão bí thư chi bộ cùng Đại đội trưởng, quá trưa thì bọn họ được cho một cái nôi, mặc dù thùng hai chỗ đã hàn lại, nhưng mà thời nay nhà ai cũng không có nôi lành, đều là một cái nôi dùng nhiều năm, hòng sẽ dùng dở và lại.

Trừ nôi gang, còn có người góp bát đũa cho bọn họ.

Hàn Thanh Tùng đều nhất nhất nói cảm ơn.

Lâm Lam cảm khái, đây chính là địa vị a.

Nếu là cô, một cộng đồng cũng không được cho.

Bà Hàn nghe nói người ta cho nôi, lập tức báo Chị dâu cả đem nôi ở nhà đổi lại, nôi nhà họ Hàn đã cũ lắm rồi, nhiều chỗ thùng hơn.

Nhị Vương và Mạch Tuệ bùi mồm không vui, nói thầm, “Bà nội làm sao thiên vị như vậy, nhà chúng ta giống như nhặt được.”

Hàn Thanh Tùng nghe thấy tức mất nhìn cái nôi kia, nhưng không nói gì, chỉ bặm rốn đi.

Nhị Vương và Mạch Tuệ liền đi tìm Lâm Lam tố cáo, “Mẹ, mẹ nói bà nội con sao lại thiên vị như vậy, cha có phải cũng thiên vị không? Sau này có phải có thứ tốt liền cho mẹ của cha hay không?” Cái miệng nhỏ của đứa nhỏ thò thè.

Trong lòng Lâm Lam vỗ tay nói hay, thiếu chút nữa gạt đầu phụ họa, nhưng mà cô kịp thời phanh lại.

Cô cảm giác mình phải nỗ lực phân biệt, mới không bị Nhị Vương dẫn trong khe đi. Dù sao bà đưa trẻ là bị người lớn ảnh hưởng. Kịp trước Nhị Vương trưởng thành miệng lưỡi trơn tru, tính thông tính toán, ăn cơm mềm, không thể không nói là hoàn cảnh tạo nên.

Trong lòng cô thầm phi nhỏ, ngoài miệng lại nói: “Nhị Vương, bà nội mặc dù có chỗ không đúng, nhưng cha con là con bà. Cha con có thể vì một cái nôi, khiến người ta mắng bất hiếu sao?”

“Kể cả thế, sau này chúng ta có thứ tốt cả cũng sẽ tới muộn.” Nhị Vương tức giận bất bình, “Lấy đi chi để cho cô út chú út.”

Lâm Lam cũng nghĩ như vậy, cảm thấy phải cho bà Hàn một bài học, nhưng cô không thể nói như vậy với con.

Dù sao mình cũng làm mẹ, sau này cũng sẽ làm mẹ chồng, có mấy lời có thể nói với con gái không thể nói cùng con trai, đây chính là đối đãi khác nhau.

Người ai mà không ích kỷ?

Bà Hàn vì chính mình suy nghĩ, cô dĩ nhiên cũng phải vì mình suy nghĩ, ai mà không phải là song tiêu cầu (*từ ngữ in tờ nết, chỉ tán thành giá trị phán đoán hoặc hành động phù hợp với ích lợi của mình, phản đối hoặc hạn chế phán đoán hoặc hành động không phù hợp ích lợi mình; cũng đem lợi ích hoặc hành động phù hợp với mình áp đặt cho người khác, được gọi là song tiêu cầu.*)

So với trẻ con không thể để xuống con giận, người lớn dù sao vẫn là tấm gương của trẻ con, nếu cô nói nhiều lời là bà nội không đúng, hiểu thuận bà nội là không đúng, vậy tương lai mấy đứa trẻ có phải cũng sẽ cảm thấy mình không cần đối tốt với mẹ hay không?

Lâm Lam không muốn như vậy!

Dĩ nhiên, ngu hiểu là không đúng, cô phải cho bọn trẻ biết.

Cô cười nói: “Đương nhiên không được! Muốn trẻ con hiểu thuận trưởng bối, đầu tiên trưởng bối phải từ ái, nếu như trưởng bối không từ, vẫn bối cũng không có nghĩa vụ hiểu. Chúng ta kính già yêu trẻ, yêu là trưởng bối yêu vẫn bối, yêu là trưởng bối khi khải, nếu như người già quá vô liêm sỉ, vậy chúng ta không cần khách khí! Yên tâm, mẹ có biện pháp đối phó bà.”

Cô phải cho bọn nhỏ chỗ dựa, tất cả phải tính toán kỹ càng!

Hai đứa trẻ nhìn đáng vẻ cô một bộ cao thâm khó lường, là bộ đáng cao nhân phong phạm, nhất thời rất là bội phục.

Lâm Lam lừa gạt trẻ con xong, không thể thiếu chút tâm tư thử nghĩ cái vấn đề này, nếu thật đến ngày đó, mình phải làm sao đối phó bà Hàn, phòng ngừa chu đáo chứ sao.

Xem nhiều phim cung đấu như vậy, sao có thể xem không?

Cuối cùng hai đứa trẻ còn phải tổng kết: “Cha con chuyển nghề chuyển thật tốt, không cho chúng ta tiền, cũng khiến bọn họ mò không đến!”

“Biệt quan tâm vô vấn rồi, sau này chúng ta nghĩ biện pháp tự mình kiếm tiền.” Lâm Lam bị bọn nhỏ chọc tức, “Mẫu chốt là các con phải có tiền đồ, đi chính đạo, không thể nghĩ mấy chuyện tà môn ngoại đạo.”

Hai đứa trẻ cười nói: “Mẹ, tà môn ngoại đạo cái gì a, bọn con không có.”

Hiện tại không có, tương lai lại không ít.

“Dù sao chờ ở riêng, mẹ có thể làm chủ, hai đứa phải đi học.”

Đầu năm nay đi học muộn, ở nông thôn trẻ con chín tuổi mười tuổi đi học còn nhiều mà, dù sao công việc tốn sức thì không làm được, nhưng việc cắt cỏ trước lúc đi học và sau khi tan học cũng có thể làm. Mà trẻ con tám tuổi lại cần người trông, đi học cũng ngồi không yên, cho nên liền ở nhà đi theo chân người lớn chạy.

Nhị Vương lập tức nói: “Con không học, anh cả con còn không đi đâu.”

Mạch Tuệ cũng nói: “Mẹ, mẹ không phải nói chúng con không cần đi học à, đi học đều là bệnh thần kinh sao? Mẹ còn bảo bọn con đi học, con cũng không đi.”

Cô út chú út đi học, mẹ không mắng bọn họ là bệnh thần kinh mới đi học, cô bé không muốn thành bệnh thần kinh.
Advertisement / Quảng cáo

Chi cần đến lúc đó vào trong thành phố tìm việc làm để có tiền để cho bé mua quần áo mới mua giày mới là được rồi, đi học cái gì, bé cũng không hám mộ.

Lâm Lam vẫn phải từ từ tẩy não cho bọn nhỏ, thay đổi sai lầm lúc trước a.

Đội lúc buổi tối đi ngủ, vị trí phân phối lại xuất hiện khác nhau.

Dựa theo quy định, hẳn là cha mẹ mang đứa trẻ nhỏ nhất ngủ bên này, đứa lớn hơn một chút ngủ bên kia.

Nhưng Mạch Tuệ là con gái, Lâm Lam cảm thấy cũng chín tuổi, hẳn nên chia kháng ngủ, không được cùng ca ca đệ đệ ngủ.

Nhưng ngủ cùng Hàn Thanh Tùng cũng không được.

Huống chi, thỉnh linh bắt cô cùng người đàn ông ngủ chung, trong lòng cô có chướng ngại rất lớn.

Mặc dù hẳn lớn lên đẹp trai vóc người đẹp, cũng là loại cô thường thích, nhưng không có tình cảm trụ cột cô vẫn không thể tiếp nhận.

Cho nên, cô quyết đoán để Hàn Thanh Tùng đi qua bên kia ngủ.

Cô mang theo Mạch Tuệ, Tiểu Vượng ngủ bên này, để cho con trai bọn họ ngủ bên kia.

Dù sao bên kia rộng nha, sau này còn có thể kéo rèm, tách ra cũng được.

Hàn Thanh Tùng: “.....”

Đây là cô vợ trước kia hận không thể đem hắn buộc trên dây lưng quần à?

Nhất định là bị đối!

Anh đứng ở trước kháng nhìn một chút, bụng chén nước uống, “Bên kia kháng treo rèm, để cho con gái, con trai tách ra ngủ.”

Lâm Lam liếc hắn một cái, “Ủy khuất anh các con trai cùng nhau ngủ, em để cho bọn họ rửa chân rồi, không thối.”

Hon nữa Tam Vượng, cả ngày ngâm trong nước, chân sưng lên, sẽ không thối.

Ngược lại là Đại vượng, tiểu tử thúi này không có ở nhà, đã ở nhà Trụ Tử rồi.

Mà kể từ khi Trụ Tử làm hắn tiểu đệ, quả thực là nói gì nghe nấy.

Hàn Thanh Tùng nhìn toàn tinh thần của Lâm Lam đã vào trạng thái dễ phòng, không giống giả bộ, hiển nhiên là không muốn cùng mình cùng nhau ngủ.

Cái này.....Tự ái bị tổn thương, trước kia không biết là người nào ánh mắt hận không thể ghim trên người hắn.

Muốn để chồng cùng con trai ngủ cùng nhau, không cùng vợ mình ngủ, nếu như chuyện này truyền đi, đoán chừng cả thôn đều lên chē cười.

Dù sao đàn ông khác không chịu được cái này.

Lâm Lam cũng sợ Hàn Thanh Tùng mạnh bạo, không tự chủ được khẩn trương, cũng không phải sợ anh làm gì, trước mặt trẻ con, anh cũng sẽ không làm gì.

Nhưng mà.....Đàn ông có đôi khi vì tự ái, rốt cuộc có thể làm ra chuyện gì đó, nên cô không dám buông lỏng.

Dù sao anh cảm giác quá lâu, sẽ có nhu cầu tương đối tràn đầy đúng không? Thời gian dài như vậy anh không trở về nhà, có phải kìm nén quá mức, có lẽ sẽ sử dụng sức mạnh không?

Đang ở thời điểm cô thấp thỏm bất an, Hàn Thanh Tùng đi tới bên kia, lặng yên lên kháng ngủ.

Lâm Lam thờ phào nhẹ nhõm

Cũng may Hàn Thanh Tùng không ngủ, cho nên Lâm Lam ngủ khá kiên định, không giống lúc ở nhà cũ, tiếng ngáy rung trời từ phòng Đông phòng Tây, ngày thứ nhất tới đây cô căn bản không ngủ được, ngày thứ hai trời mau sáng mới nhắm mắt một chút, chừng này ngày mới thích ứng được.

Buổi chiều ở riêng đầu tiên, Lâm Lam một đêm ngủ ngon.

Mấy ngày liên tiếp, Hàn Thanh Tùng cũng dậy sớm đi chạy bộ trước sau đó thu dọn phòng, xây đắp nhà vệ sinh, ổ gà, đem hàng rào sửa xong, lại đem đất trước nhà sau nhà lật lên, có thể trồng rau trồng cây.

Dọn dẹp xong hết, Lâm Lam mới nói với Bà Hàn từ trong nhà cảm hai con gà tới nuôi.

Lúc này định mức hai người một con gà, nhà họ Hàn miệng nhiều, cho nên nuôi gà cũng nhiều.

Dựa theo nhân khẩu, nhà Lâm Lam có thể nuôi ba con rười, cộng thêm thân phận Hàn Thanh Tùng đặc thù, nuôi bốn con cũng không thành vấn đề.

Hon nữa krong thực trong nhà cũng không đủ ăn rồi, nhiều lắm là chính là nuôi hai ba con, để trứng đổi tiền mua dầu muối hoặc là cải thiện một chút bữa ăn, sẽ không nuôi nhiều.

Lâm Lam cảm thấy tạm thời nuôi hai con cũng được, nuôi nhiều bà Hàn đoán chừng cũng không cho.

Nào biết đầu rằng hai con bà Hàn cũng không cho.

Hiện tại Bà Hàn nói chuyện với cô giọng xoi mói, trước kia nguyên chủ ôn ào, lộ ra vẻ bà Hàn khi định thân nhân đặc biệt có đáng về mẹ chồng. Nhưng lúc này Lâm Lam bình tĩnh,lại lộ ra vẻ bà Hàn không đủ nhìn.

“Mẹ nói vợ thằng Ba này, không nhìn ra cô là người như vậy đâu, cô theo tôi tính toán há? Tôi ăn muối còn nhiều hơn cô ăn cơm.”

Lâm Lam cười cười, “Vậy mẹ, ngài thật là không sợ nặn, cẩn thận huyết áp cao a.”

“Không phải cô có tiền sao, cho hết nhà mẹ đẻ rồi há?” Không thấy cô về nhà mẹ đẻ, bà Hàn chưa từ bỏ ý định tận dụng mọi thứ muốn hỏi tới.

Lâm Lam cười mà không nói.

Không cho cũng không sao, sau này từ từ mình tới bắt chữ sao.

Dù sao bây giờ còn không có krong thực, mình cũng không thể tùy tiện nuôi, mùa đông không thể để chúng chết đói a.

Nhưng mà ngày thứ hai Hàn Thanh Tùng liền từ nhà người ta muốn hai con vịt con trở lại, vàng nhưng nhưng đặc biệt khá ái.
Advertisement / Quảng cáo

Mấy đứa Tiểu Vượng rất thích.

“Mẹ, con vịt nhỏ tốt, trưởng thành có thể đi trong sông tìm cá tôm ăn, so với gà ăn ít krong thực ơ!”

“Đúng vậy, con vịt dễ nuôi sống, không dễ chết.”

Mười con gà con chết một nửa là bình thường.

Lâm Lam cười nói: “VẬ sau này các con nhớ đào lá non cho chúng nó ăn a.”

Tiểu Vượng giờ tay, “Để con cho vịt con ăn côn trùng, để trứng cho mẹ ăn.”

Tam Vượng cười nói: “Phải có người trông, nếu không chúng theo vị lớn nhà khác chạy, em còn phải cẩn thận nhặt trứng chúng đẻ ở bên ngoài về.”

Cậu bé thấy chuyện như vậy không ít, trong nhà nuôi một hai con vịt, ra cửa đã bị vịt mái nhà người ta lừa đi, muốn bao nhiêu ngu xuẩn có bấy nhiêu ngu xuẩn đó.

Tiểu Vượng vừa nghe như lâm đại địch, lập tức liền đuổi theo hai con vịt nhỏ tiến hành giáo dục yêu thương, “Đại vịt tiểu vịt vịt, tao ca hát, bọn mày đẻ trứng nha.” Sau đó lại bắt đầu hát “Trước cửa dưới cầu lớn, một đám vịt bơi qua.....”

Nhị Vượng nói: “Mẹ, mẹ học được bài hát ở chỗ nào?”

Lâm Lam không thừa nhận, “Để mẹ nhớ đã a, không biết nghe ai hát nhỉ.”

Bên kia Mạch Tuệ đếm coi một cái trứng vịt bao nhiêu tiền, bán bao nhiêu tiền có thể mua đôi giày da.

Lâm Lam nhìn về mặt hướng tới của con bé không khỏi thờ dài, quay đầu chống lại tầm mắt Hàn Thanh Tùng.

Anh đang ở bên kia dùng nhánh cây cản một con vịt vòng đi ra, vịt nhỏ như vậy rào trở lại là có thể ở bên trong hoạt động, không đến nỗi chạy đầy đất.

Lúc anh nhìn sang ánh mắt có chút phức tạp lại lộ ra mấy phản nghi ngờ, Lâm Lam cũng nói không rõ đây là tâm tình gì.

Cô nhớ lại mình còn đang chiến tranh lạnh cùng anh, liền rất cao Lãnh mà quay đầu đi.

Hàn Thanh Tùng:.....

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Bắt được ăn lén!

Chạng vạng tối hôm đó tan tầm trở lại, Lâm Lam như cũ đi về trước dọn dẹp một chút, xem một chút con vịt nhỏ, giúp đỡ Hàn Thanh Tùng trồng rau còn có thể trồng.

”Nói một chút với bà Hàn có thể làm một bát mì cho Tiểu Vượng ăn không? Dạ đây thẳng bé yếu, mới tiêu chảy, lương thực khó tiêu hóa không tốt.” Hôm trước Tiểu Vượng đi theo anh chị ra ngoài ăn quả đại cô đại lung tung kết quả tiêu chảy, mặc dù đã dừng đi tả nhưng vẫn không muốn ăn.

Lâm Lam đau lòng thẳng bé muốn chuẩn bị chút món nhỏ, nhưng lương thực trong nhà đều ở trong tay bà Hàn cả.

Hàn Thanh Tùng cũng rất quan tâm Tiểu vượng, “Anh nói với mẹ một chút.”

Anh mặc dù không nói, nhưng nhìn ở trong mắt. Lâm Lam một thân y phục cũ rách,người gầy không được hai lạng thịt, eo mảnh khảnh, một tay anh có thể bóp đứt. Nhìn lại mấy đứa trẻ từng đùa xanh xao vàng vọt. Đại Vượng ba ngày hai đầu không thấy người, như đứa trẻ hoang vậy. Nhị Vượng Mạch Tuệ mặc dù hơi sạch sẽ, nhưng quần áo cũng không có mới. Chớ nói chỉ là Tam Vượng, cả ngày ở trong sông bơi, trên người chỉ có một cái quần cục rách. Ánh mắt Tiểu Vượng không tốt, thân thể càng kém, gầy teo nhỏ nhỏ, lộ ra vẻ đầu lớn mắt to đặc biệt đáng thương.

Anh sai Nhị Vượng đi theo bà nội nói một tiếng, làm cho Tiểu Vượng chút mì phở ăn, không chuẩn bị sọi mì, thì chuẩn bị chút bột mì cũng được.

Chỉ lúc ăn cơm tối, Lâm Lam phát hiện đứng nói bột mì trước mặt Tiểu Vượng, ngay cả bánh bột ngô cũng bị mất, tất cả đều đổi thành bánh ngô đen thùi lùi.

Cô nắm bánh bột ngô thử một chút, những hình ảnh chịu khổ từ chỗ sâu trong trí nhớ hiện ra, đưa thay bột cái gì, tinh bột cái gì, cái gì..... Ăn nghiêm trọng thì trường bụng táo bón, cả người sưng vù.....

Đấy rõ ràng chính là bánh ngô rau dại, thậm chí có thể là lá rau lang nhặt nuôi heo, bên ngoài bọc ít bột đúng không? Đây là ăn thức sao?

Lúc này mới ở riêng không có hai ngày thức ăn thẳng tắp giảm xuống, hóa ra không muốn cho bọn họ trở lại ăn hay là làm sao?

Hon nữa nhà nông ăn cơm cũng không có kỹ thuật hàm lượng cái gì, bữa sáng là bánh bột ngô, ổ bánh ngô, nấu khoai lang các loại đều hấp, nếu có tâm tình cũng sẽ nấu chút cơm, bữa cơm trưa hấp bánh bột ngô cùng món mặn là chính, nấu rau thêm vài giọt dầu, không có cơm tối thì có cháo rau. ...

Cho dù kiếp trước Lâm Lam không thích nấu cơm, cô cũng biết những thức ăn này căn bản không có chút dinh dưỡng gì.

Nhưng, tại sao chị dâu cả nấu cơm khó ăn như vậy chứ?

Còn không chỉ là khó ăn, mấy ngày qua —— kể từ khi ở riêng bắt đầu, cô phát hiện thức ăn trong nhà thật sự là càng ngày càng kém.

Hiện tại theo Tam Vượng nói nhà những người này không có gì ăn, cái gì? ”Cơm khoai lang, khoai lang súp, một ngày ba bữa bỗng nhiên đói bụng đến phát sợ”.

Xem một chút ổ bánh ngô trong tay có thể đánh chết chó!

Loại bánh ngô này bên trong là khoai lang và khoai lang cạo mài thành bột, trong thời kỳ ba năm khó khăn “Tinh bột” này là một loại bữa ăn thay mì, người ăn có thể táo bón, nghiêm trọng thì toàn thân sưng vù thậm chí bụng trưởng hự.

Nhà ông Hàn là một đêm trở lại trước giải phóng há?

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng Lâm Lam tức giận, người lớn ăn cái này còn không được, trẻ con dạ dày yếu hơn sẽ không lớn lên được, huống chi Tiểu Vượng còn bệnh!

Cô nhìn bà Hàn một cái, người sau một bộ dạng khỏe mạnh nói khẩu vị không tốt.

Mấy người đàn ông thì không nói gì, Chị dâu cả chỉ lặng yên ăn, Chị dâu Hai lại chỉ uống bát cháo không ăn bánh ngô.

Về phần bọn nhỏ hơn phân nửa đều uống cháo, chỉ có Đại Vượng đang gặm cái bánh kia, khó khăn lắm mới nuốt xuống. Đứa nhỏ này rất quật cường lại không thích nói chuyện, tính tình trầm mặc, nhưng mà chưa bao giờ oán trách cũng không kén ăn. Thử nghĩ xem kiếp trước thẳng bé lăn lộn giang hồ, bị bắn chết..... Lâm Lam trong lòng lộ bộp.

Nhị Vượng và Mạch Tuệ ăn hai cái, nghẹn cổ có nuốt xuống, lúc sau không muốn ăn nữa.

Mạch Tuệ vừa buong xuống, Bà Hàn nhìn thấy lập tức mắng: “Làm sao lại để thừa đồ ăn, chê khó ăn há? Đã không có đói bụng chúng mày rồi, thử nghĩ xem thời điểm ba năm khó khăn, đừng nói bánh ngô như vậy, dù có nhặt rau dại cũng là thứ tốt. Bao nhiêu người ăn rom rạ, cành đậu, rễ hoa màu mài thành bột, chúng mày còn chê ăn không ngon há?”

Tam Vượng bĩu môi, “Bà nội, thức ăn này là gì a, mấy nhà nghèo nhất lười nhất trong thôn chúng ta cũng không có ăn cái này nữa.”

Đây là đồ ăn cho heo sao?

Thằng bé đem bánh ngô trong tay ăn hai cái nhét trong túi áo, tính toán lấy về nuôi con vịt nhỏ.

Bà Hàn cả giận nói: “Chúng mày không làm chủ gia đình, không biết củi gạo dầu muối đất, chúng mày trừ ăn ra còn biết cái gì? Trong nhà mau đói chết biết không há?”

Mắng như vậy, ai cũng không nói nữa.

Lâm Lam ngó ngo, chờ nghe thấy tiếng bước chân Hàn Thanh Tùng vào sân, cô lại hỏi Bà Hàn, “Mẹ, hai ngày nay Tiểu Vượng tiêu chảy, có thể làm chút mì nóng cho thằng bé ăn hay không?”

Bà Hàn bóp một tiếng đem chiếc đĩa vỗ lên bàn, “Làm sao nhiều bệnh như vậy, người nào mà sống không như vậy, đều là bần nông và trung nông, ăn cơm địa chủ làm gì?”

Lâm Lam giả bộ ủy khuất nói: “Cũng không phải ngày ngày muốn, chỉ ngã bệnh mới ăn. Bánh ngô như vậy Tiểu Vượng ăn không tiêu hóa.”

Hàn Thanh Tùng đi tới, vừa rửa tay rồi dùng cơm, anh vừa nghe cũng biết chuyện gì xảy ra. Anh hỏi Nhị Vượng, “Nói với bà nội chưa?”

Nhị Vượng biu môi, ủy khuất nói: “Cha, dĩ nhiên nói rồi, con nói nhiều lần rồi.”

Bà Hàn tức giận nói: “Nói thì phải làm ả? Trong nhà không có bột mì ông trời nói cũng vô dụng. Muốn ăn sau này hãy nói sau.”

Mùa hè mới chia lúa mạch, muốn không có bột mì đó là không có khả năng.

Hàn Thanh Tùng: “Không có bột mì thì chuẩn bị trứng gà ăn, để con làm.”

“Làm gì đấy!” Bà Hàn nói đóá “Tổng cộng có mấy con gà thôi, hơn phân nửa còn không đẻ trứng. Bấy giờ anh đã không kiếm được tiền, trong nhà không có tiền, chỉ có thể dựa vào mấy cái mông gà làm tiền đúng không? Anh ăn, tôi lấy cái gì đổi lại dầu hoà với muối?”

Nhị Vượng biu môi, nhỏ giọng nói thầm: “Giữ lại cho cô út chú út ăn chứ sao.”

Hàn Thanh Tùng nhìn lướt trên bàn cơm. Tiểu vượng yên tĩnh, Mạch Tuệ là bé gái đang cầm cái bánh ngô vừa đen vừa cứng rầu rĩ, Lâm Lam mặc một thân quần áo mận vớ, so sánh với chị dâu hai ở đối diện không biết khó coi gấp bao nhiêu lần.

Trong lòng anh có một loại cảm giác nói không ra lời, chua chát, có chút đau đau, ngực như nghẹn lại.

“Một cái trứng gà có ba bốn xu tiền.” Hàn Thanh Tùng kiên trì.

“Sao rồi, anh muốn tính sổ cùng mẹ à, anh kiếm tiền vậy anh có ngày không ở nhà, không hầu hạ cha mẹ không làm việc nuôi gia đình, không cầm ít tiền phụ ả? Một quý này một đồng tiền cũng không có cầm về, còn muốn ăn trứng gà của tôi, có kẻ không có lương tâm như chúng……”

“Được rồi, chỉ một cái trứng gà thôi!” Ông Hàn vẫn không có lên tiếng, lúc này chịu không được rồi, “Làm cho đứa nhỏ. Đang bị bệnh, bà nhìn gầy đến đáng thương chưa.”

Hàn Thanh Tùng liền vào trong nhà, Lâm Lam thấy thế vội vàng đuổi theo.

Chị dâu cả cũng bận rộn đi qua, “Để chị, để chị!”

Hàn Thanh Tùng không ở nhà, không biết vị trí đồ trong nhà, nhưng là Lâm Lam biết a.

Động tác cô mau, tìm được hũ để trứng gà, bên trong đều nhanh đầy, còn có một vạc bột mì, còn vạc của những thứ khác.

Bà Hàn cách ngày liền mang bình bánh nướng áp chảo, để mang đến huyện thành cho con trai út con gái út, trong nhà là thường mài bột mì.

Cả nhà từ già đến trẻ cả ngày ăn lương thực phụ, liền vì tiết kiệm lương thực tính cho bọn hần đây.

Chị dâu cả vẫn chậm một bước, cô lúng túng cười cười, cầm một cái trứng gà.

Lâm Lam thuận thế lại cầm một, làm một cái, làm để Tiểu Vượng ăn no được.

Hàn Thanh Tùng nói: “Chị dâu cả, chị ăn cơm đi, để em.”

Làm trứng gà rất nhanh, nấu một nồi nước, đem trứng gà để vào, để lửa nhỏ cho chín, liền múc đi ra ngoài cầm cho mấy hạt muối đi vào là được.

Vì không chộc cho nhiều người tức giận, Lâm Lam cũng không mang ra ngoài, mà gọi Tiểu Vượng vào trong nhà ăn.

Tiểu Vượng rất hiểu chuyện, nhỏ giọng: “Mẹ ăn một, con ăn một.”

Lâm Lam tượng trưng ăn một miếng, còn dư lại liền dứt cho Tiểu vượng.

Phía ngoài bà Hàn còn chưa, “Nó còn biết cho mẹ nó ăn, cũng không biết cho bà nội ăn.”

Dứt xong cho Tiểu Vượng, Lâm Lam mới ra ăn.

Cô đem bánh ngô ngâm vào trong cháo, nhìn Nhị Vượng và Mạch Tuệ thật sự nuốt không trôi, nhưng sợ dăm uy của bà Hàn cũng không dám bỏ lại, liền nháy mắt với bọn chúng, ý bảo cho cha ăn.

Nhị Vượng đem của Mạch Tuệ cũng cầm qua đi, lén lút kín đáo đưa cho Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng lại nhìn Lâm Lam một cái, lặng yên nhận lấy mình ăn.

Ăn cơm xong đám đàn ông đi ra ngoài tụ tập hút thuốc khoái lạc, phụ nữ ở nhà mang bọn nhỏ làm việc nhà. Lâm Lam mang theo mấy đứa trẻ về nhà, trên đường cô nói với Nhị Vượng cùng Mạch Tuệ một chút, để cho bọn họ tìm cơ hội xem bác gái cả nấu cơm như thế nào.

Nhị Vượng thoáng cái hiểu, “Mẹ, mẹ nói bác cả gái cố ý làm không để ăn cho chúng ta ăn há?”

Lâm Lam ý bảo thẳng bênh giọng, “Không phải là bác gái cả của con, nhất định là bà nội, tức giận chúng ta ở riêng, không muốn cho chúng ta ăn chứ sao.”

“Thật? Bà thật hư như vậy?” Tam Vượng nghe chuyện liền chen chúc tới đây, “Con đi xem một chút.”

Thằng bé quay đầu liền hướng nhà chạy, lại bị Đại Vượng một tay kéo trở về, “Đóng cửa rồi, em chạy cái rầm.”

Lúc bọn họ đi ra, bác hai gái cả đã đem cửa đóng lại.

Đại Vượng xách Tam Vượng đi.

Đến nhà, Lâm Lam đuổi bọn nhỏ rửa mặt rửa chân, sau đó đem hương muối hun để trước cửa, chuẩn bị ngủ.

Advertisement / Quảng cáo

Cô đóng cửa chạy vào trong nhà, tìm cơ hội một mình nói chuyện với Hàn Thanh Tùng.

”Thức ăn hai ngày nay anh thấy được không?”

Hàn Thanh Tùng dùng nước rửa chân, “Sao?”

“Sao? Anh không nhìn ra, từ lúc anh trở lại ở riêng sau, thức ăn càng ngày càng kém sao, hôm nay là rau cũng lấy ra thay mì phở rồi.”

Hàn Thanh Tùng suy nghĩ một chút, “Bánh ngô có chút thô.”

“Chỉ là có chút thô?” Lâm Lam nhìn anh, nói trắng ra với anh “Cho dù mấy năm khó khăn kia, bà Hàn bọn họ cũng không có ăn loại bánh ngô này!”

Nghe giọng nói của cô mang theo oán giận, Hàn Thanh Tùng hiểu ra ý của cô, “Em cảm thấy mẹ cố ý làm cơm như vậy?”

Lâm Lam chăm chọc nói: “Làm sao, anh nghĩ không tới sao?”

Hàn Thanh Tùng cau mày, đối với hành vi như vậy của bà Hàn có chút không cách nào tiếp nhận, lại cảm thấy người già bị quaba năm nạn đói, căn bản đều có tật xấu như vậy, không ăn không mặc, “Chắc không có ý khất khe, khe khất bọn nhỏ……”

Dù sao buổi tối cũng cho Tiểu Vương ăn trứng gà.

“Đừng!” Lâm Lam liếc mắt, trừ con trai gốc phù lên tám trăm thước kính lọc đối với mẹ mình, ai cũng có thể nhìn ra Bà Hàn không phải là người lương thiện.

“Anh hàng năm không ở nhà, không biết tình huống, em không nhiều lời với anh, một mình anh nhìn cho kỹ.” Cả ngày không ở nhà, còn tưởng rằng mẹ mình rất thông tình đạt lý đây. Lần này trở lại còn không có thấy rõ?

Bà Hàn một câu quan tâm Hàn Thanh Tùng cũng không có, có chính là muốn tiền, biết anh muốn chuyển nghề nên đồng ý ở riêng.

Ở riêng cái gì cũng không cho, Hàn Thanh Tùng làm ra cái gì, bà đòi trước tiên.

Chuyện này ở trong mắt người ngoài sáng mắt vừa nhìn cũng biết bà Hàn cố ý.

Trước kia nguyên chủ gây chuyện, lại mềm yếu, bà Hàn liền mùng rở giả bộ mẹ chồng hiểu chuyện, nhưng thật ra thì, bà hư trước rồi.

Cô cũng không phải là muốn làm xấu mối quan hệ của Hàn Thanh Tùng và bà Hàn, dù sao người ta là mẹ con, cô chỉ muốn để cho Hàn Thanh Tùng thấy rõ ràng, cô và các con ở trong cái nhà này bị đãi ngộ không công bằng.

Còn cô, để cho anh thấy rõ, bà Hàn không phải là cái dạng mẹ chồng đối với bọn họ cũng không tệ như anh nghĩ.

Dù sao trước tiệm mũi dự phòng cho Hàn Thanh Tùng, đừng tưởng rằng là cô gây sự.

Ngày thứ hai cô cùng Nhị Vương, Mạch Tuệ, Tiểu Vương lặng lẽ nói thầm, để cho bọn họ nghĩ biện pháp một chút xem bác gái cá nấu com.

Chuyện này không thể để cho Tam Vương biết, thăng nhóc kia thăng tính, không được đầu chuyện, hơn nữa cậu bé lại ghét Đại Vương, Đại Vương có rất nhiều thành kiến đối với Lâm Lam, không thể để cho nó biết.

Kết quả Nhị Vương và Mạch Tuệ nhiều lần qua bên kia cũng không thấy Chị dâu cá làm com khác, cũng là đưa bánh ngô thay mì, bọn họ hỏi những đứa trẻ khác cũng không còn hỏi ra cái gì. Hơn nữa chỉ cần không phải thời gian ăn com, bà Hàn thấy bọn họ liên mắng, sai bọn họ nhanh chóng đi cắt cỏ kiếm công điểm.

Bọn nhỏ cũng cảm thấy có thể là Lâm Lam nghỉ ngơi, dù sao tất cả mọi người ăn giống nhau.

Lâm Lam lại không cho là như vậy, dựa theo hiểu biết của cô đối với bà Hàn, nhất định là có mớ ám.

Cái vạc lớn chứa đầy lương thực ở phía Đông đầu rồi, còn có nửa căn phòng nhỏ, bên trong cũng đặt lương thực, cô út không ở nhà, bà Hàn cầm chặt khóa, ai cũng không cho vào.

Chị dâu cá hoàn toàn có thể trốn nhà con thứ ba chung cái bánh bột ngô khác cùng bánh ngô, về phần trẻ con có bà Hàn uy hiếp, ai dám nói gì?

Xem chừng nói ra thì phải cùng ăn giống bọn họ.

Cô âm thầm quan sát hai bữa com để cho cô tìm được sơ hở, Lâm Lam suy tư một chút thì ý hay.

Cô muốn bắt quả tang tại chỗ, xem bọn họ còn lời gì để nói.

Hôm sau cô dậy sớm, trời còn không sáng liền rón rén xuống giường đi ra cửa nhà ông Hàn.

Cửa cổng đang đóng.

Cô trước đi bộ đến nhà sau, quả nhiên nghe thấy thanh âm Chị dâu cá nhóm lửa thổi ống gió, còn tiếng nói nhỏ.

Sau đó cô chỉ nghe thấy Chị dâu Hai đề ép tiếng nói: “Cao Lương, Tiểu Phú mau xuống giường thôi, nhanh chóng đứng lên ăn hai miếng bánh mì, đợi lát nữa bọn thím ba của con tới cũng chỉ có thể ăn lá khoai lang bánh ngô nữa.”

Quả nhiên, giấu bọn họ chơi chiêu này!

Lâm Lam suy nghĩ một chút, nhanh chóng về gọi Nhị Vương, Mạch Tuệ cùng nhau đi.

Hàn Thanh Tùng đứng lên gánh nước tưới rau, thấy bọn họ hỏi câu, “Vội và làm gì đó?”

Lông mày Lâm Lam nhíu lên, “Tìm chứng cứ cho anh!” Không bắt tại chỗ, anh còn không biết lợi hại đâu.

Đến nhà họ Hàn, bọn họ cũng không gõ cửa, Lâm Lam trực tiếp từ tường rào thấp bé phía nam nhảy qua, thời điểm cười ở đầu tường vừa mới bắt gặp Chị dâu Hai dẫn mấy đứa trẻ đang đoạt bánh bột ngô, vừa cướp vừa nói: “Người nào đi cửa ngõ chừng, nhìn bọn họ tới thì kêu một tiếng, nhanh. Mau ăn, mau ăn!”

Lâm Lam không chút khách khí quát một tiếng, “Các người ăn lên!”

Cô thình lình kêu một tiếng như vậy, làm phụ nữ trẻ con trong viện đang chột dạ ăn lên sợ đến khẽ run rẩy, Tiểu Phú làm bánh bột ngô rơi trên mặt đất.

Chị dâu Hai lại càng thiếu chút nữa đem bát com ném, cô ta quay đầu nhìn Lâm Lam, mắt đối mắt, giống như thấy quỷ, trong lúc nhất thời có chút không thể tin được, “Vợ, vợ chú Ba, em, em, em tới?”

Lâm Lam phát hiện, ở trong nhà này không đánh đá không được, nên cao lãnh thì cao lãnh, nên ra tay thì ra tay!

Cô nhảy đi xuống một bước xa chạy lên trước mặt Chị dâu Hai đem bát com trong tay đoạt tới, “Tôi nói các người thật là giỏi a.”

Nhị Vương cùng Mạch Tuệ cũng tiến vào, “Hừ, không biết xấu hổ!”

Chị dâu Hai phản ứng đầu tiên chính là muốn đem bát com đoạt lại, cô còn không có ăn đâu.

Chị dâu cá thẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lúc nhất thời không biết nói gì, đôi môi mấp máy, “Vợ chú ba, tới rồi…… Hôm nay cải thiện thức ăn, còn đang định bảo đứa bé đi gọi mọi người đây.”

Chuyện mất mặt này cũng chỉ có bà Hàn có khả năng nghĩ ra, vừa bắt đầu cô không đồng ý, chuyện này nếu để cho vợ chú Ba biết, kia không phải là cười chết người a.

Mẫu chốt đồ ăn không phải tất cả đều là lá khoai lang mới, đa số đều làm từ năm ngoái, mùi vị kia thật là người nào ăn người đó biết, thời điểm ba năm tai họa Bà Hàn cũng không chịu ăn đâu.

Kết quả bà Hàn nảy sinh ác độc nói nếu ai dám trái ý, sẽ làm cho người đó không được ăn com, bao gồm trẻ con.

Cho nên cô cũng chỉ có thể gì cũng không nói.

Chẳng qua không ngờ mới hai ngày đã bị vợ chú Ba cho phát hiện.

Thật sự là mất mặt a.

Advertisement / Quảng cáo

Bà Hàn ở trên giường gạch hồ: “Làm sao, cô cho rằng tiền trợ cấp là tôi tiêu? Trước kia không phải đều là bù com mua lương thực há? Lần này không có tiền, dĩ nhiên không có com ăn!”

Nhà họ Hàn có một người là một người, kia cũng là muốn bắt đầu làm việc kiếm tiền công điểm, nhưng là chớ quên, còn nuôi hai người lớn tiền thức cô út ăn com đâu, bọn họ không làm việc không kiếm công điểm, khẩu phần lương thực cũng là người khác bỏ công điểm hoặc là tiêu tiền bổ sung cho bọn hắn.

Nhưng mà bà Hàn thích cầm nuôi 11 đứa bé nói chuyện.

Lâm Lam cũng không cùng bọn họ cãi vã, “Cái này sao, đemtrong thực của chúng ta phân ra, sau này tự chúng ta nấu com ăn.”

Phân trong thực chuyện này nói đều không cần nói, Bà Hàn đánh chết cũng không đồng ý, nhưng mà lần này là bà đuối lý, cũng không muốnđể cho con thứ ba có ý kiến, “Muốn phân cũng là chờ thu hoạch trong thực xuống tới rồi hãy nói, lúc này muốn nghèo rớt mồng tơi rồi, phân trong thực cái gì, dân vật!”

Chị dâu cả lặng yên cầm bánh bột ngô đi ra ngoài để cho mọi người cùng nhau ăn, củi đầu cũng thật xấu hổ nhìn Lâm Lam, sợ Lâm Lam nổi điên lại muốn tìm cái chết, này nếu để cho Hàn Thanh Tùng nhìn thấy, khẳng định cho là vợ tìm chết cũng là bị trong nhà ép.

Lúc này lão Hàn lão đầu cũng dám đàn ông tất cả đều đứng lên, bọn họ từng người đều rất xấu hổ, nhưng làm bộ không biết.

Ông Hàn: “Đi đi cây đất.” Vừa nói giờ lên xềng liền đi nhanh, com cũng không kịp ăn.

Anh cả Hàn theo sát phía sau, mắt mặt a.

Lâm Lam nhìn bên ngoaimột chút, Nhị Vương ra dấu tay cho cô, cô biết Hàn Thanh Tùng dẫn Tiểu Vương cũng đã tới rồi.

Cô cầm lấy bát com cho Nhị Vương cùng Mạch Tuệ phân bánh bột ngô, lớn tiếng nói: “Tôicũng cảnh cáo trước, hoặc là phân khẩu phần trong thực tự chúng ta làm ăn, nếu là không đủ chịu đói cũng không nói. Có thể nếu không phân khẩu phần trong thực, đặc biệt cho tam phòng chúng ta làm thức ăn cho lợn, lần tới để cho tôi thấy……”

Cô dừng một chút, quét Chị dâu cả, Nhị tẩu một cái, nghe Hàn Thanh Tùng cước bộ đã đến cửa viện, liền lớn tiếng nói: “Tôi liền đem nôi đập, đem cái bàn bỏ, ai cũng đừng ăn!”

Chị dâu cả cùng Nhị tẩu hai người bị làm cho sợ đến khẽ run rẩy, bọn nhỏ cũng hoảng sợ nhìn tam bác gái cả.

Thảm đúng là thảm!

Người đàn bà đánh đá vẫn là người người đàn bà đánh đákia, càng thêm hung hãn rồi!

Nhìn ánh mắt kia, so với cộp mẹ còn lợi hại hơn!

Nói xong câu đó, Hàn Thanh Tùng đã đi tới.

Nhị Vương lập tức hô to: “Cha cha mau nhìn! Hai bọn họ hợp lại làm bánh bột ngô ăn trộm, chờ chúng ta tới đây cho chúng ta bánh ngô lá rau lang đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đoạt lại!

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyền

Bước chân Hàn Thanh Tùng dừng lại, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám phụ nữ trẻ con đứng đầy sân, cuối cùng nhìn về phía Chị dâu cả.

Chị dâu cả quả thực nể cổ chết người, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, cô xấu hổ cười, “Chú Ba, không có, không có chuyện gì. Là mẹ nói hôm nay cải thiện thức ăn, sợ làm trễ nải công việc nên nấu com sớm một chút. Trẻ con không biết thêm ăn muốn ăn trước, không đợi các em. Em nhìn, cha cũng chưa ăn, trước đi làm đầu.”

Hàn Thanh Tùng mặt trầm như nước, nhưng không nói gì, một đôi mắt thâm thúy lại lạnh lùng, miệng mím chặt.

Tiểu Vương vội vàng chạy tới lôi kéo tay mẹ mình, Lâm Lam kín đáo đưa cho thẳng bé một cái bánh bột ngô, còn đem bánh bột ngô chia cho mấy đứa trẻ, để cho bọn chúng ăn một chút.

Lúc này Tam Vương cũng từ bên ngoài chạy tới, nghi ngờ nói: “Mọi người ăn từ sao không gọi con, anh cả con đến chưa? Ai nha, mọi người ăn con rồi, có hai cái bánh bột ngô hả?”

Lâm Lam lập tức đưa cho thẳng bé hai bánh bột ngô, thẳng nhóc này ăn nhiều.

Tam Vương cười hắc hắc, lộ ra răng nhỏ: “Mẹ, sao hôm nay bà nội con hào phóng như vậy. Trước kia không phải không muốn cho nhà chúng ta ăn sao.”

Nghe lời nói đồng ngôn vô kỷ không chút tâm cơ của Tam Vương, trong lòng Hàn Thanh Tùng như bị kim châm, đặc biệt khó chịu.

Mặc dù anh biết mẹ và vợ không hòa hợp, vì chuyện tiền nong cãi vã, nhưng cho tới giờ anh không ngờ ăn com còn chia ba bảy loại, cho con và vợ mình ăn kém cỏi nhất.

Advertisement / Quảng cáo

Hon nữa câu thức ăn cho heo kia của Lâm Lam thực đâm sâu vào tim của anh.

Trước kia cô chỉ làm ấmĩ bảo anh về nhà, làm ấmĩ đưa tiền cho cô, lại không nói những thứ này. Cũng do số lần gặp mặt quá ít, thất đại cô bất đại đi cộng thêm thân bằng hàng xóm đều tìm đến anh, anh không có cơ hội nói thêm mấy câu với cô. Thật vất vả buổi tối có thể nói mấy lời, cô hoặc là oán trách hoặc là đầu anh, anh cũng không biết chung đụng cùng cô như thế nào.

Đột nhiên anh có cảm giác đau lòng thật sâu, có lẽ anh chuyển nghề là đúng, anh ra sức vì nước bỏ quên gia đình, trước kia không cảm thấy như thế nào, dù sao đó là chức trách của quân nhân. Nhưng về đến nhà, thấy vợ con ủy khuất như vậy, anh lại cảm thấy đỡ xuống chức trách quân nhân, vậy anh chính là người đàn ông của cái nhà này.

Hắn phải bảo vệ bọn họ, cho bọn họ cuộc sống tốt hơn.

Anh đi tới phía đông hướng cửa nhà chính hỏi: “Mẹ, đây là ý của mẹ sao?”

Bà Hàn vừa bắt đầu có chút chột dạ, làm bầm nói: “Đừng nghe cô ta nói lung tung, ai ăn hai kiêu com? Con hỏi một chút chị dâu cả con, làm bánh ngô rau dại nó không ăn à? Mấy đứa trẻ kia không ăn? Con ít nghe người đàn bà đánh đá kia kêu ca cả ngày, một ngày cũng không cho yên tĩnh.”

Nói xong bà lại kích động, mắng: “Làm sao làm sao, anh con dám hoài nghi mẹ anh, thăm vấn mẹ anh rồi? Anh coi mẹ ruột là cái gì? Là gián điệp? Anh mau bắt tôi lại đi, tôi sinh anh nuôi anh làm rồi!”

Bị bà vô lý náo loạn làm rối, ánh mắt Hàn Thanh Tùng lãnh đạm xuống.

Nguyên nhân thân phận và địa vị, anh làm con trai, quá thực không có cách nào trực tiếp làm gì mẹ mình, Lâm Lam nhìn ở trong mắt, ho khan một tiếng, cũng bắt đầu ủy khuất thút tha thút thít gạt lệ.

Mạch Tuệ đột nhiên sẽ khóc, “Cả ngày người đàn bà đánh đá kia người đàn bà đánh đá nọ, tại sao luôn mắng mẹ con như vậy. Mẹ con nói không đúng sao? Bà chính là không để cho bọn con ăn. Thứ tốt đều đưa lên huyện thành cho cô Út và chú Út, bọn họ ngày ngày ăn com trắng, chú Út còn đạp xe đạp đi tới tiệm ăn, cô Út mang đồng hồ đeo tay cả ngày đi khoe khoang. Thường thường còn bắt con đi giặt quần áo cho mình, không chi giặt cho cô Út, con phải giặt cho bạn học của cô Út, cô Út lấy lông con gái hiệu trưởng, tại sao phải bắt con giặt quần áo cho bọn họ?”

Bé kêu oan như vậy, Nhị Vương cũng bắt đầu lên án.

“Tam Vương nói không sai, bà nội nờ cho chúng ta ăn.Tết ăn bánh chèo, cô Út chú Út ăn không hết còn phải giữ lại buổi sáng ăn tiếp, chúng ta một người chỉ ăn bốn năm cái. Thịt và gạo rõ ràng cũng có phần của chúng ta, tại sao không để cho chúng ta ăn?”

“Mẹ con muốn xem bệnh cho Tiểu Vương, bà vẫn không cho tiền, nếu không sao mẹ con có thể nghĩ chiêu đó? Mưa đông năm ngoái, Tiểu Vương sốt lên, xin tiền bà muốn đi tiệm, bà nói nhiều con cháu như vậy, hiếm lạ cái gì, thật coi làm bảo bối a? Cho hai đồng tiền liền đuổi mẹ con đi. Miệng nói không có tiền, tết còn mua cho cô Út một đôi giày da 10 đồng! Còn tiêu 5 đồng tiền mua phiếu công nghiệp đó!”

Nhị Vương tâm tư nhần nhựi gọi về quan sát, từng chuyện đều nhớ được rõ ràng, nói cũng đạo lý rõ ràng.

Tiểu Vương xem một chút cái này xem một chút cái kia, cái miệng nhỏ nhả một mím, cũng oa oa khóc lên.

Tam Vương gặm bánh bột ngô sừng sốt, nhử đầu, nghi ngờ nói: “Bánh bột ngô thơm như vậy, mọi người khóc gì thế? Còn có Tiểu Vương ngã bệnh rồi há? Chuyện lúc nào?”

Lâm Lam thẳng bẻ góc thần kinh thô này, trừ bôi lợi ra gì cũng không biết.

Mạch Tuệ phun hắt, “Em chỉ có biết ăn thôi, cũng biết chui trong nước, em biết cái gì?”

Tam Vương bị mắng, đầu óc đột nhiên linh quang, mặc dù không hiểu cái gì, nhưng cậu cảm thấy chỉ cần khóc theo chị là được rồi.

Cho nên cậu buông giọng gào khóc.

Cậu khỏe mạnh kháu khỉnh, giọng vang, vừa khóc chính là kinh thiên địa quý thần khiếp, còn mang theo nhịp.

Cậu bé vừa khóc, sức cuốn hút quá mạnh mẽ, quá mê đắm, mấy đứa nhỏ nhà bác cả nhà bác hai cũng khóc hu hu theo.

Tiểu Phú nhà bác hai là thềm thịt thềm trứng gà, nhưng bà nội giữ lại cho cô Út chú Út.

Cốc Mễ con gái út nhà bác cả cũng làm nha đầu cho cô út sai sử, lúc cô ở nhà, nước rửa chân cũng là con bé bung cho. Hiện tại con bé phải đi theo xuống ruộng kiếm công điểm, nhiệm vụ này mới bị bà nội phân cho Mạch Tuệ.

Bà bọn nhỏ thiên vị chú Út cô Út đây là có mấy đôi mắt cùng nhìn, mỗi lần chia thịt heo, bà bọn nhỏ liền tự mình chum thịt ba chỉ cho hai người kia ăn, bọn họ lại chỉ có thể uống chút canh đầu.

Cứ như vậy, bà bọn nhỏ còn nói không thiên vị, nói chú Út cô Út đi học mệt mỏi, phải bồi bổ, để cho các cháu gái phải thương cô Út cùng chú Út.

A phi!

Bà bọn nhỏ đột nhiên nghe có cái gì không đúng, làm sao đây sản đều chính phạt của mình?

Bà tức giận nhảy xuống kháng, nằng: “Cả lũ vô ơn, nuôi lớn chúng mày chính là để oán giận mẹ mình và bà nội há? Có người như chúng mày sao?”

Bà đặt mông ngồi ở trên ghế đầu chỗ nhà chính lại bắt đầu khóc.
Advertisement / Quảng cáo

Chị dâu cả vợ vàng đỡ bà dậy, “Mẹ, mẹ đây là làm gì, không có ai oán giận mẹ.”

Bà Hàn nhìn Hàn Thanh Tùng, “Thằng ba, anh có ý gì? Đây là kiếm chuyện với mẹ ruột sao? Con trai tốt của mẹ không ở trong nhà hầu hạ cha mẹ già, đi ra làm lính, bộ đội giáo dục anh như vậy há? Để cho anh không hiểu thuận há?”

Hàn Thanh Tùng: “Không thể ở nhà làm việc hầu hạ cha mẹ, vì phải làm lính ở bên ngoài nên không có cách nào. Con nhận tiền trợ cấp cùng tiền lương, tự mình một phần không giữ toàn bộ gửi trở lại. Một nửa nuôi cha mẹ, một nửa nuôi vợ con.”

Chị dâu cả vợ vàng giảng hòa, “Mẹ, chú Ba cũng không dễ dàng. Hàng năm ở bên ngoài không thấy vợ con, chú ấy cũng không gần gũi, mẹ nói như thế nữa, không phải là ghim tim của chú sao?”

Chị dâu Hai âm dương quái khí, “Chị nói chú Ba nè, có phải em oán hận mẹ cho em đi làm lính không? Cha mẹ bị bệnh, em quả thật không có ở nhà hầu hạ, đây cũng là sự thật, không cần phải nói những thứ không có kia.”

Lâm Lam nhăm nhăm phụ nữ này, thật là cái gì cũng dễ mấy người nói, “Bà bọn nhỏ bảo anh ấy đi làm lính, anh ấy kiếm tiền trợ cấp và tiền lương một phần không giữ gửi trở lại nuôi đại gia đình. Mấy người còn trách anh ấy không thể ở trước giường hầu hạ lúc đau đầu nhức óc há? Muốn được hầu hạ lúc đau đầu nhức óc, thì đứng cho anh ấy ra cửa làm lính a. Tốt rồi, đã chuyển nghề rồi, đang ở trong nhà hầu hạ mới tốt đó.”

Quả thật có những thói quen tật xấu, đều là người khác nói ra, dù có làm sao cũng đều không tốt.

“Đã nói với mấy người rồi, nời này là của tôi!” Lâm Lam hừ lạnh một tiếng, lên kín đáo đưa cái rổ cho Tam Vương, cô chạy vào nhà chính cầm khăn lau nhấc quai nôi.

“Cô làm gì thế!” Bà bọn nhỏ sợ hết hồn, lập tức đi ngăn trở.

“Vợ chú ba, cô để xuống!” Chị dâu Hai cũng gấp.

Nôi này có hai chỗ vả, rất tốt, nôi trước có năm sáu chỗ, nước nhiều chút sẽ bị rò, tuyệt đối không thể để cho Lâm Lam lấy đi.

Lâm Lam cả giận nói: “Không tôi lấy tiền nuôi cả nhà các người, tét chia tiền 5 đồng một người, chia cho tôi thì thiếu 2 đồng. Ăn bánh chèo cũng không cho con tôi ăn no, còn bắt con gái tôi làm người hầu, con tôi bị bệnh cũng không đưa tiền xem bệnh, sao tôi phải nuông chiều các người?”

Lúc trước Bà Hàn muốn nôi, Lâm Lam quen tiền như nước còn khinh bỉ cái nôi bị thùng như vậy, xem đức hạnh của các người kia.

Nhưng mà sau này cô phát hiện nôi gang vỏ cùng quan trọng đối với nhà nông.

Có ít nhà nôi thùng không có cái mới, còn cầm miếng sành, cái hũ nấu cơm đầu!

Tại sao cô phải để bọn họ được lợi.

Cô muốn cướp về!

Bà Hàn muốn kéo tay cô, lại bị thần hình cao lớn của Hàn Thanh Tùng chặn đường đi.

“Vợ thẳng cả, vợ thẳng hai, ngăn cản cô ta cho tôi!” Bà Hàn bị Hàn Thanh Tùng dũa, không động dậy được mấy may, không kịp mắng Hàn Thanh Tùng đành gọi hai cô con dâu khác.

Chị dâu cả không phải không biết xấu hổ, Chị dâu Hai đi tới định đoạt, lại bị Lâm Lam véo thắt lưng một cái té ngã.

Chị dâu Hai lần trên đất khóc lên, con gái con trai cô muốn lên trước hỗ trợ, mấy đứa bé Tam Vương cũng xông lên.

Mắt thấy muốn đánh thành một đoàn, Hàn Thanh Tùng khẽ quát một tiếng: “Dừng tay!”

Giọng nói của anh vốn từ tính hùng hậu, mang theo tức giận như vậy quát lên, có thể nói uy lực mười phần.

Bọn nhỏ bị làm cho sợ đến không dám tiến lên.

Lâm Lam cũng đã ghim lực, thoáng cái đem nôi rút ra!

Lúc trước Chị dâu cả nấu hai cái bánh mì, đem nước míc ra ngoài đặt ở ấm đun nước giữ lại uống, đang chuẩn bị thêm nước làm điểm tâm lần hai đâu, kết quả Lâm Lam lại leo tường đi vào.

Lúc này nôi cũng nguội rồi, Lâm Lam lột miếng khăn lau, không tốn sức chút nào đã nhấc lên.

Một cái chảo cùng lắm là hơn hai mươi cân!

Lâm Lam rất là đắc ý.

“Khốn kiếp! Cô để xuống cho tôi!” Bà Hàn như bị khoét tim gan gào lên một tiếng, bắt đầu đe dọa.
Advertisement / Quảng cáo

Mấy đứa Nhị Vương đã chạy tới hỗ trợ cầm nôi.

Lúc này Đại Vương từ bên ngoài chạy vào, thấy thế sững sốt, quát lên: “Mấy người làm cái gì vậy?”

Thằng bé vốn cho là mẹ nó lại đang làm chuyện tìm chết mất mặt, kết quả đi vào vừa nhìn không phải là mẹ nó, ngược lại là bà nội nó, còn mẹ nó thì đang làm bộ dạng người thẳng đắc ý.

Thật giỏi mà. Nó cũng sợ gây người.

Tam Vương kín đáo đưa cho nó một cái bánh mì, khoa trương nói: “Anh cả, anh tới đúng lúc, em vừa mới biết được nỗi này là của chúng ta.”

“Hỗ nháo, các người làm bà nội tức giận!” Đại vương nhìn trong nhà một cái, tầm mắt khẽ quét qua khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Thanh Tùng, lại quét qua Lâm Lam một cái, người sau như gà mẹ hộ gà con vậy, thật là xấu muốn chết. Nhưng nó lại..... Cảm thấy nhìn rất tốt!

“Các người thật là quá đáng!” Đại Vương hừ một tiếng, tiến lên đoạt lấy nỗi.

Mặc dù tuổi nó còn nhỏ, nhưng sức lực vượt xa bạn cùng lứa tuổi, chính mình bẻ một nỗi gang lại không tốn sức chút nào.

“Nè, đó là nỗi của nhà chúng ta!” Lâm Lam cho là thằng bé giúp đỡ bà bọn nhỏ đầu, giận đến nghĩ đập bay nó, thẳng nhóc thối này.

Tất cả mọi người cho là cậu muốn đem nỗi trả lại, ai biết Đại Vương một tay cầm nỗi đặt lên đầu, nói với Bà Hàn: “Bà nội, đợi lát nữa cháu trả lại nỗi!”

Vừa nói, nó cầm cái nỗi đen như mực chạy nhanh như làn khói.

Mọi người!!!

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cống nỗi

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyền

“Nỗi của tôi ——” Bà Hàn thét lên âm thanh tê tâm liệt phế.

Lâm Lam bận rộn khuyên như: “Bà bọn nhỏ, bà phải rộng lượng chút, thấy rộng ra chút ít. Là của bà sẽ là của bà, không phải của bà cũng không thể cưỡng cầu, đây không phải là ngài vẫn hay khuyên con sao.”

Nguyên chủ muốn tiền, bà bọn nhỏ chính là nói câu này, khi đó không biết cao cao tại thượng bao nhiêu đầu.

“Cò, cò ——”

Chị đầu cả bận rộn khuyên như: “Em đầu a, đừng nói.”

Chị đầu Hai cũng khóc lên, lại nháo thành một đoàn.

Đang ồn ào, Anh hai Hàn cùng Anh cả Hàn trở lại.

Lúc này Đại Vương cũng khiêng một cái nỗi khác chạy về, hai người nhìn từ đằng xa, giống như một cái nỗi lộn ngược, bên dưới mọc ra một cặp chân, chạy còn rất nhanh.

Anh hai Hàn buồn bực nói: “Đại ca, anh nhìn thấy cái nỗi mọc chân không?”

Anh cả Hàn nói: “Là đứa bé nào vậy.”

Vừa nói, Đại vương đã đội nỗi chạy tới, mất từ bên trong cái nỗi thùng thấy hai người, liền hô một tiếng chạy về hướng nhà, phía trước có ngưỡng cửa cậu nhìn không tới, lão đảo một chút thiếu chút nữa đem nỗi quăng ra.

Anh cả Hàn kinh hô: “Cẩn thận ngưỡng cửa!”

Đại Vương đã người ổn định, “Yên tâm, sẽ không đập thủng nỗi.”

Cậu lại chạy về nhà chính, cũng không cần người khác hỗ trợ, cả hai cánh tay phát lực, thoáng cái đem nỗi trả lại, nửa người cũng chui qua.

Cũng may sức lực của cậu bé hơn hẳn bạn cùng lứa tuổi, phải nói là sức lực của nó và bạn cùng lứa tuổi lớn hơn nhiều lắm, nếu không thật đúng là chịu không nổi đầu.

Để lại xong, cậu vỗ vỗ tay, ngược khuôn mặt đầy nhọ nỗi, nói với Bà Hàn đang khóc thét: “Bà nội, cháu trả lại nỗi rồi, bà cũng đừng khóc. Không phải bà nói chỉ có những kẻ vô dụng mới khóc lóc cả ngày tìm chết sao?”

Không cần phải nói cũng biết kẻ vô dụng kia là nói ai.

Lâm Lam.....Cái đầu nhỏ như vậy, còn mang thù!

Hai anh em Anh cả Hàn đi vào, thấy thế cũng sững sốt một chút, “Đây là làm sao?”

Chị đầu Hai lập tức chạy tới tố cáo, thêm đầu thêm nỗi nói một lần, vợ chồng chú đoạt nỗi, còn oán giận bà bọn nhỏ năm đó để cho chú ấy thay các anh đi làm lính.

Advertisement / Quảng cáo

“Chú ấy cho là ở nhà hầu hạ cha mẹ già thì dễ dàng, làm lính mới là hưởng phúc đây.....”

Nhìn cô ta còn muốn đổi trắng thay đen, mà Hàn Thanh Tùng không tiện nói lại. Đàn ông không có phương tiện cải cọ với dân bà, Lâm Lam lại không ưa nổi, trực tiếp đem Chị đầu Hai chẹn họng “Com là chị đầu cả làm, bà bọn nhỏ bệnh cũng là chị đầu cả hầu hạ, chị trừ ăn ra còn làm gì rồi? Có phải chị muốn đồ ăn chúng ta ăn cũng trả lại không? Không ở trong nhà làm việc hầu hạ cha mẹ là cha đứa nhỏ tự nguyện sao? Còn không phải là kiếm tiền nuôi cả cái nhà này?”

Nghe lời của Lâm Lam, Anh hai Hàn không vui, “Anh nói vợ chú Ba này, em nói năng kiểu gì vậy? Theo như lời em nói, anh và anh cả ở nhà hầu hạ cha mẹ là sai làm hả?”

Lâm Lam lạnh lùng nói: “Các người không sai, là anh ấy sai, không nên đi làm lính, nên ở nhà giống các người hầu hạ cha mẹ, cũng không cần bị oán giận.”

Nói như vậy, giống như mọi người tựa hồ đối với việc Hàn Thanh Tùng làm lính ở bên ngoài, ngược lại có câu oán hận, ganh đua so sánh anh ta không cần ở nhà làm việc, không cần hầu hạ cha mẹ, không cần nghe cha mẹ mắng.

Nhưng tại sao không nói anh ta thay các người đi làm lính?

Tại sao không nói anh ta kiếm tiền, nuôi sống các người?

Anh cả Hàn vẫn muốn khuyên nhưng không xen miệng được, gấp đến độ xoay quanh, “Đây là sao, đây là sao, anh em một nhà làm chi lại nói những lời tổn thương cảm tình.”

“Đây là làm sao vậy?” Phía ngoài truyền đến giọng nói của lão bí thư chi bộ Hàn Vĩnh Phương, ông giờ một túi lương thực đi tới, “Lúc trước Thanh Tùng nói với tôi lương thực trong nhà thiếu thốn muốn mượn một túi lương thực, tôi vội vàng cho đưa tới đây.”

Hân Thanh Tùng cùng Hân Vĩnh Phương gạt đầu, “Cảm ơn bác.” anh nhận lấy túi bột ngô, cũng không nhìn những người khác, nói với Lâm Lam: “Đi, trở về nấu com.”

“Làm gì, anh làm cái gì vậy? Anh muốn phản đúng không?” Bà Hân hung ác kêu lên.

Anh cả Hân và anh hai Hân cũng sững sốt.

Anh hai Hân ngăn cản Hân Thanh Tùng, “Chú ba, em nói, không phải mẹ nói thu lương rồi chia khẩu phần sao, bây giờ em cầm lấy phần này là sao? Em đây làm làm tổn thương lòng mẹ đấy. Làm dân ông, làm sao có thể như vậy.”

Mặc dù ở riêng phải làm vậy, bọn họ cũng vui vẻ ở riêng, nhưng phần cũng phải là bà bọn nhỏ đem người đàn bà đánh đá chia ra, cũng không thể làm chú Ba bọn nhỏ lòng mang oán hận mà ở riêng.

Hai người này khác biệt rất lớn, ngoại giới nói xấu trọng điểm cũng không giống nhau!

Ai mà không sĩ diện, tại sao có thể bị người ta nói ra nói vào hả?

Anh cả Hân cũng nói: “Em Ba, đừng như vậy, kỳ lắm, làm cho nhà người khác chê cười, bác còn ở đây.”

Hân Vĩnh Phương nói: “Tôi còn có việc, đi trước.”

Ông tới nhanh đi cũng nhanh, trừ một túi bột ngô, căn bản không giống đã tới.

Hân Thanh Tùng nói: “Anh cả, anh hai, bên kia có nồi cũng phải làm com.”

Lâm Lam nhận lấy túi bột ngô từ tay anh, đây chính là anh mượn, cũng không thể để cho mấy người kia ăn hết quay đầu lại bắt mình trả.

Đại Vượng lại đoạt lấy, cũng không nói chuyện với Lâm Lam, cùng Nhị Vượng Mạch Tuệ cùng nhau mang đi chạy như bay.

Lâm Lam.....

Tam Vượng vừa nhìn cũng không khóc nữa, dùng tay áo lau nước mắt, vội vàng đem hai cái bánh mì cầm lấy, dùng vạt áo bao lại, đuổi theo anh cả chạy ra ngoài.

Lâm Lam dẫn Tiểu Vượng ra cửa dựng phải ông Hân.

Thật ra thì ông Hân đã trở lại một lúc, chẳng qua là cảm thấy mắt mệt, đứng bên một đồng cỏ khô phía ngoài không có lá mặt.

Cũng bởi vì ông đứng ở chỗ này, hàng xóm mới không tiện sang đây xem nào nhiệt.

Thấy Lâm Lam mang lương thực đi ra, ông mới lộ diện, vẻ mặt tức giận, thoát nhìn như muốn đánh người.

Hân Thanh Tùng hai ba bước đi qua.

Ông Hân cũng không có đánh người, ông chấp tay sau lưng nắm tẩu thuốc tức giận nói: “Được rồi, chớ làm ra dáng vẻ làm cho nhà người ta chê cười, người một nhà còn nói chuyện bên ngoài. Sau này để cho vợ thằng Ba cùng nấu com.”

Cùng nhau nấu com, đây là biến tướng nói xin lỗi, sau này mọi người ăn giống nhau, không có hai kiểu com.

Làm cha mẹ muốn mặt mũi, sai nữa cũng sẽ không cùng con cái nhận sai.

Lâm Lam nhìn nét mặt già nua lộ nếp nhăn sâu của Ông Hân, phía trên đầy dấu vết năm tháng, cô đối với Ông Hân không có ý kiến gì, gia trưởng nhà nông hợp cách, nói không nhiều lắm, cần cù và thật thà có khả năng, làm người cũng coi như phúc hậu, một điểm duy nhất chính là không thể quán được bà bọn nhỏ, dĩ nhiên điều này cũng có thể nói ông thương yêu vợ.

Cô vừa định cho Ông Hân mặt mũi, bà bọn nhỏ từ trong nhà đã chạy ra ngoài, như bị úy khuất bằng trời, “Lúc tôi làm dâu, ngày ngày ăn thức ăn cho heo, uống nổi nước, tôi nói cái gì? Mẹ chồng tôi.....”

Lâm Lam lập tức một chút mặt mũi cũng không cho, thần nhiên nói: “Cha, ngài đã về rồi! Con đi nấu com cho bọn nhỏ, còn phải bắt đầu làm việc nữa.”

Nói xong cô dẫn Tiểu vượng đi.

Nhìn bọn họ đi, Hân Thanh Tùng cũng cùng ông Hân nói một tiếng liền đi theo về nhà.

Anh cả Hân nhìn sắc mặt khó coi của cha, đã nghĩ khuyên can, để cho Hân Thanh Tùng để ý một chút thể diện của cha mẹ, nếu lúc này đi, hàng xóm không phải còn chê cười à.

Hân Thanh Tùng nhìn bóng lưng vợ con, quyết đoán nói: “Anh cả, nhà em phải nấu com.” Anh đuổi theo bóng lưng của Lâm Lam cùng bọn nhỏ.

Không thằng Ba không để mặt mũi cho cha mẹ như vậy, có vợ liền quên mẹ, bà bọn nhỏ vỗ chân mắng: “Nuôi con trai có ích lợi gì, đều nói nuôi con trai dưỡng già, tôi xem đây là muốn chọc tức chết mẹ ruột. Đưa nào cũng vô ơn có vợ đã quên mẹ, ngay cả cái nói cũng....”

“Được rồi! Đừng nói mãi không dứt!” Ông Hân rừ mắt, ồm ồm nói: “Nếu Bà muốn để cho con dâu sau này già rồi, cả ngày ở trước mặt con cháu nói có bà mẹ chồng như bà, bà cứ như vậy!” Nói xong ông chấp tay sau lưng thờ phỉ phỏ vào nhà hút thuốc lá.

Kể từ khi mẹ chồng chết ông già liền không nặng lời nữa, mọi chuyện trong nhà cũng là bà định đoạt, lúc này ông già này đột nhiên cứng rắn, bà bọn nhỏ cũng chùn lại, giống như đặc biệt ỳ khuất.

Chị dâu cả hai người lúng túng, bận rộn khuyên cha mẹ đừng nóng giận.

Hai người Anh hai Hân lại quở trách Lâm Lam, “Vợ thằng Ba thật là, không lúc nào yên tĩnh. Không phải làm âm ỉ khiến thằng ba trở lại, trở lại cũng không yên tĩnh, cái nhà này sớm muộn gì cũng bị cô ta làm âm ỉ cho ră rồi.”

“Đứng rồi, anh nhìn cô ta xem, còn muốn đem nồi lấy đi. Nhìn mẹ đối nổi, cô ta ghi hận trong lòng đó.”

“Còn Đại Vượng kia, cũng là thằng nhóc vô ơn, mất công mẹ đối tốt với nó”

Anh cả Hân: “Được rồi.”

Làm hai dạng com cũng quá đáng.

Anh biết cha sĩ diện, liền nói: “Chờ ăn điểm tâm anh cùng Lão Tam nói một chút để em ấy đừng hiểu lầm, cha mẹ đối xử với con cái giống nhau, lưng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nơi nào còn phân hai kiểu?”

Chị dâu Hai hừ nói: “Anh cả, anh làm người tốt, ôn chúng em chính là người xấu? Rõ ràng chính là cô ta không đúng, chính mình thiếu dặt chuyện đâu.”

Ông Hân ở trong phòng cất giọng nói: “Người nào nghĩ ra cách ngu xuẩn như vậy, người một nhà, còn muốn làm com khác nhau? Đem người nào xem là ăn mày hả?”

Chị dâu cả Chị dâu Hai không nói chuyện.

Rất hiển nhiên đây là bà bọn nhỏ dận dò chứ sao.

Bà Hân xét thấy ông già này đang trách mình đây, bà không phục vỗ đùi, “Vợ thằng Hai, đều tại cô, nếu không phải cô đưa ra ý kiến xấu này.....”

“Mẹ ——” Chị dâu Hai ỳ ỳ khuất vô cùng, làm sao còn đồ cho cô chứ, còn không phải là bà bọn nhỏ nhìn không mất vợ chú Ba, không muốn làm cho cô ta ăn được thư thái nên mình liền thuận miệng phụ họa một câu sao?

Làm sao còn nói cô?

“Chính là cô! Tôi làm mẹ, làm bà nội, sao có thể khất khe con cháu. Chính là thím Hai, chị dâu như cô, này ra ý xấu xa! Được rồi, đừng cãi nhau âm ỉ, trong nhà còn dư lại một chút bánh ngô, để cho vợ thằng Hai ăn hết.”

Chị dâu Hai kêu một tiếng, chạy về Đồng Sương phòng khóc.

....

Lâm Lam dẫn Tiểu Vương một đường trở về nhà, mặc dù có chút mệt mỏi, cũng rất vui vẻ.

“Mẹ, chúng ta chính mình làm cơm!” Bọn nhỏ vui mừng nhảy cẫng lên.

“Anh cả đâu?” Lâm Lam nhìn một vòng, không thấy Đại Vương.

Đứa nhỏ này hôm nay làm cho cô rất kinh ngạc, vốn cho là nó giúp đỡ bà bọn nhỏ mắng cô, không nghĩ tới ngược lại làm trận phản chiến.

Tam Vương đem mấy bánh bột ngô để xuống chỗ bếp lò, “Anh cả con đặt lương thực xuống liền cầm bánh bột ngô đi cắt cỏ rồi. Mẹ nhìn, còn dư lại con đều cầm trở về. Hắc hắc.”

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam đưa nhỏ này thần kinh thô nhưng bây giờ, rất tốt. Có điều Đại Vương là xấu hổ, hay muốn vạch rõ với cô hả?

Cô nói: “Chúng ta làm canh với bánh bột ngô, đợi buổi tối mẹ cho thêm các con bánh áp chảo.”

“Tốt, tốt!” Bọn nhỏ rất vui vẻ.

Mạch Tuệ chủ động đi lấy củ nhóm lửa, Nhị Vương hỗ trợ rửa nồi, Tiểu Vương còn cầm bầu nước múc nước để cho mẹ nhào bột mì.

Lúc này Hàn Thanh Tùng vào trong viện, trong tay còn đang cầm một bó đậu hai quả dưa vàng một trái cà tím hai quả cà chua.

Không nghĩ ngờ anh theo trở lại.

Trong lòng Lâm Lam thoải mái một chút, vốn cho rằng anh ở lại an ủi bà bọn nhỏ đâu, cô cầm một cái hồ lô đi đón hán, “Anh hái nhiều như vậy, bà bọn nhỏ không nở mắg à.”

Mỗi lần cô trộm lấy một nắm

Hàn Thanh Tùng nhìn cô, “Thím Hai và có thím Ngự cho.”

Ồi, xem nhân duyên của người ta này, lớn lên anh tuần chính là chiếm lợi a.

Cô vui sướng nhận lấy đi.

Hàn Thanh Tùng muốn nói lại thôi.

Lâm Lam biết tâm tư của anh, nhất định là xấu hổ chứ sao?

Lúc trước cô nói bà bọn nhỏ khắt khe nhà mình, anh không tin, hiện tại sự thật bày ở trước mặt chứng minh anh sai lầm rồi, là mẹ anh làm không đúng, cái này tương đương để cho anh bêu xấu chứ sao.

Lòng tự ái nam nhân nặng như vậy, rất ít người chịu nhận sai lầm, nhận sai ba phần đã quá tốt rồi.

Cô bản ý cũng không phải muốn anh khó chịu, chỉ là muốn để hán hiểu chân tướng mà thôi, tất nhiên sẽ không có lý không buông tha người, càng không muốn làm gay gắt gây mâu thuẫn vợ chồng.

Lại nói, cô cũng muốn Hàn Thanh Tùng vạch mặt rõ ràng với bà bọn nhỏ, anh không phải người như vậy, phong tục cũng không cho phép anh làm vậy.

Nếu ai đối xử với cha mẹ già mình thế, lão bí thư chỉ bộ có thể mở đại hội bạt tai trước mặt mọi người.

“Anh rửa tay ăn bánh bột ngô đi.”

Hàn Thanh Tùng: “Để anh làm.”

Anh đem bầu nước cầm đi rửa rau, chờ lúc rửa xong đưa cho Lâm Lam, nói: “Chuyện này là anh không tốt.”

Lâm Lam cúi đầu cắt rau “Đều là người một nhà, đâu có chuyện ai tốt ai không tốt, em cũng không phải tranh cãi ai đúng ai sai, chỉ mong sau này anh chiếu cố lấy bọn nhỏ nhiều hơn là được.”

Cô vốn còn suy nghĩ đem nồi đoạt lại, anh khẳng định tức giận và trở mặt với mình, không nghĩ tới anh chẳng những không có trở mặt còn giúp một tay.

Nhìn như vậy, cũng không phải là bất trị.

Hàn Thanh Tùng gạt đầu, “Anh hiểu.”

Nếu trở lại, tất nhiên phải che chở vợ con chu toàn, sau này cả nhà sống tốt qua ngày.

Bên kia Mạch Tuệ đem nước đốt lên, “Mẹ, được rồi.”

Lâm Lam vội vàng đem cà chua bỏ vào, nấu canh cà chua, đáng tiếc không có trứng gà, trong nhà cũng không có dầu.

Tuy vậy, bọn nhỏ lại rất vui vẻ, bởi vì đây là bữa đầu tiên nhà mình tự nấu.

Một chút canh cà chua phía trên nổi lên dầu vàng, cho ít hành, đỏ đỏ xanh xanh, dù không có trứng gà cũng đặc biệt xinh đẹp, rất muốn ăn.

“Ăn ngon! Mẹ nấu cơm ăn ngon!”

“So với bác gái cả nấu cơm, ăn ngon hơn nhiều!”

Lâm Lam cười giống như mẹ già hiền lành, “Chớ nói lung tung, bác gái cả các con nấu cơm rất ngon.”

Người ta lấy bản lĩnh thật sự.

Ăn cơm xong vội vàng đi xuống ruộng, trẻ con đi cắt cỏ, trong nhà nuôi vịt nhỏ đó, còn phải chuẩn bị chút rau dại cho chúng nó ăn.

Mau đến thời điểm buổi trưa tan tầm, Chị dâu cả tìm được Lâm Lam, “Em dâu, đi về nhà cùng chị nấu cơm. Cha cần dặn rồi.”

Lâm Lam không tiếp: “Chị dâu cả, em dâu biết nấu cơm, buổi sáng cho bọn nhỏ lấy nước nấu cây hồng, khó ăn muốn chết.”

“Vậy cũng ăn ngon hơn chị. Chính mình biết mình làm cái gì, đi nhanh đi, mau đến bữa cơm trưa.”

Cô thân là chị dâu cả, phải chịu trách nhiệm sự hòa thuận của gia đình, điều tiết mâu thuẫn, mẹ chồng giao nhiệm vụ cho cô, chỉ có thể kiên trì làm.

Lâm Lam vẫn tránh ra, cười nói: “Chị dâu cũng đừng đa nghi, buổi sáng em làm chút bột bắp còn không có chuẩn bị xong đâu, không làm tiếp sẽ hỏng, em phải nhanh đi về luộc chín.”

Chị dâu cả kéo cô lại, giọng nói mang theo thỉnh cầu, “Em dâu, chị dâu nhờ cậy em a, đừng tức giận với mẹ, làm gì có con cháu cùng cha mẹ bất hòa? Người một nhà không nói hai nhà nói, mẹ chồng mình có không phải, nhưng nói như thế nào cũng là mẹ chồng mình, chị vốn cũng không thể lướt qua mẹ. Nếu để cho bà gây chuyện, đối với danh tiếng của em ba cũng không tốt.”

Đây chính là biến tướng khuyến cô bỏ qua chuyện ngày hôm nay.

Lâm Lam nói: “Chị dâu cả, có một số việc em thật sự rất tức giận, dù sao em vốn chính là người đàn bà đánh đá thanh danh không tốt, cũng sẽ không vì thanh danh mà ủy khuất mình lấy lòng người khác. Em nói thẳng đi, em muốn chia nhà tự mình làm chủ, không muốn nhiều người như vậy ở một trong nỗi trợn lẩn. Cơ hội tốt như vậy, chị dâu cả chị không muốn sao?”

Chị dâu cả cười khỏ.

Muốn ở riêng, cô so với bất luận kẻ nào cũng muốn được không.

Nhưng là vợ con trai trưởng, trừ phi cha mẹ già nói muốn đi theo con trai nhỏ, đem con lớn chia ra, nếu không nhất định cần nhà con trai trưởng đi theo đường lão, cô dám nói không?

Anh cả Hàn sẽ trở mặt tại chỗ, đừng xem anh mặt ngoài trung thực, thật ra thì kém xa chú Ba.

Lâm Lam nghĩ tới chị dâu cả hằng ngày chiều cổ mình, nên không có cứng ngắc cự tuyệt, mặt mũi chị dâu cả vẫn muốn cho.

Nhưng đã đến nhà xong, cũng không phải do bọn họ.

Lâm Lam và Chị dâu cả vào cửa nhà, đám đàn ông còn không có về nhà, vừa hay nhìn thấy chị dâu Hai ở nơi đó gặm bánh ngô, gặm đến nước mắt nước mũi rơi xuống, cái kia ừy khua! a.

Lâm Lam cười nói: “Chị Hai, chị thích ăn bánh bột ngô với rau lang như vậy à.”

Mấy ngày qua Chị dâu Hai một không ăn, Lâm Lam cũng nhìn thấy, lúc này làm sao lại ăn rồi?

Nghe tới cô ta hỏi mình thuốc sâu vị gì, mình hỏi cô ta một chút bánh ngô vị gì cũng không coi là bỏ đá xuống giếng.

Chị dâu Hai oán hận trừng cô một cái, rõ ràng không tiếp lời, chỉ đem bánh ngô nhai thành tiếng, giống như gặm thịt người vậy.

Nấu cơm Lâm Lam chắc là không biết làm, đời này cô đều không muốn nấu cơm cho bà bạn nhỏ.

Lâm Lam trực tiếp đi vào phòng phía đông.

Bà bạn nhỏ dán thuốc dán thờ dài thờ ngắn, đơn giản mà nói chính là mình mệnh khổ, con trai bất hiếu, con dâu là dạ xoa các loại.

Lâm Lam nhìn bà bạn nhỏ một cái, không chút khách khí vạch trần bà, “Tôi nói bà bạn nhỏ, bà cũng khỏi phải diễn trò, chúng ta liền mở ra cửa sổ ở mái nhà nói thẳng đi. Lúc này, bất kể bà làm sao, tôi không bao giờ tìm chết tại họa chính mình. Các người làm tôi không thoải mái, tôi liền biến đổi biện pháp tại họa các người. Tôi chính là muốn ở riêng, chỉ sợ ăn trâu ăn rau, chính mình làm chủ ăn được cũng thoải mái, không cần phải ở chỗ này ăn không đủ no mặc không đủ ấm còn ngày ngày bị xem thường mắng tới mắng đi.”

Bà Hàn tức giận tới mức run run, “Cô, cô..... cô.....”

Muốn phản bác cô, nhưng tìm không ra cơ hội.

Cái miệng nhỏ của Lâm Lam chiêm chip lên tất nhiên không phải là chỉ biết lần qua lộn lại nói hai câu vô on bất hiếu, các loại lời nói nông thôn của bà bạn nhỏ sao có thể sánh bằng, cô không gián đoạn nói: “Nếu đã ở riêng vậy thì nhẹ nhàng mà sung sướng, nhà cửa chia, lương thực chia, dụng cụ chia, còn có tiền gửi ngân hàng trong nhà cũng muốn chia. Lương thực chúng ta nhất định phải lấy về, không cho vậy thì thu lương thực lấy nhiều một chút.”

“Cô, cô muốn không đường lão.....” Bà bạn nhỏ dùng sức la.

Lâm Lam tất nhiên sẽ không bị bà cắt đứt tiết tấu, tiếp theo lời mở đầu tiếp tục nói: “Còn có tiền trợ cấp cha bạn nhỏ kiểm về, bao nhiêu năm như vậy trong tay bà tiết kiệm không một ngàn cũng có tám trăm. Bà đừng nói với tôi cái gì có Út chú Út đi học tiêu xài, cái này tôi không nghe! Chúng ta có nghĩa vụ nuôi orton cha mẹ, không có nghĩa vụ nuôi hai phe vật. Con mình ăn không đủ no mặc không đủ ấm, không có tiền đi học, không có tiền xem bệnh, tại sao phải nuôi con người khác? Tiền trong tay bà, ít nhất phải cho tôi ba trăm.”

“Nằm mơ, nằm mơ! Mau rút!” Bà Hàn cơ hồ muốn điên rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Chị dâu Hai đang cầm bánh ngô trực tiếp cầm luôn, muốn nói mát mắng chửi người cũng quên, lòng tràn đầy đều là: mẹ của ta a, người đàn bà đánh đá đi gặp Diêm Vương liền được khai khẩu sao?

Chị dâu cả ở một bên ngây người như phỗng, vốn lúc này còn muốn mở miệng khuyên lại không nói được, đầu óc cũng không tốt, không biết phải nói gì.

Miệng vợ chú Ba là thế nào lớn lên, trước kia chị khóc lóc om sòm, lập đi lập lại lật tới lật lui, hoặc chính là tôi không sống hủ dọa người.

Hôm nay là muốn lật trời rồi.

Nghe một chút có nói những lời đó, cũng là chuyện mình nghĩ thật lâu nhưng làm sao đều nói không ra lời.

Người ta sao lại muốn nói liền nói thế?

Mỗi một câu đều nói đến trong tâm khảm cô.

Đúng vậy a, tại sao bọn họ đường lão còn phải nuôi hai phe vật a.

Chú Út có Út nghe nói là đi học, nói thật ra đó chính hăng hái, học tập không giỏi còn học cái gì?

“Bà nếu không đồng ý, vậy chúng ta phải xin bị thư chỉ bộ đại đội trưởng cần nhắc quyết định. Đem những chuyện này, từng chuyện nói rõ ràng, đến lúc đó chia như thế làm sao chia! Muốn chúng ta vẫn nuôi con trai con gái bà, không có cửa đâu, chính mình còn nuôi không được con mình đó!”

Bà Hàn đã bắt đầu đầm bộ ngực.

Cái này mọi người cũng thấy nhiều, chỉ cần nói không lại đối phương, vừa tức giận chết, bà sẽ như vậy.

Lâm Lam cũng không chiều bà, “Còn có một chuyện tôi phải cùng bà bạn nhỏ nói một chút. Nếu như đã ở riêng, chuyện đường lão chúng tôi sẽ không từ chối. Nhưng đường lão cũng phải thương lượng tốt, bắt đầu nuôi từ tuổi nào, bốn đứa con trai làm sao nuôi, là thay phiên nuôi, hay là các nhà góp tiền. Nhưng mà tôi cảm thấy trước lúc còn không có cùng những đứa con trai khác ở riêng, chúng ta sẽ không đóng góp điểm công và lương thực, dù sao chúng ta cũng không biết là đường lão hay là nuôi người khác đúng không?”

Lâm Lam cảm tức đầu số gây tội Bà Hàn này

Cô Út chú Út tiêu tiền của anh ba, kết quả thì sao?

Bọn họ chẳng những không biết ơn, ngược lại lòng tham không đáy, cảm thấy đương nhiên, chờ sau này anh ba chuyển nghề không có tiền trợ cấp, bọn họ lập tức oán giận trách móc anh.

Những kẻ này cùng bà bạn nhỏ là nhất mạch tương thừa!

Dựa theo trong truyện, cô Út đem Mạch Tuệ làm đứa ở sai sứ, nhưng còn đem Mạch Tuệ dạy thành tham hư vinh lại vạ vạ, nguyên chủ xem không hiểu còn tưởng rằng là chuyện tốt nuông chiều thói phồng. Mà Đại Vương đi theo chú Út lần lớn hắc đạo, hãm mộ chú Út ở trường học hô phong hoán vũ, cười xe đạp mặc quân trang màu xanh giống như một nhân vật, kết quả là bị mang theo đánh nhau ầu ả bắt học võ thuật.

Nếu không, nguyên chủ là phụ nữ nông thôn không có kiến thức, làm sao có thể đem mấy đứa trẻ dạy thành như vậy?

Con bị làm hư, nếu như ở địa phương lớn cỡ bàn tay như nông thôn, đơn giản chính là hết ăn lại nằm, một khi chạy đến trong thành thấy quen mặt bị dẫn đi lên lạc lối, là dễ dàng hòng nhất.

Lúc trước cô và bạn nhỏ không có nhiều tình cảm, cảm thấy chỉ cần thay đổi tương lai cũng đủ.

Có thể mấy ngày nay chung đụng cùng với bà bạn nhỏ quá đáng, làm cho cô vô cùng tức giận, cô quyết định chẳng những tương lai thay đổi, quá khứ cũng phải tính sổ sách!

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bà mẹ tham ăn

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Mắng Bà Hàn đến suốt nửa bị tăng huyết áp, toàn thân Lâm Lam đều thoải mái giống như ở trong spa, vỗ vỗ tay ngâm nga bài hát đi mất. Không đi mà còn đợi mọi người trở về để xem bà bọn nhỏ trình diễn tiết mục cáo trạng sao?

Bà Hàn nằm lệch trên giường gạch không dậy nổi, tay chỉ vào bóng lưng của Lâm Lam run run giống như bị bệnh Parkinson.

Lâm Lam cười cười với Chị dâu Cà và Chị dâu Hai đang ngầy ra như phồng. “Chị dâu Hai, ăn bánh ngô cũng từ từ thôi, đừng để nghẹn.”

Cô đi ra khỏi phòng, chỉ thấy Nhị Vượng đang đứng ở cửa thò đầu ra nhìn vào, mà Mạch Tuệ thì đang dẫn Tiểu Vượng nhìn quanh ở chỗ của sân viện, ánh mắt của mấy đứa nhỏ của Nhà bác cả và nhà bác hai nhìn cô đều kinh ngạc.

Oa, còn có người dám mắng bà nội kia!

Lâm Lam thấy con của mình thì trong lòng dâng tràn một tình cảm ấm áp, “Không có việc gì, chúng ta về nhà ăn bánh nướng áp chảo nào!”

Cô dẫn mấy đứa nhỏ ra cửa bỗng có chút lo lắng, không biết khi Hàn Thanh Tùng biết được thì có đánh nhau với cô không nữa?

Được rồi, mặc kệ nó!

Chỉ cần không động thù thì tên đàn Hàn Thanh Tùng miệng lưỡi kém cỏi kia có lột lưỡi trăm lần cũng không phải là đối thủ của cô.

Nhị Vượng thấy Đại Vượng đứng ở sau đồng có khô liền gọi lại: “Anh cả, anh trốn của chỗ đó làm cái gì vậy?”

Đại Vượng mắng: “Mất của mày mù sao, anh cũng không phải ăn trộm thì trốn cái gì chứ? Anh đang bắt ve sầu đó.” Sau đó thằng bé từ từ đi đến cây ngô đồng bên cạnh, dọa mấy con ve sầu vốn đang khàn giọng kêu inh ỏi bay đi mất.

Lam Lam “...”

Cô ngẩng đầu nhìn lên, Đại Vượng trốn ở trên cây không lộ mặt, cô nói: “Đại Vượng, về nhà ăn cơm.”

Trên cây truyền đến giọng nói râm rĩ, không biết là có đồng ý hay không.
Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam cũng không muốn ép con quá mức, “Tam Vượng đâu rồi, lại đi bơi rồi hả? Đại Vượng, con phải xem em chặt một chút, không được để em tự mình đi đến con nương lớn ở phía nam, quá nguy hiểm.”

Thằng nhóc phá phách này, có nước là quên mẹ, trong nhà có chuyện gà bay chó chạy gì cũng không biết cả.

Trên đường về Mạch Tuệ cười nói: “Mẹ, anh cả của con xấu hổ đó.”

Nhị Vượng bĩu môi nói: “Đó là do trong lòng cảm thấy xấu hổ thôi.”

“Đừng nói anh cả của các con như vậy, anh cả các con là đứa nhỏ tốt, nỗi của nhà chúng ta cũng là do nó khiêng về mà.”

Tiểu Vượng cười nói: “Còn có bột báp.”

Lâm Lam suy nghĩ, Đại Vượng là đang để ý với sự thay đổi của mình sao? Tiểu tử này!

Về đến nhà, cô phát hiện trên bếp lò có nửa bình dầu, còn có hai quả trứng gà, và một giỏ rau củ đủ loại.

Lâm Lam đi ra ngoài nhìn xem, không thấy Hàn Thanh Tùng, nhưng mấy thứ này nhất định là anh mang về.

“Bánh nướng áp chảo, bánh nướng áp chảo...” Mấy đứa nhỏ vui vẻ chạy nháy.

Lâm Lam cười nói: “Hôm nay làm món trứng trắng rau hẹ, bên nồi thì có bánh nướng áp chảo.”

Mùa này khó mà có được rau hẹ tươi ngon mộng nước như vậy, làm trứng trắng chính là ngon nhất.

Tuy kiếp trước trù nghệ của cô không quá xuất chúng, nhưng chút ít đồ ăn để dỗ trẻ con này cũng có thể làm

Cô cắt nhỏ rau hẹ ra, rồi đánh hai quả trứng gà vào, thêm chút muối rồi đánh đều, sau đó đợi chảo nóng thì cho một muỗng dầu.

Dầu quá ít nên ở đáy nồi nhìn không thấy, Lâm Lam dứt khoát buông thìa, cầm chai hào phóng đổ xuống.

Mấy đứa nhỏ: “!!!”

Nguyên một đám không thể khép miệng lại được.

Tiểu Vượng bỏ lên bếp nhìn vào trong. “Mọi người xem a, dầu có thể chiếu ra cái bóng rồi!” Thằng bé lại trừng mắt nhe răng với vũng dầu trong nồi.

Mạch Tuệ một tay kéo thằng bé ra, “Đừng để nước miếng nhỏ vào trong đó.”

“Mẹ, chừng này dầu đủ để bác gái cá nấu ăn nửa năm đó.” Nhị Vượng thuộc phái thực lực diễn xuất, trừng mắt ngốc chó luôn rồi, quá rung động.

Chị dâu Cà xào rau không thêm dầu, nước muối đun sôi rồi thêm vài giọt váng dầu là được.

Lâm Lam có chút ngưng ngừng, kiếp trước có thói quen tiêu tiền như nước, thoáng cái không sửa được. Đoán chừng về sau bản thân mình ngoài cái danh người đàn bà đánh đá thì phải chịu thêm tiếng xấu là tham ăn nữa rồi. Chẳng qua cô cũng muốn tìm lại chút mặt mũi cho mình, “Trứng trắng mà thiếu dầu thì sẽ không thơm. Ăn một trăm lần không có mùi vị không bằng chỉ ăn hai bữa có mùi vị a.”

Bọn nhỏ ha ha cười rộ lên, đều muốn nói là rất thơm.

Nhị Vượng lại lo lắng sau này trong nhà cứ vừa kiếm được chút dầu thì thấy đáy, một năm sau đó chỉ có thể trông thấy mà thèm, cũng thế thậm giống như mấy nhà thèm khát vợ ở trong thôn.

Má ơi, chỉ nghĩ như vậy thôi mà nó đã giật mình rồi, tranh thủ thời gian nói, “Mẹ, về sau con giúp mẹ nấu cơm.”

Mạch Tuệ thì cho rằng thằng bé muốn ăn vụng nên cũng tranh thủ nói: “Nào có chuyện để con trai nấu cơm chứ, con là con gái, đương nhiên cứ để con làm.”

Lâm Lam lại cảm thấy Nhị Vượng nấu cơm cũng rất tốt, ai nói chỉ có con gái mới nấu cơm chứ?

Lại nhớ lại kiếp trước Mạch Tuệ hư vinh thành tính, không học tập không tiến tới, cả ngày chỉ muốn ăn mặc trang điểm xinh đẹp để hưởng thụ cảm giác hư vinh khi được nam sinh vây quanh như trăng sáng, còn nữ sinh thì ghen ghét. Lâm Lam có chút đau đầu, thậm nghĩ tẩy não phải được thực hiện từ nhỏ, thời thời khắc khắc cảnh tỉnh con bé.

“Con gái à, không có ai quy định là con gái thì phải nấu cơm làm nội trợ, con gái cũng phải học hành cho tốt, tự tôn tự ái, chuyện này quan trọng hơn bất kỳ cái gì.”

Mạch Tuệ không hiểu, “Nhưng mà trong thôn chúng ta đều là nữ nhân nấu cơm mà.”

Nhị Vương cũng cười cười nói: “Bà nội đã nói hết ăn lại nằm thì sẽ không tìm được nhà chồng đâu.”

Lâm Lam cắt một tiếng nói: “Cô Út của con so với ai cũng đều hết ăn lại nằm hơn, sao bà ấy không nói cô của con hả? Mẹ nói cho các con nghe, con muốn tìm người như thế nào, thì có thể tìm được người thế ấy.”

Mạch Tuệ cười ha ha nói: “Vậy con muốn tìm một người trong nhà có bột mì ăn không hết, dầu ăn không hết, các loại tiền tiêu mãi không hết.”

Nhị Vương: “Thật ngại quá, người mà em muốn tìm thì anh cũng muốn a.”

“Vậy thì thế nào?” Lâm Lam nói: “Chỉ hướng thì cần lập nên từ lúc nhỏ. Mẹ nói cho các con biết, muốn tìm người như thế nào, thì đầu tiên con phải là người như thế trước đã. Ví dụ như con không muốn nấu cơm nhưng lại muốn ăn ngon thì con phải là một người sành ăn, như vậy mới có thể tìm được người có thể làm thức ăn ngon cho con. Con muốn tìm người có bột mì và dầu ăn không hết thì trước tiên con phải có tầm mắt và bản lĩnh để có thể tiếp xúc với người như vậy trước. Nếu con không học hành thì cả đời cũng chỉ có thể tiếp xúc với những người ở trong thôn thôi, cùng lắm là tìm được người làm tài xế hay đồ tể gì đó. Nhưng nếu như con học hành thật tốt, về sau thi lên cấp ba, vậy thì có thể vào trong thành phố làm công, lại nỗ lực cố gắng thi đỗ đại học, thậm chí là đại học trọng điểm! A, như vậy thì thật là khó lường rồi! Người mà con tiếp xúc chính là người của tầng lớp phía trên, hoạt động trong vòng luân quần đều là người làm công tác văn hóa, lúa gạo dầu muối không phải chỉ là chuyện nhỏ sao. Cho nên a, tất cả đều được quyết định bởi chính các con thôi!”

Lâm Lam nhéo mũi của Mạch Tuệ: “Ví dụ như rõ ràng đã lên cấp ba rồi, nhưng cả ngày lại không có ý chí tiến thủ, chỉ lo ăn mặc cho đẹp, rồi nhìn chăm chăm vào mấy tên lưu manh du thủ du thực của mấy nhà cán bộ nhỏ, vậy thì làm được cái gì?”

Mạch Tuệ bừng tỉnh đại ngộ nói: “Mẹ, mẹ đang nói đến cô Út của con sao?”

Lâm Lam: Mẹ rõ ràng là nói con mà!

Tiểu Vương: “Mẹ, con muốn nghe được âm thanh hay nhất trên đời!”

Lâm Lam hôn hôn đầu của thằng bé: “Vậy thì trước tiên con phải luyện thành một đôi tai có thể nghe rõ a.”

Tiểu Vương lập tức nghiêng tai lắng nghe: “Mẹ, cháy rồi!”

Lâm Lam: “Má ơi, chỉ lo nói chuyện với mấy đứa các con, hết thời gian mất rồi!”

Một hồi lưng cuống tay chân, nôi cháo loãng xoảng, cuối cùng trứng trắng rau hẹ cũng làm xong.

Trước tiên Lâm Lam dọn trứng trắng lên, để cho mấy đứa nhỏ ăn chút đỡ thèm, lại lại bắt cháo lên, thêm nữa gạo nước, rồi đổ đậu giã và quả cà đã rửa xong vào trong, thêm chút tương của nhà nông rồi khuấy đều. Sau đó trộn bột ngô thành bánh bột ngô rồi để bẹp ra,dán lên thành nôi nước đang nấu để làm thành bánh nướng áp chảo.

Tiểu Vương và Nhị Vương cũng muốn tranh giành để bẹp bánh bột ngô.

Advertisment / Quảng cáo

Tiểu Vương dùng tay nhỏ ấn ấn mấy lần rồi để cho mẹ dán lên tren.

Theo cách ăn nôi của nhà nông ở hiện đại thì bánh bột ngô chính là được nấu như vậy đấy, đợi sau này có cũng phải nghĩ cách mua được thịt để nấu cho bọn nhỏ một nôi như vậy.

Trong nôi là thịt, trên cạnh nôi thì có nướng bánh ngô, có bao nhiêu thơm ngon cũng không cần phải nói rồi.

Cô vừa nghĩ vừa cùng con mình làm việc, nuột nước miếng một cái, dán bánh bột ngô lên nôi rồi bắt đầu nấu.

Mùi thơm kia nhanh chóng bay ra.

“Mẹ, mẹ làm món gì ngon mà sao lại thơm như vậy? Con ở đằng xa đã ngửi thấy rồi!” Tam Vương gánh một cây gậy gỗ mốc quần áo và giày rom của mình, còn trên người thì chỉ mặc một cái quần cộc, chạy từ bên ngoài vào, không thể chờ đợi mà xông vào trong phòng, trông thấy trên bàn có một tô trứng trắng rau hẹ thì hai mắt lập tức tỏa sáng, thò tay ra muốn bốc lấy.

Nhị Vương đập một cái dây tay thẳng bé ra, “Cả ngày đi trong nước mờ mịt du đãng, em bắt được mấy con cá về hả?”

Tam Vương vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, “Không có vấn đề gì, ăn trưa xong lại đi bắt.”

Lâm Lam tranh thủ thời gian dặn dò thằng bé, “Đừng mãi ngâm trong nước cả ngày, rất nguy hiểm đó có biết không. Trong nước có châu chấu, chuồn chuồn, dâm phải con thì làm sao bay giơ?”

Tam Vương không đồng ý: “Sẽ không đâu.”

“Con nói là không, nhưng đến lúc dâm phải thì đã trễ rồi. Còn nữa, không được chạy đến con nương lớn ở phía nam đâu, chỉ được chơi ở con sông phía tây thôi.”

Nước sâu và nước cạn không giống nhau.

Tam Vương còn muốn nguy biện một chút, lúc này Hàn Thanh Tùng từ bên ngoài đi vào.

Thằng bé nhìn thấy cha, lần đầu tiên chủ động chào hỏi: “Cha, mau tới ăn trứng trắng rau hẹ đi, rất thơm đó.”

Ăn còn chưa ăn nữa, mà đã nói là thơm, Nhị Vương cười không ngừng.

Hàn Thanh Tùng rửa sạch tay rồi đi vào, thấy chai dầu đã được dùng gần hết rồi, liền nói: “Sau này trông chút đậu phộng ở trước nhà và sau nhà đi.”

Đậu phộng có nhiều dầu, cũng có thể phụ giúp một chút, nếu không thì cũng chỉ có thể chờ cuối năm trong đội phân xuống.

Ở nông thôn cũng không giống với trong thành phố, không thể mua theo tháng như trong thành phố.

Lâm Lam nhìn xem vẻ mặt của anh, có lẽ là không biết chuyện mình mừng mẹ của anh rồi. Chỉ cần anh không chính tai nghe thấy, người khác thuật lại thì có thể chơi xấu mà nói người khác thêm mắm thêm muối, mình chẳng qua là đi nói một chút về chuyện ra ở riêng thôi.

Kết quả Hàn Thanh Tùng giống như không có chuyện gì, có thể là không biết.

Lâm Lam dứt khoát không thêm nghĩ nữa, nhỏ giọng nói với Hàn Thanh Tùng: “Chính mình trồng mấy cây thì có thể giúp được gì, có cách nào khác có thể kiếm được chút dầu thực vật không..... Cái này, chia ít thế này không đủ để đỡ thêm đâu.”

Cô có chút chột dạ, xúi giục Hàn Thanh Tùng đi quan hệ buôn bán vật tư như vậy chính là làm sai đây.

Nhị Vương còn ở một bên quan tâm, tham ăn như vậy thật không có vấn đề sao?

Ai biết Hàn Thanh Tùng không có tức giận, ngược lại gật đầu, “Để anh nghĩ cách.”

Dựa vào chút dầu phân xuống thế này cân bản không đủ để cả nhà ăn, điều này rất rõ ràng.

Trước khi ở riêng thì bà bọn nhỏ vẫn luôn khiến cho tất cả mọi người không có ăn coi như xong, hiện tại đã ở riêng, tự mình làm chủ,đương nhiên muốn cho con mình ăn ngon chút.

Hướng chỉ nhà cũ của nhà họ bạng còn nuôi hai người cô Út chú Út không chịu đi kiểm việc làm, rõ ràng là để cho người trong nhà nắm chặt dây lưng quần cả ngày chịu đói, cũng không thể trách trạng thái hăng ngày của bọn nhỏ chính là: “Mẹ, thật đói, lúc nào ăn cơm.”

Ra ở riêng, chuyện đầu tiên Hàn Thanh Tùng nghĩ đến là để cho vợ con ăn cơm no, không cần ngày ngày chịu đói giống như trước kia vậy.

Thấy Hàn Thanh Tùng đáp ứng thống khoái như vậy, Lâm Lam có chút kinh ngạc, cô vốn cho rằng người luôn nói đến nguyên tắc này, khẳng định sẽ mắng cô cứ nghĩ đến đường ngang ngõ tắt, sẽ bị cho là cái đuôi của tư bản chủ

nghĩa đấy.

Nếu thái độ của anh không tệ, Lâm Lam quyết định thừa thắng xông lên, “Chúng ta đã ra ở riêng rồi, có phải cũng nên bảo đại đội tách hộ khẩu luôn không?”

Cô thấy bà bọn nhỏ có ý là ở riêng nhưng chẳng tách hộ gia đình, sổ sách nhận đầu thực vật hay thực phẩm, phụ phẩm đều do bà bọn nhỏ nắm lấy, như vậy thì mình không thể làm chủ được.

Có hộ khẩu thì mới có những sổ sách khác, như vậy điểm công mới tính toán cho mình, thu được lương thực cũng có thể chia đến nhà mình.

Nếu Hàn Thanh Tùng nói sau này hãy nói, thì cô sẽ tự mình đi làm!

Ai ngờ Hàn Thanh Tùng lại gạt đầu, “Ăn com trưa xong thì sẽ đi nói.”

Lâm Lam Nghe lời như vậy?

Chẳng lẽ là bị bà bọn nhỏ làm cho lòng cảm thấy rét lạnh rồi? Nghĩ lại nội dung cốt truyện, anh vốn là bị vợ làm cho rét lạnh lòng, kết quả hiện tại ngược lại bị mẹ ruột làm cho thất vọng đau khổ.

Chuyện này có chút buồn cười rồi, Lâm Lam nhìn có chút hà hể.

Lâm Lam nhìn xem bên ngoài, Đại Vượng còn chưa có trở về, hỏi qua thì Tam Vượng nói từ thằng bé lấy bánh bột ngô cùng cây cột ở nhà bà nội rồi đi ra ngoài mất rồi.

Từ trước đến giờ Tam Vượng đều bán đứng anh trai của nó không lưu đường sống.

Lâm Lam nói với Hàn Thanh Tùng: “Đại Vượng cả ngày chạy ở bên ngoài cũng không phải là chuyện tốt, có cần phải thương lượng một chút với lão bí thư chỉ bộ và hiệu trưởng, đưa mấy đứa nhỏ đến trường học hay không?”

Đi học rồi thì Đại Vượng không thể đi ra ngoài chung chạ với người ta nữa, Tam Vượng cũng không có thể cả ngày ngâm trong nước.

Vừa nói đến đi học thì TamVượng vô cùng mâu thuẫn, lập tức bắt đầu giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, ó ồ lạp lạp.

Hàn Thanh Tùng thấy con không có hứng thú đối với việc học, lại nghĩ trước kia cô đều nói chỉ có bệnh thần kinh ở trong nhà không thông suốt thì mới đi học, hiện tại lại thay đổi muốn cho con đi học, chỉ sợ trong lúc nhất thời mấy đứa nhỏ chịu không được.

Anh nói: “Nhìn kỹ rồi hẳn nói, ăn com trước đi.”

Mặc dù Hàn Thanh Tùng nói không nhiều lắm, cũng không thích nói đùa, bình thường còn rất nghiêm túc, nhưng không làm trẻ nãi chuyện của bọn nhỏ, ở riêng thì tự mình ăn com, Lâm Lam nấu com lại tốn nhiều tâm tư, bọn họ ăn rất ngon.

Advertisement / Quảng cáo

“Bánh bột ngô mẹ nướng so với ngày tết trước kia ăn còn ngon hơn, vui quá!” TamVượng vui vẻ cười lộ ra hàm răng trắng.

Mạch Tuệ chế cười hẳn, “Còn ngon hơn ăn sủi cào không?”

Tam Vượng vươn tay đã mở năm ngón ra khoa trương nói: “Dĩ nhiên, ăn bánh chèo ta liền có thể ăn năm cái! Chỉ vừa đỡ thêm, làm sao mà ngon như ăn bánh bột ngô do mẹ làm, còn có trứng tráng rau họ nữa.”

Nhị Vượng chỉ mặt của thằng bé, “Một mình em ăn hết tương của cả nhà, còn dính tương đầy mặt.”

Mỗi lần Tam Vượng ăn tương đều dính đầy mặt, bà bọn nhỏ mắng cũng không đổi, quyết định không để cho nó ăn nữa.

Tiểu Vượng đưa bánh bột ngô trong tay lên định đi chấm tương trên mặt Tam Vượng.

Lâm Lam vội vàng lôi kéo thằng bé, “Bẩn, ăn trong chén đi nào.”

“Mẹ, sao mẹ lại chê con bẩn? Mỗi ngày con đều tắm kỹ đến nỗi một con rận cũng không có, cả thôn không có ai sạch hơn so với con đâu.”

Lúc này có hai con vịt nhỏ loạng choạng cái mõng đứng ở cửa nhà chính kêu cạc cạc, ngộ đảo đảo.

Lâm Lam nói: “Hai đứa chúng nó cũng ngày ngày bơi ở trong nước.”

Tam Vượng bữu môi dùng đầu ngón tay quét tương trên mặt rồi cho vào miệng ăn.

Mạch Tuệ cùng Lâm Lam đều bảothằng bé bẩn, liên tục nói buộc thằng bé phải đi rửa mặt, cả phòng tràn đầy tiếng cười khoan khoái.

Hàn Thanh Tùng nhất thời có chút trở mắt.

Đang lúc này anh cả Hàn cùng anh hai Hàn đẩy cửa đi vào, anh cả Hàn cười nói: “Ăn com há?”

Anh hai Hàn thì lại âm dương quái khí hừ cười một tiếng, “Anh nói em ba này, ra riêng rồi thì thật dễ chịu a, ăn cái gì ngon vậy, cũng không đưa qua cho mẹ một chén trước sao?”

Vừa nhìn thấy bọn họ, Lâm Lam nhất thời khản trương lên, không phải là bà bọn nhỏ để cho bọn họ tới đánh nhau chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Thiên vị con dâu

Lúc này anh cả Hàn còn có chút ngây người, lúc này anh ta và em hai đứng ở chỗ hàng rào gỗ ngoài cửa viện, nghe trong phòng truyền ra tiếng cười nói vui đùa, trong lòng có thể nói là không có tư vị gì.

Thử nghĩ xem trước kia ngày ngày đều đánh cho gã bay chó chạy, không có ngày nào vui vẻ, bây giờ đã ra riêng thì lại tự vui vẻ đến nói cười vui vẻ, khiến anh ta cảm thấy như có gì đó đâm vào lòng.

Nhưng mà vợ của em ba đích thật không giống với lúc trước nữa.

Lúc trước chỉ biết kéo căng mặt, không phải ù rử chính là mắng chửi người, chưa từng cười với ai.

Lúc này chẳng những nói chuyện hòa khí, còn lôi kéo các con khiến cho cả phòng vui vẻ náo nhiệt, giống như đổi thành một người khác vậy.

Đây cũng là chuyện tốt.

Xem ra vợ chồng thật không thể chia lìa quá lâu a, trước kia cảm thấy em ba làm lính rất tốt, có thể phụ giúp trong nhà, cũng khiến cả nhà vinh quang. Bây giờ thấy em ba trở lại, mặc dù không thể làm quan quân, nhưng cả nhà đều thật vui vẻ, so với bất kỳ chuyện gì đều quan trọng hơn cả.

Nghĩ như vậy nên anh ta cảm thấy em ba chuyển nghề cũng rất tốt, anh ta ủng hộ!

Lâm Lam vội vàng đi theo Hàn Thanh Tùng ra ngoài nghênh đón, cô thấy trong tay anh cả Hàn còn bung một cái làn nhỏ, bên trong có mấy cái bánh bột ngô, không khỏi có chút buồn bực, đây cũng không phải là tác phong của bà bọn nhỏ a.

Chẳng qua là thấy anh hai Hàn đứng ở đó bày ra bộ dáng đau xót, cô lại dễ phòng.

Sự chua chát trong lòng anh hai Hân a, thật ra là trừ ghen tỵ thì cũng còn lại ghen tỵ mà thôi.

Trước kia có tiền trợ cấp của em ba nên anh không muốn ở riêng, lúc này em ba đã chuyển nghề nên không có tiền nữa, anh ta chính là người đầu tiên muốn ở riêng đấy.

Đáng tiếc, lúc trước mình và vợ già bỏ làm người tốt, nịnh nọt bà bọn nhỏ, đến lúc đề cập đến chuyện ra riêng các loại thì lại cho mình mấy cái tát.

Bà bọn nhỏ đối xử với hân cũng không tốt như em tư, bà ấy liền chỉ vào mũi mắng mình gần chết.

Advertisement / Quảng cáo

Cho nên anh ta càng nghĩ càng biệt khuất a.

Vốn định tới nhà em ba xem một chút tình hình bày biện ăn nhà họ vừa ra ở riêng, ăn không có ăn, uống không có uống, không biết có bao nhiêu chật vật.

Kết quả cách thật xa chỉ nghe thấy người ta cười nơi vui vẻ như vậy, trong lòng anh ta chỉ cảm thấy khó chịu.

Lúc này nhìn thấy bọn họ đang ngồi đó ăn cơm trưa mà mặt mày hớn hờ, anh ta càng tức giận.

Không phải là nên nói lời chua chát liên tục sao?

“Anh nói em ba này, cho dù anh không từng đi bộ đội, nhưng cũng biết được trăm thiện hiểu đi đâu, em.....”

Lâm Lam đối xử với anh ta không khách khí giống như đối xử với anh cả, một tay cầm lấy nửa cây chổi đang tựa ở bên tường nằm trong tay, lạnh lùng nói: “Nếu không nói tiếng người thì cũng đừng mở miệng, tiến vào từ đâu thì đi ra từ đó đi, đừng chờ đến khi tôi dùng cây chổi chào hỏi anh.”

“Vợ của em ba a, tại sao em lại nói chuyện như vậy?” Anh hai Hân theo bản năng lui lại một bước, sợ Lâm Lam thật sự sẽ đánh anh ta.

Người đàn bà đàn đá này, đứng thấy bên ngoài già bộ nhảm mô nhân dạng (già bộ trông giống người thường), trong xương khẳng định vẫn là hung hãn như vậy.

Anh cả Hân nói với em trai mình: “Em trở về trước đi, anh nói chuyện với em ba một chút.”

Anh hai Hân còn không vừa lòng, “Anh cả, em cũng có lời gì muốn nói với em ba mà.”

Anh ta quay đầu nhìn Hân Thanh Tùng, “Em ba, không hoan nghênh anh hai sao?”

Hân Thanh Tùng: “Anh hai nghĩ nhiều.”

Anh hai Hân còn muốn vào trong nhà đi xem một chút bọn họ ăn cái gì, Nhị Vượng đã ôm hai khúc gỗ tới cửa, “Bác cả, bác hai ngồi đi.”

Anh cả Hân vội vàng nói: “Mẹ sợ các em nấu cơm còn không thuận tay, sai anh đưa mấy cái bánh bột ngô tới đây.”

Lâm Lam vội mới không tin, bà bọn nhỏ mà đánh lòng đưa mấy cái bánh bột ngô tới đây sao? Nếu không phải là có khẩu vị lớn hơn nữa thì chính là anh cả cùng chị dâu lớn tự chủ trương.

Hân Thanh Tùng thì chào hỏi và mời họ cùng nhau ăn cơm.

Anh cả Hân đứng ở cửa nhìn thoáng qua trong nhà, nhà chính chỉ có một cái bàn bát tiên, không biết là từ năm nào đào thải xuống để cho em ba dùng khi kết hôn, hôm nay đã gãy mất một chân nên dùng gạch đệm lên. Bên cạnh có hai cái ghế con mà chân ghế đã rụng lúc đi đứt rồi, bọn nhỏ cũng không muốn ngồi, tự mình cầm lấy bánh bột ngô rồi ngồi trên khúc gỗ hay cục gạch nhặt được mà ăn cơm đấy.

Ngồi cũng không có chỗ ngồi.

Quá gian khổ a.

Trong lòng anh cả Hân không khỏi cảm thấy chua xót, “Em ba a, lát nữa ăn xong thì chuẩn bị hai tấm gỗ, đi tìm thợ mộc làm mấy cái ghế nhỏ đi.”

Anh ta ngồi xuống khúc gỗ ở cửa, chào hỏi mấy đứa nhỏ, “Ăn bánh bột ngô đi, bà nội cho các con đó.”

Lâm Lam để cho bọn nhỏ bụng trướng trướng đến cùng ăn với bác cả và bác hai.

Mặc dù tất cả đều không muốn, nhưng Mạch Tuệ vẫn ôm chậu sành ra rồi lại đặt xuống.

Rau họ xanh biếc, trứng gà màu vàng, váng dầu màu vàng, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy trứng trắng rau họ để nhìn như vậy a.

Anh hai Hân thêm ăn đến nỗi ánh mắt phát sáng, theo bản năng muốn cầm lấy, lại phát hiện ra mình không có đũa, thăm mắng con nhóc chết tiệt kia thật keo kiệt, không đưa đũa cho mình mà còn kêu là mời người ta ăn cơm!

Sau đó anh ta liền phát hiện một chuyện khó lường, mặc dù trứng gà ít mà rau họ thì nhiều, nhưng mà..... chất béo mười phần a!

Trứng trắng này đã dùng bao nhiêu dầu vậy?

Anh cả Hân đau lòng một trận, mà ôi, lúc này mới ra ở riêng mà đã ăn hết dầu của cả nhà trong nửa năm rồi, vậy sau này phải làm sao a?

Vợ của em ba đích thật là không biết cách sinh hoạt a.

Nhưng anh hai Hân lại ghen tỵ muốn chết, con mẹ nó, ở riêng chính là tốt, cả nhà đã được ăn được trứng trắng rồi. Lúc ở nhà, mười ngày nửa tháng cũng không được ăn một bữa a. Đây là đàn ông, còn đàn bà và con nít thì càng đừng nói nữa, một tháng cũng không được ăn một lần.

Thấy được nhưng ăn không được, anh hai Hân gấp đến độ vô đầu bứt tai.

Nhưng anh cả Hân lại lo lắng mà nói chuyện với Hân Thanh Tùng, chỉ điểm một chút chính mình cũng sống không dễ dàng, phải biết tiết kiệm, không quản lý việc nhà thì không biết cúi gao dầu muối quý a.

Lâm Lam đều hòa khí trả lời lại, còn nói cảm ơn với anh ta, một bộ dạng khiêm tốn thụ giáo.

Anh cả Hân rất hài lòng, còn nói đến chuyện hai loại cơm, tỏ vẻ cha đã nói mặc dù trong nhà không đồng ý nhưng người một nhà vẫn là người một nhà, để cho Hân Thanh Tùng cùng Lâm Lam đừng nóng giận, người một nhà phải hòa hòa khí khí, đừng quá xa lạ.

Hân Thanh Tùng nhìn Lâm Lam một cái, nói: “Anh cả, anh đừng để trong lòng, em cùng mẹ mấy đứa nhỏ thật không oán hận đâu. Chính là ở riêng cần phải nuôi nhiều đứa nhỏ như vậy, dù sao cũng phải để chúng nó ăn no.”

Anh cả Hân biết anh không nói dối, lại nói mấy câu khơi gợi lại chút tình cảm... “Em ba, buổi tối về nhà thương lượng một chút chuyện ở riêng, em xem có được không?”

Hân Thanh Tùng gật đầu, “Được.”

“Em ba, em đừng có ở riêng rồi thì quên mất chuyện dưỡng lão a. Diêm công, lương thực, tiền, đều không thể thiếu đó.” Anh hai Hân tính toán khi em ba chuyển nghề thì thế nào cũng vẫn còn tiền.

Lâm Lam sợ Hân Thanh Tùng một lời liền hứa, lập tức nói: “Dưỡng lão chúng em nhất định sẽ làm, nhưng liệu tại cha mẹ còn có thể lao động, cũng chưa ở riêng toàn bộ, nhà của chúng em còn có năm đứa con chờ ăn cơm, tạm thời không có dư lực chăm điểm công cùng lương thực đi qua.”

Muốn dưỡng lão, thì hãy đợi mọi người đều ra ở riêng để hai người già sống một mình rồi nói sau, cũng không thể để chuyện đến lúc đó còn bóc lột mọi người mà nuôi thẳng tư được.

Advertisement / Quảng cáo

Hân Thanh Tùng nhìn nằng một cái, “Anh cả anh hai yên tâm, chuyện dưỡng lão em tuyệt đối sẽ làm theo các anh.”

Anh cả Hàn cảm thấy lỗi của Lâm Lam có chút chói tai, nhưng anh ta không nói gì, anh ta cũng cảm thấy em ba đã không giống với lúc trước, nếu như trước kia thì em ba nhất định sẽ nói “Anh cả yên tâm, chuyện đường lão em tuyệt đối sẽ góp một phần”, nhưng lúc này đã biết chú ý gia đình nhỏ của mình rồi.

Anh hai Hàn lại không phục: “Em nói chuyện kiểu gì vậy, bây giờ bọn anh vẫn chưa ra riêng, không phải đều đã là nuôi hai người già rồi sao? Điểm công và tiền của bọn anh đều ở trong quỹ chung đó, sao các em lại không thể?”

“Như vậy chính là để mấy người chiếm lợi ích từ trong quỹ chung sao? Anh cả và chị dâu làm việc nhiều nên cũng kiếm được nhiều điểm công hơn, mà mấy người chưa ra riêng tất nhiên sẽ dễ dàng chút ít chứ sao.” Lâm Lam cười lạnh, muốn ép buộc cô sao, không có cửa đâu!

Trước kia nếu không có tiền trợ cấp của Hàn Thanh Tùng, các người có thể nhẹ nhõng như vậy sao?

Sau khi ở riêng không có tiền nữa, xem các người còn có thể thư thái như vậy không?

Anh hai Hàn quả nhiên bị nghẹn lại, không khỏi nói một câu nghe ở trong lời kịch: “Quả nhiên chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó nuôi!”

Lâm Lam gay gắt đáp lại, “Tôi là phụ nữ không phải sai, vậy anh chính là tiểu nhân đúng không?”

Anh hai Hàn tức giận tới mức nhảy dựng lên, “Cô nói chuyện kiểu gì vậy?”

Hàn Thanh Tùng vỗ tay một cái, “Anh hai, đừng kích động.”

Thấy anh vỗ tay như vậy, anh hai Hàn giống như bị kim sắt kẹp lại không thể động đậy được, giận đến mức sắc mặt đều trắng.

“Được rồi, tôi cũng vậy biết các người đã ra riêng thì trong mắt không còn anh em gì nữa, tôi đi.” Cũng không nghe anh cả Hàn giữ lại mà tức giận thờ phỉ phò nhấc chân bước đi.

Anh cả Hàn hơi xấu hổ cười cười, “Em ba, ra ở riêng rồi thì cũng đừng xa lạ với anh em quá.”

Hàn Thanh Tùng: “Anh cả yên tâm, sẽ không đâu.”

Thấy Lâm Lam nói chuyện không dễ nghe, nhưng em ba cũng không phê bình ngược lại vẫn luôn che chở vợ như thế, anh cả Hàn càng cảm thấy là do vợ của em ba bắt chẹt em Ba.

Xem ra sau này trong nhà vẫn sẽ còn âm ỉ đây.

Anh cả Hàn gật đầu, “Em ba, có lời này của em thì anh và cha yên tâm rồi. Aizz, mẹ buồn nên bị bệnh rồi, còn sợ trong lòng em ghi hận, sau này sẽ không về nhà nữa.”

“Làm gì có chuyện đó, anh cả cứ yên tâm, em thật không để vào trong lòng đâu. Chỉ là phải đợi qua việc lần này đã.”

Thật ra Hàn Thanh Tùng cũng không tức giận, anh có tức giận cũng chỉ tức bản thân mình không làm tốt, không chiếu cố tốt trong nhà. Nếu không phải mắt thấy mới là thật, như thế nào anh cũng không nghĩ mọi chuyện lại có thể như vậy.

Nói cho cùng thì khi nghe bà bọn nhỏ nói lời đó, anh vẫn còn có chút thất vọng đau khổ.

Từ nhỏ được dạy về lý luận “Thiên hạ không ai qua được cha mẹ”, anh sẽ không oán hận cha mẹ, nhưng anh cũng cảm thấy bản thân mình có sai.

Đàn ông hiểu thuận cha mẹ là thiên kinh địa nghĩa, bảo hộ vợ con cũng là trách nhiệm phải gánh vác. Vợ bị ủy khuất, tóm lại là mình không tốt, cho nên, anh chỉ có thể nghĩ biện pháp đối xử với cô ấy tốt hơn một chút.

Trước mắt xem ra, anh cần phải giải quyết ăn uống của vợ con trước, cũng không thể để cho vợ con bị ủy khuất như trước.

Nhưng anh không phải là người giỏi ăn nói, làm người làm việc cũng đều là làm nhiều nói ít, nếu không thì với công lao của anh, lúc này cũng sẽ không chỉ là một Đại đội trưởng không thực quyền gì. Dù sao cũng là thằng nhóc nóng đần, kiến thức cũng giáo dục có hạn, có thể đi tới một bước này đã không tồi rồi.

Anh cả Hàn còn nói cha mẹ bảo cứ về nhà ăn cơm ..., Hàn Thanh Tùng cũng không hứa ngay, mà là nhìn về phía Lâm Lam.

Lâm Lam nói: “Anh cả, anh xem đi, đã ra riêng rồi thì cũng phải tự mình nấu cơm, không thể để cả nhà em phiền toái chị dâu được. Chị ấy đã nấu cơm nhiều năm như vậy rồi, có ai hiểu được đâu. Thiếu một bữa miệng ăn nhà chúng em thì chị dâu sẽ nhẹ nhõng hơn rất nhiều.”

Anh cả Hàn cũng không nói nữa, chỉ đành phải đi về.

Anh ta nói chuyện này với cha mẹ, ông Hàn thở dài, “Thằng ba không có khúc mắc là được, cả nhà đều là cốt nhục, đừng quá xa lạ. Giữa anh em với nhau, còn phải giúp đỡ nhau mà.”

Anh cả Hàn luôn miệng nói phải.

Lúc này Bà Hàn rất ủy khuất và tức giận.

Bà tổ cáo vợ thằng ba dám mắng bà với ông già, nhưng ông già căn bản không tin.

Ông ấy nói “Bà lại muốn con bé lấy cái chết để ép tôi và bà tin sao, bà nói nó mắng bà hả? Nếu nó có thể mắng bà thì tại sao trước kia lại phải nhảy sông tự vẫn hả?” Chẳng những ông không tin, mà ngay cả anh hai Hàn cũng không tin.

Tuy có Chị dâu Hai làm chứng, nhưng chị dâu Cả không lên tiếng, kết quả tất nhiên không ai tin.

Bà Hàn càng nghĩ càng chán nản, còn nghĩ đến con thứ ba chất vấn mình sao làm thế, không bao giờ tin nhiệm và tôn trọng mình giống như trước nữa, trong lòng của bà chợt dạ khó chịu, cảm thấy, cảm thấy như sắp mất đi cái gì đó, càng như vậy lại càng muốn giành lại.

Cho nên thời điểm Ông Hàn sai con lớn đi nói chuyện, khuyên nhủ con thứ ba, bà cũng tán thành.

Vốn vẫn chắc chắn con thứ ba sẽ cùng theo con lớn trở lại bởi tội nói xin lỗi với mình, đến lúc đó lại bắt nó dạy dỗ người phụ nữ kia một chút, nếu không thì đừng gọi bà là mẹ nữa!

Kết quả nó lại không có tới! Bà bọn nhỏ càng tức giận hơn, luôn nói phải đợi Hàn Thanh Tùng tới rồi cho nó đẹp mắt.

Ăn cơm tối xong, bà bọn nhỏ cũng không sợ nóng mà nằm trên giường gạch, trong lòng thì ghen đến muốn nổ.

Ngay vào lúc này, bà nghe thấy phía ngoài có tiếng mấy đứa nhỏ gọi ba lần, nhất thời ngồi dậy giống như gà chạy, quạt quạt hương bỏ dao động đến phản phật rung động, suy nghĩ phải làm sao mới cho thằng ba đẹp mặt!

Bà chắc chắn con trai sẽ phục thấp lấy lòng mình, từ nhỏ đã như vậy rồi, mỗi lần bị đánh mắng, nó có cảm thấy ủy khuất thì cũng chỉ ần núp rồi hờn dỗi một chút, sau đó còn phải tới đây lấy lòng mình.

Cướp lao động, phải cướp lại đồ ăn đã chuẩn bị cho mình về.

Advertisement / Quảng cáo

Nghĩ như vậy nên trong lòng bà bọn nhỏ lại thả lỏng đức ý, cảm thấy đứa con trai này vẫn là con mình, rốt cuộc còn phải nghe của mình.

Cho nên, bà không nhịn được mà đâm mấy câu, dù sao cũng là bệnh cũ của người già, đã là thói quen cả đời, lâu ngày rồi nên đến chết cũng không đổi.

“Mẹ nói nè ba, con còn biết trở lại xem cha mẹ hả? Mẹ còn tưởng rằng ra riêng rồi thì trong lòng con cũng chỉ còn có vợ thôi, còn mẹ thì quên mất rồi. Người đàn bà chanh chua kia lúc sáng còn mắng mẹ già của con đây này, làm sao con không gọi nó đến đập đầu bồi tội hả?”

Hàn Thanh Tùng khẽ nhu mày, “Mẹ, Lâm Lam không phải là người như vậy. Từ trước đến giờ cô ấy chỉ tự hành hạ mình, làm sao dám mắng chửi mẹ chứ?”

“Phóng cái rắm, tôi cũng không phải là người điếc, nó mắng tôi mà tôi không nghe thấy sao?” Bà bọn nhỏ giận đến mức đến đầu giường tìm cây chổi, muốn đánh con trai thứ ba hai cái cho hả giận, kết quả chỉ mới vung một chổi xuống, Hàn Thanh Tùng không bị gì thì cây chổi đã hỏng mất.

Bà Hàn vừa nhìn, gần đến mức ném luôn chổi, “Ngày cả cái chổi rách cũng khi dễ tôi!”

Ông Hàn nói: “Sắp thành rồi cười cho thiên hạ rồi, đúng là không sợ mất mặt. Con trai cũng đã hơn ba mươi rồi, bà còn đánh như vậy sao?”

Anh cả Hàn cũng khuyên bảo.

Nhưng thần sắc Hàn Thanh Tùng lại tự nhiên, “Không có gì, mẹ đánh hai cái hà gần cũng được. Chính là con trai da dày thịt béo,đánh cũng không có cảm giác, chỉ sợ tay của mẹ đau thôi.”

Bà bọn nhỏ nghe con trai nói xong,cảm thấy đây là lấy lòng mình, nhất thời sinh ra tự tin, không khỏi có chút vênh vào tự đắc, “Mẹ nói này con trai, đừng có học chút ít tật xấu! Mệnh là của cha mẹ, ở riêng dĩ nhiên cũng là do cha mẹ định đoạt.”

Bà ta tự cho là vô cùng uy nghiêm mà liếc nhìn Hàn Thanh Tùng một cái, tiếp tục nói: “Mẹ xem các con chia nhà ra riêng, hộ khẩu chẳng không nên tách, đến lúc đó điểm công cứ cùng tính một lượt. Còn có phiếu được phát xuống hay tiền kiếm được, tất cả đều giao cho mẹ đi, đến lúc đó mẹ sẽ thống nhất phân chia cho nhà các con a. Con yên tâm, con cực khổ cha mẹ đều biết, đến lúc đó sẽ chiều cổ các con thêm chút ít.”

“Về phần phân lương thực, cả gia đình chúng ta được phân chia xong thì từng nhà sẽ được chia đều,s ẽ không thiếu của ai một cân một khẩu phần lương thực nào cả.Chính con cũng biết mà, em trai út và em gái của con vẫn còn đi học. Một người mà chỉ có hai cân lương thực thì không đủ chúng ăn a, không thể để cho các em con ngày ngày gặm khoai lang, dù sao cũng phải có đủ lương thực. Mẹ liền nghĩ tới, chúng ta ở nhà, ăn gì mà không phải là ăn a, lương thực phụ cũng rất tốt. Dem lương thực của cả nhà đều đưa đến trợ giúp hai đứa chúng nó, tránh cho chúng nó ở trường học phải mất mặt.”

Bà ta nói được thoải mái, liền cảm thấy chuyện này cứ quyết định như vậy, “Con trai bà a, con có ý kiến sao?”

Hàn Thanh Tùng gật đầu, “Mẹ, con không có ý kiến.”

Bà bọn nhỏ hừ một tiếng, nhất thời đắc ý vạn phần, hận không thể để cho Lâm Lam đứng trước mặt mình hung hăng phun cô ta một ngụm, để cho cô ta nhìn một chút con trai là của mình, vẫn phải giúp đỡ em trai em gái thôi.

Ai ngờ sau một khắc, Hàn Thanh Tùng nói: “Chẳng qua lúc trưa ông bí thư chi bộ đã làm hộ khẩu rồi,sở hộ khẩu, sở nhận lương thực đầu muối đều đã được tách xong rồi. Bí thư chi bộ nói, tối mai tan tầm rồi thì sẽ tới nhà chủ trì chuyện ra ở riêng..... Aizz, mẹ, ngại đừng tức giận.....”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Hôn một chút và tiền đến

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

“Thằng Ba, mày muốn tức chết mẹ ruột hà ——”Bà Hàn đưa cánh tay ra muốn tát Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng vội vàng đỡ lấy cánh tay của bà ta, “Mẹ, ngại đừng tức giận, cẩn thận eo.”Anh đỡ bà Hàn ngồi lại trên giường gạch.

Ông Hàn lại nói bà già rồi đừng có làm trò cười cho thiên hạ nữa, nhanh chóng ngồi xuống nói chuyện chính đi.

Trước kia cả ngày luôn lấy con dâu thứ ba ra mà nói, hiện tại con dâu thứ ba đã tốt hơn rồi, ngược lại bà ấy lại muốn gây chuyện.

Mặc dù lúc trước ông Hàn từng nghe con trai cả nói, nhưng cũng không ngờ đến con thứ ba sẽ chủ động xin cán bộ đến chủ trì chuyện ra riêng, dựa theo sự hiểu biết của ông đối với đứa con trai này, cha mẹ nói cái gì thì chính là như vậy.

Ví dụ như việc ở riêng, ông Hàn cảm thấy mình không thể bạc đãi con thứ ba, cho dù vợ mình có trách móc thì ông cũng phải để con thứ ba tranh thủ được lương thực và tiền.

Chẳng qua là không ngờ đến con thứ ba lại trực tiếp tìm bí thư chi bộ, aizz, con trai lòng dạ không dựa vào cha mẹ nữa.

Thư nghĩ xem sau này con trai chuyển nghề về nhà, phải cùng vợ con chung sống cả đời, tất nhiên phải suy nghĩ cho bọn họ, đây cũng là chuyện nên làm.

Không phải mình cũng như thế sao?

Nghĩ thông suốt, ông Hàn cũng chỉ cảm thấy chút mất mát, nhanh chóng tiếp nhận sự thật là con thứ ba đã thay đổi rồi.

Nhớ lại hôm nay con dâu thứ ba cũng không đi từ nữa, cũng có bộ dáng sẽ sống cho thật tốt, gã chồng rồi cũng có thể dễ dàng trò chuyện, cảm thấy cuộc sống có hi vọng.

“Như vậy cũng tốt, cho dù có ra ở riêng rồi thì vẫn là người một nhà, anh em với nhau cũng đừng xa lạ, cần phải giúp đỡ lẫn nhau.”

Hàn Thanh Tùng gật đầu, “Đó là tất nhiên, cha yên tâm đi.”

Anh hai Hàn đã sớm thêm mắm thêm muối kể cho cả nhà chuyện Lâm Lam không biết tiết kiệm, mới vừa ra ở riêng mà mà đã làm trứng trắng rau hẹ, còn thêm nhiều dầu vào nấu, ông Hàn thì cảm thấy con dâu không biết cách tiết kiệm, nhưng bà Hàn lại cảm thấy đây là thị uy đang thị uy với mình!

Càng phát ra oán hận đến nỗi ngứa răng.

Lúc này con trai cũng đã không nghe mình nói nữa, bà Hàn có một loại cảm giác Hồng Quân mới vừa đi thì lũ giặc ngoại xâm liền đánh vào, tối tăm không thấy mặt trời.

“Hừ, yên tâm? Chỉ bằng cô ta, làm sao mà chúng ta yên tâm được? Quấy đến cả nhà đều rối tinh không còn yên ổn nữa rồi.”

“Mẹ, đã ra ở riêng rồi, sẽ không còn nữa.” Hàn Thanh Tùng nói.

Bà Hàn gần đến hừ hừ mấy tiếng. Chị dâu Hai vội vàng nói: “Mẹ, chia hộ khẩu cũng không làm trễ nải việc bàn giao điểm công và lương thực cho cả nhà, nhưng mà cả nhà bị chia ra, chúng con đều nộp điểm công lên, công của chúng con đều ở trong đó đấy.”

Hàn Thanh Tùng: “Chuyện này có thể nhờ bí thư chi bộ đến hỗ trợ lập ra quy định.”

“Còn lập quy định cái gì? Lời tao nói chính là quy định, ở riêng còn phải tìm cán bộ cái gì chứ? Còn chưa đủ mất mặt sao?”Bà Hàn thở hỗn hển hô to, bà ta nói ở riêng không được tách hộ khẩu, đứa con trai này đã sớm tìm cán bộ. Bà nói nộp điểm công tiền lương cho trong nhà, nó lại đi tìm cán bộ lập quy định.

Đây rõ ràng chính là muốn lập quy định với bà mà, ghi hận bà đây mà.

Bà Hàn quả thực tức đến muốn nổ phổi.

Hàn Thanh Tùng nói: “Cha, bí thư chi bộ tìm ngài trò chuyện, con đi về trước thu dọn chút việc, tưởng rào còn chưa làm xong nữa.”

Anh vẫn dành thời gian để sửa chữa chính đó những nơi để trống xung quanh sân nhà, còn phải bắt đầu xây tường rào, cũng phải dùng chút vật tư ngăn chặn lại, chờ sau này mưa ngòi về đắp lên, nếu không dễ dàng bị ngâm hỏng.

Chờ Hàn Thanh Tùng đi, bà Hàn lại bắt đầu khóc lóc nói con trai bất hiếu, ông Hàn có chút nhịn không được, “Được rồi, con trai đã kết hôn có một đám con cái rồi, nên ở riêng thì phải ra ở riêng, nếu còn nhét chung vào một chỗ không hòa thuận thì sẽ bắt đầu sinh chuyện đó.”

“Nhưng mà chuyện đường lão không phải vẫn chưa nói xong sao? Cho dù không có tiền trợ cấp, thì sau này điểm công cũng phải nộp vào nhà chứ.”Bà Hàn nói như chuyện đương nhiên.

Ông Hàn cũng không nghe theo bà, “Để nói sau đi, hai vợ chồng năm đứa con, có thể nuôi sống cả nhà cũng đã không tệ rồi.”

Nếu lúc trước không có nhiều tiền trợ cấp nữa, nhà của con trai thứ ba có muốn nuôi con cũng khó khăn, huống chi con dâu còn muốn cho cho mấy đứa nhỏ đi học.

Cả nhà chỉ có một đứa nhỏ muốn đi học thì đã bị gầy vò rồi huống chi là năm đứa.

Ông Hàn không đồng ý, nhưng cũng không muốn thêm phiền, chờ đến khi chúng không có cơm ăn thì sẽ biết lợi hại thôi.

Lại nói mấy đứa nhỏ có học được hay không thì phải đến trường học mới biết được.

Bà Hàn không đồng ý, “Nhưng mà Kim Bảo và Kim Ngọc còn đi học đó, dù sao cũng phải có tiền.....”

Advertisement / Quảng cáo

Ông Hàn nói: “Hai đứa chúng nó cũng sắp tốt nghiệp tìm việc làm rồi, không tốn bao nhiêu tiền nữa.....”

“Sao lại không tốn bao nhiêu tiền chứ, nào là học phí, phụ phí,còn có tiền mua sách vở quần áo thức ăn nữa,với lại khi tìm việc làm mà không có quan hệ thì.....”

Không đợi bà ta nói xong, ông Hàn đã xụ mặt, “Mấy đứa nhỏ trong nhà này ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, mọi người đều ốm nhách như vậy, bà còn cho con gái ăn mặc trang điểm xinh đẹp làm gì? Đây chính là vấn đề về tác phong!”

Nếu không thì sao thái độ của con trai thứ ba có thể chuyển biến chứ? Ông khẳng định trong lòng con trai đã có oán hận.

Ông xuống giường, “Được rồi, tôi đi tìm bí thư chỉ bộ nói chuyện trước, xem xem ngày mai làm sao chia.”

Ông cũng đoán chừng một chút trong nhà còn bao nhiêu lương thực, bao nhiêu củi, còn có chút dụng cụ và tiền, trước tiên phải nói với bí thư chỉ bộ để ngày mai cũng dễ đếm

Ông Hàn dẫn con cả đi, bà Hàn lại không chịu được, nói với con trai thứ hai: “Không được, các con là bốn anh em, tại sao việc ở riêng có thể để nó nói chia thì chia, đi, gọi Kim Bảo về đây, có chia nhà thì cũng phải có một phần cho nó. Mặt khác, hãy đi gọi chị của con về, để cho con bé chủ trì công đạo!”

Con trai thứ hai nhìn xem bên ngoài một chút, khó xử nói: “Mẹ, có gọi thì cũng đợi đến sáng mai a, lúc này bên ngoài đã tối om rồi.”

Bà Hàn hừ một tiếng, “Một đứa hai đứa đều vô tích sự, vẫn là Kim Bảo Kim Ngọc của tao tốt nhất.”

Hai đứa con nhỏ nhất của bà, con trai gọi là Kim Bảo, tên thật là Hàn Thanh Hoa, con gái gọi là Kim Ngọc, hai đứa chúng nó chính là kim ngọc bảo bối của bà.

Lại thấy bà bắt đầu lái nhái, hai vợ chồng bác hai cũng vội vàng né qua, miễn cho bị bà ta bắt được lại mắng.

Chờ đến khi trong phòng đã không còn ai thì bà Hàn nhanh chóng nhảy dựng lên, vội vàng đóng cửa phòng lại, lấy chiếc chìa khóa đồng treo ở bên hông mở tủ treo quần áo trước giường ra, lấy ra một cái hộp gỗ ở trong đó.

Chỉt tiền nhỏ mà bà tích lũy được đều được dùng khăn tay bao lại rồi khóa ở trong hộp đặt ngay ở phía cửa gần đầu giường, còn nhiều tiền thì giấu ở chỗ này.

Bà suy nghĩ một chút, lấy phần lớn tiền trong hộp ra rồi giấu vào trong đôi giày chân bó của bà, dùng vải quần quàng rồi giấu ở trong chân, sau đó lại khóa kỹ hộp và giấu tủ.

***

Sáng sớm hôm sau, bà Hàn đã sai anh hai Hàn đi mượn xe đạp, trước tiên đi đến thôn nhỏ ở ven sông cách đây hơn sáu dặm thông báo cho con gái lớn Hàn Đại Mạn Nhi, rồi sau đó lại đi vào thành phố đưa tin cho Hàn Kim Bảo cũng Hàn Kim Ngọc.

Hàn Đại Mạn Nhi là con gái lớn của bà Hàn, nhỏ hơn anh cả Hàn hai tuổi, ở nhà mẹ đẻ cũng không được sung ái, chỉ là phận làm trâu làm ngựa, nhưng cô ta cũng không cảm thấy mình cực khổ, ngược lại đặc biệt thích làm chuyện này.

Hơn nữa thích đi theo sau bà Hàn phát cở hò reo.

Hai năm trước khi chưa có con thì còn biết điều một chút, sau đó đã sinh được hai đứa con trai rồi thì dựng thẳng sống lưng, dám chống đối đàn ông trong nhà, cũng không còn kính sợ mẹ chồng như trước nữa.

Sau đó lại càng thích đặt mình ở trên cao nhìn xuống, ưa thích đem chuyện của người khác ra nói, hơn nữa còn thích về nhà mẹ đẻ xử lý chuyện giữa các anh em.

Mâu thuẫn giữa Lâm Lam và mẹ chồng, cũng một phần nhờ cô ta.

Mỗi lần Hàn Thanh Tùng trở về, cô ta đều bày ra tư thái của chị cả, dạy dỗ em trai một bữa, lấy chút lời nói hiểu đạo mà cô ta chưa từng dùng một lần nào lại học đồng học tây bừa bãi để ép buộc Hàn Thanh Tùng, áp chế Lâm Lam

Khi Hàn Thanh Tùng không ở nhà, cô ta đều thường xuyên trở về trở về nhà oán hận với Lâm Lam, chỉ cây dầu mà mắng cây hộc để cho cô phải tuân thủ nữ tắc, giữ quy củ, hiếu thuận với mẹ chồng, tôn trọng chị chồng.v.v...

Dù sao thì những uất ức khi cô ta làm dâu và làm con gái phải chịu, cô ta đều có thể nghĩ biện pháp tìm lại chút cân bằng trên những chuyện như thế này.

Lâm Lam không muốn gặp cô ta một chút nào, ước gì cả đời đều không cần gặp mặt loại người này!

Bởi vì đã ra ở riêng, làm việc chính là bản phận của mình, từ sáng đến trưa Lâm Lam đều làm việc vô cùng chăm chỉ.

Cho nên nói không thể ăn cơm tập thể, cũng không thể ăn cơm gia đình tập thể, cần phải sinh sống theo từng gia đình nhỏ.

Buổi trưa tan tâm về nhà, Hàn Thanh Tùng đã giao sổ hộ khẩu, sổ nhận lương thực dầu muối các loại cho Lâm Lam

Lâm Lam vội vàng mở ra xem một chút, trên sổ lương thực ngoại trừ mục lương thực thì còn có các mục thực phẩm phụ các loại, sau này nếu là phân phát dầu hoả, dầu ăn, bún, củi,... đều tính toán ở đây hết.

Cầm lấy quyển sổ này, trong lòng Lâm Lam cao hứng đến muốn bay lên trời, người trông coi sổ sách chính là người quản gia, sau này có tư cách đi nhận vật tư.

Biết bao nhiêu người vợ chưa ra riêng rất đò mất đó!

Cô quá kích động rồi, trong lòng nhảy điệu múa tự do giải phóng rồi, ở tại chỗ đi vòng vòng hai vòng còn chưa đã nghiền, nhảy dựng lên hôn bẹp một cái trên mặt Hàn Thanh Tùng.

Chờ đến khi đôi môi mềm mại bị cái cằm đầy râu đâm một cái thì cô mới giật mình, má ơi, mình bị động kinh rồi!

Dưới chân treo một cái, thiếu chút nữa là té ngã.

Hàn Thanh Tùng kịp thời đỡ lấy cô, ánh mắt nhìn cô đã trở nên tỉnh mạch hơn nhiều.

Tìm của Lâm Lam dần hạ xuống, vội vàng làm bõ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Ai nha, nhất thời kích động, anh đừng suy nghĩ nhiều a.”

Vì che dấu sự thất thố của mình, cô vội vàng chạy vào trong viện, ôm Tiểu Vượng đang ca hát chào đón vật nhỏ để chúng nó mau lớn ra ngoài rồi cũng hôn bẹp một cái.

Hàn Thanh Tùng:.....

Vợ của mình chẳng lẽ cũng không thể nghĩ nhiều hay sao?

“Mẹ, đây là cái gì vậy?” Tiểu Vượng rất tò mò với sổ hộ khẩu trong tay cô.

“Là sổ hộ khẩu, sổ lương thực đó, sau này mẹ của con sẽ quản lý lo liệu việc nhà a.”Cô sờ sờ đầu của Tiểu Vượng. “Mẹ muốn cho các con đi học, được ăn no mặc ấm, còn phải ăn đồ ngon!”

Con vật nhỏ kêu cạc cạc.

Tiểu Vương: “Đây là mẹ của tớ, các cậu là cái gì chứ, mẹ của các cậu là trứng..... a, là vỏ trứng đó!” Thăng bé chỉ chỉ hai mảnh vỏ trứng gà bị ném ở chân tường.

Lâm Lam.....

Đến lúc ăn cơm trưa, Nhị Vương chủ động chạy về giúp đỡ Lâm Lam, trong tay còn cầm theo hai con cá chép lớn bằng bàn tay, “Mẹ, Tam Vương nhặt được một cái sàng rách ở chỗ đại đội rồi đi đến nương nước Bắc Hà bắt cá này.”

Đầu nhà này cũng lợi hại, nhiều người như vậy đều không bắt được cá, chỉ có nó là bắt được, đoán chừng là do ngấm mình trong nước cả ngày mà luyện ra được bản lĩnh.

Ngửi được mùi cá, hai con con vọt nhỏ lập tức vung đuôi chạy lại gần.

Tiểu Vương vội vàng một tay bắt một con rồi xách chúng nó quay trở lại chỗ hàng rào, “Dùng để nấu ăn, mùi vị thơm ngon lắm đó.”

Lâm Lam thấy con trai cả ngày đều rất vui vẻ, không có chút bộ dạng tự bế nào cũng rất vui vẻ. Nghĩ đến trước kia Tiểu Vương cũng không phải là không thể nói, mà là trong lòng không có chuyện gì để nói, hiện tại đã có chuyện để nói ra, dĩ nhiên là bình thường rồi.

Cô phải làm cá, chẳng qua là trong lòng có chút chướng ngại, thiếu chút nữa là cắt trứng tay.

Hàn Thanh Tùng thấy vậy, nhận lấy cá từ trong tay cô, nhanh chóng đánh vảy cá,mổ bụng rửa sạch sẽ sau đó cho vào trong chậu.

Con cá kia vẫn còn giãy!

Lâm Lam xem ra chuyện nấu cơm này thật không phải đơn giản như vậy.

Hàn Thanh Tùng nhìn về phía Nhị Vương, “Tôi đây!”

Nhị Vương nhìn về mặt nghiêm túc của cha, trong lòng có chút sợ hãi, chẳng qua vì chưa từng bị đánh, nên chậm chạp lớn gan đến gần: “Cha.”

Hàn Thanh Tùng đưa dao cho thăng bé, “Cha dạy cho con làm cá.”

Nhị Vương do dự một chút, “Nếu không sau này để cho TamVương.....”

“Bước đầu tiên là dùng tay trái đè mang cá lại, tay phải cầm dao.....”

Nhị Vương theo bản năng phục tùng mệnh lệnh.

“Bước thứ hai.....”

Cứ như vậy một người chỉ huy một người thực hiện, mặc dù không quá lưu loát, nhưng cũng có đầu có cuối, con cá kia không bị nát.

Cho vào trong chậu, cũng vẫn còn hơi giãy.

Lâm Lam đầu bếp Nhị Vương, sau này nhờ vào ngài a!

“Con trai thứ hai thật không tồi, giỏi giỏi quá!” Lâm Lam cũng đi qua hôn lên đỉnh đầu một cái, “Sau này chúng ta còn có cá ăn. Hôm nay trước tiên cứ ăn canh cá đã!”

Không có đầu hủ cũng không sợ, lúc này trong đất đã có đậu tương đang dần trưởng thành, đi tuốt một chén vè, gỡ ra rồi dùng cái gì đó gỡ nát, cho vào nồi rồi đập chặt lại, vẫn ăn ngon như vậy.

Lâm Lam cho nồi nóng lên, cho vào một chút dầu, sau đó cho cá vào trước, canh cá nấu như vậy mới thơm ngon a.

Canh cá hầm đậu nành, còn có bánh bột ngô nướng dán nồi, bên trên còn có quả cà.

Chỉ cho nước sôi lên rồi lại nhỏ lửa nấu trong chốc lát,sau đó liền đập kín nồi để hấp trong hơi nước, như vậy sẽ tiết kiệm củi.

Sau khi sôi được hai mươi phút, mùi thơm kia trực tiếp bay ra ngoài, đi trên đường cũng có thể ngửi thấy được mùi thơm.

Đặc biệt là mấy người ở trong sân phơi lúa của đại đội đang tan tằm cũng tán gẫu vài câu, rồi rì rói: “Cái gì mà thơm như vậy, nhà ai mà có cá tươi để ăn thế, cuộc sống như thế cũng quá được chứ trọng.”

Mọi người hít hà, có người lễ mễ linh quang quát lên: “Ồ đẳng kia!”

Nhà của người đàn bà đánh đá hả?

Không thể nào a!

“Ra riêng rồi, hiện tại không còn ngang ngược đâu, tôi nói cho mấy người biết nhé, không ra riêng sẽ hại chết người, ở riêng rồi thì lập tức lành bệnh.”

“Ha ha ha.”

Lúc này Hàn Đại Mạn Nhi đỡ bà Hàn đi đến, một bộ dáng nữ cán bộ xuống nông thôn.

Vài ngày trước khi Lâm Lam uống thuốc thì cô ta đã nhận được tin, cũng nghĩ đến chuyện đi qua dạy dỗ một trận, đáng tiếc trong nhà cũng xảy ra nhiều chuyện lông gà vô tội không rút ra được.

Sau đó em chồng trở lại cô ta lại suy nghĩ đắn đo, kết quả mẹ chồng lại náo loạn một trận với cô ta.

Thật vất vả mới xử lý xong mấy chuyện xấu trong nhà, cô ta rốt cục có thời gian rảnh, vừa vặn em thứ hai lại đưa tin cho cô ta, cô ta lập tức quăng tất cả công việc trong nhà xuống để chạy đến đây.

Vừa đến nhà thì cô ta trước tiên theo bà Hàn mắng chửi một trận, nghe bà Hàn mắng Lâm Lam cùng em ba hai tiếng đồng hồ, sắp đến buổi trưa thì hai mẹ con tính toán đi đến nhà em ba xem xem là ăn cái gì.

“Dùng thấy nó đã ở riêng rồi, dù sao nó cũng là con của mẹ, cần phải dưỡng lão cho mẹ. Sau này mẹ sẽ ở nhà ăn hai ngày, sau đó lại qua bên kia ăn hai ngày.”

Hàn Đại Mạn Nhi đỡ bà ấy đi đến nhà Lâm Lam, không nghĩ đến vừa lại gần đã nghe được những lời này.

Bà Hàn giận tới mức dậm chân, “Con trông nà xem đi, em ba của con đây là “cùi trỏ hươu ra ngoài” a, không còn xem mẹ là mẹ của nó nữa, chỉ mãi bệnh vực người đàn bà chanh chua kia thôi. Vừa mới ra riêng mà đã ăn ngon rồi, trước kia cũng không thấy nó dè ý như vậy.”

Ở trong nhà giấu giếm ăn cá tươi, lại không đưa qua cho bà, thật là bất hiếu mà!

Hàn Đại Mạn Nhi nói: “Mẹ, con thấy là em ba càng ngày càng không đúng rồi, còn có vợ của em ba cũng rất mưu mô a, uống chút thuốc trừ sàuròi bỗng dưng nhanh nhẹn hẳn lên.”

“Con không biết a, những ngày qua.....”Bà Hàn lại lớp ba lớp bốp nói không ngừng.

Lúc trước Hàn Đại Mạn Nhi không được mẹ ruột chào đón, chỉ có sau khi lấy chồng rồi thì người mẹ ruột này bởi vì quan hệ giữa mẹ chồng nặng đầu mà tìm đến cô ta để oán trách, cô ta lại cảm thấy bản thân mình có địa vị trọng yếu, lúc đó mới bắt đầu bày mưu tính kế.

“Không được, con phải đi tìm em trai nói một chút, nói cho nó hiểu ra. Mẹ, ngài yên tâm đi, con làm sao cũng sẽ khiến em trai của con giao điểm công cho mẹ dưỡng lão, không thể để cho vợ của nó đem về cho nhà mẹ đẻ của cô ta được!”

Trong tiểu viện, Lâm Lam đang bàn khoản xem có cần phải mang qua cho nhà chính một chén canh cá hay không.

Nếu muốn thì một cây gai cũng không muốn đưa, nhưng mà..... Vừa mới ra riêng, có đồ ăn ngon lại không quan tâm đến người lớn, thật sự là không được tốt.

Không thể dễ cho Hàn Thanh Tùng có ý kiến được, cũng phải làm gương cho bọn nhỏ không phải sao?

Hàn Thanh Tùng làm cá xong thì đi mất, cô đợi một lát cũng không thấy anh trở lại, chỉ đánh phải nhện đau cầm chén giả bộ múc một con cá vào, rồi lại múc một chén canh, vô cùng đau lòng mà nói: “Nhị Vương, mau đưa đến cho bà..... ông nội của con.”

Nhị Vương cười nói: “Mẹ, nếu không nở thì cũng đừng đưa qua nữa, dù sao cũng chỉ có chút ít như vậy, nhà chúng ta ăn còn chưa đủ đó.”

Lâm Lam lấy tay che mặt giả dạng bà bọn nhỏ nói: “Con trai à, con phải nhớ cho kỹ, chờ sau này con lớn lên có vợ rồi, cho dù có không bỏ được, thì cũng đừng quên chia chút thức ăn cho cha mẹ của con a.”

Tiểu Vương ôm lấy bắp đùi của Lâm Lam, lớn tiếng nói: “Con không cưới vợ, con muốn mẹ thôi! Con muốn ở chung một chỗ với mẹ!”

Trẻ con đồng ngôn vô kỵ khiến hai người cười rộ lên.

Lâm Lam lại quyết tâm, “Nhanh đưa qua đi.”

Nếu không một lát mẹ sẽ đói ý mất, “Thuận tiện gọi luôn cả mấy đứa Tam Vương trở về ăn cơm.”

Mạch Tuệ cũng đi theo Tam Vương bắt cá, đến bây giờ còn chưa trở lại.

Canh cá rất nóng, Nhị Vương cầm một cái nắp hông bụng chén canh, vừa mới bùng ra khỏi cửa phòng thì đã thấy bà nội và cô cá của nó hùng hổ xông vào từ bên ngoài.

“Vợ của chú bà à!”

Hàn Đại Mạn Nhi cất cao giọng, vừa nhìn là biết người đến không có ý tốt.

Có biển!

Advertisement / Quảng cáo

Nhị Vương lập tức xoay người trở về phòng, thả canh cá lại trên bàn.

Lâm Lam đứng ở cửa căn hai người đang xông đến, không để cho hai người vào nhà “O, khí thế kia của bà Hàn là đang dẫn nữ thổ phi xuống nông thôn càn quét sao?”

“Đồ con dâu bất hiếu, sao máy có thể nói chuyện như thế hả?” Hàn Đại Mạn Nhi một tay đỡ bà Hàn, một tay chỉ vào Lâm Lam, trợn mắt tròn xoe đưng thẳng lông mày, giống như là kim cương nộ mục.

Lâm Lam bật cười, “Không nên nói có cả ngài là nữ thổ phi à, đây là Kim Cương nộ mục mà, nữ Kim Cương, xin chào a.” Cô còn bái bái.

Hàn Đại Mạn Nhi và bà Hàn vốn dùng hết sức để đến đây, kết quả vừa vào cửa đã bị Lâm Lam đánh cho loạn trận cước, nhất thời theo không kịp tiết tấu.

Bà Hàn: “Vợ của thằng ba, mày không được ngang ngược như thế, chỉ biết xúi giục chồng không biết hiếu thuận, không dưỡng lão.”

Lâm Lam báy ra vẻ mặt ủy khuất, “Mẹ chồng ngài cũng thật dứt khoát, muốn dưỡng lão? Được! Hôm nay cũng đã hoàn toàn ra ở riêng rồi không phải sao? Dù sao anh cả anh hai bọn họ cũng đã sớm muốn ra riêng sống một mình.Sau khi ở riêng rồi, ngài cứ ở nhà mỗi đứa con trai một tháng đi, chỉ cần ăn ở thôi, không cần quản gì cả, như vậy có tốt không?”

“Mấy, mấy!” Bà Hàn đầm ngực bắt đầu ho khan.

Lâm Lam vội vàng đưa nước đến cho bà Hàn, “Mau, ngài mau uống miếng nước trước.”

“Mấy cút cho tao!” Bà Hàn giận dữ, một tay đẩy thật mạnh cái chén ra, cái bát sứ thô đập mạnh trên tảng đá rồi nát báy.

Tiểu Vương ở bên cạnh lập tức bị dẫn phát ra những hình ảnh tối tăm trong trí nhớ, thân thể co quắp lại khóc lớn. “A a a ——đàn bà xấu xa, đàn bà xấu xa!”

Lâm Lam không ngờ đến Tiểu vương lại có phản ứng lớn như vậy, vội vàng đi qua ôm lấy Tiểu Vương, “Tiểu vương đừng sợ đừng sợ, có mẹ bảo vệ con đây, có mẹ ở đây, không ai có thể khi dễ Tiểu Vương Vương của mẹ.”

Cô vừa dụ dỗ còn vừa hát nhạc thiếu nhi mà Tiểu Vương thích.

Tiểu Vương từ từ an tĩnh lại.

Hàn Đại Mạn Nhi lại không thể nhìn Lâm Lam đùa giỡn như vậy, chầm chọc nói: “Chị nói vợ của chú ba, cô cũng đừng giả vờ giả vịn nữa, có ai đối xử mẹ chồng như vậy sao?”

Lâm Lam giao Tiểu Vương cho Nhị Vương, trợn mắt nhìn Hàn Đại Mạn Nhi một cái, lạnh lùng nói: “Tôi làm cái gì? Chị có đối xử hiếu thuận với mẹ chồng của chị giống như với mẹ ruột sao? Chị có ngày ngày chân tâm thật ý hầu hạ mẹ chồng của chị sao? Chị mình cái mông của chị cũng không được lau khô sạch sẽ đâu, còn đến đây ngừi xem người khác có thói hay không hả? Có phải là do cuộc sống hôn nhân của chị quá thất bại bất hạnh, sống không có mùi vị nên cả ngày phải ở chỗ này của tôi tìm chút cảm giác tồn tại hay không? Chờ đến khi mẹ chồng của chị không còn chỉ vào chị mà mắng chị là đứa con dâu xấu xa thì hãy đến đây nói chuyện tiếp.”

.....

Sắc mặt của chị cả Hân lúc trắng lúc xanh, “Me, mẹ mẹ mẹ, ngài, ngài ngài ngài, ngài xem cô ta kia.”

Bà Hàn: “Tao xem nó đủ rồi! Mấy còn muốn tao xem!” Bà Hàn cũng bất chấp xem Lâm Lam ăn cái gì, giận đến quay đầu bước đi, không bao giờ muốn đến đây nữa.

Chị cả Hàn: “Mẹ a, vợ của chú ba sợ là trùng tà rồi, giống như đôi một người khác a.”

Lâm Lam hướng về phía bóng lưng của các nàng rồi nói: “Chị nói đúng rồi đó, thật đối lại một người rồi. Diêm Vương gia giúp tôi đổi một tấm lòng, đổi một cái miệng, đổi một đôi mắt hoá nhân kim tinh, chuyển môn nhìn ra chuyện xấu! Nếu chị còn đến cửa khiếu khích, khích bác ly gián, tôi sẽ lập tức cầm chổi đánh chị không nương tay đâu!”

Chân bà Hàn lão đảo một cái, thiếu chút nữa trật chân té.

Hai người vừa mới ra cửa thì đã nhìn thấy Hàn Thanh Tùng sai bước đi về nhà, “Em ba a ——“

Hàn Thanh Tùng giết cá xong thì đi ra bờ sông nhìn xem mấy đứa Tam Vương bắt cá, sau đó đi đến gần đó nhặt đá trở về lót đường vào sân nhỏ. Nào biết được mới vừa đi đến sân phơi thì đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Tiểu vương, sau đó lại có tiếng hô đánh nhau rồi, anh bỏ đá lại rồi chạy về nhà.

“Mẹ, chị cả?” Sắc mặt Hàn Thanh Tùng trầm trầm.

Bà Hàn thấy được bất mãn từ trong mắt của anh, nhất thời trong lòng cảm thấy lạnh thật lạnh, càng cảm thấy không hài lòng.

“Thằng ba, vợ của con cô ta, trong lòng cô ta cũng không quan tâm đến con a. Mẹ và chị của con chỉ đi xem một chút sau khi ra riêng thì các con sống như thế nào, nhưng cô ta lại bùng đến một chén nước sôi muốn làm mẹ bỏng chết a ——”

Hàn Đại Mạn Nhi cũng phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, cô ta còn mắng chị của em là nữ thổ phi, là nữ Dạ Xoa nữa đó, còn không cho chị và mẹ đến nhà các em, muốn đuổi bọn chị đi, không cho chị và mẹ đến đây.”

Lúc này Nhị Vương đứng cách hàng rào hỏi: “Đàn bà xấu xa, không có người cò nào như bà đầu, vừa trở lại đã khi dễ mẹ tôi, còn dọa Tiểu Vương sợ đến choáng váng khóc thét lên.”

Nhị Vương vừa la lên như vậy, Tiểu Vương còn phối hợp thét chói tai hai tiếng.

Mặt của Hàn Thanh Tùng liền biến sắc, cũng không nhìn xem chị cả Hàn một cái nào liền trực tiếp đi về nhà.

Bà Hàn: “..... Đồ con trai bất hiếu nhà này!”

Hàn Thanh Tùng vừa vào cửa, còn không đợi anh mở miệng hỏi thì Lâm Lam đã lớn tiếng nói: “Vốn là em nghĩ khi đã ra ở riêng phân chia hộ khẩu thì mọi chuyện đã xong rồi, chúng ta chịu thiệt một chút, cho dù khi ở riêng không cho chúng ta cái gì cả, chúng ta phải đi mượn lương thực, chấp và chút rom rạ làm chân đưng cũng có thể nhịn. Nhưng mà nhìn tình hình bây giờ đi, em càng nhường nhịn thì người ta càng khi dễ. Em xin phép không làm người tốt, ra

ở riêng nên làm như thế nào thì phải chia như thế đó! Lương thực phải chia cho nhà của chúng ta, một chút cũng không thể thiếu, tiền nên chia cho chúng ta, một phần cũng không thể thiếu! Nếu không sau này đừng nghĩ dễ cho em đi đường lão! Còn nữa, chúng tôi chỉ đường lão, không nuôi cô chú em chồng, con ai sinh ra thì người đó phải nuôi!”

Đừng có nghĩ là con cái đến già mới có được thì phải do con lớn nuôi, không ai có nghĩa vụ kia cả!

Máu chốt chính là tuổi của hai người kì acùng không nhỏ nữa, đã sớm nên đi làm rồi, kết quả bọn họ không tìm được công việc tốt, lại không muốn về nhà làm ruộng, cho nên nhất định phải ở lại trường học.

Thật không biết xấu hổ!

“Tôi chính là người đàn bà chanh chua, thích làm sao thì làm thế đó!” Nói xong nàng còn oán hận trợn mắt nhìn Hàn Thanh Tùng một cái.

Hàn Thanh Tùng bị giật chồ đánh mèo.....

Giọng Lâm Lam không nhỏ, thoảng cái đã truyền đến chỗ sân của đại đội, không ít người đều thò đầu ra nhìn, nghe xem đã xảy ra chuyện gì.

“Có phải lại muốn uống thuốc tự vẫn hay không?” Có người vẫn chờ nhìn xem lần này Lâm Lam lại dùng phương pháp gì tìm chết.

Kết quả đợi một lúc lâu, chỉ nghe thấy miệng nhỏ của Lâm Lam bỏ bô mắng một trận, mắng đến đác ý, mà mắng còn được hơn cả bà thím biết mắng chửi nhất trong thôn.

Máu chốt những bà thím kia mắng chửi người rất thô tục, sẽ chửi mẹ mắng cha, nhưng Lâm Lam người ta mắng chửi người cũng không thô tục chút nào.

Chặc chặc, người phụ nữ này, thật đúng là lợi hại.

Lâm Lam đứng thật là tức chết rồi, mặc dù trước đó cũng không muốn phải ra riêng mà không được gì, nhưng mượn đề tài để nói chuyện của mình, ai mà không biết a!

Cô sẽ giao chuyện này cho bọn họ.

Tam Vượng đang ở bờ sông bắt cá, lúc này Trạ Từ chạy đến hô: “Đánh đánh đánh, đã đánh nhau rồi!”

Đại Vượng mãnh liệt ngẩng đầu lên, “Ai đánh?”

Trạ Từ nói: “Mẹ của anh đánh bà nội và cô lớn của anh đó, nói là dùng nước sôi tạt a, ai nha, làm này thàm a!”

Đại Vượng tiếp tục cúi đầu bắt cá, tựa như không nghe thấy gì.

Tam Vượng: “Mày chỉ biết nói nhảm thôi, mẹ tao nhiều lắm là mắng bọn họ một trận.”

Mạch Tuệ ném cái sàng rách qua một bên, xách ba con cá được cột lại bằng cỏ lau bỏ chạy lên bờ.

Tam Vượng la lên: “Chị, chị, ở lại a! Em và anh cả muốn nướng ăn đó!”

“Em uống nước là no rồi, cần gì ăn cá!” Mạch Tuệ thình thịch chạy về nhà, “Mẹ, mẹ, bà nội và cô lớn của con hùa nhau tới đánh mẹ sao?”

Vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy cha mặt trầm như nước, còn mẹ thì cong miệng tức giận, Mạch Tuệ nhúc nhúc, nhỏ giọng nói: “..... Không có chuyện gì sao?”

Lâm Lam: “Không có chuyện gì, chính là các con phải lựa chọn rồi, xem một chút đến lúc đó là sống với cha hay là với.....”

“Rửa tay ăn cơm!” Hàn Thanh Tùng cầm cá rồi ném qua cho Nhị Vượng xử lý.

Lâm Lam nhìn nhìn anh một cái, đây là cô mượn cơ hội khóc lóc om sòm thành công rồi sao?

Đúng lúc này Hàn Thanh Tùng quay đầu lại nhìn về phía cô, ánh mắt hai người vừa vận chạm phải nhau.

Lâm Lam lập tức chuyển hướng ánh mắt hơi thấp thòm mang theo chút thờ lờ nhìn lên trời, không liếc mắt thêm một lần nào.

Hàn Thanh Tùng:.....

“Không nên động một tí lại nói mấy lời này, con nghe được sẽ không tốt.”

Lâm Lam: “Ăn cơm”

Cô nhìn nhìn ra bên ngoài, buông giọng hô lớn về phía bờ sông: “Đại Vượng, Tam Vượng, về ăn cơm!”

Cô phát hiện mình không thể quá hòa khí, dù sao thanh danh người đàn bà đánh đá vẫn còn!

Chờ dọn cơm xong nhưng hai đứa nhỏ vẫn chưa trở lại.

Lâm Lam cảm thấy nhóm lửa định đi ra ngoài.

Hàn Thanh Tùng một phát bắt được cánh tay của cô, “Ăn cơm đi.”

“Vậy không được, hai đứa nhỏ này quá không nghe lời rồi, không thể để như vậy được.”

“Để anh đi.” Hàn Thanh Tùng đi ra cửa tìm con về.

Không bao lâu, hai đứa con trai ù rũ sụp đầu đi theo sau anh về nhà.

Lâm Lam vui vẻ, con trai a, có người trị được con rồi!

“Ăn cơm đi, xế chiều phải bắt đầu làm việc, tan tầm thì phải đi đến nhà ông nội các con chia lương thực, các con cũng phải đi để làm chỗ dựa cho mẹ, không được thiếu một ai cả!”

Cô cố ý trợn mắt nhìn Đại Vượng một cái, lấy ra khí thế.

Đại Vượng nhanh chóng liếc cô một cái, rầu rĩ đáp lại một tiếng.

Buổi chiều làm công xong, Lâm Lam liền đi về hướng nhà cũ của nhà họ Hàn.

Cô cả Hàn đến làm chỗ dựa đã bị Lâm Lam mắng một trận, không địch lại nên đã chạy rồi.

Hai chị em Hàn Kim Bảo và Hàn Kim Ngọc cũng không trở về. Dựa theo cách nói của anh hai Hàn, anh ta chỉ gặp được Kim Bảo, cũng nói cho cậu ta biết chuyện mẹ gọi về nhà bàn chuyện ở riêng, cậu ta chỉ thuận miệng đáp một tiếng rồi lại đạp xe đạp đi với bạn học, về phần em gái Kim Ngọc, anh ta căn bản không gặp được.

Cho nên hai người không trở lại, anh ta cũng không biết tại sao.

Bà Hàn bị tức giận, dần thuốc dần lên đầu, mà bởi vì hai đứa con út không trở lại, nên càng tức giận giống như một con cóc.

Hàn Vinh Phương đã dẫn kế toán đại đội đến, mặt khác còn có hai người thanh niên có thanh danh tốt trong đội, đến hỗ trợ cân đồ.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì có quan hệ đến Hàn Thanh Tùng, nhà người ta ở riêng, bí thư chi bộ căn bản sẽ không tham gia náo nhiệt, chỉ tùy tiện tìm một trưởng bối trong nhà để chủ trì thôi.

Nhưng bà Hàn lại cảm thấy đây là nhân tình của bà ấy, người ta là nhìn mặt bà cho nên mới đến đây.

“Anh à, trong nhà cũng không còn bao nhiêu lương thực nữa, vốn là sắp không kiên trì được nữa, phải chờ đến mùa thu mới có lương thực.” Bà Hàn không muốn lấy lương thực ra.

Hàn Vinh Phương cười nói: “Chuyện này cũng dễ nói.”

Bí thư chỉ bộ chấp tay sau lưng đi mấy bước quanh nhà họ Hàn một vòng rồi nói: “Nhà cửa cũng chỉ mấy gian như vậy, bốn người con trai cũng không có cách nào chia ra. Thanh Tùng là đứa hiểu chuyện, nó đã chủ động không cần nhà ở đất đai, chuyện này đã giảm đi một vấn đề lớn nhất. Vậy thì trên phương diện tiền bạc cũng nên phụ cấp nó thêm một chút. Về phần lương thực, cứ dựa theo khẩu phần lương thực của mỗi người mà chia. Ở thôn của chúng ta thì người lớn một năm là 440 cân, trẻ con là 360 cân, tính toán thành số lượng một ngày, rồi giấy bàn tính là ra. Những cái khác cũng không có gì để nói, mấy chuyện vụn vặt thì các người cứ nhìn mà làm.”

Bà Hàn che ngực nói, “Anh à, nơi nào mà còn tiền a, tiền trợ cấp của quý này đều bị cô ta trộm đi rồi! Lương thực thì ở trong vạc lớn kia kia, ăn hết bữa nay thì sẽ không còn bữa sau nữa, còn có thứ tốt gì, cứ xem một chút đi.”

Nhà cửa, lương thực, tiền, cũng chỉ có mấy thứ này, không có thì còn chia cái gì?

Hàn Thanh Tùng không đành lòng nhìn mẹ đã lớn tuổi như vậy mà còn ra về ta đây, vừa muốn nói chuyện, Lâm Lam đã cướp lời nói: “Như vậy cũng tốt hơn việc chúng con tay không ra ở riêng a. Người lớn còn có thể vì hiểu thuận mà nhịn đói, nhưng năm đứa nhỏ đang tuổi ăn tuổi lớn đó, không thể chịu đói được, cho nên thiếu lương thực cũng phải cân a.”

Nghe cô nói như vậy, Hàn Thanh Tùng nuốt lời định nói về, quyết định sau này gặp chuyện gì thì cứ mở miệng trề chút.

Bí thư chỉ bộ gật đầu, “Phải như vậy.”

Kế toán ở bên kia nghe theo bí thư chỉ bộ, cầm bàn tính gảy một chút, trong chớp mắt đã tính ra con số rõ ràng, lương thực phụ lương thực chính đều được tính toán rõ ràng, để cho anh cả Hàn cùng với một người anh em nhà chú bác cùng cân đo.

Anh hai Hàn và chị dâu thứ hai nhìn thấy nhiều lương thực như vậy bị cân ra ngoài, nóng nảy nói, “Số còn dư lại có đủ chúng ta ăn hay không a? Tính toán lương thực đầu người, có phải là đã cân luôn cả phần của chúng ta luôn không vậy?”

Bí thư chỉ bộ nói: “Lương thực của các nhà khác đều thiếu nợ một chút, nhịn đến khi lương thực mùa thu xuống là được.”

Đến lúc đó có cao lương, đậu nành, cây ngô, chủ yếu là khoai lang.

Lương thực mà địa phương giao ra chủ yếu là lúa mì và ngô, cao lương, đậu nành, khoai lang cần bán cũng là phần của các xã viên trong đội. Cộng thêm việc Hàn Vinh Phương làm lãnh đạo có tác phong bá đạo, nói một không hai, trật tự ngăn nắp, cho nên quản lý cũng coi như thích, ít thấy trường hợp kéo dài công việc, cũng ít một chút lãng phí, lương thực là có thể phân nhiều một chút.

Tổng thể mà nói, mấy xã viên của thôn Sơn Nhai đều có thể ăn cơm no.

Hàn Vinh Phương đối với chuyện này vô cùng tự tin.

Bí thư chỉ bộ đã lên tiếng, anh hai Hàn cũng chỉ có thể làm bầm, không ai dám đưa bọn ở trước mặt Hàn Vinh Phương.

Chia lương thực xong chính là chia tiền.

Bà Hàn cảm thấy đau như bị khoét tim khoét thịt, đó đều là tiền của bà a, cũng là tiền của Kim Ngọc và Kim Bảo nhà bà a!

Vốn là không có tiền trợ cấp của Hàn Thanh Tùng, bà đã không cách nào tiếp nhận được sự thật, bây giờ còn muốn lấy đi tiền mà bà để dành, vậy còn không bằng giết bà đi cho xong.

“Không có tiền, hiện tại trong nhà một xu tiền cũng không có.” Bà Hàn không buông miệng.

Hàn Vinh Phương nhìn thoáng qua ông Hàn, “Chú em à, nếu không thì chính chú thương lượng nhé?”

Advertisement / Quảng cáo

Tiền này cũng là tiền mà Hàn Thanh Tùng kiếm được, người khác không rõ ràng lắm, nhưng Hàn Vinh Phương lại rất rõ.

Thời điểm này công việc ở đội được làm tốt nhất, tiền lương cũng là do điểm công đổi lại, nhà ai bao nhiêu điểm công, bao nhiêu tiền lương thực, Hàn Vinh Phương nhắm hai mắt cũng rõ ràng.

Trong nhà của Hàn Vinh Xương (ông Hàn) cơ hồ là tất cả điểm công đều đổi thành lương thực, củi, thực phẩm phụ phẩm vân vân, bà Hàn chính là y vào tiền mà con trai gửi về nhà, không cần phải giống như người khác phải liên tục quần quýt việc phải dùng khẩu phần lương thực để đổi chút tiền mặt ứng phó nhu cầu bức thiết.

Mà mỗi một lần Hàn Thanh Tùng gửi bao nhiêu tiền về nhà, Hàn Vinh Phương luôn rất rõ ràng.

Dĩ nhiên, ông không biết bà Hàn đã tiêu bao nhiêu, nhưng là dựa theo suy đoán của ông, trong nhà nhất định là có tiền.

Nếu ở riêng, tự nhiên phải công đạo một chút, nếu không ông sẽ không thể làm người lãnh đạo được, có duy trì người già, lại phải bảo vệ trẻ con thì các xã viên mới tin tưởng ông.

Dù sao Hàn Thanh Tùng cũng không cần phòng ốc mà.

Nhiều người đang nhìn như vậy, ông Hàn cũng không gánh nổi, nhìn bà Hàn một cái, khẽ cắn răng, “Không phải là còn có ba trăm..... Hay là gần hai trăm khối để gọi ngân hàng, lấy ra.....”

“Cái gì? Hai trăm? Ở đâu mà có hai trăm? Trộm hay là đoạt? Mỗi một lần trong nhà đều phải đợi tiền gửi về mới lấy ra tiêu, lần này không có rồi, còn sợ đói đây này. Đừng nói là ba trăm, ba mươi cũng không có.”

Nếu ông Hàn đã nói ra khỏi miệng, tất nhiên không thể thu hồi nữa, gánh không nổi người nợ.

Còn nữa ông cũng biết bà Hàn có hơn một ngàn goid ngân hàng, ông chỉ nói có hai trăm mà thôi.

Ông cũng biết những năm này vợ của mình ở nhà đúng là vô cùng tiết kiệm, tiết kiệm đến mức người trong nhà ai cũng không có được một bộ quần áo từ tế, có tiêu tiền cũng là tiêu cho con trai con gái út cả, nhưng mà phiếu cũng có hạn, không thể hao phí quá nhiều.

Số tiền còn lại bà Hàn cũng không gửi ngân hàng, bà ấy sợ có người nhớ thương, cho nên đều cất ở trong một cái hộp nhỏ khóa lại rồi giấu ở trong cái áo khoác ngoài cất ở sâu trong tủ, bên ngoài cái tủ đó còn khóa lại.

“Lấy ra đi, lấy 150 đồng đưa cho nhà thằng ba, để bọn chúng còn đặt mua chút dụng cụ trong nhà, nếu không cũng không có cách nào mà sống.” Mặc dù ông Hàn cũng thiên vị con trai con gái út, nhưng trên mặt vẫn không có trở ngại gì, cũng không thể khiến cho người ta có chỗ dè chi chò.

Đấy cũng là cha ông đang ông, chỉ cần là con của mình, thì phải tận lực ở mặt ngoài xử lý mọi việc công bằng, không thể để cho người ngoài nói xấu được.

Bà Hàn thiếu chút nữa là nháy qua, bà ta muốn xé nát kẻ bảo thủ không hiểu chuyện này đi, năm đó khi đường lão, có nhiều con trai như vậy, ông ta luôn là người đưa nhiều thêm một phần tiền, ra thêm một phần sức nhưng rốt cuộc cũng không nịnh nọt được gì, hiện tại lúc chán bà ông lại như vậy!

Tại sao khi đó mình không được làm chủ, mà hiện tại mình còn không làm chủ được chứ?

Một phần tiền bà cũng không muốn cho nhà thằng ba, còn muốn để cho nhà thằng ba sau này hàng năm đều giao tiền cho bà đấy!

Bảo bà lấy ra 150 đồng tiền, đây là vàng đầu rồi.

“Đừng cần nhẫn nữa, bảo lấy thì cứ lấy ra, đàn bà thì biết cái gì. Tóc dài kiến thức ngắn! Tôi là vì tốt cho bà thôi!” Ông Hàn làm bầm nói nặng lời.

“A —— tôi, tôi, tôi là tóc dài kiến thức ngắn, chỉ có ông là kiến thức nhiều, vậy ông qua ở với thằng ba luôn đi!”

Bên kia Tam Vương lại đồng ngôn vô kỵ, cười hi hi nói: “Bà nội, nếu như ở riêng, mọi người đều muốn cướp ông nội qua ở, đừng để đến lúc đó chứa bà ra nha!”

Trẻ con có ánh mắt sáng nhất, bà nội luôn khiến người khác e ngại, khẳng định không ai muốn đâu.

“A —— tôi không muốn sống nữa!” Bà Hàn che mặt vọt vào trong phòng nhào lên giường gào khóc.

Tam Vương nhức đầu, “Con nói sai rồi sao?”

Lâm Lam kéo thẳng bé, nhỏ giọng nói: “Mò mẫm lại nói ra sự thật.”

.....

Ông Hàn đi vào nhà, để cho bà Hàn lấy tiền, “Đừng tự làm trò cười cho thiên hạ nữa, chỉ khiến cho người ta chê cười thêm. Tiền kia không phải cũng là do thằng ba kiếm được sao? Lúc trước bà nói là giữ lại để sau này cho nó mà, hiện tại nó đã trở về, bà không cho nó, thì chừng nào bà mới cho?”

Bà Hàn càng tức giận hơn, “Chuyện đó, chuyện đó có thể là thật sao? Tôi chỉ nói một chút thôi mà!”

Vào trong tay bà thì chính là của bà.

Loại lời nói cứ để mẹ giữ cho rồi sau này sẽ cho con, có bao nhiêu người thực hiện được. Nếu có đến mấy đứa con, nói không chừng là chỉ cho một đứa. Cho dù chỉ có một con, thì cũng sợ con đầu xài mất, cho nên vẫn muốn giữ lại, tóm lại là muốn giữ đến khi bản thân mình chỉ còn lại một hơi cuối cùng, thời điểm sắp rồi đi thế giới này mới bỏ được mà lấy ra.

Không ngờ ông già này thật cho là vậy, bà Hàn quả thực là tức chết rồi, mặt mọ đều muốn mất hết.

Không có biện pháp, bà vẫn phải mờ tu quần áo ra lấy mười đồng..... Hai mươi..... cảm thấy ánh mắt của ông Hàn giống như là lưỡi lê, bà cắn nát hàm răng, dùng lực lấy ra năm mươi đồng ném xuống đất, “Không còn nữa!”

Ông Hàn chịu đựng đau lòng, đoạt lấy năm mươi đồng đi ra ngoài.

Lúc ấy bà Hàn cảm thấy đau đớn như thể trái tim vừa bị kéo rút ra, ẩn ẩn ngực gục ở trên kháng mà gào khóc, “Ông trời ơi, trong nhà một xu tiền cũng không còn rồi ——”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mua được ghen ghét

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Cuối cùng Lâm Lam được chia một trăm đồng tiền, còn có lương thực dựa theo nhân khẩu.

Thời điểm ông Hàn giao một trăm đồng tiền cho Lâm Lam, trái tim cũng rất đau đớn, “Mẹ của Đại Vương à, tiền này có không dễ dàng, phải sử dụng cho thích hợp, đừng tiêu loạn.”

Ngân vạn đừng đem về nhà mẹ đẻ a!

Lâm Lam cười nói: “Cha, ngài yên tâm đi, con nhất định sẽ sử dụng số tiền này thật tốt.”

Trong nhà còn phải đặt mua dụng cụ, áo bông, chăn bông, còn phải cho con đi học, một trăm đồng tiền này nhìn thì nhiều, thật ra cũng không chống đỡ được bao nhiêu.

Chính cô không có cảm giác gì, còn cảm thấy một trăm đồng tiền không là gì cả, nhưng mấy người vây xem đã đỏ mắt đến nổi trong lòng chua chát rồi. Bọn họ tính toán trong nhà mình, ngay cả mười đồng tiền cũng không lấy ra nói, còn người ta thì tốt rồi, thoáng cái đã có chừng một trăm.

Dựa theo tính cách keo kiệt của bà Hàn, lấy ra chừng một trăm đồng, chỉ sợ vẫn còn có năm trăm đến tám trăm đấy.

Không ít người nghĩ tới chuyện này thì hai mắt sáng lên, không nhịn được lăm bầm nuốt nước miếng.

Lúc Lâm Lam nhận tiền, lời kéo, nhưng kéo không ra được, ông Hàn cầm tiền rất lưu luyến.

Lâm Lam dùng sức, vẫn không kéo được, lập tức hiểu được lo lắng của ông, bảo đảm nói: “Cha, ngài yên tâm đi, con tuyệt đối sẽ không đem về nhà mẹ đẻ đâu, con còn có năm đứa con phải nuôi mà.”

Lúc này ông Hàn mới lưu luyến không rời buông tay ra, Lâm Lam lập tức cầm lấy tiền rồi nhét vào trong túi quần.

Tầm mắt của mọi người đều nhìn lướt qua miêng túi quần của cô.

Lương thực cân xong, sau đó chính là các loại vật dụng chia nhà.

Được chia một thanh một thanh sắt đã bị mài đến còn một nửa, một cái chổi đã sắp cùn hết, những thứ như bát đĩa cũng được chia một chút, sọt, rổ được chia một cái, thêm hai cái nắp vung rách nát, vài món đồ dùng nhà bếp ..., một khác cũng không có cái gì nữa.

Lâm Lam chớp mắt một cái, nói: “Cây của nhà chúng ta, có thể chia một gốc cây cho chúng con hay không? Mọi người nhìn đi, lúc con và cha mấy đứa nhỏ kết hôn không có dụng cụ gì, hiện tại đã ở riêng mà con cái lại nhiều, có phải cũng cần được chia chút cây gỗ để chuẩn bị dụng cụ không?”

Không cần phải nói, bàn được sách phải đóng một cái, tủ treo quần áo cũng phải làm một cái không phải sao?

Không ngờ cô lại đòi không ít đồ, ông Hàn suy nghĩ cô con dâu này không có kiến thức đó, đoán chừng là ý của con trai.

Thấy con trai cũng biết tính toán, mưu trí, khôn ngoan rồi, ông thở dài, gạt đầu, “Được.”

Nhưng bà Hàn ở trong nhà nghe thấy, lập tức gào thét lao ra, “Không được! Cây gỗ trong nhà là để làm dụng cụ khi Kim Ngọc và Kim Bảo kết hôn.”

Từ này đến giờ chị dâu cả và anh cả Hàn đứng ở một bên không nói gì, cha mẹ thiên vị rất rõ ràng, chẳng qua là cha không thể hiện rõ ra, mà mẹ thì thiên vị đến không biên giới.

Hàn Vinh Phuong nghe xong cũng cảm thấy có chút quá đáng.

Ông Hàn lại phát phát tay, cơ hồ vô lực nói chuyện.

Hàn Thanh Tùng thấy cha như vậy, trong lòng lại không đành lòng, muốn nói không cần, nhưng nhìn thấy Lâm Lam nên cũng ngậm miệng lại.

Chia tiền bạc dụng cụ cây gỗ xong thì cũng không còn gì.

Những thứ này đều được viết hết ở trong công văn, sau này cũng có thể làm căn cứ để những đứa con trai ông ra ở riêng.

Mọi người cảm thấy chính là như thế.

Lâm Lam lại nói: “Bí thư chi bộ, không bằng ngài hãy chủ trì luận một lần, cũng quy định luôn cả mục đường lão về sau đi. Như vậy cho rõ ràng, sau này chúng cháu cũng biết nên làm cái gì.”

Nếu như không nói rõ ràng, bà Hàn tuyệt đối sẽ lấy hiểu đạo ra làm khó con trai.

Sinh nhật, đôi tiền, lễ mừng năm mới ăn tết, cũng đôi tiền, em trai em gái đi học kết hôn, cũng muốn tiền.

Cô mà có chút thứ tốt rồi, bà Hàn nhất định sẽ ra về đương nhiên đến đòi.

Hàn Thanh Tùng là người không giỏi nói chuyện, đến lúc đó vạn nhất ngưng ngưng không làm gì được thì cũng không tốt.

Hiện tại định ra quy tắc, cô sẽ dùng cái này tới phản kích mẹ chồng.

Đầy cũng là phá hỏng đường lui của bà Hàn, đảm bảo Hàn một phát thật đau, mà sắc mặt của những người khác cũng không quá đẹp mắt.

Lâm Lam không quan tâm đến bọn họ, bản thân mình chính là người đàn bà đánh đá, nên có đặc quyền của người đàn bà đánh đá.

Có ai từng thấy người đàn bà đánh đá nói đạo lý với người khác chưa?

.....

Hàn Vinh Phương lại gắt đầu, có chút tán đồng quan điểm của cô, “Suy nghĩ này của vợ Thanh Tùngkhá tốt. Sau này các nhà khác ở riêng cũng làm như vậy, để tránh việc ra ở riêng rồi mà còn làm ầm ĩ”

Advertisement / Quảng cáo

Không ít nhà đã nói là ở riêng, nhưng trách nhiệm và nghĩa vụ lại không chia rõ ràng ra, đến lúc đó lôi kéo nhau, anh em lại trở mặt thành thù, chỗ nào cũng có.

Hàn Vinh Phương không muốn trong khu trục thuộc của mình xảy ra nhiều chuyện chó má như vậy, cái biện pháp này tốt, chỉ cần làm theo thôi.

Mấy người bọn hắn có kinh nghiệm của người đi trước và căn cứ tình huống thực tế bàn bạc trong chốc lát, sau đó ước định chờ đến khi hai người già bắt đầu qua sáu mươi tuổi, điểm công của bọn họ có thể sẽ không đủ để đòi lấy lương thực nữa thì các con sẽ bù thêm vào, bốn con trai mỗi người ra một phần. Chờ thêm đến sáu mươi sáu tuổi thì có thể tùy ý, không muốn làm việc thì không cần làm, toàn bộ do bốn con trai gom góp lương thực lại nuôi, dựa theo tiêu chuẩn đường lão thực tế để góp tiền, sinh bệnh thì góp tiền, vv..

Bà Hàn cách cửa sổ hô to: “Kim Bảo và Kim Ngọc còn chưa có kết hôn mà.”

Hàn Vinh Phương nói: “Chuyện này vẫn có quy tắc, chờ đến khi em trai em gái kết hôn thì chia sinh lễ và đồ cưới thành bốn phần, một nhà bỏ ra một phần.”

Dĩ nhiên, sinh lễ và đồ cưới này chính là làm theo tiêu chuẩn, không thể cố ý muốn thêm.

Thương lượng xong thì đều viết ra giấy, viết thành ba phần, trong đại đội sẽ lưu giữ một phần làm bằng chứng, sau này người khác có ra ở riêng cũng có thể chia theo thường lệ.

Phân chia ra như vậy, mọi người đều tâm phục khẩu phục, tất cả đều vui vẻ —— mặc dù bà Hàn cảm thấy Hàn Vinh Phương thiên vị một nhà Hàn Thanh Tùng.

Chị dâu cả cũng uyển chuyển hỏi thăm một chút, chờ đến sau khi chú tư kết hôn thì làm sao mà chia nhà, ý tứ của ông Hàn chính là, đến lúc đó rồi hãy nói.

Chị dâu hai lại không hài lòng, tiền ở trong nhà đều chia cho nhà chú ba, vậy chờ đến khi nhà bọn họ ra ở riêng, một cọng lông cũng không có!

Chị dâu cả lại biết, đây là ông Hàn đang bồi thường cho nhà chú ba, coi như là đền bù cho những thiệt thòi lúc trước,thật ra nói cho cùng, một trăm đồng tiền rất nhiều, nhưng đối với những gì mà nhà chú ba đã trả giá thì cũng chả là gì cả.

Dù sao tiền này đều do Hàn Thanh Tùng nhà người ta kiếm về được mà.

Không kết hôn không có gì, khi kết hôn thì sẽ có con, bản thân tiền này hơn phân nửa là phải giao cho nhà của chú ấy, nhưng bà Hàn vẫn luôn cảm thấy cho cho con trai con gái út dùng, nói thế nào cũng không chiếm lý được.

Cha chồng là đang để lại đường lui.

Ông Hàn tất nhiên có một bộ triết lý đường lão cho riêng mình.

Thật ra thì ông cũng thiên vị, thiên vị con trai và con gái út, đều là con cái đến già mới có a, nhân chi thường tình mà thôi.

Nhưng ông không giống với bà Hàn, thiên vị đến không có giới hạn, vẫn còn đúng mực. Dựa theo thói quen của ông nội ông truyền đến đời cha rồi đến ông, mặt ngoài xử lý mọi việc công bằng với con trai, như vậy thì đến khi về già, các con mới có thể hết sức chăm lo, sẽ không ganh đua so sánh với nhau.

Nếu quá thiên vị một bên nào đó, vậy chờ đến khi về già, các con sẽ cău kỉnh, nói rằng cha mẹ chỉ thiên vị con út, vậy hãy để cho con út đường lão là được rồi.

Chờ bọn họ lớn tuổi, không thể lao động được nữa, còn không phải là do vợ của con trai định đoạt sao?

Cho dù có chính phủ làm chỗ dựa, nhưng họ có thể quản được cái gì? Chính phủ cũng không thể đường lão, vẫn phải do con trai xuất tiền ra mà hầu hạ đó.

Đây cũng là nhận thức chính xác mà đời đời lưu lại, ông Hàn không hiểu đạo lý lớn, nhưng kinh nghiệm của thế hệ trước thì ông phải làm theo, bởi vì ông nội của ông cũng làm như vậy.

Cho dù người mẹ có thiên vị, nhưng chỉ cần người cha tận lực giữ cân bằng, thì sau này con cái cũng sẽ cảm động và nhớ nhung, vì cha nên sẽ không bạc đãi mẹ chúng nó.

Trái lại cũng vậy.

Nhưng nếu như hai người già đều thiên vị, thì sự oán hận của con cái sẽ âm thầm lặng lẽ, lúc còn trẻ không dám phát tiết, chờ khi nó cũng trở thành cha chồng, ông nội rồi, khi đã có uy nghiêm, mà cha mẹ già của chúng nó thì đã gần đất xa trời, hoàn toàn không còn uy tín, cần phải dựa vào con cái mà sống.

Khi đó, oán khí của con cái sẽ phát ra như bài sơn đảo hải, ai cũng không thể thừa nhận.

Hiện tại ông Hàn chia tiền cho con trai, tận lực thỏa mãn yêu cầu của con dâu, vợ của nó cũng không thể oán hận thêm, ít nhất ở mặt ngoài, trước mặt mọi người, ông rất công bằng công chính.

Chờ đến khi cần đường lão, con thứ ba cũng sẽ tận tâm, không thể có câu oán hận, nếu không sẽ không chiếm lý, nếu có mâu thuẫn thì mọi người sẽ giúp mình.

Ông tin tưởng, con thứ ba là một đứa hiếu thuận, tiền này cho đi cũng không lỗ, chỉ tiếc bà già nhà mình nhìn không thấu.

Sau khi phân chia xong thì bà Hàn đã “ngã bệnh”, ngày ngày phải dán thuốc dán, than thở, luôn trung ra bộ dáng nửa chết nửa sống, cả ngày oán giận ông già trông coi việc nhà thật vô ích, đều đem đi cho con thứ ba.

“Ông còn nói ông không thiên vị, tôi thấy ông chính là thiên vị cả nhà thằng ba! Tôi đã sớm tính toán năm nay lấy hết phiếu vải và phiếu bông đi làm một chiếc áo khoác ngoài cho Kim Ngọc! Bây giờ thì không còn đủ nữa rồi!”

“Bà thì hiểu cái gì, tôi là vì tốt cho bà cả!”Ông Hàn hút tẩu thuốc rồi nói.

Chính mình còn sống thì tốt, mấy đứa con sẽ không làm cái gì, nhưng nếu mình đi rồi, chỉ với tính tình của bà già này, đến lúc đó bọn nhỏ nhất định đều ghét bỏ bà ấy.

Cho nên ông cũng đang sắp xếp một đường lui, vạn nhất mình thật đi sớm, các con có thể nhìn mặt mũi của chính mình mà đối xử với mẹ chúng nó tốt một chút.

Đầu năm nay, người già sáu mươi mấy tuổi đã đi còn rất nhiều, ông Hàn không dám nghĩ mình nhất định có thể sống đến bảy tám chục tuổi.

Nhưng bà Hàn cần bản không nghĩ tới chuyện đó, ánh mắt của bà chỉ có thể nhìn đến chuyện trước mắt, chỉ có thể nhìn đến con trai con gái bảo bối của bà chịu thiệt thòi.

Lần này cần phải nhịn đợi mấy năm mới có thể để dành lại được số tiền kia a!

Bà lại lầm bầm đến lúc đó cần phải trước tiên lấy hết phiếu vải và phiếu bông của nhà thằng ba về, để cho Lâm Lam không lấy được.

“Kim Bảo a, Kim Ngọc a, sao hai con vẫn chưa trở lại hả?” Bà Hàn vừa gọi tâm can báo bối, vừa nằng, “Thằng hai thật không đáng tin, chỉ báo mày đi đưa tin cho em trai em gái mà mày chết đi đâu rồi hả? Có phải là ghen tỵ với chúng nó nên cần bản là chưa đưa tin hay không?”

Hai vợ chồng anh hai Hàn đang sầu rầu, ở trong sân nghe được, khỏi nói là cóbao nhiêu oan khuất.

Lương thực trong nhà đều bị nhà thằng ba phân hết rồi, bọn họ đang ghen tỵ muốn chết, lúc này mẹ già lại oán giận anh ta, anh ta giận chửi một cái, đập cửa đi ra ngoài.

Nơi này tình cảnh bi thảm, tiếng buồn bã khắp nơi, nhưng ở chỗ của Lâm Lam thì nói cười rộn ràng, vô cùng vui vẻ.

.....

Lâm Lam chống hông, giờ tay chỉ huy chồng và mấy đứa con sắp xếp điều chỉnh lương thực và dụng cụ vừa được mang về nhà.

“Vạc đen, đúng, chính là cái vạc nhỏ đó, để ở trong nhà, lấy cái nắp đẩy lên rồi để lại để tránh chuột.”

“Cái khác thì để trong chậu kia đi, cũng không còn dụng cụ nào khác.....”

“Những thứ này trước..... A, trước tiên cứ chất..... chất ở trong giường sưởi đi.”

Trong nhà được chia cho một cái vạc cỡ trung, một cái vạc nhỏ, dùng để chứa lương thực cần bán không đủ, còn phải mua thêm hai cái lớn mới được.

Những loại chậu khác cũng cần phải mua vài cái, rồi mua lu đựng nước, thùng nước cũng mua hai cái.....

Tính toán như vậy, dụng cụ sinh hoạt cần được đặt mua một bộ.

Hàn Thanh Tùng nhìn cô ở chỗ này tính tính cái này, lại tính tính cái kia, tính toán xem phải mua thêm cái gì nữa, bộ dạng hết sức chăm chú, trong ánh đèn hoàng hôn, đôi mắt đen lấy sóng nước mênh mông kia trông vô cùng đẹp mắt.

Anh không khỏi tâm thần rung động, có chút hải lòng mất ngủ.

Lâm Lam quay đầu chống lại ánh mắt của anh, cười ngọt ngào với anh một cái, “Ngày mai chính là họp chợ, chúng ta cần phải đến đó để mua chút hàng hóa về.”

Không ngờ cô cười lên lại đẹp như vậy.

Đây là lần đầu tiên cô cười với anh đẹp như thế.

Hàn Thanh Tùng đột nhiên cảm thấy cổ họng căng ra, cảm thấy khát vô cùng, vội vàng đi uống miếng nước thông hong.

Lâm Lam lại đang tính toán, “Còn phải thu gom phiếu vải, phiếu bông, rồi đi mua vải mua bông, làm chăn bông trong nhà, áo bông cho bọn nhỏ, đều cần phải may và sửa sang lại. Áo của Đại Vương gần rồi, dứt khoát làm một cái mới, rồi cái cũ thì thêm bông vào cho Nhị Vương mặc, áo của Nhị Vương thì đưa cho Tam Vương, áo của Tam Vương thì cho Tiểu Vương, áo của Tiểu Vương thì cắt ra làm thành quần bông cho thằng bé...”

Không biết tại sao, rõ ràng là đang ở đó nói thầm mấy chuyện vụn vặt nhưng Hàn Thanh Tùng lại cảm thấy rất êm tai, nghe thế nào cũng không đủ.

Ngày hôm sau, khi Lâm Lam bắt đầu làm việc thì thương lượng một chút với nữ chủ nhiệm và mấy người phụ nữ tiên tiến đến trước, hỏi có thể dùng phiếu vải và phiếu bông năm nay nhà mình sẽ được chia để đổi một chút phiếu mà hiện tại mọi người chưa sử dụng hay không.

“Không sợ các chị chê cười, vừa ra ở ruộng, cái gì cũng rách rưới, mắt thấy trời sắp lạnh rồi, đến khi tuyết rơi mà con của chúng em đều chưa được chuẩn bị áo bông để mặc. Nếu nhà ai có thì có thể cho em mượn không, chờ đến cuối năm nhà em nhận được phiếu của bảy người thì sẽ trả lại cho mọi người.”

Lâm Lam biết dựa theo nhân duyên trước kia, thì có đi hết thôn cũng không mượn được, chỉ có thể tìm đến những phần tử tiên tiến để mở miệng.

Sở dĩ những phần tử tiên tiến có thể được gọi là tiên tiến, tất nhiên là có chỗ hơn người, cho dù sau lưng bọn họ không thích cô, thì cũng sẽ không nói lời lạnh nhạt ngay trước mặt.

Nữ chủ nhiệm thấy cô bây giờ hòa khí như vậy, đối nhân xử thế cũng không giống lúc trước, trong lòng rất vui vẻ, cảm thấy là nhờ có mình giáo dục cảm hóa nên trên lòng cũng rộng rãi, “Vợ Thanh Tùng à, chuyện này em cứ giao cho chị, nhiều thì có thể không làm được, nhưng mà bông của bảy người nhà em chị vẫn có thể thu xếp được.”

“Vậy thì phải cảm ơn chị Hòe Hoa rồi.” Lâm Lam vội vàng nói cảm ơn.

So với những năm trước đây, hiện tại kinh tế rõ ràng đã được cải thiện. Trước kia một người lớn một năm được phát ba đến năm thước phiếu vải, chỗ này còn không làm được một bộ quần áo. Hiện tại người lớn một năm phát phiếu vải mua được một trượng, làm một bộ mà vẫn còn dư lại, người trong nhà gom góp trước rồi mới cùng làm.

Nhà Lâm Lam có bảy người, người lớn là có hai trượng vải, mấy đứa nhỏ thì được bảy thước rưỡi, Tam Vương và Tiểu Vương cũng có năm thước.

Còn có bông, người lớn một năm có phiếu bông hai cân rưỡi, trẻ con một đứa là một cân rưỡi.

Cũng may áo bông, chăn bông đều không phải là hàng năm phải làm mới, làm một lần mặc được mấy năm, chỉ có trẻ con là cần sửa sang lại.

Đồng Hòe Hoa động tác nhanh nhẹn, từ lúc Lâm Lam nói cho cô biết thì đến buổi tối hôm đó cô đã đưa phiếu vải và phiếu bông cho Lâm Lam rồi, “Vợ Thanh Tùng này, chờ đến cuối năm được phân phiếu vải và phiếu bông rồi thì em nhất định phải nhớ đưa lại cho chị đó, không được đưa cho người khác.”

Cô cũng sợ Lâm Lam cầm đi đến nhà mẹ đẻ khoe khoang.

Lâm Lam cười nói: “Chị Hòe Hoa, em nói với chị này, đến lúc đó có phiếu rồi thì chị không cần đưa cho em, chị cứ trực tiếp lấy đúng số lượng đi. Có vay thì có trả, đây là việc phải làm nhà, chị giúp em cứu nguy, em rất cảm kích.”

Cuối năm mới có phiếu, chờ đến khi nhận được phiếu rồi mới làm áo bông thì không còn kịp nữa.

Đồng Hòe Hoa không nghĩ tới hiện tại cô lại hiểu chuyện như vậy, càng thêm nguyên ý nói chuyện với cô. Lại nói, người làm công việc chỉ đạo, luôn luôn hi vọng đối tượng mình chỉ đạo có thể tiến bộ, biết sai thì sửa, như vậy bọn họ mới có cảm giác thành tựu.

Buổi tối người một nhà ăn cơm xong cũng không đi ra ngoài nói chuyện phiếm, Lâm Lam ngồi ở trên giường gạch chỉnh lý lại chút quần áo rách, thuận tiện dọn dò bọn nhỏ một chút công việc cần chú ý vào ngày mai.

Hàn Thanh Tùng mượn dụng cụ của thợ mộc, lấy mấy tấm ván cửa mà người khác không cần dùng để làm ghế đẩu.

Đại Vương, Nhị Vương và Tam Vương phụ giúp anh.

Mạch Tuệ và Tiểu Vương ngồi trên giường gạch giúp Lâm Lam.

Hàn Thanh Tùng nói: “Ngày mai em chi cần đi mua, mua xong thì báo bọn họ giúp em mang đến cùng một chỗ, buổi trưa lúc tan tầm anh sẽ mượn một cái xe đến kéo về.”

Lâm Lam cười cười, “Được.”

Cô dọn dò Nhị Vương và Mạch Tuệ, “Buổi trưa thì đứng ra ngoài chơi, dẫn Tiểu Vương trở về sớm một chút để nấu cơm.”

Nhị Vương và Mạch Tuệ nhanh nhẹn đáp lời.

Cô lại điểm danh: “Tam Vương, không được đi đến nương nước lớn phía nam, chỉ có thể chơi ở bờ Tây thôi.”

Tam Vương cười hắc hắc, cũng không đồng ý.

“Đại Vương.....” Lâm Lam do dự nhìn thoáng qua thằng bé, đứa bé này đang mặc áo sát nách ngồi bảo gỗ, cũng là có mô có dạng, chẳng qua là mấy ngày nay vẫn không nói chuyện với cô, cũng không biết nghĩ cái gì không được tự nhiên.

Hàn Thanh Tùng nói: “Đại Vương sau này thay mẹ con bắt đầu đi làm ruộng đi.”

“Không cần không cần, thằng bé còn nhỏ mà, còn phải đi học, làm công cái gì.....” Lâm Lam vội vàng ngăn cản.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Khẩu khí của Hàn Thanh Tùng là không được xen vào nữa.

Đại Vương ở trong góc yên lặng bảo gỗ, vẫn không lên tiếng.

Lâm Lam cứ tiếp tục nói sang chuyện khác, con quá nhiều, lại hay nghịch ngợm, cô không thể không lái nhai nhiều lần, chỉ sợ Tam Vượng và Đại Vượng gây chuyện.

Mấy đứa nhỏ nghe Lâm Lam cảm râm râm như vậy cũng không cảm thấy phiền chút nào, ngược lại rất vui vẻ. Bởi vì so với mẹ lúc trước động một chút là khóc rống hùng hùng hổ hổ, bọn chúng tình nguyện để mẹ cũng hay cảm râm râm như mẹ của người ta.

Tiểu Vượng cảm lấy cái khăn mặt rách của mình, đầu tựa ở trên eo của Lâm Lam, chân nhỏ đập đập bệ cửa sổ, từng chút từng chút một, lẩm bầm “Giọng nói của mẹ càng ngày càng dễ nghe.”

Sau đó liền ngủ mất.

.....

Ngày hôm sau thời điểm Lâm Lam đi chợ thì phát hiện ở trong sân của đại đội có sáu bảy người phụ nữ đang tụ tập, bọn họ đều đã xin phép muốn cùng đi chợ.

Xem ra là đã ghen quá lâu không đi chợ rồi, đều có chút kiên trì không được.

Thôn Sơn Nhai cách công xã không xa, nhưng bởi vì mọi người đều phải làm việc nên không thể tùy tiện xin nghỉ phép, cho nên công xã cũng không dễ đi như vậy.

Bình thường trừ phi trong nhà không còn dầu hỏa và muối, đã lần lượt mượn hết hàng xóm xung quanh rồi thì căn bản sẽ không xin phép đi chợ.

Bọn họ thấy Lâm Lam cũng muốn đi chợ, có người đến chào hỏi nằng. “Vợ Thanh Tùng, đi, chúng ta đi cùng nhau.”

Lâm Lam lại không muốn đi với bọn họ, nói là chào hỏi kết giao với cô nhưng mình và bọn họ cũng không có giao tình gì, trước kia nguyên chủ còn từng chơi bản với không ít người, lúc này sợ rằng thấy sau khi cô uống thuốc trừ sâu thay đổi tính tình, rồi lại ra ở riêng, chồng cũng trở lại, muốn nghe chút chuyện mới mẻ để ra ngoài khoe khoang buồn chuyện mà thôi.

Cô lắc đầu, “Không được, tôi sốt ruột muốn đi nhanh chút.”

Vừa nói thì đã lướt qua nhanh như một con gió.

Có hai nữ xã viên bấu mỗi, “Mọi người nhìn xem tính tình này của cô ta, có chút tiền thì đã phẩn chấn như vậy, không ngờ Hàn Thanh Tùng không bỏ cô ta.”

“Người ta có con trai con gái, sao có thể tùy tiện bỏ vợ được chứ?”

Ngay từ đầu nấy người bọn họ còn muốn phàn cao thấp với Lâm Lam, kết quả nhiều người như vậy vừa đi vừa nói chuyện tất nhiên là chậm hơn một chút.

Không bao lâu sau, bọn họ đã không nhìn thấy bóng dáng của Lâm Lam nữa rồi.

Lâm Lam cũng rất khổ, mặc dù chỉ có mấy dặm đường, nhưng cô vẫn cảm thấy rất mệt mỏi, chẳng qua là không muốn đi cùng với những người kia thôi, cho nên cần rặng lên đường.

Cũng may lúc đi đến chỗ ngã ba thì gặp phải một chiếc xe la, trên xe có năm sáu xã viên muốn đi chợ, nhìn một người phụ nữ như cô đi một mình thì mời mời cô đi cùng.

Lâm Lam vội vàng nói cảm ơn, không nghĩ tới còn có thể đi nhờ xe.

Đến chỗ họp chợ, Lâm Lam tạm biệt mọi người, cô đứng ở cửa vào chợ, nhìn sòng người hỏi hà, có chút mơ hồ.

Nguyên chủ không có tiền dư, nói thật, đúng là chưa từng đi họp chợ, Lâm Lam cũng không sưu tập được bao nhiêu tin tức hữu dụng.

Cô quan sát trước một phen, phát hiện ở nơi họp chợ hơn phân nửa là bán sọt rổ, lương thực, thức ăn, dụng cụ thủ công, không có sản phẩm giá cao, quần áo giày dép vải vóc các loại cũng không có.

Dù sao chi cần là dùng đến phiếu để mua thì nơi này căn bản là không có, chắc hẳn đó là hàng bán chạy, nếu như người nào có con đường thì chưa ra khỏi cửa đã bị cướp mua hết, căn bản không có cơ hội đưa đến chỗ họp chợ.

Cô đi dạo một vòng, trước tiên lảng lẽ quan sát giá tiền, chờ đến khi trong lòng hiểu rõ thì mới đi mua hai cái vạc gốm lớn dùng để chứa lương thực, mặt khác còn mua hai cái vò gốm nhỏ, đến lúc đó có thể làm dưa muối, còn phải mua hai ba cái lu ngồi, một cái làm lu nước, một cái để chứa đồ, một cái khác thì để đồ, dù sao luôn có chỗ dùng. Chậu sành và chậu gốm cũng phải mua mấy cái, để nhào bột mì, rửa mặt, rửa chân.....

Chậu, các loại hũ ..., một cái ba hào tiền, vạc nhỏ năm hào tiền, vạc trung thì bảy hào tiền, vạc lớn thì đều làm từ gốm men rắn chắc nặng nề, so với hàng hóa bình thường thì đắt hơn cho nên giá một đồng hai một cái.

Lâm Lam hô to rê a! Cô chọn rất nhiều, còn báo bọn họ phải tặng hai chậu sành, hai cái hũ.

Cái hũ thì đợi đến mùa đông có thể làm cái bô vào ban đêm, hắc hắc.

Mua mua mua..... ba cha con bán hàng đã vui vẻ đến không ngậm miệng được, thần tài bàn tay lớn từ nơi nào đến a!

Advertisement / Quảng cáo

Vạc lớn, lại chiếm diện tích, ba chiếc xe nhà bọn họ cũng không kéo được mấy cái vạc lớn, đều bị cô mua rồi, có thể không khiếp sợ sao.

Lâm Lam còn đang ngờ vạc ở chỗ họp chợ, đều là chậu sành do mấy thôn dân tự mình thô chế làm tạo (chế tác thô sơ đơn giản)..., thật ra cũng chả đáng gì đến đồ sứ cả.

Dễ bị vỡ lại không an toàn.

Hiện tại mấy xã viên căn bản cũng dùng những thứ này, bồn để nhào bột mì, bình chứa canh nóng, chậu lớn đựng đồ ăn thì đều dùng mấy cái này, Lâm Lam lo lắng có hòa tan kim loại nặng gì trong đó, cho nên còn phải đi công xã xem một chút có thể mua mấy cái bát sứ thô, chậu sứ, ấm đun nước bằng sứ hay không.

Cô thấy mình không cần thận lại mua nhiều như vậy, nếu là một hai cái vạc thì Hàn Thanh Tùng còn có thể kéo về, nhưng nhiều như vậy mà sắp lên xe cũng không sắp được a?

Cô lại thương lượng với người bán hàng, “Chú à, chú nhìn tôi mua nhiều như vậy, nhà tôi cách nơi này cũng không xa. Chờ đến khi tan chợ thì chú mang qua cho tôi có được không.”

Người bán hàng cũng là cha mang theo hai đứa con trai, tính toán một chút, sáng khoái nói: “Được.”

Dù sao số lượng Lâm Lam mua lần này cũng bằng con số bọn họ bán mấy ngày đấy.

Thương lượng xong rồi thì Lâm Lam đi mua thứ khác.

Đầu năm nay trị an tốt, danh dự tốt, đã hẹn ở chợ phiên thì tuyệt đối sẽ không sai được.

Lâm Lam lại đi mua một chút hàng mây tre, có hộp, nung nhỏ dẹt từ cò, còn có sọt, rổ, giỏ bằng mây tre, có cái lan đan từ cành liễu.

Mặt khác còn mua mấy miếng lát, sọt, ví dền.

Còn mua mấy cây côn gỗ đã được đánh bóng, trở về gắn chặt vào cây cào, cuốc, xẻng.

Lâm Lam đã mua một đồng lớn các thứ đồ lớn nhỏ, đều chỉnh lý lại rồi để chung một chỗ, quay về đặt trong vạc cùng nhau đưa qua.

Thật rê a! Tổng cộng cũng không tốn bao nhiêu tiền!

Hàng mây tre rất rẻ, chỉ cần một hai xu là được.

Chỉ có giỏ tre là mắc một chút, nhưng sọt, rổ các loại thì vô cùng rẻ.

Chị đây đều mua mua mua!

Người bán hàng tròn tròn mắt, nơi nào đến bà ngốc..... Tài thần nương nương a, vội vàng đưa cho cô toàn bộ mấy cái giỏ mây, làn mây nhỏ không bán chạy.

Lâm Lam còn cảm khái lúc này dân phong thật thuần phác!

Song doanh (hai bên đều có lợi), tất cả đều vui vẻ.

Chính cô cũng không biết, một trận mưa bán này ở chỗ chợ phiên đã tạo ra rung động rất lớn, đều nói có một người phụ nữ rất hào phóng, mua mua mua mấy thứ chậu vạc lu và hàng mây tre đến mức sắp không còn hàng rồi.

Mấy người phụ nữ của thôn Sơn Nhai nghe thấy, không hận mà mừng mà nghĩ đến Lâm Lam, “Không thể nào?”

“Tại sao lại không, cô ta có một trăm đồng tiền đó!”

“Hân Thanh Tùng để cho cô ta phung phí như vậy sao?!”

Tiền của nhà bọn họ đều do mẹ chồng hoặc là chồng trong nhà giữ cả, bản thân mình đi chợ cũng đã định trước thiếu cái gì thì mua cái đó, không thể mua nhiều hơn.

“Thật là một người phụ nữ phá sản a, chị nói cái miếng độn kia, nhà ai mà không biết làm? Còn có mấy thứ sọt, rổ kia, mẹ chồng của tôi cũng biết đan đó.”

“Đúng vậy, còn có cái cán xẻng kia, cần mua sao? Nhà mình gọt một cây không được hả? Cho tôi một đồng tiền tôi gọt cho cô ta một bó luôn!”

Bọn họ lòng đầy căm phẫn, đều cảm thấy khó chịu như thế là Lâm Lam đang tiêu tiền của nhà mình.

Bên cạnh có một người phụ nữ nghe bọn họ nói một hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng hỏi: “Các chị đâu a, mọi người là đang nói đến con dâu nhà họ Hân ở thôn Sơn Nhai hay sao?”

“Đúng vậy a.”

“Nhà mẹ đẻ là nhà họ Lâm sao?”

“Chính là cô ta, chị biết sao?”

Người phụ nữ kia cười ha ha hai tiếng, “Tôi cũng biết cô ta đấy.” Vừa nói thì cầm lấy cái rổ trên tay đi mất.

.....

Lâm Lam ở chỗ họp chợ “càn quét” xong thì chuyển hướng đi đến công xã.

Một chuyến này cô chỉ mang theo chừng một trăm đồng tiền, lại không biết tại sao lại mua đến nỗi có cảm giác hư vinh và sáng khoái như là mua được xa xỉ phẩm trên toàn thế giới.

Chính là khi nhìn xem mấy thứ đồ kia, quét mắt một vòng, chỉ trừ cái này cái kia..... không cần, còn những thứ khác gói lại toàn bộ cho tôi.

Ha ha, nghĩ tới lúc mình mua lu vạc, nhớ đến bộ dáng ba cha con kia đều há hốc mồm cứng lưỡi thì cô lại muốn cười rồi.

Mặc bộ quần áo miếng vá chông chắt như là quần áo của ăn mày, cắt đi mái tóc ngắn cao thấp không đều như chó gặm, chân đi giày cỏ, đeo lấy cái túi vải rách, Lâm Lam đi đến nỗi uy vũ sinh gió, có cảm giác thời thượng như đang sững sờ bước ra đài chữ T.

Đàn chị sắc xảo a.

Đàn chị sắc xảo đến Cung Tiêu Xã thì đã bị ngăn trở.

Cung Tiêu Xã không lớn, cửa hàng là một tiền bả gian phòng, trên bức tường phía nam dán các loại quảng cáo cách mạng. “Chúc phúc chủ tịch Mao vĩ đại sống lâu trăm tuổi”, “Phải đấu tư phê tu (đấu tranh chống chủ nghĩa tư bản, tự phê phán kiểm điểm)!”, “Phản đối tham ô lãng phí”!

Phía bên trái và chính giữa thì đặt ba quầy hàng, bên trái là bán vải vóc, quần áo, vớ giày, chỉ tiếc lúc này không biết tại sao lại không có vải.

Có hàng thì không có phiếu, có phiếu thì không có hàng!

Bà ngoại ơi, bà nói có tức người hay không?

Cô đã nghĩ kỹ cần phải mua hết tất cả phiếu bông và phiếu vải có trong tay.

Thấy nhiều người xếp hàng như vậy, Lâm Lam không thể làm gì khác hơn là đi mua cái khác trước.

Người mới ra ở riêng có thể dùng hộ khẩu để mua dụng cụ bằng sắt như: cuốc, cào sắt, sừ sắt, cái xẻng, dao phay,v.v..., những thứ dụng cụ bằng sắt này không có ở chỗ họp chợ, đều thống nhất tiêu thụ thống nhất thu mua giống như muối, dầu, vải.

Do đồ bằng sắt quá nặng nên cô nói với nhân viên bán hàng là trước tiên gửi lại chỗ này, đợi lát nữa chồng đến mới lấy.

Chuyện này không thành vấn đề.

Cô mua hai cái bát to, một cái chén tráng men lớn, mười bát sứ thô, loại chậu ấm hồ tráng men muốn mua nhưng không mua được, những thứ này cần phiếu chuyên dụng, cô không có. Lại mua một cái kính tròn, một thanh lược, một thanh lược dây, còn mua mấy cái dây buộc tóc màu hồng, cài tóc, những thứ này không cần dùng phiếu.

Cô mua mấy thứ văn phòng phẩm, nhìn thấy trong góc có bày biện một cây sáo, hỏi có thể không dùng phiếu có được không.

Nhân viên bán hàng cũng ước gì bán được, ở chỗ nông thôn nhỏ bé này, cần bán không có ai chạm vào nhạc khí, đừng nói chỉ là tiêu tiền nhân rồi mua món đồ chơi này. Đồ vật này từ lúc vào đây chưa được bán đi, còn nằm phủ bụi ở đó.

Cô ấy thấy Lâm Lam muốn mua vật này, còn suy nghĩ có phải là giáo viên âm nhạc của trường học hay không.

Lâm Lam muốn mua chút táo đỏ, tôm khô, rong biển ... các loại hoa quả khô, chẳng qua là muốn mua thì cần có phiếu mua thực phẩm phụ phẩm, không thể tùy tiện mua.

Nếu không phải bọn họ không bán, cô thật muốn đập một trăm đồng tiền lên trên bàn, thét lớn một tiếng: cho tôi mua một trăm đồng tiền hàng hóa!!!

Cô không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp.

Cô lấy mấy quyển sổ của mình để hết lên trên quầy, “Muốn đi vào biển rộng thì phải dựa vào người cầm lái, giải phóng quân chính là người đáng yêu nhất trong chúng ta, cho tôi năm cân táo đỏ.”

Nhân viên bán hàng kia sững sờ một chút, “Đồng Phương Hồng Thái Dương thắm, không có phiếu thì thật không bán được.”

Lâm Lam đẩy sổ của mình qua, để cho cô ấy nhìn xem một chút.

Nhân viên bán hàng kia cười cười, khoát khoát tay, “Không được, đây là ở thôn của cô, phải là công xã mới được.”

Trong lòng Lâm Lam hừ một tiếng, tôi còn không biết là có cần công xã hay không sao? Công xã chỉ phát cho công nhân chức ăn lương thực hàng hóa các người thôi, lại không phát cho xã viên chúng tôi.

“Bần nông và trung nông một nhà thân, chồng của tôi là giải phóng quân, đồng chí, dân xếp một chút đi, cho tôi mua mấy cân đi mà, con cái ở nhà đều thiếu máu đó.”

Nhân viên bán hàng kia càng nhận định Lâm Lam là giáo viên, vội vàng cầm sổ hộ khẩu lên nhìn nhìn, phát hiện phía sau không có đánh dấu, chính là xã viên thôn Sơn Nhai.

Cô có chút ngáy người, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Mặc dù vẫn cách đã tiến hành đến hưng hực khi thế, nhưng đó là ở thành phố lớn, những khu xa xôi hơn như ở nông thôn cũng không tích cực như vậy. Huống chi những năm 70 này thể cực đã ổn định, ngoại trừ bị phó chủ tịch nào

đó điên cuồng phát hành sách hồng thi tổng thể mà nói vẫn rất ổn định.

Dưới thị trấn, công xã trong thôn, bởi vì có rất nhiều người đều là nông dân không có văn hóa, muốn người ta học được thành ngữ cũng không thể nào.

Chẳng những không học được, còn có thể sẽ phạm sai lầm trở thành trò cười, cho nên các cán bộ sẽ định kỳ chỉ thị để cho các xã viên tiến tiến đi học tập, vận động, các xã viên bình thường thì chỉ cần tập trung sản xuất.

Ở trong Cung Tiêu Xã của công xã này cũng không cần hồ khẩu hiệu.

Cô ấy là bị Lâm Lam nói ngơ ra.

“Đồng chí, tôi không có lừa có đâu, cô nhìn xem hộ khẩu của tôi đi. Chồng của tôi tham gia quân ngũ, hàng năm đều không ở nhà, nhà của tôi còn có năm đứa con, cũng không hưởng thụ được phúc lợi gì của anh ấy. Hiện tại vừa mới ra ở riêng, trong nhà cơm cũng ăn không nổi, năm đứa nhỏ đứa nào cũng xanh xao vàng vọt, tôi phải mua chút táo đỏ bổ máu, mua chút tôm khô rong biển bổ sung canxi, như vậy không có vấn đề gì đúng không?”

Nhân viên bán hàng vẫn rất khó xử, “Có quy định cả rồi, không có phiếu và sổ sách thực phẩm phụ phẩm do công xã phát thì không thể bán.”

“Vi sao không bán cho tôi chứ? Chồng của tôi là giải phóng quân, tôi ở trong nhà cũng không hưởng thụ qua phúc lợi gì, lại không cần chính phủ giúp đỡ, tự mình dùng tiền đi mua chút táo đỏ cũng không được sao? Chuyện này không được, tôi muốn gặp lãnh đạo của các cô!”

“Hãy bán cho chị dâu này đi, người ta cũng không để dàng gì, vẫn còn là người nhà của quân nhân vinh quang mà.” Bên kia có xã viên đang xếp hàng mua vải la lên.

Loại vật này xã viên bình thường không mua, cho nên cũng vui vẻ làm người tốt.

Cuối cùng nhân viên bán hàng không còn cách nào, chỉ đành phải đi ra sau tìm ông xã trưởng hỏi một chút.

Ông xã trưởng cầm lấy sổ hộ khẩu nhìn một chút, thấy tên Hàn Thanh Tùng thì ông biết người này là ai, dù sao cả công xã này quan quân cũng chỉ có mấy người như vậy.

Ông lại hỏi một chút tình huống của Lâm Lam, sau đó tự mình phê cho Lâm Lam ba cân táo đỏ, năm cân rong biển, một cân tôm khô.

Lâm Lam vốn chỉ muốn thử một lần, không nghĩ tới thật sự thành công, vui sướng hải lòng trả tiền, đóng gói xong thì đều gửi lại chỗ này chờ Hàn Thanh Tùng đến cảm về.

Mua xong những thứ này Lâm Lam cũng đi hỏi một chút chuyện vải vóc.

Còn có mấy xã viên đứng ở nơi đó ồn ào, “Thật vất vả mới tới được một chuyến, tại sao lại không có chứ? Ngày hôm trước đến đây thì bảo là hôm nay có hàng, tại sao lại không có rồi hả?”

“Đúng vậy đó, tôi đã đến xếp hàng từ sáng sớm, rõ ràng là thấy có xe tới đưa hàng, tại sao lại không có, không thể nào không có được!”

“Trong kho hàng nhất định là có, chính là có ý không bán, muốn đợi đến lúc ăn tết thì tăng giá đây mà!”

Lúc này mặc dù là tập thể định giá, mua đồ bằng phiếu, nhưng có đôi khi vì ứng phó các loại ngày lễ, cũng sẽ tạm thời tăng giá.

Lâm Lam không khỏi có chút ngạc nhiên, còn có thể như vậy sao?

Cô đã đến phía trước, đảo đảo đồ trong quầy rồi nhìn xem, bây giờ chưa hết năm hay qua mùa mà, sao lại không có?

Nhân viên bán hàng là một nữ nhân viên mặc một chiếc váy hoa màu trắng hơi nhàn, trên đầu còn để hai bím tóc lớn, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Lâm Lam một cái, không nhận được nói: “Không còn nữa không còn nữa, lui về phía sau đi, các người có la nữa cũng vô dụng.”

Cô cũng đứng mắt chó nhìn người thấp a, chị cô là tôi có tiền đó, Lâm Lam có chút mất hứng.

Nhân viên bán hàng không nhận được cảm chối lông gà phui phui tay nằng, “Lui lại lui lại, sờ bản mặt thì làm sao bây giờ?”

Cha mẹ nó!

Lâm Lam nói giận, tôi ăn mặc có chút rách rưới, nhưng con mắt nào của cô thấy là bẩn hả? Từ lúc tôi xuyên đến đây thì ngày nào cũng tắm rửa sạch sẽ, quần áo cũng được giặt hằng ngày có được không vậy!

Cô tức giận đập lấy quầy hàng đến bánh bạch rung động. “Tôi muốn mua vải, mua bông, đừng xem tôi vô dụng nhé!”

Đừng quên cô chính là người đàn bà đánh đá đó!

Đặc quyền người đàn bà đánh đá chính là có thể chẳng phân biệt được trường hợp, tùy thời tùy chỗ xem tâm tình dễ khóc lóc om sòm.

Dĩ nhiên, bây giờ không phải là xem tâm tình nữa mà là xem trường hợp cần khóc lóc om sòm.

Cô rống một tiếng sư tử Hà Đông như vậy, không chỉ là nhân viên bán hàng, ngay cả mấy xã viên đang kêu la cũng sững sờ một chút.

Nhưng ngay sau đó, vốn là các xã viên đang xếp hàng đều đứng ở phía sau cô, giúp cô phô trương thanh thế, “Đúng vậy, chúng tôi muốn mua vải, đều đã xếp hàng được hai ngày rồi.”

Lâm Lam.....

Nhân viên bán hàng kia thấy cô mang về người đàn bà đánh đá, hai tay chống hông, hai mắt trợn tròn, mặc dù là phụ nữ nông thôn nhưng rất có khí thế, trái ngược giống như các nữ cán bộ, khí thế trong người cô ta không khỏi yếu đi hai phần.

So sánh với loại nhân viên bán hàng đơn thuần như cô nàng này, ánh mắt của Lâm Lam tất nhiên sắc bén hơn nhiều, nhìn một cái đã nhìn thấu nhân viên bán hàng này rồi.

Lâm Lam cười nói: “Tôi nói em gái này, có cũng chỉ là nhân viên bán hàng thôi, nếu các xã viên làm loạn lên thì làm sao mà cô chịu nổi? Nếu trong kho hàng đã có hàng, vậy thì cô hoặc là đi xin phép lãnh đạo của cô một chút, hoặc là mượn một chút hàng để đuổi chúng tôi đi. Chúng tôi cũng chỉ có mấy người như vậy, có thể mua bao nhiêu vải chứ? Nếu cô còn chần chờ nữa, người sẽ đến càng nhiều, còn có thể làm àm ĩ nữa đây.”

Đôi môi của nhân viên bán hàng kia giật giật, không biết tại sao, lại cảm thấy đôi mắt đen láy của Lâm Lam có thể nhìn thấu lòng người, cô ấy nói: “Vải thì còn, vẫn còn, nhưng mà bông, bông thật không đủ.”

Nghe cô ấy nói như vậy, Lâm Lam cảm thấy cô ấy cũng là người thành thật, cũng không phải là cái loại biết nịnh hót, một câu đã có thể lừa dối được.

“Em gái này thật là một người thành thật, chúng tôi tin cô, vậy thì kéo vải đi.”

Nhân viên bán hàng kia hít sâu một hơi, chỉ đành phải lặng lẽ thu lại suy nghĩ lấy ra sổ vải dự định cùng người kết phường để bán giá cao đầu cơ trục lợi.

Cô ấy cũng vừa mới bị người ta lừa dối nhập bọn thôi, còn chưa thuần thục, kết quả là bị Lâm Lam lừa gạt.

Mọi người nhanh chóng xếp hàng bắt đầu mua vải, Lâm Lam có nhiều phiếu mua vải, trước tiên dùng hết lượng phiếu mua vải đã sắp quá hạn, còn dư lại vải thuốc, xem xem một chút rồi lại mua tiếp.

Dù sao vải cũng không nhiều lắm, những người khác còn xếp hàng chờ mua, cũng nên để họ mua được.

Thời điểm bán vải lại càng loạn hơn, năng lực tính toán của cô gái tóc đuôi sam kia không cao, khiến cho các xã viên vốn không giỏi tính toán có ý kiến rất lớn, nhao nhao nói cô ấy là đang tính nhiều tiền hơn.

Lâm Lam thấy cô gái tóc đuôi sam kia vừa đánh đá oán hận người khác, vừa vội vàng đến mức toát mồ hôi, cho nên mới thuận miệng hỗ trợ tính toán giải vây, tránh cho những xã viên không biết tính toán lại còn thích dây dưa náo loạn.

Mọi người cũng không nhận ra cô, nhưng bởi vì lúc trước cô dám khiêu chiến với nhân viên bán hàng mà lại có khí thế như vậy nên cũng nguyên ý nghe lời cô, cô tính toán bọn họ sẽ tin.

Một bà già nói mình không biết tính toán, lại không tin nhân viên bán hàng, nên lôi kéo Lâm Lam qua để cô tính giúp.

Đợi Lâm Lam tính xong thì bà ấy cười nói: “Em gái a, tôi tin cô đó, cònoi chuyện thì tôi sẽ tin.”

Lâm Lam cười rất xấu hổ, bác gái a, ngài là bác gái của tôi! Cầu xin ngài đừng gọi tôi là em gái!

Phía sau quầy đối diện phía đông, không biết từ lúc nào đã có một lão cán bộ đứng đó, ông mặc chiếc áo có bốn túi, trên túi ở ngực trái có cấm bút máy, chấp tay sau lưng chăm chú nhìn quầy bán vải.

Advertisement / Quảng cáo

Vừa nhìn còn hỏi nhân viên bán hàng bên cạnh tình huống lúc trước.

Sau cùng, ông cười nói: “Người phụ nữ này vừa có đầu óc vừa có tính cách, là một người cán sự rất được.”

“Xã trưởng, ngài là có ý gì?” Nhân viên bán hàng kia nhạy cảm mà cảm nhận được cái gì đó.

Ông xã trưởng lắc đầu, “Không có gì, làm việc cho tốt đi, vì nhân dân phục vụ.”

Lâm Lam mua được ba trượng vải, nhưng bông không mua được, cảm thấy hơi buồn.

Cô nhìn xem thời gian, muốn đi đến lò giặt mở xem một chút rồi mua chút thịt, kết quả lúc vừa ra khỏi Cung Tiều Xã thì bà lão lúc này đã lôi kéo ống tay áo của Lâm Lam, “Em gái này, chỗ tôi có vải tự dệt, cô có muốn hay không?”

Lâm Lam lập tức lôi kéo bà ấy trốn vào trong góc, “Chị..... lớn, muốn, có bao nhiêu muốn bao nhiêu!”

Ánh mắt của bà ấy rất tha thiết, cô cũng sốt không thể không biết xấu hổ mà gọi bác gái.

Thật ra thì qua thời gian sau năm sáu mươi ba, cuộc sống của các xã viên đã tốt hơn, hiện tại bông và vải cũng không quá khan hiếm, ở nhà cũ của nhà họ hàng Hàn rất eo hẹp là bởi vì bà Hàn bóc lột của người khác để cung cấp cho Kim Bảo Kim Ngọc. Ở địa phương trồng cây bông, bây giờ cũng không nghiêm khắc giống như lúc trước, có ít người cũng trồng một chút dọc theo bờ sông hay nương nước, đến lúc thu hoạch cây bông cũng có thể tự dệt.

“Cô cứ gọi tôi chị Luru là được rồi. Ở Cao Lão Trang của chúng ta trồng nhiều cây bông, đất đai cũng màu mỡ, tùy tiện trồng ở đâu cũng thu hoạch được, so với chỗ chân núi của các cô thì màu mỡ hơn.”

“Chị Luru, vải của chị ở đâu vậy?”

Chị Luru nhỏ giọng nói, “Ồ trong con hẻm nhỏ kia, không thể tùy tiện lấy ra, để cho nhân viên quản lý nhìn thấy thì sẽ báo là phải loại bỏ tư tưởng xấu, tịch thu mất.”

Mặc dù hiện tại loại bỏ tư tưởng xấu cũng không còn nghiêm khắc như trước, mua bán lương thực rau dưa thì không ai quản, nhưng công nghiệp phẩm vẫn không được phép.

Hơn nữa mấy loại vật liệu như vải vóc hay bông thì vẫn phải lên lút làm thôi.

Lâm Lam đi theo bác gái kia vào hẻm nhỏ, nơi đó có một chiếc xe đẩy một bánh đang đỗ, một chàng trai thật thà cầm lá ngô đồng chờ ở đó.

Trên chiếc xe kia có hai cuộn vải, một cuộn là vải có màu kem đậm sẫm, một cuộn là vải dệt caro ba màu, loại vải này bởi vì hạn chế của máy móc nên chỉ rộng có một thước, nhưng lại dài đến bốn trượng.

Vải dệt thủ công không đẹp mắt bằng vải thời thượng được mua, người thành phố không thèm dùng, mà nông dân cũng chỉ dùng vải dệt mỏng hay vải dệt bằng máy thôi.

Nhưng Lâm Lam lại cảm thấy đây là thứ tốt, may quần thì dùng cái này là tốt nhất. Hơn nữa còn làm được ga giường, mùa hè thì làm chiếu, hút mồ hôi mát mẻ, đều rất tốt.

Giá tiền cũng rẻ a!

Độ rộng của vải dệt máy bán ở Cung Tiều Xã khoảng chừng là ba thước một cuộn, một thước có rẻ nhất cũng phải là hai hào tám, tốt hơn một chút thì sẽ là bốn năm hào rồi, đối với thu nhập lúc này mà nói thì vẫn rất đắt tiền.

Nhưng vải dệt này thì rất rẻ, vải có màu sẫm một thước không tới một hào tiền, mua cả cuộn thì càng rẻ, chỉ cần ba đồng rưỡi, còn vải dệt nhuộm màu thì một cuộn bốn đồng rưỡi, cộng lại cũng thành số nguyên.

Hai cuộn vải cũng chỉ có tám đồng tiền.

Bị sự tiêu phí của kiếp trước ảnh hưởng nên Lâm Lam cảm thấy rẻ gần chết!

Chẳng qua là theo quán tính khi mua đồ thì mua nhiều luôn luôn muốn trả giá rẻ hơn một chút.

Lúc này chị Luru kia lại bắt đầu giả vờ thảm thương, trong nhà thật không dễ dàng, dệt và cũng rất không dễ dàng, đau xương sống đau thắt lưng vân vân, rồi còn cho Lâm Lam nhìn xem ngón tay đã vụn vẹo biến hình của bà ấy.

Xương tay ngắn ngủi lại vụn vẹo, nhìn thấy th cũng không đành lòng, Lâm Lam nhất thời động lòng trắc ẩn.

Bị quan niệm giá trị lao động của kiếp trước ảnh hưởng, cảm thấy, cảm thấy người ta dệt bông thành vải cũng thật khó a.

Trồng được cây bông, cực khổ chăm sóc mấy tháng, thật vất mới thu hoạch được, lấy hạt bông, cắt bông, chà xát dầu bông, kéo sợi, cuốn sợi, nhuộm màu, cần sợi, xò sợi, cho lên máy, dệt vải.

Có thể nói là rất không dễ dàng, trước khi cho lên máy thì đã mất rất nhiều thời gian xử lý, sau khi lên máy thì còn phải tranh thủ lúc rảnh rồi để dệt vải, thường xuyên mệt mỏi đau nhức xương sống đau thắt lưng rồi hoa mắt, mất rất nhiều ngày mới làm được một cuộn vải.

Từ sự tôn trọng với nhân dân lao động, Lâm Lam cảm thấy không trả giá cũng được, dù sao giá thị trường chính là như vậy.

Hơn nữa lúc này cô còn không chưa hoàn toàn dung nhập vào hoàn cảnh lúc này, luôn luôn có cảm giác đứng ở một xã hội phát đạt mà nhìn xuống thời kỳ nhân dân lao động khó khăn, cảm thấy bọn họ quá cực khổ, mấy hào tiền đã đủ để người ta ăn thật lâu.

Dù sao một xu tiền đều có thể mua một đồng cỏ, một hào tám có thể mua một cân bột tinh..... Chẳng qua là thời điểm trả tiền, cô lại có chút thịt đau, nghĩ tới lúc này thật khó mà kiếm được nhiều tiền a, cô làm việc cực nhọc một chết một ngày mới kiếm được bảy tám điểm công, chính là trị giá bốn năm hào tiền.

“Chị Luru, tôi không trả giá, chị không phải là còn có sợi bông để bán sao, cho tôi hai cái đi.”

Chị Luru cũng sáng khoái, “Tôi bán còn dư lại ba cái đều cho cô cả, còn có một ít vải vụn, cô mà không chê thì cũng đưa cô luôn.”

Lâm Lam tự nhiên không chê.

Chị Luru cười nói: “Em gái này, đầu óc em thật tốt a, biết tính toán lại còn có thể mua đồ.”

Lâm Lam cười nói: “Chị Luru ngài cũng biết buồn bán nha, chỉ có mua thiếu chứ làm sao có bán thiếu.”

Chị Luru ha ha cười lên, tâm hoa nở phóng, đây cũng là người đầu tiên mua hai cuộn vải đó.

Hai cuộn vải vẫn còn có chút sức nặng, chị Luru để cho con trai đẩy xe giúp Lâm Lam đưa đến Cung Tiều Xã.

Lúc này một phụ nữ xông tới từ hồ phía ngoài con hẻm, “Để tôi tìm được các người rồi!”

Lâm Lam cho là nhân viên quản lý thị trường, thoáng cái khí lực bộc phát khiêng hai cuộn vải chạy nhanh, người đàn bà kia hô: “Lan Hoa Hoa cô chạy cái mông, đứng lại cho tôi! Cô là đồ ngốc chó cắn Lữ Động Tân không biết nhân tâm tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Làm tiền

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Nghe thấy giọng nói sức lực mười phần này, giọng nói đã khắc sâu trong linh hồn, Lâm Lam thoáng cái đã nhận ra được thân phận của người này.

Người này là Lâm Mai!

Lâm Mai là ai?

Lâm Mai là nàng chị ba của cô, là chị gái song sinh.

Dựa theo ước đoán của Lâm Lam, hẳn là sinh đôi khác trứng, bởi vì diện mạo của chị ba tương đối bình thường, không đẹp như cô!

Nhưng mà nếu so sánh chị ba cô với cô thì chị ấy còn đáng giá và có năng lực hơn cả cô nữa, chẳng qua người ta là đi tai họa người khác, còn nguyên chủ lại đi tai họa chính mình.

Ở trong ấn tượng của nguyên chủ, chị ba chính là oan gia từ nhỏ đến lớn của cô ấy, luôn luôn hiều thắng, đặc biệt hay gây sự với cô ấy.

Sau khi Lâm Lam tiến hành chỉnh hợp các tin tức thì phát hiện thật ra chị ba của cô rất tài giỏi.

Nói ví dụ như thời đại này, thời điểm nguyên chủ chỉ nghĩ làm sao lấy được tiền từ trong tay mẹ chồng thì chị ba của cô ấy đã sớm lên lút đi tiến hành đầu cơ trực lợi, buôn bán lời không ít tiền, chẳng những xuống nông thôn mà còn vào được thành phố, sau đó lại chạy khắp sơn nam hải bắc.

Mười phần là một nữ cường nhân.

Đĩ nhiên chẳng ai hoàn mỹ, khuyết điểm của chị ấy chính là cực độ dung túng chồng của mình, thế cho nên chồng của chị ấy vẫn luôn ăn cơm bao (để phụ nữ nuôi) mà còn gây cản trở, là một người không thể gánh vác.

Trong cuộc tranh đấu của nguyên chủ và chị ba của cô ấy nhiều năm nay thì, vũ khí sở trường nhất chính là chồng và tướng mạo của bản thân cô ấy!

Mỗi lần về nhà mẹ đẻ, nếu đồ mà nguyên chủ mang về hơn được chị ba cô ấy thì sẽ rất đắc ý, bày ra bộ dáng tôi đẹp mắt hơn chị, chồng của tôi tài giỏi hơn chị, theo lý phải như thế.

Nếu như thua kém không thể thắng được thì sẽ hừ lạnh một tiếng, tôi đẹp hơn chị, chồng của tôi lại có năng lực hơn chồng chị, chút đồ này có là gì?

Năm đó nguyên chủ hề có chút đồ thì sẽ đưa về nhà mẹ đẻ, mấy thứ màn, vải, tiền, chăn, phàm là còn ngay ngắn có thể giữ thể diện thì cô ấy sẽ cầm về cho mẹ ruột, chỉ để so sánh với chị ba xem ai đem đồ về cho mẹ nhiều hơn thì người đó có mặt mũi hơn, nếu không thì cô cũng sẽ không thiếu bóng như vậy.

Cho nên, đây thật là một đám số sách rỗi mù tính toán không rõ được.

Bị chị ba hét lên như vậy, trong đầu Lâm Lam linh quang chợt lóe, đột nhiên có một ý.

Cô lập tức thả vai vốc lại trên xe, nói với chị Lưu: “Không sợ, là người mình.”

Nhưng lại thấy được chị Lưu đã đi qua đón Lâm Mai, ôm lấy tay của Lâm Mai kích động nói: “Em gái à, thật là bất ngờ, hai cuộn vải đều bán được rồi, chính là cô ấy! Chính là em gái kia mua!”

Lâm Lam..... Không ngờ các người lại là cùng một bọn a.

Mẹ ơi, làm sao lại cảm thấy bà Hân và Lâm Mai thật giống như chị em vậy, rất ăn khớp với nhau!

Lâm Mai cũng hừ lạnh một tiếng, “Thế nào, đây là phát tài sao, còn có tiền nữa à? Thôn Sơn Nhai không đủ làm cô thỏa mãn sao, còn chạy đến chỗ họp chợ này khoe khoang. Có phải là hận không thể để cho khắp thiên hạ đều biết cô vừa có một trăm đồng tiền hay không?”

“Như thế nào, chị dò mắt sao?” Lâm Lam cười híp mắt, “Chị ba à, em ở riêng rồi, chị không qua thiêu kháng (đốt giường) cho em sao?”

Thieu kháng chính là hành động chúc mừng tân gia, mang theo lễ vật và tiền đến cửa tặng lễ.

Lâm Mai bĩu nói, “Thieu kháng cái gì chứ, không phải là muốn mua đồ về nhà mẹ đẻ khoe khoang sao? Một trăm đồng tiêu được bao nhiêu? Còn dư lại có phải là sẽ mang về tranh công với mẹ hay không?”

“Chị ba chị cứ yên tâm, em sẽ không làm vậy đâu, chị lại không có nhiều tiền như vậy, em thắng cũng vô dụng a.” Lâm Lam cười hi hi.

Lâm Mai xì một tiếng khinh蔑, hù dọa cô, “Cô à cọt nhá với tôi đi, cô giống trống khua chiêng mua mua mua nhiều đồ như vậy, đoán chừng buổi tối bà ấy liền mang theo con trai và con dâu đi tìm cô đấy.”

Lâm Lam cá kinh trong bụng, mẹ ơi, cô còn chưa trở về làm tiền, bọn họ thế nào lại muốn đến cửa rồi?

“Chị ba chị không biết rồi, nhà chúng em rách rưới, đứng cũng không có chỗ đứng, ngồi thì không có chỗ ngồi, giường ngủ lớn cỡ bàn tay mà một đám người nằm đó.”

Lâm Mai liếc nhìn cô một cái, “Có tiền thì xây một căn nhà gạch mà ở, không phải là có thể thỏa mãn rồi sao?”

“Nhà gạch là do gió lớn thổi đến sao? Không có gạch, không có gỗ a, lại không có tiền, chị cho em đi.” Lâm Lam tận lực nói theo cách nói của nguyên chủ.

“Không có tiền mua gạch, vậy cô có tiền mua những thứ đồ này sao? Không kết hôn cũng không có dịp lễ lộc, mua nhiều vải như vậy làm gì chứ?”

“Em dùng để trải sàn, còn dư lại thì dính lên tường làm vách ngăn.”

Lâm Mai tròn mắt trắng xem thường, nhận định em tư đây là muốn đem đồ về nhà mẹ đẻ khoe khoang.

Qua vài ngày chính là sinh nhật của mẹ rồi, con gái tất nhiên phải trở về chúc thọ, quà tặng cũng phải mang theo.

Dựa theo trình độ sinh hoạt bây giờ, bình thường thì mang chút bánh trái, mang theo một ít món ăn, tốt hơn thì có thể mang thịt đến, hoặc là mang đến đôi giày, những thứ khác cần bản cũng không cần.

Nhìn bộ dáng của em tư đây là muốn kiếm chút mặt mũi a.

Lâm Lam vì ổn định bọn họ, để cho người nhà mẹ đẻ không đến cửa, cô lớn tiếng nói: “Chị ba à, chị có về nhà thì thuận đường nói một tiếng với mẹ a, mấy ngày nữa sinh nhật của mẹ, em nhất định sẽ đến.Nhất định sẽ cho mẹ trải qua một sinh nhật khó quên.”

Lâm Mai đã nhận định là cô lại muốn tiêu nhiều tiền để đi khoe khoang đắc ý, giận đến mặt mũi biến sắc, hừ một tiếng

Lâm Lam nhìn sắc mặt của chị ba cô, liền nói: “Chị ba, chị cho em mượn mười đồng được không?”

Lâm Mai bị dọa sợ đến lập tức lui về sau hai bước, nhìn cô một cách đề phòng, giống như là gặp quỷ.

Em tư này có phải bị bệnh thần kinh rồi hay không, trước kia có chết đói cũng không bao giờ há mồm mượn một xu tiền nào của cô, tại sao hôm nay vừa có được một trăm đồng tiền mua thật nhiều như vậy rồi mà còn mượn mười đồng của cô?

Đây nhất định là có tật xấu đi.

Xem xét biểu hiện trước kia của em tư, cô cũng không nghĩ đến Lâm Lam là đang cố ý vay tiền hù dọa cô.

Nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến trăm đồng tiền của em tư đâu rồi, bây giờ đã phải mượn tiền, sẽ không phải là đã tiêu hết sạch rồi chứ, “Đồ phá sản nhà cô, một trăm đồng tiền cả đôi xài cũng không hết, cô thoáng cái đã xài hết rồi sao?”

Lâm Lam nhún nhún vai, “Chị có thể tìm hiểu xem, chị không nghe người ta nói là em đã mua cả chợ phiên này sao? Vẫn còn rất nhiều đồ chưa mua được đâu,bóng chưa mua được, thực phẩm phụ phẩm cũng chưa mua được.....”
Advertisement / Quảng cáo

“Dừng lại dừng lại, cô bị dở hơi rồi.” Lâm Mai không nói mình không có mười đồng tiền, chỉ nói: “Một trăm đồng tiền mà cô đãxài hết rồi, mười đồng tiền của tôi có thể làm gì, sớm đã xài hết rồi.”

Lâm Lam không nói nhằm với cô ấy nữa, “Chị ba à, chị đi qua nhà em ngồi một chút đi?”

Mặc dù tranh nhau từ nhỏ tới lớn, nhưng dù sao cũng là chị em song sinh, Lâm Lam nghĩ vẫn nên thân cận một chút.

Dù sao Lâm Mai ngoại trừ châm chọc cô, hay ganh đua so sánh với cô, thì chưa bao giờ từng chiếm lợi của cô.

A, là nguyên chủ và Lâm Mai thường xuyên ganh đua so sánh.

Lâm Mai xuy một tiếng, “Miễn đi, nhà của tôi còn có việc.”

Cô quay đầu lại hỏi chị Lưu đã bán cho Lâm Lam bao nhiêu tiền, chị Lưu ra dấu một chút.

Lâm Mai tròn mắt nhìn Lâm Lam một cái, “Lân này hào phóng thật đó.” Sau đó nói với chị Lưu: “Người một nhà,bán cho con bé rẻ một chút.”

Rồi bảo chị Lưu trả lạicho Lâm Lam một đồng tiền.

Chị Lưu bày ra vẻ mặt thịt đau, thật vất vả mới đựng phải một người hào phóng, nhưng chị ta vẫn nghe Lâm Mai, Lâm Mai là thủ lĩnh của bọn họ.

Lâm Lam lại nói: “Không cần trả lại cho tôi, các chị giúp tôi lưu ý một chút về bóng vải là được rồi, tôi không mua được bóng, áo bóng chân bóng trong nhà cũng không làm được.”

“Được rồi, chờ đến ngày sinh nhật của mẹ thì chị sẽ đưa tin cho cô.” Nói xong liền tròn mắt nhìn Lâm Lam một cái, bày ra tư thế cô xem rồi làm đi.

Muốn để chị chuẩn bị bóng cho cô sao, cô mà muốn để chị xuống thì cô cũng đừng muốn bóng nữa!

Lâm Mai hiểu ngay, “Chị ba a, chị nhìn chừng em vừa mới ra ở riêng thôi, trong nhà thật là không có gì cả, ngay cả lương thực cũng rất eo hẹp,thọ lễ cho mẹ có thể phải suy nghĩ một chút.”

“Vây mà cô còn nói chúc thọ sẽ chúc thọ thật tốt, nghèo mà còn khoe khoang.” Lâm Mai xuy một tiếng.

“Đề cho mẹ vui vẻ mà.” Lâm Lam cười cười, “Chị ba, chị giúp em suy nghĩ một chút a, có bóng thì em sẽ mua, dựa theo giá thị trường, không ép giá của chị đâu.”

Vừa nói cô vừa tỏ vẻ còn phải đi đến lò giết mổ xem một chút, nên không nói chuyện nữa.

Đôi mắt của Lâm Mai trừng giống như thanh đao, Lâm Lam cảm thấy giống như có thể bị nhìn thấu cái gì đó, vẫn là trước tiên tiếp xúc một chút, còn nhiều thời gian mà.

Dường như Lâm Mai cũng không tính bỏ qua cho cô, quyết định muốn đi theo xem một chút, đã cầm lên một cuộn vải, để cho Lâm Lam cầm một cuộn khác.

“Chị ba, thật nặng a, để cho người ta đưa qua giúp đi.”

“Vừa rồi cô cầm đến hai cuộn còn sắp bay được, sao bây giờ có một cuộn thì không được nữa?”

Lâm Lam không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh đi tới cảm với Lâm Mai rồi cùng đi Cung Tiêu Xã, “Chị ba, chị nói chúng ta cầm hai cuộn vải đầu cơ trực lợi này đi đến Cung Tiêu Xã, đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

“Chị còn hiểu biết hơn cô đó, chị đây là tự mình dệt vải, tặng cho em gái, ai mà quản được hả?”

“Ai nha, chị ba, vậy chị trả lại tiền cho em đi.”

“Đi qua một bên đi.” Lâm Mai liếc cô một cái.

Đến Cung Tiêu Xã, chỉnh sửa thu gom đồ lại một chỗ, ngồi ở dưới bóng cây mát ở bên ngoài chờ Hàn Thanh Tùng.

Lâm Mai nhìn thấy mấy dụng cụ ở trên mặt đất, bày ra vẻ mặt bĩu môi mặt tròn trắng, thật sự là có chút tiền thì lại đắc ý, còn tiêu xài như vậy nữa chứ?

“Chị ba, chị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

“Chị không mệt.”

“Em thấychị cứ đi tới đi lui, miệng thì đã trề đến bên tai rồi, em mệt thay cho chị đó.”

Lâm Mai dùng sức liếc mắt, ngồi xuống ở bên cạnh, chỉ trỏ, “Đây là đồ vật gì vậy? Cây nhóm lửa sao?”

“Cây sáo, chị ba, đây là cây sáo!”

Lâm Mai dùng sức cười lạnh một tiếng, “Làm cơm ăn sao? Hay là làm củi đốt?”

“Đây là lương thực tinh thần.” Lâm Lam cầm cây sáo qua, sợ bị chị ba ném mất.

Lâm Mai không nói đến cây sáo vô dụng kia nữa, lại chỉ vào mấy thứ đồ, “Sao có lại mua nhiều chén như vậy hả? Chuẩn bị cho cha chồng, mẹ chồng, chú em và cô em chồng của cô luôn sao?”

“Nhà chúng em có bảy người cơ mà, một người một chén, còn phải.....”

“Còn phải cọng lông!” Lâm Mai châm chọc nói: “Cô thật là có bệnh rồi, uống nước phải dùng tới một người một chén sao?”

“Vây húp cháo thì sao?”

“Húp cháo thì cô và Tiểu Vượng dùng một cái, Nhị Vượng và Tam Vượng dùng một cái.....”

“Sắp chịu không nổi rồi.” Lâm Lam cảm giác đây là va chạm trong tập quán sinh hoạt, không muốn tranh chấp.

Giống như cô người cảm thấy cả nhà chỉ cần dùng một cái bồn, rửa mặt, rửa chân, rửa móng, thậm chí nhào bột mì, rửa rau thì đều dùng cái bồn đó cũng không có vấn đề gì vậy, cảm thấy người khác rửa mặt, rửa chân còn chia ra từng cái chính là già mồm cái lão.

Chị ba của cô còn lợi hại hơn, ngay cả cái chén cũng so đo, “Một cái chén có năm xu tiền thôi, tại sao còn phải hai người dùng một cái? Hơn nữa, đây là đồ sứ thô, lỡ như đánh rơi thì.....”

“Cô thật đúng là bán tay lớn đó, cái chén như vậy thì ai dám rót? Trờ về phải dọn đồ mấy đứa nhỏ cho kỹ, ai mà làm vỡ chén thì sẽ bị đánh mặt trận, không cho ăn cơm!”

Lâm Lam!!! Thì ra là chị là chị ba bạo quân!

Không nói nữa, cô cũng không phải là em tự hay ganh đua so sánh trước kia nữa, nhưng chị ba vẫn là chị ba tinh anh trước kia, không thể trêu vào a, bại lui.

Lâm Mai thấy Lâm Lam không nói lời nào, cũng cảm thấy không có ý nghĩa, cảm thấy, cảm thấy em từ đó không giống với lúc trước, trước kia hễ gặp mặt thì lại giống đốt pháo, không đợi chính mình nói chuyện thì đã ồn ào trước, hiện tại mình cần nhẫn nhịn bầm thì nó cũng im lặng.

“Được rồi, cô chờ một mình đi, tôi phải trở về tìm hiểu chuyện bóng vải cho cô.” Lâm Mai nói đi là đi, đi hai bước lại trở lại, “Cô mua những thứ đồ này, mẹ chồng của cô sẽ không nhận được mà bắt cô chuyển qua nhà chứ?”

Lâm Lam sững sốt, nhưng ngay sau đó lại cười nói “Cảm ơn chị ba đã nhắc nhở em, không có chuyện gì, bà ấy không dám đâu, tiền cũng đã cho em rồi, lấy của em mấy cái chén thì có ý nghĩa gì chứ, lại nói bà ấy cũng sợ em đi

khóc lóc om sòm.”

Lâm Mai quay đầu bước đi, sau lưng mang theo một con gió lốc nhỏ.

Lâm Lam.....

Không đợi đến trưa thì cô đã thấy Hàn Thanh Tùng lôi kéo một cái xe hàng đi đến, anh mặc quân trang của mình, vóc dáng cao lớn bước đi vững vàng, ở trong một đám xã viên quần màu xám tro thì rất dễ khiến người khác chú ý,cũng có rất nhiều người quay đầu nhìn xem.

“Ồ chỗ này.” Lâm Lam đứng lên vẫy vẫy tay với anh.

Thật ra Hàn Thanh Tùng liếc mắt liền thấy cô.

Phía trước Cung Tiểu Xã là một quảng trường không lớn, hai bên trái phải thì có mấy cây hòe, cây ngô đồng lớn, Lâm Lam an vị ở trên tầng đá dưới tầng cây, bên chân là một đồng cỏ như là núi nhỏ, muốn nhìn không thấy cũng khó khăn.

Anh vội vàng kéo xe hàng bước đi qua.

Lâm Lam đứng lên khuôn đỏ.

Hàn Thanh Tùng: “Em để ở đó đi, để anh làm cho.”

Anh rút một chiếc khăn tay từ trong túi tiền ra đưa cho cô lau mồ hôi quạt gió, còn anh thì đi thu thập đồ, tay chân anh hoạt động một lát thì lập tức thu dọn gọn gàng.

Thấy cây sáo kia anh cũng sửng sốt một chút, lại không nói gì, lặng yên đặt lên xe.

Sắp xếp đồ lên xe xong, anh kéo xe lên rồi nhìn Lâm Lam một cái.

Lâm Lam cho là anh muốn mình giúp đẩy xe, lập tức đi ra sau giúp anh đẩy.

Hàn Thanh Tùng: “..... Em lên đi.”

“Ha ha, em không mệt, chúng ta cứ đi vậy là được.”

Hàn Thanh Tùng không nhúc nhích.

Lâm Lam “..... Vậy, em lên nhé.”

Hàn Thanh Tùng gật đầu.

Lâm Lam vui sướng hài lòng leo lên xe, người nào thể hiện thì người đó là cháu trai, đi đường xa như vậy mệt chết rồi.

Mặc dù không mang giày cao gót, nhưng mà đôi giày cô này..... Về nhà nhất định phải làm vài đôi giày.

Chính cô không có tính nhẫn nại để làm đế giày a, xem một chút có thể mua hai cặp đế giày hay không. Có tiền thì có thể sai khiến ma quỷ, có cái gì mà mua không được, cứ định như vậy.

Trong lòng cô vui vẻ, cho nên cũng vui sướng hài lòng mà hát một khúc nhỏ, quá đặc ý nên cũng mặc kệ đây có phải là bài hát của thời đại này hay không, có cái gì thì hát cái đó.

Hàn Thanh Tùng đi ở đằng trước không nói không rằng, chỉ lặng yên đi tới.

“Hai ngày nữa là sinh nhật của bà ngoại mấy đứa nhỏ, em phải trở về một chuyến.” Lâm Lam nói tới, cho nên nói choHàn Thanh Tùng nghe chuyện gặp đượcLâm Mai.

Hàn Thanh Tùng ừ một tiếng. “Anh đi cùng em sao?”

“Không cần, đừng để chậm trễ công việc, em mang theo Tiểu Vượng đi là được rồi.” Đầu năm nay trừ mùa đông không có công việc thì mới có thể đi thăm người thân, những khoảng thời gian khác căn bản không đi được, phải kiểm điểm công đây.

Mấy đứa nhỏ còn lại cũng phải đi làm kiểm điểm công, không thể làm trễ nãi. Hơn nữa chúng nó cũng không muốn đi, bởi vì nguyên chủ yếu thích cháu trai của em mình nên đối xử với cháu trai còn tốt hơn sovới con mình, bọn nhỏ rất ghen tỵ.

Hàn Thanh Tùng cũng không nói gì.

Lâm Lam lại nói với anh quá trình mua đồ của mình, nhất là ở Cung Tiểu Xã, cô còn sợ Hàn Thanh Tùng sẽ cảm thấy mình khóc lóc om sòm làm mất mặt, dò xét nhìn anh một cái, phát hiện anh không có gì về mặt gì thì an tâm.

Cô cũng chỉ muốn tìm một mũ dự phòng, tránh cho khi anh nghe được người khác nói chuyện lời ong tiếng ve, đến lúc đó có ý kiến với cô.

Dù sao thì ở trong chợ phiên cũng có nhiều người trong thôn mà.

Cô còn nói đến chuyện mua hai cuộn vải, “Đồ của nhà làm nên rất rẻ, em liền mua hết, có hơi nhiều..... nhưng quá thật rất rẻ đó!”

Cô cũng sợ Hàn Thanh Tùng cảm thấy cô tiêu tiền bậy bạ rồi có ý kiến.

Kết quả Hàn Thanh Tùng nói: “Rất tốt.”

Đây chính là không phản đối sao?

Nhưng nếu muốn để cho anh nói thêm mấy câu, giống như không có khả năng, xem ra không thể cộng mình cảm giác thoải mái khi bỏ ra ít tiền nhưng lại mua được hàng hóa hút hàng nhất với anh rồi.

Bước chân của Hàn Thanh Tùng rất rộng, lại đi rất ổn, trên đường không cần ngừng, cho nên đã nhanh chóng về đến nhà.

Vừa vào thôn, đã đụng phải mọi người tan tằm trở lạ, bọn họ thấy Hàn Thanh Tùng đang kéo xe hàng, vợ của anh ta thì ngồi ở trên xe.

Tất cả mọi người đều phát ra tiếng cười vang thiên ý, người trẻ tuổi lại càng nháy mắt ra hiệu, “Xem Thanh Tùng nhà người ta kia, thật biết yêu thương vợ.”

“Đúng vậy đó, xem người ta đi, đã có năm đứa con rồi mà vẫn còn giống như lúc còn trẻ.”

“Học tập một chút đi.”

Lâm Lam ngược lại hơi xấu hổ, còn sợ Hàn Thanh Tùng cũng cảm thấy xấu hổ, lúc về đến nhà, xe còn chưa dừng hẳn thì cô đã vội vàng nhảy xuống. “Sau này cứ để em tự đi là được rồi.”

“Không có chuyện gì.” Hàn Thanh Tùng để xe xuống.

Nhị Vượng, Mạch Tuệ và Tiểu Vượng ở trong nhà nghe thấy động tĩnh đều cao hứng đất chạy nhanh ra, “Mẹ trở về rồi, mẹ trở về rồi!”

Lâm Lam đã lấy mấy thứ nhỏ nhỏ đựng trong túi vải của mình ra, lấy ra mấy viên kẹo rồi chia cho mỗi đứa một viên.

Kẹo này cũng không phải do cô mua, là Hàn Thanh Tùng mang về, cô chỉ cắt đi thôi.

Vừa bước qua cửa cô đã thấy trong viện bày đầy vạc, bồn, lu lớn lớn nhỏ nhỏ, nhất thời cảm thấy mình thật có thể mua a.

Cô nhỏ giọng hỏi: “Bà nội có tới hay không?”

Tiểu Vương nói: “Bà nội của con bị bệnh rồi.”

“Bị bệnh?”

“Gan đau.” Tiểu Vương che ngực, học theo bộ dáng của bà Hân, xoa xoa, “Gan..... đau!”

Lâm Lam không nhịn được bật cười một tiếng rồi vội vàng che miệng lại.

Nhị Vương và Mạch Tuệ một người một câu nói đến mặt mày hớn hờ.

Thì ra là ông chủ bán lu vạc thấy đồ của mình đã bán sạch rồi, nên không đợi thêm nữa..., thu thập một chút rồi giao đồ đến nhà Lâm Lam.

Ban đầu thì người trong thôn cho là ông ta xuống nông thôn bán lu vạc, còn muốn đến mua, kết quả ông nói là do nhà Lâm Lam mua, các xã viên đều sợ người.

Nhiều như vậy hả?

Bà Hân nghe thấy lại càng hưng phấn mà chạy đến, còn muốn lựa chọn đồ Lâm Lam đã mua mang về nhà mình.

Ông chủ bán lu vạc tất nhiên không chịu, Lâm Lam liên tục nhấn mạnh, nhất định phải mang vào trong sân nhà mình, làm sai thì đến lúc đó sẽ tìm bọn họ tính sổ.

Ông chủ bán lu vạc cũng không nể mặt, bà Hân đành phải đi tìm Hân Thanh Tùng.

Hân Thanh Tùng nhận được tin tức liền trở lại, mặc dù anh không nhìn ra mấy cái vạc lớn nhỏ này có tác dụng gì khác nhau, còn có những chậu sành hũ kia mua nhiều như vậy thì có tác dụng gì. Nhưng cảm giác nói cho anh biết, Lâm Lam bị kích động, bị kích động mà mua về, nhất định là hữu dụng.

Nếu anh dám cho xử trí, chỉ sợ cả đời này sẽ phải ngủ ở trên giường của mấy thằng nhóc thôi.

Cho nên, anh không nhả ra, chỉ nói Lâm Lam mua thì chờ Lâm Lam trở lại xử trí.

Bà Hân làm sao chịu được chuyện này!

Cho nên đành phải đứng ở chỗ đó che ngực nói tức giận đến đau gan, nói là vạc, chậu, ấm đun nước nhà mình đã hỏng rồi, con trai mới mua đồ mới, bà muốn đổi thì làm sao?

Vậy mà không nổi!

Mới phân nhà ra riêng mà đã như vậy, còn trông cậy vào nó đường lão hay sao?

Bà lại mắng một trận, Hân Thanh Tùng cứ mặc cho bà mắng.

Cũng là Tam Vương nhìn không được, nói với bà Hân: “Bà nội ơi, bà có nhiều tiền như vậy tại sao không đi mua cái vạc tốt hơn đi, sao còn chờ mẹ của con mua về lại đến lấy vậy? Có phải bà nội muốn lấy một trăm đồng tiền về hay không?”

Mặt mũi của bà Hân làm sao mà chịu được, đuổi theo Tam Vương đòi đánh.

Tam Vương bỏ chạy mất, giống như một con cá chạch nhảy vào trong sông rồi không thấy tăm hơi nữa.

Tiểu Vương lại khóc lóc la lên: “Bà nội khiến anh ba rơi xuống sông rồi!”

Bà Hân giận đến tìm gan phèo phổi đều đau đớn, che ngực về nhà tức giận.

Nghe bà đứa nhỏ nói xong, Lâm Lam nhìn cười đến cực khổ, cuối cùng mượn việc sửa sang lại mấy cái vạc mà gục ở trong vạc cười mấy tiếng, ơng ơng, mấy đứa nhỏ cảm thấy chơi rất vui, đều đưa đầu vào trong vạc kêu lên.

Lâm Lam kiểm kê một chút, rồi nói với Hân Thanh Tùng: “Mẹ muốn vạc, nếu không thì đưa cho bà ấy cái này đi.”

Cô chỉ vào một cái vạc ngồi, vạc bằng men sứ có đều có chỗ dùng, dùng để chứa lương thực, cất vào đó thì sẽ không bị ẩm ướt.

Hân Thanh Tùng nói: “Không cần.”

Lâm Lam nhìn không ra anh giận nói hay là cái gì, chẳng qua cô rất kinh ngạc khi bà Hân đến muốn lấy vạc mà Hân Thanh Tùng lại không cho, cô vốn cũng mua nhiều chuẩn bị để bà ấy tới cửa khóc lóc cầu xin, Hân Thanh Tùng lại khó xử thì làm gì cũng sẽ đưa bà ấy một cái.

Nếu anh đã nói không cần, vậy coi như xong rồi, cô cũng không nuông chiều cái bệnh đó của bà Hân.

Buổi tối tan tằm trở lại, Lâm Lam chỉ huy Nhị Vương và Mạch Tuệ nấu cơm, rồi chỉ huy Hân Thanh Tùng và Đại vương, Tam Vương sắp xếp dụng cụ.

Vạc lớn chứa lương thực thì phải đặt ở trong nhà, vạc nước cũng đặt một cái trong nhà, ở bên ngoài đặt một cái nhỏ, bình dưa muối thì để ở bên ngoài một cái, đầy nắp lại nên cũng không sợ mưa.

Chỉ như vậy đã khiến trong nhà tràn đầy đồ dùng, chỉ chứa lại một lối đi nhỏ.

Thời điểm Hân Thanh Tùng đưa vạc vào trong nhà, có cái vạc lớn miệng quá lớn mà cửa phòng lại nhỏ, thiếu chút nữa là không vào được. May mà nhờ anh khá mạnh, khung cửa thì đều là gỗ có thể co dãn, cố gắng cũng chen vào được.

Chẳng qua đến lúc muốn đưa ra ngoài thì chỉ sợ sẽ phiền toái, có thể phải huy đi khung cửa.

Lâm Lam suy nghĩ đến lúc đó rồi hãy nói.

Nội chén gạo chậu cùng các loại đồ dùng nhà bếp đều được sắp xếp tốt, căn nhà vốn đã chật chội càng thêm chật hẹp, nhưng cũng tràn đầy hơi thở ấm áp.

Hân Thanh Tùng nói: “Trước tiên cứ ở tạm đã, qua vài ngày nữa thì xây một căn nhà nhỏ ở bên cạnh.”

Lâm Lam tỏ vẻ cần phải như vậy!

Mấy ngày kể tiếp thừa dịp trời nóng, Lâm Lam lại rút bớt thời gian rảnh để tháo chân bông và áo bông trong nhà ra giặt sạch.

Cũng may có Nhị Vương và Mạch Tuệ hỗ trợ, khiến cho một người không am hiểu may và như cô cũng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Chính là thời điểm giặt quần áo gặp phải chút phiền toái.

Lúc này còn không có bột giặt, chỉ có xà phòng, mà quan trọng là, nó cũng phải mua bằng phiếu.

Lần này Lâm Lam không mua, trong nhà chỉ còn một khối do Hân Thanh Tùng mang về.

Hiện tại các xã viên giặt quần áo đều không nở dùng xà phòng, trong thôn cũng không có bao nhiêu nhà mua xà phòng, căn bản đều là dùng chất kiềm, thậm chí ngay cả kiềm cũng không nở dùng, mà là dùng phân tro để ngâm, sau đó cầm gậy gỗ đập trên tảng đá, như vậy là có thể giặt sạch đồ không sai biệt lắm.
Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam lại sợ đập hỏng mất vải, những món quần áo kia đã mặc nhiều năm rồi, đều đã rất mỏng, dùng sức lớn cũng không được, nếu là đập tới đập lui, khẳng định sẽ bị hỏng nhanh hơn.

Cô lại nhìn đau trước dùng khối xà phòng kia, đến lúc đó lại nghĩ biện pháp mua thêm mấy khối.

Giặt quần áo hằng ngày có thể không cần, nhưng mà chân bông này đã dùng một năm rồi, không giặt thì có chút không ổn.

Lúc này quần áo rất ít, điều kiện tốt một chút thì có áo đơn và áo bông, điều kiện kém thì lúc trời lạnh áo đơn lót bông bên trong chính là áo bông, đến khi trời nóng rồi, áo bông gỡ bông bên trong đi chính là áo đơn.

Cho nên bên trong áo bông cũng trống không, càng không phân chia quần áo xuân thu hay có gì đó bao lại chống bụi, cộng thêm mùa đông không tắm rửa, thật đúng là..... Mà chăn bông cũng như vậy, lúc này cũng không có ga giường vỏ chăn gì, nên không sạch sẽ được đi đâu.

Vừa nghĩ như vậy thì cô cảm thấy vải bông vẫn là không đủ, phải làm vỏ chăn ga giường, như vậy thì chăn bông cũng không cần tháo giặt hàng năm.

Mặt khác còn phải làm nhiều quần áo cho mấy đứa nhỏ nữa, phải để cho chúng mặc áo lót bên trong áo bông.

Còn phải nghĩ biện pháp đến mùa đông cũng phải cho mấy đứa nhỏ tắm rửa, không thể bốn năm tháng không tắm được.

Giặt sạch rồi phơi khô, cất giữ lại, chờ bông khô lại thì có thể may vào.

Đào mất đã đến ngày làm tiền —— đêm trước sinh nhật bà Lâm.

Lâm Lam lại sắp xếp mọi thứ trong nhà một lần, ngày hôm sau đã dẫn Tiểu Vượng đi Lâm Gia Truân.

Hàn Thanh Tùng nhìn cô vác lấy cái túi vải rách, bên trong có hai cái bánh bột ngô, mấy viên kẹo, rồi không còn gì khác nữa. Một lát sau, cô lại vác lấy một cái sọt mới mua, anh nghĩ chẳng lẽ muốn lấy cái này làm quà đưa cho mẹ vợ sao, vừa nhìn là biết không tốt lắm.

Lâm Lam lại bỏ vào mấy trái dưa leo, mấy quả cà chua.

Thu thập xong, Lâm Lam nói với Hàn Thanh Tùng: “Buổi trưa có lẽ em không về được, Mạch Tuệ và Nhị Vượng cứ hâm nóng cơm là được, mọi người cố ăn đỡ đi.”

Hàn Thanh Tùng gật đầu, “Được rồi, em đi đi.”

Anh nghĩ có thể cô có mang theo tiền, cho mẹ vợ tiền cũng rất tốt.

Lâm Gia Truân cách thôn Sơn Nhai cũng không phải quá xa, không tới mười dặm đường, tính ra thì đi đường hơn nửa giờ là đến.

Nhưng vì dẫn theo một đứa trẻ, nên sẽ chậm rất nhiều.

Vừa mới bắt đầu Lâm Lam dẫn cậu bé đi, trên đường còn nói một chút chuyện xưa, đi được mười phút thì bước chân của cậu bé cũng chậm lại.

Lâm Lam tìm một gốc cây để cho Tiểu Vượng ngồi ở trên sọt, cầm lấy dưa leo đã được rửa sạch, bẻ thành hai nửa, đưa cho bé phần mộng nước nhất, “Tiểu Vượng, ăn dưa leo nào.”

Tiểu Vượng do dự nói, “Mẹ ơi, không để cho bà ngoại sao?”

Lâm Lam cười nói: “Không cần đâu, đây là đồ ăn chúng ta đem theo để ăn trên đường.”

“Vậy còn anh Tiểu Tân thì sao ạ?”

“Cũng không cho, chỉ cho Tiểu Vượng của mẹ thôi.” Lâm Lam vuốt ve đầu nhỏ của cậu bé, Tiểu Vượng không có cảm giác an toàn, rất thích xác nhận từng chút một với cô.

Cô biết thằng bé cần một câu trả lời kiên định của mình, cô rất yêu thương thằng bé.

Tiểu Vượng quả nhiên mỉm cười ngọt ngào, giòn giòn giã giã bắt đầu gặm dưa leo.

Lâm Lam cũng ăn hết một khúc.

Nghỉ ngơi mấy phút, Lâm Lam lại cõng cậu bé tiếp tục lên đường, đi một lát thì nghỉ ngơi một chút, Tiểu Vượng cũng muốn tự mình đi.

Chờ đến khi đến bên ngoài Lâm Gia Truân, cà chua, dưa leo, bánh bột ngô đều đã ăn xong.

“Tiểu Vượng a, nếu buổi trưa không ăn cơm thì có đói hay không?”

Tiểu Vượng sờ sờ bụng của mình, “Mẹ, một ngày không ăn cơm cũng không đói.”

“Con trai ngoan.” Lâm Lam sờ sờ đầu nhỏ mềm mại của cậu bé, dẫn bé đi thẳng đến nhà mẹ đẻ.

Lâm Gia Truân cũng không tính lớn, so với thôn Sơn nhai thì nhỏ hơn một chút, có không đến hai trăm gia đình.

Lâm Gia Truân dựa vào sông, nguồn nước phong phú, đá tảng cũng nhiều. Người chịu khó thì đều nhặt đá tảng để làm tường làm móng nhà, phía trên thì đắp tường đất, mặc dù cũng là mái nhà từ rom rạ, nhưng so với thôn Sơn Nhai thì chính tề hơn rất nhiều.

Thôn Sơn Nhai nói là dựa vào núi, nhưng cũng không phải là loại núi như là Đông Bắc hoặc là Giang Nam, mà là một ngọn núi thấp không quá dài, không có cách nào trồng trọt cũng không có cây dễ chặt.

Nhà của ông Lâm ở phía nam của thôn, xây dọc theo sông, rất nhanh đã đến.

Lâm Lam có một anh trai cả, ba chị gái, còn có một em trai út, coi như là một gia đình lớn.

Cửa nhà của ông Lâm không hướng về phía nam, mà là nhắm về hướng đông, mặt tiền hướng về đường lớn.

Cửa viện mở ra, bên trong truyền đến giọng nói sang sảng của phụ nữ.

Lâm Lam dẫn Tiểu Vượng vừa muốn đi vào, ở sau đồng cỏ khô có một người lao ra, một tay lôi kéo Lâm Lam đi vào trong một con hẻm nhỏ khác.

“Ai.....” Lâm Lam vừa muốn la lên.

Người nọ quát khê: “Đừng có gào thét, là chị.”

“Chị ba, chị làm gì mà lên lên lút lút như trộm thế.”

“Chỉ đang chờ cô đó.” Lâm Mai lôi kéo cõdi vào một con hẻm khác, trốn ở sau đồng cỏ khô nói chuyện.

Cô ấy nhìn Tiểu vượng một cái, “Đây là..... Tiểu Vượng sao?”

Lâm Lam sờ sờ đầu của Tiểu Vượng, “Gọi đi ba nào.”

Nguyên chủ ghét bỏ Tiểu Vượng, cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ dẫn cậu bé ra cửa, mọi người chỉ biết đến tên chứ không biết người.

Tiểu Vượng nhu thuận kêu lên.

Lâm Mai lục lọi trong người, “Ai nha, cô cũng không nói sẽ dẫn con theo, chị không mang kẹo theo rồi.”

Lâm Lam biết tính tình này của cô ấy, không chuẩn bị hoặc là không có cũng không thừa nhận, sợ mất mặt.

Cô cười nói: “Người nhà thì chuẩn bị gì chứ?” Cô lấy ra một viên kẹo kín đáo đưa cho Lâm Mai, “Cho chị này.”

Lâm Mai.....

Cô ấy lại kín đáo đưa kẹo cho Tiểu Vương, “Ăn đi.”

Tiểu Vương cười cười nói cảm ơn, sau đó cất vào trong túi quần.

Lâm Mai..... Mẹ ơi, gấp quỹ rồi sao, không phải nói đây là đũa ngốc sao, sao có thể lễ phép như vậy? Thật nhỏ nhẽ, giống như là con cái nhà cán bộ vậy.

Lâm Lam nhìn sọt của Lâm Mai một chút, “Chị mang cái gì đến chúc thọ vậy.”

Nhưng Lâm Mai lại muốn nhìn sọt của Lâm Lam trước.

Lâm Lam cho cô ấy nhìn.

Lâm Mai mở to hai mắt nhìn, “Em tư a, chị nói cô lại động kinh nữa à, sinh nhật mẹ mà cũng không mang gì đến cả sao?”

Lâm Lam nhún nhún vai, “Nhà của em cũng chỉ có vạc và chén là nhiều, cũng không thể khiêng vạc đến đây được.”

Đề chính nhà cô dùng còn chưa đủ đâu, “A, không phải là đi tay không đến, đây không phải là có một cái sọt sao, mới mua đó.”

Lâm Mai ha một tiếng, vội vàng che miệng, dùng ngón tay đâm đâm đầu của Lâm Lam, cười nhẹ nói: “Cô đến để khiến người khác tức giận sao, cha biết đan mấy thứ sọt, rô này mà, khắp bờ sông đều là cảnh mặn gai, cần cô đưa sao?”

Lâm Lam bĩu môi, “Vậy nếu cha đã đan sọt, rô, thì tại sao nhà em cũng không có sọt, rô để dùng vậy?”

Lâm Mai hừ một tiếng, “Còn không phải là do cô hào phóng lại thích khoe khoang sao, trách ai được hả? Nhà chị cả, chị hai đều có sọt, rô để dùng.” Còn chính cô thì có mẹ chồng biết đan rồi, không cần lấy.

Lâm Lam lại muốn nhìn xem Lâm Mai mang thứ gì, Lâm Mai dùng một gói đồ che sọt của mình lại, “Không mang.”

Em tư cũng không mang theo, cô còn mang gì a.

Lâm Lam cười nói: “Chị mang cái gì, nếu không chia cho em phân nửa đi có được không?”

Lâm Mai liếc nhìn cô một cái, vén gói đồ lên, lộ ra bốn cái bánh bột mì trắng bên trong, còn có mấy quả cà một cây đậu đũa dài.

Lâm Lam khoa trương nói: “Chị ba, chị thật bỏ được a. Dù sao cũng đã mang đến rồi, lấy bánh ra cho chúng em ăn một cái đi.”

Hiện tại nhà cô cũng có bột mì trắng, nhưng chính cô không nỡ ăn, bọn nhỏ thì ăn cũng không đủ, cho nên cô không mang đến.

Lâm Mai đập tay có một cái, đem lấy bốn cái bánh bột mì ra, dùng bao vải bọc lại, sau đó đi qua một bên, tìm một đồng cỏ khô còn hoàn chỉnh chưa có người động rồi giấu bánh vào đó.

Lâm Lam.....

Còn có thể như vậy sao?

Giấu kỹ rồi, Lâm Mai hừ một tiếng, “Còn muốn bông thì mau giữ chặt miệng cho chị, chị đã thu được rồi, lát nữa gặp nhau sẽ đưa cho cô.”

Lúc này Lâm Lam chỉ có một cái sọt không, còn cô là sọt với chút đồ ăn bên trong, kiểu gì cũng đã hơn em tư rồi!

“Vậy được, vậy em đi vào với chị?”

Lâm Mai cũng nắm tay của Tiểu Vương, “Đi thôi!”

Ba người vừa vào trong sân, sân nhỏ vốn đang ồn ào như là chợ bán thức ăn thoảng cái đã yên tĩnh như gà.

Tất cả mọi người đều đang nhìn bọn họ, Tiểu Vương thì bọn họ không nhận ra, nhưng Lâm Lam và Lâm Mai giống như cũng không nhận ra.

Hai người họ còn có thể dắt tay nhau đi vào chung sao, đây tuyệt đối là chuyện mùa hè có tuyết rơi mùa đông có sấm đánh đó.

“Cô ba, cô tư, hai cô rốt cục tới rồi!” Mấy đứa nhỏ đã chạy tới, nhất là Tiểu Tân nhà em hai, là đứa cháu mà nguyên chủ thương yêu nhất.

Đứa nhỏ này xông lại đã phải đẩy Tiểu vương, “Mấy là ai vậy? Tránh ra!”

Tiểu Vương bị dọa đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, gất gao ôm lấy bắp đùi của Lâm Lam.

Lâm Lam dứt vào miệng Tiểu Vương một viên kẹo, nói với Tiểu Tân: “Con là anh, đừng dọa Tiểu Vương nhà cô.”

“Kẹo, kẹo, tao muốn ăn!” Tiểu Tân đưa tay muốn móc viên kẹo ở trong miệng Tiểu Vương ra.

“Bốp”, Lâm Lam đánh một cái đẩy tay của Tiểu Tân ra, “Con làm cái gì vậy?”

Tiểu Tân thấy cô tư thương nó nhất lại đánh nó, lập tức không quan tâm điều gì, nằm úp sấp dưới đất bắt đầu lăn lộn.

“Có chuyện gì? Có chuyện gì?” Bà Lâm lao ra từ trong nhà.

Chị cả và chị hai Lâm cũng đi đến, mẹ của Tiểu Tân, con dâu thứ của Lâm gia là Đường Hà Hoa cũng xông lại.

Đường Hà Hoa ôm lấy con của mình, “Cô tư của đứa nhỏ, chị làm sao vậy? Vừa vào nhà mẹ đề đã muốn thể hiện uy phong sao? Nghe nói chị ở riêng rồi, chia được bao nhiêu bảo bối mang về cho mẹ vậy?”

Lâm Mai: “Mẹ hai bọn nhỏ, cô nói chuyện kiểu gì vậy, đứa nhỏ Tiểu Tân này mới một chút không được như ý đã lăn lộn như vậy, cũng nên quán cho tốt đi.”

Bà Lâm nhìn Tiểu vương một chút, “Mau vào phòng đi, có khát hay không, vào uống miếng nước.”

Bà vừa nói rồi vừa nhìn vào sọt của hai con gái.

Hai đứa con gái này thích đấu với nhau, ganh đua so sánh, mỗi lần đều phải nghĩ biện pháp mang một ít thứ tốt cho bà.

Kết quả lần này bà vừa thấy liền ngây đại.

Ngày Đại Hạ mà lại mang mấy quả cà làm gì vậy?

Trong nhà mình tự trồng còn chưa ăn hết đây này.

Còn con gái tư..... trống không?

Tay không tới nhà mẹ đề hả?

Đây là tới ăn chùa a!

Lâm Lam nhìn sắc mặt của mẹ đã thay đổi, có đem sọt, nên nhanh chóng cầm sọt của mình nhét vào trong tay bà, “Mẹ à, chúng con vừa mới ra ở riêng, chỉ được chia ra mấy cân lương thực theo khẩu phần, ăn bữa nay thì không có bữa sau, con cũng sắp chết đói. Con chia được mấy đồng tiền, con phải đi mua vạc, lu, còn mua chút dụng cụ trong nhà, cũng thuận tiện mua cho mẹ cái sọt....”

Bà Lâm nhẹ buông tay, cái sọt cà liền rơi trên mặt đất, nhảy lên, sau đó nhanh chóng lăn sang một bên.

Chị cả và chị hai Lâm vội vàng tiến lên: “Em ba em tư à, các em nói cái gì vậy? Cũng đừng làm mẹ tức giận.”

Hai người họ đỡ bà Lâm đi vào trong nhà.

Lâm Lam oan uổng nói: “Mẹ à, không thể cầm đồ của con rồi vào nhà uống nước được, không mang quà đến không phải là người sao, ngay cả nhà cũng không cho vào à? Chúng con một đường đi tới, sắp chết khát rồi. Lại nói con còn đeo cái sọt này nữa, cũng không rảnh tay.”

Lâm Mai muốn chết cười rồi, nha đầu chết tiệt này, đây là phát bệnh gì vậy?

Cô cầm cái sọt của mình nhét vào trong tay Lâm Lam, “Cô mới ra ở riêng, mẹ chồng của cô không chia cho nhà cô vườn rau hay đất đai gì sao? Sao cô không mang cho mẹ chút dưa leo hay cà chua? Cũng nên mang đến chút bánh trái a, hôm nay nhiều người như vậy, không được ăn cơm a.” Nói xong đặc ý nhìn qua Lâm Lam, nếu dám nói ra chuyện mấy cái bánh, mình sẽ khiến cô em gái này không lấy được chồng.

Lâm Lam: “Chị ba à, em là sao mà vượt được các chị a, các chị đã sớm làm chủ nhà, trong nhà thế nào cũng có chút của cải. Em vừa ra ở riêng, trừ hai gian phòng lụp xụp thì cũng chỉ có một trăm đồng tiền.....”

Cái gì?

Bà Lâm lập tức quay đầu nhìn về phía cô, trong mắt bốc lửa.

Một trăm đồng tiền?

Bà Lâm còn chưa bao giờ được thấy một trăm đồng tiền đâu, hiện tại trong nhà cũng chỉ có không tới hai mươi đồng tiền thôi.

Lâm Lam thở dài, “Lúc phân nhà ra riêng thì nói là sẽ cho, kết quả lại nói là thiếu nợ lại, đến bây giờ chỉ cho mười đồng thôi, con đi đến chợ phiên, mua chút đồ dùng trong nhà còn không đủ. Như vậy, con liền suy nghĩ, mẹ có phải hay không.....”

“Cô nghĩ cái gì vậy? Hỏi tiền tôi sao? Tôi không có đâu!” Bà Lâm bày ra bàn tay trống không rồi lắc lắc.

Lâm Mai thấy em tư như vậy, chuyện về một trăm đồng tiền, cô cũng biết đến, một phen mua sắm ở phiên chợ của Lâm Lam, tất cả phụ nữ của thôn Sơn Nhai đều biết.

Chẳng qua đoán chừng là còn chưa truyền đến đây.

“Nếu không mượn lương thực không mượn tiền, vậy thì cho con hai cân bông cũng được a, mẹ à, con mới ra ở riêng lại không được chia chăn và vải, hiện tại Đại Vương không có áo bông mà mặc, áo của Nhị Vương và Tam Vương đều nhỏ rồi, mẹ nói.....”

“Cô..... đồ con gái yếu đuối nhà cô, sao tôi lại sinh ra một đứa con gái yếu đuối như cô chứ, không phải là cô rất biết làm ăn ỉ sao, sao cô không đi làm loạn đi? Sao cô không nói gì hả? Cô cứ cầm sọt dây thừng đi đến trước cửa nhà họ rồi treo lên đó, nếu không thì cô cứ đi đến chỗ đại đội đòi bắt cô đi.....”

Lâm Lam..... Bây giờ đã biết tại sao nguyên chủ lại thích tìm chết hù dọa người như vậy rồi.

Tiểu Vương bị bà ấy làm giật mình đến nỗi khóc lên.

Chị cả Lâm và chị đầu lớn Vương Liên Anh cùng đi đến, Vương Liên Anh kín đáo đưa cho Tiểu Vương một cái bánh ngọt, “Bé ngoan không khóc a.”

Vương Liên Anh nói với bà Lâm: “Mẹ, cũng không còn sớm nữa, chúng ta ăn cơm sớm một chút đi.”

Bà Lâm không vui, “Đều chỉ mang đến mười củ cà rốt mà lại đòi dùng cơm, sao mà tôi quán được hả?” Bà là mẹ ruột còn có thể nhịn, làm anh trai em trai cũng không có ý kiến gì, nhưng mà đám con dâu làm sao không có ý kiến được chứ?

Chị cả Lâm cười nói: “Mẹ à, xem mẹ nói kia, con gái già đi rồi về nhà ăn bữa cơm cũng không được sao? Thật đúng là con gái già ra ngoài như bát nước đổ đi rồi hả mẹ?”

Chị hai Lâm cũng đi ồn ào theo, “Đúng vậy đó, nếu là như vậy, vậy chúng con cũng không có mặt nào ở lại rồi, đành phải đi cùng với em tư thôi. Chị dâu, chúng em đi đây!”

Vương Liên Anh vội vàng cười nói: “Mọi người đều ở lại đi, đừng có đùa quá như vậy, nhanh chóng thu dọn một chút rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Đường Hà Hoa còn ở bên cạnh tức giận, hung hăng đập cái sọt trên mặt đất một cái.

Bà Lâm nhìn thấy, “Cái sọt tốt như vậy, con đập nó làm gì, đập hỏng rồi không phải là mẹ sẽ bị lỗi sao? Nhanh chóng cầm đến chỗ chân tường để chứa củ đi.”

Bởi vì còn chưa đến trưa, nên mấy người đàn ông còn đang làm việc chưa trở lại, Đường Hà Hoa không có thể tìm chồng mình để tố cáo, chỉ có thể lôi kéo mấy đứa nhỏ làm bầm hờn dỗi.

Bà Lâm nhìn bốn người con gái còn đứng ở đó không biết làm cái gì, nhất thời tức giận, “Các cô làm cái gì đấy, mẹ ruột cũng không phải là mẹ chồng, còn có thể thật không cho các cô ăn cơm sao?”

Lâm Lam nhìn mặt mà nói chuyện, cảm giác mẹ mình cũng không cực phẩm như vậy, mà mình lại còn đang suy nghĩ phải làm sao nào loạn để cho bà ấy phải tuyệt giao với mình đây.

Cô nhìn xem mọi người, thật ra thì tương đối mà nói Lâm gia coi như bình thường, chị cả chị hai đều lớn hơn chị em sinh đôi bọn họ, đã lấy chồng từ rất sớm, cô và chị ba ở nhà thời gian dài.

Cha mẹ là loại hình trọng nam khinh nữ bình thường, từ khi còn nhỏ thì lương thực tính trong nhà cũng đều cho đàn ông ăn, đàn ông về nhà cũng không cần làm việc nhà, nhưng đối xử với con gái cũng không hà khắc, nên ăn no cũng vẫn cho ăn no.

Tính tình của anh cả không tệ, đối với các em gái đều rất hiền hòa, thật ra thì chính là làm người thiện lương có chút hiền yếu. Còn chị dâu cả thì từng đi học mấy năm nên biết chuyện, mặc dù có đôi khi cũng oán trách cha mẹ chồng trọng nam khinh nữ nên không nghe lời họ, nhưng vì họ cũng không thiên vị cô em chồng hay khi dễ con dâu, cho nên chung đụng coi như hòa hợp.

Còn em trai út thì được nuông chiều một chút, trong nhà để cho nó đi học, nhưng nó lại không chịu học tập cho tốt, lên trung học rồi mà còn như chưa thoát khỏi tiểu học, làm cái gì cũng không được, có đi làm người ghi điểm cũng không làm được, chỉ có thể về nhà tiếp tục trông rọt.

Mà em dâu thứ Đường Hà Hoa thì có chút đanh đá, thích chiếm lợi, điều kiện nhà mẹ đẻ không tệ, ở nhà cũng xem trọng chính mình.

Bởi vì tính tình của em trai Lâm yếu đuối một chút nên vẫn bị cô ấy trông coi.

Lâm Lam cũng là muốn thử dò xét tình huống, nếu như nhà mẹ đẻ có thể chứa chấp cô, sau này cứ tiếp tục lui tới bình thường, nếu như không chịu được cô, vậy bái bai thôi.

Cô bẹp bẹp miệng, “Mẹ à, mẹ cả ngày cứ bảo con không phải là cầm dây thừng thì chính là đi nhảy sông tự vẫn, rốt cuộc là thật hay giả vậy? Mẹ không biết là con cũng dễ dàng tin là thật say sao?”

Chẳng lẽ mấy người không biết chuyện mấy ngày hôm trước tôi uống thuốc trừ sâu tự tử hay sao? Còn kích thích tôi như vậy?

Bà Lâm nói: “Hôm nay là của ngày vui của mẹ, có ít nói mấy lời xúi quẩy đó đi. Chút tâm tư nhỏ này của cô có thể giấu diếm được ai trong chúng ta hả? Lại mắc mấy tật xấu lặt vặt.”
Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam cũng không nói gì nữa, nhắc chân bước vào nhà.

Nhà ở họ Lâm gia so sánh với nhà ở của họ Hàn thì không lớn lắm, nhà bà Hàn rất sâu, đặt giường ở phía nam còn đặt thêm giường phía bắc, còn có thể đặt tủ treo quần áo và hai cái vạc lớn, nhà bà Lâm cũng chỉ có giường ở phía nam, trước giường đặt một cái tủ treo quần áo, một cái vạc, không sai biệt lắm đã đầy nhà rồi.

Cho nên trên nhà chính cũng đặt nhiều vạc, lu nước, đặt đến trần đầy, không khác với căn nhà nhỏ của Lâm Lam lắm.

Mặc dù là buổi trưa, nhưng phòng chỉ có cửa gỗ nhỏ, còn thêm hai thanh chắn cho nên bên trong không quá sáng.

Lâm Lam lấy mấy viên kẹo ra, chia cho mỗi đứa nhỏ một viên.

Có thể tức giận người lớn nhưng trẻ con thì vẫn phải dỗ dành cho tốt.

Vương Liên Anh lặng lẽ nói “Nghe nói dương của mấy đứa nhỏ trở lại, không có việc gì chứ?”

Chuyện Lâm Lam uống thuốc trừ sâu, trong nhà cũng có nghe nói, chẳng qua là không biết rõ ràng lắm, nếu theo như cũ, sau khi nguyên chủ tìm chết hù dọa người thì bình thường sẽ đắc ý vì có được một ít đồ, nhất định sẽ mang về nhà mẹ đẻ khoe khoang, sau mấy lần, tất nhiên cũng không ai đi xem cô ấy thế nào, chỉ chờ cô về nhà mẹ đẻ rồi tự mình biểu diễn.

Lâm Lam cười cười, “Trước đó vài ngày đã trở lại, không phải là đã phân nhà ra riêng rồi sao, một người một ngày được phân nửa cân lương thực……”

“Ai nha, nửa cân cũng không đủ ăn a, mấy đứa nhỏ sẽ ăn nghèo người lớn mất.” Vương Liên Anh tính toán một chút rồi nói: “Đất đai và vườn rau em nhất định phải trồng thêm chút đồ, trồng nhiều cây khoai tây hay củ cải trắng, còn có thể ăn thay cơm đấy. Trong nhà còn có chút khoai lang và hạt cao lương, lát nữa chị sẽ thương lượng với cha mẹ một chút, em cũng đừng lo lắng quá……”

“Chỉ đâu, có lời này của chị em đã rất cảm kích rồi, nhưng lương thực thì không cần đâu, cha mấy đứa nhỏ sẽ nghĩ biện pháp.” Lâm Lam từ chối nhã nhặn, lương thực nhà ai cũng không dư dả.

“Xem em nói kia, đều là người trong nhà, có chỗ khó khăn sao có thể để cho cháu trai đói bụng được chứ?”

Mấy người chị cả và chị hai Lâm chị một lời thì một câu hỏi Lâm Lam chuyện ở riêng, được phân chia thứ gì, thiếu thứ gì, đều nói đã bắt đầu làm việc rồi nên cũng không có thời gian đi thiếu kháng, nếu không thì mỗi người cứ giúp đỡ ít đồ, lát nữa về nhà lại đưa đến nhà mẹ đẻ, để cho Lâm Lam tới đây cảm

Bọn họ rõ ràng cảm thấy em tư đã thay đổi, xem ra cha của mấy đứa nhỏ trở về nó đã bình thường lại rồi, là chuyện tốt.

Bà Lâm hừ một tiếng, trợn mắt nhìn Lâm Lam một cái, “Không nghe nói là nó đã tự mua vạc, sọt, rồi sao, tự mình dùng không hết còn tới đưa cho tôi đây này. Trong nhà không có bóng, mấy đứa nhỏ kia, đoán chừng mùa đông này không thể ra cửa được. Là chị em với nhau thì xem tình hình rồi gom góp cho nó hai cân bông vải trao từ đi.”

Bông vải trao từ chính là bông vải đã được dùng trong thời gian rất lâu rồi, không còn ấm áp. Nhưng bây giờ bông vải khan hiếm, đây cũng là thứ tốt, lại gỡ ra cũng có thể dùng tiếp.

Chị cả và chị hai Lâm kết hôn đã lâu rồi, cũng đã làm chủ nhà, có khó khăn thế nào thì cũng có thể cắn răng góp được một chút.

Chị cả và Lâm còn đưa trước cho Lâm Lam phiếu bông vốn dùng để cho con gái lớn chuẩn bị đồ cưới, chờ năm sau lại đẻ Lâm Lam trả lại, Lâm Lam từ chối nhã nhặn, chỉ cần chút bông vải củ là được.

Chị hai nói trong nhà có áo bông đã cũ, lúc về sẽ tháo ra giặt sạch, rồi sẽ mang bông đến để cho Lâm Lam cảm về may chân.

Đường Hà Hoa không tham gia náo nhiệt, cho dù cô ta có cũng không đành lòng cho.

Vương Liên Anh có thể lấy ra nửa cân bông mới, là phần của lễ mừng năm mới, chị ấy vẫn không nỡ sử dụng, nói để dành để may áo mới cho chồng mình.

“Cô tư vừa mới ra ở riêng, kháng định là thiếu thốn, lấy về thêm vào để may áo cho Tiểu Vương.”

Bà Lâm thấy con dâu tỏ thái độ, cũng lấy ra ba cân bông cũ, để lên giường gạch, “Đây là bông trong số chăn nệm trước kia con cho mẹ, mẹ đã tháo ra giặt rồi gom hai cái thành một cái, còn dư lại những thứ này.”

Lâm Lam vốn định đến để há giận, không nghĩ tới hành động của mọi người lại nằm ngoài dự liệu của cô, không khỏi khiến ánh mắt của cô có chút ướt át.

Bà Lâm lại báo con dâu lớn tìm một sợi thắt lưng cũ để buộc bông lại, “Để cho nó công về là được, sọt thì để lại, so với sọt mà cha con đàn thì đẹp hơn.”

Lâm Mai không nhịn được nói: “Con nói mẹ nhè, tại sao em tư không cảm đồ trở về mà mẹ lại không nói ngược lại còn cho nó nhiều đồ thế này, đây là mặt trời mọc ở hướng tây……”

Cô ấy vừa dùng tay che mắt lại rồi nhìn về hướng tây.

Bà Lâm cầm lấy một cây chổi trên giường khẽ đánh cô ấy một cái, “Dùng có bầy ra bộ dáng để chị dâu cô chê cười. Lâm gia chúng tôi chỉ có thể sống dựa vào chút đồ của các cô hay sao?”

Lâm Mai lập tức khoa trương nói: “Ai nha, không trông cậy vào a, chị cả, chị hai này, sau này không cần mang đồ về a……”

“Được rồi, cha và mấy người khác cũng sắp trở về rồi, chuẩn bị ăn cơm thôi.” Chị dâu lớn đến hòa giải, “Cô ba cô tư cũng đừng nói nữa, khiến mẹ tức giận thì hai cô sẽ biết tay.”

Tuổi của chị ấy và chị cả chị hai gần bằng nhau, xử sự cũng không tệ, mặc dù hai cô em chồng này từ nhỏ vẫn hay đấu nhau, nhưng đối xử với chị ấy cũng tôn kính, cho nên chị đối xử với hai người họ hiền hoà một chút.

Chờ mấy người đàn ông trở về thì lại nói chuyện thêm một lát, ăn cơm xong, đàn ông còn phải đi làm công.

Lâm Lam vác bông vải và hai cái bánh bột về nhà, Lâm Mai đi cùng với cô ba dặm đường, giúp cô công Tiểu Vương một lát.

Bông vải là nhà mẹ đẻ cho, bánh bột là chị ba cho, còn hai cái bánh còn lại tất nhiên là đưa cho bà Lâm rồi.

Trước khi đi bà Lâm lại không nhịn được mà mắng cô, “Đừng có cả ngày gây sự nữa, cha của mấy đứa nhỏ đã trở về rồi, phải sống với nhau cho tốt.” Thật ra thì trước kia bà Lâm cũng đã nói lời này, chẳng qua là nguyên chủ không xem ra gì.

Lâm Lam gật đầu, “Con biết rồi, một thời gian nữa con lại đến thăm cha mẹ.”

Đến đường lớn, Lâm Mai còn công Tiểu Vương, Lâm Lam báo cô ấy cứ để cậu bé xuống.

Lâm Mai lại công đi thêm một dặm đường mới để Tiểu xuống. “Thật giống như là tôi muốn đi cùng cô vậy đó, tôi là muốn đi với Tiểu Vương.”

Cô ấy lại móc ra một xấp tiền từ trong túi quần, “Đây là mẹ kén đáo đưa cho em, chị cũng để chung vào đưa cho em luôn……”

Lâm Lam thoáng cái giật mình, “Em không lấy tiền đâu, em có tiền mà.”

Cô còn có rất nhiều tiền, còn có nhiều tiền hơn bọn họ nữa.

“Đừng nói mấy lời vô dụng đó, từ lúc còn nhỏ thì em đã không nghe lời chị rồi, đã ra ở riêng thì phải sống cho tốt, tiền mua cái gì thì bây giờ cứ mua luôn đi, đợi thêm một thời gian nữa thì lại không nỡ.” Cô kén đáo đưa tiền cho Lâm Lam, rồi lại sờ sờ Tiểu Vương, sau đó xoay người rồi đi.

Lâm Lam cầm lấy số tiền kia, đột nhiên cảm thấy đôi mắt và mũi trở nên chua xót vô cùng, tầm mắt lại mờ mờ, chùi chùi mắt rồi cất tiền vào.

“Tiểu Vương, đừng thấy bà ngoại và đi ba của con trông hung dữ nhưng bọn họ đều rất tốt.”

Tiểu Vương gật đầu, “Vậy chúng ta cũng phải đối xử tốt với bọn họ.”

Lâm Lam muốn công Tiểu Vương, nhưng cậu bé lại không chịu, nên cô đành vác bông vải và bánh bột rồi dẫn cậu bé đi về nhà.

Về đến nhà phát hiện cửa đã đóng, trong nhà không có ai, đoán chừng đều đã đi làm việc cả rồi.

Cô mở cửa vào nhà, Tiểu Vương lại cầm cây sáo đi tìm con vịt nhỏ chơi đùa, Lâm Lam thì thu thập bông vào một chút, lại phát hiện trên bàn đặt một tờ điện báo.

Là bộ đội gọi cho Hàn Thanh Tùng Mau trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Người đàn bà đánh đá phát uy

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Lâm Lam suy nghĩ một chút gần đây bộ đội có thể có chuyện gì?

Dựa theo nội dung vở kịch lúc này anh hẳn là đã chuyển nghề rồi trung thực sống ở nhà, sau đó nguyên chủ ngày ngày hoài nghi anh ở bên ngoài có người khác nên tìm cách bắt gian, vì thế anh rất phiền lòng.

Mà đời này bởi vì cô đã đến đây nên bây giờ anh còn chưa chuyển nghề, chẳng lẽ đã sinh ra hiệu ứng hồ điệp nên xuất hiện sự việc khác rồi sao?

Cô muốn đi tìm Hàn Thanh Tùng hỏi một chút, kết quả vẫn không tìm được anh.

Lâm Lam trước tiên nấu cơm xong xuôi.

Cô muốn làm chút đồ ăn ngon cho bọn nhỏ, trước tiên là cắt nhỏ hai cái bánh bột lớn mà đi ba cho thành những mảnh màn thầu nhỏ, chờ cháo nóng thì bôi chút dầu, rồi cầm màn thầu kia nhúng qua nước lạnh, sau đó đặt vào trong nồi chiên lên.

Mùi thơm rất nhanh đã xông vào mũi, màn thầu được chiên đến hai mặt khô vàng, chỉ tiếc dầu quá ít, không thể trực tiếp nở thành màu hoàng kim.

Chiên màn thầu xong thì Lâm Lam báo Tiểu Vượng đến ăn, sau đó bắt đầu làm món khác.

Cây đậu cô-ve và cà thì cho vào hầm, ở trên cạnh nồi thì dán bánh bột ngô, đơn giản lại thuận tiện.

Hiện tại đã phân klong thực rồi, Lâm Lam không chỉ ăn bột ngô, mà còn trộn thêm một phần ba bột mì, như vậy mấy đứa nhỏ ăn vừa có dinh dưỡng vừa dễ tiêu hóa.

“Mẹ, làm cái gì ăn ngon vậy?” Cái mũi nhỏ của Tam Vượng đã men theo mùi thơm chạy về nhà, vừa vào cửa đã thấy màn thầu vàng khô đã nhanh chóng chạy đến cầm.

Lâm Lam cho thằng bé một cái “Cha của con làm việc ở đâu rồi?”

Tam Vượng bẹp nhai lấy màn thầu, “Thật là thơm, là ai cho bánh bột lớn như vậy, mỳ lớn của con sao?..... Mẹ hỏi cha con hả? Lúc nãy con thấy cha vội vã như là lửa cháy đến nơi vậy.”

Lâm Lam lấy điện báo ra, “Điện báo này là hôm nay mới tới sao?”

“Đừng vậy a..... mẹ, mẹ chờ chút đi, con đi hỏi thăm cho mẹ ngay đây.” Thằng bé vừa cầm lấy màn thầu vừa chạy ra ngoài.

“Đi chậm thôi, đừng để té ngã!” Lâm Lam gọi thằng bé.

Rất nhanh Nhị Vượng và Mạch Tuệ cũng cùng trở về, hai đứa bé đi cắt cỏ, còn nhặt được chút củi về, đều là cành khô trong rừng rơi xuống thôi.

Thấy có màn thầu mình để ăn thì mấy đứa nhỏ đều rất vui vẻ.

Lâm Lam lại hỏi đến Đại Vượng, đứa nhỏ này rất khó nắm bắt, cho là nó đã gần với mình hơn một chút rồi, nhưng thằng bé lại hành tung bất định, giống như một dã nhân vậy.

Mạch Tuệ ăn màn thầu rồi nói, “Anh cả của con thì có thể làm gì chứ, đánh nhau chứ gì nữa..... A, đúng rồi, bà nội của con lại sai anh ấy lên huyện thành đưa đồ cho chú út rồi, túi đồ kia phồng phồng lên, bên trong nhất định là có tiền.”

Lâm Lam nhún mày, cô chỉ kỳ quái, tại sao bà Hàn lại không để cho những đứa cháu khác đi đưa, lại thích sai sử con của cô vậy.

Đại Vượng cũng thật là, chú út có hấp dẫn người như vậy sao? Có gì mà khiến cho nó cứ phải vào thành vậy?

Chờ nó trở lại thì phải dạy dỗ một trận mới được.

Lâm Lam báo Mạch Tuệ nhóm lửa, cô lại mở số bóng vải mới vừa mang về ra vổ vổ một chút để ngày mai phơi nắng.

Tam Vượng từ bên ngoài chạy vào, thần thần bí bí nói: “Mẹ à, cha của con đã đi đại đội tìm ông rồi.”

Lâm Lam vội hỏi có chuyện gì.

Tam Vượng kể miệng vào gần lỗ tai nói: “Con biết đó, lúc trưa cha của con có đến chỗ bà nội nói bà nội đưa cho cha một chút tiền, cha nói cha không có tiền nhưng phải về chỗ bộ đội làm việc nên đến mượn ít tiền. Nhưng bà nội của con đã mắng cha một trận, nói một xu tiền cũng đừng muốn mượn từ trong tay của bà ấy. Sau đó đoán chừng là cha tìm ông bí thư chỉ bộ vay tiền rồi.”

Vay tiền?

Nếu anh trở về để lộ chuyện chuyển nghề, bộ đội nhất định sẽ phụ cấp tiền cho anh, dựa theo nội dung vở kịch hẳn là có một ngàn đồng, số tiền này trong đội ngũ kia của anh cũng đứng đầu rồi. Vì số tiền kia, nguyên chủ còn chiến đấu bảy ngày bảy đêm với bà Hàn nữa đó, còn đại náo một trận với chú em chồng và cô em chồng nữa, cuối cùng tiền này bị cô ấy cầm về cho nhà mẹ đẻ hai trăm, bị mẹ chồng lấy đi ba trăm, còn dư lại thì cho con gái tiêu hết.

Lâm sao lúc này còn cần tiền vậy?

Cô dứt khoát không hỏi nữa, chờ Hàn Thanh Tùng trở lại thì hỏi một chút là được.

Cơm nước xong xuôi, cô hối thúc mấy đứa nhỏ đi rửa mặt nghỉ ngơi, Đại Vượng và Hàn Thanh Tùng còn chưa trở về.

Lâm Lam đốt cây ngải lên để đuổi muỗi, sau đó tắt cây ngải thành một chùm rồi đặt ở cửa nhà chính, để cho mấy đứa nhỏ ngủ, cô thì ngồi ở trên một đôn ngay trước cửa để chờ Hàn Thanh Tùng.

Đại sau khi tiếng nói chuyện ở sân phơi của đại đội dần nhỏ đi, đây là lúc mọi người trở về nhà ngủ, rất nhanh Lâm Lam đã nghe thấy âm thanh Hàn Thanh Tùng đẩy cửa trở lại.

Chẳng lẽ anh cũng đi tụ tập hả?

Mặc dù đàn ông trong thôn đều thích đến đây tụ tập, trước kia Hàn Thanh Tùng đều không đi, hôm nay đi thì cô còn cảm thấy kỳ quái.

Hàn Thanh Tùng đi vào, trong sân đèn thui nhìn không rõ cái gì, trong nhà có đèn chiếu vào người cô khiến cho cô thoát nhìn trông rất ôn nhu, anh hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

Lâm Lam: “Có phải anh có chuyện gì không?”

Advertisement / Quảng cáo

Hàn Thanh Tùng: “Không có chuyện gì, cha mẹ và anh cả đều ổn cả chứ?”

Lâm Lam không ngờ anh cư nhiên còn nghĩ đến việc quan tâm việc cô về nhà mẹ đẻ nữa, “Rất tốt. Mẹ và các chị đều cho vải cân bông vải, bông của nhà chúng ta không đủ, chăn và áo bông mùa đông đều không thể may được.”

Hàn Thanh Tùng gật đầu, “Chờ nhà chúng ta có thì trả cho họ.”

Lâm Lam cười nói: “Chị ba còn cho hai cái bánh bột lớn. Em đã làm thành màn thầu chiên rồi, để em đi lấy cho anh.”

“Không cần, anh ăn rồi.” Hàn Thanh Tùng để cho cô không cần bận việc, “Em cứ đi ngủ trước đi.”

“Có phải anh cần tiền hay không?” Lâm Lam hỏi, “Anh muốn dùng tiền sao lại không nói với em?”

Hàn Thanh Tùng kinh ngạc nhìn về phía cô, cô lại nhạy cảm như vậy sao? Đây nhất định là ảo giác.

“Không có chuyện gì, anh tự nghĩ biện pháp được. Em đi ngủ trước đi.”

“Em nói, sao anh lại như vậy chứ hả?” Lâm Lam lại tức lên rồi.

Hiện tại cô không có cơ hội để lợi dụng kiến thức kiếm tiền, cô và các con còn trông cậy vào anh đấy, nói như thế nào cũng là châu chấu trên cùng một sợi thừng, thái độ của anh là gì vậy?

Không chân thành một chút nào!

Hàn Thanh Tùng thấy cô mất hứng, có chút buồn bực, “Vậy em muốn như thế nào?”

Gặp phải chuyện thì phải để đàn ông gánh vác, để cho vợ con sống một cuộc sống an ổn, không phải nên như vậy sao?

“Chúng ta dù thế nào cũng là vợ....., người một nhà, anh có gặp khó khăn thì cũng có thể thương lượng với em mà, bất kể xuất tiền hay là xuất lực, cho dù em không thể giúp được gì, nhưng em cũng có thể đưa ra một chút ý kiến, giúp anh khai thông một chút không được sao?”

Vậy thì lại càng không đúng rồi.

Hàn Thanh Tùng ngưng mắt nhìn cô, tựa hồ muốn nhìn thấu cô từ trong ra ngoài.

“Một... người chiến hữu cũ của anh xảy ra chuyện, anh phải trở về xem một chút, cần mang theo chút tiền để giúp đỡ anh ấy.”

Rất có thể chính là đi cứu mạng, anh không muốn nhiều lời, tránh việc khiến Lâm Lam sợ hãi.

Lâm Lam tất nhiên là hiểu được, dù sao cũng đang ở những năm 70, mặc dù đã ổn định lại, nhưng đấu tranh cục bộ vẫn rất kịch liệt.

Nói không chừng ở một góc nào đó đang ở diễn ra vận động nội bộ.

“Em..... chỗ của em có 280 đồng tiền, anh cứ cầm trước đi.”

260 đồng lúc trước, xem bệnh mua mắt kính chi tiêu chừng mười đồng, số tiền còn lại cũng không động tới, một trăm đồng tiền lúc ra riêng cũng chi tiêu mười mấy khối.

Hàn Thanh Tùng cười lên, số tiền kia quả nhiên không đưa cho nhà mẹ đẻ, nếu không thì mấy người bên nhà vợ đã nhớ thương rồi.

“Vậy thì cho anh mượn hai trăm đồng, sau này nhất định sẽ kiếm tiền trả lại cho em.”

Lâm Lam thoáng cái tức giận, “Cái gì, sau này anh kiếm tiền không muốn đưa cho em sao?”

Còn muốn cho mẹ chồng hết a!

“Đều cho em cả, ngoại trừ kiếm tiền đúng đắn còn muốn làm thêm những việc khác để kiếm tiền bỏ khuyết cho em.”Anh bảo đảm

Lâm Lam cũng không phải hoài nghi lời hứa của anh, “Vậy mới phải chứ.”

Cô đi lấy tiền của mình ra, cô vẫn luôn giấu ở trong mấy món quần áo rách rưới của Tiểu Vương,quần áo của Tiểu Vương đều mang theo mùi vị không dễ ngửi đặc hữu của trẻ con, cho nên trước khi ở riêng,cho dù bà Hàn và chị dâu thứ này lần thừa dịp cô không ở nhà mà vào nhà lật tung lên nhưng cũng không tìm được gì.

Cô đi ra ngoài cầm tiền đưa cho Hàn Thanh Tùng, cô tin tưởng tình cảm giữa người chiến hữu này và Hàn Thanh Tùng khẳng định rất sâu, nếu không anh sẽ không khản trương như thế.

Hàn Thanh Tùng mượn ánh đèn yếu ớt nhìn một chút, chỉ cảm hai trăm đồng, còn số tiền còn lại thì trả lại cho cô, “Số tiền này em cứ cầm lấy, trong nhà cần phải thêm chút đồ.”

Lâm Lam không chịu, nên nhận đầu bao phóng lăm người tốt đến cùng, “Em chỉ giữ lại một chút, không còn khoản không có phiếu thì cũng không mua được gì. Số tiền này anh cứ cầm lấy đi, ra ngoài làm việc sẽ thuận tay hơn.”

Hàn Thanh Tùng gật đầu, “Được, ngày mai anh đi, đoán chừng phải mấy ngày nữa mới trở lại.”

Lâm Lam cười cười, “Sau này có việc thì phải lên tiếng, đừng có tự mình buồn bực, em không phải là thần tiên, không đoán được tâm tư của anh đâu.”

Hàn Thanh Tùng cũng cười, “Nếu em không chê phiền thì sau này anh sẽ nói với em”

Lâm Lam nhớ lại một câu nói trước kia “Đừng bao giờ lấy những việc hư hỏng bên ngoài của anh để nói với tôi”để trách cứ anh và chiến hữu cười cười nói nói nhưng lại không nói chuyện với cô.

Đoán chừng anh sẽ có chút hiểu sai ý.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Thanh Tùng phải đi tạm biệt ông Hàn và anh cả Hàn, nói là trở về bộ đội.

Người trong nhà đều cho là anh đi xử lý thủ tục chuyển nghề, bảo anh đi nhanh về nhanh, bà Hàn còn gọi anh vào cho một trận tẩy não, muốn anh chuyển nghề về thì nhớ phải đưa tiền cho bà trước, nếu không chính là không hiếu thuận.

Hàn Thanh Tùng chẳng qua chỉ nghe thôi, khiến bà Hàn giận đến mức để báo anh đi ra ngoài.

Hàn Thanh Tùng nhờ anh cả hỗ trợ chiếu cố Lâm Lam và các con một chút, có việc thì giúp đỡ.

Anh cả Hàn nói: “Em yên tâm, trong nhà có anh và cha rồi, chị dâu của em cũng sẽ qua đó giúp đỡ, không có chuyện gì đâu.”

Hàn Thanh Tùng liền cáo từ đi bộ đến huyện thành để đi tàu hỏa.

Anh có giấy chứng nhận thân phận quân nhân, về tàu hỏa đều có thể mua mọi lúc, chẳng qua là tàu hỏa khởi hành vào buổi trưa nên anh phải đợi.

Nhớ đến chuyện Lâm Lam nói Đại Vương đã chạy đến huyện thành, anh lại gửi hành lý ở trạm tàu hỏa, đi bộ đến trong huyện thành.

Hai chị em Hàn Kim Ngọc và Hàn Kim Bảo học ở chỗ này, bà Hàn thường bảo Đại Vương đến đây đưa thư đưa đồ, mà Đại Vương cứ đến huyện thành thì lại theo chú út của nó chạy đóng chạy tầy không chịu về nhà.

Về tình huống nơi này, mấy ngày qua Hàn Thanh Tùng cũng hiểu rõ không ít, Nhị Vương và Mạch Tuệ đều từng đến đây, nên kể cho anh nghe không ít chuyện.

Bây giờ, anh cũng có chút hiểu rõ hành vi của em trai và em gái mình.

Hàn Kim Bảo không chịu đi học nghiêm túc, cả ngày cưỡi xe đạp, mặc một thân quần trang xanh lá, trên đầu đội mũ quân đội, một bộ dạng côn đồ lưu manh trong nội thành, lăn lộn cùng một đám con cháu nhà cán bộ, không phải là đứa gồm bạn học nữ thì chính là đi theo người ta lêu lổng.

Hàn Kim Ngọc cũng không nghiêm túc hơn bao nhiêu, lúc tiểu học muốn thi lên cấp 2 đã náo loạn một trận, chờ đến khi nhập học trở lại thì cô ta liền trực tiếp học lên cấp 3. Hiện tại trường học không có thi đại học, cả ngày đều náo loạn, làm vận động này vận động kia, cho nên rất nhiều người đã tốt nghiệp trung học nhưng cũng chỉ có trình độ như lúc tiểu học mà thôi.

Bởi vì cái cách giáo dục, lúc học lên cấp 2 và cấp 3 lại không cần thi cử gì, thậm chí thời gian học cấp 2 và cấp 3 tổng cộng là sáu năm nhưng cũng chỉ rút lại còn ba năm thôi, cho nên các học sinh đều cả lợ phát phờ, không có lý tưởng gì cả.

Thời điểm này học sinh thành phố học xong cấp 2 và cấp 3 đều phải lên núi hoặc xuống nông thôn, đến nông thôn có đất đai nhiều thì cũng có nhiều đất dụng võ, còn các trường cao trung của huyện thành ở nông thôn thì sau khi tốt nghiệp sẽ để cho các học sinh tự mình về nhà làm nông.

Vận may tốt thì ở huyện thành cũng có rải rác mấy đơn vị có thể thuê làm, có điều người nhiều mà cháo ít, không dễ phân phối, cần phải có quan hệ.

Hai chị em Hàn Kim Ngọc, vốn đã sớm nên trở về nhà làm nông, nhưng bọn họ lại muốn ở lại huyện thành để vào các nhà xưởng, nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

Cho nên đã dùng tiền tìm quan hệ để được ở lại trường học, chờ đến khi có thể vào các đơn vị như nhà máy hoặc là Cung Tiêu Xã, tiệm cơm hoặc là chợ quốc doanh để làm việc.

Thiếu niên nam nữ mười sáu mười bảy tuổi,thời gian dài tự nhiên sẽ sinh sự, Hàn KimNgọc muốn được gả cho cán bộ, tài xế hoặc là công nhân, Hàn Kim Bảo lại muốn được vào nhà máy, thật sự không được thì vào bộ đội cũng được.

Kết quả luôn là thất bại, cho nên cậu ta cũng rất phiền muộn, càng không muốn về nhà, ở lại trong thành chơi cùng một đám người trong nội thành không việc làm không lý tưởng.

Hàn Thanh Tùng không tìm được Hàn Kim Bảo, chỉ tìm được Hàn Kim Ngọc.

Hàn Kim Ngọc nghe nói anh ba đến gặp cô ta, vui vẻ đến mức chạy nhanh ra ngoài.

Cô ta mặc mộtchiếc váy liền bằng sợi tổng hợp đang rất thịnh hành, phần eo tinh tế, có gắn hai dây buộc sau lưng,mái tóc được uốn cong cong, trên cổ tay mang một chiếc đồng hồ nữ, chân thì mang một đôi giày da màu đen, mang thêm tất màu trắng, cũng không kém gì so với học sinh nữ trên thành phố cả.

Nhìn thấy trang phục của cô ta sạch sẽ hợp thời trang như vậy, anh lại nghĩ đến Mạch Tuệ và Lâm Lam, Hàn Thanh Tùng đột nhiên cảm nhận được bất mãn của Lâm Lam.

“Anh ba, sao bây giờ anh mới đến gặp em vậy? Không phải là anh đã về được mấy ngày rồi sao? Mau dẫn em đi Cung Tiêu Xã đi, mua cho em một cái radio đi.” Hàn Kim Ngọc nói chuyện như súng liên thanh, lôi kéo Hàn Thanh Tùng. “Anh là quân nhân, khẳng định không cần phiếu cũng có thể mua được phải không? Lúc tết Kim Bảo đã ra giá cao mua một cái rồi, cả ngày khiến em thêm buồn, tức chết mất, anh ba anh mau dẫn em đi mua đi.”

“Ngày đó mẹ sai người đưa tin cho các em, sao các em không trở về nhà?” Hàn Thanh Tùng hỏi cô ta.

Hàn Kim Ngọc đi dóm cười lộ lên, “Anh ba, anh sẽ không trách em vì em không trở về nhà thăm anh chứ? Thật ra thì em cũng vì muốn tốt cho anh thôi. Em nghe nói mẹ và chị dâu ở nhà làm ăn muốn ra riêng nữa, em mà về nhà thì rất dư thừa. Hôn nữa, em và các bạn học đi ra ngoài về thì thực rồi, không có thời gian a. Lúc này mới vừa trở về đó. Là nghe nói anh ba đến xem em nên em mới ra đây, nếu là người khác, tìm khắp nơi cũng không tìm được em đâu, em rất bận rộn đó.”

Hàn Thanh Tùng mặt trầm như nước, “Đại Vương đâu rồi? Ngày hôm qua nó mang đồ đến đây cho các em, đến bây giờ vẫn chưa về nhà.”

“Thằng nhóc chết tiệt kia a, anh cũng đừng nhắc đến nó nữa, tức chết người. Aizz, sao Mạch Tuệ lại không đến chứ, quần áo của em cũng không có ai giặt đây này.”

Đôi mày rậm của Hàn Thanh Tùng nhíu chặt lại, “Mạch Tuệ nó còn nhỏ hơn em nhiều mà, mới chỉ chín tuổi thôi.”

“Như vậy thì sao chứ, nó tình nguyện muốn làm cơ mà. Em đã nói cho em mang đôi giày này hông rồi thì sẽ cho nó mang. Đúng rồi, mẹ còn cho em tiền để em mua một đôi giày da mới đó, em còn chưa kịp đi. Anh à, anh nói em mua một cái áo nỉ để mặc thì có đẹp không? Nhưng mà rất đắt đó, một chiếc phải hơn một trăm đồng.” Hàn Kim Ngọc còn đang đắm chìm trong ước mơ của mình.

“Đại Vương đâu?” Hàn Thanh Tùng hỏi.

“Đi chơi với Kim Bảo rồi, thằng nhóc đó thật khiến em tức chết, bảo nó giặt quần áo cho em, nó lại nói đây là việc của phụ nữ, nó không làm, anh ba, anh phải dạy dỗ nó cho tốt đó.”

“Kim Bảo đâu?”

“Ừ, hẳn là đi đến tiệm com quốc doanh rồi, thời gian này, bọn họ khẳng định là đi uống rượu rồi..... A, anh ba?”

Hàn Thanh Tùng đã sai bước đi thẳng, cũng không quan tâm đến Hàn Kim Ngọc đang gọi anh ở phía sau.

Hàn Kim Ngọc giậm chân một cái, “Anh ba làm sao vậy, nhất định là do người đàn bà đánh đá kia thổi gió bên tai rồi.”

.....

Tiệm com quốc doanh, mấy người thanh niên đang nâng ly cạn chén.

Hàn Kim Bảo giờ ly rượu lên, “Anh hai, công việc ở nhà mấy kia.....”

“Được rồi, cậu gấp gấp cái gì a, không phải là còn chưa tuyển người sao, chờ đến khi tuyển người khẳng định sẽ để cho chú của tôi giúp cậu.”

“Cảm ơn anh hai, cảm ơn, uống một ly nữa.”

Rượu quá ba lần, Hàn Kim Bảo lại bắt đầu khoác lác ba hoa, cái gì mà anh ba của cậu ta là sĩ quan, nghe lời mẹ cậu ta nhất, thương cậu ta nhất,v.v...

“Tôi nói với các anh, chờ đến khi anh ba của tôi lên chức đoàn trưởng.....”

“Anh ba của tôi thương tôi nhất, còn thương yêu tôi hơn cả con ruột của anh ta nữa, còn thằng ngốc tên là Đại Vương kia, cháu của tôi đấy, con ruột của anh ta, các người đều nhìn thấy rồi, đi làm người hầu cho tôi thôi mà, tôi cũng không thích quản nó.....”

“Anh Luru, sao Luru Linh lại không đi ra chơi cùng vậy? Cùng đi xem phim đi.”

“Âm” một tiếng, cánh cửa phía sau bị lực mạnh đẩy ra, một người bước đi vào, sắc mặt của anh ta lạnh lùng, khí thế như đao, dọa mấy thanh niên ở đây sợ đến nỗi nín thở vì kinh ngạc.

“Đồng chí giải phóng quân, đồng chí, tìm ai vậy?” Mấy người vội vàng đứng dậy cung kính.

Hàn Kim Bảo thấy người tiến vào, nhếch miệng cười một tiếng, “A, nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đây chính là anh ba mà tôi đã nói với các người đó.....”Rồi cậu ta quay đầu cười nóivới Hàn Thanh Tùng: “Anh ba, sao bây giờ anh mới đến gặp em vậy?”

Rồi cậu ta đi đến bên cạnh, khẽ vươn tay lên lại bị người cầm cổ tay thoáng cái đè xuống bàn.

“Ai nha..... Đau, đau, đau, đau..... anh ba!”

Hàn Thanh Tùng đẩy cậu ta ra, lạnh lùng nói: “Đại Vương đâu?”

“Đại, Đại Vương, Đại Vương.....”

“Đại Vương đâu?” Đôi mắt của Hàn Thanh Tùng lạnh lẽo như mũi đao nhọn, sắc bén mà dõi theo cậu ta.

Hàn Kim Bảo chỉ cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân, “Về nhà rồi.”

Hàn Thanh Tùng nhìn chăm chăm cậu ta, tựa hồ đang cân nhắc cậu ta có nói dối hay không,nhưng ngay sau đó đảo mắt nhìn về phía những người còn lại.

Bị anh ngó chừng như vậy, mấy người kia đều cảm thấy giống như bị một con dã thú hung mãnh ngó chừng, giống như hai con chó săn kín của đại viện chính phủ trong huyện, đặc biệt dọa người, không khỏi sợ run cả người.

Bọn họ nhìn thấy trên huy chương đầu vai, biết là Đại đội trưởng, vội vàng cúi đầu khom lưng, “Anh ba, Đại vương thật đi rồi, là đi về nhà.”

Hàn Thanh Tùng khoát khoát tay, “Huyện thành cũng không lớn, làm phiền các cậu đi một chuyến, tìm thằng nhóc kia về giúp tôi.”

Mấy người kia lập tức giải tán.

Rất nhanh, bọn họ lại tìm Đại Vương về được, thằng nhóc này cũng không trở về nhà, mà đang đấu vật với mấy đứa nhỏ khác ở sau nhà máy rượu.

Hàn Thanh Tùng nhìn Đại Vương một cái, “Rời khỏi nhà đã báo cáo cho mẹ biết chưa?”

Đại Vương liếc mắt trong lòng, “Là bà nội bảo con đi đưa đồ cho chú út và cô út mà!”

“Có đưa đồ thì cũng phải báo cáo trước cho mẹ con!”

Đại Vương rử mắt nhìn xuống, đề ếp sự xem thường xuống.

“Bây giờ con về nhà đi, nếu như còn dám tùy tiện ra cửa khi chưa có sự cho phép của mẹ thì con chờ cha trở lại thao luyện con đi!”

Bây giờ Đại Vương còn không hiểu sức nặng của những lời này, chỉ ước gì anh đi nhanh lên, trở về nhà mấy ngày lại quân đông quân tây, có bao nhiêu không tự nhiên cũng không biết.

Cậu bé ù trong mũi.

Hàn Thanh Tùng lại nhìn Hàn Kim Bảo một cái, bảo cậu ta không được mang theo Đại Vương đi ra ngoài chơi nữa.

Hàn Kim Bảo: “Anh ba, anh xem em là gì vậy?”

Hàn Thanh Tùng hừ một tiếng, Hàn Kim Bảo không dám nói tiếp nữa.

Hàn Thanh Tùng mang theo Đại Vương đi đến cục công an trong huyện thành, tìm một người công an họ Lưu đưa Đại Vương trở về.

Đại vương: “Không cần! Chính con có thể tự trở về! Đã đi qua đi lại bao nhiêu lần rồi, còn cần người đưa về sao?”

Công an Lưu cười nói: “Đứa nhỏ này, ít học tập mấy đứa nhỏ hư hỏng kia đi, đừng hoang nghe lời đi.”

Hàn Thanh Tùng phó thác xong thì thấy thời gian sắp tối, phải đi đến ga tàu hỏa.

Chờ anh đi rồi thì Hàn Kim Bảo đi tìm Hàn Kim Ngọc.

“Anh ba đi rồi sao?”

Hàn Kim Ngọc cũng tức giận, “Ai mà biết được, anh không thấy cách anh ấy nói chuyện với em đâu, thật dữ tợn, giống như là em thiếu nợ anh ấy thật nhiều tiền vậy đó.”

Hàn Kim Bảo nói: “Không phải mẹ nói là chia nhà ở riêng rồi sao, chia như thế nào rồi? Chúng ta cũng phải trở về xem một chút. Đừng để cho người dân bà đánh đá kia ở nhà chiếm lợi. Em mau nhìn anh ba đi, anh ấy bị cô ta thổi gió bên tai thành cái dạng gì rồi.” Trong lòng cậu ta ghen một bụng ý nghĩ xấu, bởi vì Hàn Thanh Tùng không nề mệt, khiến cậu ta vô cùng tức giận, tính cách không biết trời cao đất rộng khiến cho cậu ta nổi lên suy nghĩ muốn hạ gục.

Hai người họp lại chuẩn bị trở về nhà, cần phải thu dọn chút đồ, cần mang về thì phải mang về nhà giặt, hai mọi người thu dọn được một bao lớn.

Kết quả đến xế chiều không đợi bọn họ đi, bà Hàn cũng đã tới rồi.

Anh hai Hàn mượn xe đạp chờ bà đi.

Advertisement / Quảng cáo

Bà Hàn tất nhiên là nhìn thấy con trai thứ ba ra cửa mới đến đây, vừa thấy được con trai và con gái út thì bà Hàn đã oa oa khóc lên, “Kim Bảo Kim Ngọc a, không xong rồi, tiền của nhà chúng ta đều bị anh ba của các con lấy đi rồi.”

“Cái gì?” Hàn Kim Bảo nóng nảy, “Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Bà Hàn lại bắt đầu đổ trách hai người bọn họ, “Ngày phân chia đồ ra ở riêng, mẹ đã sai anh hai các con đến đưa tin, sao các con không trở về? Nếu là các con ở nhà, bọn họ còn có thể làm như vậy được sao?”

Anh hai Hàn vội vàng nói: “Ngày đó anh cũng có đến, còn còn gặp được Kim Bảo, nhưng mà Kim Bảo lại có việc không thể trở về. Còn Kim Ngọc thì anh vẫn luôn không gặp được.”

Bà Hàn lại lôi kéo con gái bắt đầu khóc, khóc vì số tiền kia, khóc vì hai người bọn họ không quay về kết quả đã bị tổn thất nặng nề.

Một trăm đồng tiền đó! Hàn Kim Ngọc không khỏi oán giận nói: “Mẹ, bây giờ mẹ đến đây khóc còn có nghĩa gì?” Áo khoác ngoài của cô a!

Hàn Kim Bảo đẩy cô ta một cái, ngu ngốc, đương nhiên là để cho chúng ta trở về đòi tiền. Mấy năm nay cậu ta ở trong huyện thành lần lộn cũng không phải là vô ích, học được không ít thủ đoạn, cậu ta không tin không trấn áp được một người dân bà đánh đá!

Anh ba không có ở nhà, người dân bà đánh đá kia không có ai làm chỗ dựa, trở về đòi tiền chứ còn chờ gì nữa.

Cho nên Hàn Kim Bảo lại nói với người ta một tiếng, cười xe đạp chở chị gái, anh hai Hàn thì chở bà Hàn, bốn người cùng nhau về nhà.

.....

Xế chiều Lâm Lam đi làm việc, lúc vừa tan tầm thì nghe đội trưởng đội sản xuất nói công an huyện đưa Đại Vương về nhà, để cho Lâm Lam đi xem một chút.

Lâm Lam sợ hết hồn, vội vàng vác cuốc chạy về nhà.

Đến sân phơi chỉ thấy một người công an mặc một bộ chế phục màu xanh quân đội, đẩy xe đạp, bên cạnh là Đại vương vội về mặt bất mãn.

Đã phạm tội gì rồi sao?

Lâm Lam vội vàng chạy tới, cười nói: “Đồng chí công an, cảm ơn ngài đã dẫn con tôi về nhà, thằng bé không có nghịch ngợm gây sự gì chứ?”

Vừa nói liền đánh Đại Vương một cái, “Thằng nhóc phá phách này, tự mình chạy đi huyện thành làm cái gì? Đã nghịch ngợm cái gì mà còn kinh động cả đồng chí công an thế này hả?”

Đại Vương uốn éo đầu qua một bên, không nói lời nào.

Công an Lưu cười nói: “Chị dâu, không có chuyện gì đâu. Là anh nhà nhờ em đưa thằng bé về.”

Hàn Thanh Tùng?

Lâm Lam không ngờ anh muốn đi tàu hỏa lại còn có thời gian tìm được Đại Vương về, cô lại vội nói cảm ơn, “Đồng chí, ngài họ gì vậy?”

Công an Lưu không ngờ một người phụ nữ ở nông thôn lại có cách nói chuyện như vậy, cười nói: “Chị dâu, em họ Lưu.”

“Công an Lưu, cậu xem trời cũng sắp trưa rồi, đi vào nhà uống miếng nước nghỉ chân một chút rồi ăn bữa cơm có được không?”

Công an Lưu lại không chịu, “Chị dâu, em còn có nhiệm vụ, em đi trước đây.”

Rồi cậu ta khoát khoát tay, đạp xe đạp đi mất.

Lâm Lam vội vàng khoát tay tạm biệt, lại nhìn qua Đại Vương đang cứng cổ đứng ở một bên giống như chưa từng làm gì sai trái, nhất thời tức đến mức không đánh thì không bỏ tức được, nên đánh lên người thằng bé một cái, “Thằng nhóc phá phách con, không nói tiếng nào đã bỏ chạy sao hả?”

Đại Vương hơi nhếch nhếch khóe miệng, trước kia con cũng ngày ngày chạy ngoài đường, cũng không thấy mẹ hỏi một tiếng, hiện tại lại quản nhiều như vậy.

“Được rồi, đừng có cứng cổ với mẹ, chờ cha của con trở lại xem con làm thế nào, mau về nhà tắm rửa.”

Nhưng Đại Vương lại xoay người bỏ chạy, “Con đi cắt cỏ đây.”

Rồi thằng bé chạy mất dạng. Lâm Lam còn chưa phục hồi tinh thần thì đã không thấy tâm hơi rồi.

Lâm Lam..... Mẹ già của tôi ơi, anh không cảm sốt rồi gì mà cũng nói là đi cắt cỏ sao?

Cô đặt cốc bên chân tường, trước tiên đi đến vườn rau hái chút rau dưa trở về nấu cơm.

Hiện tại mỗi nhà chỉ có một chút đất phần trăm, trừ việc trồng lương thực phụ thì chính là trồng rau.

Thời điểm nhà ông Hàn phân nhà ra riêng thì đã chia cho Lâm Lam hai luống rau, nhưng bây giờ còn có rau dưa, cho nên mọi người cùng nhau ăn, chờ đến mùa thu thì rau dưa đều sẽ rất mắc tiền nên sẽ tự mình trồng.

Lâm Lam muốn hái hai quả cà chua, để làm canh trứng gà, trứng gà là do mấy đứa nhỏ đi cắt cỏ rồi đổi với nhà người ta.

Còn phải hái thêm đậu cô-ve, và cà để hầm ăn.

Lúc này cơ bản cũng chỉ có những thức ăn này, mặt khác còn có bí rợ các loại..., loại quả này chỉ hái hai trái là đã đủ ăn được mấy bữa, nên cô cũng không hái nhiều.

Hôm nay cô nhìn xem một chút, ồ? Sao không còn món gì vậy?

Chẳng lẽ bị mấy đứa nhỏ hư hỏng phá mất rồi sao?

Cô nhìn qua hàng xóm, đều tốt cả mà, không có ai động vào, vậy sao nhà của mình lại không có vậy?

Lúc này con dâu Trương Thái Hồng của nhà Hàn Vĩnh Thuận đến hái chút đồ, thấy Lâm Lam, cười nói: “Chị dâu, lúc trước chị dâu thứ của nhà chị đã hái hết rau củ ở đây rồi, nhà em cũng ăn không hết, chị cứ hái chút ít đi.”

Lâm Lam vừa nghe xong thì hiểu?

Cô cười nói: “Cám ơn Thái Hồng, chị dâu hái đi thì tôi đi qua lấy là được.”

Cô nhắc chân đi qua nhà ông Hàn, đi đến cửa đã nghe thấy trong viện có tiếng cười khoa trương, hóa ra là chú em chồng và cô em chồng đã trở lại.

Cô cũng không nghĩ nhiều, càng không cảm thấy là do chị dâu thứ cố ý hái hết rau không để cho nhà cô ăn, suy nghĩ có thể là do em trai và em gái chồng trở về, người trong nhà ăn không đủ nên bà Hàn bảo chị ta đi hái nhiều một chút.

Cô quay trở lại vườn rau, thấy Trương Thái Hồng đang ở đó nhỏ cỏ bắt sâu, liền nói: “Em trai và em gái chồng của chị trở lại rồi, ăn cũng nhiều. Thái Hồng à, cho chị mượn hai trái cà nhé.”

Trương Thái Hồng cười nói: “Chị dâu nói gì khách sáo vậy, ăn không hết thì bỏ cũng phí, chị cứ hái cà và đậu cô-ve đi.”

Lâm Lam nói cám ơn, hái được hai quả cà lớn, lại hái một ít đậu cô-ve. Ở chỗ của bọn họ trồng là loại đậu tây da trắng hạt lớn, chung lên ăn thì vô cùng thơm, dân bản xứ cũng gọi thò mắt trắng.

Hái được rau quả, Lâm Lam lại giúp nhỏ cỏ bắt sâu, thuận tiện cũng bẻ bớt những cành hồng, rồi thu dọn luôn vườn rau nhà mình.

Hai người đang nói chuyện thì Nhị Vượng chạy nhanh đến, hô to: “Mẹ ơi, chú út của con nổi điên rồi, đang đập phá vạc nhà chúng ta đó.”

Lâm Lam vừa nghe, không kịp nói tạm biệt với Trương Thái Hồng, nhắc chân chạy nhanh về nhà.

.....

Bên ngoài sân nhỏ có một đám người vây quanh, chỉ trỏ.

Trong viện truyền đến giọng nói lớn tiếng của Hàn Kim Bảo, “Lâm Lam, đồ đàn bà đánh đá, mau rút ra đây cho tôi, đừng ý vào việc tôi không ở nhà thì cô khóc lóc om sòm ăn quit khi dễ mẹ của tôi!”

“Nếu cô còn không ra, tôi sẽ đập phá mấy cái vạc rách này của nhà cô đó! Mẹ nó, lại dùng tiền của tao mua nhiều thứ đồ rách nát như vậy, thật là lòng dạ hiểm độc mà!”

Cậu ta vừa hô, vừa bắt đầu đập mấy cái vạc trong viện kêu “cạch cạch cạch”, “bốp” một tiếng thì vỡ một cái.

“Xấu xa, chú không được đập vạc nhà tôi!” Mấy đứa Tam Vượng, Tiểu Vượng còn có Mạch Tuệ chạy ra ngăn trở, lại bị Hàn Kim Bảo dùng chân đá văng qua bên.

Có người nhìn không được, đến khuyên Hàn Kim Bảo, “Tôi nói Kim Bảo này, tại sao lại cậu thừa dịp anh ba của cậu không ở nhà lại đến đây quậy phá vậy? Khi dễ phụ nữ thì có bản lĩnh gì chứ?”

“Đừng vậy đấy, đây cũng quá không nói lý rồi, chuyện phân nhà ra riêng là do bí thư chỉ bộ làm chủ, cha mẹ của cậu đều đồng ý.....”

“Chó má! Tôi quan ai làm chủ hả? Hàn Kim Bảo tôi không có ở nhà, không đồng ý, chính là không được!”

Cậu ta lại quay quay một cây gậy to cỡ bắp chân rồi đập tới một cái vạc khác.

“Không cho đập!” Tam Vượng nhào tới, ôm chân của cậu ta rồi cản một cái.

“A ——” Hàn Kim Bảo đau đến đập một phát khiến Tam Vượng văng ra ngoài.

Tam Vượng đụng vào một mảnh của cái vạc vỡ ở bên cạnh, nhất thời máu chảy ra.

“Ai nha, thẳng ranh này, sao lại ác như vậy?”

Có người hô lên vội vàng đi báo cho bí thư chỉ bộ, báo cáo chủ nhiệm trị an, lại có người đến che chở cho Tam Vượng và mấy đứa nhỏ, không để cho Hàn Kim Bảo thương tổn chúng.

Có người thấy Lâm Lam trở lại, vội vàng tránh đường cho cô, “Mẹ của Đại Vượng, nhanh nhanh vào đi.”

Lâm Lam xông qua, nhìn thấy đầu Tam Vượng đầy máu, cảm thấy tim như bị đâm một cái, vô cùng đau đớn, cô cầm cái cốc đang đặt ở chân tường rồi vung mạnh qua chỗ Hàn Kim Bảo, “Thằng súc sinh nhà mày!”

Hàn Kim Bảo đang điệu võ dương oai, đội lệch cái mũ, trong miệng ngậm một cọng cỏ, trong tay ước lượng cây gậy lớn, thấy Lâm Lam xông lại, cậu ta hô to: “Đừng có đắc chí!” Hắn ta vung gậy ngăn đánh qua người Lâm Lam một cái.

Nhưng Lâm Lam lại linh hoạt hơn so với tưởng tượng của cậu ta, né tránh được một gậy kia, rồi cái cốc đã nện mạnh lên bàn chân mang giày da của nó.

“A ——” lúc ấy Hàn Kim Bảo đã đau đến nhảy dựng lên, ném cây gậy đi, ôm chân cơ người thành một đoàn.

Lâm Lam vội vàng đi qua nhìn xem Tam Vượng, chỉ thấy cái trán của Tam Vượng bị rách ra giống bị ghim một lỗ thủng, thịt bên trong lộ ra ngoài, không biết có bị thương đến xương hay không, “Tam Vượng, Tam Vượng, mẹ dẫn con đi gặp bác sĩ a.”

Lâm Lam ôm lấy Tam Vượng, mấy người bên cạnh cũng vội vàng giúp đỡ, “Nhanh đi đến chỗ bác sĩ Xích Cước.”

Bên này Lâm Lam và người ta ôm lấy Tam Vượng chạy đi, Hàn Kim Bảo còn ôm chân kêu la thảm thiết, nói muốn đánh chết người đàn bà đánh đá là Lâm Lam.

Rất nhanh, ông Hàn và anh cả Hàn nhận được tin tức đã từ trong ruộng chạy đến đây, nhìn trên mặt đất có một bãi máu, còn Hàn Kim Bảo lăn lộn gào khóc ở đó.

Ông Hàn vội vàng hỏi chuyện.

Anh cả Hàn tức giận tới mức mắng: “Em tư, sao em có thể vô lễ si như vậy?”

Hàn Kim Bảo khóc hô: “Anh cả, em không phải là em ruột của anh sao? Em cũng bị người đàn bà chanh chua kia ném đứt chân rồi.”

Ông Hàn cũng bất chấp chuyện khác, “Con cả, mau báo mẹ con lấy tiền, chúng ta đi bệnh viện huyện.”

Nhưng anh cả Hàn lại nhìn chung quanh một chút, thấy kia bãi máu kia thì sợ hết hồn, “Đây là đã xảy ra chuyện gì? Là ai chảy máu?”

Hàn Kim Bảo lập tức kêu thảm thiết lớn hơn nữa, thật giống như đó là máu của hắn chảy ra.

“Con cả à, mau công Kim Bảo về nhà!” Ông Hàn nóng nảy.

Bên kia mấy người Lâm Lam mang theo Tam Vượng đi đến phòng cứu thương, bác sĩ Xích Cước cũng bắt đầu làm việc rồi, vội vã chạy nhanh đến rửa sạch vết thương, rồi lại không dám tùy tiện băng bó, “Đi đến bệnh viện công xã đi, phải lấy các mảnh vụn bên trong ra mới được.”

Rất nhanh bí thư chi bộ và đại đội trưởng cùng với chủ nhiệm trị an đã đến rồi, vội vàng sắp xếp xe la đưa Tam Vượng đi công xã.

Bên kia anh hai Hàn cũng đã chạy tới la lên: “Bí thư chi bộ à, mau, mau sắp xếp xe la đưa Kim Bảo nhà chúng ta đi bệnh viện huyện nhanh lên, đầu ngón chân bị đánh nát rồi!”

Hàn Vinh Phương phun một cái rồi nói: “Cút sang một bên, sao không đánh chết tiểu mết đần (trứng rùa nhỏ) kia đi.”

Anh hai Hàn: “Bác cả, sao bác lại mắng chửi người vậy?”

Hàn Vinh Phương hừ một tiếng, “Nếu đứa nhỏ không có chuyện gì thì dễ nói chuyện, nếu là có một chút chuyện, vậy thì chẳng ma cà bông kia phải nếm mùi đau khổ rồi!”

Bọn họ chuẩn bị xe xong, ông đem Tam Vượng lên xe, lúc này anh cả Hàn và ông Hàn dùng ván của mang Hàn Kim Bảo tới, “Cùng đi đi.” Bà Hàn kéo đôi chân bó, đi theo phía sau một cách không quá thuận lợi, trong miệng lại gọi tâm can thịt.

Lâm Lam đoạt lấy roi ngựa, không đầu không đuôi đánh về phía trên Hàn Kim Bảo đang nằm trên ván cửa: “Cút ra xa đi, cút ngay!”

Trên roi ngựa còn có đầu nhọn, đánh trúng ông Hàn mấy cái, đau đến mức ông phải hít hà.

Bà Hàn thoáng cái giống như nổi điên lên muốn nhào lên cào cấu Lâm Lam, “Đồ quỷ giả tình nhà mày.....” Nhưng lại bị Đồng Hộc Hoa ngăn lại, “Con nói thím này, thím cũng đừng gây sự nữa.” Chuyện này bà cũng muốn bức bách người nữa.

Ông Hàn chỉ đành phải nói: “Lại mượn một chiếc xe nữa, mượn một chiếc nữa.”

Hàn Vinh Phương cũng không thể thật không quân, lại để cho người mượn thêm một chiếc xe chở Hàn Kim Bảo.

Bọn họ cách công xã không xa, đến bệnh viện thì trời còn chưa tối, nhưng là các bác sĩ đều đã tan việc, chỉ có thể tìm bác sĩ trực ban thôi.

Bà Hàn lại ầm ĩ khóc lóc để cho bác sĩ phải xem cho con của mình trước, đầu ngón chân của Kim Bảo nhà bà đã đen nhánh rồi sưng to lên, chỉ sợ xương cũng bị gãy a.

“Xếp hàng!” Sắc mặt của bác sĩ kia lạnh lùng, lại nhanh chóng ôm đứa bé vào trong.

Trước tiên bác sĩ xử lý vết thương cho Tam Vượng, dùng nhíp gấp sạch sẽ các mảnh vụn bên trong, sau đó lại dùng nước muối sinh lý rửa sạch lại.

Nhìn máu hòa với nước chảy xuống, Lâm Lam lại đau lòng một trận.

Cô ôm Tam vượng, “Chờ xong chuyện thì mẹ sẽ mua kẹo cho con ăn nhé, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.”

Bác sĩ lại nghiêm túc nói: “Ăn ít kẹo thôi! Không tốt cho việc khôi phục vết thương!”

Lâm Lam hít hít cái mũi, “Tam Vượng có đau hay không?”

Tam Vượng lại cười toe toét, “Mẹ, không đau đâu, ngay lúc bắt đầu thì vù một cái, giống như kim đâm thôi, lúc này ngứa ngứa lạnh lạnh.”

Lâm Lam nói: “Bác sĩ à, ngài phải xử lý cho cẩn thận nhé, đừng để có sẹo, bây giờ chỉ nhỏ như vậy, nhưng lúc trưởng thành thì sẽ biến thành sẹo lớn, như vậy sẽ khó cưới vợ a.”

Mọi người:.....

Động tác lau chùi vết thương của bác sĩ ngừng một chút, ngay sau đó lại mạnh tay lên.

Tam Vượng đau đến a một tiếng.

Bác sĩ: “Xử lý sạch sẽ một chút, sẽ không dễ dàng để lại sẹo.”

Lâm Lam lại khuyên Tam Vượng, “Đừng sợ đau nha, chỉ đau một chút này thôi, sau này không phải lo lắng nữa.”

Nếu để lại sẹo thì thật khó coi a.

Lúc này Tam Vượng lại rất đau, nước mắt rơi ào ào, “Mẹ ơi, con đau muốn chết.”

Bác sĩ rửa sạch vết thương, băng bó kỹ, rồi kê đơn thuốc cho uống, “Giờ này ngày mai thay thuốc là được rồi.”

Đồng Hộc Hoa nói: “Bác sĩ à, cảm thuốc về để bác sĩ Xích Cước trong thôn hỗ trợ thay thuốc có được không?”

Bác sĩ gật đầu, “Được.”

Lâm Lam lại hỏi bác sĩ, biết vấn đề không phải quá lớn, không bị thương chỗ yếu hại, bác sĩ Xích Cước có thể băng bó, cô cũng thả lỏng hơn.

Chẳng qua con trai chảy nhiều máu như vậy, không thể cho qua thể được.

Phía ngoài bà Hàn còn đang gào khóc thảm thiết, bác sĩ để cho cậu ta đi vào.

Con trai út của Hàn Vinh Phương là Hàn Thanh Vân hỗ trợ ôm Tam Vượng, thời điểm đi ra ngoài thì Hàn Kim Bảo đã không còn nằm trên ván cửa, mà là ngồi trên ghế dài phía ngoài.

Cậu ta hung hăng nhìn chằm chằm vào Lâm Lam.

Lâm Lam xòng qua cào cho cậu ta một cái, còn muốn cào thêm cái thứ hai thì đã bị bà Hàn đẩy ra.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng trên mặt của Hàn Kim Bảo đã nhiều thêm ba vết xước.

Bà Hàn lại đau lòng rồi bắt đầu gào khóc, còn muốn đánh Lâm Lam, lại bị người ta vội vàng kéo ra.

Ông Hàn cũng đau lòng muốn chết, nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy nên cũng không có thể nói gì, nói với Lâm Lam: “Con mau về nhà đi, mấy đứa nhỏ còn chờ trong nhà kia.”

Anh cả Hàn bầy ra mặt đau lòng, “Vợ của em ba à, Tam Vượng không có chuyện gì chứ?”

Lúc em ba đi còn nhờ anh chiếu cố chuyện trong nhà, kết quả lại phát sinh chuyện như vậy.

Lâm Lam thán nhiên nói: “Tam Vượng không sao, nhưng nó thì có đó.”

Có chuyện lớn!

Hàn Vinh Phương vốn còn lo lắng Tam Vượng bị rách vỡ đầu rất nghiêm trọng, bây giờ nhìn thấy không có lo lắng về tính mạng thì ông cũng bớt lo hơn.

Đoàn người lại ngồi xe la về lại thôn, về đến nhà thì trời đã tối đen.

Lâm Lam nói cảm ơn với mọi người, Hàn Thanh Vân lại hỗ trợ đưa Tam Vượng về nhà, sau đó cáo từ rời đi.

Chị dâu lớn ở chỗ này cùng mấy đứa nhỏ, Nhị Vượng và Mạch Tuệ đã nấu com xong, cũng cho Tiểu Vượng ăn rồi.

Thấy bọn họ trở lại, chị dâu lớn mới thả lỏng hơn, “Em dâu, Tam Vượng không có chuyện gì chứ?”

Lâm Lam sờ sờ đầu Tam Vượng, “Không có chuyện lớn gì, chẳng qua là Tam Vượng cần dinh dưỡng, em phải đi bắt hai con gà đẻ trứng về cho nó.”

Cô đề cho Tam Vượng đi nằm, cũng bảo Tiểu Vượng đi ngủ, rồi dặn dò Nhị Vượng và Mạch Tuệ coi chừng chúng, lại hỏi Đại Vượng đi đâu rồi.

Nhị Vượng do dự một chút, “Anh cả nói anh ấy đi huyện thành, bảo chúng con đừng đi tìm anh ấy, cũng không biết là có chuyện gì.”

Đại Vượng đi huyện thành đã quen rồi, Lâm Lam cũng không lo lắng về vấn đề an toàn, chẳng qua là xảy ra chuyện như vậy mà nó lại không ở nhà, Lâm Lam vẫn cảm thấy rất thất vọng, đứa nhỏ này đoán chừng phải đợi cha nó trở về dạy dỗ rồi.

Cô cầm lấy một cái rổ, “Chị dâu, chị có bận gì thì đi đi, trong nhà cũng có mấy đứa nhỏ rồi.”

Chị dâu lớn: “Không có chuyện gì đâu.”

Lâm Lam vẫn lúi kéo chị ấy đi.

Bà Hân, ông Hân cùng với anh cả Hân,anh hai Hân đều đi đến bệnh viện công xã rồi, trong nhà chỉ còn lại chị dâu thứ và Kim Ngọc cùng mấy đứa nhỏ.

Hân Kim Ngọc đang phát giận, mắng Lâm Lam, lại chỉ vào cháu gái đang ở trong phòng giặt quần áo cho cô ta, “Mây cũng đừng có lười biếng hư hỏng như thím ba của mây, nếu không phải là ở nhà này, đổi lại là người khác thì đã sớm bỏ cô ta rồi. Nhìn một chút mấy đứa bản thù chúng mây đi.....”

Nghe cô ta mắng như vậy, chị dâu lớn đang đi vào nhà với Lâm Lam cũng thay đổi sắc mặt.

Lâm Lam trước tiên đi đến chuồng gà bắt ra ba con gà mái đẻ trứng, dùng dây buộc chân chúng lại, sau đó ném vào trong rổ.

Lúc phân nhà ra riêng cô không cần gà, dựa vào cái gì mà không muốn chứ?

Cô cầm rổ đặt ở cửa lớn, sau đó đi vào trong nhà.

Người trong nhà nghe thấy tiếng gậy, đều đi ra ngoài hỏi chuyện gì xảy ra.

Lâm Lam thấy Hân Kim Ngọc đi ra ngoài, đi vòng qua giờ tay lên cho cô ta một cái tát, “Mây là đồ tiểu yêu tinh ăn cây táo, rào cây sung, ăn đồ của tao, tiêu tiền của tao, mà còn dám chửi bới sau lưng tao, sao mây lại hư hỏng như vậy chứ?”

“A —— chị đánh người!”

Hân Kim Ngọc thét chói tai trốn đồng trốn tây, muốn đánh lại thì cũng không phải là đối thủ củaLâm Lam.

Chị dâu lớn thì bắt tay vào làm rồi ở một bên mắt lạnh xem náo nhiệt, mấy đứa con của chị ấy tự nhiên cũng không đi giúp đỡ, đều nấp ở phía sau mẹ của mình.

Chị dâu thứ còn muốn đi qua giúp đỡ, nhưng cũng chỉ là tiếng sấm to mưa chút thôi, cũng không dám đi qua cứng đối cứng với Lâm Lam.

Người đàn bà đánh đá này điên lên rồi thì ngay cả bản thân cô ta cũng dám giết, huống chi là người khác.

Lâm Lam đánh cho Hân Kim Ngọc một trận, lại cầm một cái làn vọt vào đồng gian nhặt trứng gà.

“Lúc phân nhà ra riêng tồ cũng không đòi chia trứng gà và gà, vốn nghĩ là để lại cho các người ăn, nào biết đầu răng thẳng tư lại vô liêm sỉ như vậy, đi đánh con trai của tồ! Không muốn cho tồ sống tốt chứ gì? Trước kia tồ đã nói, ai không để cho tồ sống,tôi liền để cho kẻ đó cả đời không sống nổi!!”

Nhặt trứng gà xong cô vẫn không nguôi giận, đảo mắt đã thấy trên tường có treo một cái búa, cô gãi lên ghế rồi một tay giật búa xuống,cầm ở trong tay, nộ khí trùng thiên.

“Thím ba bọn nhỏ, cô không được như vậy a!”

Chị dâu thứ bị sợ hãi, cho là Lâm Lam muốn đập nhà, nhà bị đập rồi thì còn nơi nào để ăn com a?

Nhưng cô ta lại không dám đi can, lại nhìn qua chị dâu lớn: “Chị dâu, chị mau đi khuyên nhủ, chị cũng phải ăn com mà.”

Chị dâu lớn lại biết Lâm Lam sẽ không làm hồng việc, căn bản cũng mặc kệ, trong sân nhỏ còn có bãi mầu kia kia, chị nhìn thấy cũng kinh hãi,đây nếu là con của mình, thì bản thân mình cũng nổi điên rồi.

Hân Kim Ngọc đã thét chói tai chạy ra ngoài, vừa đi đường vừa hô to: “Giết người rồi, Lâm Lam giết người rồi!”

Lâm Lam thấy bóng lưng chạy trốn chết của cô ta thì cười lạnh một tiếng, đi vào đồng gian,vung búa lên bỏ mạnh về phía tú áo!

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 27: 1500 đồng!

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Cái tú áo kia chỉ được khóa bằng một cái ổ khóa cũ kỹ, không bền chắc bao nhiêu, Lâm Lam dùng sức bỏ mấy cái đã bỏ cái ổ khóa đó ra được.

Cô mở tú ra rồi ra sức tìm tòi trong ngăn tú.

Tất cả chăn bông, vải vóc, đồ hộp lúc trước Hàn Thanh Tùng cầm về cô đều móc ra hết.

Mẹ nó, ăn đồ của nhà cô, còn dám đánh con của cô, cô sẽ không bao giờ nuông chiều mấy người này nữa!

Ra sức đào đào, bỗng nhiên có một xấp tiền rơi ra từ trong một đôi giày nhỏ, dưới đáy tú còn lộ ra một chồng danh sách, hóa ra là tiền và biên lai gửi tiền mà Hàn Thanh Tùng gửi về hàng tháng!

Lâm Lam nhét hết tiền vào trong túi của mình, cầm lấy chồng biên lai gửi tiền, chỉ thấy nó dùng sợi dây thỏ đóng lại, một quyển rất dày.

Nếu như không có Hàn Thanh Tùng gửi tiền về, cái nhà này trừ phí là bán lương thực nếu không thì căn bản không có một chút tiền mặt nào.

Dù sao điểm công cũng dùng để đổi lấy lương thực, còn phải nuôi hai kẻ không kiếm ra được lương thực, nếu như không phải có Hàn Thanh Tùng phụ giúp, chỉ sợ ăn com cũng ăn không nổi.

Trong tú quần áo lớn còn có một chiếc hộp gỗ, đã bị khóa lại, Lâm Lam cũng cầm ra.

Chị dâu thứ xông tới, “Lâm Lam, đây chính là hộp tiền của mẹ, cô không thể động đến được!”

Lâm Lam liếc nhìn chị ta một cái. “Tôi đoán chỗ này cũng không có bao nhiêu tiền, đây đều là do cha của mấy đứa nhỏ nhà tôi gửi về.” Cô lắc lắc chồng biên lai gửi tiền thật dày kia, “Nhìn thấy không, đây đều là biên lai gửi tiền mà cha của mấy đứa nhỏ gửi về đó!”

Dựa theo hiểu biết của cô với bà Hàn thì lúc phân chia ra ở riêng bà ấy khẳng định đã giấu tiền đi, chỉ để lại một hai trăm đồng đặt ở trong hộp tiền, như vậy có chia cho mình một nửa thì nhiều lắm mình cũng chỉ cầm được một trăm đồng.

Lại nhìn qua Hàn Kim Ngọc đang mang một đôi giày da mới, quần áo mới, cô đoán hiện tại trong này sẽ không vượt qua một trăm đồng.

Số tiền này coi như cho bà Hàn dưỡng lão, còn dư lại thì cô nhận!

Ban đầu Hàn Thanh Tùng gửi tiền về, bà Hàn đã nói nghe thật hay, “Mẹ sẽ giữ lại cho con, chờ con kết hôn rồi thì sẽ trả lại.” Kết quả chờ đến khi anh kết hôn, bà Hàn lại nói, “Mẹ sẽ giữ giúp con, sau này sẽ trả lại”, nói trắng ra chính là không muốn trả.

Cô cười lạnh một tiếng, cầm quyển biên lai gửi tiền kia đặt ở trong rổ, rồi ôm đi cùng với trứng gà và chăn mền, đi tới cửa còn xách cái sọt len, bắt đầu đi là lại không đủ tay.

Lúc này trong bóng tối có một đứa bé nhảy ra, “Mẹ! Không có chuyện gì chứ?”

Là Nhị Vương.

Lâm Lam vội vàng nói: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, mau cầm lấy sọt rồi chúng ra về nhà.”

Nhị Vương vừa sờ vào sọt thì thấy có ba con gà, kinh hô một tiếng, “Mẹ?”

Lâm Lam cười cười, thoải mái nói: “Không có chuyện gì, sau này có trứng gà ăn rồi.”

Là bọn họ có việc mới đúng!

Đến nhà, cô để cho Nhị Vương bắt gà bỏ vào trong chuồng, cánh gà đã sớm đã bị bà Hàn cắt bớt nên mấy con gà này không bay lên được.

Cô thì cầm trứng gà đi vào nhà, báo Mạch Tuệ nhóm lửa.

Mạch Tuệ nhìn thấy nhiều trứng gà như vậy, sợ ngây người, “Mẹ?”

“Nhóm lửa đi nào, luộc trứng gà cho các con ăn.” Ăn vào trong bụng mới coi là của mình.

Năm người, Lâm Lam cho vào luộc mười quả trứng, còn dư lại thì để vào trong vỏ giỏ.

Mười quả trứng gà, còn hào phóng hơn cả khi bà nội cho chú út và cô út.

Mạch Tuệ đã không nói thành lời.

Lâm Lam nói: “Con gái à, con yên tâm, mẹ đối xử với các con, tuyệt đối còn tốt hơn cả cách bà nội đối xử với cô út và chú út. Sau này cha mẹ sẽ cố gắng kiếm tiền, người một nhà chúng ta sẽ sống ngày càng tốt.”

Mạch Tuệ nưng nưng nước mắt, “Mẹ ——”

Luộc trứng chỉ tốn thời gian bằng nấu nước sôi, mấy phút đồng hồ là xong rồi, Lâm Lam lại báo Tam Vương và Tiểu Vương cùng đi đến ăn trứng gà, ăn no rồi mới ngủ tiếp.

Chỉ có hai quả trứng gà, trẻ con tiêu hóa nhanh, sẽ không bị khó tiêu.

Để cho các con ăn trứng gà xong, Lâm Lam lại dặn mấy đứa nhỏ đóng kỹ cửa lại, cô muốn đi tìm bí thư chi bộ phân xử.

Nhị Vương cầm lấy cây gậy, gờ khắc này giống như bị Tam Vương nhập vào người, “Mẹ, con đưa mẹ đi.”
Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam sờ sờ đầu của cậu bé, “Không cần, con phải ở nhà bảo vệ chị và các em.”

Cô dặn dò các con mấy câu, bảo chúng không cần sợ, chỉ cần ngủ ở nhà thật ngon là được, còn cô thì cầm lấy biên lai gửi tiền đi đến nhà Hàn Vĩnh Phương.

Bí thư chi bộ và đại đội trưởng trong thôn phân công công việc cũng rõ ràng, những chuyện có liên quan đến đi học, thôn vụ cùng với văn hóa thì tìm bí thư chi bộ, các việc liên quan đến công việc hay việc công thì tìm đại đội trưởng.

Đĩ nhiên, người đứng đầu vẫn là bí thư chi bộ, cũng chính là Chủ nhiệm Cách ủy của thôn bấy giờ.

Trương đối mà nói thì dân phong của thôn Sơn Nhai vẫn rất bình thường, thời điểm cái cách văn hóa thì ở những thôn khác có rất nhiều bản nông và trung nông đều làm âm ỉ, muốn mượn cơ hội lên làm chức Chủ nhiệm Cách ủy hội cùng với các chức cán bộ khác, để bí thư chi bộ và đại đội trưởng lúc trước xuống, công khai xử lý cũng có, mất chức cũng có, vô cùng thê thảm.

Bí thư chi bộ lúc trước của thôn Sơn Nhai chính là Chủ nhiệm hiện tại, những cán bộ khác đều không bị thay máu, căn bản cũng là dân chúng cũng tán thành.

Dù sao trong thôn có mấy gia đình lớn làm chủ, lực ảnh hưởng gia tộc vẫn rất lớn, không đến nỗi thoát cái đã bị lật ra khỏi xe.

Bí thư chi bộ Hàn Vĩnh Phương là một con người cứng cỏi nổi danh, lúc tuổi còn trẻ có một ngoại hiệu, gọi là Đại Lang.

Lại nói trước khi ông tham gia Bát Lộ Quân thì ở trong thôn cũng đã rất lợi hại rồi, lúc đi ra ngoài làm công đã từng đánh qua sói.

Sau lại tông quân vác súng, cũng là một nhân vật hung ác, đáng tiếc tay lại bị thương nên đã sớm phục viên về nhà.

Sau khi về nhà thì trước tiên ông làm đội trưởng đội dân binh, sau đó là từng bước từng bước đi lên làm bí thư chi bộ, chớp mắt cũng đã mười mấy năm trôi qua, địa vị của ông là không thể dao động.

Mặc dù cũng có không ít người không hài lòng chuyện ông ngang ngược bá đạo chiếm mãi vị trí này không để cho người trẻ tuổi có cơ hội, nhưng cũng không thể lay động được vị trí của ông, hơn nữa những người già cứ mồm thuẫn gì thì đầu thích tìm ông phân xử chứ thì công đạo.

Toàn bộ người trong thôn đều rất tin phục và sợ hãi, Hàn Vĩnh Phương nói chuyện, rất dễ dùng.

Bất kể người ta nói Hàn Vĩnh Phương bá đạo thế nào thì Lâm Lam cảm thấy thật ra ông rất dễ nói chuyện.

Ông cũng không có nhắm vào nguyên chủ, dù có huyền nào đến gà bay chó chạy, ông có phần khuyên giải hay không thì đều bảo bà Hàn cũng đừng quản quá nhiều chuyện trong nhà của con trai và con dâu.

Hơn nữa ông còn cho mượn một túi bột ngô đó, cô rất biết ơn.

Lâm Lam có ấn tượng không tệ với ông, có việc cũng thích tìm ông xử lý, nên không thấy sợ hãi.

Thời điểm đi đến con đường nhỏ qua nhà ông Hàn thì cô nghe thấy một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến.

Sự thảm thiết kia, chắc chắn, quả thực giống như gặp phải tai nạn thể kỷ vậy.

Xem ra bà Hàn đã trở lại a.

Cô đi tới ngoài cửa, chỉ nghe thấy bà Hàn la lên như là giết heo, “Nhanh đi tìm bí thư chi bộ đến bình luận phân xử đi, mẹ chồng không có ở nhà lại đến đây ăn trộm gà, thế này là thế nào a? Nhanh, nhanh tìm người bắt cô ta lại cho tôi, đưa đi cục công an! Xử lý công khai! Phải xử lý công khai!”

Rồi bà lại mắng chị dâu lớn và chị dâu thứ, “Lũ chúng mày đều là đầu gỗ chết nát hết rồi sao? Tại sao lại không ngăn cản cô ta?”

Chị dâu thứ kêu lên oan khuất, “Mẹ a, cô ta cầm lấy một cái búa muốn chém người đó, sao mà chúng con ngăn được chứ?”

Mấy người bà Hàn trở lại từ công xã, vừa về nhà đã nghe thấy tiếng con gái khóc lóc thảm thiết, bà vội vàng chạy vào nhà, liền phát hiện trong nhà giống như gặp phải trộm.

Con dâu nói người đàn bà đánh đã kia đã đến bắt mất gà rồi, còn đoạt luôn cả trứng gà, con gái còn hô to nói người đàn bà đánh đã kia cầm búa chém người....

Thật ra thì trước khi Hàn Kim Ngọc là lối om sòm, Hàn Vinh Phương đang ở nhà uống chút rượu, cũng lười quản, những cán bộ khác vừa nghe thấy là Lâm Lam khóc lóc om sòm thì bọn họ lại càng không quản. Lâm Lam khóc lóc om sòm chính là chuyện thường, dù sao không phải treo cổ thì chính là uống thuốc, hơn phân nửa chỉ hù dọa người. Bọn họ xem chừng lần này nhất định là bói vì Hàn Kim Bảo đi gây chuyện còn đánh cả Tam Vượng nên Lâm Lam mới không nhẫn nhịn được khẩu khí này, lại muốn tìm chết uy hiếp.

Hàn Thanh Vân còn gấp gấp, “Cha, ngài không đi xem thử sao?”

Hàn Vinh Phương nhìn vào chén rượu, “Ngày hôm nay thật đúng là một chết ta rồi. Nhìn cái gì mà nhìn, không cần đi xem làm gì.”

“Lỡ như chị ấy lại uống thuốc.....”

“Chỉ bằng ánh mắt này của con thì đi nhìn cái gì? Con xem cô ấy như vậy, giống như là muốn treo cổ hay uống thuốc sao? Để cho nhà bọn họ tự làm âm ĩ đi, làm âm ĩ lên cũng tốt, đỡ phải ghen rồi gây ra chuyện lớn.”

Từ sau khi cô gái đó uống thuốc tinh thần đã không giống lúc trước nữa, đối nhân xử thế rất bình thường, thậm chí còn có vẻ nho nhã, đối xử với con cái cũng dễ ý hơn gấp trăm lần so với lúc trước, vừa nhìn chính là muốn sống thật tốt rồi.

Thấy cô ấy mới vừa rồi gấp gấp lo cho con như vậy, giống như là muốn đi tìm chết sao, cầm búa đoán chừng là đi qua nhà chồng trút giận đấy.

Để cho bọn họ làm âm ĩ đi.

Hàn Vinh Phương không muốn lộ diện, những cán bộ khác tự nhiên cũng không ra mặt.

Cán bộ không ra mặt, bà Hàn ở nhà khóc trời khóc đất, nhảy cẫng lên để cho hai đứa con trai đi trời Lâm Lam lại.

Anh cả Hàn lại không chịu đi, “Kim Bảo đi đập vạc nhà người ta, còn đánh Tam Vượng thành như vậy, làm mẹ có thể không tức giận sao? Hà giận.....”

“Cầm mồm mẹ mày đi!” Bà Hàn đưa tay tát anh một cái, dọa tất cả mọi người trong nhà đều sững sờ.

Ông Hàn cũng sững sờ, con cả từ nhỏ đã hiểu chuyện, cũng không bao giờ bị đánh.

Đôi mắt của chị dâu lớn thoáng cái đã đỏ lên, “Đây là làm gì? Đây là làm gì? Đi làm việc một muốn chết để nuôi cả cái nhà này, như vậy là sai hay sao?”

Bà Hàn bảo bọn họ nhanh chóng đi đoạt trứng gà lại, bà tức giận thở phì phì đi vào trong nhà, vừa đi vừa suy nghĩ rõ trứng gà đã thiếu bao nhiêu, kết quả tầm mắt thoáng cái đã nhìn thấy được ổ khóa đã bị phá tung ra.

“A ——” Bà mãnh liệt xông qua muốn mở tủ quần áo ra.

Chị dâu thứ còn đi qua tranh công, “Mẹ, hộp tiền ở chỗ này nè, không bị động đến, vẫn còn hoàn hảo. Cái này là con liều chết giặt lại, thiếu chút nữa đã bị kia người đàn bà chanh chua đoạt đi.” Chị ta biết bà Hàn cất tiền và các loại phiếu ở trong cái hộp này.

Bà Hàn không biết phát ra sức lực ở nơi nào, thoáng cái đã đẩy chị dâu thứ té ngã, nhanh chóng mở tủ quần áo ra, chỉ thấy quần áo tán loạn, đôi giày nhỏ thêu hoa kia đã lộ ra ngoài, bên trong không có vật gì.

“Trời ơi ——” Bà Hàn kêu thảm một tiếng, cảm thấy giống như trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm, rầm một cái, ngã gục trên mặt đất.

.....

Chị dâu thứ cũng ngờ luôn rồi, bản thân mình đã đoạt được tiền, tại sao mẹ chồng còn không vui vậy.

Chị ta không kịp ủy khuất, vội vàng đi đỡ bà Hàn lên, ấn huyết nhân trung giữa mũi và miệng, “Mẹ, mẹ!”

Ông Hàn lập tức đã hiểu chuyện gì xảy ra, bà già này khẳng định đã cắt phần lớn số tiền kia đi, xem bộ dáng kia có lẽ là đã không còn nữa rồi.

Bà ấy chịu không được đá kích, sống sờ sờ bị tức đến ngất.

Những người khác trừ chị dâu lớn, cũng không ai biết chuyện gì xảy ra, đều nghĩ hộp tiền vẫn còn đó, sao bà Hàn còn giận đến ngất như vậy.

Hàn Kim Ngọc thấy một bộ chăn mền cũng đã bị Lâm Lam lấy đi, là bộ mà anh ba đã cầm về, còn lại một bộ rách thì bị ném lại đó, cảm thấy rất tức giận.

Mấy người ông Hàn mang bà Hàn lên giường gạch, ấn huyết nhân trung giữa mũi và miệng, vỗ ngực, thật vất vả mới cứu tỉnh.

Bà Hàn lại gọi một tiếng, “Nhanh, nhanh..... ông già, ông nhanh đi tìm cô ta đi, phải lấy về, phải ——”

Chẳng qua chỉ là trong nháy mắt, mọi người đã cảm thấy bà Hàn thoáng cái như đã già đi mười tuổi.

Hàn Kim Bảo còn nằm ở trên giường gạch nói muốn đánh cái này đánh cái kia, nhưng cũng không có ai lo lắng để ý tới nó.

Ông Hàn đáp ứng tự mình đi tìm Hàn Vinh Phương đến chủ trì công đạo.

Hàn Kim Ngọc nói muốn đi làm chứng, liền đi theo cha cô ta.

Kết quả khi đến nhà của Hàn Vinh Phương, phát hiện Lâm Lam đã ở đó rồi, trên bàn bày biện một quyển biên lai gửi tiền rất dày được đóng lại bằng sợi dây.

Hàn Vinh Phương thì đọc cho Hàn Thanh Vân ngồi ở một bên gây bàn tính tách tách.

Đầu óc của ông Hàn ong lên một tiếng.

Hàn Vinh Phương gật đầu với ông, “Chú em, em đến cũng vừa lúc, ngồi đi, đợi lát nữa nói chuyện.”

Hàn Kim Ngọc chỉ tay vào Lâm Lam mắng: “Chị mau trả gà, trứng gà còn có chăn mà chị trộm đấy, còn phải trả lại tiền của mẹ tôi nữa!”

Nhưng cả người ông Hàn thì chột dạ như nhũn ra, cảm thấy, cảm thấy thật giống như một cái mặt gà chỉ còn một lớp da mỏng manh trong một khắc này đã bị mạnh mẽ xé xuống đến máu chảy đầm đìa. Tiền mà con trai gửi về cụ thể bao nhiêu, ông chưa từng tính toán rõ ràng, nhưng tuyệt đối nhiều hơn một trăm đồng rất nhiều rất nhiều.

Âm thanh gây bàn tính tách tách không dứt kia phảng phất như là đang gõ gõ lên linh hồn của ông, khiến cho ông đầu vầng mắt hoa, trước mắt biến thành màu đen, cảm thấy khó thở.

“Cha, cha!” Hàn Kim Ngọc vốn đỡ ông Hàn, lúc này lại phát hiện ông thoáng cái trượt chân trên mặt đất, gấp gấp.

Hàn Vinh Phương: “Mau ấn huyết nhân trung đi.”

Vợ của Hàn Vinh Phương tiến lên ấn liên tục mới cứu tỉnh được ông Hàn.

Ông Hàn thở dài một tiếng, “Vợ của thằng ba à, con chừa cho cha mẹ chút mặt mũi đi, được rồi, con muốn lấy cứ lấy, cha mẹ không so đo nữa. Mau đi về nhà đi, đừng làm mất mặt nữa.”

Lâm Lam ngửa chính ngôn từ nói: “Cha, ngài đang nói cái gì vậy, con không có đánh mặt cha mẹ. Con phải coi xem là cha của mấy đứa nhỏ đã kiếm được bao nhiêu tiền để gửi về, rồi cô út và chú út chúng nó đã tiêu bao nhiêu, đến lúc đó một khoản này cũng đừng quên trả lại cho chúng con.”

“Cái gì?” Hàn Kim Ngọc giận dữ, “Chị có phải là điên rồi hay không, tôi tiêu tiền của anh ba tôi, tại sao phải trả cho chị chứ? Khi đó còn chưa ra ở riêng, tiền mà anh ba kiếm chính là của cả nhà,như vậy thì phải đưa cho mẹ, mẹ nói cho ai tiêu thì chính là cho người đó!”

Lâm Lam cười lạnh, “Cô nói thì không tính được. Hôm nay con nhờ bí thư chỉ bộ tính toán rõ ràng, sáng mai con sẽ lên cục công an công xã tố cáo, Hàn Kim Bảo lên rút tiền xài tiền trợ cấp của anh ba cậu ta, lại khiến chị dâu và các cháu thiếu chút nữa chết đói, không đượ cđi học. Đã phản nhà ở riêng rồi mà còn tới cửa hành hung, thiếu chút đã đánh chết cháu trai, còn đập phá nhà của anh ba đến nát bậy.”

Trong mắt Lâm Lam ứa ra ánh sáng lạnh, “Các người chờ đó cho tôi, không trả tiền thì đi tù. Còn có nữa, ăn mặc giống như một người thành phố, nhưng lại làm mấy chuyện ác độc thế này. Ăn của tôi, tiêu tiền của tôi, còn để cho con gái của tôi làm người hầu cho cô, cô là Đại tiểu thư của giai cấp tư sản hay là thiên kim tiểu thư nhà địa chủ há?Cô là tư tưởng hủ hóa, cần phải bị phê bình và bài trừ! Chính là phải phê bình những người như cô đó! Cô chờ đó cho tôi!”

Hàn Thanh Vân đang gầy bần tính còn ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, “Kim Ngọc à, chỉ bằng tên của em và Kim Bảo thôi cũng đã rất dễ dàng bị phê bình rồi. Ở trong thôn thì không sao nhưng mà vào huyện thành.....”

Trong đầu Hàn Kim Ngọc thoáng cái nhớ đến tình cảnh của những lần xử lý công khai kia, nhất là cảnh tượng bọn họ xử lý công khai các thầy cô và học sinh, cạo đầu âm dương, đeo tấm bảng lớn, phật quý, treo ngược lên đánh..... Nếu, nếu là đây mình lên đó, cô ta không dám nghĩ đến.

“Chị dám, chị dám, không được, không được...”

Cả người cô đều run rẩy, gục ở trên giường, “Bác cả, bác phải cứu cứu con.”

Hàn Vinh Phương thờ dài, “Không phải bác quyết định.”

Lúc này sổ sách đã được tính xong.

Hàn Thanh Vân kinh hô một tiếng: “Ôi trời ơi, anh Thanh Tùng của tôi có thể kiếm được nhiều tiền như vậy sao? Hơn mười năm nay anh ấy tổng cộng đã gửi về 7521 đồng, mà ời!”

Lâm Lam cũng sợ ngây người, cô thử tính qua Hàn Thanh Tùng có thể kiếm được 5000 đồng, không ngờ còn nhiều như vậy!

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, anh dám liều mạng, phần lớn tiền gửi về là các loại phụ cấp và tiền thưởng, mà không phải là tiền trợ cấp và tiền lương, thậm chí có thể nói là tiền mua mạng.

Có đôi khi tiền trợ cấp chỉ có 17 đồng, nhưng anh lại có thể kiếm được 30 đồng, tiền lương là 21 đồng, anh lại kiếm được 40 đồng.

Thật ra thì anh ở bên ngoài rất liều mạng, chính là vì muốn kiếm nhiều tiền hơn để gửi về nhà, thường xuyên là cầm gấp đôi gấp ba tiền thưởng.

Nhưng bà Hàn và em trai em gái anh căn bản không cảm kích một chút nào, thậm chí còn cảm thấy đây là đương nhiên.

Quả thực quá ghê tởm.

Lần này sau khi ở riêng, Lâm Lam vốn đã nghĩ kỹ phải sống vì bản thân và gia đình cho tốt, không so đo những chuyện trước kia nữa. Cũng là để lại mặt mũi cho ông Hàn, cho Hàn Thanh Tùng, dù sao cũng là cha mẹ anh.

Không ngờ Hàn Kim Bảo lại thừa dịp anh ba cậu ta không ở nhà mà tới cửa khóc lóc om sòm khi dễ người khác, mấu chốt nhất chính là nó lại nhẫn tâm đánh Tam Vương bị thương như vậy.

Nếu như chỉ là đập phá mấy cái vạc của cô thì cô cũng chỉ đơn giản là đánh lại thôi, nhưng thằng khốn đó làm con cô bị thương, cô tất nhiên không thể để cho nó sống tốt được! Cả đời cũng đừng nghĩ sống tốt!

Cô cũng mặc kệ thằng khốn đó muốn xa gần hay muốn thế nào, dù sao chính là đắc tội với cô, cô sẽ khiến nó phải nhận trừng phạt.

Tiền thuộc về nhà cô, lấy về!

Khi dễ cô, phải trả lại!

Đánh con trai cô, đánh lại!

Lâm Lam hừ một tiếng, “Lúc ở riêng tôi được chia một trăm đồng tiền. Năm trước tổng cộng cũng chỉ cầm được chưa đến 30 đồng. Chuyện 390 đồng kết hôn trước kia không nói, sau khi kết hôn rồi, cho dù là đường lão, cũng phải chia cho nhà chúng tôi một nửa. Trừ đi số tiền mua lương thực các loại, tôi thiếu cũng phải cho tôi 3000 đồng.”

Ở niên đại một người sống một năm không tốn đến mười đồng này, tính qua thì những năm qua chi phí sinh hoạt của cô và các con ít đến đáng thương.

Ông Hàn đã muốn học máu, “Ồ chỗ nào có bảy ngàn, làm sao mà có nhiều như vậy được?”

Thật ra thì ông vẫn không biết cụ thể con trai đã gửi bao nhiêu tiền về nhà, dù sao ông không biết tính, bà Hàn cũng không biết tính nhiều. Dựa theo sự tính toán sơ lược của ông thì cảm giác cũng chỉ có ba bốn ngàn thôi. Tiền đều do bà Hàn giữ, tiền như thế nào cũng do bà ấy định đoạt, ông Hàn thật đúng là không biết.

Nhưng mà bà già kia lại mua đồ xa xỉ cho con gái, tất cả mọi người đều nhìn ở trong mắt, thậm chí còn cho các cháu nhà mẹ đẻ tiền tiêu, chuyện này ông ước chừng là biết đến.

Chẳng qua Lâm Lam muốn ba nghìn đồng, ông cảm thấy sắp điên rồi.

Đêm hôm đó ông nhìn bà Hàn đếm tiền, đếm nhiều lần mới đếm xong, thật giống như là có hơn 1500 đồng.

Ý của ông là lấy 500 đồng cho thằng ba nhưng lại bị bà Hàn từ chối, nói nhiều nhất là cho hai mươi đồng thôi.

Sau đó bà Hàn lại lấy 200 đồng ra đặt ở trong hộp tiền, vài ngày chia nhà thì ông đã căn rắng lấy ra 100 đồng cho nhà thằng ba.

Nào biết đâu rằng lại nhiều như vậy.

Hàn Vinh Phương không hăm dọa, ngược lại thờ dài, “Chú em, đây đều là tiền bán mạng của đứa bé Thanh Tùng kia a. Một thằng nhóc nhà nông, không có bối cảnh không có núi dựa mà đi làm lính, có thể gửi về nhiều tiền như vậy, đếm hết cả bộ đội, đoán chừng cũng không quá một bàn tay đâu.”

Lâm Lam lại căn rắng muốn 3000 đồng, thiếu một đồng cũng không được, nếu không sẽ đi tố cáo.

Ông Hàn bày ra vẻ mặt đưa đám, “Vợ thằng ba a, con là muốn bức tử cha mẹ sao, con bảo cha phải đi đâu để chuẩn bị cho con 3000 đồng hả? Đập hai người già lụ khụ chúng ta ra cũng không đủ 500 đồng đâu.”

Lâm Lam lạnh lùng nói: “Vậy hãy để cho hai người bọn họ trả đi. Dù sao thì khi mẹ chồng có tiền đều cho hai người bọn họ phá hoại cả rồi, một người thì ăn mặc như là tiểu thư giai cấp tư sản, một người thì giống như Đại thiếu gia của xã hội phong kiến, cả ngày không phải đi tiệm ăn thì chính là đi xem phim.”

Lúc này giá hàng tuy thấp nhưng nông dân đều tự mình ăn cơm, còn đi tiệm cơm trong huyện thành thì mấy người ăn một bữa cơm dù thế nào cũng tốn ba bốn đồng tiền.

Nghe Nhị Vương và Mạch Tuệ nói, Hàn Kim Bảo cách mấy ngày lại đi tiệm cơm, còn thường xuyên mua những loại phiếu hàng xa xỉ để tặng cho các cô gái lấy lòng.
Advertisement / Quảng cáo

“Vợ của đồng chí Hàn Thanh Tùng và các con của anh ấy ở nhà ăn không đủ no mặc không đủ ấm, không được đi học, nhưng các người lại tiêu xài tiền mồ hôi nước mắt của anh ấy! Các người đây là đang đứng ở phía đối lập với cách mạng, đây là hành vi mục nát!”

Hàn Thanh Vân ở một bên phụ họa, “Đúng là có chuyện như vậy, chúng ta đi học đều nói như vậy đấy.”

Hai chân Hàn Kim Ngọc mềm nhũn, ngồi ỉ ở nơi đó, mồ hôi lạnh rơi ào ào.

Hàn Vinh Phương không nhẫn tâm để nào loạn thành như vậy, cũng biết là cả nhà với nhau nếu gây chuyện quá nghiêm trọng sẽ không tốt, vẫn là chừa chút đường sống, dù sao ở giữa cũng còn có Hàn Thanh Tùng mà.

“Vợ của Thanh Tùng à, nể mặt ông một chút đi, 3000 đồng có hơi nhiều, thật không lấy ra được.”

Lâm Lam nói: “Con nghe theo ông, vậy ngài nói phải để cho hai phần tư hủ bại này trả cho chúng con bao nhiêu tiền?”

Hàn Vinh Phương nhìn chồng biến lại kia một chút, “Nếu không thì như vậy, coi như là anh trai giúp đỡ em trai em gái đi, giảm đi.....” Ông nhìn ông Hàn và Hàn Kim Ngọc một chút, hai người bọn họ hận không thể giảm đi toàn bộ, rồi ông lại nhìn Lâm Lam một chút, đôi mắt của cô sáng lên rạng rỡ dưới ngọn đèn.

Hàn Vinh Phương tiếp tục nói: “Giảm đi một nửa, còn 1500 đồng có được không?”

“Ông à!”Hàn Kim Ngọc kêu lên, “Ồ đâu là có nhiều như vậy, không có đâu!”

Cô ta nhảy dựng lên, thoáng cái đã tháo đồng hồ trên tay mình cuống đặt lên bàn, đau lòng đến tâm can ty phôi đều đau theo, “Đồng hồ đeo tay trả cho chị, cái này hơn 150 đồng đó, có cả tiền phiếu nữa.”

Lâm Lam nhướn mày, “Đồ cũ không đáng giá nhiều tiền như vậy, nhiều lắm là 100 đồng.”

Hàn Kim Ngọc lại bắt đầu gào khóc, cũng bắt chấp cái gì gọi là ưu nhã thế diện.

Lâm Lam nói: “Được rồi, ông à, con nể mặt ông. Ông là người tâm phúc của thôn chúng ta, chúng con đều tin ông, ông nói là giảm đi một nửa thì giảm một nửa. Hai người bọn họ còn thiếu con 1500 đồng, bất kể là ai trả bao nhiêu, dù sao trả cho con 1500 là được. Xe đạp đồng hồ đeo tay sản phẩm điện tử có thể trừ vào.”

Hàn Vinh Phương gật đầu, “Là một con dâu hiểu chuyện.”

Ông cũng nói với ông Hàn và Hàn Kim Ngọc: “Được rồi, đã không có bán linh thì cũng đừng tiêu số tiền kia. Mau trở về thu gom một chút, rồi nhanh chóng trả hết cho người ta đi.”

Lâm Lam lại không chịu đi, “Vẫn là phải đưa đến chỗ của ông thôi, để cho ông chủ trì công đạo một chút, con sợ lúc quay đầu về nhà thì một nhóm người lại đến khi dễ một người phụ nữ là con.”

Mặt mũi đời này của ông Hàn đã mất hết rồi.

Ông biết khi Chủ nhiệm Cách ủy hội, bí thư chi bộ của thôn đã ra mặt, thì chính là đại biểu chuyện này đã chính thức xong rồi——tiền trợ cấp của thằng ba sẽ cho cha mẹ một nửa, cho vợ một nửa, tiền đã bị Kim Bảo và Kim Ngọc tiêu sẽ phải trả lại, nếu không thì vợ nó sẽ đi huyện thành tố cáo, Kim Bảo Kim Ngọc chẳng những phải trả tiền mà còn bị phê bình công khai nữa.

Không có gì để dị nghị được cả.

Từ trước đến giờ Hàn Vinh Phương ở trong thôn nói một không hai, chỉ cần ông đã đánh nhịp thì đã đại biểu cho kết cục của chuyện này đã định rồi.

Mặc dù ông Hàn đau lòng đau tim, mặt mũi gì cũng mất hết nhưng cũng đành phải nhận món nợ này, trừ phi sau này cái bản mặt già nua này không muốn gặp người nữa, nhưng đó là chuyện không thể nào.

Ông chỉ có thể chấp nhận, che mặt lão đảo đi về nhà, Hàn Kim Ngọc vội vàng đuổi theo.

Ông Hàn về đến nhà, Hàn Kim Bảo còn đang kêu gào đau đớn như là giết heo, nói là phải chém chết người đàn bà đánh đá kia, bà Hàn thoáng cái ngồi dậy, “Ông già, có lấy lại được không? Có lấy lại được không?”

Bà gấu đi 1200 đồng, đều bị trộm mất rồi.

Ông Hàn che mặt, nước mắt cũng không chảy ra được, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, khoát khoát tay, “Thu xếp một chút, mau lấy số tiền còn lại ra, đi trả lại cho người ta.”

Bà Hàn nóng nảy, “Ông điên rồi sao, ông bị cô ta chuốc thuốc mê gì rồi hả?”

Ông Hàn nhìn bà một chút, đau lòng vô cùng, “Bà nói bà xem, bà nói xem, 7500 đồng, bà làm sao mà bại hết sạch hả?”

Mấy người anh cả và anh hai Hàn vừa nghe, sợ hết hồn, 7500 đồng? Trong nhà có nhiều tiền như vậy sao?

Chị dâu lớn và chị dâu thứ lúc này cũng chạy đến.

Hàn Kim Bảo vừa nghe nóng nảy: “Mẹ, sao lại có nhiều tiền như vậy? Sao mẹ nói với con là chỉ có 800 đồng vậy? Con mới tiêu có 1000 đồng.....”

“Súc sinh, cảm miệng!” Cuồng hòng của ông Hàn đã đau đến nói không ra lời, “Kim..... nha đầu, nhanh lên!”

Ông tức mà không có chỗ để xả:“Cái gì mà Kim Bảo Kim Ngọc, nhanh chóng đổi tên đi.”

Ý của Hàn Thanh Vân, rõ ràng chính là ý của Hàn Vinh Phương, xem ra mặc dù người ta không nói lời nào, nhưng ánh mắt đều sáng như gương.

Bà Hàn lại mắng ông đến mực nát, “Thật là trời giết tôi mà, cái gì mà 7500 đồng chứ, đã mười mấy năm rồi cơ mà, không cần ăn cơm uống nước sao? Đau đầu nhức óc không đi khám bệnh sao? Tiền kia không tiêu đồng nào sao? Là tiền nhà ai mà có thể càng tiêu lại càng nhiều thêm hay vậy chứ?”

Mặc dù là nói như vậy, nhưng hình như người ta cũng không có nghĩa vụ không cho vợ con mình ngược lại đi cho em trai em gái, hiện tại Lâm Lam vẫn chờ đòi tiền, nếu không thì sẽ đi tố cáo. Hàn Kim Ngọc là một con cọp giấy chỉ được cái miệng lợi hại, sợ nhất là bị phê bình xử lý công khai, nếu để cho các bạn học biết được thì rất mất mặt. Mà nam sinh cô ta nhìn trúng còn có thể muốn cô ta sao?

Hàn Kim Ngọc há miệng run rẩy đi thu dọn nấy thứ đồ của mình, có thể dùng để trả tiền thì đều cầm đi, dù sao cũng đừng mong bắt cô ta phải làm việc rồi giao từng đồng tiền.

Tiền đã tiêu rồi, tại sao còn phải trả lại chứ?

Chúng tôi còn không có công việc đâu, cô ta cũng không muốn ở nhà trông trẻ kiếm tiền kiếm mấy cái điểm công, vừa mệt vừa cực khổ, phơi nắng để rồi người đen như bùn, ăn uống còn khổ hơn heo, thức dậy còn sớm hơn gà, quả thực không thể hòng bết hơn nữa.

Bà Hàn lại nóng nảy, “Kim Ngọc a, tại sao, con đang làm gì vậy, quần áo tốt như vậy.....”

Hàn Kim Ngọc lại đi lấy radio của Hàn Kim Bảo.

Hàn Kim Bảo kêu lên như quỷ gào, “Đề xuống, mày đề xuống cho tao, mày làm cái gì thế?”

Giọng nói thê thê của Hàn Kim Ngọc cất lên: “Lâm Lam có ta muốn đi cục công an kiện, muốn bắt anh đó, muốn hai chúng ta phải trả tiền lại. Nếu không phải có bí thư chi bộ, người ta đã đòi 3000 đồng đó, bí thư chi bộ đã giúp giảm đi một nửa. Còn lại 1500 đồng. Mẹ, mẹ mau lấy tiền trong nhà ra đi, con dùng những thứ này đến cũng có thể gán nợ cho cô ta.”

Bà Hàn một hơi không có đi lên đã muốn ngất đi.

Bên kia chị dâu lớn tay mất lạnh lẽ, vội vàng ấn huyết nhân trung, bà Hàn cũng không ngất đi.

Chị dâu thứ cũng không quan tâm nữa, “Tiền trong nhà cũng có phần của chúng con mà, tại sao phải cho cô ta chứ? Tại sao phải cho các người trả nợ chứ?”

Hàn Kim Ngọc nằng: “Còn chưa ra niềng, thì chính là một nhà.”

“Vậy số tiền còn chưa chia riêng, tại sao phải trả chứ?”Chị dâu thứ không đồng ý, lúc chưa phân nhà ra riêng, tiền trợ cấp của Hàn Thanh Tùng chính là của cả nhà.

“Bí thư chi bộ, bí thư chi bộ đã nói như vậy.”Hàn Kim Ngọc không chịu gánh chịu trách nhiệm này.

Chị dâu thứ chết sống không đồng ý, bà Hàn cũng không chịu.

Ông Hàn gầm lên một tiếng, “Còn muốn mạng còn muốn mặt mũi thì mau lấy ra đi!”

7500 đồng a, cứ nhiên lại để cho bà già này đưa cho con trai út và con gái út tiêu đến cạn sạch rồi, chuyện này..... ông Hàn cảm thấy từ đầu đến chân đều đau đớn.

Ông tự mình đi lấy hộp tiền, bà Hàn lại không chịu, muốn đi giành lại, nhưng bởi vì lúc trước ngắt đi nên cả người không có tí sức lực nào, kết quả là bị ông Hàn cầm đi.

Mở hộp tiền ra, bên trong còn không đến tám mươi (80) đồng.

Tay ông cũng bắt đầu run run, “Lúc trước còn có hơn một trăm bảy mươi (170)đồng, tại sao... tại sao lại không còn rồi?”

Lúc trước bà Hàn đã cho con gái cùng ba mươi(30) đồng, cho con trai bốn mươi(40)đồng, một khác còn giấu đi ba mươi (30) đồng muốn tiếp tế cho mấy đứa cháu nhà mẹ đẻ.

Ông Hàn vốn nghĩ nếu Lâm Lam đã lấy đi một ngàn hai trăm (1200) đồng, vậy bây giờ còn ba trăm (300) đồng cũng được, đồng hồ đeo tay, radio, xe đạp cũng có thể tính một phần, hơn nữa tiền trong nhà,cũng có thể lấp đầy lỗ thủng này.

Nào biết đâu rằng tiền này đã không đủ rồi.

“Tiền, tiền đâu?” Ông Hàn giận đến cả người run run.

Bà Hàn, Hàn Kim Bảo và Hàn Kim Ngọc lại nói nhao nhao.

Hàn Kim Bảo: “Mẹ, mẹ nói với con tiền đã bị anh ba lấy đi, trong nhà chỉ còn lại một trăm (100) đồng, nên chỉ cho con bốn mươi (40) đồng, có phải người đã cho Kim Ngọc rồi hay không? Còn có Lục Đậu Nhi nữa, có phải người đã cho nó rồi hay không?”

Hàn Kim Ngọc vừa nghe thì nóng nảy, “Mẹ, mẹ cho Kim Bảo bốn mươi (40) đồng, mà chỉ cho con ba mươi (30) đồng thôi sao? Mẹ trọng nam khinh nữ sao? Ô ô..... Mẹ còn nói là thương con nhất mà.”

Chị dâu thứ và anh hai Hàn vừa nghe, em trai em gái út lại có đến ba bốn mươi đồng để tiêu xài, cả hai đều không quan tâm nữa, “Chúng con cũng muốn phân nhà ra riêng, đã thiên vị thành như vậy rồi!”

Trước kia bọn họ biết là có thiên vị, nhưng cũng không có lực đánh vào lớn như vậy, lúc này thoáng cái đã không chịu được.

Mọi người đều cùng nhao nhao lên, còn ông Hàn thì bảo anh hai Hàn mau lấy xe đạp, cầm lấy radio, đồng hồ và những thứ đáng giá khác đi mất.

Hàn Kim Bảo cũng bắt chắp đầu ngón chân đang đau, nhảy dựng lên muốn can lại, “Anh cả, anh hai, các chị dâu, mọi người chịu để cho cô ta khóc lóc om sòm như thế sao? Chúng ta là người một nhà mà, không thể để cho cô được như ý được.”

Nhưng chị dâu lớn lại cảm thấy những điều này đều là do chú em chồng và cô em chồng mà ra cả, cho Lâm Lam hay cho ai đều không có vấn đề gì, dù sao bọn họ cũng không được cái gì, tất nhiên là không quan tâm

Chị dâu lớn đã dẫn mấy đứa con đi ngủ, không chịu lần vào, chị gọi anh cả Hàn đi ngủ, nhưng anh vẫn còn ở nơi này giúp đỡ, chị tức giận nên cũng không để ý tới nữa.

.....

Lâm Lam ở nhà của Hàn Vinh Phương chờ, “Ông à, thật là ngại quá, khiến cả nhà ông phải ngủ trễ rồi.”

Hàn Thanh Văn cười nói: “Không sao đâu ạ, dù sao ăn cơm xong cũng không có chuyện gì, phải đi ngồi chém gió vô nghĩa.”

Hàn Vinh Phương trừng mắt liếc cậu ta một cái.

Hàn Thanh Văn nhúc nhúc, “Để cho chị dâu chê cười rồi.”

Lâm Lam: “Đầu có đau có, Thanh Văn tính toán rất lợi hại a.”

Hàn Thanh Văn cũng không phải không biết xấu hổ.

Hàn Vinh Phương ho khan một tiếng, để cho Hàn Thanh Văn đi xem một chút vì sao còn chưa tới.

Rất nhanh, Hàn Thanh Văn cùng với anh cả Hàn, anh hai Hàn cùng nhau tới đây.

Ông Hàn ngại mất mặt, Hàn Kim Ngọc thật đau đến không muốn đi, chỉ có thể để cho hai người bọn họ đi.

Anh hai Hàn nhìn thấy Lâm Lam thì hai mắt đều bốc lửa, hận không thể đi đến tát cô, rồi lại không dám động, “Hiện tại cô vừa lòng chưa, xe đạp, radio cộng thêm đồng hồ đeo tay, mấy thứ này cũng được ba trăm đồng đó.”

Lâm Lam hừ một tiếng, “Thật xin lỗi, cái radio này không đáng tiền, cũng chỉ năm mươi (50)đồng thôi. Không tin thì anh cứ cầm đi Cung Tiêu Xã hỏi thăm một chút.”

Anh hai Hàn còn muốn giơ chân, anh cả Hàn vội vàng ngăn cản, lại đặt tám mươi (80) đồng tiền kia xuống, “Em dâu, em đếm đi.”

Lâm Lam cầm tiền lên, “Tổng cộng là 330 đồng, còn thiếu 1170.....”

“Em dâu, em, em giờ cao đánh kệch, cha mẹ nói trong tủ quần áo có 1200 đồng, không phải là em.....” Anh cả Hàn không tiện nói thẳng.

Lâm Lam về mặt mờ mặt, “A? Trong tủ quần áo còn có tiền sao? Em không biết, nếu là có tiền, vậy tại sao lúc phân nhà ra riêng mẹ không lấy ra chia chứ? Mẹ nói trong nhà không có tiền a, chỉ còn chưa đến một trăm đồng a.”

Anh hai Hàn thoáng cái đã bộc phát, “Tôi nói thím ba nè, cô đứng có cho mặt mũi lại không biết xấu hổ a, cô.....”

“Em hai, em im đi!”Anh cả Hàn rống lên với anh ta, về mặt áy náy nói: “Em dâu, chuyện này, tính tình của mẹ em cũng biết đấy...”

Có 1500 đồng cũng sẽ không nở lấy ra a, cho nhà em ba 100 đồng đoán chừng cũng là cha cho.

Lâm Lam cười cười, “Nếu không thì như vậy đi, còn dư lại 1170 đồng, cứ để cho hai người em trai và em gái út viết giấy vay nợ đi. Tiền này là do bọn họ tiêu xài, tất nhiên phải do bọn họ trả. Tiền của cha mẹ thì em không biết. Em không cầm một xu tiền nào của bọn họ cả.”

Anh cả Hàn về mặt khó xử, “Em dâu, ông à, mọi người nhìn xem...”

Nhưng Hàn Vinh Phương lại một bộ dạng việc không liên quan đến mình, ông chỉ quan tâm chủ trì công đạo những chuyện có chứng cứ, chuyện không có chứng cứ ông không lẫn vào.

Cậu nói Lâm Lam cầm 1200 đồng tiền, nhưng các người cũng chưa từng thấy qua 1200 đồng kia, làm sao lại có thể vô duyên vô cớ bảo tôi làm chủ cho các người?

Vậy nếu là anh nói có một vạn, vậy thì phải làm chủ một vạn sao?

Không thể nào đâu.

Anh cả Hàn cũng hiểu đạo lý này, biết có nói cũng không nói lại Lâm Lam, cũng là do bà Hàn gây ông đập lưng ông thôi.

Anh hai Hàn tức giận nói: “Vậy cũng nên hiểu kính cha mẹ chứ, còn chưa ra riêng, có chỗ nào là tiền của các người.”

Lâm Lam lạnh lùng nói: “7500 đồng, anh nói không phải là nên chia cho nhà tôi một nửa hay sao? Cho dù chưa ra ở riêng, làm sao có thể để cho các người tiêu xài hết chứ? Mặt khác, tôi xem mặt mũi của bí thư, xem mặt mũi của cha mẹ, đã giảm bớt 1500 đồng, chỉ bảo hai người bọn họ trả 1500 đồng. Nếu là số tiền này cũng không trả, vậy chúng ta cứ gặp mặt ở cục công an đi. Sáng mai, tôi sẽ đi công xã đi cục công an của huyện thành để báo án! Hai người bọn họ, tiêu xài tiền trợ cấp mà đồng chí cách mạng dùng tính mạng của mình kiếm về để nuôi gia đình, cả ngày trải qua cuộc sống xa xỉ của giai cấp tư sản, lại khiến cho vợ con của anh ta ăn không đủ no mặc không đủ ấm lại không được đi học! Bọn họ chẳng những không cảm ơn, mà lại vì chuyện ở riêng ghi hận trong lòng, hôm nay còn thừa dịp cha của mấy đứa nhỏ không ở nhà đánh đến cửa, đập phá đồ đạc đến vỡ tung tóe, còn thiếu chút nữa đánh chết con của anh ta, đây chính là đột nhập vào nhà cướp bóc hành hung, phá hư đoàn kết của chủ nghĩa khoa học xã hội, phải nghiêm trị!”

Bên kia Hàn Thanh Văn nói: “Anh cả, anh hai, chuyện này cũng không phải là hù dọa người đâu. Em đã từng đi học rồi, chuyện này có thể định tội, ngồi tù mười năm hay bắn chết đều có thể.....”

“Nghiêm trọng như thế sao?”

Anh cả Hàn cũng thấy sợ hãi, Hàn Vinh Phương là đại biểu chính nghĩa trong thôn, đã làm cán bộ bao nhiêu năm, mặc dù bá đạo nhưng từ trước đến nay không thiên vị, không tham ô hủ hóa, tất cả mọi người đều tin ông, con trai Hàn Thanh Văn cũng có phong phạm của cha, anh cả Hàn càng không hoài nghi.

“Bí thư à, em dâu, đừng, đừng như vậy, hãy suy nghĩ kỹ a.”

“Anh cả tự mình đến, em cũng không thể không nề mặt, như vậy đi, em lại một lần nữa cho anh cả và chị dâu mặt mũi, để cho hai em chồng mỗi người trả năm trăm đồng, còn 170 đồng kia coi như xong. Bảo bọn họ nhớ kỹ không

nên không biết ơn, em là cho cha mẹ và cho anh cả chị dâu mặt mũi, nếu còn làm âm ỉ, thì hãy đi đến cục công an nói rõ ràng, đến lúc đó là ngồi tù hay bắn chết em cũng mặc kệ, tiền vẫn phải trả lại.”

Anh cả Hàn sợ hãi nên muốn thay em trai em gái viết giấy nợ, Lâm Lam thăm than một tiếng, anh cả ngốc này.

“Anh cả à, phải để tự họ đến ký, nếu là anh ký, bọn họ không trả tiền, đến lúc đó anh trả sao? Anh lấy cái gì mà trả? Chị dâu chắc phải đi thất cò hay sao?”

Anh cả Hàn liền ngăn ra, anh lại cùng anh hai Hàn trở về tìm cha mẹ và các em thương lượng.

Bà Hàn vốn đã ở bên bờ hồng mắt rồi, bây giờ nghe nói không trả tiền thì phải ngồi tù rồi còn có thể bị bắn chết, bà thoáng cái đã bị lửa giận công tâm, nghĩ tới Lâm Lam đã lấy đi 1200 đồng, còn không thu tay lại mà vẫn muốn đòi tiền, còn muốn để cho con gái bà viết giấy nợ, bà tức giận đến run run muốn đích thân đi viết, “Tôi, tôi liền mang cái thân già lợm khộm này nên cho thằng ba! Nhanh, gửi điện báo cho thằng ba nhanh! Để cho nó trở về nhặt xác cho mẹ của nó!”

“Mẹ, mẹ cũng đừng làm loạn nữa.” Anh cả Hàn cũng nóng nảy, bắt đầu không lựa lời mà nói, “Mọi người không phải là thừa dịp em ba không có ở nhà mới đến nhà em ấy gây chuyện phá phách sao? Hiện tại vợ của em ba ngược lại thừa dịp em ấy không ở nhà mà gây khó dễ cho mọi người, còn có thể thế nào nữa?”

Nếu như em ba ở nhà, vợ của em ba khẳng định không thể làm như vậy, em ba cũng sẽ không để vợ làm như vậy a.

Đĩ nhiên là khi em ba đã ở nhà, thì em tư cũng không dám đi phá phách rồi.

Bây giờ thì hay rồi, vội vàng đưa nhọc nhằn cho thím ba bọn nhỏ mà.
Advertisement / Quảng cáo

Người nào không biết chút suy nghĩ trong lòng này của bà Hàn? Con trai vừa đi, bà lập tức phải đi huyện thành gọi con gái con trai trở lại gây chuyện, nói rõ chính là cố ý.

Đây gọi là cái gì? Trộm gà không được còn mất nắm gạo, khiêng đá đập vào chân mình, đáng đời xui xẻo!

Chị dâu lớn đang ở tây gian cười lạnh.

Hàn Kim Ngọc còn đang khóc hô mẹ cô ta thiên vị trọng nam khinh nữ, cho tiền anh trai nhiều hơn mình, “Kim Bảo tiêu nhiều hơn, tại sao bắt con cũng phải trả năm trăm (500) đồng chứ?”

Hàn Kim Bảo lại nằm đó ra vẻ, “Tôi, tôi đây đi đánh chết cô ta, cùng lắm thì một mạng đổi một mạng!”

Anh cả Hàn tức giận nói: “Em yên tĩnh chút đi, đến lúc đó người bị chặt chết trước chính là em đó!”

Cuối cùng vẫn là Hàn Thanh Vân ra tay, cầm một quyển văn kiện của Đảng, tới đây làm một cuộc hội nghị tình thần, dù sao chính là nói về các loại phản đối lãng phí, phản đối hủ bại, phản đối xa xỉ, phản đối giải cấp tư sản, chủ nghĩa phong kiến,v.v...

“Nếu như chị bà đi cục công an trong huyện thành và trường học tố cáo, thì hai người họ sẽ không nhận được chứng nhận tốt nghiệp, sau này cũng đừng nghĩ tìm việc là ở trong thành, còn phải tiếp nhận thẩm tra xử phạt, khẳng định sẽ bị xử lý phê bình công khai, hiện tại chính là thời khắc rất nghiêm, hình phạt thì.....”

Vừa nói đến hình phạt, ông Hàn và bà Hàn liền cảm thấy sợ hãi, vội vàng nói viết giấy nợ, viết ngay!

Bọn họ để cho Hàn Kim Bảo và Hàn Kim Ngọc viết, Hàn Kim Bảo nói mình đau chân nên để cho em gái viết.

Chữ của Hàn Kim Ngọc thì viết không ra hình dáng gì, kết quả vẫn không viết được một tờ giấy nợ đúng đắn.

Hàn Thanh Vân nói: “Sự học tập của các người thật là hữu hạn a.”

Rồi cậu ấy chỉ cho Hàn Kim Ngọc viết giấy nợ, lại để cho Hàn Kim Bảo giữ một tờ, mọi người ký tên ấn tay.

Hàn Thanh Vân nói: “Bây giờ thì yên tĩnh bớt đi, đứng đi gây chuyện nữa, người ta chính là đang muốn đi huyện thành tố cáo đấy, cha của tôi có ý khuyên bảo, không biết mất bao nhiêu miệng lưỡi mới khuyên được chị ba ở lại. Biển lại gửi tiền ở trên tay người ta, đó là bằng chứng, hơn nữa các người mua mấy thứ đồ xa xỉ kia, có thấy cô và các bạn học làm chứng, ai cũng chối không được đâu.”

Hàn Kim Ngọc không hiểu gì, đã sợ đến không được.

Hàn Kim Bảo mặc dù lẩn lộn bên ngoài, nhưng chuyện đúng đắn cũng không hiểu nhiều, ngược lại cậu ta đi theo những tên hư hỏng kia cũng nhìn không ít chuyện xử lý phê bình tội lừa gạt, nên tin tưởng không nghi ngờ gì với lời này.

Chờ Hàn Thanh Vân đi mất, thì trong nhà ông Hàn lập tức là một mảnh khóc thảm.

Anh hai Hàn và chị dâu thứ khóc, trong nhà nhiều tiền như vậy, bọn họ còn chưa bao giờ thấy qua, mấy đứa nhỏ cũng khóc, không có nhiều tiền nữa rồi, chúng cũng không thể mò trộm gà để được kẹo nữa.

Hàn Kim Bảo và Hàn Kim Ngọc khóc.....

Ông Hàn nặng nề aizz một tiếng, đặt đầu nằm trên giường gạch rồi bất động.

Bà Hàn bị làm cho sợ đến khóc, anh cả Hàn vội vàng ấn huyết nhân trung, vỗ ngực, đêm nay.....

Ông Hàn thật vất vả mới tỉnh lại, người đều ẻo ỏi, ánh mắt trống rỗng vô thần, nhìn giống như là sắp trúng gió (ở đây là chỉ bị đột quỵ).

Anh cả Hàn sợ hết hồn, vội vàng đi đến chỗ cha vỗ vỗ rồi xoa bóp,rồi mới đi gọi bác sĩ Xích Cước.

Hàn Kim Bảo hô: “Mau nhìn đi, cha của tôi đã bị người đàn bà đánh đá kia làm cho giận đến không sống nổi nữa rồi!”

Anh cả Hàn tức giận nói: “Còn dám nói nữa, chính là bị em làm cho tức đó!”

Hàn Kim Bảo và Hàn Kim Ngọc làm ông Hàn giận đến thiếu chút nữa là bị đột quỵ, đây là do anh cả Hàn nói, thoáng cái đã thành chuyện, ngày hôm sau đã bị truyền khắp cả thôn.

Lâm Lam lấy được 1280 đồng tiền, lại cầm được một chiếc xe đạp chín phần mới, một cái đồng hồ đeo tay chín phần mới, một cái radio chín phần mới.

Mặt khác còn có hai tờ giấy nợ, Hàn Kim Bảo và Hàn Kim Ngọc viết, một người thiếu năm trăm(500) đồng!

Cầm được những thứ này, Lâm Lam ý vị nói cảm ơn với Hàn Vĩnh Phương, “Bí thư chi bộ, cảm ơn ông đã chủ trì công đạo, nếu không có ông, con phải phải đi cục công an tố cáo rồi.”

Hàn Vĩnh Phương nói: “Vợ của Thanh Tùng à, không phải là ông đâu, là Thanh Tùng có khả năng a. Ông chủ trì công đạo, không phải bởi vì con là ai, chỉ cần là xã viên thôn này, ông đều sẽ chủ trì công đạo. Dĩ nhiên, con mà phạm sai lầm thì ông cũng tuyệt đối không bao che.”

“Ông thật công bằng.” Lâm Lam biết ông là người ngay thẳng, nên không nói thêm nữa, cầm tiền cùng đồ vật, đẩy xe đạp đi về nhà. Lúc này cô cũng không thể cho tạ lễ, tránh cho có hiềm nghi tội hối lộ, chỉ chờ sau này có cơ hội thì lại báo đáp.

Hàn Thanh Vân nói: “Chị dâu, em đưa chị về.”

Hàn Vĩnh Phương ho khan một tiếng, Hàn Thanh Vân nhúc nhúc.

Lâm Lam cười nói: “Thanh Vân à, không cần đâu, trị an trong thôn chúng ta rất tốt, đường không có chỗ xấu, đêm không cần đóng cửa, rất an toàn.”

Nửa đêm, mặt trăng nhỏ lên cao, ánh trăng như sương hắt vẩy cả vùng đất, trong túi cất hơn một ngàn đồng tiền bắt đầu nóng lên nóng lên, trong lòng Lâm Lam không khỏi kích động “Hoặc Lạc Tụng”.

“Nữ thần vui vẻ, thánh khiết xinh đẹp, tia sáng rực rỡ chiếu rọi cả vùng đất.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Là ai tố giác?

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Đêm hôm đó Lâm Lam về đến nhà, mở khóa cửa ra, phát hiện Nhị Vượng đang ôm cây gậy nằm lệch trên khung cửa nhà chính ngủ thiếp đi.

Mạch Tuệ thì cầm lấy một cái xéng lớn, cũng nằm nghiêng ngả trên giường gạch ngủ thiếp đi.

Hai đứa nhỏ Tam Vượng và Tiểu Vượng thì không biết gì, ngủ rất say.

Trong lòng Lâm Lam nóng hằm hập, vỗ vỗ Nhị Vượng tỉnh lại, để cho thằng bé lên giườngngủ.

Nhị Vượng xoa xoa mắt, thấy Lâm Lam, nhát thời tỉnh táo lại, “Mẹ, mẹ trở về rồi!”

Lâm Lam cười cười, “Lên giường ngủ đi nào!”

Có được nhiều tiền như vậy cô cũng cảm thấy hưng phấn đến không ngủ được, đáng tiếc Hàn Thanh Tùng không có ở đây mà các con thì còn nhỏ, cô không có ai để chia sẻ tin vui này.

Mặc dù tâm tư Nhị Vượng tỉnh tề, nhưng dù sao vẫn là trẻ con, lo lắng hãi hùng một ngày, lúc này thể lực cũng tiêu hao rồi, lên giường nằm xuống là ngủ đến không có cảm giác gì nữa, gậy cũng không kịp cời.

Lâm Lam giúp thằng bé cời gậy cò ra, rồi múc nước giặt khăn, lau chân cho thằng bé, rồi lại giúp nó cời quần áo để qua một bên.

Trẻ con ngủ rất sâu, loay hoay cả buổi cũng không cảm thấy gì.

Lâm Lam lại loay hoay giúp đỡ Mạch Tuệ một lần như vậy nữa.

Chờ đến khi đã chinh đồn bọn nhỏ xong rồi, chính cô lại đi ra sân kiểm tra một chút, khóa kỹ cổng nhà, đóng kỹ chuồng gà, suy nghĩ vẫn nên nuôi một con chó hơi hung dữ một chút.

Chó đất bình thường thì không được, bắt nạt kẻ yếu nhưng lại sợ hãi kẻ mạnh, ít nhất phải tìm một con chó có huyết thống chó săn.

Trong nhà không có hợp đựng tiền, Lâm Lam suy nghĩ một chút, tạm thời phải chia tiền thành mấy phần, dùng vài rách bọc lại, nhét ở những chỗ không ngờ đến, mấy đứa nhỏ cũng không thường sờ đến lung tung.

Thật ra thì lúc này cũng có Xã Tín Dụng nông thôn, nhưng mà cô lại không tin, không dám gửi vào đó.

Hợp Tác Xã nông thôn, Cung Tiêu Xã, Xã Tín Dụng là ba khung xe ngựa sau khi xây dựng đất nước, Hợp Tác Xã trông coi quản lý sản xuất nông nghiệp và một chút chuyện xây dựng thủy lợi, v.v..., còn Cung Tiêu Xã thì lại kết nối công nghiệp thành thị nông thôn và sản phẩm nông nghiệp, Xã Tín Dụng thì tương như như là ngân hàng nông nghiệp và Hợp Tác Xã nông thôn.

Chẳng qua khi xem xét chức năng lúc này của Xã Tín Dụng, Lâm Lam cảm thấy vẫn dừng nên đi gửi tiết kiệm, cũng đừng gửi vào đó rồi không cầm lại được.

Bởi vì quá hưng phấn cho nên cô trực tiếp mất ngủ, vừa cảm thấy đốt đèn phí dầu, lại nghĩ bây giờ mình có tiền rồi, là một đại phú bà, còn sợ phí chút dầu này sao? Lại nghĩ mình có tiền rồi, đáng tiếc lại không có phiếu, cho nên không mua được dầu hoả, không thể làm gì khác hơn là không đốt đèn.

Cứ suy nghĩ miên man như vậy.

Cô nghĩ đến đã có tiền rồi, phải nghĩ biện pháp đổi chút phiếu đổi khoản đổi vật tư, phải cho các con ăn ngon, làm quần áo và mua giày cho các con, để cho các con được đi học có kiến thức, tương lai làm người có tương lai, còn mẹ già như cô cũng có thể công thành lui thân. Nghĩ đến các con thì cô lại nghĩ mình hẳn nên làm chút việc gì đó, có tiền vốn rồi, không bằng tìm một chút việc để làm.

Lúc này nghề nghiệp tốt nhất chính là đầu cơ trực lợi vật tư, nhưng cô phải tìm ra nguồn cung cấp mới được, không biết sau khi Hàn Thanh Tùng chuyển nghề thì có thể phối hợp có hay không đây?

Trừ đầu cơ trực lợi thì cô cũng không thể làm gì nữa, ít nhất không thể lấy danh nghĩa của mình để làm, bây giờ còn đang nghiêm trị và đã kích tư nhân lấn ăn, nói là tấu tư phải.

Cho nên, nếu như muốn làm gì, cũng phải làm cùng đại đội, vậy sẽ được coi như sự nghiệp tập thể, là hợp pháp, được bảo vệ.

Suy nghĩ miên man như vậy thì cô liền ngủ mất rồi, cho đến khi gà gáy ngày hôm sau.

Tam Vượng tỉnh lại trước, đứa nhỏ này chắc nịch, mặc dù bị đánh vỡ đầu, nhưng thằng bé đã ăn ba quả trứng gà, ngủ một đêm nên đã hồi máu sống lại.

“Cục cục tác, cục cục tác!” Bên ngoài truyền đến âm thanh gà mái đẻ trứng báo tin mừng.

Tam Vượng xoa xoa mắt, gục ờ trên cửa sổ nhìn xem, kinh ngạc nói: “Mẹ ơi, gà nhà ai bay đến nhà chúng ta đẻ trứng kia!”

Thằng bé nhanh chóng nhảy xuống, vọt chạy đến nhặt trứng gà về, tránh cho đến lúc đó người ta đòi lại.

Lúc trở lại thằng bé nhìn thấy trên mặt đất có một bãi máu, còn buồn bực, “Là ai chảy máu vậy?”

Lâm Lam tỉnh, nghe được giọng nói của Tam Vượng thì hoài nghi có phải đứa bé này đã bị đánh mất trí hay không?

Cô vội vàng mặc quần áo đứng dậy, cũng không gọi mấy đứa nhỏ khác, để cho chúng ngủ thêm một lát.

“Mẹ, mẹ nhìn xem, trứng gà này!” Đôi mắt của Tam Vượng sáng lóng lánh.

Lâm Lam nhận lấy trứng gà: “Con bị thương nên cần ăn thức ăn có dinh dưỡng. Bà nội của con cảm thấy chúng ta ở riêng không có gà mái thì không được, nên đã chia ba con gà cho nhà chúngta.”

Tam Vượng cười nói: “Sao bà nội của con có thể hào phóng như vậy được?”

Lâm Lam cười mà không nói, Tam Vượng cười ha ha, khẽ động đến vết thương. “Ai nha.”

Lâm Lam nhanh chóng bảo thằng bé dâng hoàng một chút, “Không thể động vào trán a, thời điểm tan tằm vào buổi trưa thì phải đi đến chỗ bác sĩ để thay thuốc.”
Advertisement / Quảng cáo

Cô vẫn sợ bị lưu sẹo, chẳng qua không còn biện pháp nào khác, cho dù là hiện đại cũng không có biện pháp gì tốt.

Rất nhanh thì Nhị Vượng và Mạch Tuệ cũng lần lượt tỉnh, không ngủ nướng giống như trước kia, mà đầu tiên đứng lên xuống đất giúp Lâm Lam náu com.

Lâm Lam nói: “Nấu nước để hấp bánh bột ngô, rồi đập trứng gà vào một tô nước sôi lớn để mọi người cùng uống.”

“Có trứng ăn rồi!” Mấy đứa nhỏ rất vui vẻ.

Mạch Tuệ nhóm lửa, Nhị Vượng chuẩn bị nôi, hai chị em phối hợp ăn ý.

Trước tiên là đổ nước sôi vào trong bình sứ mà Lâm Lam mua rồi để nguội, đủ để uống một ngày, thuận tiện nấu một tô canh trứng gà hoa, sau đó lại làm nóng bánh bột ngô.

Lâm Lam chia cho các con uống, còn ý vị dạn dò Tam Vượng, “Không được để dính nước, nếu mà dính nước thì vết thương sẽ nhiễm trùng, đến lúc đó sẽ bị sốt đến mức đầu óc trở nên ngốc ngếch đó.”

Tam Vượng sợ hết hồn, “Thật sẽ ngốc sao?”

Mạch Tuệ chế cười hân: “Đồ ngốc, em không chạm vào nước, không phải là được rồi sao?”

“Em cũng có đồ mờ hời mà!” Tam Vượng kinh hô.

Nhị Vượng: “Em chỉ cần ngoan ngoãn nằm ở đó, phe phẩy quạt hương bồ thì sẽ không ra mồ hôi.”

Ăn xong điểm tâm thì đã bắt đầu giờ làm việc, bác sĩ Xích Cước còn thuận đường sang đây xem Tam Vượng, thấy thẳng bé rất vui vẻ liền cười nói: “Trẻ con chính là khỏe mạnh, ngủ một đêm thì đã tốt hơn rồi. Nhưng mà người lớn thì không tốt như vậy.”

Ông đang nói đến Hàn Kim Bảo.

Hàn Kim Bảo bị đánh vào đầu ngón chân, sưng to lên, may mắn là không bị đánh gãy, chẳng qua cũng đủ cho cậu ta chịu rồi. Mặc dù đi bệnh viện công xã chắm hết máu bầm nên cũng không đáng ngại, nhưng khi sự tê đau ban đầu đi qua, ban đêm đi ngủ lại càng đau, đau thấu tận tim gan, ở nhà khóc không ngừng.

Dù sao cả thôn đều có thể nghe thấy.

Lâm Lam tất nhiên không quan tâm, cô dặn dò các con, để cho Tam Vượng và Tiểu Vượng ở nhà, Nhị Vượng và Mạch Tuệ đi cắt cỏ xong thì có thể trở lại nghỉ ngơi, chuẩn bị nấu cơm là được.

Cô lại bắt đầu làm việc.

Lúc làm việc không thể thiếu chuyện bị các xã viên nói bóng nói gió hời hাম.

Dù sao hôm qua gây chuyện huyên náo quá lớn, vừa mắng vừa đập phá đồ đạc lại đánh nhau, còn đi đến bệnh viện công xã, tiếp sau đó lại càng ồn ào hơn.

Bọn họ kể với nhau là Lâm Lam cầm búa đuổi giết em gái chồng và chị dâu thứ của cô ấy, chém người không được nên đã đi chém dụng cụ, nghe nói đã chém chết con gà của nhà ông Hàn nằm rạp trên đất, tuyên bố là một con gà tính một mạng! Còn đập cả tủ quần áo, nồi niêu gì đều bị đập vỡ.

Tin đồn mà đi một vòng thì sẽ thay đổi hoàn toàn.

Nhưng trong đó có một chuyện không đối, đó chính là —— Lâm Lam phát tài rồi, hiện tại trên tay cô ấy có hơn mấy trăm đồng tiền đó!

Cụ thể bao nhiêu bọn họ tất nhiên là không biết, nhà của Hàn Vinh Phương sẽ không đi nói lung tung, mà cả nhà ông Hàn thì mất mặt che không kịp nên không thể nói ra, chỉ có thể hời hাম từ chỗ mấy đứa nhỏ nhà ông Hàn thôi.

Nhưng trẻ con thì nói chuyện bừa bãi, không nghe được toàn bộ, cho nên nói cũng không giống nhau.

Tóm lại, tiền là có, thậm chí còn có giấy ghi nợ!

Chắc chắn, Lâm Lam người ta thật lợi hại, không hổ là thôn bá!

Lâm Lam tự nhiên không tham gia náo nhiệt với bọn họ, cô uyển chuyển hỏi thì cô già ngu, hỏi trắng ra thì cô sẽ ra về tức giận, cũng khiến mấy người phụ nữ bị dọa sợ đến không nhẹ, sợ cô lại khóc lóc om sòm đòi đánh người.

Nhưng Trương Thái Hồng và Đồng Hộc Hoa càng hòa khí với cô, cũng biết cô và mẹ chồng đã có nhiều mâu thuẫn nên mấy rau củ trong vườn rau đều không hái được.

“Nhà của chị ăn không hết, để lâu thì sẽ già mất, em cứ qua hái mà ăn.”

Lâm Lam muốn ăn là chắc chắn, nhưng cô cũng không thể ăn không của người ta, liền nói: “Cảm ơn hai chị đã chiếu cố em và mấy đứa nhỏ, chính là ăn không của các chị thì không tốt. Như vậy đi, em sẽ mua lại.”

Lúc này tiền mặt rất đáng giá, mấy món ăn nông thôn trong vườn rau cũng không đáng bao nhiêu.

Hai ba xu là đủ mua một bữa.

Nhưng hai người họ lại không chịu, “Vợ Thanh Tùng, em là đang chế cười các chị sao? Chẳng lẽ các chị mơ ước tiền của em hả?”

“Các chị đừng có hiểu lầm, em không có ý đó. Em cảm thấy chúng ta phải tính toán rõ ràng, chuyện nào ra chuyện đó, như vậy em ăn vào cũng an tâm không phải sao? Nếu không em không dám qua hái mãi được.”

Cô ăn oán rõ ràng như vậy, bộ dáng không chiếm lợi người khác, thật ra khiến Đồng Hộc Hoa và Trương Thái Hồng kinh ngạc, thật đúng là không giống với lúc trước.

Xem ra khi ăn đủ đau khổ, thì thật sự sẽ tiến bộ.

Lâm Lam trả cho một nhà năm hào tiền, có thể ăn những loại rau quả đến mùa thu.

Đến lúc đó Lâm Lam có thể tự mình trồng các loại rau củ mùa thu như cải bắp thảo, củ cải trắng, cà rốt, cải trắng, mấy thứ như rau chân vịt, rau họ cũng có thể trồng. Còn các loại rau cải khác thì tự mình trồng hoặc là mua đều được, chỉ ba hào là có thể mua được rất nhiều, đầy đủ đưa muối. Thậm chí là cải trắng hay củ cải cũng có thể mua, mấy hào là đã có được một đồng nải nhỏ.

Ở nông thôn những thứ này rất rẻ, ngược lại thì tiền mới là trân quý, cho nên nếu như không thiếu tiền mặt, đi mua tất nhiên là có lời nhất, không giống như trong thành, nhất định phải thu mua để thống nhất tiêu thụ, một cân cải trắng giá cũng hai ba xu rồi.

Ở chỗ này, ba xu là có thể mua một cây cải trắng rất lớn.

Lâm xong chuyện này, Lâm Lam rất vui vẻ, buổi trưa tan tâm trở về nhà nói cho Mạch Tuệ và Nhị Vượng, sau này để cho chúng mỗi ngày đi đến hai nhà hái rau dưa, đủ ăn một ngày là được, không cần hái nhiều.

Kết quả khi đi ngang qua nhà ông Hàn thì lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của bà Hàn.

Lâm Lam.....

Ngày hôm nay là ngày gì, lại đang trình diễn tiết mục bán thảm gì hả?

“Ông trời ơi, cô ta đã đi cạy công an cáo trạng lúc nào vậy?”

“Nhanh, nhanh đi tìm cô ta đi!”

Lâm Lam suy nghĩ đây chẳng lẽ là nói mình?

Cô lại tăng nhanh cước bộ đi về nhà, phát hiện trong viện im ắng, không nghe thấy Tiểu Vượng đuổi con vịt, cũng không nghe thấy tiếng cười hắc hắc ha ha của Tam Vượng, càng không có âm thanh tranh chấp của Nhị Vượng và Mạch Tuệ trong việc nấu cơm.

“Mẹ về rồi đây.” Cô hô to một tiếng.

Nhị Vượng lập tức xuất hiện từ sau cửa, nhanh chóng kéo cô vào, ý báo cô nhỏ giọng.

Nhìn bộ dạng thần thần bí bí như vậy, Lâm Lam bày ra vẻ mặt nghi ngờ, “Lâm sao vậy?”

Nhị Vượng giật giật lông mày cho cô một ánh mắt.

Lâm Lam liền đi vào trong nhà, quả nhiên nghe thấy có giọng nói của người ngoài.

“Bạn nhỏ Hàn Tam Vượng, bây giờ con có cảm giác gì, có choáng váng đầu không?” Trong nhà có người hỏi.

Lâm Lam bận rộn đi vào, chỉ thấy một người mặc đồng phục công an đang cầm một quyển sổ vừa hỏi vừa ghi chép.

Cô lại nhìn qua Tam Vượng đang nằm ở trên giường gạch kêu hừ hừ, nhìn bộ dạng này, đầu còn là Tam Vượng vui vẻ của lúc sáng, giống như là đang hấp hối vậy đó.

Lâm Lam hoảng hốt chạy nhanh đến, “Tam Vượng a, con đừng hù dọa mẹ mà.”

“Chị đầu Hàn, chị về rồi sao? Xin hay phối hợp để chúng tôi làm ghi chép.” Giọng nói ôn hòa

Lâm Lam vừa nhìn, ai nha, đây không phải là công an Luru sao?

“Công an Luru, cậu, sao cậu lại đến nữa?”

Mặc dù ban đêm cô có nằm mơ đi báo án, nhưng, cũng không phải là sự thật mà?

Công an Luru nói “Chúng tôi nhận được báo án, Hàn Thanh Hoa hành hung ở trong thôn, nên cố ý đến tra xét để ghi chép lại.”

Thật sự có người báo án sao?

“Công an Luru, xin hỏi, là ai báo án vậy?” Cô thật không đi mà, mặc dù cô rất muốn, nhưng là dù sao cũng lấy được tiền.....

“Là Hàn Đại Vượng báo án, không phải là chị để cho thằng bé đi sao?” Công an Luru rất buồn bực.

Lâm Lam ai nha một tiếng, Đại Vượng đi báo án hả? Trong lòng không khỏi kích động, nhưng ngay sau đó lại có chút áy náy, cảm thấy hơi có lỗi vì lúc trước đã quở trách Đại Vượng.

Đứa nhỏ này, lại chờ ở chỗ này.

Thật là một đứa bé ngoan.

Trẻ nhỏ dễ dạy!

Công an Luru ghi chép xong, lại hỏi Lâm Lam vài vấn đề.

Lâm Lam có chút nghi ngờ, “Công an Luru à, Hàn Kim Bảo đánh con trai tôi, có nghiêm trọng đến nỗi phải bắt lại sao?”

Mặc dù Hàn Kim Bảo đánh Tam Vượng, nhưng trên thực tế mà nói, có thể quy kết là do mâu thuẫn gia đình, công an căn bản sẽ không quản.

Vì vậy cô cũng không đi báo án, báo án vô dụng, cho nên cô mới đi tìm Hàn Vĩnh Phuong, lợi dụng Hàn Vĩnh Phuong có tính thần trọng nghĩa, lại lấy tác phong xấu của Hàn Kim Bảo và Hàn Kim Ngọc ra để uy hiếp lấy tiền.

Không nghĩ đến lại có tác dụng?

Công an Luru do dự một chút, nghĩ lại cũng không phải là chuyện cơ mật, mà Lâm Lam xem như người bị hại, có quyền được biết, liền nói ra: “Hàn Đại Vượng tố giác Hàn Thanh Hoa có hành động phản động.”

Về phần hành động cụ thể, tất nhiên là không thể tùy ý tiết lộ.

Nhưng Lâm Lam lại lập tức tự lĩnh hội được, hành động trái pháp luật lúc này cũng không giống với đời sau, trái pháp luật lúc này hơn phân nửa là có liên quan đến đầu cơ trục lợi, nói xấu lãnh tụ, tác phong bất chính, hủ hóa,v.v...

Cái này không oan uổng Hàn Kim Bảo.

Hon nữa Đại Vượng vẫn luôn đi theo cậu ta, có thể nói là nắm rõ cậu ta trong lòng bàn tay, nếu như đi tố giác chính là một lần được ngay.

Đại Vượng của mẹ, khen thưởng con!

Lâm Lam vui rạo rức giờ ngón tay cái lên.

Công an Luru kinh ngạc nhìn Lâm Lam một cái.

“Công an Luru, vậy Hàn Kim Bảo phải bị xử phạt thế nào? Những tội danh kia đều là thật sao?”

“Chúng tôi sẽ dẫn cậu ta trở về điều tra, còn phải xin các thầy cô trong trường học và các bạn học làm chứng, nếu đã thẩm tra thì trước tiên phải giam giữ, sau đó chờ thẩm phán, rốt cuộc là đi lao động cải tạo ở nông trường lao động hay là nộp tiền phạt về nhà thì phải xem xét nữa.”

Không gian tạo tác của vấn đề này sẽ rất lớn, ngồi tù lúc này cũng không phải là ngồi tù đơn giản, vật tư vốn đã khan hiếm, tất nhiên sẽ không để cho người ta không công đi ngồi tù lãng phí lương thực, cũng phải đi nông trường cải tạo lao động trồng trọt.

Nếu như không có quan hệ hoặc là đường đi, không có ai đi cầu xin thì phải đi cải tạo lao động, mười năm hay là ba năm, cũng phải xem xét.

Nếu có quan hệ, thì có thể nói đến chuyện nhân tình một chút, không cần đi cải tạo lao động, nhiều lắm là giáo dục một chút là có thể về nhà.

Hàn Thanh Hoa có anh ba là sĩ quan, điểm này cấp trên vẫn giữ lại đường sống.

Chẳng qua việc Hàn Đại Vượng tố giác có động tĩnh quá lớn, không thể không tra, rốt cuộc phải phán xét thế nào, bọn họ cũng phải chặn trước, bắt Hàn Kim Bảo về giam giữ, chờ Hàn Thanh Tùng trở lại thì sẽ lặng lẽ chào hỏi với anh.

Nhìn xem ý của Hàn Thanh Tùng

Chuyện này Lâm Lam cũng không biết, công an Luru tự nhiên sẽ không tiết lộ điều gì.

Công an Luru đem ghi chép đi đến nhà ông Hàn.

Lâm Lam lại đi theo qua đó, vừa vào cửa, đã thấy trong viện loạn cả lên.

Thấy cô đi đến, bà Hàn đỏ mắt run rẩy muốn đi qua đánh cô, “Cô thật là độc ác, cô thật là độc ác a! Cô là muốn con tôi phải chết mà!”

Lâm Lam nhún nhún vai: “Con nói mẹ chồng này, ngài cứ một mực vu oan cho con là sao vậy, tôi không làm gì cả.”

Ông Hàn về mặt âm trầm, “Vợ thằng ba, tiền con cũng cầm đi rồi, giấy nợ cũng viết rồi, tại sao còn không bỏ qua cho nó?”

Hàn Kim Ngọc đã đứng đó quát lớn, mắng Lâm Lam phát rồ, đuổi tận giết tuyệt, tâm tư ác độc..... Dù sao cũng đã sử dụng hết tất cả những từ ngữ dùng được không dùng được mà cô ta đã học được trong những năm này.

Chị đầu lớn nói: “Từ sáng đến trưa thím ba bọn nhỏ đều đi làm việc, em ấy căn bản không đi tố giác.”

Công an Luru cũng nói không phải là Lâm Lam tố cáo, nhưng cũng không nói là Hàn Đại Vượng làm.

“Vậy là ai? Là ai xen vào việc của người khác?” Về mặt Hàn Kim Bảo dữ tợn, con người cũng sắp trừng đi ra ngoài.

Thật ra thì về ngoài cửa cậu ta cũng không tệ, chẳng qua là hằng ngày đều cố ý nhường mấy nháy mắt, nhe răng ra cười không có ý tốt, lúc này bởi vì giận dữ nên trông cũng rất dữ tợn.

Cậu ta hoài nghi là Hàn Thanh Vân, thẳng nhóc kia thích xen vào việc của người khác.

Công an Luru cùng với một đồng nghiệp muốn công tay Hàn Kim Bảo lại.

Hàn Kim Bảo lập tức bắt đầu bàn thăm, ai nha ai nha, để lộ chân mình ra, đầu ngón chân kia vẫn còn sưng to.

Công an Lưu nói: “Dù sao cậu ta cũng chạy không thoát, không cần công tay lại.”

Nếu như mà công lại... vậy thì rất mất mặt, sau này về nhà cũng rửa không sạch.

Bọn họ mang Hàn Kim Bảo đi ra ngoài, ông Hàn và bà Hàn hai người đuổi theo ra ngoài, hơn nữa bà Hàn còn lưu luyến không rời, tâm can tỷ phối giống như bị người xé ra.

“Công an Lưu à, không, không thể đánh con trai tôi a.....”

Bà ấy thậm chí còn nói con trai thứ ba của mình là sĩ quan, rồi nói bà nguyện ý lấy tiền chuộc người... tất cả đều nói ra được hết.

Đồng sự của công an Lưu trầm mặt, “Bác gái à, bác cũng đừng vu oan chúng tôi, không ai dám phạm sai lầm cả, đều là làm đúng chức trách.”

“Mẹ ——” Lúc này Hàn Kim Bảo cũng không hung hăng nổi, liên tục tỏ vẻ thảm thương.
Advertisement / Quảng cáo

Bà Hàn lại càng đau đến tê tâm liệt phế.

Lâm Lam mất lạnh đứng nhìn, gieo nhân nào thì được quả nấy, kết quả này chính là do hai mẹ con họ tự mình gieo xuống, một người thì nuông chiều dung túng, một người thì cố tình làm bậy, kết quả này cũng không ngoài ý muốn.

Lúc này Hàn Kim Bảo trừng Lâm Lam, ánh mắt vô cùng oán độc.

Lâm Lam lạnh lùng nói: “Tôi chỉ đi làm việc thôi, cũng không phải là do tôi tố giác, cậu có hận tôi cũng vô dụng. Cậu phải hận chính cậu vì sao phải làm chuyện xấu.”

Có vài người vốn là như vậy, không kiểm điểm chính mình phạm tội, chỉ biết oán hận bị người ta hại mà không tha thứ họ.

Chạng vạng tối, Đại Vương trở về nhà, vào nhà cũng không nói chuyện, tìm bánh bột ngô bắt đầu ăn.

Nhìn bộ dạng giống như là đói bụng một ngày chưa ăn cơm.

Lâm Lam vội vàng rót nước cho thẳng bé, lại gấp đưa muối, “Ăn từ từ nào, coi chừng nghẹn.” Thuận tiện đuổi mấy đứa nhỏ khác đi ra ngoài nhất cùi, còn cô thì ở lại hỏi han thẳng bé.

Đại Vương ăn xong hai cái bánh bột ngô thì mới thở một ngụm rồi nắc một cái, “Con đi cắt cỏ.”

“Con đứng lại đợi!” Lâm Lam vội vàng ngăn thẳng bé lại, cắt cỏ cái quỷ, trước đó thì con nói đi cắt cỏ, kết quả mới chớp mắt đã không thấy người, kết quả là chạy đi huyện thành tố giác.

Với tư cách là quản chúng thì mẹ phải trầm trở khen ngợi con đó.

Nhưng mà làm mẹ ruột của con, mẹ phải hung hăng phạt con một trận mới được!

Đại Vương đứng lại ở ngoài cửa, có chút không nhịn được mà khiêu mĩ, “Có chuyện gì?”

“Con không có gì muốn giải thích với mẹ hay sao?”

Đại Vương lắc đầu.

Má! Lâm Lam muốn bùng nổ, rút ra một cây gỗ nhóm lửa, đứa nhỏ này không đánh không được a.

Đại Vương giống như không sợ đánh, dù sao từ nhỏ cũng bị đánh không ít rồi.

Lâm Lam nhìn một bộ mẹ không đánh chết con được đâu, con mà sợ mẹ tức giận sao.

Chỉ là nghĩ cuối cùng thẳng bé vẫn là trẻ con, nhưng lại làm ra chuyện lớn như vậy, cô liền đau lòng.

Chuyện đánh con cái thế này, chỉ là để hết giận nhất thời, sau đó thì bản thân lại hối hận và đau lòng.

Lâm Lam không thể tự làm khổ mình như vậy.

Cô nói: “Con đi tố giác thế nào, kể cho mẹ nghe một chút!”

Đại Vương nheo mắt nhìn cô một cái, “Tại sao?”

Má nó! Con muốn ăn đòn đúng không?

Lâm Lam gằm nhẹ nói: “Để cho mẹ con cũng vui vẻ một chút.”

Đại Vương: “.....” Thẳng bé hồ nghi nhìn Lâm Lam, có chút khiếp sợ nói không nên lời.

Lâm Lam lộ ra một nụ cười lưng túng, “Cái đó, chúng ta lặng lẽ nói chuyện, mẹ là người lớn, không thể để cho người ta biết được.”

Đại Vương:..... Mẹ còn sợ người ta biết sao?

Thẳng bé nhìn ra nếu hôm nay không nói thì không được, nên nó không thể làm gì khác hơn là có lệ kể lại một chút, kể cho Lâm Lam một cách đại khái.

Cái gọi là đại khái chính là khô khan kể hai câu.

“Con nộp mấy quyền sách mà Hàn Kim Bảo xem cho người ta, còn lấy cả mấy bức thư tình buồn nôn mà chú ấy viết nữa.” Dĩ nhiên còn có những thứ khác, nhưng thẳng bé không thể nói hết cho phụ nữ nghe được.

Sau đó khi Hàn Thanh Tùng trở lại, Lâm Lam cũng hiểu rõ một chút chi tiết cụ thể, biết mấy người Hàn Kim Bảo sao chép chút sách cấm, giống như là mấy quyển thiếu nữ chi tâm gì đó, lúc này chính là tối kỵ.

Hưởng chỉ Hàn Kim Bảo tác phong bất chính, không chỉ có một chút chuyện thế này, ý có chút tiền thì thông đồng bọn họ nữa, còn không chỉ có một, có mấy bạn học nữ tức giận, lại có bạn học nam ghen tỵ, dĩ nhiên là sẽ gây ra chút chuyện rồi.

Lúc trước không có ai dẫn, mà Hàn Kim Bảo cũng có chút thể lực nhỏ, không ai động tâm tư này.

Hiện tại lại bị Đại Vương chọc thúng, cục công an cho người đến trường học điều tra, những bạn học kia liền mượn cơ hội bỏ đá xuống giếng rồi rít tố giác cậu ta, cho nên vấn đề của Hàn Kim Bảo vừa lớn vừa nhỏ, nhưng vì chuyện này đã trở nên nghiêm trọng.

Dù sao cũng không thể trở về một cách đơn giản được.

Lâm Lam không khỏi nghiêm túc bắt đầu kính nể, thẳng nhóc Đại Vương này thật không thể khinh thường, không trách được dựa theo nội dung vốn có của quyền sách thì cuối cùng đã trở thành một trùm phản diện, tâm cơ và thủ đoạn thế này, không phải là trùm phản diện thì thật đáng tiếc.

Nghĩ như vậy, Lâm Lam có chút chân chó, lại càng muốn xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với Đại Vương. “Con trai à ——”

Hình thức mẹ già còn chưa kịp khởi động thì Đại Vương đã giật mình một cái, co chân bỏ chạy.

Lâm Lam.....

Vừa bắt đầu thì bà Hàn cho là Lâm Lam giờ trở nên con trai nhỏ bị bắt đi, muốn tìm Lâm Lam tính sổ, kết quả công an Lưu nói không phải do Lâm Lam tố giác, mà là trường học có người tố cáo Hàn Thanh Hoa có hành vi phản động, vô cùng nghiêm trọng.

Bà Hân đã bị dọa hòng, muốn dùng tiền đi chạy quan hệ, nhưng hiện tại bà lấy tiền ở đâu ra.

Tất cả tiền mặt trong nhà đều đưa hết cho Lâm Lam rồi!

Trong một đêm nhà ông Hân từ một nhà giống như cự phú đã biến thành nghèo rớt mồng tơi.

Buổi tối hôm đó bà đi đến nhà Lâm Lam gây áp lực để cho Lâm Lam lấy tiền cho bà ra ngoài vận dụng quan hệ, nhưng lại bị Lâm Lam dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Bà Hân lên án cô: “Thế nào cũng là người một nhà, cô có thể không quan tâm như thế sao? Tại sao cô lại không có một chút tình cảm nào vậy?”

Lâm Lam khuyên rằng: “Mẹ chồng à, lời này của ngài là thế nào, bản thân con cũng muốn đi tố giác đó, là vì nề mặt của bí thư chi bộ và anh cả chị dâu nên mới không đi. Bây giờ ngài còn muốn để con đi lấy tiền chuộc nó sao? Ngài....”

Đây không phải là nằm mơ sao?

“Ông trời ơi, tôi không muốn sống nữa ——” Bà Hân lại bắt đầu khóc rống lên, vì con trai út mà bất chấp tất cả.

Vẫn là Đồng Hộc Hoa chạy qua khuyên bà: “Thím đang làm gì vậy? Những học sinh ở trường học tố giác có bằng chứng vô cùng xác thực, thím còn muốn tìm quan hệ sao? Thím là đang ngại chú ấy chết quá chậm sao?”

Bà Hân bị làm cho sợ đến giật mình một cái, “Chủ nhiệm, ý của cô là sao?”

“Thím, bây giờ đang trông coi nghiêm ngặt đó, nghiêm tra hỏi lộ, hủ hóa, nếu như thím đi chạy quan hệ thì không phải là đụng đến hòng súng sao? Tôi thêm một bậc đấy.” Chuyện như vậy nếu đã vỡ lẽ ra rồi, đến lúc đó Công xã, Cách ủy huyện sẽ họp điểm danh, thôn Sơn Nhai không còn mặt mũi.

Những cán bộ như bọn họ càng không có mặt mũi.

Bà Hân bắt đầu khóc lóc, vậy thì phải làm sao bây giờ a.

“Đây chính là vấn đề về tác phong, tra rõ ràng thì sẽ không có chuyện gì,cần phải phối hợp khai báo cho đúng, sẽ không làm sao cả. Dù sao chúng ta đều là xuất thân bản nông, gốc gác cũng chính đáng.” Đồng Hộc Hoa cũng là người hiểu chuyện, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, chờ Hân Thanh Tùng trở lại đoán chừng chỉ là chuyện một câu nói thôi.

Mà bà Hân giống như hiểu được, không phải là vấn đề cấp bậc đối lập thù địch cũng không quá nghiêm trọng, dù sao sẽ không bị bắn chết.

Bà lại được Hân Thanh Vân chỉ điểm, mấu chốt nhất vẫn là chờ anh ba trở lại.

Lúc này bà Hân mới yên tĩnh, chưa bao giờ mong đợi con thứ ba về nhà như bây giờ, để cho nó đi năn nỉ một chút rồi dẫn con trai út về.

Có điều vẫn không vui về gì, cả ngày đều dán thuốc dán, than thở, “Cưới phải sao chổi, lúc ấy tôi đã nói hẳn là phải chờ đến tháng Đại Lợi, không thể để cho cô ta vào cửa sớm như vậy..... Hừ, tôi thấy là lúc ấy hẳn không nên chọn cô ta, còn không bằng con gái nhà ông Lưu nữa đây.....”

Chị dâu lớn thấy bà lại bắt đầu nói mò, nhanh chóng hối thúc bà dừng lại, tránh lại chọc cho vợ của em ba nổi dóa, trước kia cũng không phải là chưa từng nào loạn qua.

Nhưng Hân Kim Ngọc lại buồn rầu, nào loạn một trận như vậy, cô ta cũng không trở lại trường học, phải tránh nơi đầu gió.

Ông Hân lại bắt cô ta và con trai út phải đổi tên, cái gì mà Kim Bảo Kim Ngọc, thoát ly bản nông và trung nông, cuối cùng đi mời hiệu trưởng trường tiểu học là Hân thanh Bình.

Hân Kim Ngọc đổi tên lại gọi là Hân Thanh Sam, Hân Kim Bảo thì tên là Hân Thanh Hoa, sau này cái tên Kim Bảo Kim Ngọc cũng không thể gọi nữa.

Bọn họ vừa dừng lại, Lâm Lam lại sống rất thoải mái, mỗi ngày đi làm việc, tan tầm nấu cơm giặt rửa, nghe đài radio, dạy dỗ các con, đừng đề cập đến thích ý bao nhiêu.

Ngày hôm đó là Đại tập (ngày họp chợ lớn), Lâm Lam xin nghỉ dặn dò các con kỹ càng rồi lại đạp xe đạp đi họp chợ.

Trên đường thì đụng phải mấy người phụ nữ, mọi người đều rất hâm mộ, có người còn nói hai câu nói mát, Lâm Lam đạp mạnh dưới chân một cái, xe chạy đi như gió, bỏ mấy người họ lại phía sau hương bụi.

“Nhìn đi, nhìn xem bộ dạng phần chân kia đi, cô ta thật đã nổi danh rồi!”

“Nổi danh toàn bộ Công xã – là một bà vợ lợi hại!” Mặc dù khi ở trong nhà cũng không muốn bị mẹ chồng ức hiếp bị chị em dâu ép buộc, nhưng nếu có người khác bởi vì quan hệ mẹ chồng con dâu bị lên án, thì bọn họ sẽ không tự chủ được mà sinh ra cảm giác ưu việt, cảm thấy mình không hung hãn danh giá như vậy, là một người ôn nhu lương thiện.

Lâm Lam đi đến chỗ họp chợ, trước tiên là mua hết những món đồ mà lúc trước không nở mua, nhìn thấy có người vì thiếu lương thực mà phải bán trứng gà, Lâm Lam không chút do dự mua hết.

Rất rẻ đó, tại sao lại không mua? Mấu chốt là không cần phiếu a.

Nông dân mang theo trứng gà đi và huyện thành đổi lấy phiếu lương thực, một cân trứng gà đổi được phiếu mua hai cân lương thực, đổi được rồi thì còn phải cầm lấy phiếu lương thực và tiền đi mua lương thực. Nói trắng ra là chính là cầm một cân trứng gà đi đổi tư cách mua hai cân lương thực, là biến tướng của việc tăng giá mà thôi. Cho nên có người luôn nói khoác lúc này giá hàng rất rẻ, Lâm Lam cũng không biết bọn họ tính toán sổ sách thế nào, cho dù là một xu một cân lương thực, nhưng nếu người ta không bán hay là không có phiếu thì anh chi có thể đổi bụng, còn có thể nói là rẻ sao?

Chỗ họp chợ bình thường đều bán lương thực phụ, các loại khoai lang, hạt cao lương, bột đậu hỗn hợp, v.v..., nếu không chính là bán bánh cao lương hỗn tạp được trộn từ bột đậu hỗn hợp, bột cao lương và bột khoai lang, trong vị đắng còn có vị chán chất, rất là khó ăn.

Nếu có bán đậu tương hoặc lúa mạch là tốt nhất, chẳng qua không nhiều, thỉnh thoảng có người đến bán, chính vì muốn đổi tiền mặt dùng gấp. Trừ phi đi khám bệnh, đi học hoặc là lo việc tang ma, người bình thường sẽ không nở bán lương thực như vậy.

Cho nên nếu Lâm Lam đụng phải thì nhất định sẽ mua, cô không thiếu tiền, cô còn có năm đứa con đang tuổi ăn tuổi lớn, đang cần lương thực, mua về vừa giúp mình còn giúp người khác, sao lại không làm chứ?

Cô mua ba mươi cân lúa mạch, mười cân đậu tương, buộc vào chỗ ngồi phía sau xe đạp, sau đó đi Cung Tiều Xã xem một chút.

Chị ba sẽ đến đưa bóng cho cô.

Đến Cung Tiều Xã, lần này đến để mua năm thước vải may đồ lao động, còn mua nửa cân bông.

Mấy nhân viên bán hàng ở Cung Tiều Xã đều biết cô, lúc đo vải cho cô thì đo nhiều hơn hai cm, sợ cô bối mớ.

Lâm Lam cảm thấy danh giá một chút thật đúng là không tệ, nếu sợ hãi rụt rè thì nhân viên bán hàng sẽ cắt vải không sai một chút nào.

Nhân viên bán hàng có bím tóc lớn lần trước oán hận cô bây giờ cũng có thái độ không tệ với cô rồi, Lâm Lam biết cô ấy tên là Khâu Đông Mai, một người khác lớn tuổi hơn lại có tướng mạo đôn hậu ôn nhu thì tên là Vương Tuệ Quyên.

Lâm Lam không có phiếu đầu hoa, nên muốn nhờ các cô ấy hỗ trợ để ý một chút, xem xem có thể thu mua chút hay không, hoặc là có thể mua đầu hòa với giá cao hay không.

Mặc dù chính sách không cho phép đầu cơ trục lợi đối với định mức ngân phiếu, nhưng đầu hoa lương thực cũng là vật tư thiết yếu, dân chúng không đủ dùng thì tất nhiên phải nghĩ cách, chuyện này thì trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, nhân viên bán hàng cũng thường xuyên mượn cơ hội kiếm thêm chút thu nhập.

Khâu Đông Mai nói cho Lâm Lam: “Không có loại không dùng phiếu, chẳng qua chỉ có nên, chị có cần không?”

Cây nền đất, không nên dùng, nhưng Lâm Lam cảm thấy mua chút cũng được.

Còn chỗ Vương Tuệ Quyên vẫn còn một chút đầu hoa tích trữ, không cần phiếu, nhưng là so với giá thị trường thì cao hơn một hào một cân.

Lâm Lam quyết đoán mua.

Mặc dù giá thị trường một cân là ba hào sáu, nhưng một năm một nhà chỉ được chia chút phiếu đầu hóa thôi, cân bản là không đủ dùng.

Đừng nói là đắt hơn một hào, hai hào thì có cũng mua, cũng không thể để mặt trời vừa xuống núi thì trong nhà lại tối đen như mực được, để giống như bà Hàn không nỡ đốt đèn sao.

Đĩ nhiên, bà ấy là để cho các con tối như mực, chính bà vẫn đốt đèn.

Ánh sáng là sự an ủi tâm linh con người, cô không muốn để cho bọn nhỏ cả ngày đều tối tăm, dưỡng thành tính cách keo kiệt bủn xỉn.

Đáng tiếc, thực phẩm phụ phẩm cô không mua được, thật sự là không có phiếu để mua.

Chờ hồi lâu cũng không chờ được Lâm Mai, cô muốn đi ra ngoài tìm xem, nhưng lại thấy được ở một góc khuất có một người phụ nữ đội mũ rộng vành, lên lên lút lút đi qua bên này.

Lâm Lam.....

Cô đi vòng qua chỗ Lâm Mai một cái, Lâm Mai bị làm cho sợ đến a lên một tiếng rồi bỏ chạy.

Lâm Lam cản cô ấy lại, “Chị chạy cái gì, là em đây.”

Lâm Mai tròn mắt, “Cô thật là không chịu thiệt thòi, chị hù dọa cô một lần, cô cũng hù lại chị một lần.”

Cô ấy lại lôi kéo Lâm Lam đi đến một con hẻm nhỏ, chị Lưu kia đang vác một bao bông lớn núp ở phía sau một đồng cỏ khô.

“Tổn bao nhiêu sức lực mới lấy được chứng này, còn số còn lại đoán chừng phải chờ bông mới năm nay xuống rồi hãy nói.”

Lâm Lam nhìn số bông này đều được đan thành khối tứ giác, rất thỏa mãn, “Chị ba và chị Lưu làm việc đúng là lưu loát.”

Cô dựa theo giá chợ den để trả tiền, trừ giá thị trường còn phải cộng thêm tiền phiếu bông, hiện tại giá bông xơ vào khoản một đồng một cân, nếu như là bông hạt thì sẽ rẻ hơn một chút, nhưng bông hạt thì cần phải tự xử lý, còn phải đan ra, trừ phi là do mình tự trồng trọt, nếu không cân bản cũng đều mua bông xơ.

Tổng cộng ba cân, Lâm Lam trả bốn đồng tiền.

Lâm Mai ném lại một đồng, “Ba đồng là đủ rồi.”

Lâm Lam không chịu, “Sau này còn phải phiền toái chị Lưu, đâu phải đưa cho chị.”

Bên phía chị Lưu đã nói không ra lời, mà ơi, người ta thật là có tiền kia! Người mua đồ bình thường đều nói chuyện một xu một xu, có tiền thì cũng chỉ là một hào tiền một hào tiền, còn người ta thì hay rồi, chính là một đồng tiền một đồng tiền.

Lâm Lam tất nhiên là có suy nghĩ của mình, muốn mua bán lui tới lâu dài với người ta thì tất nhiên phải hào phóng một chút.

Hiện tại cô không thiếu tiền, mà thiếu vật liệu, nếu như cô hào phóng một chút, sau này bọn họ có thứ tốt thì trước tiên sẽ nghĩ đến cô.

Niên đại có tiền mà mua không được đồ thế này, đây là biện pháp tốt nhất.

Cuối cùng Lâm Mai chỉ cảm thêm năm hào, trả lại cho Lâm Lam năm hào, “Cứ như vậy đi.”

Lâm Lam sẽ không nói gì nữa, lúc trước chị ba và mẹ còn cho cô mượn tiền, sau này có cơ hội thì sẽ cho họ thêm chút ít, bây giờ không cần vội và trả.

Cô muốn mời Lâm Mai đến nhà ăn cơm, Lâm Mai lại không có thời gian, cho Lâm Lam nắm sợi chị, bên trên còn cắm hai cây kim, “Bọn chị còn có việc bận, đi trước đây, không nói nữa.”

Nói xong Lâm Mai liền dẫn người vội vàng đi.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam buộc đồ lên xe đạp, rồi chạy một chuyến đến lò giết mổ, mặc dù không có phiếu thịt, nhưng cũng có thể mua chút lòng heo, xương, chân ..., chỉ cần vận may tốt là có thể đựng đến đồ dùng tiền có thể mua.

Vận may của Lâm Lam không tệ, mua một cái đuôi heo, một miếng gan heo còn có hai cái móng giò.

Cô đạp xe đạp về nhà, bọn nhỏ đã trở lại, Đại Vượng đang gánh nước.

Hiện tại thằng bé chỉ có thể gánh hai nửa thùng nước, ép bá vai có hơi thấp xuống, eo cũng không tự chủ mà cong lại.

Nhị Vượng đang nấu cơm, Mạch Tuệ đuổi theo Tam Vượng, không cho thằng bé xuống nước, rồi lại chỉ huy Tiểu Vượng đuổi vịt về nhà, băm rau đại cho chúng ăn.

Ba con gà mái ở cửa viện dùng móng vuốt đào đất kiếm ăn, cũng không tự mình chạy về nhà bà Hàn.

Lâm Lam thật là vui vẻ.

Mấy đứa nhỏ đã chạy tới giúp cô đỡ đồ xuống, Lâm Lam nhỏ giọng nói: “Nhanh đi nấu nước, chúng ta hầm móng heo và đuôi heo ăn.”

Mấy đứa nhỏ đều kích động lên, rồi rít đi hỗ trợ, trước tiên là cầm móng heo và đuôi heo đặt lên lửa nướng cho sạch lông, sau đó dội nước sôi, bỏ thêm vào hành tây và gừng rồi cho vào hầm.

Mặt khác còn ngâm một số đậu tương, chờ ngâm đến nở ra thì cho vào trong nồi hầm cùng luôn.

Tối thiểu phải hơn một tiếng đồng hồ mới xong, buổi trưa ăn không được, chỉ có thể đợi buổi tối.

Cho nên buổi trưa vẫn ăn cơm như cũ, ăn xong thì nghỉ ngơi một chút rồi lại đi làm việc.

Thời điểm Lâm Lam bắt đầu làm việc còn dạn dỏ bọn nhỏ, “Chờ nấu xong thì các con hãy trở lại ăn canh, một người uống một chén lớn súp móng heo.”

.....

Trong phòng trực của cục công an huyện.

Hàn Thanh Hoa vội về mặt đưa đám, “Đại ca, anh phải cứu em”

Triệu Kiến Quốc bày ra vẻ mặt khó xử, “Kim Bảo..... A, anh em à, không phải là đại ca không cứu chứ, nhưng chú hãy nhìn xem chuyện chú làm đi a. Những thứ sách kia mà chú cũng dám nhìn sao? Anh đã nhắc nhở các chú bao nhiêu lần rồi!”

Bây giờ nói những lời này thì có ích lợi gì chứ, lúc ấy anh cũng xem không ít mà, Hàn Thanh Hoa không dám nói ra, trong lòng đã hận thấu Lâm Lam và Đại Vượng.

Thông qua Triệu Kiến Quốc thì cậu ta đã biết là Đại Vượng đi tố giác, tất nhiên là do Lâm Lam xúi giục, nếu không thì thằng nhóc ngu ngốc kia làm gì có tâm tư như thế?

Nói tới nói lui, Triệu Kiến Quốc chính là không buông nhiệm, chỉ nói: “Chú của anh không xen vào việc này được, ông ấy là người bên nhà xưởng...”

“Chú của anh không phải là có thể nói chuyện với người của Bộ quốc phòng Cách ủy hội sao? Để cho ông ấy giúp em một chút đi.” Hàn Thanh Hoa thật là nóng nảy, mặc dù không ai đánh cậu ta, càng không phê bình xử lý cậu ta, nhưng nhốt ở nơi này cũng để cho cậu ta chịu đựng đủ, nghe người khác khóc sụt sùi thì trong lòng cậu ta cũng thấy sợ hãi.

Chờ cậu ta đi ra ngoài, nhất định sẽ không bỏ qua người phụ nữ ác độc kia!

“Anh cũng muốn đi con đường kia a, đáng tiếc là không được, chú có biết chú của anh mời ông ta ăn một bữa cơm là bao nhiêu tiền không, không có chuyện gì căn bản là không gặp được người. Vốn là anh cũng có cơ hội chuẩn bị năm trăm đồng sau đó xin ông ta hỗ trợ, a, nhưng thất bại mất rồi!” Triệu Kiến Quốc lắc đầu than thở.

“Năm trăm đồng?” Ánh mắt Hàn Thanh Hoa sáng lên, “Em biết ở chỗ nào có thể chuẩn bị đủ, đừng nói năm trăm đồng, một ngàn đồng cũng có.”

Triệu Kiến Quốc cũng lên tinh thần, “Ở nơi nào? Mau nói!”

Hàn Thanh Hoa nhìn xung quanh.

Triệu Kiến Quốc cười nói: “Yên tâm đi, không ai quản chú đâu.”

Cũng không phải là phạm nhân quan trọng gì, bất quá là tạm thời giam giữ mà thôi, cần bán không cần người trông coi, dù sao cũng chạy không được.

Hàn Thanh Hoa do dự một chút, nhìn Triệu Kiến Quốc một cái, “Tiền là có, chỉ xem anh có dám đến lấy hay không.”

“Người anh em, chú xem thường anh sao?” Triệu Kiến Quốc lại không chịu nổi bị người ta khinh thị.

Hàn Thanh Hoa cắn răng, “Đưa lỗ tai lại gần đây, em nói nhỏ cho anh biết.”

Mặc dù Triệu Kiến Quốc cảm thấy buồn cười nhưng vẫn rất phối hợp, hẳn ta nghe Hàn Thanh Hoa khoác lác đã quen, cũng quen thấy cậu ta tiêu tiền như nước từ trước đến giờ, tin tưởng Hàn Thanh Hoa có tiền.

Nói nhỏ một phen.

Triệu Kiến Quốc mờ to hai mắt nhìn, “Người anh em, cậu thật được a, chuyện này cũng có thể làm.”

Hàn Thanh Hoa hừ lạnh một tiếng, oán hận nói: “Đó vốn là tiền của em, em làm vậy cũng không có gì không đúng. Thay vì để cho chị ta cầm đi, không bằng cho đại ca.”

Triệu Kiến Quốc suy nghĩ một chút, “Phải lên kế hoạch thật tốt, không thể để cho người ta nắm thóp được.”

Không thể ăn cướp trắng trợn được, chỉ đành phải lén lút đi trộm, nhất định phải tìm nội ứng, phải nghiên cứu địa hình thế nào, hành động thế nào đều phải lên kế hoạch kỹ càng một phen.

1500 đồng tiền, cũng không phải là số lượng nhỏ a, Triệu Kiến Quốc vô cùng vô cùng động tâm!

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trộm đêm

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Đạo mắt đã đến ngày thu hoạch cao lương, đậu xanh, đậu tương, bí thư chỉ bộ cùng đại đội trưởng dẫn các phó đội trưởng đi động viên mọi người, yêu cầu mỗi một xã viên đều phải tích cực tham gia lao động, không thể xin phép không thể bỏ bê công việc.

Bọn nhỏ đều đi vào trong đất nhặt hạt rơi, không có một ai là nhàn rỗi.

Trên trán Tam Vượng đã kết sẹo, nhìn rất rõ ràng, chẳng qua là bản thân thẳng bệ lại không thêm để ý chút nào.

Lâm Lam cũng là không có thời gian đi chợ phiên nữa, trừ lúc làm việc ra, khi có thời gian rảnh thì sẽ đi nghiên cứu may dệm chân mới, trời giá rét, buổi tối phải có chăn đắp, nếu không các con sẽ bị cảm lạnh.

Nhưng hiệu quả không lớn.

Cũng không biết có phải do mệt mỏi hay không, cô cảm thấy, cảm thấy buổi tối có động tĩnh, chẳng qua khi đi kiểm tra thì cũng không thấy gì, cô thấy nhất định là mình đã quá mệt mỏi.

Cô thật sự là không thể làm được mấy việc tốn thể lực mà, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Cô còn tính toán đội thu hoạch xong lương thực quý này, trường học cũng bắt đầu học kỳ mới, chính là tựu trường, cô sẽ cho mấy đứa nhỏ đi học. Đại Vượng không nghe lời cũng không cần gấp gáp, chờ Hàn Thanh Tùng trở lại sẽ quản nó, mấy đứa nhỏ khác thì cô vẫn quản được.

Ngày hôm đó lúc tan tầm buổi trưa, các xã viên cũng không về nhà, đều là để cho con cái hoặc là phụ nữ trong nhà đưa cơm. Hiện tại Nhị Vượng đã nấu cơm vô cùng thuần thục rồi, Mạch Tuệ làm trợ thủ cho thằng bé, không cần Lâm Lam quan tâm chút nào. Mà Đại Vượng đã đi làm việc trong đất, đã kiếm được điểm công bằng một người phụ nữ trưởng thành rồi, thu hoạch vụ thu mà làm việc một ngày thì sẽ được tám điểm, còn đàn ông thì cần bán đều kiếm được mười điểm trọn vẹn.

Buổi trưa Tam Vượng đến đưa cơm, Lâm Lam ăn một cái bánh bột ngô xong là không ăn được nữa, cảm thấy choáng váng đầu.

Đến xế chiều thì cả người bắt đầu vô lực, trước mắt choáng váng, lưỡi liềm trong tay càng cầm càng nặng, thời điểm cắt cây đậu thì cắt vài lần cũng không đứt.

Đồng Hòe Hoa ở bên kia nhìn thấy, “Vợ Thanh Tùng à, có phải là em không khỏe hay không?”

Có cán bộ quan tâm, Lâm Lam cũng không muốn mạnh mẽ chống đỡ nữa, cô chống lưỡi hái xuống: “Có chút choáng váng.”

Đồng Hòe Hoa bảo cô cứ trở về nghỉ ngơi một chút.

Lâm Lam suy nghĩ không thể lãng phí điểm công được, nếu đi về thì nói không chừng sẽ tính điểm công cả một buổi, cho nên phải cố gượng đến lúc tan tầm.

Lúc này Đại Vượng đi ra từ trong mảnh đất trồng ngô, cầm lấy lưỡi liềm của cô, “Được rồi, con cắt thay mẹ, mẹ mau về nhà nghỉ ngơi đi.” Cũng không biết tại sao lại yếu ớt rồi, trước kia khi thu hoạch lúa mạch vào buổi trưa nắng nóng dữ dội cũng không thấy mẹ sợ nóng.

Thấy Đại Vượng quan tâm mình, Lâm Lam rất vui mừng “Con của mẹ thật hiếu thuận, mẹ ——”

Không đợi cô nói xong, Đại Vượng đã cầm lấy lưỡi liềm đi qua cắt cây đậu rồi, giống như rất sợ cô cảm râm.

Lâm Lam cười cười, quạt quạt mũ cô đi lên trước uống nước.

Nước giếng ở đây ngọt mát lạnh, uống vào có thể nâng cao tinh thần rất nhanh, uống xong thì có lẽ sẽ cho một khối đường phèn vào trong miệng.

Cô mượn người quản lý phiếu đường rồi đi mua hai cân đường phèn, thu hoạch mùa vụ rất mệt nhọc, mỗi ngày cô đều phân hai khối cho các con, Tiểu Vượng lại chia cho cô một khối.

Lâm Lam về đến nhà, các con đều không ở nhà, đã đi nhặt hạt đậu, cắt cỏ, đều có việc làm riêng.

Cô về đến nhà ăn một cái bánh bột ngô xong không còn thấy choáng nữa, cũng không muốn nằm, cho nên lấy bóng ra, tính toán trước tiên phải trải bóng ra, chờ đến khi rảnh rồi không làm việc nữa thì lại đem ra may chăn.

Đột nhiên, cô phát hiện có điểm gì là lạ, chỗ bóng này có phải đã bị động đập rồi hay không?

Mặc dù trong nhà không lớn, đồ đạc có chút lộn, nhưng là mỗi thứ Lâm Lam đều đếm đủ cả.

Có vấn đề!

Lâm Lam là người có tâm tư tinh tế, trực giác cảm thấy không đúng lập tức đi kiểm tra xung quanh, quả nhiên rất nhanh đã phát hiện có chỗ không đúng.

Trong nhà có nhiều nơi đều bị lục lọi qua!

Trong lòng cô cánh giắc, vội vàng đi xem tiền của mình một chút, may mắn là cổ giấu chúng ở những nơi tầm thường lại bí ẩn, tiền đều còn nguyên.

Suy nghĩ một chút, cô lại đem tiền nhét vào trong gối của Tiểu Vương, phía trên vẫn còn đắp cái khăn mặt rách rưới kia.

Xem ra cần phải nhanh chóng nuôi một con chó, còn phải nhờ người ta làm chút đồ dùng trong nhà, đều phải khóa lại.

Cô đi ra ngoài tìm mấy đứa nhỏ hỏi một chút, “Thôn của chúng ta gần đây có người lạ nào đến hay không?”

Cũng đều là mấy đứa nhỏ mới năm sáu tuổi chưa làm việc được, bọn chúng đều chơi trên đường, nếu có người lạ nào thì liếc cái là có thể nhìn ra.

Mấy đứa nhỏ đều lắc đầu, “Chỉ có người bán tô chén”, “Còn có người mài kéo mài dao ~~~” mấy đứa nhỏ hi hi cười lên.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam cũng biết là không có người lạ, đi khắp hang cùng ngõ hẻm buôn bán thì không tính, loại người này rất quen thuộc, sẽ không tùy tiện đi vào nhà người khác.

Như vậy chính là người trong thôn.

Cô lại nghĩ mình lấy được nhiều tiền như vậy từ chỗ của bà Hàn, nhất định là có người dò mắt, nói không chừng đã có người động não muốn đi trộm.

Lúc này mặc dù trên đường không có nhật của roi, đêm không cần đóng cửa, nói trắng ra đó là bởi vì nghèo quá không có gì để trộm, cũng không còn cái gì tốt để nhét, trên đường ngoại trừ nhét phân thì ngay cả một xu cũng không có mà nhét.

Lâm Lam không dám khinh thường, đợi đến khi tan tầm buổi trưa, cô liền trực tiếp đi tìm Chủ nhiệm bảo vệ trị an.

Chủ nhiệm bảo vệ trị an là người phụ trách nhóm dân binh dưới quyền công xã, một thôn có một người, còn có mấy dân binh tụ tập cùng, thời điểm thu hoạch hoa màu thì chịu trách nhiệm tuần tra canh đồng, tránh cho có người trộm lương thực.

Nghe Lâm Lam nói có người đến điều tra địa hình muốn trộm đồ, Chủ nhiệm bảo vệ trị an không dám khinh thường. “Mấy ngày qua ban ngày các xã viên đều làm việc, trong thôn không có người nào, thỉnh thoảng cũng có người đi quanh dạo, buổi tối càng không thể qua loa, các xã viên đều mệt mỏi nên say như chết, nên đều có người chịu trách nhiệm tuần tra.”

Có Chủ nhiệm bảo vệ trị an an bài, người trong thôn tuần tra càng thêm nghiêm khắc, Lâm Lam phát hiện tất cả đều bình thường.

Chẳng qua là cô cũng không dám khinh thường, nói ra hoài nghi của bản thân với các con, nhất là Đại Vương và Nhị Vương, để cho chúng bình thường phải lưu ý một chút.

Cô còn nhờ người ta giúp lưu ý xem xem nhà ai có chó con muốn đưa cho người ta thì lấy một con.

Có một chú chó giữ cửa, so với việc không có cũng tốt hơn nhiều.

Chẳng qua là lúc này từng nhà đều không quá giàu có, lương thực thì tự mình cũng không đủ ăn, làm gì có lương thực dư thừa đi nuôi chó, cho nên cũng không phải để kiểm như vậy. Nhưng mà bình thường thì đại đội hoặc đội sản xuất đều có nuôi, hơn nữa những người canh giữ kho hàng thì đều có nuôi chó giữ cửa.

Rất nhanh, đại đội trưởng đã giúp tìm được một con chó con từ nhà hàng xóm, là loại chó nông thôn Trung Hoa bình thường, tục gọi là chó đất.

Bởi vì vừa dứt sữa, cho nên luôn trứng to tròn mắt ướt nhẹp, lông xù ngắn manh manh, kêu lên lại non nớt, vô cùng khá ái.

Tiểu Vương và Mạch Tuệ rất thích nó. Nhưng mà có chút vấn đề, chính là không thể trông cửa.

Thấy các con thích chó nhỏ như vậy, Lâm Lam cảm thấy nuôi một con chó cũng không tồi, người ta thường nói phải để cho trẻ con nuôi sủng vật, có thể bồi dưỡng lòng yêu mến và chăm sóc của chúng.

Tiếp đó thì cô nhận được thư của Hàn Thanh Tùng, Hàn Thanh Vân đưa đến cho cô cũng thuận tiện đọc cho cô nghe luôn, chỉ có hai câu nói, nói là hai ngày nữa sẽ về nhà, đừng nhớ, không có một chút văn học tân trang nào cả.

Thư này ước chừng đã được viết mấy ngày trước, Lâm Lam tính toán qua, như vậy hẳn là hai ngày này.

Tháng bảy thời tiết tốt, đợt thu hoạch lương thực thứ nhất cũng xong rồi, thu hoạch hết cao lương, đậu tương và đậu xanh, vãn vãn, đội sản xuất lại bắt đầu phân chia lương thực.

Trước tiên sẽ tính tổng số lương thực của từng đội sản xuất, rồi lại tính toán điểm công của từng nhà, sau đó sẽ dựa theo điểm công để chia lương thực.

Hàng năm đều có lệ cũ, cho nên không cần mỗi lần phân lương thực thì đều sẽ tính toán lại tất cả điểm công, không sai quá nhiều thì đều chấp nhận được rồi.

Dù sao cao lương cũng không cần nộp thuế lương thực, để lại một chút cho tập thể làm thức ăn cho gia súc, còn dư lại thì chia cho các xã viên.

Lúc này cơ bản cũng là phân chia theo nhân khẩu, người lớn bao nhiêu cân, trẻ con bao nhiêu cân, đợi đến cuối năm vào thời điểm tính toán số cái chia hoa hồng thì tất cả các gia đình đều sẽ thống nhất kết toán một lần, nhà ai không đủ điểm công, sẽ phải dùng tiền để bổ sung cho đủ điểm công nhận lương thực, khoản này được tính toán bằng nhau xong thì các gia đình sẽ được chia hoa hồng.

Có ít nhà cũng không nhận được tiền, có thể phát đủ khẩu phần lương thực là đã không tệ rồi, mà có ít nhà, luôn có thể được chia mười mấy hai mươi đồng tiền.

“Chia lương thực rồi, chia lương thực rồi!” Bọn nhỏ tranh nhau la lên, các gia đình đều lấy sọt, rổ đi nhận lương thực.

Cao lương là trực tiếp mang theo cả cây, các gia đình phải trở về tự mình tuốt hạt, tuốt xong thì còn có thể dùng cây đó để làm cây chổi.

Còn các cành cao lương thì sẽ được giữ lại từ trước để sửa chữa nhà của đại đội và đội sản xuất, còn dư lại thì sẽ cho những người trong thôn xin xây nhà và sửa nhà, số còn lại thì sẽ dùng để làm củi đốt bếp lò.

Lâm Lam đi qua xếp hàng nhận lương thực, liền thấy em gái chồng và chị dâu thứ đã xếp hàng ở đó.

Mấy ngày nay em gái chồng bị buộc đi làm việc, nhưng lại không làm được việc gì, mệt mỏi đến mức cô ta khóc lóc, sau đó lại để cho cô ta ở nhà nấu cơm, kết quả vẫn là chị dâu lớn và con gái Cốc Mễ của chị ấy làm, còn cô ta thì ngồi một chỗ than thở hoặc là mắng cái này mắng cái kia.

Nhưng đến lúc chia lương thực, cô ta lại rất tích cực.

Bên kia đọc đến Hàn Vĩnh Xương, mấy người bọn họ phân nhau ra, cũng không nhanh chóng mang về nhà, mà là trực tiếp đặt ở trong sân phơi phơi nắng, sau đó để anh cả Hàn gánh về nhà.

Lúc này đọc đến tên Hàn Thanh Tùng, không đợi Lâm Lam đi lên thì em gái chồng đã nhanh chóng chạy lên: “Nhà tôi.”

Nhân viên ghi điểm và kế toán của đội sản xuất đang chia lương thực nhìn thoáng qua, “Đã ở riêng thì phải tự mình đến nhận.”

Lâm Lam và các con vội vàng tiến lên, “Tôi đến rồi đây.”

Người của đội sản xuất ở bên kia chịu trách nhiệm cân, kế toán chịu trách nhiệm thêm quả cân, trong này cũng cần có học vấn.

Bình thường thì các xã viên cũng không được đi học hay tính toán nên nhìn cân cũng đều lơ là, tài nghệ không tốt, cũng là cho bao nhiêu lấy bấy nhiêu, trừ phi xé xích quá nhiều nếu không thì cân bản cũng nhìn không ra.

Cho nên có không ít kế toán và người ghi điểm sẽ động chút tay chân, chia đều lương thực được giao rồi bọn họ có thể có được mười mấy cân.

Mặc dù Hàn Vĩnh Phương không cho phép làm như vậy, nhưng ông là bí thư chi bộ, không thể quản chuyện đội sản xuất chia lương thực, vì vậy luôn luôn có người động chút tay chân.

Lâm Lam nhìn bọn họ cân lương thực, cô đã đứng đó nhìn, loại cân bàn này không khó hiểu, cần phải nhìn quả cân và vạch khác.

Người ghi điểm thấy người đàn bà đánh đá nổi danh trong thôn mà cũng đến xem cân, thật đúng là hiếm thấy,anh ta cười nói: “Ai nha, tôi nói có xem có hiểu không?”

Mặc dù là cười hì hì, nhưng không che dấu sự khinh thị của mình một chút nào.

Lâm Lam..... Lâm như chỉ có anh xem hiểu, khoe khoang cái gì a.

Cô cười nói: “Nếu anh cho tôi thêm mấy cân thì tôi xem không hiểu đâu, nhưng nếu anh mà cân thiếu cho tôi thì dù chỉ một lạng tôi cũng có thể nhìn ra.”

Cô đưa tay chỉ chỉ lên thước kẻ độ, “Nhà tôi có bảy miệng ăn, hai người lớn năm đứa nhỏ, dựa theo tuổi tiêu chuẩn hẳn là ở chỗ này.”

Cao lương là lương thực phụ, hai cân tính thành một cân lương thực tính, dựa theo đối sản xuất tính toán thì một người lớn chia tám mươi cân, trẻ con mười tuổi và lớn hơn mười tuổi thì được chia năm mươi cân, còn có năm tuổi trở lên là ba mươi cân, trở xuống là hai mươi cân.

“Chồng của cô còn chưa chuyển nghề đâu, họ khẩu còn chưa trở lại, không thể chia” Có một bà tám đứng trong đám người lớn tiếng la lên, “Đã chiếm lợi nhiều năm như vậy, tại sao còn muốn chiếm nữa, thật là chiếm lợi không đủ a!” Nói xong thì hung hăng nhổ một tiếng.

“Cô nói không chia thì sẽ không chia sao?” Lâm Lam vỗ vào cân bàn, “Ban đầu lúc đầu quân đã nói là sẽ cho toàn bộ công điểm đúng không?”

Còn đám phụ nữ có sao, sao mà bà ta có thể như vậy? Bà không biết tôi là người đàn bà đánh đá nổi danh sao? Xì xoi nhảm người rồi!

Năm đó nhiệm vụ tham gia quân ngũ rất nặng, nhưng các xã viên không muốn tòng quân, vì hoàn thành nhiệm vụ động viên tòng quân, cho nên đã bảo là trong nhà có ba con trai thì phải có một người đi, hơn nữa còn cho toàn bộ điểm công, phải đến khi phục viên mới thôi.

Hiện tại bộ đội đãi ngộ tốt, tiền trợ cấp cao, cộng thêm việc làm lính cũng bắt đầu nổi tiếng, ai cũng muốn đi, nên bây giờ đi làm lính đã không còn phúc lợi này.

Nhưng không ai nghĩ đến Hàn Thanh Tùng một lần đi đã làm nhiều năm như vậy, anh không phục viên, đại đội tất nhiên cũng sẽ không hủy bỏ phúc lợi này. Như thế dĩ nhiên là có người ghen tỵ, hơn nữa trong nhà có con cái đi làm lính đã phục viên, không còn nhận được loại đãi ngộ này thì càng thêm ghen tỵ.

Dù sao nghĩa vụ bọn họ làm lính là ba năm, cho dù có nghĩ biện pháp cũng chỉ ở được thêm hai năm, cuối cùng vẫn phải phục viên, cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Thật ra thì hai năm đầu làm lính, tiền mà bọn họ và Hàn Thanh Tùng kiếm được không khác nhau, nhưng đến năm thứ ba thì bắt đầu có khác biệt rồi. Trước kia không cảm thấy gì, bây giờ nghe người ta nói nhà ông Hàn phân nhà ở riêng, tính toán tất cả tiền cũng có đến mấy ngàn, những người đó lại bắt đầu đổ mắ

Cũng đều là từng đi lính, nhưng sao người ta lại có tiền đồ như vậy?

Không thể thiếu việc có người bắt đầu nói mát, ời ời nước chua, thậm chí còn có người nói Hàn Thanh Tùng thật biết vuốt mòng ngựa (nịnh bợ, tâng bốc) lãnh đạo, ngay cả con gái của lãnh đạo cũng muốn gả cho anh ta làm vợ.

Nói chuyện khác thì cũng không có gì, nhưng mà nói Hàn Thanh Tùng vuốt mòng ngựa, lời này khiến những người hiểu rõ Hàn Thanh Tùng phải cười đến rụng răng.

Lâm Lam nhìn lướt qua người phụ nữ kia, đó là mẹ của Lưu Xuân Phương – Dư Mạt Tử, ở trên sống mũi của bà ta có mọc một mụn ruồi rất lớn, trên đó còn có ba con lông, tất cả mọi người ở sau lưng đều gọi bà ta là Tam Căn Mao (ba sợi lông) hoặc là Đại Mạt Tử.

Nguyên chủ cùng Lưu Xuân Phương còn có chút dụng chạm, không coi là mâu thuẫn lớn, nhưng cũng từng xảy ra chuyện không hay.

Năm đó vào lúc bàn về chuyện cưới gả, có người đã giới thiệu Lưu Xuân Phương trước.

Lưu Xuân Phương con gái của người trong thôn này, bộ dáng rất nhu nhược, thoát nhìn ôn nhu im lặng.

Chính cô ta cũng là rất hài lòng,nhưng mà bà Hàn lại cảm thấy cô ta không mạnh khỏe, không giống vẻ mẫn đảm, mấu chốt là đoán chừng không thể làm việc kiếm điểm công được. Còn có một nguyên nhân mặt mờ, ở trong cùng một thôn ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, bà Hàn lại không phải là người rộng rãi hào phóng, mà Dư Mạt Tử kia cũng không phải là hạng người lương thiện, tất nhiên sẽ có chuyện không vui vẻ.

Các hương thân trong thôn cho dù không có mâu thuẫn lớn thì cũng có ma sát nhỏ, huống chi là mấy loại xem nhau không thuận mắt này.

Mà Dư Mạt Tử cũng ghét bỏ Hàn Thanh Tùng làm lính, bởi vì khi đó làm lính không có tiếng tốt gì mà còn có nguy hiểm, hàng năm không ở nhà thì con gái của bà giống như là thủ hoạt quả (sống một mình thời chồng chết) rồi, nói không chừng lúc nào đó sẽ nghèo mất. Cộng thêm người như bà Hàn mà làm mẹ chồng,con gái của mình sẽ bị lỗ,nên bà ta chết sống không đồng ý.

Cho nên chuyện này không thành, Hàn Thanh Tùng lại cưới Lâm Lam, Lưu Xuân Phương gả cho một người thanh niên trong thôn, mọi người an an ổn ổn sinh sống.

Nhưng nguyên chủ vẫn hoài nghi Lưu Xuân Phương không yên phận, cảm thấy, cảm thấy cô ta nhìn trông điềm đạm nho nhã, một bộ dạng rất hòa thuận, thật ra thì không có ý tốt.

Nếu không tại sao bình thường bao nhiêu ngày không thấy được đến một lần, mỗi khi Hàn Thanh Tùng trở lại, thì đều có thể đụng phải Lưu Xuân Phương?

Trong vòng một hai năm anh mới trở về một lần, một lần như vậy cũng chỉ một hai ngày, nhiều lắm là ba bốn ngày, làm sao lại trùng hợp như vậy?

Hơn nữa nếu như ở cùng một chỗ thì Lưu Xuân Phương luôn nhìn chăm chăm vào cô, nói chuyện cũng làm cho cô không thoải mái.

Nguyên chủ nhận định Lưu Xuân Phương ở sau lưng khích bác ly gián, nói xấu cô, mắng mắng lần, kết quả ngược lại danh tiếng của mình ở trong thôn càng ngày càng tệ.

Sau đó lúc đang mang thai Tiểu Vượng, vừa lúc trong thôn có đại hội phê bình, nguyên chủ đã nhân cơ hội bắt được Lưu Xuân Phương, nói Lưu Xuân Phương không sạch sẽ, là một người phụ nữ dâm dăng, Lưu Xuân Phương tự nhiên không chịu thừa nhận, ngược lại nói nguyên chủ là người đàn bà đánh đá bá đạo, là kẻ xấu thôn bá.

Hai người lại đánh nhau.

Mặc dù Lưu Xuân Phương thoát nhìn nhu nhược, nhưng sức lực cũng không nhỏ, một chân đá vào trên bụng nguyên chủ, nguyên chủ té ngã, Tiểu Vượng đã sinh non.

Sau này sinh non thì bị bệnh vàng da, cho nên đôi mắt không tốt.

Dựa theo nội dung câu chuyện mà Lâm Lam biết đến, Lưu Xuân Phương đúng là có tâm cơ.

Người mà cô ta gả cho chính là một anh nông dân bình thường, chất phác hướng nội giống như những người dân ông khác cho rằng không nói chuyện với vợ là vì khí khái đàn ông, cả ngày nếu rảnh rỗi thì sẽ tụ tập với mấy người dân ông trong thôn,không để ý đến vợ con của mình.

Trong lòng cô ta uly khuất tức giận nên cảm thấy nếu như lúc trước gả cho Hàn Thanh Tùng, thì bây giờ nhất định sẽ không giống vậy, cho nên nhìn nguyên chủ không thuận mắt, không thể thiếu việc choi xấu cho hà ghen.

Nói ví dụ như nguyên chủ nghe được vô cùng nhiều tin đồn, như là Hàn Thanh Tùng muốn ly hôn, Hàn Thanh Tùng nhìn Lâm Lam không thuận mắt, thật ra đều là do Lưu Xuân Phương nghe được chút lời đồn từ chỗ mấy binh lính phục viên, chứ thật ra Hàn Thanh Tùng ngày cả Lưu Xuân Phương là ai cũng không biết.

Cho nên, Lưu Xuân Phương cùng nguyên chủ phân cao thấp, đúng là ăn no rồi việc.

Lâm Lam có hào quang người đàn bà đánh đá họ thể, danh tiếng đã vang xa bên ngoài, tất nhiên sẽ không vì danh thanh mà mệt mỏi, đương nhiên là có cái gì nói cái này, thống thống khoái khoái, tuyệt đối không uly khuất chính mình.

“Những người năm đó đi tòng quân cũng đều có đãi ngộ này. Trước khi phục viên trở lại vẫn hưởng thụ được nó, có thể kiên trì đến bây giờ, thì vẫn phải tiếp tục được hưởng phúc lợi. Tôi nói thím này, trước kia thím không nói gì, tại sao khi nhà chúng tôi ra ở riêng rồi thì thím lại có ý kiến hả? Như vậy có phải là thím cảm thấy cả một gia đình lớn thím không làm gì được, không dám bốp, hiện tại đã ra riêng mà lại chỉ có một người phụ nữ như tôi ở nhà, cho nên thím tùy tiện tiện lợi có thể nắn bóp sao?”

Đáng tiếc bà chọn sai người rồi, tôi không phải là quả hồng mềm!

Dư Mạt Tử bĩu môi, “Đúng là mãi chiếm lợi không thấy đủ, chúng ta làm việc mệt chết thu hoạch được lương thực cũng không đủ để chia, tại sao chồng của cô không ở trong nhà làm việc, còn được chia lương thực?”

Lâm Lam cười lạnh, thật đúng là hỏi đến điểm quan trọng rồi, ghen tỵ với phúc lợi của quân nhân, còn cho là chính mình bị lỗ, lại không nghĩ đến tại sao quân nhân phải nhập ngũ, vào sinh ra tử là vì cái gì.

Bà ta chỉ nhìn thấy mấy cân lương thực mà thôi.

Nhìn Dư Mạt Từ này đi, thật là cảm thấy không đáng giá cho các tướng sĩ đã hy sinh, sợ là phải bị chọc giận đến sống lại mất.

Đĩ nhiên Lâm Lam mới không nói đạo lý với bà ta, người như thế chính là cố ý càn quấy, anh càng nói đạo lý với người ta thì không phải là vừa lúc rơi bẫy của người ta sao?

Có ít người không xứng để nghe đạo lý!

Lâm Lam chống hông, trực tiếp mắng: “Đừng nghĩ là cho bà mặt mũi thì bà không biết xấu hổ, nói chuyện đàng hoàng với bà thì bà cho rằng tôi sợ bà đúng không? Một mình bà có tư tưởng giác ngộ không cao, tư tưởng rơi ở phía sau không muốn phát triển, không muốn để cho con trai đi làm lính, tại sao con trai nhà người ta làm lính thì bà lại muốn càn! Hành động này của bà chính là hành vi tư lợi cực độ của giai cấp tư sản, hẳn là phải tiếp nhận phê bình giáo dục!”

“Mấy, mấy ngậm máu phun người!” Dư Mạt Từ nhất thời giậm chân, bà ta cũng không mang nổi cái mũi lớn như vậy.

Lâm Lam thầm nghĩ chỉ có mình bà biết nhảy sao, chẳng lẽ tôi còn không làm lại bà được há?

“Tôi chưa bao giờ phun người, tôi chỉ phun những khối u ác tính, những kẻ xấu nấp trong nội bộ của giai cấp vô sản bản nông và trung nông!” Cô chỉ tay, “Chính là nói bà đó, bà đừng có chạy!”

Hôm nay Dư Mạt Từ không có chuyện gì nên thử bời móc đồ xét cô, nếu cô không hung hăng đáp trả lại, vậy sau này sẽ không yên tĩnh, bọn họ sẽ không ngừng đứng ở biên giới làm phiền cô.

Để tránh phiền toái, cô quyết định trực tiếp đập cho một cước.

Quả nhiên, thấy cô cay cú như vậy, Dư Mạt Từ lằm bằm một chút rồi lập tức chạy trốn mất.

Thôn bá người đàn bà đánh đá, chọc không nổi chọc không nổi.

Nhận lương thực xong, Lâm Lam vui vẻ dẫn các con vận chuyển đến sân phơi, “Hong khô một chút rồi hãy mang về nhà!”

Bông cao lương có thể buộc thành từng bó rồi dựng đứng ở cạnh tường trong nhà, thời điểm cần dùng thì lấy ra tuốt hạt.

Anh cả Hàn và anh hai Hàn chờ sao cao lương của nhà mình về, đến lúc không còn bao nhiêu thì anh cả Hàn đi đến giúp Lâm Lam

Lâm Lam cười nói: “Anh cả, anh cứ làm việc của anh đi, chỗ này của em có mấy đứa nhỏ giúp đỡ rồi.”

Anh cả Hàn cũng không nói nhiều nữa, chỉ báo mấy đứa nhỏ buộc lại rồi anh lại gánh từng gánh về nhà, phơi nắng ở trong sân.

Sân nhà không lớn, nhưng bởi vì trong viện không có sương phòng nam phòng, cho nên so với những nhà bình thường thì cũng rộng rãi hơn.

Gánh xong anh cả Hàn liền cáo từ.

Lâm Lam vội vàng lấy hai cây táo đỏ(các quả táo được xếp rồi gói lại thành một cây)cho anh cả Hàn lấy về cho chị dâu và các con ăn.

Anh cả Hàn từ chối không được, đành phải dùng vật áo ôm về nhà, vừa tới cửa, thì dựng phải em gái.

Cô Út thấy táo đỏ, hai mắt sáng ngời, “Anh cả, táo đỏ anh lấy ở đâu vậy.”Cô ta lập tức lấy hết toàn bộ.

Anh cả Hàn muốn nói để lại một chút cho mấy đứa nhỏ, nhưng vừa đến khước miệng liền thành, “Đừng ăn hết, để lại một chút cho mẹ.”

“Xem anh nói kia,em còn có thể không cho mẹ sao, mẹ có thứ tốt gì thì đều em cả, em ăn chính là mẹ ăn rồi. Em nói với anh này, mấy ngày qua làm việc em đều mệt chết đi được, nên bồi bổ đó.” Cô Út bịu môi làm nũng.

Advertisement / Quảng cáo

Vừa vận con gái của anh cả Hàn là Cốc Mễ đi ra ngoài lấy cò nấu com nhìn thấy, không khỏi bẹt miệng, cũng muốn ăn táo đỏ.

Cô Út ném cho con bé một quả khô quắt, “Được rồi, đừng thèm nữa, mau nấu com đi.”

Cốc Mễ không thể thiếu phải nói với mẹ con bé một lần.

Ngoài miệng thì chị dâu lớn không nói gì, nhưng trong lòng lại càng thêm không vui, nhà em ba vừa mới ra riêng thì cuộc sống đã tốt rồi, mà chính mình còn ở trong nước sôi lửa bỏng, xem ra vẫn phải nghĩ cách ra ở riêng.

Cô Út đắc ý cảm táo đỏ vào nhĩ phòng (một căn phòng bên cạnh phòng chính, vì nó lộ ra bên cạnh giống như lỗ tai nên gọi là nhĩ phòng), đó chính là gian phòng của cô ta, cô ta cắt táo đỏ xong, tính toán để sau này từ từ ăn.

Cô ta không muốn ở nhà khói xông lửa đốt, cho nên đi ra ngoài cắt cò, đây là việc của mấy đứa nhỏ, ai cũng biết là cô ta muốn trộm lười.

Kết quả chờ đến khi cô Út trở lại, phát hiện táo đỏ của mình không thấy, lập tức đi ra mắng: “Ai trộm táo của tao?”

Tất nhiên không ai thừa nhận.

Cô ta thấy miệng của Tiểu Phú và Cao Lương nhà anh hai đang lặng lẽ nhai nhai, rõ ràng chính là ăn táo đỏ, lập tức nổi giận, hét to mấy đứa nhỏ đi đến, để cho bọn chúng há mồm ra kiểm tra.

Kết quả trong kẻ răng của mấy đứa nhỏ đều là vỏ của táo đỏ, giận đến mức cô ta giơ tay đánh chúng.

Tiểu Phú và Cao Lương bị đánh, đợi đến khi cô ta muốn đánh Cốc Mễ thì lại bị chị dâu lớn ngăn lại.

“Chị nói cô bọn nhỏ này, đủ rồi.”

“Chị dâu, chị có ý gì?” Cô Út giậm chân, “Chị cũng muốn khi dễ tôi phải không?”

Không đợi chị dâu lớn nói chuyện, bà Hàn từ trong nhà đi ra ngoài mắng mỏ, “Làm cái gì vậy, cũng muốn học người đàn bà đánh đá kia tức chết cha mẹ mình sao? Đây chính là hiếu thuận của chúng mày sao?”

Chị dâu lớn bị mắng đến không ngóc đầu lên được, thật muốn giống như Lâm Lam bắt cứ giá nào, nhưng chị lại không có mặt mũi kia, cảm thấy mặt mặt, trong thôn không gánh nổi, nhà mẹ đẻ không gánh nổi, các con cũng không gánh nổi.

Thấy chị không dám cãi lại, bà Hàn lại tiếp tục mắng, cuối cùng dính đến trên người Lâm Lam lẫn qua lộn lại mà mắng.

.....

Mấy ngày sau, phòng làm việc Cách ủy hội huyện, Hàn Thanh Tùng một thân quân trang, khí độ thong dong, đặt giấy chứng minh chuyên nghề cùng với một chút giấy chứng nhận trong tay mình lên bàn.

Chủ nhiệm Tần vội vàng cảm lên, nhìn một chút, “Ai nha, đồng chí Hàn Thanh Tùng, hoan nghênh hoan nghênh!”

Ông ta vội vàng bắt tay với Hàn Thanh Tùng.

Ông ta lại nhìn xem giấy tờ văn bản của Hàn Thanh Tùng, đây là do chỉ bộ đội nào đó ký tên, chỉ bộ đội này đối với ông như sấm bên tai, chẳng những có nguồn gốc sâu xa mà còn có chiến tích huy hoàng. Với tư cách là Đại đội trưởng của đại đội mũi nhọn, chiến công của Hàn Thanh Tùng không thể khinh thường.

Nhưng anh ta lại chuyển nghề, trong chuyện này nước quá sâu, không phải là một Chủ nhiệm cách ủy hội như ông có thể nhìn thấu.

Dù sao thời điểm văn hóa vận động vừa bắt đầu, chính là bộ đội quản lý tất cả, hôm nay ông có thể ổn định thế này, cũng là dựa vào bộ đội ủng hộ cả.

Hiện tại Hàn Thanh Tùng được phái đến đảm nhiệm chức vụ Phó cục trưởng Cục công an huyện, đồng thời còn kiêm nhiệm Cục trưởng cục công an công xã Sơn Thủy, Bộ trưởng Bộ Vũ trang.

Lúc này trị an tốt, cơ bản cũng đều là gỗ gỗ mấy kẻ đầu cơ trục lợi, có nhân viên quản lý thị trường là đủ, Bộ Vũ trang huyện chủ yếu là quân binh dịch, Cục công an cũng chỉ tiếp thu một chút tội phạm đang bị cải tạo, tù chính trị các loại... , dù sao lúc này cũng không có cái gì phần tử tội phạm, cho nên vẫn là rất nhẹ nhàng.

Công xã thì càng dễ dàng, rất nhiều công xã đều là dân binh ốm ốm, Cục công an cũng chỉ để bài biện, có vài công xã cũng không có ngành này.

Bộ Vũ trang công xã thì càng dư thừa, đó chính là chỗ để cho các cán bộ về hưu dưỡng lão.

Thấy thế nào thì mấy chức vụ này của Hàn Thanh Tùng không giống như là làm việc, ngược lại giống như là cho nhiều cơ hội để cầm lấy mấy phần tiền lương.

Nhưng Chủ nhiệm Tần cũng không khinh thị Hàn Thanh Tùng, ngược lại từ đó ngửi được chút manh mối.

Lúc trước đã có tin đồn âm thầm được truyền đi là Cục trưởng Cục công an huyện bây giờ sắp được điều nhiệm, hai Phó cục trưởng bên dưới đều đang ganh đua lẫn nhau, hiện tại đột nhiên lại nháy ra một Phó cục trưởng, hàm nghĩa kia không cần nói cũng biết a.

Đĩ nhiên, một Cục trưởng đơn thuần thì Chủ nhiệm Tần cũng không cần thiết phải tăng bốc, mấu chốt là người ta có bối cảnh quân đội, ông cảm thấy khẳng định không đơn giản như vậy, khẳng định còn có những an bài khác.

Xem bộ dạng này, ngay cả Dân binh của công xã Sơn Thủy sau này cũng để cho Hàn Thanh Tùng quản lý rồi.

Thái độ của Chủ nhiệm Tần với Hàn Thanh Tùng lại nhiệt tình hơn mấy phần, liên tục mời anh ngồi xuống uống trà, nói chút chuyện để kéo gần quan hệ.

Đáng tiếc Hàn Thanh Tùng không giỏi nói chuyện, cũng không thể lập tức đáp lại được, một bộ dạng giải quyết việc chung.

Chủ nhiệm Tần không quá để ý, trong bộ đội mà, đều là dân quê nên căn đều giống nhau.

Hàn Thanh Tùng: “Chủ nhiệm Tần, trước khi nhậm chức, tôi muốn về nhà trước để thu xếp công việc.”

“Là cần phải trở về sắp xếp mọi việc.” Chủ nhiệm Tần đứng dậy tiễn anh.

Hàn Thanh Tùng: “Chủ nhiệm Tần hãy dừng bước.”

Nhưng Chủ nhiệm Tần vẫn vô cùng hòa khí tiễn anh ra ngoài, trên đường lại nói chút việc nhà, nói anh nếu có khó khăn gì hay là có gì không hiểu thì cũng có thể trực tiếp tìm đến mình.

.....

Cuối thu thời tiết mát mẻ, mây trôi nước chảy (văn đậm phong khinh), mùa thu bình thường đều là thời tiết tốt. Chẳng qua là gió mưa mùa thu cũng thường xuyên xảy ra, một tầng mưa thu thì một tầng mát lạnh, làm cho người ta thắm thiết cảm nhận được mưa thu lên miền mang đến sức mạnh mặc dù không bạo ngược nhưng cũng không thể khinh thường.

Ví dụ như mưa thu không ngớt, không thấy mặt trời, nhiệt độ hạ xuống, như vậy thì lương thực sẽ nguy hiểm.

Sợ sẽ bị thối a!

Không gian để đồ trong nhà Lâm Lam khá nhỏ, cao lương và đậu xanh đều không đặt hết được, không thể làm gì khác hơn là chồng chất ở trên giường gạch, còn phải chú ý mở ra thông gió, tránh cho việc bị mốc meo thối rữa.

Trời mưa cũng không thể làm việc, mọi người đều ở trong nhà tốt hạt cao lương.

Lúc này vẫn là tốt hạt thủ công, trực tiếp nhấc giường chiếu lên, cho xéng lên giường, cầm dao ở trên, một tay ấn lấy bóng cao lương, một tay thì đánh ra bên ngoài.

Cứ xoẹt xoẹt như vậy, từng bông từng bông đều được tuốt hạt thủ công, rồi lại cho vào cối xay cán ra là có thể ép hạt cao lương ra ngoài.

Sau khi tuốt hạt rồi thì có thể nấu lên ăn giống như là nấu cơm vậy, chỉ là người bình thường đều không nở, căn bản đều là xay chúng ra thành bột phân mịn như là xay lúa mạch rồi giữ lại làm bánh cao lương hấp hoặc là nấu cháo ăn. Chỉ ăn hạt cao lương không cũng không nở, căn bản đều là hỗn hợp bột cao lương, bột đậu và bột khoai lang.

Lâm Lam khích lệ các con: “Tuốt hạt xong rồi thì sẽ làm một bữa bánh cao lương hấp bằng bột cao lương tinh khiết cho các con, đảm bảo đủ ăn.”

Mấy đứa nhỏ đều nhiệt tình mười phần, chỉ nghe trong nhà phát ra một mảnh âm thanh xoẹt xoẹt, xen lẫn âm thanh của radio.

Nhị Vượng ngại nghe không rõ còn hao pin cho nên tắt mất radio.

Tiểu Vượng còn ôm chó nhỏ vào nhà, “Vượng Vượng, mấy năm ở chỗ này nha, đi tiểu thì phải đi xuống a.”

Mạch Tuệ: “Em làm gì mà còn đặt tên cho chó nhỏ vậy, còn gọi là Vượng Vượng nữa, em muốn nó làm anh em với chúng ta sao?”

Tam Vượng cười toe toét, “Vượng Vượng là nữ, không phải là anh em.”

Đại Vượng nhu mày, lặng yên tuốt hạt, không nói câu nào.

Lâm Lam đối với việc Đại Vượng ở nhà hỗ trợ làm việc rất hài lòng, đứa nhỏ này tay chân lanh lẹ, làm việc cũng nhanh bằng cô rồi.

Ngoại trừ việc không nghe chi huy, lại có chút quá trầm mặc, rõ ràng chỉ là một đứa bé, nhưng cả ngày đều bày ra bản mặt giống hệt cha của nó, nhìn rất áp lực.

Con nói xem có phải là con chạy nhảm kịch bản rồi hay không, con là tiểu tử nông thôn, cũng không phải là tổng tài bá đạo!

Mùa thu ngày ngắn, cộng thêm trời âm u mưa gió, nên trời vô cùng tối.

Lâm Lam báo Mạch Tuệ đốt đèn.

Nhị Vượng: “Còn sớm cơ mà, đợi lát nữa hãy đốt.”

Mạch Tuệ chế cười thằng bé, “Em thật là biết sống.”Nếu còn thêm mấy lần nữa thì sẽ giống như bác gái cả rồi, xào rau đều không cho dầu, sợ trong nhà nghèo rớt mồng tơi, so với việc làm mẹ thì còn dễ tâm hơn.

“Sống mà không cần phải tính toán tí ni sao? Nếu không như thế thì núi vàng núi bạc cũng có thể miệng ăn núi lở đó.”

Lâm Lam! Dựa theo nội dung câu chuyện ban đầu, Nhị Vượng vốn là thuộc về phái đoàn hoa hoa công tử (kiểu như play boy)miệng lười tron tru, tiêu tiền như nước lại thích hưởng thụ, tại sao lại bị cô nuôi thành tiết kiệm như vậy được?

Chẳng lẽ là tốt quá hoá dở sao?

“Nhị Vượng a, không có chuyện gì, một người đột đến lằng lằng, nhưng mà chúng ta có nhiều người như vậy mà, đốt đèn làm việc sẽ không lằng lằng a.”

Nhị Vượng nghe Lâm Lam nói như vậy, rất miễn cưỡng mà móc diêm từ trong túi quần ra đưa cho Mạch Tuệ, thằng bé sợ Tam Vượng sẽ trộm diêm trong nhà đi ra ngoài nướng cá nướng còn trứng ăn, cho nên đã cắt diêm trong túi.

Đáo mắt đến giờ ăn cơm chiều, bây giờ đã không phải là lúc mà bà Hàn không cho ăn no nữa rồi, hiện tại Lâm Lam chẳng những để cho các con ăn no, còn tranh thủ để cho chúng ăn thật ngon.

Lúc trước Trương Thái Hồng cho một trái bí đỏ lớn, vỏ màu xanh đậm, vừa dài vừa to, nặng chừng mười cân.

Lâm Lam mang theo Nhị Vượng đi nấu bánh canh bí đỏ, cắt thànhkhối nhỏ dài, rồi lấy một muôi bột mì, cho thêm nước nào nào đều thành sợi bột mì. Cháo nóng, cho vài giọt dầu, bỏ vào nồi một ít hành thái, chờ mùi thơm phát ra thì cho bí đỏ vào xào, sau đó thêm nước, nước sôi rồi thì cho mì sợi vào, sau đó đặt bánh bột ngô trên một cái vỉ để trên nồi nước để hâm nóng.

Lúc ăn cơm thì có thêm dưa muối và tương, còn có tôm khô, mấy đứa nhỏ ăn đến thom ngon.

Ăn cơm tối xong thì làm việc thêm một lát, Lâm Lam nghe radio báo giờ là đã chín giờ, cho nên báo các con nhanh chóng tắm rửa đi ngủ.

Phía ngoài trời còn đang mưa, tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, ngày như vậy không cần đồ thì mấy đứa nhỏ cũng tự ngủ mất, không ai ở bên ngoài gác lư, cộng thêm đã chia lương thực nên tuần tra trong thôn cũng rút lui cả.

Dù sao hiện tại trong sân đã không còn lương thực, nhân viên tuần tra có hạn nên đều được phái đến quanh các mảnh ruộng đất trông coi cây ngô, đậu phộng, khoai lang, trong thôn cũng không cần người xem.

.....

Trong bóng tối, có mấy bóng dáng lén lút lút đi vào thôn.

“Lư Xuân Hòa, mày tìm hiểu thêm được chút nào không?”

“Anh Triệu yên tâm, đã trẻ thế này rồi, nhà bọn họ ở tại chỗ của bộ đại đội, rất an ninh.”

Bộ đại đội cùng với các đội sản xuất khác nổi thành một mảnh, ở phía nam của thôn, có vị trí cũng không nhỏ, ngoại trừ mấy nhà kho thì căn bản không có người, vào đêm tắt cả mọi người đều trở về nhà ngủ, nơi đó càng thêm yên tĩnh.

Nhưng mà Lư Xuân Hòa lại lo lắng Lâm Lam gửi tiền vào xã tín dụng, người phụ nữ kia đã đi qua Công xã rồi, nếu không tại sao hắn đã đi tìm mấy lần nhưng không lần nào tìm được cái gì chứ?

Bởi vì trời mưa, tất cả chó trong thôn cũng lười biếng núp ở trong ổ chó ngủ, cộng thêm Lư Xuân Hòa là người trong thôn, bước chân quen thuộc, cho nên cũng không có chó sủa.

Đây chính là nguyên nhân một số người trộm đồ thích tìm nội ứng, nếu có người quen thuộc dẫn đường, chó trong thôn đã biết rõ nên căn bản sẽ không kêu loạn một mạch.

Nếu như người xa lạ vào thôn, hơn nửa đêm, rất dễ dàng khiến cho chó sủa.

Bọn họ vào thôn, rất nhanh đã đến bộ đại đội.

“Anh Triệu, chính là chỗ đó!” Lư Xuân Hòa chỉ một ngón tay về phía sân nhỏ nhà Lâm Lam, đèn thui cũng không nhìn thấy cái gì.

Trong lòng Triệu Kiến Thiết dâng lên một trận nóng bỏng, đây chính là 1500 đồng tiền!

“Các anh em, nhanh lên!”

Khi bọn họ đến ngoài cửa của sân nhà, một tên thấp bé đột nhiên nói: “Anh Triệu, nhà bọn họ có nhiều người như vậy, nếu như có người tình làm sao bây giờ?”

Bọn họ muốn đến trộm, nhưng là có người ở nhà, vạn nhất có người tình, vậy cũng chỉ có cướp.

Ăn cắp cùng cướp bóc, tính chất không giống nhau.

Triệu Kiến Thiết mắng thầm một câu, “Lư Xuân Hòa đã nghiên cứu địa hình nhiều lần rồi, ban ngày nhà bọn họ căn bản đều có người.”

Ở nông thôn nhiều trẻ con, cả ngày chạy đây đó, cho dù là thu hoạch lương thực thì mấy đứa nhỏ cũng ra ra vào vào, ban ngày căn bản không có cách nào ra tay.

Rồi lại nói, ban ngày có người xa lạ vào thôn, nhiều người mục tiêu lớn, rất dễ dàng bại lộ.

Mấu chốt là lúc trước vào buổi tối trong thôn tuần tra rất chịu khó, từ canh ba đã bắt đầu tuần tra, mãi cho đến canh tư, hơn nửa đến canh một thì mấy người phụ nữ sẽ phải thức dậy, căn bản không có cách nào trộm.

Chính là mấy ngày nay chia lương thực xong thì trời lại mưa, trong thôn không có tuần tra, nếu không hẳn cũng sẽ không kéo dài tới bây giờ mới đến.

Hơn nữa hắn sợ Lư Xuân Hòa tự mình ra tay độc chiếm mất.

Mấy người Triệu Kiến Thiết tạo thành đoàn thể, ở trong huyện thành thường xuyên lén lén ra vào nhà xưởng trộm đồ, hoặc là đi đến đại đội nào đó trộm, vào nhà dân như vậy thì thật đúng là lần đầu tiên.

Dù sao dân chúng đều nghèo, trong nhà cũng không có đồ đáng giá gì, đều không đáng để ra tay.

Nhưng 1500 đồng, đây chính là thịt béo, đối với hắn có sức hấp dẫn rất lớn.

“Tên lùn và Lư Xuân Hòa canh chừng, tao và thằng gầy đi vào.” Triệu Kiến Thiết vừa nói thì đã thử thăm dò đẩy cửa ra, bên trong có khóa.

Tên gầy kia có vóc dáng cao, đã đi dò xét tường rào, muốn leo tường đi qua.

Loại tường rào này cũng không phải là kết cấu gạch đá, mà là tảng đá và bùn, phòng quân tử không phòng tiểu nhân (phòng người ngay không phòng kẻ gian), rất dễ dàng đi qua.

Nhưng hắn đã quên một điều, lúc này tường đất còn không có mái ngói che lại, hai ngày nay trời còn mưa, mưa thu liên tục nên có thể đã thấm thấu, khiến tường ngấm nước đến hơi mềm rồi.

Bình thường thì cứ đợi mặt trời lên rồi hong khô thì sẽ khôi phục như lúc ban đầu, nhưng điều kiện tiên quyết là không được mạnh mẽ động vào nó.

Tên gầy kia không lưu ý điều này, dùng tay bám vào tường muốn nhẹ nhàng nhảy qua, kết quả vừa dùng lực dè lên tường thì hắn đã bị kéo xuống, “Bịch” một cái đã ôm lấy một đồng đất đá té trên mặt đất.

Đám người Triệu Kiến Thiết giật mình, thấp giọng nói: “Con mẹ nó, mày làm gì vậy?”

Tên gầy: “Tuồng sắp rồi!”

Advertisement / Quảng cáo

Lư Xuân Hòa nhắc nhở, “Nhớ giọng một chút.” May mà nhờ ở xa nhà của mấy người khác, nếu không động tĩnh như vậy, nhà mình nghe không được, nhưng những nhà ở gần đã nghe thấy trước rồi,

Tên gầy bò dậy, thử một chút, vui vẻ, “Không cần bỏ nữa, trực tiếp đi vào.”

Bức tường này không cao, đã sập mất một nửa, còn dư lại thì chỉ cần nhấc chân là qua được.

Tên gầy kia đắc ý khua tay múa chân, để cho bọn họ nhanh chóng đi vào.

Triệu Kiến Thiết thầm mắng một tiếng, “Con mẹ nó, lại một thân bùn đất.”

Nhưng tên lùn còn nhắc nhở bọn họ: “Nếu như bọn họ tỉnh lại cả thì sao?”

Triệu Kiến Thiết mắng một tiếng, “Mày đừng nhiều chuyện, đã nửa đêm rồi, tỉnh cái gì mà tỉnh?”

Đêm mưa gió lạnh lẽo thế này, nửa đêm chính là đã ngủ say như chết rồi.

Hắn và tên gầy nghênh ngang đi vào, tường rào còn có thể bóc ra nhưng lại không thể, chỉ có thể đi vào từ cửa.

Cũng may Lư Xuân Hòa đã tìm hiểu, biết bọn họ không khóa cửa nhà, chỉ có một cái then cài, dùng miếng sắt mỏng là có thể đẩy ra.

Lúc Triệu Kiến Thiết đi gẩy then cửa, không biết đụng phải cái gì, phát ra một tiếng rầm, dọa bọn họ nhảy dựng, hắn ta vội vàng bắt được vật kia thì âm thanh lập tức biến mất.

Đêm tối dài dằng dặc, Hàn Thanh Tùng mặc áo mưa mang về từ bộ đội, chân đi một đôi ủng đi mưa, đèn pin cầm tay đã không còn pin nên chỉ có thể cầm ở trong túi bên của ba lô. Mặc dù không thấy rõ đường, nhưng anh đã đi qua con đường này mấy lần nên vô cùng quen thuộc, vẫn đội mưa lên đường.

Đường đất bị ngấm nước mưa nên có hơi bùn lầy, nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến tốc độ của anh.

Hàn Thanh Tùng đi rất nhanh, anh chưa từng vội vã muốn về nhà như vậy, có thể nói là quy tâm tự tiến (trong lòng có một chỗ hướng đến).

Lúc ấy vào lúc chọn đơn vị chuyển nghề ở bộ chihui, bọn họ cho anh một cơ hội chọn lựa đơn vị, không cần giống như người khác phải trở lại chờ sắp xếp việc làm hoặc là để cho công xã cho an bài. Tổng cộng có ba nơi, hai nơi là phải đi huyện khác làm Chủ nhiệm nông trường cải tạo lao động, nhưng là không thể mang theo người nhà,anh cũng không do dự chút nào lựa chọn Cục công an gần nhà.

Anh muốn ở bên cạnh người nhà.

Nghĩ đến đây, trong lòng ngực anh bắt đầu dâng lên một luồng ấm áp, gió thu mưa đêm mát lạnh, nhưng tim của anh lại nóng hừng hực.

Đi nửa đêm, anh đã quen với loại bóng tối này, đến đầu thôn đã quẹo vào chính xác, lúc này mưa đã tạnh, rước lấy mấy tiếng chó sủa, rất nhanh lại biến mất không tiếng động, anh dựa vào cảm giác để phân biệt phương hướng, sai bước đi về nhà.

Lưu Xuân Hòa và tên lùn canh chừng ở bên ngoài, Lưu Xuân Hòa không nhìn được, cũng muốn đi vào hỗ trợ. Trời mưa xuống, tối om, có cái gì cản trở không chừng chứ.

Ngay vào lúc này tên lùn kéo hần một cái, khấn trương nói: “Chó sủa, có người!”

Lưu Xuân Hòa thấp giọng nói: “Làm gì có người chứ? Chó sủa một hai tiếng như vậy là bình thường.” Chỉ cần không phải liên tục sủa thì sẽ không có vấn đề, rồi lại nói trời mưa đường đầy bùn lầy, trừ khi có dụng ý khác, nếu không thì ai lại đi ra ngoài?

Tên lùn lắng tai nghe một chút, “Thực sự có người, mày nghe đi.”

Lưu Xuân Hòa bị hần ta lôi kéo cũng không khỏi lắng tai nghe ngóng, bắt đầu thì không có gì, sau lại nghe được âm thanh ủng đi mưa dầm ở trong nước bùn.

Thực sự có người!

Tên lùn lôi kéo hần vội vàng trốn đi, đồng thời kêu hai tiếng “meo meo”, đưa tin cho người trong sân, đây là ám hiệu của bọn họ,ý là có người, nhưng vẫn chưa bại lộ, nếu như bại lộ thì chính là “gấu gấu gấu” rồi nhanh chóng chạy.

Hần dựa vào tiếng bước chân này phán đoán là có người đi qua, hoặc là tuần tra, sẽ nhanh chóng đi mất, phán đoán không có nguy hiểm.

Hai người núp ở phía sau một đồng cỏ khô, khấn cầu người qua đường kia hãy nhanh chóng đi mất.

Ai biết được người nọ lại đi thẳngđến nơi này.

Lưu Xuân Hòa và tên lùn nhất thời như có máu chảy ngược, khấn trương đến muốn kêu lên,sợ đến không dám ra ngoài.

Rất nhanh, người nọ đến trước mặt, Lưu Xuân Hòa cảm thấy chỗ kia tối hơn rất nhiều, ước chừng là một người đàn ông cao lớn.

Chắc lẽ là có người cùng chung suy nghĩ với bọn họ, cũng đến trộm tiền? dù thế nào hần ta cũng không nghĩ đến là Hàn Thanh Tùng trở lại vào lúc này.

Lưu Xuân Hòa nghe thấy người nọ nhẹ nhàng đẩy cửa, phát hiện cửa khóa thì đứng yên một lát, đoán chừng là đang suy nghĩ nên leo tường hay là nạy khóa?

Sau đó bọn họ nghe thấy người đàn ông kia cũng đi về phía bức tường!

Hồ hấp của Lưu Xuân Hòa như muốn ngừng lại, bị phát hiện mất!

Người nọ sợ sệt tường, lập tức tung người nhảy vào, vô thanh vô tức, động tác so với tên gậy thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Má! Thật đúng là cùng hội cùng thuyền!

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bị đánh một trận

Edit: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Người đến rõ ràng có bản lĩnh không kém, là một người cứng rắn a!

Lưu Xuân Hòa và tên lùn thương lượng với nhau một chút, hai người cũng đi vào, tính toán ý vào nhiều người trước tiên bắt tên cùng nghề này lại, tránh để hư chuyện tốt.

Nếu như gặp phải cường địch, vậy bọn họ sẽ hợp tác lại, cùng lắm sau khi đắc thủ lại chia đều.

Hàn Thanh Tùng vừa về đến nhà thì thấy cửa đã khóa, cũng không muốn kêu cửa, tránh cho Lâm Lam còn phải nửa đêm thức dậy mở cửa cho anh.

Anh muốn leo tường đi vào, kết quả phát hiện tường sụp mất rồi, phản ứng đầu tiên chính là có trộm?

Nhưng ngay sau đó lại không nghe thấy động tĩnh gì, nên cảm thấy có thể là do mặt tường không bền chắc, mấy ngày nay trời mưa liên tục làm cho tường hồng mất rồi.

Anh liền vượt tường trực tiếp đi vào sân, không nghe thấy động tĩnh gì, thoạt nhìn không giống bộ dạng bị trộm, cho nên anh định đi gõ cửa nhà.

Lúc này Triệu Kiến Thiết và tên gậy nấp ở trong bóng tối không dám thở mạnh, nếu như lúc đó bọn họ rút lui, cũng sẽ không có nhiều thảm trạng sau đó như vậy. Dù sao phần lớn người đi ăn trộm phát hiện có người thì sẽ lập tức bỏ to rồi bỏ chạy,làm sao còn có thể ngược gió mà đứng lại như vậy?

Nhưng Triệu Kiến Thiết đã bị khoản tiền lớn 1500 đồng làm cho hôn mê đầu óc rồi!

Hần ta lập tức nắm chặt gậy gỗ trong tay muốn đánh về hướng cái ột của vị “cùng nghề” kia.

Nhưng nào có thể đoán được Hàn Thanh Tùng có cảm giác nhạy cảm, trước tiên đã bắt được âm thanh vút gió rất nhỏ truyền đến trong bóng tối, nhắc chân đã đạp một cái về một hướng trong bóng tối——

Một cước kia có lực đạo thiên quân (thiên; ngàn; quân: đơn vị đo lường cổ xưa, 1 quân bằng 30 cân), Triệu Kiến Thiết lập tức thay đổi chú ý, nói thật nhanh: “Người anh em,người mình a!”

Hàn Thanh Tùng quả nhiên không động dậy nữa, nhưng lập tức đoán được đối phương tổng cộng có bốn người.

Bốn người kia nghe thấy anh không la to có trộm, càng thêm kết luận anh chính là cùng nghề, cũng là đến trộm tiền.

Triệu Kiến Thiết hắc hắc một tiếng, cúi đầu nói: “Người anh em là người thôn này, đến trộm tiền hay là trộm người a?”

Ngay sau đó hần ta lại phát ra tiếng cười hèn mọn.

Hàn Thanh Hoa nói người chị dâu của nó rất xinh đẹp, mà chồng lại không ở nhà, trong thôn có đàn ông độc thân động chút tâm tư cũng là bình thường.

Trong lòng Hàn Thanh Tùng lập tức tự dâng lên một trận lửa giận, lo lắng của anh quả nhiên là có đạo lý.

“Các người?”Giọng nói của anh trầm thấp từ tĩnh, ở trong đêm mưa lại có thêm vẻ đặc biệt.

Anh hàng năm không ở nhà, mấy ngày hôm trước Lưu Xuân Hòa cũng không nói chuyện với anh, mặc dù Triệu Kiến Thiết có nghe hai câu, nhưng lúc này Hàn Thanh Tùng đã đi đường vào ban đêm vài chục dặm rồi, giọng nói lại càng thêm trầm thấp còn mang theo vài phần khản khàn, tất nhiên nghe không ra cái gì.

“Hắc hắc, người anh em, thân thù không tẻ a, chúng ta có thể kết phương, cảm tiền, năm người chúng ta chia đều.”

Tất nhiên là giả rồi, 1500 đồng Triệu Kiến Thiết một phần cũng không muốn cho người khác, nhưng bốn người đối phó một người tự nhiên phải suy nghĩ một chút, mình cũng không phải là ngồi không.

Hàn Thanh Tùng xác định bọn họ còn chưa đắc thủ, trong nhà rất an toàn, trong bụng thờ phào nhẹ nhõm, thân thể cũng không còn khản trương như trước.

“Các người ở đâu đến?”

“Anh không cần quan tâm chúng ta từ đâu đến, dù sao chúng ta đều là người cùng nghề a!”

Triệu Kiến Thiết đắc ý nói, lại âm thầm đâm đâm Lưu Xuân Hòa, để cho hắn phân biệt xem đây là ai.

Nhưng Lưu Xuân Hòa lại không nghe ra, hoài nghi đây vốn không phải là người trong thôn.

Triệu Kiến Thiết biết không thể đánh nhau ở chỗ này, tránh việc dẫn người ngoài đến thì lại không trộm được, chỉ có thể ổn định người này rồi kéo hắn ta nhập bọn.

Hàn Thanh Tùng a một tiếng, không nói chuyện.

Triệu Kiến Thiết lại để cho Lưu Xuân Hòa và tên lùn canh chừng Hàn Thanh Tùng, hắn ta thì cùng với tên gầy đi mở cửa.

Đồ vật được móc trên cửa đã bị tên gầy lấy đi, dùng lá sắt mỏng gây mấy cái đã có thể cạy được then cài rồi.

Cửa vừa mở ra, Triệu Kiến Thiết trước tiên nhanh chóng đi vào.

Không ngờ, trong bóng tối có một trận gió đánh úp lại, “bịch” một tiếng nện ở trên đầu Triệu Kiến Thiết, vừa chuẩn vừa hung ác.

Nghe thôi cũng thấy đau.

Triệu Kiến Thiết không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, lập tức ngã xuống đất kêu rên.

“Người nào, người nào?” Tên gầy kêu lên.

Trong nhà không một tiếng động, nhưng ở phía bên có một vật đang đâm đến với tốc độ cực kỳ nhanh, thoáng cái đã đến chỗ tên gầy, ngay sau đó là một tiếng ‘bang’ vang lên thật lớn, tên gầy cũng bị đập trúng.

Hai người té phịch trên mặt đất, chặn ở cửa ra vào.

Advertisement / Quảng cáo

“Bọn họ có chuẩn bị, chạy, chạy mau!”

Lưu Xuân Hòa và tên lùn tỏ họ rồi quay đầu sẽ chạy nhanh.

Lâm Lam kéo Đại Vượng đang muốn đuổi theo lại, ý bảo thằng bé gác cùng đường thì chó đuổi, dù sao bọn họ không biết kẻ trộm đến tột cùng là có mấy người, vạn nhất đuổi theo lại bị bọn họ chó cùng rút gậy, để kẻ trộm làm bị thương thì cái được không bù đắp đủ cái mất.

Hiện tại kẻ trộm đã bỏ rồi đất là chạy, Lâm Lam phán đoán bọn họ sẽ không quay trở lại nữa, lập tức hô to: “Có trộm a, có trộm a!”

Mấy đứa nhỏ trong nhà cũng cùng nhau la lên, “Gâu gâu gâu!”Vượng Vượng ngủ say ở trong phòng cũng hậu tri hậu giác kêu lên, sau đó mấy con chó ở gần đó cũng sủa theo, ngay sau đó chó cả thôn đều sủa lên gâu gâu.

Lưu Xuân Hòa và tên lùn càng thêm hoảng hốt xoay người bỏ chạy bừa, kết quả một chiếc chân dài không chút khách khí quét ngang đến, hai tiếng “bịch bịch” vang lên, té ngã sấp.

Lúc ấy người đau đến cảm thấy chân như bị chặt đứt.

Hàn Thanh Tùng quét ngã hai người họ, thuận tiện đá cho một người một phát, một chân này được đá vừa hung ác lại có kỹ xảo, thoáng cái đã khiến mắt cá chân của đối phương bị trật.

“A ——” Hai người hét thảm lên nhưgiết heo.

Trong nhà ánh mắt của Đại Vượng rất tốt, cảm thấy phía ngoài còn có người, lập tức cầm cái xiên đâm mạnh ra ngoài.

Hàn Thanh Tùng đang muốn vào nhà thì cảm nhận được một trận gió hướng mình đánh tới, vội vàng hô một tiếng, “Là tôi!” Đồng thời nhanh chóng nghiêng cánh tay đỡ lấy, một tiếng ‘răng rắc’, cáixiên gỗ kia gãy mất!

Lâm Lam nghe thấy giọng nói của anh, vui mừng nhảy ra, “Hàn Thanh Tùng? Đừng đánh! Cha con đó! Đừng đánh!”

Đại Vượng a một tiếng, lập tức để xiên gỗ xuống.

Nhị Vượng và Mạch Tuệ cầm lấy chày gỗ và xẻng lớn ở phía sau đều thờ phào nhẹ nhõm, Mạch Tuệ: “Nhị Vượng, mau, thấp đèn!”

Nhị Vượng chưa từng đốt đèn vào lúc chấp chưởng thế này, xoẹt một cái đã đốt diêm lên, sau đó thấp chày ngọn đèn.

Tam Vượng ở trên giường gạch ngủ đến bốn chân chổng vò, Tiểu Vượng ôm chó nhỏ, một người một chó trừng đôi mắt đen lúng liếng nhìn ra phía ngoài, ngay cả vẻ mặt hoảng sợ cũng y hệt nhau.

Đèn sáng lên, Lâm Lam đã thấy được Hàn Thanh Tùng đứng ở cửa, anh vẫn đeo cái ba lô lớn kia, thân hình cao lớn ngăn ở cửa đặc biệt có cảm giác an toàn.

Trên mặt đất có bốn người đàn ông nằm úp sấp, tất cả đều có rơm lại rồi kêu thảm.

“Đã về rồi, mau vào nhà đi.” Lâm Lam để xiên gỗ trong tay tựa vào bên tường, nhanh chóng để cho Hàn Thanh Tùng đi vào, rồi lại nhắc nhở các con gọi cha.

Mấy đứa nhỏ gọi cha, nhưng lại cầm cây gậy gỗ chửi mấy tên trộm, Đại Vượng: “Con đi gọi Chủ nhiệm báo vệ trị an.”

Lâm Lam nói: “Cha các con đã về rồi, để đó cha sẽ xử lý. Tôi rồi con cũng đừng đi ra ngoài.”

Đại Vượng lại thấy Lưu Xuân Hòa, tên kia đang gục trên mặt đất, hận không thể đào một cái hố vùi mặt vào.

Mặc dù Lưu Xuân Hòa đã cố bó bùn đầy mặt mình, nhưng Đại Vượng vẫn có thể nhận ra hắn, “Lưu Xuân Hòa!”

Đại Vượng hô một tiếng, giẫm trúng Triệu Kiến Thiết rồi nhảy ra ngoài, một gậy gỗ qua, gỗ liền tiếp mấy cái đã đánh Lưu Xuân Hòa đến gào khóc thảm thiết.

Lâm Lam thấy Đại Vượng đánh cho đặc biệt hung ác, mặc dù cảm thấy đáng đánh, nhưng vẫn là khuyên bảo một chút, tránh cho đứa nhỏ này lệ khí nặng lại hạ thù nặng.

Ở trong nhà có lẽ để cho Hàn Thanh Tùng nhanh chóng đặt ba lô xuống, cởi áo mưa và giày đi mưa ra, “Em làm chút đồ cho anh ăn nhé.”Rồi để cho Mạch Tuệ và Nhị Vượng hỗ trợ.

Hàn Thanh Tùng vội nói: “Không cần, anh ăn rồi mới về, không đói bụng.”

Anh để ba lô xuống, Lâm Lam nhận lấy, nhưng đã đuổi cánh tay dài của mình rồi đặt nó ở trên mặt đất, “Nặng.” Sau đó cởi áo mưa và giày đi mưa ra, thay giày cỏ trong nhà.

Triệu Kiến Thiết và tên gầy còn nằm ở cửa, nửa người trên ở bên trong cửa, nửa người dưới ở ngoài cửa.

Hân Thanh Tùng nhú mảy, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, tiến lên mỗi tay cầm một đầu vai của bọn họ.

“Anh ba, anh ba, giờ cao đánh khế, không dám, cũng không dám nữa.....”Ốt của Triệu Kiến Thiết bị đánh vỡ, chảy một bãi máu.

Hân Thanh Tùng nghe hân ta kêu anh ba, mảy rậm nhú lại, “Cậu biết tôi?”

Trong lòng Triệu Kiến Thiết lộp bộp, nghĩ thầm bản thân mình không thể công cái nỗi đen này được, lập tức hô: “Anh ba, có quen biết một chút, còn nhớ rõ tiệm cơm quốc doanh không, còn có em tư của anh, cùng nhau ăn cơm đó.”

Sắc mặt Hân Thanh Tùng nhất thời trầm xuống, đôi mắt đen láy sắc bén như đao mũi nhọn quét qua người hân ta, giọng nói lạnh lẽo đến đáng sợ, “Là em tư của tôi để cậu đến?”

Triệu Kiến Thiết hoặc là không làm, đã làm thì phải làm luôn, làm sao còn quản người khác, đều tốt hơn là tốt hơn việc bị Hân Thanh Tùng đánh chết.

Hân ta dùng sức gât đầu, “Dạ dạ dạ, Hân Thanh Hoa chịu thiệt thòi từ chỗ của chị dâu và các cháu, bị bắt đến đi Cục công an huyện, nó, nó vì trả thù, tìm em.....”

Ngón tay của Hân Thanh Tùng bỗng dưng gấp lại, đau đến mức Triệu Kiến Thiết kêu thảm một tiếng, một cái cánh tay đã nát đi trí giác.

Sau một khắc, hân ta về ra một đường vòng cung rồi hung hăng té ngã ở trong sân, làm văng nước bùn lên.

Tên gậy cũng trực tiếp bay ra ngoài, đầu đụng phải đầu của Triệu Kiến Thiết, rồi ngắt đi ngay lúc ấy.

Không đợi đi báo án, rất nhanh đã có người đến đây hỏi tình huống.

Mấy người Chủ nhiệm bảo vệ trị an và Hân Thanh Vân chạy đến, cách thật xa đã hỏi chuyện gì xảy ra.

Hân Thanh Vân xồng tổi, “Chị dâu, không có chuyện gì chứ? A —— đây là? Có chuyện gì?” cậu ta cảm đến bão nhìn mấy người đàn ông nằm ngã trái ngã phải trên đất kêu thảm thiết, kinh ngạc đến mức miệng không thể khép lại.

Người phụ nữ này cũng quá lợi hại!..... “Anh ba! Anh đã về rồi sao?” cậu ta lại thấy được Hân Thanh Tùng, sự rung động trong lòng lập tức tiêu tan, nhất định là Hân Thanh Tùng đánh cho chứ sao.

Hân Thanh Tùng mời bọn họ vào nhà nói chuyện, “Mấy tên trộm đến đây trộm đồ.”

Chủ nhiệm bảo vệ trị an thấy được Lưu Xuân Hòa, kinh ngạc chỉ vào hân ta, “Lưu Xuân Hòa? Tại sao lại có cả cậu nữa?”

Lưu Xuân Hòa hân không thể ngắt đi, hết lần này đến lần khác Đại Vượng đánh cũng đều trúng chân và móng, căn bản không ngắt được.

Lâm Lam nhìn Hân Thanh Tùng một chút rồi lại nhìn Chủ nhiệm bảo vệ trị an một chút, cuối cùng nói với Hân Thanh Vân: “Thanh Vân a, cậu xem chuyện này một chút đi, có phải là cần để cho bị thư chi bộ xử lý hay không?”

Hân Thanh Tùng nói: “Trước tiên cứ để trong sân đã, chờ hừng sáng rồi lại nói.”

Anh nói như vậy, người khác tất nhiên không có dị nghị.

Nhưng Lưu Xuân Hòa lại cảm thấy là Hân Thanh Tùng đang trả thù, cố ý để bọn họ ở chỗ này chịu tội mà.

Nếu Hân Thanh Tùng ở đây, vậy thì không có việc gì nữa, đám người Chủ nhiệm bảo vệ trị an đi về trước, trời còn chưa sáng đâu.

Lúc Hân Thanh Vân đi còn nhìn xem thương tích trên người mấy người kia một chút, “Ha, thật là đủ đau a, mấy người đứng là to gan, lại dám đến thôn Sơn Nhai chúng ta trộm đồ. Ngày mai cha tôi tuyệt đối không tha cho các người.”

Vào nhà cướp bóc, lại là lúc đêm hôm khuya khoát, hơn nữa còn là chỉ có phụ nữ và trẻ em ở nhà, nếu không phải là Hân Thanh Tùng trở lại, hậu quả sẽ không tương tượng nổi.

Mấy người này không phải là tội chết thì cũng là tội sống khó tha.

Chờ sau khi bọn họ đi, Lâm Lam lại bảo mấy đứa nhỏ đi ngủ trước, hơn nửa đêm, người lớn thì không sao nhưng trẻ con thì không chịu được.

“Cha của các con đã về rồi, an toàn cả rồi, đều nhanh đi ngủ đi.”

Bạn học Tam Vượng bốn chân chòng vó ngủ đến ngọt ngào, đoán chừng sấm đánh cũng sẽ không tỉnh.

Lâm Lam nói: “May mà nhờ Đại Vượng ở nhà, nếu không sẽ khó lường rồi.”

Mặc dù cô không sợ, nhưng hành động vừa rồi của Đại Vượng, thật đã khiến cho cô như ăn định tâm hoàn.

Thật ra sau khi ngày đó có hoài nghi thì cô cũng lưu ý hơn, chẳng những báo cáo với Chủ nhiệm bảo vệ trị an, tự mình cũng có bố trí ở nhà.

Cánh cửa trong sân trước kia đều chỉ đóng sơ lại, hiện tại cô đã làm ổ khóa, sau đó cửa nhà cũng có then cài, mặc dù không khóa, nhưng buổi tối cũng có treo mấy miếng sắt, nếu có người đụng vào cửa thì sẽ vang lên.

Những điều này cô cũng không gạt mặt đứa nhỏ, còn nói với chúng hoài nghi của mình, Mạch Tuệ không phát hiện ra chỗ không đúng, nhưng Nhị Vượng lại đồng ý là trong nhà đã bị lục lọi.

Cho nên các con đã chuẩn bị cùng Lâm Lam

Cô ngủ nhẹ, động tĩnh kia cũng không coi là nhỏ, cô thoáng cái đã nghe thấy.

Sau đó cô đã đứng dậy, cầm gậy gỗ chuẩn bị xong. Đại Vượng nghe thấy cô có động tĩnh cũng bò dậy.

Trong nhà đã sớm chuẩn bị côn gỗ lớn, xiên gỗ dài, còn có hai cái xiên móc và xềng.

Địch nhân mở cửa đi vào, cửa hẹp chỉ có thể vào một người, Đại Vượng biết đánh nhau nên thẳng bé ra tay trước, thừa dịp người kia chưa chuẩn bị thì hung ác đánh một gậy qua, người thứ hai đi đến, Lâm Lam lập tức dùng cái xiên gỗ dài nhanh chóng đâm hân ta, Đại Vượng lại bổ sung thêm một côn.

Nếu như còn có người thứ ba thì cũng có thể bắt chức làm theo.

Chẳng qua là bọn họ đã kết luận là mấy tên trộm sẽ không cứng như vậy đâu, vừa nhìn thấy tình huống như thế thì mấy người sau đó sẽ chạy.

Kế hoạch của cô là hù dọa người phía sau bỏ chạy rồi lại gọi người đến, tránh cho ăn trộm nghe ra trong nhà không có đàn ông, chó cũng rút gấu mà xông vào hành hung.

Cho nên dù Hân Thanh Tùng không trở lại, cô cũng không sợ.

Chỉ cần đề phòng ăn trộm hành hung giết người, gọi người trong thôn đến rất dễ dàng, cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Đại Vượng không nói gì, ném cây gậy đi ngủ, mặc dù Mạch Tuệ và Nhị Vượng cùng Tiểu Vượng rất hưng phấn nhưng cũng lên giường nằm xuống, kết quả không bao lâu sau đã ngủ mất.

Ngược lại Hân Thanh Tùng có chút nghĩ mà sợ, thầm nghĩ tưởng rào này cần phải gia cố cao thêm, tốt nhất là đổi thành gạch đá, lại nghĩ chỗ ở vẫn còn chút vắng vẻ, có chút không an toàn, còn phải thao luyện Đại Vượng và Nhị Vượng, để cho chúng nó có chút bộ dạng nam tử hân, nhỏ như vậy nhưng trộm đến cửa cũng không phải sợ.

Rất nhiều ý niệm hiện lên trong đầu trong nháy mắt, mặt ngoài vẫn nhìn không ra cái gì.

Anh rửa chân trở lại, tiếng kêu thảm thiết phía ngoài cũng nhỏ đi.

Lâm Lam trải chăn cho anh ở bên cạnh Nhị Vượng.

Hân Thanh Tùng:.....

Anh nhìn các con đều đắp chân móng, không phải là chân bông, không khỏi khẽ nhủ vậy, “Trong nhà không có chân bông sao?”

Vừa hỏi như vậy thì Lâm Lam nhất thời lúng túng vụn phần, vội vàng nói: “Có, em có mua chút vải và bông, đang chuẩn bị may đó.”

Chính là..... không biết may, ai nha, nói ra mất mặt, sáng mai phải nhanh chóng may thôi.

Hàn Thanh Tùng đứng ở trước giường, thấy gương mặt Lâm Lam đều đỏ, có chút buồn bực, không rõ tại sao cô lại đỏ mặt, nhưng lại phát hiện mặt cô mà đỏ lên thì vô cùng đẹp mắt, không khỏi nhìn chăm chăm vào.

Lâm Lam vội vàng xuống đất đi đến vị trí của mình, “Mau ngủ đi.”

Ai biết Hàn Thanh Tùng lại đi về hướng cô, dọa Lâm Lam khiến tim cô ngừng lại một chút, theo bản năng nắm chặt lấy tấm chăn đơn, trong đầu nghĩ đến nếu như anh trách mình thì làm sao bây giờ?

Hàn Thanh Tùng từ trong túi áo thiếp thân lấy ra một bao vải dầu đặt ở bên gối của cô, “Đây là phí chuyển nghề, em cầm lấy đi, còn những thứ khác thì để ngày mai thu dọn.”

Lực chú ý của Lâm Lam lập tức bị tiền hấp dẫn qua, cầm lên cân nhắc, thật nhiều tiền!

Cô do dự một chút, vẫn hỏi ra miệng: “Không để cho mẹ chồng sao?”

Hàn Thanh Tùng: “Em làm chủ, em cứ tính toán đi.”

Trong lòng Lâm Lam nhất thời cảm thấy ngọt ngào, “Đã nửa đêm rồi, mau ngủ đi.”

Hàn Thanh Tùng gật đầu, hơi dừng lại một chút rồi mới qua bên kia nghỉ ngơi.

Lâm Lam vội vàng kéo bao vải dầu ra liếc nhìn, má ửng, tiền mới tinh luôn, một xấp dày như vậy sợ phải có đến một ngàn đồng đó!

Phát tài rồi!

Cô suy nghĩ một lát rồi đặt tiền dưới tấm chiếu mình nằm, ngày mai lại lấy ra, rồi mới suy nghĩ xem phải giấu ở nơi nào.

Một tảng đá lớn đã rơi xuống, trong lòng buống lỏng, cộng thêm trong khoảng thời gian này tinh thần khẩn trương, Lâm Lam cũng thực mệt nhọc, nằm xuống liền ngủ rất nhanh.

Ngày hôm sau lúc cô tỉnh lại, phát hiện Hàn Thanh Tùng đã không có ở đây, âm thanh ai nha ai nha thê thảm trong sân cũng không còn, đoán chừng là Hàn Thanh Tùng đã áp giải bọn họ đi rồi.

Thức dậy trễ hơn so với ngày thường, Lâm Lam vội vàng chuẩn bị nấu cơm.

Mấy đứa nhỏ cũng nhanh chóng lục tục đứng dậy.

Tam Vương tinh thần phấn chấn, “Mẹ ơi, đêm qua con mơ thấy một giấc mơ bất trộm, tên trộm kia còn muốn chạy, bị con cho một gậy đến không lên tiếng được.....”

Nghe miệng nhỏ nhắn của thằng bé chót chết, Lâm Lam cười cười, “Tam Vương, con nhanh chóng đi đại đội nhìn xem một chút, cha của con có lẽ đang ở đó thăm vấn mấy tên trộm đó.”

Tam Vương kinh ngạc nói: “Cha của con trở lại rồi sao?”

Lâm Lam cười cười, bảo thằng bé nhanh chóng đi rửa mặt uống chén nước ấm rồi tranh thủ thời gian đi qua.

Mấy đứa nhỏ thức dậy, Đại Vương cầm lưới hái trước tiên thừa dịp chưa ăn cơm thì đi cắt cỏ, Mạch Tuệ cho gà ăn rồi cho vịt con ăn, Nhị Vương giúp đỡ nấu cơm, Tiểu Vương còn nhỏ nên có thể ngủ tiếp một lát.

Lâm Lam: “Nhị Vương, chúng ta lấy bột mì tinh ra, buổi sáng làm nướng áp chảo ăn.”

Sáng sớm đã bánh nướng áp chảo? Bạn học Nhị Vương có chút bị hù dọa chấn kinh.

Thằng bé đi nhìn một chút, “Mẹ, không còn nhiều bột.”

“Vậy thì lấy hết ra đi, trong nhà còn có lúa mạch, lát nữa lại lấy ra để cho cha xay mịn.”

Nhị Vương bị sự hào phóng của Lâm Lam làm cho kinh ngạc, nhưng vẫn biết điều đi lấy ra, dù sao cha trở về cũng phải làm một bữa ngon.

Lại nói khả năng nấu nướng của Lâm Lam thật không được tốt lắm, may là lúc này vật liệu thiếu hụt, cũng không còn gì ăn, có chút lương thực tinh có thể làm chút món ăn ngon quen thuộc là được rồi.

Từ thể nhào bột mì của Lâm Lam rất vụng về, thực tế thì bột mì tinh mịn thế này, nguyên chủ cũng không được chạm vào bao nhiêu lần.

Thật vất vả mới nhào bột xong, kết quả phát hiện quên để lại chút bột để chống dính, không còn cách nào khác chỉ đành phải lấy bột bóp ra, trong lòng hơi có tiếc nuối, bữa cơm hoàn toàn từ bột mì tinh đã ngâm nước nóng mất rồi.

Chẳng qua cô lại phát hiện hiệu quả chống dính của bột bóp tốt hơn.

Trước tiên cô làm mấy cái bánh rán hành, chờ đến khi cho bánh lên nướng áp chảo, lại tiếp tục nhào kỹ chỗ bột còn lại, sau đó thái thành mì sợi.

Tập tục chính là lên xe là sủi cào xuống xe là mì, hiện tại tự mình sống riêng rồi, những nghi thức này vẫn phải làm.

Nhị Vương nhìn một chút, uyển chuyển nói: “Mẹ, lần tới con giúp mẹ thái mì sợi nhé?”

Lâm Lam cười nói: “Chờ xay bột rồi, lần làm mì tiếp theo sẽ để con thái.”

Trong lòng Nhị Vương thầm bảo đảm mình nhất định sẽ thái đẹp mắt hơn cả mẹ.

Lúc này Lâm Lam còn chưa ý thức được bản thân đã bị con trai 9 tuổi khinh bỉ, bản thân còn đang chìm đắm trong vui thích, cảm thấy làm ra một bữa ăn ngon, chính mình có cảm giác thành tựu.

Advertisement / Quảng cáo

Nghĩ đến kiếp trước bát đại thái hệ (tám quyền từ điển món ăn), thức ăn Nhật Bản, bữa tiệc lớn theo phong cách Châu Âu, có gì mà chưa ăn qua, lúc này chỉ có mấy mấy cái bánh bột thể này mà đã vui vẻ, chính cô cũng cảm thấy buồn cười.

Nhị Vương thấy Lâm Lam cười đến vui vẻ như vậy, thầm nghĩ: xem ra bọn họ hòa hảo rồi, cha trở lại thì mẹ vui vẻ nhất.

Lâm Lam đang bị cho là nhớ chồng lại ngâm nga bài hát và thái mì sợi.

Chờ nướng bánh xong, sau đó lại thêm nước vào nồi, nấu sôi lên, ném một cọng hành và tôm khô vào, rồi cho mì sợi vào nấu.

“Mạch Tuệ, đi gọi cha con về ăn cơm.”

Cô đang nghĩ Hàn Thanh Tùng đi đường cả đêm, tối hôm qua khẳng định là đói, sợ phiền toái cô nên không cho cô đi nấu thức ăn.

Kết quả Mạch Tuệ đi cũng không trở lại, Nhị Vương nói cô để thằng bé đi xem một chút.

Nhị Vương rất nhanh đã trở lại, “Mẹ, ở đại đội đang họp đó. Đại Mọt Từ còn quỳ xuống trước mặt cha con nữa, để cho cha con thả con trai của bà ấy.”

Lâm Lam nhủ vậy, “Quý xuống thì có tác dụng gì, cứ làm sai thì lại quý là được sao? Nếu như tối hôm qua cha con không trở lại, nhà chúng ta sẽ gặp tai ương đó, hoặc là tiền bị trộm hoặc là người bị đá thương, hiện tại bà ấy quý xuống có tác dụng gì?”

Nhị Vương gật đầu, “Đúng vậy.”

Một lát sau, Hàn Thanh Tùng dẫn Mạch Tuệ và Tam Vượng trở lại, Đại Vượng cũng cất cò về rồi.

Lâm Lam: “Rửa tay ăn sáng.”

Bàn ăn đã được Hàn Thanh Tùng sửa lại cái chân trước khi anh đi, còn làm một băng ghế gỗ, lại thêm hai cái đôn gỗ, cũng có thể ngồi ở đó ăn cơm.

Lâm Lam mỉm cười cho anh một tô mì thật lớn, còn các con ai thích ăn gì thì ăn nấy, không ăn mì thì ăn bánh nướng áp chảo.

“Thực ăn sáng nay đều làm từ bột mì tinh, người một nhà chúng ta cũng không ăn hai loại thức ăn (ý là không chia ra ăn như ở nhà bà Hàn), các con cứ ăn thoải mái.”

Mấy đứa nhỏ ăn đến cao hứng bụng bùng, ước mơ sau này mỗi bữa cơm đều có thể ăn bột mì tinh, “Ăn ngon thật, bánh nướng áp chảo mẹ làm ăn ngon thật!”

.....

Buổi sáng bà Hàn nghe nói con thứ ba đã trở lại, kích động đến mức đặt chân trần xuống đất muốn đi xem, hô lớn: “Nhanh, nhanh đi nói với nó, bảo nó đi đón thẳng tư về cho mẹ!”

Con gái út bủn rủn không vui, “Anh ba của con hiện giờ đã ra riêng rồi, không quan tâm chúng ta nữa, có về nhà cũng không đến thăm cha mẹ trước.”

Những thứ tốt mà anh ấy mang về, có phải đều cho người đàn bà đánh đá kia rồi không?

Anh cả Hàn ngăn lại nói: “Mẹ, con nhìn thấy em ba đang ở đại đội, đợi lát nữa em ấy sẽ đến, mẹ đừng gấp gáp.”

“Tại sao còn phải đợi lát nữa? Về nhà không phải nên đến thăm cha mẹ trước sao? Nếu là trước kia, khi rời khỏi nhà hay về nhà thì phải dập đầu cho cha mẹ trước.” Bà Hàn rất không vui.

Chị dâu cả: “Mẹ, ngài nói đó là từ ngày nào rồi, bây giờ người ta còn đang phê phán đấy, lời này cũng đừng nói ra ngoài làm cho người ta nghe thấy.”

Bà Hàn thấy mấy ngày qua vợ con trai cả vẫn luôn tức giận bà, trong lòng rất khó chịu, bà cũng biết ngày đó mình không nên tức giận tát con trai cả.

Ông Hàn cũng từ bên ngoài đi vào, “Đám trộm cướp lòng dạ hiểm độc này, lại dám đến thôn chúng ta trộm đồ. Người ta nói cướp từ bên ngoài thì dễ ngăn, cướp nhà khó phòng, trộm đồ cũng là người trong thôn chúng ta.”

Nghe ông nói như vậy, người trong nhà mới biết được tối hôm qua lúc Hàn Thanh Tùng trở về, vừa lúc có mấy tên trộm muốn đi trộm đồ, vừa vặn bị bắt.

Chị dâu cả vỗ vỗ ngực, “Thật nguy hiểm, may nhờ có em ba trở về kịp lúc, nếu không thì thật dọa người. Em dâu và các cháu cũng không có gì chứ?”

Anh cả Hàn nói: “Không có chuyện gì, Đại Vượng rất giỏi, có hai tên trộm bị thẳng bẻ đánh trúng.”

Bà Hàn hừ một tiếng, “Chính là cướp nhà khó phòng!”

Tiền của mình cũng không phải bị người đàn bà đánh đá kia trộm đi sao?

Người lại không có chuyện gì, còn gào to cái gì? Thật là có thể già mồm cái lão.

Bà ta cũng không quan tâm chuyện trộm cắp này, chỉ thúc dục gọi con trai thứ ba đến.

Bởi vì thẳng tư bị bắt, trong lòng ông Hàn vẫn luôn phiền muộn, nghe nói thẳng ba sắp qua, liền vác cuốc ra ruộng làm việc.

Bà Hàn hô một lần nhưng không ai đi gọi, con gái út nói: “Mấy người không đi thì tôi đi.”

Kết quả cô ta đã đụng phải Hàn Thanh Tùng ở ngay đầu hẻm, lập tức xụ mặt xuống không vui: “Anh ba, anh về nhà tại sao không đến thăm cha mẹ trước?”

Hàn Thanh Tùng nói: “Tối hôm qua nửa đêm mới về đến, không thể đánh thức cha mẹ.”

“Vậy thì sáng sớm hôm nay cũng nên đến chứ.”

“Sáng sớm cần phải đưa mấy tên trộm đến đại đội trước, đợi lát nữa đưa đi công xã.” Hàn Thanh Tùng vừa nói vừa đi vào trong sân.

Mấy đứa nhỏ nhìn thấy anh đến đều vui vẻ chạy lại, Hàn Thanh Tùng lấy ra mấy viên kẹo mứt Lâm Lam nhét vào trong túi quần anh lúc ra khỏi nhà, giao hết cho Cốc Mễ, để cho cô bé chia đều, sau đó lại chào một tiếng với Chị dâu cả và chị dâu thứ rồi mới vào nhà.

Con gái út thấy không có phần của cô ta thì nhất thời nóng nảy, giậm chân một cái: “Anh ba!”

Cốc Mễ lập tức chia cho cô ta một viên, “Cô út, chia cho cô một viên.”

Con gái út giận đến hất tay ra, giậm dõ chạy đi.

Chị dâu thứ bủn rủn, “Cô ta cũng thật hăng hái, cả ngày ở nhà ăn chùa, còn xem bản thân mình như tiền nữ cần được hầu hạ sao?”

Trước kia con gái út được sủng ái, nhưng cô ta không ở nhà, hơn nữa cũng có khả năng vào trong thành tìm một công việc để kiếm lương thực hàng hoá, chị dâu thứ muốn nịnh bợ. Hiện tại con gái út về nhà, ở dưới một mái hiên, ngăn đầu không thấy cui đầu gặp, tất nhiên không thể thiếu việc phát sinh ma sát.

Có con gái út ở đây, chị dâu thứ cảm thấy ai cũng không tệ, quan hệ với Chị dâu cả ngược lại còn tốt lên một chút.

Hàn Thanh Tùng vào phòng, thăm hỏi bà Hàn.

Bà Hàn vốn là muốn con trai về đến thì bà sẽ bắt đầu khóc lóc kể lể, cáo trạng Lâm Lam và Đại Vượng, rồi bảo nó nhanh chóng dẫn con trai út trở về, kết quả thấy anh tay không mà đến, không mang đồ cho mình giống trước kia nữa nên lập tức mất hứng. Bà căn bản không nghĩ đến sau khi Hàn Thanh Tùng chuyển nghề thì phải vội vàng về nhà, có thể không có thời gian mua, chỉ cảm thấy rằng nhất định là anh đã cho Lâm Lam hết rồi, không cho người làm mẹ như bà.

“Ba, con chuyển nghề rồi sao?” Bà Hàn vẫn mơ ước phí chuyển nghề.

Hàn Thanh Tùng gật đầu, “Chuyển rồi, trở lại công xã của chúng ta tìm việc làm.”

Chuyển nghề không giống với phục viên.

Phục viên chính là về nhà, chờ việc làm, chính mình tìm việc làm, đương nhiên công xã đại đội cũng sẽ có chiều cố thích hợp, hỗ trợ ưu tiên sắp xếp công việc thích hợp.

Mà chuyển nghề chính là công việc đã được sắp xếp cả rồi, hơn nữa còn rất không tệ. Nếu như ở bộ đội biểu hiện tốt, có lãnh đạo chiều cố, sau khi chuyển nghề thì công việc mới sẽ tận lực cho tiền lương đãi ngộ khá hơn một chút, căn bản sẽ không khác mấy so với trước kia.

Lần này Hàn Thanh Tùng trở về đảm nhiệm ba chức vụ, cũng là có ý này, ba công việc thì tiền lương sẽ tăng lên, hẳn là 70 đồng, giống với lúc trước.

Đây cũng là ưu đãi cho anh, những người khác sẽ không có, chỉ là lệ cũ thôi.

“Phí chuyển nghề đâu?” Hai mắt bà Hàn sáng lên, “Có bao nhiêu?”

Hàn Thanh Tùng: “Cũng không biết nữa, đã giao cho mẹ của mấy đứa nhỏ rồi.”

Anh không biết thật, đưa bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, cũng không nhìn xem. Lúc ấy có bao nhiêu thời gian đều dành cho việc chọn công việc chuyển nghề, đi đến nơi khác làm thì không thể mang theo người nhà, cho nên anh muốn tìm một công việc để có thể ở nhà. Cấp trên coi như rất chiều cố, chuẩn bị cho anh ba chức vụ, tiền lương cũng không thiệt thòi.

Bà Hàn thoáng cái đã bùng phát “Cho có ta? Thật đúng là thứ cò vợ thì quên mẹ mà, mấy hiếu thuận mẹ của mày như vậy sao?”

Hàn Thanh Tùng không nói gì.

Anh nghe theo lời của bà Hàn đi làm lính, lại nói bởi vì làm lính nên không có ở trong nhà hầu hạ, điểm này anh đã lĩnh ngộ được, nên không cần nói đạo lý với mẹ, bà ấy chỉ là muốn tìm cơ dễ mắng, vậy thì cứ để bà mắng đi.

Bên kia Chị dâu có hỏi: “Chú của mấy đứa nhỏ, trong nhà bị trộm, không có chuyện gì chứ?”

Hàn Thanh Tùng: “Chị dâu, không có chuyện gì.”

Bà Hàn giận đến không nói nổi, càng thêm bất mãn với Chị dâu cả, rõ ràng chính là chỉ trích mình không quan tâm nhà thằng ba bị trộm, chỉ muốn tiền của thằng ba.

Có cái gì tốt mà hỏi? Nếu có chuyện xấu, đã sớm đến nói rồi, không đến nói chính là không có chuyện gì, ngạc nhiên làm cái gì?

Chị dâu cả lại bảo Hàn Thanh Tùng cùng ăn cơm.

Hàn Thanh Tùng: “Em ăn rồi, còn phải đi công xã nữa.”

Bà Hàn lập tức nói: “Mấy đi vào huyện một chuyến, dẫn thằng tư trở về mau.”

Hàn Thanh Tùng khẽ nhu mày, “Em tư bị sao vậy?”

Hỏi đến chuyện này, bà Hàn lập tức khóc lên, càng khóc càng ùy khuất, “Còn không phải là chuyện tốt do cô ta làm!”

Vừa khóc, bà vừa bé cong sự thật kể lại câu chuyện một lần, tất nhiên không nói là Hàn Thanh Hoa đi khiếu khích đánh Tam Vượng, chỉ nói Lâm Lam đến nhà khóc lóc om sòm, cầm búa chém người rồi còn đập tù quần áo, trộm tăt cả tiền trong nhà. Sau đó lại sai Đại Vượng đến huyện tố cáo, bắt con trai út của bà lại.

“Mấy mau báo vụ mấy trả lại tiền nó trộm đi, đó là do những năm nay mẹ của mày ăn mặc tiết kiệm để dành được, ba a, con nhất định phải đem về cho mẹ! Có ta trộm tiền của mẹ rồi, chính là đang đâm vào tim gan của mẹ đó _____”

Hàn Thanh Tùng chẳng qua là lẳng lặng đứng yên, chuyện này bí thư chỉ bộ nói là không có chứng cứ.

Ngược lại là Lâm Lam đã tìm được biên lai gửi tiền, sau đó buộc em gái và em trai viết phiếu nợ.

“Ba a, con trai con sinh thật tốt a, con nói đứa bé nhỏ như vậy, tại sao lại xấu như vậy chứ. Thật là giống mẹ của nó mà, xấu xa đến tận tâm can!”

Nghe thấy bà bé cong sự thật như thế, Hàn Thanh Tùng cau mày, mặt trầm như nước, nhưng cũng không nói gì.

Anh đã thăm vấn Triệu Kiến Thiết, cũng tìm Tam Vượng và mấy đứa nhỏ để tìm hiểu tình huớng, còn nói chuyện với mấy người Bí thư chỉ bộ, Chủ nhiệm bảo vệ trị an. Bí thư chỉ bộ cân bản đều sẽ làm người hòa giải, tận lực chuyển lớn hóa nhỏ, dù là như thế, nhưng chuyện em tư đi khiếu khích đập vạc mắng chửi người lại đánh Tam Vượng cũng là sự thực không cách nào che giấu, sau đó bị bắt, cục công an cũng thành lập văn bản tài liệu kỹ càng. Cậu ta bị bắt không phải là bởi vì đánh Tam Vượng, mà là bởi vì có tư tưởng phản động và hành động phản động.

“Mẹ, con còn phải đi công xã, con đi trước.”

“Mấy chờ chút, trước tiên này hãy đi đón thằng tư về a, thằng tư có thể phải chịu khổ đó, từ nhỏ đến lớn, đâu bao giờ chịu tội như vậy a —— con trai của tôi a!” Bà Hàn lại bắt đầu một thanh nước mũi một thanh nước mắt khóc lóc kể lể.

Khóc con trai phải chịu tội, khóc mình ùy khuất, con trai thứ ba hoàn toàn không nghe mình nói nữa, cầm tiền không cho mình mà đưa hết cho vợ a, bây giờ không có cách nào sống nổi nữa a.

Chị dâu cả: “Chú ba, chú nhanh đi bận rộn đi, mẹ, ăn cơm thôi!”

Suốt ngày toàn cần nần lằm bằm, trước kia vợ của em ba làm ẩm ĩ nên không lộ ra chuyện mẹ chồng làm ẩm ĩ, hiện tại vợ của em ba không làm ẩm ĩ nữa, nên bà Hàn đã lộ ra tích cách thích làm ẩm ĩ rồi.

Bởi vì Hàn Thanh Tùng còn có công vụ, phải đi trình diện, cho nên đi trước.

Anh vừa đi, bà Hàn lại cảm thấy ùy khuất hơn, cảm giác như đã hoàn toàn mất đi đứa con trai này rồi.

Hàn Thanh Tùng ra cửa thì đi đến đại đội trước, kết quả bị một người phụ nữ ngăn lại ở ngay đầu ngõ.

Người phụ nữ kia nước mắt chảy ròng ròng, “Anh Hàn, cầu xin anh giờ cao đánh khẽ, tha em trai của em? Nó, nó chính là nhất thời hồ đồ, phạm vào sai lầm, chúng em nhất định sẽ quản lý nó thật tốt, không để nó làm sai nữa. Xin anh hãy thương xót.” Vừa nói cô ta lại tiến lên một bước, đưa tay ra muốn bắt lấy ống tay áo của Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng lập tức né tránh, “Chị dâu này, có việc thì chị đi tìm cán bộ thôn đi.”

Chị dâu chính là cách gọi chung phụ nữ đã có chồng ở nông thôn, không liên quan đến bối phận, tuổi tác, anh căn bản không nhận đây là ai.

Nhìn bóng lúng vồ tình của Hàn Thanh Tùng rồi đi, Lưu Xuân Phương che mặt khóc hu hu chạy đi.

Dr Mọt Từ còn đang khóc rống không ngừng ở bộ đại đội, muốn để Hàn Thanh Tùng tha con mình ra, không biết người nào nghĩ kể cho bà ta, nói đi tìm Lâm Lam cầu tình.

Bà ta lại chạy đến cửa nhà Lâm Lam quý xuống cầu xin, “Vợ của cháu trai à, con hãy làm người tốt đi, tha con của đi đi, nó không dám nữa đâu.”

Lâm Lam đang rất phiền, lúc ăn cơm cô nghĩ đến Hàn Thanh Tùng đã hỏi là không có chân sao, nên cũng không làm gì, trước tiên lấy bóng và vải ra, muốn may chân.

Nhưng nguyên chủ thật sự không có khiếu thêu thùa, hoặc là nói may may vá và khá là xấu, loại việc như may chân này cô căn bản là không biết.

Từ nhỏ trong nhà có chị gái làm, cô không cần phải làm, đến nhà chồng cũng không có cơ hội.

Cho nên nguyên chủ không biết may chân.

Mà Lâm Lam lại càng không biết!

Cô nghiên cứu nhiều lần, thật ra thì trước lúc thu hoạch vụ thu cô đã nghiên cứu qua, nhưng không nghiên cứu được gì.

Cô không nghĩ ra hai lớp vải dày như thế, ở giữa còn có một lớp bông thật dày, làm sao mà dùng kim may được chứ?

Kiếp trước khi còn bé cái chân cô đắp cũng là có sẵn, chưa bao giờ thấy người ta may nó, sau này có công việc rồi thứ cô đắp không phải chân tơ tằm thì cũng là chân lông hay chân độn lông vịt, không đắp chân bông nữa.

Cho nên, tha tay.....

Lúc này Dr Mọt Từ dẫn theo một nhóm người thanh thố to lớn khóc sụt sướt ở trong sân nhà cô, cô thật sự là muốn nổi bão rồi.

Trời mưa nên đất đai đều là bùn nhão, không cần làm việc, không làm việc thì các người cũng không thể đến nhà tôi hành hạ được!

Cô tức giận bưng bưng đặt chân xuống đất, mở cửa đi ra ngoài, “Tôi nói thím này, thím làm gì vậy? Thím bảo tôi bỏ qua cho con trai thím, tôi đâu có làm gì cậu ta, không đánh cũng không trói.”

“Van cầu cô thương xót a, xin thương xót a, đừng bắt con tôi đi ——”Dr Mọt Từ chỉ đứng đó van xin.

Lâm Lam nổi giận, “Cậu ta trộm đồ chính là vi phạm luật pháp chính phủ, hình phạt là do Cách ủy hội quyết định, có liên quan gì với tôi? Tôi nói tha thứ cho cậu ta, không bắt cậu ta thì chính phủ sẽ làm vậy sao? Được rồi, tôi nói không bắt cậu ta nữa đây.”

Đánh thành như vậy, cả thôn đoán chừng đều sẽ sợ hãi, xem ai còn dám đến nhà cô khóc lóc om sòm.

Mấy người chị em dâu trong nhà của Dư Mạt Tử nói thầm, “Giết người cũng chỉ là đầu nằm trên đất, người ta đã quý xuống cầu xin rồi, còn không bỏ qua cho người ta, sao lại có người lòng dạ ác độc như vậy chứ?”

Lúc này Chủ nhiệm bảo vệ trị an đã chạy đến, mắng: “Có thói hay không, muốn đưa đến công xã đi thăm vấn hết sao. Dám ở trong thôn mình vào nhà cướp bóc, còn tưởng là chính mình có lý sao? May mà có Thanh Tùng trở về, nếu là không trở về, bốn người đàn ông hơn nửa đêm đi vào trong nhà toàn là phụ nữ và trẻ em, đây là muốn làm gì? Tại sao không nói đến chuyện này?”

“Không phải là không xảy ra chuyện gì sao? Bọn họ đều tốt cả, con của tôi không trộm được gì cũng không làm cái gì, tại sao lại bắt chúng không tha thứ?” Dư Mạt Tử khóc đến khuôn mặt toàn là nước mắt nước mũi, dính bùn đất tro bụi, muốn bao nhiêu buồn nôn thì có bấy nhiêu buồn nôn.

Chủ nhiệm bảo vệ trị an không khách khí, mặt mặt, “Bí thư chỉ bộ tức giận rồi đó, còn như vậy sẽ bảo tôi phải bắt mấy người, rồi coi như là kẻ xấu mà phê bình công khai đó?”

Dư Mạt Tử sợ run cả người, treo tấm bảng lớn đi quanh phố, đó cũng không phải là chuyện tốt gì.

Bà ta hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Lam một cái, không cam lòng đứng dậy.

Lâm Lam hô: “Bà, đứng lại đó cho tôi!”

Ánh mắt Dư Mạt Tử nhìn về phía Lâm Lam như muốn xéo thịt, “Cái gì?”

Lâm Lam: “Bà trốn mất trắng nhìn tôi là có ý gì? Con của bà làm chuyện xấu, đột nhập vào nhà cướp bóc, bà còn ra về có lý sao? Được lắm, bà đã thành công chọc giận tôi rồi đó, tôi rất tức giận, sẽ không tha thứ. Tôi muốn báo lên Cách ủy hội, phải nghiêm trị, nếu không tôi sẽ không đồng ý!”

Lưu Xuân Phương chen chúc đến đỡ mẹ cô ta, rung giọng nói: “Cô, cô nói thì không tính. Chuyện này là do Chủ nhiệm Cách ủy hội và Cục công an quyết định.”

“Lời này thì có nói đúng rồi.” Lâm Lam cười lạnh, “Cách ủy hội và Cục công an chuyên tiến hành đã kích loại kẻ xấu này, nhà các người nuôi ra loại kẻ xấu này, thì phải tra rõ, xem xem là chuyện gì xảy ra.”

“Cô, cô ngấm máu phun người, vậy, vậy em trai nhà mấy người không phải cũng bị bắt sao?”

Advertisement / Quảng cáo

“Cho nên chúng ta đã ở riêng a.” Lâm Lam nhướn mày, “Các người vẫn nên nhanh chóng đi cầu xin Chủ nhiệm công xã và Cục trưởng Cục công an đi, xem thử bọn họ có phải là cảm thấy trong khu vực thuộc của mình quản lý lại xảy ra chuyện nửa đêm đột nhập vào nhà cướp bóc, như vậy có thể vô tội được thả hay không? Nếu bọn họ cảm thấy là vô tội được thả, vậy tôi sẽ đi Cục công an huyện tố cáo!”

Mẹ nó, anh phạm tội anh còn có lý sao, người bị hại không tha thứ chính là ác độc hả?

Được rồi, tôi đây liền ác độc đến cùng vậy!

Phải xử nặng!

Lúc này Hàn Thanh Tùng trở lại, nhìn quét qua đám người Dư Mạt Tử.

Vóc dáng anh vốn cao lớn, lại không thích nói chuyện, bình thường mọi người thấy anh đều bày ra bộ dạng nghiêm túc, lúc này bởi vì tức giận nên vẻ mặt càng thêm lạnh lùng, một cái quét mắt như vậy, rất nhiều người đều co rúm lại theo bản năng, không dám nhìn thẳng vào anh.

Lưu Xuân Phương đỡ Dư Mạt Tử vội vàng đi đến bộ đại đội.

Những người khác cũng vội vàng rút lui, tránh việc chọc giận Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng nhìn Lâm Lam, “Đừng nóng giận.”

Lâm Lam cười, “Em không tức giận.”

“Có muốn đi công xã hay không?” Là người bị trộm vào nhà, cô có thể đi tham gia dự thỉnh cuộc xét xử.

Lâm Lam nhớ đến tấm chăn trên giường gạch, có chút phiền não, “Không đi đâu, em có chuyện quan trọng hơn phải làm nữa.”

Mắt nhìn thấy càng ngày càng lạnh, còn chưa có chăn đắp.

Cô cũng không thể cứ để người khác đến hỗ trợ may mắn được, trả tiền sao? Vậy nhất định sẽ bị nói xấu, rồi còn bị chụp mũ là tác phong của giai cấp tư sản, cô vừa làm vậy để đã kích Hàn Kim Ngọc và Hàn Kim Bảo đó.

Bản thân mình không thể phạm phải.

Hàn Thanh Tùng gật đầu, “Được, vậy em đi làm việc trước đi.”

Anh vừa muốn đi, Lâm Lam hô hấn, “Anh đạp xe đi đi.”

Cô chỉ chỉ vào nhà chính.

Xe đạp đều đặt ở trong nhà, lúc trước Hàn Thanh Tùng cũng thấy được, biết đó là của em tư, chẳng qua cụ thể đã xảy ra chuyện gì anh cũng không biết được đầy đủ lắm, bởi vì người trong cuộc là Lâm Lam còn chưa có cơ hội nói với anh.

Anh lắc đầu, “Một nhóm người đều đi cùng, đi bộ là được.” Trời mưa đạp xe đạp sẽ không tiện.

Lâm Lam bảo anh hãy mau đi, cô còn phải trở về may mắn nữa.

Hàn Thanh Tùng đi đến bộ đại đội, bốn tên trộm kia đã ăn cơm xong, tất cả đều ưỡ oai không phản chấn, hơn nữa Lưu Xuân Hòa và tên lùn, mắt cá chân còn trật khớp, bác sĩ Xích Cước trong thôn đã xem qua, nhưng mà tay nghề không đủ, cho nên hai người còn đau đến chết đi sống lại.

Triệu Kiến Thiết và tên gầy bị đánh mấy gậy, ngoại trừ việc có chút mơ hồ, thì không có vấn đề lớn.

Vì để chính bọn hắn bước đi, Hàn Thanh Tùng đi tới nhìn một chút, nắm lấy mắt cá chân của Lưu Xuân Hòa bẻ lên một cái.

“A ——” Lưu Xuân Hòa đau đến trực tiếp ngất đi.

Còn tên lùn cũng không kém bao nhiêu, bộ dạng ưỡ oai không phản chấn, bị đau đến giống như hỏi quang phản chiếu, cuối cùng lại sống sờ sờ mà đau đến ngất đi.

Người bên cạnh thấy vậy đều cảm thấy đau chân, thời điểm bị trật khớp rồi bẻ lại, thì đều sẽ phân tán lực chú ý của người bệnh một chút, để cho bọn họ buông lỏng, rồi sau đó thực hiện bất ngờ. Nếu không người bệnh quá khản trương, xương dùng sức, không dễ sửa lại đúng chỗ, rất dễ dàng xảy ra lỗi.

Hàn Thanh Tùng lại cứng rắn nắn chân lại vào lúc bọn họ khản trương nhất, không thể không nói anh có khí lực lớn kỹ thuật tốt, mặt khác cũng không thể không nói hai người kia đau đến quá đáng.

Mặc dù rất đau, nhưng mắt cá chân đã về vị trí cũ, có thể tự mình đi.

Cánh tay của Triệu Kiến Thiết còn rũ xuống nhưng cũng không ai quan cả, thậm chí hệ giống như sắp chết.

Lưu Xuân Phương đỡ Dư Mạt Tử, an ủi bà ta, nói là phải mang theo tiền, đến lúc đó đi Cung Tiêu Xã mua chút quà tặng quý giá, đi cầu xin Chủ nhiệm Cách ủy hội và Cục trưởng Cục công an, tranh thủ giúp cho em trai được vô tội phóng thích.

Cô ta bảo chồng đưa mình đi, đi đường tắt chạy đến công xã trước, rồi nhờ người dẫn mình đi tìm Chủ nhiệm Cách ủy hội.

Kết quả Chủ nhiệm Cách ủy hội nghe nói đến chuyện này, trực tiếp khoát khoát tay, “Các người hãy tìm Cục công an đi, chuyện như vậy cũng là bọn họ quản lý.”

Bọn họ lại đi tìm Cục trưởng Cục công an, kết quả trong cuộc nói cho bọn họ biết, Cục trưởng trước kia đã bị bắt, Cục trưởng mới đến còn chưa nhậm chức.

“Vây, khi nào Cục trưởng sẽ đến nhậm chức vậy? Là người nơi nào?” Lưu Xuân Phương vội vàng hỏi.

Người nọ lật lật tài liệu, “Ai nha, thật trùng hợp, cùng một thôn với các người đó, là quán nhànchuyên nghề Hàn Thanh Tùng.”

Trước mắt Lưu Xuân Phương nhất thời biến thành màu đen.

Chồng của cô ta lại cao hứng, “Ai nha, chính là Hàn Thanh Tùng a, tốt rồi, là người thôn mình, nói một chút là được.”

Lưu Xuân Phương giận đến nước mắt chảy ra ngoài, tại sao mình lại gả cho một kẻ bất lực như vậy chứ?

Xem người ta kia, mặc dù là người đàn bà đánh đá, nhưng mạng thật tốt, gả cho quán nhàn, chuyên nghề chính là Cục trưởng!

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Dắt tay

Edit: Trang Nguyen

Beta: Tiểu Tuyền

Lâm Lam cố gắng một lúc lâu, may mắn kim vẫn không tìm được chỗ để đâm kim, dù sao làm thế nào cũng đều khó khăn.Cô ngồi ở đó sinh hờn dỗi một lát, nhưng thứ này không thể dựa vào thông minh cùng EQ để giải quyết, nó chính là thủ công. Đàng tay tàn (ý nói những kẻ tay chân vụng về, không khéo léo) bị tổn thương không gượng dậy nổi.

Một lúc lâu sau, Lâm Lam cũng không vá ra thành quả, còn đem đầu ngón tay đâm thành nhiều lỗ, lập tức thất bại một trận, dứt khoát đi ra đất vườn chuẩn bị cuộc đất trồng rau.

Mùa đông phải tích trữ cái trắng, củ cải trắng, khoai tây, trong nhà cô có năm đũa tre đấy, đã cảm nhận được áp lực đến từ lương thực và rau dưa.

Sắp đến buổi trưa,cô về nhà, bọn nhỏ lần lượt trở về, cô vội vàng chuẩn bị nấu cơm.

Nhị Vượng cản trước TamVượng, Mạch Tuệ dẫn Tiểu Vượng, Tiểu Vượng lần xoắn cùng vượng vượng và hai con vịt, không nhìn thấy Đại Vượng.

Tiểu Vượng vui vẻ chạy vào: “Mẹ, con thôi ra rồi.” Vừa nói vừa giơ cây sáo chu môi thổi lên.

Ánh mắt Lâm Lam sáng lên: “Tiểu Vượng thật lợi hại!”

Nhị Vượng nói: “Chúng con đi cắt cỏ gặp được hiệu trưởng, ông bảo chúng con cắt một cây cỏ lau, khoét lỗ phía trên.”

Lâm Lam vừa nghĩ thật đúng là sơ sót của mình, lúc mua cây sáo người bán cũng không bỏ lớp màng sáo, cô cũng không để ý đến chuyện này, dù sao cũng chỉ mua về để dỗ trẻ con mà thôi.

Nào biết đầu Tiểu Vượng vô sự tự thông, còn có thể thổi được, thật không đơn giản mà.

Mạch Tuệ vào nhà nhìn thấy trên giường gạch có tấm chăn, vui mừng nói: “Mẹ, có phải con được một mình một chăn rồi hay không?”

Trong nhà chỉ có mình cô bé là con gái, dần lớn lên cũng không thể cùng ngủ chung chăn với đám anh em trai, nhất định phải một giường một chăn. Các anh em trai cũng không có đái ngộ này.

Cô bé vừa nói đi đến vén tấm chăn lên xem thử một chút, Lâm Lam vội vàng ấn xuống: “Đừng làm rối loạn của mẹ, còn chưa vá xong đâu. Nấu cơm trước đã.”

Nhị Vượng nhìn ra trên mặt Lâm Lam có chút gì đó, nó nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ để cho con đến nhờ bác cả giúp đỡ một chút.”

“Bác cả của con còn phải làm việc, trong nhà còn có phải hầu hạ cả một đại gia đình, làm gì còn thời gian chứ.”

Nhị Vượng liến lợ ra nụ cười hài hước.

Lâm Lam nhìn, này, thẳng nhóc nghịch ngợm như con, biết cái gì?

“Nấu cơm nữa à, để mẹ xem đã để dành được mấy quả trứng gà rồi, bữa trưa làm trứng xào cà chua.”

“Mẹ, hay làm trứng xào rau họ, cà chua nấu canh.” Tam Vượng chạy vào, cái trán đầy mồ hôi, lộ ra vết sẹo hình trăng non vô cùng rõ ràng.

Nếu đen thêm một chút thì có thể làm tiểu Bao Công rồi.

Trong lòng Lâm Lam đau lòng: “Được, vậy làm món Tam Vượng thích ăn trứng xào rau họ.”

Trong nhà có ba con gà mái, trứng gà cũng không thiếu, chính là thiếu dầu. Vào lúc nấu cơm bọn nhỏ đều loay hoay với chiếc radio, kết quả xoei xoei cả buổi âm thanh càng ngày càng rè rè, cuối cùng không có điện rồi.

Nhị Vượng liến trách Mạch Tuệ: “Có phải chị lấy trộm đem ra ngoài khoe khoang rồi hay không?”

Gương mặt Mạch Tuệ đỏ lên nhưng không thừa nhận: “Nói bậy, cả ngày chị đi ra ngoài cắt cỏ, lúc nào lấy ra được chứ?”

Tam Vượng cầm lấy một quả cà chua găm đến khuôn mặt đều là nước: “Chị hai, không phải chị cầm radio cho bọn Ngọc Vinh, Mạn Nhi cùng nghe sao?”

Mạch Tuệ đã mất hết mặt mũi, vội vàng đánh TamVượng: “Thế nào, sao chỗ nào cũng đều có em vậy?”

Tam Vượng bỏ chạy.

Lúc này Đại Vượng cười xe đạp chở về một bó cây lớn, cuối mùa thu trong thôn sửa cây, nhóm xã viên có thể nhặt nhánh cây trở về để nhóm lửa.

Có điều cũng chỉ có Đại Vượng dám đi thôn hàng xóm nhặt.

TamVượng núp ở phía sau Đại Vượng: “Anh cả, anh cả, chị muốn đánh chết em.”

Đại Vượng nhìn Mạch Tuệ một cái.

Mạch Tuệ không phục: “Em còn nói lung tung nữa.”

TamVượng: “Em nói lung tung chỗ nào chứ, em đã thấy nhiều lần lắm rồi.”

Lâm Lam hô: “Tất cả nhanh trở về rửa tay ăn cơm.”

Cô lại khuyên Nhị Vượng: “Làm sao lại không vui vậy, chẳng phải chị hết pin thôi sao, cũng không phải hư.”

Nhị Vượng: “Pin đó khó mua như vậy, hết pin chẳng lẽ không phải hư rồi sao?”

Advertisement / Quảng cáo

“Không có chuyện gì a, đừng lo lắng, một lát cha con trở về. Để cha con nghĩ biện pháp.”

Lúc này Nhị Vương mới thoải mái một chút, nhưng vẫn không quên nói Mạch Tuệ một câu: “Mẹ, mẹ phải cẩn thận, đừng nuôi dưỡng Mạch Tuệ giống như cô út, chỉ biết khoe khoang điệu đả.”

Lâm Lam chẳng phải tật xấu của con còn nhiều hơn Mạch Tuệ à.

“Không phải còn có con sao, Nhị Vương của mẹ tài giỏi lại chịu khó như vậy, gian khổ tiết kiệm, chỉ con có thể nghiêng lệch đi đâu được chứ? Có con trông coi chị con, mẹ yên tâm rồi.” Vừa nói vừa vuốt vuốt tóc Nhị Vương khích lệ.

Trong lòng Nhị Vương vui thích: “Vây mẹ phải bảo chị ấy nghe lời con nhiều một chút, chị ấy luôn nói chị ấy là chị nên con phải nghe lời chị ấy.”

“Được được được.” Lâm Lam cười, xoay người lại nói với Mạch Tuệ nói: “Con nhìn Nhị Vương tài giỏi như thế, nấu cơm lại ăn ngon, còn thay con làm việc. Con đồ dành nó một chút, bé trai phải đồ đồ thì nó mới chịu khó chứ sao.”

Mạch Tuệ cười hi hi lên: “Vây mẹ có dụ dỗ cha con không?”

Lâm Lam “Ăn cơm ăn cơm”

Người một nhà ăn cơm, Lâm Lam nói: “Hai ngày nữa trường học sẽ khai giảng, mẹ phải đi nói với hiệu trưởng một chút, cho các con đều đến trường học.”

Một đứa cũng không bỏ sót, dĩ nhiên Tiểu Vương có thể đợi thêm hai năm nữa.

Tam Vương: “Mẹ, lúc ăn cơm có thể đừng nói chuyện này hay không?” Thật là mất hứng!

Lâm Lam thẳng thóc phá phách này!

Tuổi của Nhị Vương cùng Mạch Tuệ vừa lúc, một mực theo Lâm Lam, bị tẩy não nên không mâu thuẫn đối với việc đến trường học.

Tiểu Vương còn nhỏ, không vội, Đại Vương hơi lớn, nó và Tam Vương mâu thuẫn nhất.

“Lúc trước mẹ nói đi học đều là bệnh thần kinh, đó là mẹ nói đùa. Mẹ xin lỗi, bây giờ mẹ cảm thấy đi học mới có tương lai, có thể biết thêm rất nhiều kiến thức, không làm kẻ ngu.”

Tam Vương sờ sờ vết sẹo của mình, hơi có chút ngứa, vẫn không muốn đi học.

Lâm Lam nhìn nó: “Con thích bơi lội, con có biết vì sao con người có thể nổi lên trên mặt nước không? Con biết tại sao sắc nước sẽ bị chết đuối?”

Tam Vương: “Con quạt quạt tay sẽ nổi lên, giống như ăn cơm bị mắc nghẹn, cũng có thể sắc chết.”

Nhị Vương nói: “Thế người chết đuối không quạt tay cũng có thể nổi lên trên mặt nước đấy.”

Tam Vương nghĩ không hiểu chuyện này, nhưng vẫn không muốn đi học.

Lâm Lam cũng không nhiều lời, dù sao đi học là phải đi, chờ Hàn Thanh Tùng trở lại rồi nói.

Một lát sau, bên phía đại đội bộ truyền đến tiếng ồn ào.

Tam Vương vọt cái đứng lên: “Cha con trở về, con đi gọi cha ăn cơm”

Đại Vương để đĩa xuống: “Con ăn xong rồi.”

Lâm Lam “.....”

“Con ăn xong lúc nào rồi hả?”

Đại Vương chỉ chỉ vào rổ: “Con ăn hết hai cái bánh bột ngô.”

Lâm Lam nhìn một chút, quả nhiên trong rổ có ít hơn phân nửa, còn uống một chén canh cà chua trứng, nhưng Đại Vương không ăn trứng trắng rau hẹ. Như vậy chỉ trong thời gian ngắn, nó đã ăn hết hai cái bánh bột ngô. Lâm Lam cắn bàn không phát hiện, ông trời của ta ời, nuôi không nổi rồi! Có cười híp mắt ôn nhu nói: “Đại Vương a, ăn có no không? Đừng để bị đói bụng.”

Đại Vương sợ run cả người: “Ăn no rồi, con đi cắt cỏ.”

Quả một hồi sẽ không còn có mà cắt, bây giờ phải tranh thủ cắt nhiều một chút, phơi trừ cho mùa đông để có cho gia súc ăn. Bây giờ cắt một sọt cỏ, đội sản xuất cho thêm nửa công điểm.

Lâm Lam lại cảm thấy Đại Vương vẫn rất hiểu chuyện.

“Đại Vương, Đại Vương, ăn xong rồi chưa, nhanh lên một chút, bọn họ đều đi, đang chờ cậu đây này.” Phía ngoài có tiếng người la.

Đại Vương nhảy vọt đi ra, nhấc sọt chạy nhanh đi.

Lâm Lam..... Vừa mới nghĩ con có chút tiến bộ đầu mắt rồi, không ngờ vẫn nhảy tót đi chơi như thế đấy. Đứa nhỏ này cũng lười hại, vừa chơi vừa không làm trễ nải việc cắt cỏ, cũng không biết nó chơi cái gì, lên lên lút lút.

Ai da, mẹ vô dụng, còn phải đợi cha ra trận.

Đại Vương mới vừa đi, Hàn Thanh Tùng đã trở lại, Tam Vương đang nói cùng cha rằng mình còn nhỏ, chờ một thời gian nữa rồi hẳn đi học.

Hàn Thanh Tùng: “Chuyện trong nhà, mẹ con quyết định.”

Bước chân Tam Vương liền nặng nề.

Lâm Lam gọi bọn họ nhanh chóng vào ăn cơm. Lúc cha ở nhà, bọn nhỏ đều bị áp lực, nguyên một đám vội vã ăn xong rồi tất cả đều đi.

Trời lạnh Lâm Lam nghĩ Tam Vương cũng không thể xuống nước nên cũng không quản khi gió gì đến nó. Tam Vương ghét Nhị Vương quân Đông quân Tây, không chơi vui thú vị bằng anh cả, vừa nghiêng đầu liền chạy ra khỏi nhà.

Bây giờ Tiểu Vương đã coi mở rất nhiều, chỉ cần Lâm Lam bận việc, thằng bé sẽ theo anh chị.

Nhị Vương và Mạch Tuệ dẫn Tiểu Vương đi ra ngoài cắt cỏ, nhặt củi, có cơ hội cũng đi nhặt lương thực rơi trong đất trở về.

Trong nháy mắt bọn nhỏ đều đi không còn một mống, còn có thể nghe tiếng cãi nhau của Nhị Vương cùng Mạch Tuệ.

Lâm Lam đem một chén trứng trắng rau hẹ còn dư cùng một ít canh bùng ra, cô cũng còn chưa có ăn đây này. Lúc Hàn Thanh Tùng ăn cơm không nói lời nào, giống như Đại Vương, tốc độ không chậm, thoáng chốc đã ăn xong rồi.

Chờ ăn xong, Lâm Lam nhìn chén trứng trắng vẫn còn dư khá nhiều, anh cắn bàn không ăn: “Anh ăn trứng trắng đi.”

Hàn Thanh Tùng: “Anh no rồi, em ăn đi.”

Lâm Lam: tôi sợ một mình anh ăn cơm thấy buồn, cho nên mới chờ anh cùng nhau ăn cơm, anh được lắm, một mình nhanh chóng ăn xong. Cuối cùng ngược lại mình tôi ăn chậm nhất, xem ra sau này tự mình ăn trước vẫn tốt hơn.

Cô tò mò sao Hàn Thanh Tùng trở lại nhanh như vậy: “Những người đó bị xử phạt như thế nào? Loại người này hẳn nên xử phạt thật nặng, ảnh hưởng quá xấu, nếu ai cũng có thể tùy tiện xông vào trong nhà người khác, sau này dân chúng làm sao dám yên tâm mà ngủ được chứ?”

Dựa theo sự hiểu biết của cô, loại ăn cắp này bình thường đều do các ủy viên đại đội tự mình xử trí, áp giải đạo phố, mở đại hội công khai xử lý tội lỗi, sau đó tiếp tục bắt đầu làm việc, sau khi làm ruộng thì cách ba đến năm ngày sẽ mở hội nhóm đấu phê phán, hơn nữa loại kẻ xấu này một khi tội danh đã cãi lên thì không rửa sạch được, chỉ cần có nhiệm vụ chính trị đều lấy bọn họ ra đùa cợt.

Đĩ nhiên, nơi này không gian làm việc cũng rất lớn.

Trong thôn mọi người đều thông đồng với nhau, chỉ cần không phải giết người, bình thường cũng sẽ tha thứ. Nói thí dụ như Lưu Xuân Hòa, mặc dù nửa đêm đột nhập ăn cắp rất đáng trách, nhưng tội không đáng chết, cùng thôn đều có quan hệ thân thích, ngẩng đầu không thấy cùi đầu vẫn nhìn thấy, chỉ cần không phải hắc ngũ loại(*), tất nhiên Hàn Vĩnh Phương cũng mở một mặt lưới cho hắn.

(*): Hắc ngũ loại: là thân phận chính trị mà đảng cộng sản TQ phân chia khi bắt đầu cách mạng văn hóa gồm: địa chủ, phú thương, phần tử phản cách mạng, tội phạm, phe bảo thủ. Là giai tầng chính trị không được đối xử ngang hàng trong ba mươi năm đầu thống trị của đảng.

Bên ngoài thôn theo quy tắc muốn trục xuất hắn ra khỏi thôn đi đến nơi chịu phạt, người khác không có quyền xử trí.

Trục xuất trở về, có thể chịu phạt hay không, vậy thì phải xem cán bộ thôn người ta quyết định cùng với quan hệ giữa người đó và cán bộ thôn thế nào.

Giống như Triệu Kiến Thiết có chút ít quan hệ, lúc trở về thị trấn nhiều lắm là bị giáo dục một trận, viết giấy cam kết không được tái phạm nữa. Nặng lắm thì giống như người gầy với thằng lùn kia, có khả năng cũng bị công khai xử lý tội lỗi một trận, lưu lại án đặc biệt, sau đó không có chuyện gì.

Nếu như vậy, cô cảm thấy bọn họ quá có lợi rồi, bây giờ cảm thấy Đại Vương đánh một trận kia mới há giận lắm sao, cho dù tha bọn họ cũng không lỗ.

Theo cô thấy, mấy phần tử trộm cắp này cũng đáng hận như tù nhân phạm tội chính trị kia. Rất nhiều phạm nhân chính trị hoặc tội phạm kinh tế cũng không phải thật sự phạm tội, có điều viết vài thứ không phù hợp yêu cầu hoặc nói gì đó nên mới bị xử phạt mà thôi.

Nói thí dụ như sắp đến cuộc vận động rồi, cấp trên yêu cầu đơn vị cũng làm vận động, yêu cầu tổ giác lẫn nhau, phê bình bản thân hoặc lúc viết sai khi sao chép báo chí, tính sai sổ sách v...v...

Cái này đơn giản chỉ là vì đấu tranh mà đấu tranh.

Nhưng mấy người này tuyệt đối không oan uổng, nửa đêm đột nhập vào nhà trộm cắp, nói không chừng còn có thể diễn biến thành gây thương tích cho người rồi cướp bóc, vô cùng ác liệt.

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Tạm thời bị nhốt trong công xã, chờ hai ngày nữa sẽ có kết quả xử phạt cuối cùng.”

Dựa theo quá trình cần phải điều tra lấy chứng nhận, xem lại có phải trước kia có tiền án hay không, quan trọng nhất xem thành phần của bọn hắn. Nếu thành phần không tốt thì chồng thêm tội, nếu thành phần tốt thì có thể theo nhẹ xử phạt.

Theo ý của chủ nhiệm cách ủy hội, đoán chừng còn phải suy nghĩ thêm những người này có bối cảnh gì hay không, ví dụ như Triệu Kiến Thiết, chú của hắn giống như có chút quan hệ với cách ủy hội của huyện. Hàn Thanh Tùng sẽ không nói những chuyện này.

Lâm Lam thật vui mừng, giam lại thì tốt, phải nghiêm khắc trừng phạt những kẻ xấu này!

*

Sau đó ở nhà họ Hàn, bà Hàn ăn cơm cũng không vô, trên mặt dán đầy thuốc dán, không ngừng rên rĩ ai nha ai nha, làm bầm làm sao bây giờ con thứ ba còn chưa dẫn con thứ tư trở về đây chứ.

Lúc này Lưu Xuân Phương đỡ Dư Mạt Tử đi vào: “Chị dâu, cầu xin chị giữ cao đánh khẽ a——”

Anh cả Hàn nhìn, ngăn cản bọn họ: “Lâm gì vậy chứ, đi công xã mà cầu xin.”

Lưu Xuân Phương run giọng nói: “Anh cả, mẹ em muốn nói hai câu với mẹ cả.”

Anh cả Hàn không chịu, đuổi bọn họ đi: “Không có gì để nói.”

“Để cho bọn họ đi vào!” bà Hàn hô to ở trong phòng.

Dư Mạt Tử đắc ý nhìn anh cả Hàn, lôi kéo con gái vào phòng.

Vừa vào trong Dư Mạt Tử bắt đầu khóc kè: “Chị dâu cả à, chị phải cứu con trai của em. Cũng tại tên trời đánh thánh đấm Triệu Kiệt Thiết kia, hắn từ trong miệng con thứ Tư của chị nghe ngóng được 1.500 đồng tiền kia, lại khuyến khích con trai em đến dò thám trộm tiền đó.”

Anh cả Hàn tức giận nói: “Bà nói cái gì vậy hả, rõ ràng chính Lưu Xuân Hòa nhà các người thông đồng với người ngoài đến trộm tiền trong thôn, sao bầy trách lên đầu em tư nhà chúng ta?”

Bản thân em Tư còn bị theo dõi xem có tội danh phản động hay không, nếu giữ lại thêm tội cấu kết trộm cắp với người ngoài, vậy còn chịu nổi sao?

Anh cả Hàn cũng sợ bà bọn nhỏ nghe lời lừa dối của Dư Mạt Tử, vội vàng nói ra thiệt hại, để mẹ già biết rõ Dư Mạt Tử không có ý tốt.

Chỉ tiếc nào bà bọn nhỏ không có quẹo cua, lúc này trong lòng bà vô cùng căm ghét Lâm Lam. Bà chỉ muốn buộc con thứ ba dẫn con thứ tư trở về, không muốn chậm trễ dù chỉ một ngày. Bà bọn nhỏ quát lớn đưa con cả: “Con căm miệng, đừng nói lời vô dụng, trước tiên dẫn em trai con về đây mới là chính sự.”

Chị dâu Hàn liền kéo ống tay áo anh cả Hàn, để anh đừng xen vào việc của người khác.

Dư Mạt Tử bắt đầu lừa dối bà Hàn, như thể nào như thế nào, bà Hàn nghĩ đến con thứ Tư của mình bị nhốt trong huyện, lúc này cũng đồng bệnh tương liên với Dư Mạt Tử.

Giọng nói Lưu Xuân Phương mềm mại nói: “Mẹ cả, lúc này anh Ba nhà mọi người thật lợi hại, chuyển nghề làm trưởng cục công an công xã, những chuyện nhỏ nhặt như trộm vặt móc túi này cũng là anh Ba xử lý đấy. Chỉ cần anh ấy nói một câu, cho dù là anh Tư hay Xuân Hòa nhà chúng con đều sẽ không có chuyện gì.”

Cô nói xong cầm hai đồng tiền ra: “Mẹ cả, lúc này không dư dả, chờ một thời gian nữa sẽ đưa hai mét vải cảm ơn mẹ.”

Đây chính là được chuyện tất có hậu tạ.

Bà bọn nhỏ không nhìn thấy hai đồng tiền kia, bà bị tin tức Dư Mạt Tử mang đến làm khiếp sợ, con thứ ba đi công xã làm quan rồi? Cái thằng bất hiếu này, nó lại không nói với mình! Đây là nó ra ở riêng rồi, sợ mẹ mình thom lây mà! Bà Hàn giận đến hai mắt bốc lửa!

Cô Út đang lười biếng dán tai ở phòng chính nghe thấy hậu tạ hai mét vải, liền đến đây xem một chút, cũng khuyến khích mẹ cô đi tìm anh ba.

“Nhất định là do người đàn bà chanh chua kia làm chuyện xấu, không để anh Ba ra mặt bảo lãnh người.”

Lập tức Lưu Xuân Phương lôi kéo tay cô: “Vẫn là em Thanh Sam biết chuyện.”

Trong lòng cô Út rất hướng thụ: “Mẹ, anh ba con trở về cùng lúc với bọn họ, chúng ta đi tìm anh ấy.”

Anh cả Hàn còn muốn khuyên, lại bị bà Hàn mắng một câu: “Chúng bầy đều ước gì thằng tư không trở về, đều là lòng dạ hiểm độc.”

Anh cả Hàn bị chửi đến sắc mặt tái đi, nóng lòng muốn giải thích, bà bọn nhỏ căn bản không nghe, một nhóm người ồn ào hướng đến nhà Lâm Lam.

Anh cả Hàn còn nói đi tìm cha đến chủ trì đại cục.

Chị dâu cả chăm chọc nói: “Anh thật quá trung thực, cái gì cũng không hiểu.”

Mấy ngày qua ông Hàn không nói lời nào, cơm cũng không muốn ăn, mọi người đều không thấy mặt, căn bản đều trốn làm việc trong vườn. Nói rõ ông muốn bà bọn nhỏ đi làm ầm ĩ nhà con thứ ba, buộc con thứ ba dẫn con thứ tư trở về. Muốn để ông trở về chủ trì đại cục, nắm mơ đi. Không nhìn thấy hai vợ chồng lão Nhị giống như rửa đen rút đầu không lộ mặt sao?

Theo ý cô lão Tư mà trở lại, rõ ràng chính là xui xẻo, lỗ là nhất cho phòng lớn của bọn họ, tốt nhất phải giam lại cho trong nhà cũng được yên tĩnh xuống.

Anh cả ngốc nghếch này lại muốn đi theo thu xếp, thật là ngốc chết đi được. Chị dâu cả tức giận muốn chết, nhưng cũng hiểu tính tình người đàn ông của mình, cần bản không chịu nghe lời cô nói, đi xem nhà em ba một chút.

*

Com nước xong Lâm Lam chuẩn bị tiếp tục vá chân, lại sợ Hàn Thanh Tùng nhìn thấy chê cười, liền hỏi anh: “Đừng rồi, không phải anh chuyển nghề rồi sao? Được sắp xếp công việc gì? Có muốn đi làm hay không?”

Hàn Thanh Tùng nói: “Đi công xã quản trị an, buổi sáng đã trình diện với phía trên. Không có việc gì thì không cần đi mỗi ngày.”

Mặc dù anh có ba chức vụ, nhưng thật ra bây giờ đến cục công an chỉ để bày trí, nhóm xã viên cũng bị đối sản xuất bó buộc làm việc, lại không có tội phạm khác. Đơn giản chính là tiếp nhận mấy tội phạm chính trị... cái này cũng không cần anh tự mình đi áp giải.

Ba chức vụ của anh, chủ yếu vì gom góp tiền lương, tranh thủ chuyển nghề để tránh cho anh bị lộ là.

Lâm Lam suy nghĩ đó cũng không khác gì chủ nhiệm bảo vệ: “Cho anh làm Đại đội trưởng dân binh ở công xã hả?”

Cũng coi như cùng cấp bậc, chẳng qua là Đại đội trưởng dân binh cũng không cách nào so được với Đại đội trưởng kia, kém xa đó. Tóm lại cũng có tiền lương, rất tốt, vẫn mạnh hơn so với trở về làm ruộng.

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Không khác lắm.” Dù sao hiện tại dân binh đều do anh quản.

Lâm Lam đối với công việc của anh không ôm nhiều hy vọng, trong thôn chủ nhiệm bảo vệ không có tiền lương, chính là được cộng thêm một chút công điểm, dường như Đại đội trưởng dân binh công xã trước kia cũng không có mấy đồng tiền. Một tháng đoán chừng không đến mười đồng tiền.

Hiện tại trên tay cô có hơn hai ngàn đồng tiền, không cần mười mấy đồng này. Có điều nói như thế nào cũng là làm cán bộ, có phiếu nhận lương thực cùng phiếu vải thực phẩm phụ. Đây là Lâm Lam thích nhất.

Chẳng những nông dân không biết tiền, trừ phiếu vải phiếu dầu hoả, những thứ khác cần bản không có gì. Hiện tại Hàn Thanh Tùng có chức vụ, đến lúc đó có thể mua nhiều thứ thêm một chút.

Cô suy nghĩ anh vừa trở về, trừ công xã cũng phải giữ liên lạc với đại đội cùng đám cán bộ, liền nói: “Anh chỉ cần để ý đến công việc của mình thôi.”

Hàn Thanh Tùng nhìn chiếc chân trên giường gạch: “Không có gì bận rộn, em đang vá chân à?”

Anh đưa tay kéo chiếc chân Lâm Lam để ở trên giường gạch.Lâm Lam vội vàng ngăn lại: “Đừng động vào, em tự mình làm được!”

Bàn tay to của Hàn Thanh Tùng đã kéo ra, đem chân gạt ra, lộ ra đường chỉ bên trong xoắn lại một nui.

Trước đó Lâm Lam xỏ chỉ có chút dài, may hai kim thì bị gút chui, lúc này biến thành từng viên tròn tròn như hạt mận, ở nơi đó không tiếng động đưa cọt.

Hàn Thanh Tùng: “.....” Nhịn không được đôi chân này nhũn lại.

Lâm Lam..... Mất cái mặt già.

Hàn Thanh Tùng đã nhặt cây kim lên: “Anh giúp em”

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam hoảng sợ nhìn anh, không phải anh muốn diễn Đông Phương Bất Bại gì đó chứ, đạo tặc thù hoa.

Hàn Thanh Tùng đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của cô, lộ ra một nụ cười, đưa tay về phía cô. Bàn tay anh thon dài, khớp xương rõ ràng, bàn tay nhìn rất đẹp, chỉ là trên tay có rất nhiều vết chai cùng vết thương.Lâm Lam đưa tay cảm, cứng gờ, cái tát này nếu đánh vào mông trẻ con bảo đảm rất đau: “Lại để cho ngài chê cười nữa rồi.”

Hàn Thanh Tùng.....

Anh thuận thể cầm tay cô, bàn tay to khoan hậu thoáng chốc bao trọn tay cô. Bàn tay anh to khô ráo ấm áp, còn mang theo độ mạnh yếu do nhiều năm huấn luyện.Cảm giác này khiến cho Lâm Lam có chút kỳ quái, tim đập rộn lên, vội vàng đem tay rút ra.

Hàn Thanh Tùng: “Kim?”

Gương mặt Lâm Lam đỏ lên, anh muốn kim may à, nằng từ rỏ may và vội vàng lấy kim ra.

Hàn Thanh Tùng thử một chút, đem kim từ từ nắm lên trên đầu ngón tay, bắt đầu biến thân thành mẹ già hiền lành và chân.

Lâm Lam!!!

Hàn Thanh Tùng vốc dáng cao lớn, ngồi như vậy ở trên giường gạch càng lộ ra chiếc giường nhỏ nhắn, chỉ thấy tay phải anh nâng ở bên dưới chân, tay trái cầm kim, bắt đầu từng kim từng kim may vá.

“Chân quá dày, bông cũng cũ, lúc em đâm kim xuống nền đâm xéo xéo xuống, cũng đâm xéo đi lên.” Hàn Thanh Tùng còn đang giảng giải yếu điểm cho cô.

Lâm Lam nhìn đến ngây người, hiện tại ứng với câu người đàn ông lúc làm việc nhà là đẹp trai nhất.

Mấy phút đồng hồ sau, Hàn Thanh Tùng nói: “Cần tìm phấn vẽ một đường thẳng, nếu không sẽ vã lệch.”

Lâm Lam chồm qua xem một chút: “Không lệch, rất tốt.”

Nếu có lệch cũng vã tốt hơn cô. Nhưng Hàn Thanh Tùng vẫn để xuống, “Anh đi qua nhà chị dâu mượn.”

Lập tức Lâm Lam nói: “Em đi”

Thoáng chốc cô mượn được phấn, vẽ một đường thẳng tắp trên tấm chân, dưới sự chỉ huy của Hàn Thanh Tùng vẽ mấy đường phấn trắng.

“Cứ theo khe hở này, thì sẽ không lệch.” Anh bắt đầu tiếp tục vá chân.

Lâm Lam liền học theo: “Em từ nơi này bắt đầu vá, hai chúng ta cùng nhau làm chắc là nhanh hơn một chút.”

Cô nghe Hàn Thanh Tùng nói bí quyết, cảm thấy nắm giữ không thành vấn đề, chẳng qua bàn tay ở phía dưới không nhìn thấy, một kim đâm xuống dễ dàng.....

“A!” Cô hít hà một tiếng, vội vàng đem tay rút ra.

Hàn Thanh Tùng ném kim chỉ ra, cầm lấy bàn tay cô, bóp chặt, có giọt máu trào ra.Lâm Lam sợ anh giống như trong TV đem đầu ngón tay của mình ngâm trong miệng, hốt hoảng vội vàng rút tay về: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, người nào vá chân không bị đâm hai ba cái chứ.”

Hàn Thanh Tùng: “Vẫn nên để anh vá, rót cho anh ly nước uống.”

Lâm Lam cảm thấy anh mang về, cũng nấu được một ấm nước: “Trong nhà còn chưa có mua bình thủy nước nóng, nước cũng gần lạnh rồi.”

Hàn Thanh Tùng tỏ vẻ không sao: “Ồ bên ngoài thường xuyên uống nước lạnh, không có chuyện gì.”

Lâm Lam đem ly trà đưa cho anh, nhưng anh liền từ tay cầm ly của cô cúi đầu uống nước, Lâm Lam không thể làm gì khác hơn là phối hợp nghiêng ly xuống.

Uống xong, cô thấy trên miệng anh còn dính giọt nước sợ nhỏ giọt lên chân, đưa tay lau cho hắn.Ai ngờ Hàn Thanh Tùng đang dùng đầu lưỡi mình liếm xuống, vừa vận liếm trong lòng bàn tay của cô.

Dường như tê tê ngứa ngứa giống như bị điện giật, Lâm Lam rút tay về vô cùng nhanh chóng, vì che dấu sự bối rối của mình nên cô liền cầm lấy ly trà đưa lên miệng uống để xuống.

Uống xong có mới ý thức được đây là ly trà Hàn Thanh Tùng đã uống, liền có chút ngượng ngùng.

Hàn Thanh Tùng phát hiện sự thay đổi trên mặt cô, một lát lộ ra ngượng ngùng, về mặt một lát lại có chút giáo hoạt, một lát lại là bộ dạng đương nhiên, không rõ cô đang nghĩ gì mà trong lòng không ngừng xoay chuyển, chỉ cảm thấy rất thần bí.

Lâm Lam cảm giác ánh mắt anh mang theo nhiệt độ, trong lòng có chút bối rối, vội vàng nói: “Còn chưa thu dọn bao đồ của anh kia.”

Cô vội vàng đi thu dọn túi đồ lớn của Hàn Thanh Tùng.Bên trong chủ yếu là quần áo. Có hai bộ quần áo bảo vệ, còn có hai bộ quần áo xuân thu, có quần trang nửa, hai đôi giày để thay đổi, vài đôi bít tất có vài mụn vá, còn thêm một chút linh tinh vụn vặt khác. Hàn Thanh Tùng đều tự mình giặt giũ sạch sẽ.Còn có hai cục xà bông, hai cây cạo râu cùng một hộp lược dao. Lâm Lam còn tìm ra một vài loại phiếu xếp chồng, phiếu com quân đội đều thông dụng cả nước, còn có vài phiếu vải gạo, phiếu đi đường. Lâm Lam phát hiện phiếu com này có kèm theo dấu, có thể đi mua lương thực cùng dấu ăn rồi!

Cô lại lấy ra một cái mền bằng nhôm, nặng trĩu thiếu chút nữa trật cổ tay.Nặng như vậy? Chẳng lẽ bên trong dấu vàng? Cô mở ra nhìn xem, sáng ngời chiếu thẳng vào mắt, hóa ra là huân chương quân công.

Một cái, hai cái, ba cái, tràn đầy cả mền com luôn!

Cô cầm lên ngó ngó, cái này phải dốc sức liều mạng bao nhiêu a?

Cô không khỏi quay đầu nhìn lại Hàn Thanh Tùng.Từ thế ngồi của anh thẳng đứng, ngồi quay lưng về phía cô, dưới ánh mặt trời lộ ra gương mặt góc cạnh hoàn mỹ, mày rậm mũi cao, đôi môi dày mỏng vừa phải, cái cảm hơi vĩnh lên phía trước.Còn rất đẹp trai nữa nha.

Hàn Thanh Tùng cho rằng cô có việc, liền quay đầu nhìn về phía cô.

Lập tức Lâm Lam ngượng ngùng cúi đầu tiếp tục thu dọn bao đồ, còn có mấy cuốn sách quý, bút ký lớn cỡ bàn tay. Từ trong sách một phong thư rơi ra.

Cô phát hiện không có địa chỉ gửi thư và người gửi thư, chỉ có đơn vị thu nhận thư, loại tình huống này là có người nặc danh gửi thư.

Cô nhất thời tò mò lấy lá thư ra nhìn thoáng qua, vừa nhìn đã khiến cô sợ hết hồn.Trong thư báo Hàn Thanh Tùng quan hệ nam nữ bất chính, không xứng tiếp tục làm quân nhân, cần phải đuổi về nhà.

Trong lòng Lâm Lam xi một tiếng, viết gì mà trăm ngàn chỗ hở, vừa nhìn cũng biết chính là nói bừa..... mẹ ơi, cô đột nhiên nhớ ra, này, đây không phải là trước khi “cô” uống thuốc trừ sâu tìm người viết sao!!!

Lâm Lam lúng túng đỏ mặt hỏi lành.

Chắc là Hàn Thanh Tùng cũng đoán được “cô” làm? Anh trở về lại không lập tức trả lời cô, cô phải anh đợi trong lòng ghen đủ rồi tìm cơ hội tinh sỏ với cô hay không?

Trong lòng Lâm Lam nhất thời có chút bất ổn, không nhìn được nhìn trộm. Hàn Thanh Tùng đang ngồi trên giường gạch.

Anh cảm giác được ánh mắt của cô, lại nhìn qua cô.

Lâm Lam làm bộ cái gì cũng không biết đem thư lạng lẽ nhét trở về, làm như không có việc gì lấy ra một quyển sách đó vui vẻ nói: “Anh còn đem truyện về đây đây này.”

Cô làm như không có gì mở ra xem “Sách Hồng Bảo a, chúng ta cũng có sách Hồng Bảo nè.”

Phía trên có ghi phê bình chủ thích của anh, thật ra chính là những lời tâm đắc trong lòng mà thôi... ví dụ như nghe Chủ tịch M nói... cùng hướng đi của Đảng như thế nào.

Hàn Thanh Tùng học biết chữ ở trong bộ đội, nét chữ kia sắt đá cứng cáp, thật là dùng mười phần sức lực.

Chỉ là —— quá xấu!

Cô lại lật trang sách, tò đầu tiên sao chép lời nói của chủ tịch M, phía sau viết vài câu cảm tưởng của mình, nói trắng ra không có một chút sáng tạo văn học gì cả, ở trong mắt Lâm Lam xem ra không khác bắt chước là mấy, đơn giản đáng yêu đến buồn cười.

Cô thấy nhìn không được hai mắt cong cong.

“Em biết đọc sách?” Giọng nói trầm thấp của Hàn Thanh Tùng đột nhiên vang lên từ phía sau.

Lâm Lam sợ hết hồn, ngạc nhiên nhìn anh, anh đến gần từ lúc nào?Một chút động tĩnh cũng không có!

“Tạm được!” Cô một bộ dạng không chịu thua kém, thuận miệng đáp một câu.

Chỉ nhớ đúng bốn chữ.

Ánh mắt Hàn Thanh Tùng lộ ra tia nhẹ nhõm vui vẻ, mới vừa rồi cô lật sách chuyên chú, còn tưởng rằng cô xem hiểu đấy.

Lâm Lam dò xét nụ cười trong ánh mắt của anh, phát hiện anh cười lên đẹp nhất hơn so với không cười: “Các anh ở bộ đội thật tốt, còn có thể học biết chữ, anh dạy cho em đi chứ.”

Học thêm vài thứ cũng không sao cả, chỉ cần có mục đích và làm việc, sau này mình có thể lấy cơ đi học biết chữ rồi.

Ngược lại Hàn Thanh Tùng cũng không từ chối, bàn tay to của anh dẫn vào cánh tay Lâm Lam đưa tay vào trong bọc, lấy vài cuốn sách ra, thuận tiện đem lá thư được cất trong túi áo của mình. Anh lấy lá thư đặt vào trong tay Lâm Lam: “Giao cho em bảo quản.” Sau đó anh trở về tiếp tục vá chân.

Lâm Lam liền chọn lấy một quyển sách bên giường, mở ra trang đầu tiên để anh dạy, sau đó lại muốn học từ thứ hai.

Hàn Thanh Tùng: “Trước học trang thứ nhất, nhớ kỹ rồi học tiếp.”

“Anh chỉ em đọc hai trang, em học nhiều một chút, học đi học lại như vậy sẽ nhớ kỹ hơn.”

Hàn Thanh Tùng liếc nhìn có một cái, hai mắt cô trong trẻo trong suốt, giống như ánh mắt trẻ con đơn thuần hòa nhã, không giống những phụ nữ khác tràn đầy tính toán như vậy, không khỏi ngẩn ra.

Lâm Lam nháy mắt mấy cái: “Tại sao lại dùng ánh mắt như thẩm tra phạm nhân nhìn em?”

Lập tức Hàn Thanh Tùng dõm đi tầm mắt: “Nói lung tung, trước hết em đọc trang đầu tiên cho tôi nghe.”

Lâm Lam cố ý đọc sai mấy chữ, Hàn Thanh Tùng chỉnh lại cho đúng.Lâm Lam cười nói: “Trước đó em cũng biết chữ, không cần viết, anh dạy nhiều thêm mấy trang đi.”

Hàn Thanh Tùng lại dạy hai trang. Lâm Lam đều đọc biết, còn có thể đóng sách lại đọc thuộc lòng.

Trong ánh mắt Hàn Thanh Tùng có kinh ngạc cùng khen ngợi.

Lâm Lam đắc ý nho nhỏ nói: “Bí thư chỉ bộ vốn có tổ chức học tập, đàn ông thì đi đại đội bộ học, phụ nữ ở nhà đọc thầm mấy câu, em cũng đọc thầm nhiều nên có thể nhớ kỹ.”

Cô lại có tiến bộ hiểu học như thế?!

Hàn Thanh Tùng lại liếc nhìn cô một cái, trong lòng rõ ràng có một tình cảm xa lạ nào đó bắt đầu khởi động, nhớ đến lần trước cô hôn trên mặt anh một cái, ngực không khỏi nóng lên.

Anh quyết định tiếp tục vá chân.

Lâm Lam đọc sách, giọng nói trầm bổng du dương, vừa giống học sinh tiểu học bắt đầu thay đổi trí nhớ, lại có một loại cảm giác đáng yêu giống như thiếu nữ.

Hàn Thanh Tùng cảm thấy không có cách nào tiếp tục vá chân được.

“Anh dạy em viết chữ.” Anh nói như vậy, lẽ tai không nhìn được dò lên.

Lâm Lam nhìn thấy tẩy quạt hương bồ quạt quạt cho anh: “Không cần, anh và chân đi.”

Cô đã vá chân một chút rồi, nhìn xem khiến Hàn Thanh Tùng mệt mỏi luôn rồi kìa, cả chớp mũi đều toát mồ hôi.

Máu chốt có không muốn đi theo học viết chữ với Hàn Thanh Tùng, chữ của cô đẹp hơn chữ của anh, ngộ nhờ khiến anh tự ti thì làm sao đây?

Rồi nói, nhờ ra anh nhạy cảm hoài nghĩ cô thì làm sao, cô cũng không muốn lộ ra sơ hở.

Cô chỉ cần học biết chữ cùng anh, sau này mình có viết thì nói đã học cùng con là được.

Hắc hắc.

.....

Đang nói bà Hàn được đám người Dư Mọt Từ vây quanh chen vào sân.

“Thằng ba đâu, thằng ba!” bà Hàn gắt giọng kêu lên.

Hàn Thanh Tùng vội vàng xuống giường đi ra ngoài nghiêng đón, Lâm Lam nhanh chóng theo ra ngoài, giống như tùy ý nói: “Em cảm thấy anh vẫn nên nhanh chóng báo lãnh chú tư về, nếu không mẹ chồng sẽ không yên tĩnh đâu.”

Hàn Thanh Tùng đến sân, nhìn một nhóm người, nhủ mảy: “Mẹ, mọi người đây là?”

“Ba à, con cũng làm cục trưởng rồi, làm sao không nói với mẹ chứ, mẹ làm sao cũng phải làm mấy bàn đề chúc mừng.” Giọng nói bà Hàn âm trầm, bộ dáng không có một chút chúc mừng.

Hàn Thanh Tùng: “Mẹ, vì nhân dân phục vụ chẳng phân biệt chức vụ, đều là vinh quang, cục trưởng cũng không có gì.”

Về mặt Lưu Xuân Phương đẩy sừng bái nhìn Hàn Thanh Tùng: “Cục trưởng dĩ nhiên giỏi rồi. Thay ủy hội nói lên tất cả, toàn bộ trị an ở công xã đều thuộc quyền quản lý của cục trưởng.”

Lâm Lam không ngờ Hàn Thanh Tùng lên làm cục trưởng, đang âm thầm cao hứng đây này, nhìn thấy ánh mắt kìa của Lưu Xuân Phương liền không vừa mắt, chán ghét cô ta: “Rất giỏi cũng không liên quan đến cô!”

Lưu Xuân Phương sừng sốt, nhưng ngay sau đó tức giận nói: “Cục trưởng của thôn chúng ta đây, đương nhiên có liên quan với tôi.”

Hàn Thanh Tùng nói: “Tôi làm cục trưởng chính là chủ nhiệm bảo vệ trụ sở.”

Lập tức bà Hàn nói: “Vây làm sao có thể giống nhau, con có thể làm cán bộ công xã rồi đây, Thanh Tùng a, mau đưa em trai con trở về. Con là cục trưởng, con nói một câu sẽ giải quyết chuyện này.”

Hàn Thanh Tùng: “Mẹ, vì nhân dân phục vụ không thể làm việc riêng trái pháp luật.”

Anh vốn nghiêm túc, lúc nói lời này lại càng nghiêm trang.

Bà Hàn bị ghen hợm thoáng dừng một chút, nhìn con mình: “Thằng ba, mẹ không báo con làm chuyện gì trái luật, do em con không hiểu chuyện, con đưa nó trở về rồi chúng ta từ từ dạy dỗ thật nó.”

Dư Mọt Từ cũng nói theo: “Đúng rồi đúng rồi, Xuân Hòa nhà chúng ta cũng như vậy, là trẻ con không hiểu chuyện, đưa về phải dạy dỗ thật tốt.”

Bà lại tỏ khó với bà Hàn: “Chỉ dấu loan, chị nói xem thằng nhóc đó cho đến bây giờ cũng không có phạm cái tội kìa, một đứa trẻ tốt đẹp bị bắt nhốt ở nơi đó, cả đêm đói bụng chưa kể còn bị nói lấp nữa a ——”

Dư Mọt Từ càng nói càng oán hận.

Nửa đêm hôm qua bà biết con trai bị bắt giữ, nghĩ muốn đi đoạt lại, kết quả lại bị lão bí thư chỉ bộ nắn tra lại, nói hơn nửa đêm Hàn Thanh Tùng người ta vừa trở về ngủ, ghen một bụng tức, nếu bà ta dám gây ra chuyện gì thì đảm bảo con trai bà còn phải chịu đau khổ.

Bà thật vất vả mới đợi đến hừng sáng, chờ Hàn Thanh Tùng đưa người đến bộ đại đội đây này.Lúc ấy nhìn bộ dạng con mình nửa chết nửa sống, bà ta đem tổ tông mười tám đời của cả nhà Hàn Thanh Tùng nguyên rủa một lần.

Kết quả Hàn Thanh Tùng chỉ trong chớp mắt liền trở thành trưởng cục công an, bà còn phải cầu tình, thật sự một búng máu cũng muốn nôn ra ngoài.

Lâm Lam nhìn mẹ chồng và Dư Mọt Từ một người hát một người vẽ gây áp lực cho Hàn Thanh Tùng, cô liền nói: “Chú tư nhất thời hồ đồ, tôi không truy cứu, dạy dỗ một chút là được, nếu thuận tiện thì báo lãnh cho chú ấy trở về.”

Trước mặt mọi người làm người tốt, mẹ chồng già như vậy nếu ở bên ngoài chửi bới cô muốn giết chết chú tư thì người ta cũng không tin.

Lập tức bà Hàn nói theo: “Đúng vậy a, thằng ba, con nghe vợ con cũng nói như vậy rồi, bọn ta cũng không tức giận nữa, con đưa thằng tư trở về nhé.”

Hàn Thanh Tùng lại nói: “Quốc có quốc pháp, quân có quân quy, làm việc theo luật, ai cũng không oan uổng. Không được làm việc trái với pháp luật, không được thu nhận hối lộ, không được có tác phong bại hoại, đây là yêu cầu đối với đảng viên nhân dân, bất kỳ cán bộ nào cũng không được vi phạm. Ngay cả con nếu không tuân theo, con cũng phải đi lao động cải tạo.”

Bà Hàn há miệng, giống như bị tát một bạt tai, bà không ngờ con thứ ba lại không nể mặt như vậy. Bà không khỏi có chút hối hận, tại sao không lặng lẽ nói với con thứ ba, bây giờ nói trước mặt nhiều người như vậy muốn xuống đài cũng không được, cũng không có chỗ để gương mặt già này.

Dư Mọt Từ chỉ trích Hàn Thanh Tùng không chút nhân tình, ngay cả em trai và người cùng thôn cũng không chịu giúp đỡ.

Sắc mặt Hàn Thanh Tùng lạnh lùng, nhìn bà một cái: “Nếu không các người làm cục trưởng thay tôi nhé?”

“Cậu, cậu. .Cậu nói chuyện đừng có chèn hợm người khác như vậy chứ?”

Về mặt Hàn Thanh Tùng nghiêm nghị: “Tôi nói thật.”

Lâm Lam nén cười đến mức có chút khó khăn, bọn họ không nên can quấy cùng người chính trực như Hàn Thanh Tùng, người chính trực đều cứng rắn hơn người bình thường.

Lúc này chủ nhiệm Trì Bảo cũng từ công xã trở lại, nghe động tĩnh bên này liền đi đến hỏi thăm một chút.

Advertisement / Quảng cáo

“Thanh Tùng mới nhậm chức, các người lại muốn buộc cậu ấy phạm sai lầm à, đây là muốn đưa cậu ta đi công trường lao động cải tạo hả? Bí thư chỉ bộ báo mấy người giải tán kìa, không được gây thêm chuyện nữa.”

Lúc này nổi thôn đều xây dựng thành một thể, xa viên không sợ cán bộ bên ngoài, nhưng sợ bí thư chỉ bộ trong thôn, đội trưởng, đây cũng là đạo lý quan huyện không bằng người quản lý hiện tại.

Đám người Dư Mọt Từ bị chủ nhiệm Trì Bảo quát lớn, bà Hàn không lùi bước, ngồi ở trên giường gạch bắt đầu khóc nhè gạt lệ.

Lâm Lam xem thường bà: “Mẹ à, mẹ cũng không cần phải khóc, mẹ cầm lấy dây thừng trói cha bọn nhỏ đưa đến làm bạn với em tư là được mà.”

Nếu nói cầm tiền đồ con thứ ba hoặc dùng hết tất cả đổi con thứ Tư ra ngoài, mẹ chồng có tuyệt đối vui mừng. Lâm Lam nhìn bà như vậy, liền không nhin được oán hận với bà.

“Làm sao chị lại nói chuyện với mẹ như vậy, có phải chị xui khiến anh ba mặc kệ anh Tư hay không?” Lúc trước cô Út không có cơ hội chen vào nói, lúc này nói ra, cô muốn lộ ra bản lãnh của mình.

Lâm Lam xuy một tiếng: “Cô nói tôi? Nếu tôi có thể quyết định, thì ngay cả cô cũng bị bắt nhốt rồi ~~~” ai sợ ai a.

Cô Út giận đến mặt mũi trắng bệch: “Chị, chị..... Hừ!” cô dậm chân: “Anh ba, anh nhìn chị ấy kìa.”

Lâm Lam tức giận nói: “Nên làm gì thì làm đó đi, tôi còn phải đi vá chân đây này.”

Cô cầm lấy mảnh vải rách phẩy phẩy phất phất đuổi cô Út, “Còn nói nhảm nữa tôi đánh cô đấy.”

Cô Út giận đến mức muốn đánh nhau với Lâm Lam, nhưng lại không dám, trong đầu cô vẫn còn nhớ rõ như in hình ảnh Lâm Lam giờ búa đuổi theo chém, rất nhiều lần cô nằm mơ thấy Lâm Lam chém cả người cô toàn máu với máu.

Cô nhìn thấy Lâm Lam muốn đánh cô, cũng không quên anh Ba, giận đến dậm chân bỏ chạy, để lại bà Hàn một mình ngồi khóc ở đó.

Hàn Thanh Tùng nhìn mẹ mình đang khóc, suy nghĩ một chút: “Mẹ, em Tư có tác phong bất chính ở huyện thành, dẫn đến bị người khác trả thù. Bây giờ đưa nó đi lao động, cũng không phải là chuyện xấu. Nếu để nó ở lại huyện thành, sớm muộn gì cũng gây ra họa lớn.”

Anh nhận định chuyện gì đều tuân thủ nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng sửa đổi.

Bà Hàn khóc một trận cũng không thể thay đổi được gì. Bà Hàn khóc ở chỗ này, chết sống cũng không chịu đi. Rất có khả năng Hàn Thanh Tùng không đưa được con thứ Tư trở về, bà sẽ khóc chết ở chỗ này.

Lâm Lam sợ Hàn Thanh Tùng khó xử, liền nói: “Lúc này cũng không còn sớm, anh nên đi làm đi.” Ý của cô bảo Hàn Thanh Tùng trốn đi ra ngoài, không có ở nhà thì bà Hàn cũng không còn cách nào.

Anh vừa đi, cô có thể đuổi bà Hàn đi.

Ai biết Hàn Thanh Tùng không có hiểu hay không muốn nhận tình: “Cục công an không có việc gì.”

Lâm Lam.....

Cô nói: “Ai nha, em còn có việc đây nè, trước phải vá cho xong chiếc chân, các người tùy tiện a.”

Muốn khóc cứ khóc, có bản lĩnh thì khóc thành Mạnh Khương nữ mới hay.

Cô cảm thấy mình đã học xong cách vá chân, ngồi trên giường học theo bộ dáng của Hàn Thanh Tùng, tay trái đưa đến phía dưới nâng chân lên, tay phải nắm kim bắt đầu đâm xuống.

Cô nghĩ thật tốt đẹp, chắc chắn mình có thể thành thạo giống như Hàn Thanh Tùng!

Một kim đâm xuống..... Không có đâm xuyên qua, quá thẳng, muốn đâm xéo để xuyên qua, nữa kim..... lại sai lệch, đường may vá ra thật khó nhìn quá đi.....

Lâm Lam..... Thật là mất mặt quá.

Bà Hàn đã không khóc, nhìn thấy tư thế vá chân của Lâm Lam, bật ra tiếng cười lạnh, quay đầu nhìn sang Hàn Thanh Tùng, thầm nghĩ con trai nhất định sẽ tức giận.

Kết quả bà nhìn thấy con trai chẳng những không tức giận ngược lại về mặt rất nhu hòa, nhất thời vừa tức vừa đau, mắng: “Thật là người vợ đàn!”

Lâm Lam.....

Hàn Thanh Tùng không để ý mẹ mình giễu cợt, ngược lại lo lắng Lâm Lam lại đâm đầu ngón tay, vội vàng giật lấy kim từ trong tay cô cầm lấy, bàn tay to đẩy bà vai Lâm Lam bảo cô tránh ra: “Vẫn là anh làm tốt hơn.”

Bà Hàn giật mình hoảng sợ còn hơn hẳn Lâm Lam lúc trước, bất chấp khóc, nện bước xuống giường, mắng: “Làm gì có chuyện đàn ông cầm kim chỉ, con cưới vợ để làm cái gì?”

Hàn Thanh Tùng nói: “Ồ trong bộ đội cũng tự con may vá sửa đồ.”

Lâm Lam hé miệng cười, nhìn anh, cười thỏa mãn.

Bà Hàn nhìn hai người mất đi mây lại (chỉ có Lâm Lam) đã bị chọc giận đến văng đầu hoa mắt, chỉ vào hai người mắng: “Ban ngày không đi làm, ở nhà đùa bỡn với vợ, mất hết mặt mũi, để cho người ta chê cười, con có thể có chút tiền đồ gì hay không hả?”

Hàn Thanh Tùng nhìn về phía mẹ mình: “Mẹ, không phải mẹ muốn thay con đi làm hay sao?”

Bà Hàn nhìn bộ dạng đầu muối không vào của anh, không bao giờ chịu nghe lời mình nữa, giận đến dậm chân vỗ vỗ ngực: “Con lớn không nghe lời mẹ, có vợ cũng quên mất mẹ già rồi... ——”

Hàn Thanh Tùng tựa hồ đã quen mẹ mình diễn trò, không chút thay đổi, tiếp tục vá chân.

Lâm Lam vội vàng la: “Sao mẹ lại đi rồi, không ở lại ăn cơm tối sao?”

Bà Hàn giận đến dưới chân lão đạo một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cha độc ác ra tay ác độc

Edit: Trang Nguyen

Beta: Tiểu Huyền

Lâm Lam trở vào trong nhà, ra về khó nói: “Có vẻ mẹ rất tức giận. Vừa rồi em nói anh đi ra ngoài, anh đi nhanh một chút là tốt rồi, vá chân cái gì, để đó cho em làm.”

Hàn Thanh Tùng giương mắt nhìn cô: “Đã sắp xong rồi.”

Lâm Lam cười cười, ơ, nhìn chưa ra đâu với đâu cả, Hàn cục trưởng!

Hàn Thanh Tùng bị cô nhìn có chút sợ hãi: “Sao?”

Lâm Lam: “Vá túi đựng sách.” cô đem chút ít vải lẻ chị Lưu cho lấy ra.

Hàn Thanh Tùng nhìn thoáng qua: “Đừng liều mạng.” Không có may, dùng tay làm mọi mặt mọi tay, không đáng giá để làm.

Trong nhà có một chiếc túi quần dụng còn khá mới, Hàn Thanh Tùng muốn đeo đi làm, còn một cái khác vẫn còn mới một nửa chưa có cũ, Hàn Thanh Tùng cảm vẻ.

Lâm Lam cảm thấy chỉ có một túi đựng sách, không cách nào chia cho bốn học sinh, cho ai cũng không được, không bằng giữ lại làm phần thưởng, đến lúc đó xem ai học tập tốt thì thưởng cho đứa đó.

Đừng nói học sinh tiểu học, cho dù là sinh viên đại học, được mang một túi sách quần dụng đều thấy rất vẻ vang đấy.

Ban đầu Hàn Kim Bảo cảm quần trang và túi sách anh Ba mang về, ở trường học mới tạo ra danh tiếng.

Lâm Lam cảm thấy đây có thể là một phương pháp hay để khích lệ, dù sao có bắt đầu làm việc hay đi chợ trên lưng chỉ vác theo một bao vải đầy mụn vá đây này. Hàn Thanh Tùng chỉ Lâm Lam mua vải dệt thủ công: “Bọc sách nên dùng vải bố. Vừa dày vừa có thể chống ma sát.”

Vải may đồ lao động phải làm quần áo, Lâm Lam cũng không nề dùng.

Có sẵn vải bố, làm bọc sách phải tốn một khối lớn, Lâm Lam có chút không nề.

Hàn Thanh Tùng nhìn ra sự do dự của cô, liền nói: “Cứ làm trước một cái, không có bao nhiêu thứ, để cho Đại Vượng đeo.”

Lâm Lam cảm thấy bốn đứa trẻ chỉ có một túi sách cũng không được, ít nhất phải hai cái, cho nên vẫn phải may hai cái, nhưng vải bố trước hết còn phải làm chân cùng áo bông, còn có giấy, chỉ có thể từ làm túi đựng sách mà thôi.

Cô loay hoay với vải bố, làm túi đựng sách chỉ làm một lớp thì quá mỏng, tốt nhất phải làm một lớp rồi lót một miếng đệm, như vậy túi sách mới bằng phẳng. Nhưng cần phải giữ lại miếng lót để làm đế giày, trong nhà cũng chia một chút để làm như vậy, làm hai đôi giày cũng không đủ, trong nhà còn phải làm giày cho nhiều trẻ con đây này.

Một bàn tính toán, Lâm Lam lại cảm thấy cái gì cũng thiếu, vẫn phải nghĩ biện pháp chuẩn bị.

Hàn Thanh Tùng nhìn cô loay hoay suy tính cực khổ, liền nói: “Không bằng cảm trước hai phiếu vải bố ra xã mua túi đựng sách.”

Lâm Lam thờ dãi, trước đó mình từng bỏ bao nhiêu quần áo cùng giày dép, lúc này ngược lại, một chút vải vụn cũng không nỡ bỏ.

“Anh đi công xã làm việc, phiếu vải bố, phiếu bông vải... có phải những thứ này nhiều hơn so với xã viên bình thường không?”

Hiện tại Lâm Lam không thiếu tiền, phiếu là thiếu nhất.

Hàn Thanh Tùng suy nghĩ một chút: “Chắc chắn nhiều hơn xã viên bình thường, để khi trở về anh hỏi xem lúc nào phát.”

Anh nghĩ kiếm một ít phiếu vải bố đem về, như vậy có thể để cho Lâm Lam đi mua giấy, tránh để cô giống những người phụ nữ khác lúc rảnh rỗi lại đi làm đế giày.

Không biết thì sao, anh lại không muốn Lâm Lam giống như những người phụ nữ khác mỗi ngày đều phải suy nghĩ gom đế giày, rồi đi đến chỗ nào tìm

Hai người một người và chân, một vá túi sách, lúc này Hàn Thanh Vân tìm đến, ở bên ngoài gọi một tiếng rồi đi vào sân.

Lâm Lam vội vàng đi ra ngoài đón tiếp, cười nói: “Thanh Vân tới rồi.”

Hàn Thanh Vân cười rục rỏ: “Chị dâu, anh ba của em có ở đây không?”

“Ở đây.”

Hàn Thanh Vân vừa vào phòng, nhìn Hàn Thanh Tùng và chân khiến cậu ta sững sốt một chút, đàn ông trong thôn vừa lười lại vừa vô dụng, cũng không có người giúp vợ mình làm việc, trong nhà nấu cơm giặt giũ may vá và... đều là việc của phụ nữ, ở đâu lại có đàn ông làm loại chuyện này?

Anh kinh ngạc ngó ngó Lâm Lam

Lâm Lam vì che dấu bối rối của mình, cười cười: “Chị... chị cứ đắm vào tay mãi, anh ba của cậu nói giúp chị may vá.”

Hàn Thanh Tùng nhìn Hàn Thanh Vân một cái: “Có việc?”

Hàn Thanh Vân cười nói: “Anh ba, em đến theo anh học vá chân chứ sao.”

Biết cậu ta nói đùa, Hàn Thanh Tùng cũng không có cười chỉ cúi đầu vá chân của mình.

Lâm Lam nói: “Có việc gì thì cậu cứ nói đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Hàn Thanh Vân đi qua lật xem chiếc chân Hàn Thanh Tùng đang vá: “Còn không phải là do bà Dư Mỵ Từ kia sao, thật là phiền chết em. Chạy đến trong nhà em gạo thét khóc lóc như vậy, bọn họ biết anh ba mới nhậm chức cục trưởng công an, nói anh ba có ý không tha người bảo cha em đến cầu xin giúp. Cha em mới mặc kệ bọn họ, mắng cho bọn họ yên tĩnh, nếu không chịu quay đầu thì cứ xử theo pháp luật. Cha em bảo em đến nói với anh một tiếng, sau này nên làm việc thế nào thì cứ làm thế ấy, không cần để ý đến những kẻ lộn xộn kia. Nếu ai đến làm phiền anh thì anh cứ bảo bọn họ đến tìm cha em, ông sẽ có cách trừng trị bọn họ..... Ai nha anh ba, anh vá chân thật sự rất tốt nha, không thua mẹ em chút nào.”

Trong nháy mắt Lâm Lam như được chữa lành, nhìn xem, không phải là mình may và không tốt, là trình độ của Hàn Thanh Tùng quá cao.

Ha ha.

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Có bác cả trấn áp, anh bớt lo. Chỗ lát lại tim bác cả đi uống rượu.”

Hàn Thanh Vân lại cười, tiếp tục xem anh vá chân.

Hàn Thanh Tùng nhìn cậu ta một cái: “Chú thật sự muốn giúp anh vá?”

Hàn Thanh Vân vội vàng lắc đầu.

Hàn Thanh Tùng liền nói: “Không có chuyện gì thì đi đi, anh biết rồi.”

Hàn Thanh Vân cười cười với Lâm Lam, liền tạm biệt, đi đến cửa sân rồi nói nhỏ với Lâm Lam nói: “Chị dâu, nếu chị không biết vá chân thì đi tìm mẹ em với chị dâu em, nhờ hai người giúp chị, anh ba của em đường đường là đại cục trưởng mà đi vá chân truyền ra ngoài thật không dễ nghe.”

Đàn ông trong thôn cơ bản về nhà cái gì cũng không cần làm, bình dầu có ngã cũng không đỡ, chớ nói gì là việc may vá thủ công thế này.

Cậu ta ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Hàn Thanh Tùng đang ngồi bên trong cửa sổ, vẫy vẫy tay: “Anh ba, em đi đây, lúc nào rảnh rỗi sẽ tìm anh uống rượu.”

Lâm Lam vào trong nhà, cười nói: “Thằng nhóc Thanh Vân này rất tốt, thằng nhóc này bản tính tốt, vừa nhiệt tình lại vừa chính nghĩa.”

Lúc ấy Hàn Kim Bảo chơi đùa lăn lộn (giang hồ), Hàn Thanh Vân giúp đỡ không ích.

Hàn Thanh Tùng tiếp tục xọet xọet vá chân.Mặc dù phía ngoài vẫn còn sáng, nhưng trong phòng đã dần dần tối, Lâm Lam đốt một ngọn đèn dầu.

Bên kia Hàn Thanh Tùng đã vá xong một giường chân.

Lâm Lam!!! Hàn cục trưởng đã làm được!

Hàn Thanh Tùng nhìn xem vẫn còn thời gian, ra hiệu Lâm Lam đem tấm đệm khác đến rồi cùng nhau may.

Mặc dù trong nhà có hai chiếc chân quân đội, nhưng lại là chân của một người, mặc dù có độ dày nhưng không đủ độ rộng, chỉ có thể một người đắp, mà không có nguyên bộ đệm giường.

Hàn Thanh Tùng cùng Mạch Tuệ một người có thể được chia một cái, nàng cùng Tiểu Vượng một cái lớn, ba anh em còn lại phải có một chiếc chân lớn.

Cho nên cô dự tính vá hai cân bông cùng với vải. Trước kia, trên giường có chiếc chân khác, tháo ra giặt lâu ngày bị nhuộm thành màu xanh vô cùng quê mùa.Đệm giường này Lâm Lam mua vải dệt có màu sắc, tốt hơn nhiều so với vải dệt thủ công bị nhuộm màu chàm, ba màu hồng lam lục ở phòng mờ tối lộ ra phá lệ sáng sủa vô cùng.

Lâm Lam chỉ làm một đệm giường có màu sắc hoa văn, còn dư lại vài tấm may áo cho Mạch Tuệ.

Hai người trái vai bố lót bên trong ra, một mặt vải bông lót hoa, một mặt vải sọc ca rô ba màu, tốc độ nhanh hơn nhiều, lúc làm cái này động tác của Lâm Lam vừa nhẹ vừa nhanh.

Sau khi trải xong, trước tiên Hàn Thanh Tùng vá bốn góc chân.

“Mẹ, anh cả của con đi theo người ta đánh nhau!” Nhị Vượng chạy về nhà hô một tiếng.

Thằng bé đem rổ để xuống bên tường, lười hái giắt trên tường ở nhà chính, xoay người bung lên cái ly uống nước, vừa nhấc mắt nhìn thấy cha nó ở trên giường gạch và chân: “Phốc..... Khụ khụ khụ.....”

Lâm Lam vội vàng đập đập cho thẳng bé: “Đây là gấp gấp cái gì a.”

Nhị Vương dường như nhìn thấy quý: “Mẹ, Mẹ... Cha, cha con, cha...”

“Lâm gì ngạc nhiên đến như vậy, cha con gọi là đa tài đa nghệ, con cũng học một chút, sau này tìm vợ chiếm ưu thế cao hơn đây.”

Nhị Vương lặng yên uống nước.

Lâm Lam lại nhớ tới Đại Vương đánh nhau, nói với Hàn Thanh Tùng: “Em phải đi tìm bác cả bí thư chi bộ cùng hiệu trưởng nói một chút, để cho Đại Vương cũng đi học, không phải chỉ lớn hơn hai tuổi sao, em đưa tiền là được rồi chứ??”

Trước kia nguyên chủ làm trẻ nãi Đại Vương, hiện tại mỗi lần cô muốn để cho Đại Vương đi học, Đại Vương đều mượn cớ lớn tuổi từ chối.

Hàn Thanh Tùng ngẩng đầu nhìn cô.

Lâm Lam: “Anh nói nó lớn tuổi không thể đi học?”

Hàn Thanh Tùng: “..... Anh không có nói.”

Lâm Lam nói: “Bây giờ em đi nói với thầy giáo. Anh nói với Đại Vương một chút, dù sao đến lúc đó phải bắt nó đến trường, không đi học rồi cứ lêu lổng hồ đồ chỉ biết đánh nhau đùa nghịch trôi qua.”

Nhị Vương cười nói: “Đi học cũng chưa chắc sáng suốt à.”

Con người thẳng bé đảo một vòng, Lâm Lam liền hiểu ý, cô út chú út cũng đi học, còn không phải là dạng kia.

Nhưng tóm lại vẫn muốn đi học.

Lâm Lam thông báo một chút, để cho Nhị Vương nấu cơm, lúc này Mạch Tuệ cũng dẫn Tiểu Vương trở về.

Tiểu Vương cầm lấy cây sáo thổi, mặc dù không ra giai điệu, ít nhất vẫn có thể phát ra tiếng.

Lâm Lam không chút nào keo kiệt khen thưởng con trai của mình: “Con trai út của mẹ thật là giỏi! Cố gắng thổi hết tất cả các lỗ này luôn nha con.” Tay trẻ con nhỏ, chần không đến, có thể thổi ra tiếng đã không tệ.

Lập tức Tiểu Vương tiếp thu ý kiến của người nghe, chuyển tâm tìm tòi nghiên cứu.

Lâm Lam rời nhà đi tìm Hàn Vĩnh Phương.

Hai ngày này trời mưa, xã viên không cần bắt đầu làm việc, nhưng có chút việc vẫn phải làm.

Nhiều chủ nhiệm cách ủy hội của thôn đã thoát ly sản xuất, cả ngày không phải hợp hành thì chính là mời khách, hoặc nhiều lần lập kế hoạch. Hàn Vĩnh Phương vẫn cùng một chỗ với nhóm xã viên, cho nên nhóm xã viên già đều thích hẳn. Hàn Vĩnh Phương là một người không chịu ngồi yên, ở không không được cả ngày ông đều dẫn người đi xem đường sông nước kênh mương, còn phải xem cây ngô, xuống ruộng cũng cả ngày dẫn người đi nhìn bờ sông, kênh mương, còn muốn xem một chút cây ngô, đậu phộng, đứng để bị ngập úng gì đấy.

Hiện tại chính là thời kỳ trường thành mấu chốt, không thể qua loa.

Lâm Lam ở ngoài sân phơi đại đội tìm thấy Hàn Vĩnh Phương, ông đang theo mấy ông già nghỉ chân hút thuốc lá.

Lâm Lam nói ý định của mình, muốn cho Đại Vương, Tam Vương, đi theo Nhị Vương và Mạch Tuệ cùng nhau đi học.

Hàn Vĩnh Phương kinh ngạc nhìn cô: “Bốn đứa một lượt?”

Những ông lão cũng rất kinh ngạc, đây là nói mới? Tạo điều kiện cho học sinh đi học nào có dễ dàng như vậy. Trong nhà cho một đứa trẻ thoát ly sản xuất đi học cũng không dễ dàng, nhìn lại những nhà có học sinh mà xem, cơ bản đều là hộ nghèo nhất, trừ khi có đàn ông làm cán bộ gì đó.

Một người không làm việc không kiếm công điểm, còn muốn hẳn quan tâm khi gió gì đến chuyện nộp học phí, mua sách vở... vân vân, ba bốn sức lao động nuôi một người đi học là đã cố hết sức.

Cô lại đề cả bốn đứa nhỏ cùng đi học một lượt, cho dù Hàn Thanh Tùng chuyển nghề có chút tiền lương, vậy cũng như người si nói mộng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy cô nói đùa, không có thực tế.

Hàn Vĩnh Phương lại không nghĩ ngờ cô, chỉ nói: “Nếu bằng lòng đi học, người nhà quản nhân thuộc diện đến trường học, thôn chúng ta không thu học phí, chính mình phải tự mua sách vở là được.”

Thôn bọn họ có trường tiểu học của chính mình, vừa bắt đầu cũng không thu học phí, kết quả có vài người để cho thầy giáo trông con của mình, khi lớn một chút lại quát bảo bọn họ đưa con về nhà làm việc.

Thầy giáo trực tiếp tố cáo.

Sau đó Hàn Vĩnh Phương quyết định nộp học phí, năm hai một học kỳ một đồng rưỡi, năm ba trở lên nộp hai đồng rưỡi.....

Một năm ba đồng tiền, lại ngăn chặn chín mươi phần trăm gia đình không muốn cho con đi học, chần chừ giữ lại những học sinh thật sự muốn đi học.

Có điều Hàn Vĩnh Phương không cố ý gây khó khăn cho người nào, để cho đứa trẻ nào thường xuyên đi học đều được chuẩn bị dụng cụ học tập, lễ tết có quà, cũng có phần thưởng. Như vậy một năm đi qua, học phí mấy đồng tiền kia không tất cả cũng được kiểm trở về.

Hơn nữa thầy giáo còn dẫn bọn nhỏ đi cắt cỏ, buổi sáng một giờ, xế chiều một giờ, cũng có thể kiếm ba bốn công điểm.

Bình thường xã viên tính toán không rõ khoản sổ sách này, chỉ nói lão bí thư chi bộ gây khó khăn cho người khác, ngang ngược bá đạo.

Lâm Lam lại nhìn thấy rõ ràng.

Nói với bí thư chi bộ xong, Lâm Lam phải đi tìm hiệu trưởng Hàn Thanh Bình. Cô còn muốn thử thăm dò xem mình có thể dành chút thời gian đến trường học một khóa, học thêm chút kiến thức văn hóa hay không.

Thật sự cô không muốn làm việc thể lực, dù làm nhân viên ghi điểm, kế toán... hay gì cũng được, cũng không biết lúc nào mới có thể thành công. Nhân viên ghi điểm, kế toán... vân vân, cũng không phải tùy tiện ai cũng có thể làm được, phải xem lý lịch, trình độ cũng với danh tiếng, còn phải xem ý của ủy hội, quản chúng đề cử, cách ủy mới thông qua được.

Dù sao thanh niên trí thức xuống nông thôn, mọi người đều xem là người làm công tác văn hoá, nhưng lại đi theo nhóm xã viên xuống ruộng làm việc. Cũng có không ít người lên tiểu học hoặc lên trung học, sau này về nhà hơn phân nửa đều xuống ruộng làm việc.

Danh vọng quần chúng, trước mắt cô không thể vượt qua cửa ải này, danh tiếng nguyên chủ quá kém.

Lâm Lam cũng không nhụt chí, trước phải chuẩn bị kế sách, ít nhất biết được mấy chữ cũng có thể giả bộ cầu tiến, muốn tiến tới, từ từ có thể học biết chữ ký sổ và vân vân, sẽ có cơ hội lọt vào mắt xanh cho người có chuẩn bị. Nếu không chuẩn bị tốt, vạn nhất cơ hội đến thì cũng không trụ nổi đúng không?

Cô cũng không muốn mùa hè bắt đầu làm việc bị nướng thành thịt khô.

Lâm Lam đi đến trường tiểu học thôn Đông, trên đường đứng lúc gặp được hai giáo viên, một nam một nữ, nam chính là hiệu trưởng khoảng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, tên Hàn Thanh Bình, nữ tên Hoắc Duyên, là thanh niên trí thức từ khu chen ngang chuyển xuống.

Cô cao hứng kêu một tiếng: “Hiệu trưởng Hàn!”

Đối phương vừa nhìn thấy cô, co chân muốn bỏ chạy.

Lâm Lam vội vàng hô: “Hiệu trưởng Hàn, anh đừng sợ, tôi không đánh người ——” Cô la như vậy, hiệu trưởng Hàn càng chạy trốn nhanh hơn.

Lâm Lam nhanh nhẹn ngăn đường Hàn Thanh Bình, cười nói: “Hiệu trưởng anh đừng sợ, tôi không đánh người, thật, nói với anh chuyện đi học đây này.”

Bộ dạng Hàn Thanh Bình lộ rõ vẻ không tin, ý cớ Hoắc Duyên ở bên cạnh, Lâm Lam không thể đánh anh ta, anh ta liền vững lý gan nghe một chút là chuyện gì.Người đàn bà chanh chua muốn cho con mình đi học, trừ phi thấy quý, anh ta mới không tin.

Lâm Lam nói: “Hiệu trưởng, Đại Vương,Nhị Vương,TamVương còn có Mạch Tuệ nhà tôi chắc là học năm nhất được đấy, ngày mai sẽ đưa đi, làm phiền ngài hao tâm tổn trí rồi.”

Cô nhìn bộ dáng Hàn Thanh Bình giống như bị sét đánh, cũng không muốn tiếp tục hù dọa anh ta, cười cười tạm biệt rồi rời đi.

Hàn Thanh Bình thở phào một cái, ai ôi, thật là lời nói không gây chết người không đền mạng a.

Hoắc Duyên cũng rất tò mò, con dâu thứ ba của nhà họ Hàn này thật biết điều, một hồi thì giống như bà điên, có thể lên trời lý luận cùng ông trời, một hồi lại có dáng vẻ nho nhã như thanh niên trí thức từ thành phố lớn đến.

Nghe xem “Phiền ngài hao tâm tổn trí rồi”, lời này, thật đúng là người bình thường nói không ra.

Hàn Thanh Bình còn kinh ngạc hơn so với cô, bởi vì trước đó anh đã từng mắng Lâm Lam đây này.Khi đó anh muốn cho Đại Vương đi học, đi tìm Lâm Lam, kết quả Lâm Lam nói đến trường học đều là kẻ bệnh thần kinh, trẻ con nhà mình không cần đi học, học những thứ không đúng đắn gì đấy.

“Đi học dùng được cái rơm gì? Còn không phải đều trở lại trống rỗng? Nếu đi học thành tài, sao thanh niên trí thức còn xuống nông thôn? Tại sao Chủ tịch M còn để cho bọn họ đến nông thôn trời đất rộng lớn nhiều đất dụng võ? Lâm sao không để cho nông dân đều đi đến thành phố mặc sức vùng vẫy?”

Nếu anh còn khuyên nữa, thì thực tiếp bị ăn mắng: “Có phải anh không muốn chúng tôi sống tốt hay không? Anh nhìn anh xem, nói là người đọc sách, anh có tác dụng gì? Vai không thể gánh, tay không thể nâng, nếu không phải lão bí thư chỉ bộ của bọn tôi chiếu cố anh, anh sớm đã bị bắt nhốt trong chuồng bò rồi. Đứng, nhốt trong chuồng bò, nhốt trong hầm, đều là người đọc sách như các anh? Ai biết được các anh đi học những thứ chó má, không thể lộ ra ngoài ánh sáng gì, nếu không làm sao bị nhốt ở chuồng bò ở hầm đây chứ? Lừa dối chúng tôi đi học, anh giám bắt sức lực đi. Chính mình hèn nhát còn muốn con cái bọn tôi cũng hèn nhát theo sao?”

Hàn Thanh Bình tức giận đến nỗi chỉ thẳng vào cô, run run nói: “Cô nói có... có... cô trưởng thành có vẻ ngoài tốt đẹp như vậy, làm sao lại cam chịu trụ lạc, người đàn bà chanh chua khiến người nào gặp đều chán ghét như cô? Chẳng lẽ thật sự khi kết hôn thì trần châu biến thành cát cả chết?”

Vì những lời này, nguyên chủ đuổi đánh Hàn Thanh Bình vài con phố, thấy là mắng, nhớ đến liền chửi, nói quả nhiên người đọc sách không phải là thứ tốt, chuyên môn xem thường cô.

Lúc này Lâm Lam nói chuyện ôn tồn, Hàn Thanh Bình thật không thích ứng được.

Hoắc Duyên cười nói: “Hiệu trưởng, bây giờ không phải là mất cá chết lại biến thành hạt châu sao?”

Hàn Thanh Bình lau mồ hôi trên trán: “Không phải, cảm giác sống sót rồi.” Cũng không biết cô nói thật già, ngày mai thật đưa con đến đây?

Xử lý xong một chuyện lớn, Lâm Lam vui rạo rức về nhà, trên đường còn đụng phải người ở phía sau nhà cô là Lư Xuân Phương.

Lâm Lam liếc mắt một cái cũng không chào hỏi, ngẩng đầu lên rồi đi.

Lư Xuân Phương:.....

Đến nhà, Nhị Vương và Mạch Tuệ đều đã nấu xom xom, Đại Vương cùng TamVương đứng ở dưới mái hiên.

Lâm Lam thuận miệng nói: “Ồ, nghe lời như vậy, đang làm gì vậy?”

Đại Vương cứng đầu cứng cổ không nói lời nào, trên khuôn mặt anh tuần tràn đầy cương quyết tướng binh.

Tam Vương bĩu môi, con người loạn chuyện, hướng Lâm Lam lộ ra vẻ mặt làm nũng.

Lâm Lam hiểu liền: phạt đứng a. Ha ha ha, các con cũng có hôm nay! Mẹ già đây không trị được các con, tự nhiên có Phật Như Lai hàng phục được các con.Ha ha, cho tôi cười một lát. Lâm Lam không che dấu chút nào, cười to chọc giận Đại Vương cùng Tam Vương, hai đứa đều xù lông trợn mắt nhìn cô.

Lúc này trong nhà truyền đến tiếng hừ lạnh, hai đứa trẻ bị giật mình sắc mặt hoảng hốt, lập tức đều dựng thẳng sống lưng, mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt nghiêm túc.

Lâm Lam mím môi vào phòng: “Nhị Vương Mạch Tuệ, làm thom quá a.”

Tiểu Vương đã chạy tới: “Mẹ, con thổi được một khúc rồi.” Lập tức ngón tay út của bé che một điểm, bắt đầu thổi sáo.

Lâm Lam kinh ngạc nói: “Bé con, con thật giỏi! Mẹ thật bội phục con!”

Tiểu Vương sướng hơn rồi.

Lâm Lam đi qua xem một chút, Hàn Thanh Tùng đã và xong bao đệm giường rồi. “Ai nha, không hổ là cục trưởng Hàn, thật là lợi hại!” cô giờ ngón tay cái lên.

Tiểu Vương: “Mẹ, con và cha người nào lợi hại hơn?”

Lâm Lam cười gãi nhẹ lên mũi nhỏ của bé: “Đương nhiên là bé con lợi hại, đoán chừng cha con ngay cả thổi cũng không kêu được một tiếng.”

Bé con cao hứng, dẫn vương vương đi xem anh vịt —— nhưng thật ra là chị vịt.

Lúc ăn cơm, Lâm Lam gọi hai đứa đến ăn cơm, Hàn Thanh Tùng: “Để cho bọn nó đói bụng.”

Lâm Lam nhỏ giọng nói: “Giáo dục là giáo dục, cũng không cần để bị đói, đừng để đói quá.”

Hàn Thanh Tùng: ” Ăn cơm ai, nghe lời người đó. Không nghe lời thì không ăn cơm.”

Lâm Lam gạt đầu, không có bất mãn.

Nếu bụng chén đến dùng cơm, để chén xuống chửi má nó, quả thật là không đúng.Chẳng qua trẻ con còn không có vô liêm sỉ như vậy, nhưng một vài đứa trẻ cũng có chút tật xấu chứ sao.

Advertisement / Quảng cáo

Có điều nhìn sắc mặt lạnh lùng của Hàn Thanh Tùng, cô thật đúng là không dám vuốt râu hùm.Cho nên, hai anh em con, xin lỗi nha, mẹ ăn cơm trước đây.

Ngoại trừ đồ ăn thông thường, Nhị Vương còn chưng một quả trứng gà đưa muối, bên trong là trứng gà, tôm khô, hành tây, rõ ràng ăn rất ngon.

Lâm Lam ăn đến hai bát sáng ngời: “Ừ, ăn ngon, tài nấu nướng của Nhị Vương càng ngày càng tốt.”

Cái này còn giỏi hơn mẹ già của con, thật đáng mừng, sau này phòng bếp có thể giao cho con, mẹ già có thể ngồi mát ăn bát vàng. Ha ha ha.

Nhị Vương nhìn Lâm Lam lộ ra vẻ mặt đắc ý cùng kiêu ngạo, trong lòng cũng vui thích, chẳng qua có cảm giác, cảm thấy ánh mắt của mẹ có chút tính toán là sao nha.

Lâm Lam ho khan một tiếng, nghiêm mặt: “Mẹ có một chuyện lớn cần tuyên bố a.”

Hàn Thanh Tùng đặt chiếc đĩa trong tay để xuống, những đứa trẻ khác thấy vậy cũng lập tức để xuống, đều nhìn cô.

Lâm Lam có chút ngượng ngùng “Không cần nghiêm túc như vậy a, chính là bắt đầu từ ngày mai, các con đều được đến trường đi học.”

Nhị Vương và Mạch Tuệ đã có chuẩn bị, ở bên ngoài Đại Vương cùng Tam Vương lại ỉu xiu.

Đại Vương không có lên tiếng.

Lúc ấy Tam Vương liền phản đối: “Mẹ, tuổi con còn chưa đủ, mới bảy tuổi à.”

Lâm Lam: “Ồ đâu bảy tuổi vẫn còn nhỏ? Lưu Hồ Lan mười lăm tuổi đã hạ sinh vì nước.”

Tam Vương: “Vậy bây giờ có gác ngoại xâm, con cũng không sợ hy sinh!”

Lâm Lam vỗ cái bàn: “Làm sao nhiều lời như vậy.” cần nhân, cho rằng mẹ già của con không nói lại con sao?

Hàn Thanh Tùng khẽ hừ một tiếng, Tam Vương không dám lên tiếng. Mặc dù mẹ cậu có thể gào to, nhưng không đánh người a, đánh người cũng chỉ như gãi ngứa. Cha nó mới là đen, tay đen! Một cái tát kia đánh vào mông đấy, mẹ của tôi ời, cái mông đến bảy giờ còn tê dại đấy này. Anh cả còn thâm hại hơn, đụng phải chân đen của cha đen, một cước đá vào mông, lúc ấy ngã úp sấp trên mặt đất. Cha đen còn nói, bắt đầu từ ngày mai, dậy sớm tập thể dục buổi sáng, dậy trễ, theo không kịp, cũng phải chịu phạt, phương thức chịu phạt nào do cha nó quyết định. Có điều hơn phân nửa là phải ăn roi a, (° o °) a!!

Tam Vương không khỏi cúi đầu liếc nhìn về phía cây roi mây đang để ở chân tường, đứng xem thường cây roi mây chỉ nhỏ bằng ngón tay út kia, quát xuống một cái là đau buốt luôn đấy này.

Tam Vương theo bản năng chen chúc đến bên người anh cả, khiến Đại Vương bị chen chúc lưng lay suýt ngã, Đại Vương dùng ánh mắt uy hiếp nó, nó cũng không sợ..

Ăn cơm xong, Hàn Thanh Tùng tiếp tục và tắm đệm giường thứ hai.

Lâm Lam nhỏ giọng nói: “Hai anh em nó ăn cơm được chưa?”

Hàn Thanh Tùng: “Em tự tính toán.”

Lâm Lam liền đi ra nói: “Ăn cơm.”

Đại Vương hừ nhẹ một tiếng, có chút không phục, Tam Vương lại xông vào trong nhà bùng chén húp súp súp: “Ăn ngon, ăn ngon!”

Đôi chết mắt.

Lâm Lam không quản Đại Vương, dù sao có Hàn Thanh Tùng ở nhà rồi, không sợ nó ngứa da.

Lâm Lam lấy túi sách quân sự màu xanh kia ra: “Đây là túi sách cha các con mang về, tết này người nào thi được tốt nhất, mẹ liền thưởng cho người đó!”

Cô treo chiếc túi sách quân sự xanh biếc lên đỉnh gỗ trên vách tường, để cho bọn nhỏ mỗi ngày chảy nước miếng trông mà thèm, khích lệ bọn chúng.

Hai mắt Nhị Vương và Mạch Tuệ sáng lên, đều ao ước.

Tam Vương cũng nuốt nước miếng.

Đại Vương ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, làm như bất vì sở động.

Lâm Lam lại lấy ra bút máy cùng vở mình mới mua, một người một cây bút máy một cuốn vở, hai người dùng chung cục tẩy. Sách giáo khoa thì đợi ngày mai đi đến trường học xin thầy giáo nghĩ biện pháp, đến lúc đó hai đứa bé một quyển cũng đủ rồi.

Bốn đứa trẻ, hai bàn, hai người một quyển sách, đầy đủ.

Cô đem túi sách mình và đặt lên bàn, lại dùng một khối vải lót để giấy làm vở bút, đem bốn cây bút máy cuốn ở bên trong, có thể bảo vệ đầu ngọn bút.Có cơ hội thì mua thêm hộp đựng bút về dùng.

Nhị Vương cùng Mạch Tuệ cảm thấy hứng thú với vở bút này, bọn nhỏ còn chưa từng thấy qua thứ này đâu.

Nhị Vương: dùng tốt thì cũng tốt, chính là quá xấu, lại không thêm thêm hoa cò gì cả. Nó thoáng nhìn qua Hàn Thanh Tùng còn đang vá chăn, không biết cục trưởng Hàn có thể theo hoa hay không đấy.

Buổi tối lúc ngủ, Lâm Lam cùng Mạch Tuệ ôm Tiểu vương, ba người đắp chiếc chăn mới, nóng hòm hập ấm vu vu, thật tốt quá.

Cánh đàn ông con trai thì đắp chiếc chăn quân dụng Hàn Thanh Tùng mang về, Hàn Thanh Tùng, Nhị Vương, Đại Vương cùng Tam Vương thành ra chân bị thiếu.

Tam Vương đùa nhỏ này lúc ngủ còn đánh quyền, đoạt chân, mới đầu Đại Vương đắp không tới. Về sau Đại Vương đắp cực kỳ chặt chẽ, đầu Tam Vương chui vào trong ngực anh cả, nửa người dưới thì dán lên tường, còn thỉnh thoảng bôi chó hai cái, giống như đang bôi lị.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Hàn Thanh Tùng đã đứng dậy, thuận tiện lấy cây roi mây, nhẹ nhàng quất một cái xuôi theo chiếc giường, Đại Vương chạm phải bật ngồi dậy. Nhị Vương cũng vội vàng thức giấc.

Anh cả vừa đi, Tam Vương liền từ trên tường té xuống, ngã bốn vó chống lên trời chép chép miệng, không biết nằm mơ đang ăn món gì ngon.

Hàn Thanh Tùng thoáng do dự, muốn gọi nó dậy.

Lâm Lam tỉnh, vội vàng ra đầu tay: “Con nít ngủ nhiều tốt hơn..”

Dựa theo ý của cô, Nhị Vương cũng được ngủ nhiều thêm một chút, chín tuổi vẫn còn trẻ con nhà.

Đại Vương nên dạy dỗ thì cứ dạy dỗ, dù sao cô quản không được.

Cô muốn cầu tình cho Nhị Vương, nhưng lại sợ không công bằng với Đại Vương, liền nhịn xuống không nói, cho Nhị Vương một ánh mắt khích lệ.

Vốn Nhị Vương đang có chút khó xử, nghĩ thầm đang lúc mùa đông trời lạnh nhiều như vậy, chân ấm áp như thế, nó một chút cũng không muốn rời giường. Bây giờ cảm giác được uy nghiêm của cha nó, mẹ nó khích lệ, chỉ đành phải cố gắng mà bò dậy.

Cho nên Mạch Tuệ, Tam Vương còn có Tiểu Vương được tiếp tục ngủ trong chăn êm nệm ấm

Mới sáng sớm, hai anh em đã bị cha ruột bắt đầu rèn luyện, trước đi theo cha học động tác kéo dãn thân thể, sau đó chạy bộ cho nóng người, rồi trở về tập chống đẩy – hít đất.

Nhị Vương: “Cha, đường mưa không dễ đi, không có cách nào chạy a.”

“Đem đường giẫm bằng là có thể chạy.” Hàn Thanh Tùng một chút cũng không nể mặt.

Hai anh em.....

Nhị Vương: “Cha, gậy dính đầy bùn sẽ bị hư mắt, mẹ con sẽ tức giận.”

Hàn Thanh Tùng thoáng suy nghĩ: “Tự tìm vị trí hít đất. Lão Đại bốn mươi, lão Nhị ba mươi.”

Ngược lại không làm khó được Đại Vương, Nhị Vương có chút cố hết sức.

Chẳng qua động tác không đến nơi đến chốn, roi mây của Hàn Thanh Tùng sẽ không nhẹ không nặng quất trên đùi, yêu cầu hóp bụng, đầu, lưng, mông, chân phải thẳng tắp một đường. Nếu đã bị nhắc nhở qua mà còn làm không đúng tiêu chuẩn thì tăng thêm chút lực.

Không chạy bộ thì chính là hít đất, cộng thêm ngồi chồm hổm nhảy, chỉ nửa giờ đem hai thẳng nhóc rèn luyện đến mồ hôi đầm đìa, cả người tê dại.

Chờ bọn nó huấn luyện xong, Mạch Tuệ cùng Tam Vương ngáp đi ra, kinh ngạc nói: “Mọi người làm gì vậy?”

Đại Vương hừ một tiếng, thờ phỉ phỉ mà đi vào phòng, Nhị Vương một bộ đáng đau khổ: “Chị, vì sao chị là con gái chứ?”

Mạch Tuệ: “Chẳng lẽ em muốn làm con gái?”

Nhị Vương cũng vô lòng, tối thiểu không bị cha ruột vô tình rèn luyện nha. Ai cũng nói có một người cha tham gia quân ngũ thật sự rất có mặt mũi, ngăn đầu a!

Có điều là huyết lệ đó.

Bọn nhỏ đi tập luyện, lượng cơm ăn chỉ thấy nhiều hơn, Lâm Lam không thể không tốn chút tâm tư làm bữa ăn sáng.

Hàn Thanh Tùng: “Hai đứa giúp đỡ nhau mát xa chân, thư giãn cơ bắp một chút.”

Lúc anh nói lời này không cảm rõ mảy, Đại Vương liền không coi vào đâu. Hàn Thanh Tùng cũng không quản khi gió đến nó.

Lâm Lam khuyên Nhị Vương: “Nghe cha con không có chỗ xấu.”

Nhị Vương cũng nghe lời Lâm Lam, để cho Tam Vương và Mạch Tuệ mát xa, lúc mát xa vừa mới như vừa thoải mái, quá thật quá thoải mái.

Ánh mắt mẹ già Lâm Lam đầy hiền lành nhìn nó: “Nhị Vương à, đợi ngày mai con sẽ biết được chỗ tốt.”

Đợi ngày mai chân Đại Vương đau nhức đến nổi nhe răng, mà cả người con nhẹ như chim yến, con sẽ biết cha con không có lừa con. Đừng tưởng rằng các người làm việc nhà nông là không có việc gì, ngồi xổm nhảy cóc cùng hít đất rèn luyện cơ bắp khác hẳn nha.

Đây cũng là kinh nghiệm!

Quả nhiên lượng thức ăn sáng của hai đứa nhỏ tăng lên, Lâm Lam suy nghĩ vẫn phải nghĩ cách chuẩn bị lương thực, không thể miệng ăn núi lở.

Nhóc con choai choai ăn chết cha chúng nó a.

Lâm Lam đem túi sách mình cực khổ và ra, đem vợ cùng vô bút cắt vào, giao cho Đại Vương: “Đại Vương, con đeo, đến phòng học phát cho em trai em gái của con, tan học cắt cùng một chỗ. Không cho phép gây tai họa, không được phép làm mất, một cây bút máy tốn ba hào đấy.”

Rồi cô nói với Hàn Thanh Tùng: “Anh đưa bọn nhỏ đi qua, ngày đầu tiên đi học, phụ huynh phải đưa đi.”

Cũng chỉ là một nghi thức.

Hàn Thanh Tùng nhìn cô một cái, gật đầu.

Lâm Lam lại đưa tiền cho anh: “Đây là học phí, mặt khác hỏi thăm thầy giáo mua sách cho bọn nhỏ, hai đứa một bộ là được.”

Cô suy nghĩ sau này nên đưa cho Hàn Thanh Tùng tiền tiêu vật mang theo, dần ông đi ra cửa trên người không có tiền cũng không được.

Trên người Hàn Thanh Tùng một đồng tiền cũng không có, vợ cho thì anh sẽ cầm, quét qua bọn nhỏ một cái, có vui vẻ hay không đều nén lại, đi theo anh đến trường học.

Đến trường học, Hàn Thanh Bình đã ở đó, trong phòng học còn có ba bốn mươi học sinh.

Trường học là một gian nhà lớn, ba gian phòng tập hợp lại, trước sau đều là tấm bảng đen, tổng cộng có ba giáo viên.

Hàn Thanh Bình là hiệu trưởng, ngày nay vẫn cho học sinh vào đến lớp năm, một người khác dạy toán học lớp năm, Hoắc Duyên dạy mỹ thuật tạo hình âm nhạc cộng thêm tự nhiên.

Nói là lớp năm, thật ra cũng không có bao nhiêu đứa trẻ, lớp một hai thì nhiều hơn một chút, tổng cộng không đến hai mươi người, còn phải thêm người chung quanh thôn. Lớp ba có mười người, lớp bốn và năm cộng lại có mười người.

Lúc này khắp nơi đều không học hành đang hoảng, hơn nữa ở nông thôn, chỉ cần học mấy chữ là được.

Rất nhiều nơi môn ngữ văn sẽ đối với nông dân nghèo mà nói chẳng khác nào là lịch sử gia tộc, nhớ lại sự khổ cực và sự ngọt ngào, lớp số học thì theo đội sản xuất tính công điểm, môn tự nhiên nghiên cứu cách trồng trọt ủ phân, môn âm nhạc mỹ thuật tạo hình thì học thuộc lòng trích từ lời hát yêu nước.

Dù sao lúc này đều cảm thấy đi học vô dụng, cho dù thi đậu cũng phải về nhà làm ruộng, nhà xưởng không tuyển công nhân, đại học không tuyển sinh, thật sự là vô dụng.

Cho nên trường học còn có nhiệm vụ, giáo viên dẫn bọn nhỏ đi cắt cỏ, buổi sáng một lần, xế chiều một lần, lúc đến ngày mùa cũng phải xuống ruộng giúp đỡ thu hoạch hoa màu.

Như vậy trẻ em vừa có thể học chữ, biết cách tính sổ vừa có thể kiếm công điểm, phụ huynh liền đồng ý để cho bọn nhỏ tiếp tục đi học, nếu không không phải cắt cỏ thì chính là trông trẻ con, căn bản sẽ không đến đi học.

Hàn Thanh Tùng đưa con đi qua, Hàn thanh Bình thật cao hứng, nói với Hàn Thanh Tùng rất nhiều, trong đó nhiều nhất chính là: “Thanh Tùng a, bây giờ Lâm Lam có tiến bộ rất nhiều a, rất tốt, rất tốt! Không sợ ngu dốt, chỉ sợ không thay đổi, hiện tại cô ấy biết tiến bộ, thật là hiếm có, thật là phụ nữ tốt.”

Anh ta càng khoa trương càng hăng hái, luôn cho là chính mình giáo hóa (giáo dục + cảm hóa) thành công, rất là thống khoái.

Hàn Thanh Tùng: “Tụi nhỏ không có sách trong lớp, anh xem mua cho hai quyển, hai đứa một quyển là được.”

Đại Vương ngồi cùng Tam Vương một bàn, Mạch Tuệ cùng Nhị Vương.

Hàn Thanh Bình có chút khó khăn: “Trước kia sách đã phát hết rồi, hiện tại sợ là khó mua đấy.”

Bên kia lập tức Đại Vương như rồng mây đặc ý, đem túi coi ra đi đến phía trước bàn Mạch Tuệ nhét vào trong ngực cô bé: “Không có sách thì học cái gì, anh đi trước.”

Nó vừa đứng lên, lập tức Tam Vương theo sát phía sau, rất đặc ý.

Hàn Thanh Tùng lạnh lùng nói: “Không đến lớp cũng không sao, đứng tán!”

Đại Vương: “.....”

Tam Vương: (๖o๖) A!!

Hàn Thanh Tùng nói xong cũng nói với Hàn Thanh Bình: “Mấy đứa nhỏ giao cho thầy, không tuân thủ quy định không cần để ý cứ đánh.”

Hàn Thanh Tùng nói xong liền rời đi.

Bốn đứa trẻ nhà họ Hàn:.....

Đại Vương cầm lười hái giống như cầm bút, mặt tràn đầy sát khí, đi học tập lãng phí thời gian, ngồi ở chỗ này giống như kẻ ngu, còn không bằng đi cắt cỏ kiếm công điểm đâu.

Hàn Thanh Bình trước giới thiệu kỷ luật trong giờ học, lại nói thêm một chút về sắp xếp lịch trình hằng ngày: “Các bạn học không cần sốt ruột, chúng ta học theo chương trình học, không làm chậm trễ việc cắt cỏ a, chúng ta còn có thể vừa cắt cỏ vừa giảng bài đấy.”

Anh ta nói nội dung tiết đầu tiên môn ngữ văn, câu nói đầu tiên theo lệ cũ cũng là trước học: “Chúc vị lãnh tụ vĩ đại chủ tịch M sống lâu trăm tuổi!”

Sau khi đọc xong thì phải học viết chữ, viết chữ bắt đầu từ đơn giản nhất.

Hàn Thanh Bình nhìn Đại Vương dùng cách cầm lười hái cầm bút, nhanh chóng đến làm mẫu cách cầm bút như thế nào, để cho các bạn học học theo.

Đại Vương học không được, vừa bực bội vừa nóng nảy, suýt chút nữa đem cây bút máy bẻ làm đôi. TamVương vội vàng nhắc nhở nó: “Anh cả, ba hào đó!”

Bẻ gãy bút, về nhà chắc chắn mẹ sẽ nhắc mãi, mẹ cần nhẫn nại nhai đến lúc đó sẽ bị đánh. Nó đã hiểu rõ, cha nghe lời mẹ, chỉ cần mẹ không vui, ai cũng không có kết quả tốt.

Hai vợ chồng bị gấn tắc thể xương phu tùy, lúc này còn đang va chấn đây này, Hàn Thanh Tùng kết thúc công việc tối hôm qua vẫn chưa và xong tắm đệm giường thứ hai, Lâm Lam theo kế hoạch và một đệm giường. Giường quá cứng, cô ngủ không thoải mái. Lúc này rất nhiều người trong nhà cùng đắp một chiếc chăn, đệm giường là cái gì cần bàn không cần hy vọng xa vời. Trước kia nguyên chủ cũng có hai chiếc chăn một lớn một nhỏ, cho đến bây giờ không có đến tám lót đệm giường. Như gia đình nhỏ nhà Lâm Lam có bốn chiếc chăn như vậy, ở trong thôn tuyệt đối được xem là một phần đỉnh rồi đó.

Cô nhìn xem, còn lại vài rách hợp lại một chút, còn một chút bông cũ bỏ ra, gom góp lại có thể may thêm một tấm đệm giường mỏng.

Chắc chắn không ấm áp, cũng may không cần giữ ấm, vốn trải lên để giường có thể mềm mại thêm một chút.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này Tiểu Vương dẫn Vương Vương từ bên ngoài trở lại, cây sáo dùng sợi dây buộc lại rồi đeo sau lưng, thấy người lớn và chăn, trẻ con liền nhịn không được muốn leo lên lăn lộn.

Lâm Lam đối với Tiểu Vương khoan dung hơn so với mấy đứa khác, nhưng cũng không muốn bé mang theo cát bụi ở bên ngoài lăn lộn trên chăn bông mới, liền dụ dỗ bé đừng leo lên.

Tiểu Vương khó được làm nũng nghịch ngợm, thật sự là sức hấp dẫn của chăn quá lớn, còn muốn lăn.

Hàn Thanh Tùng vừa muốn nghiêm mặt, Lâm Lam đưa mắt liếc ra hiệu cho anh, ý bảo anh không nên đối xử với con nít hung dữ như vậy.

Sắc mặt Hàn Thanh Tùng liền nhu hòa xuống: “Đến đây, kể cho con nghe chuyện xưa.”

Lâm Lam vênh tai, anh còn có thể kể chuyện xưa? Lừa gạt con nít à.

Tiểu Vương vẫn không gần gũi với Hàn Thanh Tùng, thậm chí có chút sợ, vừa nghe nói kể chuyện xưa liền đến gần: “Vương Vương thích nhất nghe chuyện xưa.”

Hàn Thanh Tùng kể cho bé nghe chuyện xưa về người phụ nữ ngốc có chồng là người đàn ông tham ăn, người phụ nữ nghèo và chăn, người đàn ông tham ăn không lúc nào là không muốn ăn, trời mưa đập vào cửa sổ lộp bộp như rang đậu, tuyết rơi lất phất như trong tranh....

Lúc Lâm Lam nghe nói đến mức nhạt nhẽo vô vị, thật là một chút sắc thái tình cảm cũng không có.

Tiểu Vương lại nghe say sưa, thú vị hỏi: “Thế người phụ nữ ngốc kia có đi ra không? Người đàn ông tham ăn kia có ăn vào không?” Cho dù trẻ con có nghe kể bất kỳ chuyện xưa gì cũng thích kết thúc viên mãn.

Hàn Thanh Tùng nhìn Lâm Lam một cái: “Người phụ nữ ngốc có một người đàn ông chịu khó, người đàn ông tham ăn có người vợ có bàn tay khéo léo, nên đều thỏa mãn.”

Tiểu Vương cũng mãn nguyện.

Lâm Lam chợt dạ thiếu chút nữa tự suy xét, có phải anh đang biến đổi phương pháp chế cười cô vụn vụn về không?

Hàn Thanh Tùng đối với việc va chấn càng ngày càng điều luyện, thoáng chốc đã va xong chăn, còn muốn giúp Lâm Lam và đệm giường.

Lâm Lam vội vàng từ chối: “Không cần không cần, đệm giường rất mỏng, chính mình có thể làm được.”

Hàn Thanh Tùng cũng không kiên trì: “Anh đi đến đại đội xem rồi mua gối.”

Lúc trước Lâm Lam đã muốn đóng hai cái giường để đựng quần áo, trong nhà không có chỗ nào để khóa đồ vật quý giá, thật sự không an toàn.

Lúc này người trẻ tuổi kết hôn đôi dùng trong nhà cơ bản cũng chỉ là một cái bàn, hai chiếc ghế con hoặc lại thêm một băng ghế, một chiếc tủ treo quần áo cùng hai cái giường xách tay. Bốn phía tủ treo quần áo đều có học tủ sâu, không gian vô cùng lớn có thể chứa được năm sáu chiếc chăn cũng không thành vấn đề, còn có thể nhét quần áo mùa vào. Nếu như còn có điều kiện thì phía trên có thể chồng thêm một cái giường lớn, như vậy có thêm nửa tủ treo quần áo lớn.

Hai chiếc giường xách tay kia cũng rất nhỏ, bình thường chỉ để một ít hoặc đồ riêng tư.Lúc này ở nông thôn không có khái niệm tủ quần áo.

Một loại khác thì để trên giường gạch gọi là tủ giường, có điều trong nhà con nít nhiều hơn, hai vợ chồng mang theo con cái ngủ co lại trên giường rất chật chội, trên giường gạch cũng không có chỗ nào để tủ giường....

Những thứ đồ dùng trong nhà cũng ngăn nắp, không có gì tạo hình đặc biệt gì, có thể đem giá trị gỗ phát huy đến mức cao nhất, không gian chứa cũng lớn nhất.

Lâm Lam cùng Hàn Thanh Tùng kết hôn rất khó coi, chỉ có một cái bàn què chân, hai cái giường xách tay, trong đó một cái đã bị cô cho cháu trai, bây giờ cái còn lại cũng bị nứt không ra hình dáng gì, những thứ khác như tủ treo quần áo, cái giường lớn, tủ giường đều không có gì cả.

Hàn Thanh Tùng liền muốn làm cho Lâm Lam một bộ gia cụ, một bộ bàn có băng ghế, hai cái giường xách tay, tủ treo quần áo tăng thêm giường lớn, nếu như có thể mua được nhiều gỗ hơn, còn có thể làm thêm loại tủ quần áo....

Xem ra cần không ít gỗ rồi.

Cũng may bây giờ anh có công việc, mỗi tháng cũng có thể cầm tiền lương, tiền phí trả cho thợ mộc cũng không thành vấn đề.

Bình thường người trong thôn làm gia cụ, cũng mời thợ mộc trong thôn làm, hoặc đến nhà làm thì được bao com, trả một chút tiền, hoặc đem gỗ qua, để người ta giúp làm thì cho nhiều tiền hơn.

Thoáng chốc Hàn Thanh Tùng đã nghe ngóng, tay nghề của thợ mộc trong thôn, mấy năm trước anh có tìm người đóng gia cụ cũng đã nói nứt hoặc chân lắc lư đứng không vững.

Trước tiên anh đi đến đại đội tìm đại đội trưởng, dùng phần tiền được chia lúc ở riêng kia đổi lấy cây hòe đã hong khô trong đội, ngoài ra cũng không hạn chế các loại gỗ cây du, thu mộc, dương thụ hay ngô đồng đổi lại mấy cây gỗ, ván gỗ có sẵn.

Đồ gỗ làm gia cụ không thể dùng cây cối mới chặt xuống, phải phơi khô một hai năm, nếu không gỗ gặp nước sẽ co rụt lại đến lúc đó gia cụ cũng xong đời.

Đôi gỗ xong anh không vội và kéo về, trước đặt ở bộ đại đội, lúc này biết là đồ của anh, cũng không còn người dám lấy đi.

Tay và chân rừ xuống của bốn tên trộm kia vẫn còn là những ký ức mới mẻ trong tâm trí bọn họ, đối diện với bóng ma quá lớn, còn ai dám ham muốn đồ nhà cục trưởng?

Hàn Thanh Vân biết anh đổi gỗ đóng gia cụ, nhiệt tình nghĩ kế thay cho anh: “Anh ba này, em đã nói với anh, anh đừng tìm Châu Châu chân thối làm gia cụ, tay nghề của tên đó rất kém, toàn bộ gia cụ của anh cả của em đều thành đồ bỏ, chỉ đâu cả của em cứ nhắc mãi đây này. Anh tìm thợ mộc Vương ở phía Nam bên kia sông, tay nghề của ông ấy tốt, nhà của bà già vợ anh hai em chính là ông ta đóng, một chút cũng không thay đổi hình dạng.”

Châu châu chân thối vốn là biệt danh của thợ mộc thôn của họ, thích uống rượu, nhưng không có mỗi nhấm rượu, một con châu châu cũng có thể uống một bàn rượu, được mệnh danh thích ăn châu châu nhất.

Lúc trước Hàn Thanh Tùng cũng nghe danh, nói không khác lắm với Hàn Thanh Vân: “Được.”

Hàn Thanh Vân lại hỏi anh muốn đóng gia cụ gì, Hàn Thanh Tùng nói: “Toàn bộ.”

Hàn Thanh Vân kinh ngạc nhìn anh: “Toàn bộ? Anh ba, anh làm nhiều gia cụ như vậy, trong nhà có chỗ để hả?”

Hàn Thanh Tùng chăm chú suy nghĩ một chút: “Ừ, hẳn cần phải xây nhà mới.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đan Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Quan mới nhậm chức

Edit: Trang Nguyen

Beta: Tiểu Tuyền

Hàn Thanh Vân: “..... Anh ba.”

Anh cả thật quyết đoán, lời nói xây nhà mới cũng có thể tùy tiện nói ra, không hổ là võ có thể ra trận giết địch, văn có thể vá chần thương vợ yêu con, đúng là người đàn ông đích thực!

Không trách Hàn Thanh Vân kinh ngạc, lúc này ở nông thôn chuyện xây nhà còn lớn hơn so với cưới vợ sinh con, là việc lớn khó khăn nhất của nhà nông dân.

Cưới vợ chỉ đơn giản đến độ tuổi, tích lũy trên trăm cân lương thực, một cây vài bó, vài món dụng cụ, một cân thịt, thậm chí không có nhiều như vậy thì giảm phân nửa cũng được. Dù sao, chỉ cần người đàn ông không kém, có sức lực, có nghề hơn nữa cũng có thể lấy được vợ. Cưới vợ liền không lo không sinh con cái.

Nhưng nhà thì không như vậy.

Xây phòng ốc thì cần gỗ, thân cây cao lương, gạch, đá, cò, lương thực, nhân lực...vv...vv..

Cho dù chỉ cần một thợ xây nhà, thợ mộc rồi hai tổ công nhân, tất cả công nhân lao động gần đơn đều nhờ đội trưởng dẫn lao động đến hỗ trợ, nhưng những thứ kia đều phải do mình chuẩn bị.

Xây nhà cần rất nhiều gỗ, dùng cho đôn đồng, đôn tay các loại... , cây không phải trong thoáng chốc liền lớn lên, xã viên bình thường không có tiền lại không có chỗ nào bán, cần bản chính là tích lũy, mười mấy năm tích lũy mới đủ dùng.

Mặt khác cho dù đôn tay không cần gỗ, đổi thành thân cây cao lương loại vật liệu hơi này, cũng phải dựa vào công điểm đổi ở đội sản xuất trong thôn.

Công điểm dùng để đổi lại các loại lương thực ăn cơm trong nhà đều là ăn không đủ no, ở đâu ra nà có nhiều điểm đổi vật liệu như vậy?

Mặc dù việc vật có thể dễ trong thôn hỗ trợ, không bao com, nhưng công việc chính như xây tường thì phải tìm sức lao động cường tráng rồi còn phải bao vài bữa cơm.

Bản thân tự nghĩ lương thực đều ăn không đủ no, thì nơi nào lại có lương thực nuôi com? Cho dù bên nào đều khiến nhóm xã viên đau đầu.

Nếu xây nhà ba gian, vậy càng khó hơn, thật sự nhỡ ở là từ đời ông bà truyền lại, sau đó một thế hệ xây xây sửa sửa, lúc cuộc sống tốt còn có thể xây thêm một gian hoặc nửa gian để cho con cái có thể cưới vợ sinh sống.

Nếu thật có thể xây một gian nhà mới hoàn toàn, thì ước lượng giá thành tiêu tốn hơn trăm đồng, nếu dùng gạch ngói vậy thì càng tốn nhiều hơn nữa.

Một trăm đồng tiền a, bấy giờ nông dân vất vả kiếm sống một năm thì có thể kiếm được mấy đồng tiền? Hơn nữa ai mà không sinh bệnh? Kết hôn, sinh con, đám ma cùng quan hệ xã giao này kia đều cần tiền để chi tiêu.

Kết hôn, trong nhà dành dụm mười mấy năm đều lấy ra dùng hết, để dành đã lấy hết, quản linh cứu và mai táng cũng lấy hết mười mấy năm dành dụm, vạn nhất còn phát sinh gì khác nữa thì sao, cho nên trong nhà ngoại trừ động chuột, thật ra không có cái gì dành dụm được.

Cho dù làm bị thư chỉ bộ gần hai mươi năm, cũng không thể thoát mãi mà nói muốn xây nhà mới, cũng phải tích lũy không biết bao nhiêu năm

Trong nhà cậu ta, anh cả anh hai đều chưa ở riêng, bấy giờ cậu vẫn còn ở cùng một nhà với cha mẹ, sau này kết hôn cũng là cả một vấn đề đây.

Trong thôn, bấy giờ xin nền móng của ngôi nhà, đều là tích lũy hơn mười năm hai mươi năm, một đại gia đình chịu không nổi mới phải xây phòng ốc ở riêng.

Cứ thế mà nhẹ nhàng nói muốn xây nhà, Hàn Thanh Tùng thật đúng là người đầu tiên, Hàn Thanh Vân thật muốn quý lạ luôn.

Hàn Thanh Tùng cũng không suy nghĩ những thứ này, hàng năm không ở nhà, không biết giá thị trường trong thôn, ở trong bộ đội đều theo mệnh lệnh mà làm, càng khó khăn thì càng gặt, không được biết khó mà lui.

Hơn nữa bộ đội nhiều người lực lượng lớn, đều là các chàng trai cường tráng, chút chuyện này, thật đúng là không tốn sức lực.

Hàn Thanh Tùng không cảm thấy sẽ quá hao phí gì đây, cần phải đi làm, làm không được thì phải nghĩ biện pháp, cuối cùng có thể hoàn thành.

Nói lên ý định xây nhà trong đầu, anh liền lập tức hành động.

Xây nhà cũng không phải là chuyện nhỏ của riêng nhà mình, trước đó đã xin đại đội nền móng nhà rồi, báo cáo chuẩn bị tài liệu xây dựng phòng ốc, cọc gỗ, thân cây cao lương, gạch gỗ các loại... còn phải xin để mua cho được ngói.

Người trong thôn xây dựng nhà căn bản sẽ không nghĩ đến ngói, một là quá đắt không có tiền mua không nổi, hai là tìm không được quan hệ hợp tác với nhóm sọt.

Cho dù không cần ngói, những thứ khác như cọc gỗ, thân cây cao lương, cũng không phải dễ dàng gom góp như vậy.

Lúc này đều là tập thể cùng nhau trồng trọt lao động, phần đất của mỗi nhà nhiều lắm góc bên cạnh, cũng chỉ có thể dựa vào đội sản xuất phân phát vật liệu.

Không nói đến khó tích lũy gỗ, ngay cả thân cây cao lương cũng có chút khó khăn. Vì ở chỗ làm nóc nhà phải dùng thân cây cao lương bó lại thành từng bó, bao phủ ở trên kệ, sau đó bao trùm bùn đất, có tranh hoặc là mạch thảo. Thân cây cao lương này có tác dụng tương đương với cái rui, không có nhiều cọc gỗ hay thân cây cao lương để thay đổi, dù sao thân cây cao lương kém hơn cọc gỗ nhiều.

Có điều tuy là vậy, một đội sản xuất có nhiều gia đình, chỉ dựa vào sức của chính mình cũng không phải dễ dàng tích góp được.

Hàn Thanh Tùng nghĩ tới nếu muốn xây nhà, lợp đắp ngói, nhà bằng đất mà gặp phải mưa rất dễ dàng bị sập nhà, rất không an toàn. Hơn nữa một năm cũng phải sửa chữa nhiều lần, phí công phí vật, cũng là hành động bất đắc dĩ.

Hàn Thanh Tùng liền đi tìm Hàn Vinh Phương: “Bác, cháu muốn xếp hàng đi xin nền để về xây nhà.”

Advertisement / Quảng cáo

Hàn Vinh Phương cười cười, lấy bản đồ thôn ra: “Cháu xem thử một chút, thích nơi nào thì chọn nơi đó?”

Hàn Thanh Tùng kinh ngạc nhìn ông: “Không cần xếp hàng sao?” Anh hỏi thăm một chút, nếu xếp hàng thì ít nhất cũng phải đến năm sau.

Mặc dù xây nhà không dễ dàng, nhưng rất nhiều người mười mấy miệng cùng ăn chen chúc trong ba gian nhà nhỏ, thật sự chen chúc không lọt, có người ở nhờ nhà người ta, còn không có chỗ ở thì dựng một lều cỏ tạm mà sống. Cơ hồ mỗi nhà đều có nhu cầu xây nhà mới, chỉ là không có tiền, lương thực, đồ dùng nên tạm thời gác lại mà thôi.

Hàn Vinh Phương lắc đầu: “Không cần, bác đã sớm xin thay cho cháu rồi.”

Hàn Vinh Phương đã sớm nghĩ đến chuyện Hàn Thanh Tùng chuyển nghề rồi về đây. Thật ra trước kia ông Hàn có thể xin nền móng để xây nhà ở riêng, dù sao Hàn Thanh Tùng gửi tiền trở về, nên trong tay bà Hàn không thiếu tiền. Chẳng qua tư duy của bà Hàn theo chế độ phong kiến theo quán tính lại già trưởng, nên không muốn chia nhà, chia ra thì con trai đều sống chung với vợ, ai còn để ý đến bà già này? Không chia ra, cả nhà đều vây quanh bà, bà nói một không ai dám nói hai, uy phong biết bao?

Rất nhiều nhà không chia ra sống riêng, một là nhà quá nghèo không chia ra nổi, hai là ông bà già có độc sợ bị vứt bỏ, không thích vắng lạnh, cho nên muốn con cháu cùng ở chung một chỗ, chờ hai ông bà hoặc cha qua đời thì mới an trí lại nhà.

Hàn Vinh Phương lo lắng Hàn Thanh Tùng chuyển nghề trở về, hộ khẩu lương thực đâu không giống quan hệ cùng người khác, hơi phức tạp, nói thì dụ như người khác chuyển nghề đều theo nguyên bản cũ, đến từ nơi nào thì trở về chỗ đó, hộ khẩu ở trong thôn thì quay về trong thôn mình ở. Hộ khẩu của Hàn Thanh Tùng lại không trở về, mà đang ở trong huyện, nhưng lương thực đâu của anh lại có liên quan đến công xã.

Anh có thể lấy tổng cộng ba phần tiền lương từ huyện, trấn và công xã, đồng thời còn có thể lấy hai phần phúc lợi từ huyện và công xã, nói thì dụ như thiếu lương thực, bình thường nhân viên cơ quan làm việc một tháng được ba mươi cân, hiện tại cán bộ điều kiện tốt một chút có thể lấy ba mươi sáu cân.

Nhưng Hàn Thanh Tùng lại có bốn mươi bốn cân, là dựa theo tiêu chuẩn thể lực của người đó mà lấy, mấy chục cân này chính là bột mì, mà không phải lương thực ở nông thôn thu hoạch như lúa mạch, cây ngô chưa gia công.

Trong bốn mươi bốn cân này đã bao gồm thức ăn, dầu, phiếu một cân lương thực có ba lít dầu, không phải giống như nông dân lấy lương thực đi đổi phiếu lương thực.

Những cái khác như phiếu vải phiếu bông... Hàn Vinh Phương không tiếp nhận cho nên không hiểu rõ lắm, nhưng ông suy đoán chắc chắn hai phần cũng là dựa theo quy cách cao đưa đến. Ví dụ như người khác một năm có một trượng (4m) vải, cây ta có thể có ít nhất một trượng rưỡi. Người khác có hai cân bông vải, cậu ta có thể có ba cân. Điều kiện tốt như vậy, nhu cầu quan trọng nhất nhất định là xây nhà.

Đại đội cho anh mượn hai cân này tranh kia, đã quá cũ rách rồi, tạm thời ở tạm cũng được, nếu ở lâu dài, mùa đông hở như vậy sẽ lạnh như băng, mùa hè mưa to gió lớn sẽ bị dột. Nếu vượt qua được trận mưa to, nước còn chảy ngược vào trong nhà đây này.

Lúc này trong thôn xin nền móng xây nhà không ít, nếu xếp hàng thì Hàn Thanh Tùng phải đợi đến sang năm sau. Cũng may ông đã sớm đi xin rồi. Ông suy nghĩ mặc dù Hàn Thanh Tùng có hộ khẩu trong huyện, nhưng cũng không có nghĩa Hàn Thanh Tùng có thể đưa cả nhà vào ở trong huyện. Một là Hàn Thanh Tùng giữ chức vị chính ở công xã, trong huyện không thể nào chia nhà cho anh, không chia nhà cũng có nghĩa anh chỉ tạm thời giữ chức vụ thôi, mỗi ngày không cần phải đi làm. Hai là hộ khẩu của Lâm Lam cùng mấy đứa nhỏ tuyệt đối không đi được vào trong huyện, trừ phi sau này Hàn Thanh Tùng chính thức chuyển đến đó, trở thành trưởng cục công an huyện, được chia nhà ở, vậy thì còn có thể.

Lúc này nông chuyển vô cùng khó khăn, dù sao hằng năm trong thành phố còn có thanh niên trí thức chen ngang chuyển xuống nông thôn đây ra đấy. Bản thân muốn có công việc ở thành thị vô cùng khan hiếm, tất nhiên sẽ không dễ cho hộ khẩu nông thôn tiến vào chiếm giữ thành thị, trừ phi có công hiến lớn lao hoặc phải có lý do tiền vô chiếm giữ. Cho nên, ông cảm thấy Hàn Thanh Tùng phải xây nhà ở trong thôn.

Quả nhiên, để cho ông đoán đúng rồi.

Hàn Thanh Tùng nhìn một chút, cảm kích nói: “Cảm ơn bác. Cháu gọi mẹ bọn nhỏ đến chọn.”

Hàn Vinh Phương khẽ mỉm cười: “Lấy về, về nhà từ từ lựa chọn cho kỹ.”

Hàn Thanh Tùng nghe theo còn đi đại đội mượn hai cục pin, sau đó cầm lấy pin cùng sách vở đây về nhà tìm Lâm Lam.

Lâm Lam và đêm giường cũng khá rồi, nhìn thấy anh ôm sách vở về, còn có chút buồn bực hỏi: “Đây là cái gì?”

Hàn Thanh Tùng đem sách vở đặt ở trên giường gạch, một bên thay pin cho máy radio: “Cho em chọn.”

Lâm Lam nhìn thoáng qua, vui mừng đan xen: “Chọn nền nhà?”

Chân mày Hàn Thanh Tùng nhướng lên, cô nhìn thoáng qua thấy đúng là nền nhà. Nhất thời ánh mắt Lâm Lam không dứt ra được, nằm sấp xuống nhìn chăm chăm: “Chúng ta nên xây nhà ở chỗ nào đây? Ngay bên cạnh đại đội? Hay là đến phía sau thôn? Phía đông thôn có tốt hay không, gần trường học đi học thuận tiện hơn. Nếu không ở phía Tây thôn? Gần với ruộng đất, trồng rau tưới nước cũng thuận tiện hơn...”

Hàn Thanh Tùng nhìn cô nằm sấp ở chỗ này, mái tóc được cắt so le vừa gọi rất mềm mại, hiện ra ánh sáng nhu hòa, mà xui quý khiến, anh đưa tay sờ sờ.

Lâm Lam a một tiếng: “Sao thế?”

Lập tức Hàn Thanh Tùng rút tay về: “Trên đầu em dính cỏ.”

Cô thấy trên mặt Hàn Thanh Tùng nổi lên màu đỏ khá ngượng, cười nói: “Không có chuyện gì, cả ngày chui ra chui vào đồng cỏ khô.”

Trong nhà không lều cỏ, đồng cỏ khô bị dầm mưa ở bên ngoài nên ướt nhẹp, chỉ có thể rút từ bên trong để đốt.

Cô nhìn một lát, vẫn không chọn được: “Nếu không chờ các con trở về rồi cùng nhau chọn?”

Hàn Thanh Tùng cảm thấy chọn nền nhà có liên quan gì đến bọn trẻ, để cô quyết định không phải tốt hơn sao? Có điều vẫn gật đầu: “Ừ.”

Lâm Lam vui rạo rức để xuống, tiếp tục và đêm giường, đã kết thúc công việc.

Hàn Thanh Tùng đi ra ngoài sân xem một chút, xây nhà cần chuẩn bị vật liệu, cũng phải chờ sau vụ thu hoạch mùa thu này, hẳn khoảng tháng chín tháng mười.

Nhà anh xây nhà, bây giờ không thiếu tiền, nhân công đã thuyết phục xong rồi, dùng tiền mời mấy thợ giỏi, đội trưởng xây dựng mang theo người tới đa là ba bốn ngày công. Khó khăn nhất chính là chuẩn bị vật liệu, cần phải từ từ.

Anh quan sát ở trong sân một chút, chọn bức tường phía Nam xây nhà cầu, muốn đắp một cái lều cỏ, như vậy có thể chứa củi, không sợ trời mưa. Xe đạp, dụng cụ ra đồng cũng có thể cất vào trong đó, trong nhà đã không có chỗ cất, nếu để bên ngoài dầm mưa dãi nắng dễ dàng bị hư hỏng.

Bắt đầu xây dựng lều dễ dàng hơn nhiều, mượn tường phía nam, đối diện đắp một bức tường đất, dùng xà ngang uốn lượn còn gỗ, phía trên phủ lên một lớp cỏ tranh, cỏ lau cũng đã đủ.

Trước tiên Hàn Thanh Tùng chuẩn bị vật liệu, xé chiều Lâm Lam làm trợ thủ giúp đỡ anh, chạng vạng tối sau khi tan tằm anh cả Hàn cùng Hàn Thanh Văn đều đến giúp một tay, lều cỏ liền làm xong. Anh cả Hàn và Hàn Thanh Văn không chịu ở lại ăn cơm, giúp xong thì đi ngay.

Hàn Thanh Tùng lại giúp đỡ Lâm Lam đem đồng cỏ bị mưa làm ướt ở bên ngoài trải ra, chỗ nào bị ướt thì phơi nắng nhóm lửa, bên dưới không bị ướt thì để vào bên trong lều cỏ. Cô bị mưa xối ướt, rất dễ dàng bị mưng nát, nếu không phơi khô, mấy ngày liền biến thành đất.

Lâm Lam nhìn xem vô cùng hài lòng, khen nói: “Cục trưởng Hàn thật tài giỏi quá, tiền có thể công, lùi có thể thủ.”

Hàn Thanh Tùng nhìn cô, cũng không biết từ nơi nào học được lời nói đi dóm như thế.

.....

Buổi tối bọn nhỏ lần lượt trở về ăn cơm.

Lâm Lam ra hiệu Nhị Vượng đi nghe radio, Nhị Vượng vui vẻ nói: “Mẹ, có pin rồi?”

Lâm Lam cười cười: “Cha con đi đại đội mượn đấy, trở về mua trả lại.”

Nhị Vượng vui mừng bắt đầu điều chỉnh đài, lúc này tiết mục bao gồm ca hát, hát hí khúc, hí kịch, bình luận...vv...vv... ca khúc《 ta yêu Bắc Kinh Thiên An Môn 》, cùng với bình luận《 dùng trí Uy Hồ sơn 》 các loại..., bây giờ vô cùng thịnh hành.

Có điều bọn nhỏ cũng dễ dàng phát sinh tranh chấp, ví dụ như Đại Vượng và Tam Vượng thích nghe bình luận về đánh gặc, Nhị Vượng cùng Mạch Tuệ thích nghe các loại ca khúc, Tiểu Vượng thích nghe các loại âm nhạc như đàn nhị hồ, cây sáo, trống con, đàn tranh..... Không thể thiếu lại nhao nhao một trận.

Lâm Lam vội vàng khuyên can: “Nếu không các con thay phiên nhau nghe.”

“Bình luận phải nghe liền tiếp, ngừng một ngày là nghe không hiểu được.”

“Mấy ngày hôm trước không có pin hai người cũng không nghe được!”

Mấy đứa trẻ âm ỉ, hai gian phòng nhỏ giống như muốn sôi trào nhốn nháo.

“Dừng lại, dừng lại!” Lâm Lam khuyên mấy câu, bọn nhỏ căn bản không nghe, ngược lại còn ồn ào hơn.

Hàn Thanh Tùng từ bên ngoài đi vào nhà, mày rậm cau lại: “Tất cả có mặt, đứng nghiêm!”

Đại Vượng, Nhị Vượng, Tam Vượng giống như phản xạ có điều kiện lập tức đứng nghiêm vững vàng.

Mạch Tuệ đắc ý mình được hưởng máy radio, chính đến tiết mục ca hát. Tam Vượng bất mãn nhìn chị gái, lấy tay đẩy anh cả của nó, lăm lăm.

Mạch Tuệ còn đắc ý bĩu môi nhìn bọn họ.

“Tại sao chỉ cho chị nghe, con cũng muốn nghe!” Tam Vượng bắt đầu không phục.

Bàn tay to của Hàn Thanh Tùng lấy máy radio, tắt công tắc: “Muốn công bằng? Vậy thì tất cả đều không được nghe.”

Lập tức trong phòng một mảnh an tĩnh.

Hàn Thanh Tùng đưa máy radio cho Lâm Lam: “Đừng để cha nghe thấy cả đám âm ỉ lẫn nữa.”

Máy đưa nhỏ đều nhếch miệng, tất cả đều mang bộ dáng tức giận.

Lâm Lam suy nghĩ một chút: “Nếu không em làm mấy miếng gỗ bình luận, ca khúc cho chúng rút thăm, rút trúng cái nào thì nghe cái đó?”

Máy đưa nhỏ không vừa ý lắm nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt để giải quyết, mấu chốt là mặt cha đã đen lên, bọn chúng cũng có chút sợ sệt.

Kiếp trước Lâm Lam không kết hôn cũng không có sinh con, hiện tại dạy dỗ trẻ con chỉ đơn giản là nước chảy đá mòn, cộng thêm tính tình cô rộng rãi, rất tự nhiên sẽ dùng cách cha mẹ hiện đại khoan dung đối với bọn trẻ, mang đến bầu không khí thân mật gần gũi với bọn trẻ. Cách này không ít lần xung đột với kiểu giáo dục truyền thống của Hàn Thanh Tùng. Dù sao cho đến nay cách giáo dục của Trung Quốc chính là: dưới đòn roi tạo ra con ngoan hiếu thảo.

Không nghe lời? Đánh, còn không nghe lời? Đánh hung ác hơn!

Lâm Lam ngoài miệng nói muốn Đại Vương bị cha đánh đòn, thật ra nếu cây roi này kia quất nó, cũng giống cô bị đánh, trong lòng cũng rất đau. Cho nên cô nguyên ý dùng phương thức ôn hòa khơi thông với bọn nhỏ, rồi tích cực tìm biện pháp hữu hiệu giải quyết.

Chẳng qua loại phương pháp này cũng có điểm tệ là, hiệu quả chậm, thực tế đối với những đứa trẻ có ít tình thương, hiểu chuyện trẻ, dụng phải đồ yêu thích, nghe lời như Nhị Vương và Mạch Tuệ cũng trở nên cố chấp, Lâm Lam lại lưỡng lự.

Đã như vậy, vậy trước tiên cắt lại, không có thống nhất thì ai cũng không cần nghe.

Lúc ăn cơm tối không khí có chút áp lực, ngay cả Tiểu Vương cũng không dám nói chuyện, dựa vào Lâm Lam ngoan ngoãn ăn cơm.

Có mấy lần Lâm Lam cố gắng làm thay đổi không khí, nhưng bọn nhỏ phản ứng không nồng nhiệt cho lắm.

Sau khi ăn xong, Lâm Lam nói: “Các con làm bài tập trước,sau khi làm xong chúng ta họp để chọn lựa nền nhà.”

Nền nhà?

Vừa nghe cái này, lập tức bọn nhỏ có phản ứng: “Mẹ, chúng ta muốn xây nhà mới?”

Lâm Lam cười nói: “Đúng vậy, nhà này cũng không phải của chúng ta, không thể ở nhờ cả đời, dĩ nhiên phải xây nhà của chính mình.”

Cũng không có bài tập gì, mấy phút đồng hồ đã viết xong, mấy đứa trẻ nằm sấp trên giường gạch chọn lựa, đứa này muốn ở phía sau, đứa kia muốn ở phía đông, còn có đứa muốn ở ... Chỉ thoáng chốc, lại ầm ĩ.

Lâm Lam nhìn sắc mặt Hàn Thanh Tùng càng ngày càng đen, lập tức cười cười với anh, ý bảo anh không nên tức giận.

Nói thật, năm đứa nhỏ ở trong một căn phòng nhỏ ba mồm bốn miệng, thật sự rất ồn ào. Cuối cùng Lâm Lam nói: “Bỏ phiếu, ai muốn chọn chỗ nào thì giờ tay lên, phiếu nhiều thì chọn chỗ đó.”

Mấy đứa nhỏ suy nghĩ một chút đều không có ý kiến, rồi rì nhán mạnh vị trí mình thích.Căn bản chia làm hai phía, TamVương nghe anh cả, Nhị Vương thì theo Mạch Tuệ, Tiểu Vương còn nhỏ bị bỏ qua.

Lâm Lam nói: “Như vậy, nếu ai có thể viết đúng mấy chữ thôn Nam, thôn Bắc, thôn Đông, thôn Tây, trong thôn, sẽ cho người đó hai phiếu.”

Tận dụng mọi thứ kích thích bọn nhỏ học tập thật tốt. Như vậy tổng cộng có năm phiếu, ba phiếu là thắng được.

Cô ra hiệu Đại Vương viết trước, Đại Vương nhìn cô, ánh mắt tức giận.

Lâm Lam a ha một tiếng: “Con không biết viết sao ha ha, ai biết viết? Người nào có viết thì người đó được hai phiếu. Mẹ và cha các con không bỏ phiếu, chính các con tự quyết định.”

Cô cũng không tin bọn nhỏ có thể viết ra.

Nhị Vương nói: “Mẹ, con thử một chút.”

Mạch Tuệ cũng vội vàng bắt đầu. Lúc hai người bọn nó đi theo cô út, chú út, cũng nhìn được mấy chữ.

Bên kia Đại Vương cũng dang dăng sát khí mà cầm bút máy lên.

TamVương giương mắt nhìn!

Tiểu Vương ngó ngó cái này ngó ngó cái kia: “Con theo mẹ.”

Lâm Lam ôm bé: “Tốt.”

Cuối cùng viết xong rồi, Lâm Lam nhìn một chút.

Mạch Tuệ viết sai chữ Nam, Nhị Vương chữ Tây và chữ Nam đều không viết đúng.

TamVương một chữ cũng không viết.

Má ơi, không ngờ Đại Vương đều viết đúng rồi, chính là chữ của nó còn xấu hơn cha nó!

Đại Vương nhường mảy dắc ý, khề hừ một tiếng. Anh cả của mấy đứa chính là anh cả nhà!

Như vậy bốn đứa trẻ, ba phiếu đối với hai phiếu, quyền quyết định thuộc về Đại Vương. Nó quyết định nơi nào chính là nơi đó.

Nhị Vương nói với Tam Vương: “Tam Vương, anh cả muốn ở phía sau thôn, nơi đó cách trường học xa nhất, mùa đông em dậy không nổi đến trường trễ sẽ bị thầy phạt cha còn đánh, em không cảm thấy phía đông thôn cách trường gần hơn sao?”

Tam Vương vừa nghe cảm thấy anh hai nói đúng.

Đại Vương trừng mắt liếc Tam Vương, rất có đáng nếu nó dám phản bội thì sau này đừng hòng anh đẩy để ý đến nó.

Lâm Lam thấy vậy rất vui mừng, lại để bọn nhỏ ở đó quán quýt, bọn nhỏ ma sát với nhau cũng là quá trình xúc tiến tình cảm tìm kiếm biện pháp giải quyết vấn đề.

Cô hỏi Hàn Thanh Tùng: “Ngày mai anh có đi làm hay không?”

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Ngày mai có kết quả.”

Đại Vương vừa nghe ngày mai cha đen đi làm, lập tức thờ phào nhẹ nhõm, xem ra luyện tập ngày mai sẽ được bỏ rồi.

Cuối cùng Tam Vương dưới sự lạm dụng uy quyền cùng lợi dụ của anh cả, anh cả nói sau này chơi trò chơi đánh giặc sẽ mang nó theo chơi cùng, liền khoái trá tiếp tục đầu nhập theo anh cả.

Advertisement / Quảng cáo

Đại Vương nói: “Xây nhà ở bên cạnh nơi này.”

Đám người??? Không phải nói ở phía sau thôn sao?

Phía sau thôn không phải chỗ thích hợp nhất, đơn giản là Đại Vương cố ý làm trái. Đại Vương nhường cao chân mày đầy đắc ý.

Lâm Lam.....

Xây nhà ở gần nơi này là ý của Lâm Lam, xây nhà gần nhà, thuận tiện, hơn nữa gần với đại đội,hợp hành hay chia đồ vật cũng thuận tiện, cũng gần phía tây con sông cùng với vườn rau, trồng rau dễ dàng

Nhị Vương cùng Mạch Tuệ thấy mặc dù không ở phía đông bên cạnh trường học, nhưng cũng không phải ở trong góc phía sau thôn kia, trong lòng cũng thỏa mãn: “Được.”

Cứ quyết định như vậy.

“Hiện tại các con có nhiều công việc giống nhau, có rảnh rồi thì cùng nhau đi nhặt đá tảng.” Hàn Thanh Tùng phân phó.

Nếu để Tam Vương nói, không cần đi học, đều đi nhặt đá tảng thật tốt.

Ngày hôm sau, Đại Vương vốn tưởng rằng Hàn Thanh Tùng đi làm bọn nó sẽ không phải tập luyện nữa, kết quả Hàn Thanh Tùng thức dậy sớm hơn, hơn nữa thời tiết tốt tập luyện còn ác hơn!

Chạy bộ, nhảy cóc, hít đất.....

Đại Vương khắc sâu cảm nhận đau khổ vì không nghe lời người lớn, hôm qua Hàn Thanh Tùng bảo nó mát xa chân, nó chẳng thèm ngó tới, sáng sớm hôm nay nó cảm giác đôi chân chua xót cùng mềm nhũn giống như mì!

Nhị Vương lại không chuyện gì, dù sao ngày hôm qua trước đau sau thoải mái, hôm nay lại sáng khoái.

Bởi vì hai chân Đại Vương bị quật hai cái, cuối cùng cắn răng hoàn thành huấn luyện, mồ hôi đầm đìa, cả người mệt rã rồi, cẳng đau hơn.

Lúc này liền đang hoảng, cùng Nhị Vương nắn chân lẫn nhau, bắt đầu còn có thể chịu đựng, sau lại kêu thảm không đành lòng nghe.

Hai mắt Hàn Thanh Tùng sắc bén như chim ưng, đối phó với mấy nhóc con còn ít tổn sức hơn tân binh. Không nghe lời? Nói trắng ra chính là tính lực quá dồi dào, ngốc không nổi, huấn luyện cho cả người bọn nó đều mệt rã rồi, thoải mái cũng không dám thở gấp, nơi nào còn đi ra ngoài gây sự được nữa?

Nhị Vương hoài nghi cha nó có phải vì tội qua tranh giành radio nên tăng thêm xử phạt, có điều hiển nhiên Đại Vương không có ý thức được.

“Đi học phải tuân thủ nội quy của trường học, để cho cha nghe thấy các con đánh nhau ở trong trường học, bắt nạt bạn học, bắt nạt thầy cô, sau này huấn luyện gấp bội.” giọng nói Hàn Thanh Tùng lạnh lùng, còn lạnh lẽo hơn so với sương trắng sáng sớm ngày thu.

Nhị Vương nhìn trộm nhìn Đại Vương.

Đại vương đi học ngày đầu tiên đã xung đột cùng với mấy học sinh lớp trên, nó ở trong thôn vốn hay gây chuyện, bây giờ tất nhiên không chút sợ hãi, cừu oán đã kết xuống.

Nhị Vương đoán chừng, qua mấy ngày nữa thầy cô cùng các phụ huynh khác sẽ liên kết tố cáo đến nhà, đến lúc đó anh cả có thể gặp phiền phức rồi đây.

Thường ngày nó cũng khuất phục trước uy quyền của anh cả, lúc này không nhận được có chút hà hễ.

Chờ Hàn Thanh Tùng đi làm, bọn nhỏ tranh thủ đến trường học, Lâm Lam thu dọn xong, để cho Tiểu Vương cùng nhau chơi đùa với trẻ con trong thôn.

Tiểu Vương nghe lời, không chơi trò chơi nguy hiểm, không đi đến nơi nguy hiểm, rồi chơi đùa ở ở trên đường cùng những đứa trẻ khác trong thôn.

Lâm Lam thì cầm nền nhà đi tìm Hàn Vinh Phương.

Hàn Vinh Phương đem chỗ cô chọn khoan lại, viết tên lên, sau đó lại điền một phần nền nhà vào thư xin đất, đóng con dấu đại đội, ấn dấu tay lên đó là xong.

Mặt khác còn viết một phần xin vật liệu xây dựng nhà, còn gỗ thì phải tự mình nghĩ biện pháp để dành hoặc mua, thân cây cao lương, lúa mạch, gạch... những thứ này có thể đến đại đội xin.

Hàng năm lúc mùa hè nóng nhất, đại đội cùng các đội sản xuất cũng dần dần nhóm xã viên lấy đất, sau đó đem phơi khô xếp chồng lên, ngoại trừ đại đội và bộ đội sản xuất dùng riêng, còn lại là cho nhóm xã viên dùng.

Trong thôn không có bí mật, chuyện nhà Lâm Lam xin nền nhà muốn xây nhà, thoáng chốc đã truyền khắp cả thôn.

Buổi trưa, vào lúc tan tầm, đã có người chạy đến đại đội: “Nhà chúng ta xin nền nhà một năm rồi, làm sao còn chưa được duyệt? Nhà bọn họ mới xin, làm sao đã có rồi?”

Dư Mọt Từ cùng nhà chồng Lưu Xuân phương cũng có xin, chỉ là một mực vẫn chưa phê xuống, lúc này nghe người ta nói, Dư Mọt Từ lập tức mượn đề tài này để nhắc đến chuyện của mình.

Trong lòng bà ta oán hận Hàn Thanh Tùng không chịu thả con trai bà ta ra, hai ngày nay bà ta vẫn chạy chọt chung quanh để kiếm quan hệ, lúc này nghe người ta nói nhà Lâm Lam muốn xây nhà, nên là người đầu tiên nhảy ra gây chuyện.

Hàn vinh phương nói: “Đều yên tĩnh để tôi làm việc, đừng có rảnh rồi rồi lại kiếm chuyện. Cây bông đã thu hoạch xong chưa? Hai ngày nữa phải tách hạt ngô, dụng cụ đều đã thu xếp xong chưa?”

“Bí thư chi bộ, dựa vào cái gì cô ta mới xin đã được duyệt? Chúng tôi đã xin hai năm còn chưa thấy gì?” Dư Mọt Từ nổi giận đùng đùng, tự cho là đã bắt được nhược điểm “Hay các người làm quan rồi...”

“Cút!” Không đợi bà ta nói xong, Hàn Vinh Phương đã mắng: “Miệng chó không nhà ra ngà voi, tại sao đứa nhỏ Trường Chính cả ngày đều trộm cắp, bà không suy nghĩ cho kỹ vì sao? Khi còn bé đứa nhỏ tốt như thế, còn không phải là do người phụ nữ như bà dạy dỗ sai lầm?”

Đứa nhỏ Trường Chính chính là nhũ danh của Lưu Xuân Hòa.

Một tay ông ném ra một xấp giấy: “Tôi liền lấy ra, mắt chó của bà nhìn kỹ xem có hiểu hay không? Nhìn cho kỹ kìa, sáu năm trước Hàn Thanh Tùng cũng đã xin rồi, bây giờ mới duyệt cho nó, hai người mới có hai năm thì tính là cái gì?”

Lập tức Đại đội trưởng đến đây làm chứng.

Mấy năm trước, lúc Hàn Thanh Tùng thăng chức đại đội trưởng cho rằng Hàn Vinh Xương sẽ đến xin, Hàn Vinh Phương thuận tay viết danh sách, ai ngờ vẫn không có đến, liền đặt ở đó.

Lúc này Lâm Lam đến xin, liền trực tiếp lấy ra dùng.

Lần này Dư Mọt Từ liền gây chuyện, lập tức nhóm xã viên không có ý kiến, Dư Mọt Từ cũng bị mắng đến mặt mũi xám xịt.Hàn vinh phương tiếp tục mắng: “Lúc làm việc mà có tinh thần tích cực thế này thì tốt quá rồi.”

.....

Ngày đầu tiên Hàn Thanh Tùng chính thức đi làm, trước tiên đến văn phòng đại viện ở công xã làm quen mấy người đồng nghiệp, sau đó trở về phòng làm việc tìm hiểu công việc thuộc chức vụ của mình.

Giống như lúc trước anh nói, hiện tại căn bản không có chuyện gì, cả ngày mấy đồng nghiệp nhàn rỗi tốn hơi thừa lời tám chuyện.

Lúc này vụ án trọng yếu nhất chính là phán quyết bốn người Triệu Kiến Thiết, Hàn Thanh Hoa cũng bị chuyển từ trong huyện đến công xã xử phạt.

Dựa theo quy định trước đó muốn mở đại hội phê đấu (*công khai xử lý tội lỗi), diễu phó, sau đó đưa đi lao động cải tạo làm việc ở nông trường.

Tôn Trác Văn cùng Hoàng Vĩ Trung là người phụ trách ở văn phòng làm việc, lúc không có cục trưởng đều là bọn họ chủ trì công việc.

Vốn Tôn Trác Văn cảm thấy cục trưởng trước kia bị cách chức, hẳn thử chạy đến trong huyện vận động, nghĩ rằng sẽ đến phiên mình. Hắn đã chuẩn bị mở tiệc rượu mời khách ăn mừng mình lên chức cục trưởng, kết quả cấp trên đột nhiên phái xuống một quân binh quê mùa đến, khiến hắn tức giận đến học máu.

Tôn Trác Văn đã hỏi thăm tình huống của Hàn Thanh Tùng, đại khái cũng hiểu rõ.Hắn đem kết quả phán quyết đặt lên bàn để Hàn Thanh Tùng ký tên, Hoàng Vĩ Trung thì pha trà đưa lên.

Hàn Thanh Tùng nhìn một chút, chữ viết có vẻ nho nhã, nói tới nói lui, vừa nhìn chính là người đọc sách làm trò.

Anh khẽ nhủ mầy, thần nhiên nói: “Quá lỏng võng, phải đơn giản trực tiếp.”

Ánh mắt Tôn Trác Văn càng ngày càng khinh thị, cảm thấy Hàn Thanh Tùng không được đi học, không có văn hóa, biết chữ không nhiều lắm, không giống cục trưởng trước đây là người làm công tác văn hoá, coi trọng cách viết câu đây đủ chủ ngữ vị ngữ.

Hàn Thanh Tùng nhìn thoáng qua tách trà: “Đây là phúc lợi cục công an?”

Lúc này lá trà là vật phẩm cao cấp, xã viên bình thường không uống được, cán bộ cấp thấp muốn uống cũng chỉ có thể mua chút lá trà bọt. Xem lá trà này cũng không tệ.

Tôn Trác Văn không che dấu chút nào sự kiêu căng của mình: “Hàn cục trưởng, đây là phúc lợi của cục trưởng, theo lệ cũ.”

Thật đúng là đồ nhà quê, đoán chừng cả đời này còn chưa biết mùi vị của lá trà.

Hàn Thanh Tùng cau mày: “Miễn đi.”

Một đơn vị rau rĩa có khả năng bị hủy bỏ bất cứ lúc nào, mà còn làm nhiều thứ lộn xộn như vậy, không trách được người ta nói cán bộ cơ sở quá mục nát, cho nên nông thôn muốn phát động vận động bốn thanh rồi đến thanh tra sổ sách, để nhóm xã viên báo công xã cùng cán bộ đại đội việc tham ô sa đọa, ăn tạp còn đòi hỏi, xuống nông thôn còn làm hành động khác để che dấu.

Nhưng Hoàng Vi Trung cảm thấy cục trưởng quê mùa không có văn hóa này không dễ dàng lừa gạt, ra hiệu báo Tôn Trác Văn hay là thu liễm một chút.

Tôn Trác Văn không sợ, bên trên hắn có người, rồi hãy nói cục trưởng không lay động được thuộc hạ làm bằng sắt, cục công an này, ngay cả dân quân, đều do bọn họ định đoạt đấy.

Cục trưởng, ha ha, chỉ là vật trang trí, nói phề liền phề thôi.

Hàn Thanh Tùng hỏi một chút cách xử phạt trộm cắp này theo lệ cũ thì như thế nào.Tôn Trác Văn nói: “Phê đấu (*công khai xử lý tội lỗi), điều phố, phạt mấy năm, nhốt vào nông trường lao động cải tạo đi.”

Hàn Thanh Tùng xem mặt trên không có tên của Triệu Kiến Thiết, chỉ có ba người, chỉ chỉ: “Chuyện gì xảy ra?”

Lập tức Tôn Trác Văn một vẻ mặt hằn ta già bộ cái gì, tên sói già lộ rõ cái đuôi to, phía trên không có Triệu Kiến Thiết, không phải cũng không có Hàn Thanh Hoa sao, ý vị thâm trường nói: “Hàn cục, trong huyện..... Anh hiểu chứ.”

Hàn Thanh Tùng nhìn hằn một cái, nhủ mầy: “Cái gì? Tôi không hiểu.”

Tôn Trác Văn cũng có chút lúng túng, thăm mắng tên quê mùa này làm sao lại thẳng thắn như vậy, già bộ, ra oai phủ đầu với tôi chứ gì?

Lập tức Hoàng Vi Trung nói: “Hàn cục, trong huyệ đã nói chuyện qua.”

Hàn Thanh Tùng: “Xác định rõ Triệu Kiến Thiết vô tội được chưa?”

Hoàng Vi Trung cười nói: “Thế thì không có, Hàn cục tự mình bắt được, làm sao lại không có tội được.”

Tôn Trác Văn không tra bộ dáng quê mùa kia của Hàn Thanh Tùng,cho dù có mặc long bào cũng không giống thái tử, nhốt Triệu Kiến Thiết có lợi gì với anh ta, đánh cũng đánh, đối cũng đối bụng.

Hàn Thanh Tùng nói: “Cậu ta là chủ mưu, dựa theo quy định ít nhất cũng phải năm năm.”

Nếu như là thời điểm hỗn loạn lúc trước, mười năm cũng có.

Mặt Tôn Trác Văn liền biến sắc, không nhịn được châm chọc nói: “Hàn cục, cũng không cần nắm chặt không tha như vậy, Hàn Thanh Hoa kia.....”

“Bản thân Hàn Thanh Hoa xem qua sách vở phản động, bộ sách này từ Triệu Kiến Thiết truyền ra. Triệu Kiến Thiết dẫn người nửa đêm đột nhập trộm cắp, tin tức là từ Hàn Thanh Hoa truyền tới. Hai người này.....”

Tôn Trác Văn không nhủ mầy, nếu anh ta phán quyết Triệu Kiến Thiết không phán quyết em trai của anh ta, vậy cũng phải nói sao cho thuyết phục. Còn nếu anh ta phán quyết em trai anh ta, vậy cũng quá vô tình!

Lúc này không có quan niệm pháp chế gì, cũng là tùy ý quyết định của cách ủy hội, đối với kẻ xấu của công xã, chỉ cần không bị đưa vào hàng ngũ xử bắn thì không cần xin trong huyện, công xã tự mình cũng có thể xử phạt. Thậm chí mấy năm trước, rất nhiều người bị đánh chết, cũng không cần xin trong huyện, chết cũng chết vô ích, không có ý kiến gì.

Trong huyện đuổi Hàn Thanh Hoa, chính là cho Hàn Thanh Tùng mặt mũi.

Lúc này chủ nhiệm cách ủy hội công xã nói mặc kệ, để cho cục công an tự mình quản, dĩ nhiên là cho Hàn Thanh Tùng quyết định.

Sắc mặt Hàn Thanh Tùng không thay đổi: “Đều năm năm, đưa đi nông trường Sơn Thủy.”

Nông trường Sơn Thủy chính là trong khe hẻo lánh nhất ở công xã, do binh lính trông chừng, rất khó chạy trốn. Giám giữ tội phạm ở nơi đây, ngoại trừ trồng trọt hằng ngày, còn phải đi sửa kênh mương, sửa đường các loại... đương nhiên hợp phê bình, chịu giáo dục cũng không thiếu được. Bởi vì có đơn vị bộ đội chính quy trông chừng, cho nên sẽ không giống ở nông thôn đại đội phê đấu (*công khai xử lý tội lỗi) dễ dàng xuất hiện hành động bạo lực dã man quá khích như vậy, an toàn tính mạng có thể bảo đảm.

Nơi đó chính là đi cải tạo lao động, gian lười tham xảo trá... thích hợp đi nhất.

Loại nông trường lao động cải tạo này trước và sau khi bị giám giữ có sự khác biệt rất lớn, bởi vì bên trong có rất nhiều người gọi là tù chánh trị cùng với người làm công tác văn hoá, dân chúng đối với bọn họ cũng không kỳ thị, bọn họ ở tại chỗ đó lao động cải tạo chẳng qua là tham gia lao động, học tập, giáo dục các loại..., cũng có thể học tập, kết hôn.

Nghe Hàn Thanh Tùng nói như vậy, Tôn Trác Văn mở to hai mắt nhìn, nhìn Hàn Thanh Tùng giống như kẻ bệnh thần kinh.

Em trai ruột của chính mình đây!

Người ta phạm vào chuyện này còn chủ động đi cầu tình, anh ta giỏi, muốn chủ động đưa em trai ruột của mình đi lao động cải tạo. Chẳng lẽ tên này bị bệnh thần kinh?Hay làm linh niết rồi bị khủng?Ngay cả một chút đạo lý nhân tình thế thái cũng không hiểu, gặp phải cục trưởng như vậy, xui xẻo tám đời rồi!

Có điều hắn cũng âm thầm cao hứng, chính anh ta tự tìm đường chết, anh ta không chết ở trong huyện, cũng đừng trách hắn không nhắc nhở, sau này người ta gây khó dễ cho anh ta, một mình anh ta gánh chịu, đừng có liên lụy đến chúng ta.

Hàn Thanh Tùng ngẩng đầu nhìn bọn hắn một cái: “Không đúng chỗ nào?”

Hoàng Vi Trung vội vàng nói: “Hàn cục nói đúng, dựa theo quy định, thì phải phán như vậy.”

Những kẻ khác thấp nhất Ái Tử ba năm, Lưu Xuân Hòa, Sầu Tử cũng là bốn năm.

Hàn Thanh Tùng nhượng mầy, chỉ chỉ Lưu Xuân Hòa:“Tên này còn ác hơn, giống như Triệu Kiến Thiết.”

Dẫn sói vào nhà, lẽ ra tội chồng thêm tội.

Hoàng Vi Trung vội vàng đáp ứng, cảm văn kiện trở về sửa, Tôn Trác Văn lại đem khoe miệng toét đến mang tai. Bọn họ cùng một phòng làm việc, trở lại ngồi vào vị trí của mình, Hoàng Vi Trung trao đổi ánh mắt với Tôn Trác Văn, bảo hắn đừng xúc động.

Một lát sau, hai người lại đem văn kiện đến cho Hàn Thanh Tùng ký.

Hàn Thanh Tùng ký tên: “Chứng nào văn phòng chúng ta phát phiếu chứng nhận?”

Hoàng Vi Trung nói: “Hàn cục, cái này là bộ trưởng Triệu ở hậu cần cách ủy hội phát, bình thường cuối tháng phát phiếu lương thực, phiếu thịt thực phẩm phụ phẩm của tháng sau, phiếu vải phiếu bông là phát cuối năm, những phiếu

khác tạm thời không định giờ cụ thể.”

Như vậy tính toán thì còn có hai ngày.

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Nếu mua gạch, vật liệu gỗ, tìm ai phê?”

Hoàng Vi Trung nhìn sắc mặt Tôn Trác Văn không tốt, vội vàng nói: “Việc này tìm chủ nhiệm cách ủy hội và chủ nhiệm xã mua bán đều được, dĩ nhiên nếu biết chủ nhiệm nhà máy gạch thì dễ dàng hơn.”

Tôn Trác Văn không nhận được sắc nói: “O, Hàn cục vừa chuyển nghề đã xây nhà, phí chuyển nghề rất cao đấy.”

Người nào không biết binh lính từ nông thôn không mấy tiếng tăm, phí chuyển nghề thấp đến đáng thương, còn xây nhà gạch? Khoe khoang cái gì? Tên này thật biết giả bộ!

Advertisement / Quảng cáo

Hàn Thanh Tùng nói: “Không cao, cho nên cũng chỉ xây ba gia nhà gạch.”

Một ngàn đồng đương nhiên không đủ xây ba gian, lúc này tính toán tỉ mỉ, xây một nhà Tam Hợp Viện cũng đủ rồi.

Tôn Trác Văn vừa nghe, nhất thời không nhận được bắt đầu ghen tỵ, những người như bọn họ đều ở ký túc xá của công xã, cũng chỉ có nửa gian hoặc hai gian phòng, cả nhà chen chúc ở bên trong, không cần nói cũng biết chật chội thế nào. Ở không thoải mái, cho nên người nào có nhà gần công xã thì trở về nhà ở, còn ở nơi khác thì không có biện pháp chỉ có thể ở tạm.

Tôn Trác Văn vừa vận chính là ở đối diện công xã, về nhà quá xa, chỉ có thể ở nơi này, họ khẩu không phải người bán địa, người ta cũng không cho mình xây nhà, chỉ có thể chen chúc ở trong túc xá.

“Hàn cục có bàn tay lớn, thật làm cho người ta hâm mộ.”

Hàn Thanh Tùng đứng dậy, thu dọn đồ đạc: “Không cần hâm mộ, nếu cậu đi làm lính chắc chắn lợi hại hơn tôi.”

Nói xong liền khoác lấy túi đi bộ đến xã mua bán.

Tôn Trác Văn tức giận đến mức vỗ bàn: “Như cục shit muốn giờ trở à, cậu xem bộ dạng đặc ý của anh ta kia, căn bản không để chúng ta vào mắt. Một tên nhà quê từ nông thôn đi lên, thật cho rằng mình là đại cục trưởng há?”

Hoàng Vi Trung khuyên hấn hãy thu liễm chút, không nên đối cứng với cục trưởng mới: “Nói sao cũng là Đại đội trưởng chuyển nghề đấy.”

Anh ta đoán Hàn Thanh Tùng chắc là được nhận một khoản phí chuyển nghề, lúc này vừa lúc xây nhà, nếu như không xây, không đến mấy năm tiền sẽ không còn dư thừa. Hơn nữa nếu qua mấy năm mà không xây nhà, sẽ bị người ta nói xấu không ít, cho rằng trưởng cục công an xây nhà, có phải được chỗ tốt gì đó nên mới có tiền xây nhà.

Hàn Thanh Tùng trước tiên tìm chủ nhiệm cách ủy hội, kết quả vừa mới đi ra, lại đi đến xã mua bán, chủ nhiệm Tiền không khéo lại đi đến xã mua bán trong huyện rồi.

Hàn Thanh Tùng đi trước đến tổ đồ tể.

Buổi sáng lúc ra cửa, Lâm Lam nhét cho anh năm đồng tiền, khiến cho anh phải suy nghĩ, cô nói đàn ông không thể không có chút tiền trong người, anh cầm hai đồng tiền, còn dư trả lại cho cô. Lúc này anh không có phiếu thịt, đã nghĩ muốn mua chút thịt heo trở về mà không cần chờ phiếu heo đưa xuống.

Hàn Thanh Tùng vẫn mặc quân trang, thân hình cao ngất lảo luyện, cả người phát ra khí thế mà loại cán bộ dân binh như Tôn Trác Văn không thể so sánh được, vừa đi vào liền khiến mọi người chú ý.

Tổ trưởng có khả năng nhìn mặt nói chuyện, cảm thấy Hàn Thanh Tùng lạ mặt, nhưng thấy mặc quân trang, thân hình cao lớn sắc mặt lạnh lùng, mới đoán là trưởng cục công an mới đến.

Lập tức anh ta liền tiến lên đón tiếp, nghe Hàn Thanh Tùng nói muốn mua chút thịt heo mà không cần phiếu đưa xuống.

Anh cười nói: “Ồi chào, ngài đến thật không đúng lúc, hôm nay mới giết một con heo, vừa làm xong đã bị cân tin cách ủy hội lấy đi rồi.” Anh ta nhìn sắc mặt Hàn Thanh Tùng vẫn như thường không hỏi nhiều đã muốn đi, lập tức nói: “Có điều cũng khéo, thịt còn dư lại mấy cân, còn có mấy cân xương.”

Hàn Thanh Tùng: “Phải hai ngày nữa phát phiếu thịt, hôm nay tôi mua thịt ký sổ, hai ngày nữa đến đưa phiếu.”

Tổ trưởng cười nói: “Được, ngài đừng quên là được.”

Hàn Thanh Tùng ước đoán một tháng mình chắc hẳn có nửa cân thịt, liền nói cắt nửa cân, lại hỏi xương bán thế nào.

Xương không cần dùng phiếu, hơn nữa cũng không đắt, nhưng cơ bản đều bị nội bộ tiêu thụ, không phải dễ mua như vậy.

Hơn nữa xương không có thịt không có mỡ, lúc nấu lên còn tốn củi, trừ phi đội sản xuất giết heo, lúc mua thịt lẻ tẻ, người bình thường cũng không muốn.

Tổ trưởng nói: “Ngài mua thịt, thuận tiện thêm cho ngài một ổng xương bán ngài.”

Tất nhiên giả tiền cũng không mất.

Hàn Thanh Tùng trả tiền, ký sổ nửa cân thịt.

Thời điểm tổ trưởng kia cắt thịt, chuyển chọn phần thịt ba chỉ nhiều mỡ, dùng một cọng dây có buộc lại giao cho Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng nhìn một chút: “Có tờ báo nào không?”

Tổ trưởng cho rằng hấn sợ cầm thịt heo sẽ gây chói mắt, một bộ dạng đã hiểu, báo người khác cầm lấy một tờ giấy dầu đến đây, gói kỹ giao cho Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng trầm nghĩ như vậy mới không bị bám bụi.

Tổ trưởng nhìn bóng lưng Hàn Thanh Tùng rời đi, trầm nói: “Cái tên quê mùa này có hiểu ý của tôi hay không nhỉ?”

Hàn Thanh Tùng mua lòng heo, hấn nói hết rồi làm đôi phượng thất vọng một chút, sau đó thì nói có chút thịt, còn không lấy phiếu đã bán trước cho anh ta, người bình thường biết rõ mình lấy lòng thì sẽ cảm kích.

Không biết cục trưởng mới thoát nhìn nghiêm túc cứng nhắc này có cảm kích chút nào không?

Hàn Thanh Tùng mang theo thịt trở lại phòng làm việc cục công an cách ủy hội, anh nhìn sắc trời rồi suy nghĩ chờ buổi trưa lúc ăn cơm cả nhà cùng nhau ăn, cho nên không gấp.

Tôn Trác Văn thấy anh mang theo đồ, lập tức nghĩ được mùi thịt tươi nồng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Ai nha Hàn cục, còn cố ý đi mua thịt mời khách a, thật sự là rất ngại.”

Hàn Thanh Tùng nhìn cũng không nhìn hấn, thản nhiên nói: “Cậu hiểu lầm, đây là mua về nhà cải thiện bữa ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 34: Hồi lộ

Edit: Trang Nguyen

Beta: Tiểu Tuyền

Hàn Thanh Tùng đi ra ngoài tìm Bộ trưởng Triệu.

Tôn Trác Văn tức giận tới mức cắn răng, nói với Hoàng Vĩ Trung: “Cái gì chứ, chờ lúc anh ta cầu xin tôi, tôi cũng không thèm ăn.”

Hoàng Vĩ Trung lại khuyên hấn dừng nóng giận: “Hàn cục mới đến, vừa mới chuyển nghề, từ bộ đội đến đây, không biết tập tục của chúng ta.”

Bọn họ ở nơi này, bình thường quan mới đến nhậm chức đều sẽ đãi cấp dưới một bữa cơm, dĩ nhiên cấp dưới cũng đưa lên “Lễ mọn”, lời kéo tình cảm, tất cả đều vui vẻ. Nào biết đâu rằng Hàn Thanh Tùng này không theo như lễ thường ra bài, khắp nơi đều lộ vẻ ngu dân, không hợp nhau.

Hàn Thanh Tùng đi tìm Bộ trưởng Triệu, hỏi thăm lương thực liên quan đến đâu rồi.

Bộ trưởng Triệu cười nói: “Đến rồi, sau này ở công xã của chúng ta.” Lại hỏi: “Sau này Hàn cục ăn ở căn tin hay về nhà?”

Hàn Thanh Tùng: “Sớm tối thì ăn ở nhà, nếu buổi trưa đến không kịp thì ăn ở căn tin.” Nếu quả thật gặp phải lúc có việc, bắt đầu bận rộn cũng quá sức.

Trừ khi cả nhà đều ở tại đại viện, nếu không một ngày ba bữa có thể ăn ở căn tin, những người khác căn bản cũng ăn cơm trưa ở nơi này, thậm chí có rất nhiều người ba bữa đều về nhà ăn.

Như vậy có thể chờ đến lương thực nhận được là mang về nhà, có thể phụ cấp thêm khẩu phần lương thực trong nhà.

Bộ trưởng Triệu thấy anh nói chuyện nghiêm trang vô cùng nghiêm túc, khác hẳn phong cách cán bộ cơ sở ở nông thôn luôn cười ha hả hoà mình, tạm thời không biết được tình tình.

Ông nói: “Biết Hàn cục không có phiếu lương thực, tôi liền nói phát trước hai ngày. Nếu cậu muốn về nhà ăn, có thể đi đến căn tin viết tờ đơn rồi đi đến chỗ quản lý lương thực lấy lương thực về.”

Muốn lĩnh bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, khai thông với tổ trưởng căn tin là được.

Hàn Thanh Tùng liền nhận lấy phiếu lương thực tháng này và tháng sau của mình, những thứ khác chờ thêm hai ngày phát cùng mọi người.

Anh đi trước đến căn tin viết tờ đơn rồi đi đến phía sau công xã nơi quản lý lương thực nhận ba mươi cân lương thực, trong đó một nửa lương thực tinh (bột mì trắng và gạo), một nửa khác nửa dựa theo phẩm chất đổi thêm bột cao lương cùng bột ngô.

Bình thường nhân viên cơ quan làm việc một tháng được ba mươi cân phiếu lương thực, sáu phần bột tinh, bốn phần lương thực phụ.

Có điều giữa chuyện này cũng có chút loạn.

Nhân viên công xã sinh trưởng ở địa phương, là một cán trực tiếp đưa vào miệng như các loại bánh bao, bánh ngô... đây là quy định ban xuống trong thời kỳ khó khăn, đến nay không có bỏ đi, cơ sở cán bộ địa phương hết sức có ý kiến, bởi vì căn bản không đủ ăn nên phải nghĩ biện pháp khác.

Mà trong huyện hoặc quan hệ chuyển ra bên ngoài, chính là một cân lương thực được gia công tốt, có thể để chính mình nhào bột mì làm các món này.

Hàn Thanh Tùng không giống với người khác, toàn bộ bốn mươi bốn cân của anh đều là lương thực tinh (*gồm bột mì trắng và gạo*).

Chỉ tốt như vậy chính là, muốn ăn lương thực phụ (*gồm ngô, khoai, sắn, đậu*), có thể cầm phiếu lương thực của mình đi đổi, một cân lương thực tinh có thể đổi lại ba đến năm cân lương thực phụ cùng loại, thậm chí nếu như đổi lấy khoai lang có thể đổi được bảy tám cân.

Có điều thời điểm ăn không đủ no, rất nhiều người đều cầm phiếu lương thực tinh đi đổi lại lương thực phụ, dù sao lương thực phụ nhiều, về nhà nhân khẩu nhiều cũng có thể lấp đầy bụng.

Anh dùng phiếu mười lăm cân lương thực tinh đổi được năm mươi cân bột bắp cùng mì, mặt khác một cân phiếu lương thực có ba lít du, tất cả anh đều đổi.

Công nhân viên chức quản lý lương thực kia còn chủ động tiết lộ với anh tất cả phúc lợi quản lý lương thực, có thể dùng tiền không cần phiếu để mua dầu hoả, nhiều nhất năm cân, ít nhất một thùng.

Quản lý lương thực ở đơn vị lớn như thế này, dầu hoả đều bị lấy đi, theo như quy định một tháng bọn họ có mấy thùng lớn.

Trước kia thời điểm căng thẳng thì không đủ dùng, có điều bây giờ điều kiện kinh tế đã khá hơn nhiều so với thập niên 60, quản lý lương thực cũng rất dư dả, không những công nhân viên chức có thể được lợi béo bở, nhiều sở trưởng còn có thể lấy đi bán.

Cái này không tính là không tuân theo quy định, chỉ xem như phúc lợi của bọn hấn.

Dĩ nhiên, không phải tùy tiện ai cũng có thể mua được, căn bản phải có địa vị hoặc quan hệ mới có thể mua được.

Ở nông thôn nhóm xã viên muốn đến đại đội nhận phiếu dầu hỏa, một tháng cũng chỉ có ba lượng đến nửa cân, thời điểm khó khăn một năm cũng chỉ có năm cân, vô cùng từng thiếu.

Trong thành một tháng có nửa cân, cán bộ tự nhiên được nhiều một chút, nhưng có vài đơn vị quốc doanh sẽ phát lên, đãi ngộ tốt hơn nhóm xã viên rất nhiều.Đây chính là sự khác nhau của thành thị và nông thôn, xã viên và đơn vị quốc doanh, cho nên dân chúng đều hâm mộ người ăn lương thực nhà nước, cố gắng chảy máu đầu cũng muốn vào thành phố.

Hàn Thanh Tùng đổi lấy lương thực mang theo dầu hoả trở về đại viện, vừa đứng lúc đến buổi trưa, bắt đầu ăn cơm trưa.

Căn tin thực đơn đơn giản, bánh bao, mì sợi, bánh bột ngô, rau cải cá nồi, căn bản đều không có bao nhiêu dầu, tất nhiên dầu được nhóm xã viên ưa thích hơn, thậm chí bên trong còn có chút ít vụn thịt.Món chính cần phiếu lương thực với tiền, rau thì chỉ cần trả tiền.Có đôi khi căn tin cũng sẽ làm vài món thịt, nhưng phải tốn nhiều tiền, so với việc cầm tiền đi mua thịt còn mắc hơn một nửa. Mặt khác có thể gọi thêm rau xào, cái này càng đắt hơn.

Hàn Thanh Tùng cũng không ăn đồ ăn của mình, khiêng lương thực, bỏ thịt vào trong túi đeo, mang theo thùng dầu hỏa đi về nhà.

Buổi trưa Hàn Thanh Tùng trở về, Lâm Lam rất vui mừng, không ngờ anh còn khiêng lương thực trở về, còn có dầu hoả!

Advertisement / Quảng cáo

“Ăn cơm chưa?”

Hàn Thanh Tùng đem cơm hộp và túi dầu giao cho cô: “Còn chưa ăn.”

Lâm Lam nhìn thấy trong túi có thịt, nhất thời ánh mắt đều sáng lên.

Thật tốt quá! Không biết đã bao nhiêu ngày không được ăn thức ăn mặn rồi. Cô sợ bọn nhò vào nghề thấy có thịt ăn sẽ vui mừng la to khiến người ta ganh ghét, nên không lộ ra, chỉ chờ cơm nước xong xuôi tranh thủ thời gian chế biến thịt. Không có tù lệnh, sợ hư thịt, cô bần cắt trước thành khối rần sơ cho ra mỡ, chỉ cần không thêm muối và nước, còn dư lại từ từ ăn sẽ không bị hư.

Hàn Thanh Tùng nhìn mặt này có vẻ mang theo nụ cười, cảm thấy mua thịt này rất có lời, ngày hôm sau phải cảm ơn tổ trưởng tổ đồ tể mới được.

Thấy anh trở về, mấy đứa nhỏ vốn không chịu ăn cơm chỉ lo tranh đoạt radio, lập tức giả bộ như không có chuyện gì, gọi một tiếng cha rồi đều vội vàng ăn cơm.

Lâm Lam đem thức ăn Hàn Thanh Tùng mang về đặt lên bàn: “Thử xem thức ăn ở căn tin có ngon hơn đồ ăn nhà chúng ta không?”

TamVượng vui vẻ nói: “Căn tin có thịt vụn, có chút béo!”

Lâm Lam lại bảo bọn nhò ăn thức ăn Hàn Thanh Tùng mang về.

Hàn Thanh Tùng bỏ lương thực vào trong lu, rửa tay đến ăn cơm.

Lâm Lam chừng bí đồ hấp bánh bột ngô, mặt khác còn có tôm khô chưng với trứng, mùa thu rau cải ở bên trong vườn rau càng ngày càng ít, mấy ngày nữa cũng chỉ có thể ăn các loại bí đỏ, củ cải trắng, cải trắng...

Lâm Lam nói: “Anh đi xe đạp đi, không nên đi trễ.”

Hàn Thanh Tùng nói: “Không xa, đi làm cũng dễ dàng hơn.”

Bọn nhỏ ghènh nhau ăn xong, vội vội vàng vàng đi học, sợ bị cha tóm lấy giáo huấn.Lâm Lam nói: “Anh không nên nghiêm túc như vậy, anh nhìn xem tội nhỏ đều sợ anh.”

Hàn Thanh Tùng nhìn cô: “Anh nghiêm túc?”

Lâm Lam lộ ra một nụ cười dí dỏm: “Anh không nghiêm túc, em nghiêm túc.”

Hàn Thanh Tùng nhìn cô, ánh mắt ổn định lại, không tự chủ mà cong khóe môi: “Phiếu lương thực mấy ngày cuối cùng của tháng này và tháng sau đều nhận cả rồi, những phiếu khác phải hai ngày nữa mới phát.”

Lâm Lam vui mừng nói: “Anh về nhà thật tốt, chúng ta đều có thể đi theo hướng phúc rồi.”

Nhớ đến phong thư báo cáo kia, cô có chút chột dạ, sợ trong lòng Hàn Thanh Tùng khúc mắc, tất nhiên muốn cảm ơn anh đã trở về, để cho anh có cảm giác bản thân được cần mà cảm thấy thành tựu, cũng muốn để cho anh cảm giác được cô và bọn nhỏ đều lệ thuộc vào anh và cảm kích anh.

Nghe cô nói như vậy, Hàn Thanh Tùng có chút khó xử, nông dân nói chuyện thô lỗ, ít khi biểu đạt tình cảm như vậy, sẽ khiến người ta cảm thấy buồn nôn. Có điều trong lòng anh rất hưởng thụ.

Anh lại kể cho cô biết kết quả xử phạt của năm người Triệu Kiến Thiết, trong lòng Lâm Lam vui vẻ, ngoài miệng lại nói: “Chứ tư nhà chúng ta cũng bị xử phạt nặng như thế sao? Sợ rằng mẹ chồng khó tiếp nhận được.”

Hàn Thanh Tùng nói: “Đi nông trường không phải chuyện xấu, có người trông chừng cũng có thể yên phận một chút, tránh cho sau này gây ra phiền toái.”

Lâm Lam không hề nói gì nữa.

Ăn cơm xong anh vẫn đi làm như cũ, đến công xã, Hoàng Vĩ Trung tỏ vẻ xé chiếu đã đem thăm phán (thăm lí và phán quyết) báo cáo cho bên dưới gửi đi, buổi sáng ngày mai sẽ tuyên án, sau đó có thể áp giải người đi nông trường lao động cải tạo.

Hàn Thanh Tùng nói: “Tuyên án ngày mai giao cho cách ủy hội.”

Cách ủy hội tuyên án, cục công an mang theo dân binh áp giải.

Tôn Trác Văn nhận định Hàn Thanh Tùng muốn trốn tránh trách nhiệm, để cho người ta tưởng rằng Cách ủy hội phản xử, không nhin được nói: “Hàn cục, cách ủy hội tuyên án không thành vấn đề, nhưng chữ ký thăm phán là của chúng ta, cái này có muốn chối cái cũng không xong.”

Hàn Thanh Tùng quay đầu nhìn: “Chối cái cái gì? Phán sai làm rồi sao?”

Tôn Trác Văn không nghĩ đến Hàn Thanh Tùng lại hỏi thẳng như vậy, không uyển chuyển chút nào, khiến cho hần xuống đài không được, rất lúng túng.

Lập tức Hoàng Vĩ Trung nói: “Không có không có, Hàn cục phán rất đúng.”

Lúc này phía bên ngoài vang lên một giọng nói: “Hàn cục, La Hải Thành đến đây trình diện!”

Hoàng Vĩ Trung nói ngay: “Hàn cục, đây là La Hải Thành, La đội trưởng, là liên trưởng dân binh công xã của chúng ta, đại đội trưởng cục công an.”

La Hải Thành sai bước đi vào: “Hàn cục!”

Hàn Thanh Tùng đứng dậy bắt tay với hắn: “Đồng chí La Hải Thành, chào cậu.”

Tôn Trác Văn ở một bên thấy vậy có chút chua, lúc cục trưởng trước còn làm việc, tên La Hải Thành này còn đối nghịch cùng hắn, chê cười hắn nữa.

Hàn Thanh Tùng trò chuyện với La Hải Thành mấy câu, thoáng hiểu rõ tình trạng an ninh bên trong khu trực thuộc công xã, biết không có vấn đề gì, chủ yếu là huấn luyện đám dân binh.

La Hải Thành lại đem kế hoạch huấn luyện giao cho Hàn Thanh Tùng xem qua: “Hàn cục, xin chỉ giáo.”

Hàn Thanh Tùng nhìn thoáng qua: “Không tệ, cứ dựa theo đây mà làm. Tất cả đội sản xuất của đại đội huấn luyện dân binh phải linh hoạt, luyện tập lúc nông nhàn, ngày mùa thì bắt đầu làm việc, các đại đội chú ý tuần tra canh đồng.”

“Dạ!”

“Ngày mai sau khi tuyên án kính xin La đội trưởng dẫn người áp giải bọn họ đi nông trường.” Hàn Thanh Tùng nói.

La Hải Thành cười nói: “Hàn cục đã dặn dò, nhất định sẽ làm tốt.”

Tôn Trác Văn hận không được đá bay La Hải Thành, nhìn bộ dạng nịnh bợ của nó kia, già bộ cái gì chứ.

Đến chiều Hàn Thanh Tùng làm quen với hoàn cảnh một chút, lại đi đến chỗ tạm giam của cục công an.

Nơi tạm giam cũng chỉ là một căn nhà nhỏ hẻo lánh, lúc này tội phạm cũng không bị trói gó, anh đi thẳng vào bên trong một cánh cửa, chờ tuyên án xong thì đưa đi nông trường lao động cải tạo.

Hai ngày trước, Hàn Thanh Hoa đã bị đuổi về công xã, bây giờ bị giam chung một chỗ với bốn người Triệu Kiến Thiết. Lúc gặp mặt nhau, Triệu Kiến Thiết liền tức giận, cùng với mấy người Sầu Từ đánh Hàn Thanh Hoa một trận.Nếu như không phải Hàn Thanh Hoa báo cho hắn biết 1.500 đồng tiền kia thì làm sao hắn này sinh tà niệm, dẫn theo người đi ăn trộm, kết quả bị Hàn Thanh Tùng bắt tại trận? Thậm chí hắn còn hoài nghi có phải Hàn Thanh Hoa cố ý hay không, Hàn Thanh Hoa lại nói oan uổng, cậu ta chẳng qua chỉ cung cấp tin tức, tại sao có thể đẩy hết trách nhiệm lên người cậu ta chứ? Cậu ta cũng không biết khi đó anh ba trở về mà.

Hàn Thanh Tùng đứng ở ngoài tường, nhìn mấy người trong sân.

Triệu Kiến Thiết vẫn là tên đầu sỏ của bọn họ, ánh mắt lúc nhìn Hàn Thanh Hoa vô cùng không tốt, muốn gây chuyện với hắn ta, mượn cơ muốn đánh Hàn Thanh Hoa một trận nữa.

Hàn Thanh Hoa vừa nhìn thấy Triệu Kiến Thiết đi về phía mình, lập tức la lên: “Cứu mạng, cứu mạng, lại muốn đánh người rồi!”

Dân binh chịu trách nhiệm canh giữ quát lên một tiếng: “Triệu Kiến Thiết, anh đang hoảng một chút.”

Triệu Kiến Thiết ngậm cọng cỏ khô trong miệng, lưu manh vô lại nói: “Làm sao, tôi đã rất dằn hoảnh rồi, người ta là em trai ruột của cục trưởng mới, tôi nào dám động đến một đầu ngón tay chứ.”

Vừa nói liền nhổ một cái về phía Hàn Thanh Hoa, khinh miệt nói: “Anh trai này cũng là cục trưởng, mày còn không cầu xin cho tốt vào, để cho anh ta thả mày.”

Nói gần nói xa cũng là uy hiếp, để cho Hàn Thanh Hoa hiểu rõ ràng một chút, nhanh chóng cầu tình, tốt nhất cũng bỏ qua cho mình. Thật ra chỉ cần Hàn Thanh Tùng tha em trai của mình, Triệu Kiến Thiết cũng có biện pháp đi theo cùng, không thể nào chỉ tha em trai của anh ta mà còn nốt những người khác, nếu như vậy thì có thể viết thư báo cáo.Cho nên Hàn Thanh Tùng chỉ cần tha em trai, mình cũng có thể tự do.

Hàn Thanh Hoa ước ước muốn chết, trong lòng vô cùng hận Lâm Lam cùng Đại Vượng, tất nhiên cũng vừa hận vào tức với Hàn Thanh Tùng.Nếu như cậu ta có thể về nhà, nhất định sẽ báo thù!Nếu như không phải Lâm Lam thì cậu ta sẽ không bị bắt, cũng sẽ không bị Triệu Kiến Thiết đánh, càng sẽ không bị nhốt ở nơi này, còn sắp bị đưa đến nông trường lao động cải tạo!

“Anh ta chỉ biết đại nghĩa diệt thân, làm sao có thể tha tôi chứ.” Hàn Thanh Hoa tức giận nói.

Lúc này dân binh canh giữ đến đây dẫn Hàn Thanh Hoa đi.

Triệu Kiến Thiết âm dương quái khí nói: “O, đây là muốn thả ra à.”

Trong lòng Hàn Thanh Hoa vui mừng, lập tức đi theo.

Thoáng chốc, cậu ta đã bị dẫn đến phòng thẩm vấn, cậu ta liếc mắt liền nhìn thấy Hàn Thanh Tùng đang đứng ở nơi đó, lập tức ngừng đầu ưỡn ngực, mạnh mẽ nói: “Làm sao, bây giờ muốn thả tôi về nhà à?”

Hừ, cũng biết anh không dám giam tôi lại mà, xem mẹ có cần nhằn chết anh không.

Hàn Thanh Tùng khoanh tay đứng ở cửa sổ, lúc này quay đầu nhìn, ra hiệu bảo cậu ta: “Ngồi.”

Hàn Thanh Hoa cứng cổ, kiên cường nói: “Nói cho anh biết, đã muộn!”

Vừa về đến cũng không tranh thủ báo lãnh mình về nhà, lúc này không trấn áp được mẹ già lại đến nơi này thả người? Ông đây còn không muốn trở về đâu?

Cậu ta đắc ý nói: “Tôi nói cho anh biết, nếu anh không đưa cho tôi 1.500 đồng tiền cùng giấy vay vợ một ngàn đồng kia thì tôi sẽ không trở về.”

Hàn Thanh Tùng kinh ngạc nhìn hắn: “Có phải cậu hiểu lầm gì không?”

Trong lòng Hàn Thanh Hoa hồi hộp: “Thế nào, anh còn dám không thả tôi về nhà?”

Hàn Thanh Tùng: “Cậu không có chút hối cải nào.”

Hàn Thanh Hoa: “Tôi sửa cái gì? Tôi chỉ xem sách thì như thế nào? Anh hỏi một chút xem trong trường học có ai không nhìn thấy? Đến trường biết chữ để làm gì? Lại không cho học lên đại học, cũng không sắp xếp công việc cho, không phải chỉ còn lại xem sách thôi sao? Sách cũng không cho xem, trả hết cho chó má học à?”

Hàn Thanh Tùng nhủ mảy, buông tay cánh tay ra, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn cậu: “Cậu dẫn người ngoài trộm cắp, lại không có một chút hối hận?”

“Hối hận?” Hàn Thanh Hoa ngẩng cằm lên: “Tôi hối hận cái gì? Tôi làm sai cái gì? Vợ của anh trộm tiền của tôi, buộc tôi viết giấy nợ, sao anh không nói tiếng nào? Cô ta có 1.500 đồng tiền, trong thôn người nào không biết? Làm sao lại nói là tôi nói ra? Coi như là tôi nói thì như thế nào? Anh em như thể chân tay, đàn bà như quần áo? Chúng ta còn là người một nhà, người đàn bà kia chẳng qua chỉ là người ngoài, anh nên bỏ cô ta, nếu không sớm muộn gì mẹ cũng bị cô ta làm tức giận...”

“Àm!” một quyền, Hàn Thanh Hoa ngã xuống đất, không dám tin nhìn Hàn Thanh Tùng: “Anh, anh đánh tôi? Anh không bao giờ là anh ba của tôi nữa!”

Hàn Thanh Tùng thả lỏng bàn tay, nhẹ nhàng đi qua: “Cái này gọi là cảnh cáo. Cậu vẫn nên đi đến nông trường tự kiểm điểm lại.”

Anh chỉ dùng một phần sức lực, sao có thể gọi là đánh?

Hàn Thanh Tùng xoay người rời đi.

Hàn Thanh Hoa bị dọa sợ, sắc mặt đều trắng, không kịp đứng lên liền bò về phía Hàn Thanh Tùng: “Anh ba, anh ba, anh không thể bỏ mặc em, anh ba, em sai rồi, em sai rồi, van xin anh mau thả em về nhà, em không muốn đến nông trường lao động cái tạo làm việc đâu!”

Hàn Thanh Tùng lại không để ý tới cậu ta, sải bước mà rời đi.

Thời điểm đi ngang qua sân, Triệu Kiến Thiết đến gần, cười nói: “Hàn cục, tiểu nhân khốn kiếp, tiểu nhân có mắt như mù, kính xin Hàn cục bớt giận.”

Vừa nói hắn giơ tay tát vào miệng mình hai cái.

Hàn Thanh Tùng lại không nhìn, tiếp tục sải bước đi ra ngoài.

Triệu Kiến Thiết gấp đến độ đi theo anh: “Hàn cục, ngài đừng chấp nhặt với thằng du côn các ké như tôi, tôi đây không có đầu óc, luôn vô lễ si như vậy, chú của tôi...”

Hàn Thanh Tùng lạnh lùng nói: “Tôi không quan tâm chú của anh hay ông bà anh, người phạm tội thì phải lao động cải tạo.”

Anh không quay đầu lại mà thẳng bước rời đi.

Triệu Kiến Thiết nhìn anh ta cứ vô tình rời đi như vậy, trong phòng phía sau còn truyền đến tiếng la khóc thảm thiết của Hàn Thanh Hoa, liền cao giọng chàm chọc nói: “Hàn Thanh Tùng, mày đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!”

Hắn từ nhỏ cũng bị người nhà làm hư, ở bên ngoài gây chuyện, nếu người khác tìm đến cửa nói Kiến Thiết nhà các người đánh con của chúng tôi, bọn họ sẽ nói “Kiến Thiết của chúng tôi là một đứa bé nghe lời, hiểu chuyện, chưa bao giờ đánh người.” Bởi như vậy, Triệu Kiến Thiết lại càng ngày càng gần dờ. Cộng thêm có người chủ làm trong nhà xưởng cách ủy hội, tất cả mọi người đều muốn nịnh bợ, chủ của hắn không có con cái lại thương hắn nhất, nuông chiều hắn, khiến hắn càng ngày càng hư không tưởng tượng nổi.

Ở trong huyện, cho dù con cái lãnh đạo cách ủy hội cũng không trâu bò bằng hắn, ra cửa lúc ở bên ngoài, đều cho rằng hắn mới là con của chủ nhiệm cách ủy hội đấy.

Kết quả chẳng ai ngờ rằng Hàn Thanh Tùng căn bản không cho mặt mũi, không sợ đắc tội với người, cũng không nói đến nhân tình, quả thực là làm cho người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

.....

Trong phòng làm việc của cục công an huyện cách ủy hội, phó cục trưởng Lý đang muốn ra cửa, chủ hai Triệu Kiến Thiết mang theo hai chai rượu: “Đại cục trưởng, đây là muốn đi ra ngoài sao?”

Thời điểm Triệu Kiến Thiết lừa dối Hàn Thanh Hoa tất nhiên sẽ không nói ra quan hệ nhân mạch của nhà mình, căn bản cũng chỉ nói chủ hắn ở bộ vũ trang, bộ nghĩa vụ quân sự cũng biết chút ấy, thật ra chủ hai hắn có quan hệ rất gần với cách ủy hội của huyện, khá có tiếng nói.

Lý phó cục và chủ hai Triệu là bạn học từ hồi nhỏ, hai người cũng xem như có mối quan hệ không tệ từ nhỏ, những năm gần đây lúc vẫn công vô đầu, hai người đều là thành viên tích cực. Lý thuận lợi vào cục công an, làm phó cục trưởng, Triệu tiến vào nhà xưởng cách ủy hội, cũng coi như bè phái có thực quyền.

Hắn cười gắt đầu với chủ hai Triệu: “Cậu đem trả lại cho tôi một bộ, không có chuyện gì, ông già không thoải mái, đưa ông ấy đi bệnh viện nhìn một cái. Cậu là chồn chúc tết gà nha, ha ha.”

Hai người trâu chọc nói đùa mấy câu, chủ hai Triệu thờ dãi: “Anh à, Kiến Thiết còn phải trông cây vào anh đấy.”

Lý phó cục cũng biết chuyện của Triệu Kiến Thiết, cũng là ông ta tiễn đưa Hàn Thanh Hoa về công xã.

Lúc trước Triệu An Bản suy nghĩ cũng không cần bỏ ra quan hệ nhiều, chỉ cần chào hỏi với công xã, hắn nói với Tôn Trác Văn vài lời, đưa thêm chút lợi ích là có thể đưa Kiến Thiết về giáo dục thôi.Chuyện vốn rất đơn giản, ai biết Hàn Thanh Tùng không đồng ý, lại nhất định phán quyết Kiến Thiết năm năm

Trong nhà thoảng cái sốt ruột, hận không được lập tức đi cướp con trai về.

Anh trai chị dâu còn oán giận hắn, trước đó bọn họ đã muốn móc nối quan hệ, lập tức đem con mò ra ngoài. Là hắn nói không thành vấn đề, em trai Hàn Thanh Tùng vẫn còn đang ở trong huyện, không sợ hắn không thả người, nhiều lắm là qua loa, giáo dục một chút rồi thôi.

Thậm chí hắn còn suy nghĩ thay tên nhà quê Hàn Thanh Tùng, sợ Hàn Thanh Tùng là một tên quân nhân ngay thẳng không hiểu biến thông (dựa theo tình hình mà thay đổi), không dám đến trong huyện cầu tình cho em trai, chính hắn tìm Lý Khoáng Cửu hỏi xem có thể đưa Hàn Thanh Hoa về công xã hay không?

Bọn họ thương lượng đưa Hàn Thanh Hoa trở về, như vậy Hàn Thanh Tùng không cần thỉnh cầu lên huyện, cứ giáo dục em trai một trận rồi dẫn em trai về nhà là xong chuyện. Hắn không phán quyết em trai của mình, như vậy Kiến Thiết chắc chắn cũng không thể phán quyết.

Đưa Hàn Thanh Hoa qua, dẫn Triệu Kiến Thiết trở về, tất cả đều vui vẻ.

Thật ra việc này chính là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nếu đặt vai trò là người khác, chào hỏi đều không cần làm đưa trở về thiếu nợ một lần nhân tình là xong rồi.

Bọn họ còn cố ý chỉ dẫn Tôn Trác Văn, mấy người Triệu Kiến Thiết là ở trong huyện, lẽ ra phải đưa trở về phán xử trong huyện, không thể xử trí ở công xã.

Ai biết... Trên thế giới này còn có một người không thông tình đạt lý như vậy, thật là...

Lý phó cục cũng không trở về ngồi xuống, tiếp tục đi ra ngoài, Triệu An Bản mang rượu đi theo hắn.

Lý phó cục nói: “Hàn Thanh Tùng này không đơn giản.”

“Giả mà không đơn giản, anh, anh là cục trưởng huyện, còn không trị được hắn sao? Chỉ là một câu nói của anh thôi.” Triệu An Bản nói.

Lý phó cục quay đầu nhìn chung quanh một chút, không có ai, ông ta nhỏ giọng nói: “Phó đấy, Hàn Thanh Tùng cũng thế.”

“Này, sao hân có thể so sánh được với anh? Phó kia chỉ trên danh nghĩa, không phải có người nói, chỉ để cho cậu ta gom góp tiền lương sao? Thằng nhóc này vừa nhìn liền biết là kẻ tham tiền, thật sự không được thì đưa cho cậu ta hai trăm đồng?”

Lý phó cục lắc đầu: “Không đơn giản như vậy. Không ngờ vị kia cũng muốn lôi kéo cậu ta đấy.”

Lý phó cục sẽ không nói thật với Triệu An Bản, cho dù hân không đồng ý đưa Hàn Thanh Hoa về công xã cũng vô dụng, ngay cả Cao phó cục cũng muốn cho mặt mũi Hàn Thanh Tùng, thậm chí lão cục trưởng cũng muốn cho mặt mũi.

Dù sao Hàn Thanh Hoa chỉ là đọc vài cuốn sách, nếu không phải bị bạn học bỏ đá xuống giếng báo cáo rùm beng, cách ủy hội đều lười phải đi bắt.

Hân và họ Cao mình tranh ám đấu nhiều năm như vậy, nhất thấy lão cục trưởng không đến hai năm nữa là về hưu, tất nhiên hân không thể đi sai bước nhầm.

Càng là địa phương cơ sở, càng có rắc rối khó gỡ, đấu tranh kịch liệt.

Thoạt nhìn Hàn Thanh Tùng này là tên nhà quê, không có văn hóa gì, càng không thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nhưng cậu ta có quân công, trong bộ đội có mấy quan chi huy đều rất coi trọng cậu ta.

Nếu như không phải lão lãnh đạo của cậu ta bị dính líu phê đấu (công khai xử lý tội lỗi), Hàn Thanh Tùng sẽ không chuyển nghề, chỉ sợ càng tiến thêm một tầng nữa đấy.

Khỏi cần phải nói, chỉ cần nhìn thái độ Tân chủ nhiệm huyện cách ủy hội đối với cậu ta thì biết. Chủ nhiệm Tân là người rất biết cách nhìn người ra môn ăn, đối với lão cục trưởng đều chưa chắc cung kính nhiều như thế, nhưng đối với Hàn Thanh Tùng lại khách khách khí khí, còn chủ động hỏi thăm hộ khẩu lương thực đầu liên quan đến Hàn Thanh Tùng. Tuy chỉ là kẻ ngu nhưng không so được vì người ta có đường năng.

Tự nhiên Lý phó cục sẽ không nói rõ ngọn ngành toàn bộ mọi chuyện cho Triệu An Bản, ở nơi tranh đấu thay đổi trong nháy mắt này, ai biết trong một đêm có phát sinh thời điểm xui xẻo hay không, chỉ có thể tin vào chính mình.

Triệu An Bản thứ dờ xét nói: “Nếu không chính mình đàm phán với tên họ Hàn kia?”

Lý phó cục ha ha cười một tiếng, vỗ vỗ bà vai Triệu An Bản: “Không phải em đã nói với bộ trưởng Trương lời của bên trên rồi sao? Thế mà Hàn Thanh Tùng vẫn trực tiếp ra lệnh cho cấp dưới.”

Hàn Thanh Tùng này trừ là trưởng cục công an công xã, cậu ta còn là bộ trưởng vũ trang đấy, mặc dù chức vụ nhân hạ chỉ cảm tiền lương, nhưng thật sự cậu ta cũng là một phần chỉ huy vũ trang của huyện đấy.

Bộ trưởng Trương chính là lãnh đạo trực tiếp của cậu ta.

“Anh, vẫn là anh có chiều, em liền đi hỏi thăm.”

“Đi đi, vừa lúc bộ trưởng Trương cũng thích uống rượu đó.” Lý Khoáng Cửu chỉ chỉ hai chai rượu kia.

Triệu An Bản liền vội vàng đi, hân cảm thấy bộ trưởng Trương cũng dễ nói chuyện như Lý phó cục, là một nhân vật đơn giản trực tiếp, quan hệ hoặc đồ đạc đều đúng chỗ, liền dễ nói chuyện hơn. Lý phó cục chính là lão hồ ly, lòng dạ hẹp hòi, ừ ừ xấu xa đấy.

Có điều thường ngày bộ trưởng Trương quan hệ gần với Cao phó cục, quan hệ họ hàng thân thiết, hân không thể trực tiếp đi tìm, cho nên mới tìm đến con đường vòng vèo này. Bây giờ Lý phó cục chủ động nói ra, hân liền không kiêng dè, tranh thủ thời gian xun xoe đi.

Ngày hôm sau, Hàn Thanh Tùng vừa đến công xã, chủ nhiệm Cổ ở cách ủy hội liền đi qua chào hỏi anh.

Hàn Thanh Tùng vào phòng làm việc.

Cổ chủ nhiệm ra hiệu bảo anh ngồi, tự mình rót trà nóng: “Hân cục à ~”

Hàn Thanh Tùng nhìn, trên mặt khó hiểu, không hiểu tại sao ông ta đang nói chuyện mà thờ dài.

“Hân cục à, Hàn Thanh Hoa trẻ tuổi nhẹ dạ, đơn giản chính là xem sách, có sai, nhưng mà, chỉ cần giáo dục cho tốt là được. A...”

Hàn Thanh Tùng: “Chủ nhiệm, bọn họ ở tuổi này dễ dàng sa ngã, trừng phạt nhỏ sẽ gây sai lầm lớn.”

Lại còn kênh kiệu!

Chủ nhiệm Cổ hơi lúng túng, pha trò cười hai tiếng, thằng nhóc này thật là một tên đại ngốc, thoạt nhìn tướng mạo tuấn lãng, không giống kẻ ngu dốt, sao lại không hiểu ý ở ngoài lời đấy?

Không thả Hàn Thanh Hoa về nhà, làm sao thả Triệu Kiến Thiết đây.

Nhức đầu.

“Giáo dục là giáo dục, nhất ở cách ủy hội mỗi ngày họp phê bình, để cho bọn họ quét cơ quan, cũng không khác đi nông trường lắm đâu.”

“Cơ quan của chúng ta không ai quét sân sao?” Hàn Thanh Tùng có chút kính ngạc: “Vậy thì điều thêm vài dân binh đến trực ban.”

Chủ nhiệm Cổ: “...”

Cái này, đây là chuyện quét sân sao?

“Hân cục à, cậu nhìn xem, tuổi của bọn họ không lớn lắm, không phải là do còn chưa hiểu chuyện sao.”

“Vậy thì đưa đi nông trường, tiếp nhận giáo dục cho thật tốt.” Gương mặt đẹp trai của Hàn Thanh Tùng đầy nghiêm túc, mép môi gần như thành đường thẳng. Hàn Thanh Hoa còn không biết hỏi cái như vậy, nên nhận giáo dục thật tốt, dù sao cũng không kém gì mấy thanh niên trí thức xuống nông thôn.

Chủ nhiệm Cổ phát hiện không nói thẳng cho cậu ta hiểu thì cậu ta không hiểu, nhưng trực tiếp nói thẳng, bây giờ thật quá bức bối. Hân ta nhanh trí nghĩ ra, gọi Tôn Trác Văn tới.

Rất nhanh Tôn Trác Văn đi vào, khó nén đắc ý trên mặt, thế nào, để hân nói trúng rồi. Chủ nhiệm Cổ cho hân một ánh mắt, để cho hân nói.

Tôn Trác Văn liền nói với Hàn Thanh Tùng: “Hân cục, mặc dù Triệu Kiến Thiết có hành vi ăn cắp, nhưng cũng không thực hiện được, không có kết quả, cái này gọi là chưa đạt. Bên trên cảm thấy chúng ta phán quyết như thế có chút nặng, không bằng đổi thành một năm giáo dục là được rồi.”

Một năm mà nói... ngắt đầu bỏ đuôi, chuẩn bị một chút, thật ra cũng không cần đi nông trường lao động cải tạo.

Hàn Thanh Tùng nói: “Tôi vừa mới đảm nhiệm cho dù không hiểu điều lệ. Như vậy, tăng gấp đôi là mười năm, phán quyết dựa theo lệ cũ, chủ nhiệm cảm thấy như thế nào?”

Chủ nhiệm Cổ đáp vào đùi ha ha: “Cái này sao, cục công an phá án liền tự định đoạt, tôi chỉ nắm hành chính kinh tế của cách ủy hội, ha ha, các người định đoạt đi.” Lúc này pháp viện trong huyện, viện kiểm sát đều dính líu với nhau, chỉ riêng công xã lại một mình, hơn phân nửa cũng đều dẫn đến, u mề cả.

Con mắt Tôn Trác Văn tròn tròn, dựa theo lệ cũ, Hàn Thanh Tùng này không phải bệnh thần kinh chứ, dựa theo lệ cũ Triệu Kiến Thiết bị nhốt mười năm, còn phải đeo băng tên đạo phỉ, còn phải...Cái kia có thể theo như lệ cũ ư!

Hàn Thanh Tùng nhìn Tôn Trác Văn một cái: “Xem ra chủ nhiệm bận rộn, Tôn phó cục đi tuyên án.”

Nói xong, anh nói với Chủ nhiệm Cổ: “Có phải mới đại hội phê bình một trận nữa không, tránh cho những người khác học theo, làm tổn hại trị an công xã chúng ta.”

Chủ nhiệm Cổ vội nói: “Hân cục, cái này thì không cần, cậu nhìn xem nhân viên của chúng ta cũng không đủ, hai ngày nữa phải bận rộn thu hoạch vụ thu, đám cán bộ đều bận rộn xuống nông thôn chỉ đạo thu hoạch vụ mùa thu cả rồi...”

Lúc hán nói lời này, cán bộ ngồi đầy phòng làm việc hai mặt nhìn nhau, vội vàng lên kút"chỉ đạo" nhau.

Đôi mắt tỉ hi đầy oán niệm của Tôn Trác Văn hóa thành thực chất, gần như muốn đâm vài lỗ thủng lên người Hán Thanh Tùng.

Hán Thanh Tùng da dầy còn đầy thần nhiên, chào tạm biệt chủ nhiệm Cổ rồi trở lại phòng làm việc của mình.

Hoàng Vi Trung vội nói: “Cục trưởng Hán, bộ trưởng Trung huyện vũ trang gọi điện đến.”

Cách ủy hội công xã có một bộ máy điện thoại, nối liền với bưu cục, từ bưu cục gọi đến đây.

Máy điện thoại ở trong phòng trọng yếu của cách ủy hội, không ở trong phòng làm việc của chủ nhiệm, nghe điện thoại gọi điện thoại cũng phải đăng ký, ghi chép nghiêm ngặt.

Máy rập Hán Thanh Tùng cau lại, công xã cơ bản không có bộ vũ trang chân chính, chỉ có một bộ trưởng trên danh nghĩa là anh thời, bộ vũ trang huyện cũng không phải không biết, lại còn có thể gọi điện thoại cho anh. Không cần phải nói cũng là vì chuyện này, nếu không người nào ăn no rồi việc lại nhớ đến anh chứ, trừ phi muốn anh từ chức nuốt tiền lương của anh.

Anh đi đến phòng trọng yếu, nữ điện tín viên hỗ trợ đăng ký quay số điện thoại, đưa điện thoại cho Hán Thanh Tùng.

Bên kia điện thoại vừa mới vang lên vài tiếng kêu, xem ra đối phương vẫn một mực chờ đây này.

Hán Thanh Tùng: “Alo.”

Tiếng nói của anh vốn từ tính trầm thấp, lúc này tâm tình không tốt, tự nhiên càng trầm thấp hơn.

Nữ điện tín viên bên cạnh nhìn trộm anh bị dọa sợ, vội vàng cúi thấp tầm mắt xuống.

Bên kia bộ trưởng Trương vẫn còn đang nói chuyện cãi vã, nói xa nói gần muốn kéo đến đề tài Triệu Kiến Thiết, báo Hán Thanh Tùng mau chóng thả người, đừng đắc tội với người ta.

“Hán Thanh Tùng, cậu có tiền đồ rộng mở, tiền đồ của cậu không thể giới hạn trong công xã, tương lai của cậu rộng ngời. Cậu phải đem tầm mắt phóng ra xa, lòng mang chí lớn, phải nghĩ đến chuyện đến huyện, tiền đồ của cậu...”

Hán Thanh Tùng nhú mày, lăm bầm một câu: “Điện thoại hư rồi, nghe không rõ.”

Nói xong anh đưa lại điện thoại cho nữ điện tín viên, quay người rời đi.

Nữ điện tín viên nghe phía bên kia tình cảm mãnh liệt mệnh mông cuộn cuộn tuôn ra một tràng động viên... chấn động lỗ tai suýt chút nữa bị điếc luôn, vội vàng lớn tiếng nói: “Điện thoại thật muốn hư rồi, xọet xọet cái gì cũng không nghe rõ, phải mau chóng cho người đến sửa, Hán cục ngài đừng có gấp, bây giờ tôi tìm người đến sửa.”

Cô đặt điện thoại lên bàn, còn hướng ra ngoài la lên: “Tiểu Kiệt, tiểu Kiệt, điện thoại hư mất rồi này...”

Bộ trưởng Trương ở đầu dây bên kia: “.....”

Triệu An Bản tràn đầy mong đợi nhìn Trương Kim Khoa: “Bộ trưởng Trương, như thế nào? Cậu ta đồng ý?”

Bộ trưởng Trương cúp điện thoại, về mặt nửa tin nửa ngờ, thực sự cũng không có cách nào.

“Gọi điện thoại không được, nếu không cậu tự mình đến đó một chuyến, không thấy mặt nói chuyện không thân mật, cậu đến rồi sẽ khác.” Trương Kim Khoa nói với Triệu An Bản.

Triệu An Bản nói: “Bộ trưởng Trương, theo lý thuyết có lẽ nên đưa Kiến Thiết về huyện, em trai của cậu ta đưa về công xã, dựa vào cái gì không đưa Kiến Thiết trở lại đây?”

Cái này thật đúng là không có cách nào để nói, không có quy tắc nhất định, đều dựa theo quy tắc cũ hoặc theo tác phong của địa phương đó có cứng hay không.

Loại trộm cắp này cơ bản đều do chỗ đó xử, nếu người bên ngoài trộm đồ bị bắt ngay tại chỗ thì dân binh nơi đó sẽ xử trí, rất ít khi đưa đến nơi khác đấy.

Còn nữa đây cũng không phải chuyện vĩnh dự gì, để cho cách ủy hội huyện và cục công an công khai đối đầu cùng công xã?

Vậy thì không có mặt mũi lớn như vậy.Nếu không cũng không cần Triệu An Bản chạy chọt bốn phía.

Triệu An Bản nghĩ đến chị dâu hán ở nhà khóc nên gạt lệ, gất đầu: “Được, tôi đi một chuyến, cho cậu ta chút mặt mũi! Không, nhờ bộ trưởng Trương có mặt mũi lớn.”

Hán rời đi cách ủy hội, lập tức đi trở về chuẩn bị một chút, anh cả của hán cũng đi cùng với hán, hai người mang theo ba trăm đồng tiền, mặt khác mang theo mấy thứ lễ vật.

Vốn tưởng rằng Tôn Trác Văn có thể giúp bọn hán кое dài thời gian, cho dù tuyên án rồi, cũng phải chờ ăn xong bữa cơm trưa mới áp giải đến nông trường. Kết quả chờ bọn hán chạy đến công xã Sơn Thủy, La Hải Thành kia đã tích cực tự mình dẫn người áp giải năm người bọn họ đi nông trường lao động cải tạo, cơm cũng không ăn.

Hai anh em Triệu An Bản cũng bắt đầu tức giận, lập tức chia làm hai đường, anh cả đuổi theo, Triệu An Bản lập tức đi tìm Hán Thanh Tùng.

Hán Thanh Tùng đang ở căn tin ăn cơm trưa, anh nhìn hôm nay không có chất béo gì, chỉ là món ăn bình thường, không có gì đặc biệt để đem về nhà.

Anh lấy cơm, dùng hai cái bánh bao, dùng miếng lấy sáu cái bánh bột ngô, một mình ngồi ở nơi đó bắt đầu ăn củ cái hầm khoai tây.

Anh ăn cơm nhanh, sau đó đem hộp cơm rửa sạch sẽ, rồi cầm trở về phòng làm việc.

Trong phòng làm việc, những người khác đều không có ở đây, chỉ có một người không biết là ai.

Anh nhìn thoáng qua: “Ông tìm ai?”

Lập tức Triệu An Bản đứng lên, cười nói: “Đã đến muộn, nếu đến sớm vài phút đã mời Hán cục ăn cơm trưa rồi.” Trong lòng thì muốn nói điên.

Hán Thanh Tùng tự đổ nước sôi trong hộp đựng cơm uống hai ngụm, anh để trà ở nhà cho Lâm Lam dùng, đi làm vẫn dùng hộp đựng cơm ăn cơm uống nước.

“Trong giờ làm việc người nào mời tôi ăn cơm, tôi mời kẻ đó ngồi tù.” Hán Thanh Tùng nói với về tùy ý, mặt mũi lại vô cùng nghiêm túc.

Triệu An Bản bị chẹn nghẹn họng: “Hán cục thật biết nói đùa.”

Hán Thanh Tùng: “Tôi không nói đùa.”

Triệu An Bản cảm thấy đối phương chính là chầy gỗ, thật là dầu muối đều không vào, làm cho người ta không tìm được cơ hội nào để ra tay. Một người không khôn khéo lời đời như vậy, làm sao lên làm cục trưởng được?Tại sao không trực tiếp chuyển nghề cho cậu ta sửa chữa địa cầu đi?

Quả thực có thể tức chết người!

Hán không khỏi oán thầm, chắc chắn Hán Thanh Tùng đắc tội với lãnh đạo bộ đội bị đuổi về, uống phí mò mẫm được nhiều công lao như vậy, nếu cho người khác nhiều quân công đến thế thì họ đã sớm chạy đến sư đoàn rồi.

Con mẹ nó, còn không bằng thăng chức, miễn trở về gây tai họa cho bọn họ.

Triệu An Bản khắc sâu cảm nhận xót xa khi quan địa phương lại đi kiếm tiền cho Hải Thủy (người Quảng Đông thời Minh, Trung Quốc), chạy quan hệ đem hán ta thăng chức, nếu như có thể hán cũng vui về đem Hán Thanh Tùng thăng ra ngoài!

“Hán cục, chúng ta nói thẳng.” Triệu An Bản bắt cháp nói.

Hán Thanh Tùng nhìn hán: “Người nhà Triệu Kiến Thiết không bàn nữa. Phán quyết đã tuyên đọc, người cũng đưa đi nông trường, đi đến đó thăm, không bị hạn chế.”

Triệu An Bản cảm giác một búng máu sẽ phun ra bất cứ lúc nào.

“Hàn cục, chúng ta đừng cứng nhắc như vậy, nên dàn xếp...”

Lúc này Hàn Thanh Tùng mới nghiêm túc đánh giá hần: “Ông là người chủ kia của Triệu Kiến Thiết?”

Ngày hôm qua liên quan đến việc Triệu Kiết Thiết kéo căng cổ họng gọi anh, bảo đảm sẽ khiến Hàn Thanh Tùng cắt đi.

Triệu An Bản cười gật đầu, trán đều chảy mồ hôi, suy nghĩ có phải nên lấy tiền ra hay không? Hần lấy hai chai rượu cùng hai gói trà bên chân để lên phía trước, ra hiệu đưa cho Hàn Thanh Tùng.

Về mặt Hàn Thanh Tùng không thay đổi: “Tranh thủ đem về, tránh tôi bắt ông về tội hối lộ, không phải nói đùa.”

Triệu An Bản cười mỉa: “Hàn cục thật hài hước. Biết rõ ngài chường mất chút mọn này.”

Hần lại lấy ra một xấp phiếu, có phiếu vài phiếu bông còn có phiếu dầu phiếu dầu hóa...vv...vv... nhiều vô số kể, cả một đồng thất đầy. Có phiếu còn phải tiền đấy, Triệu An Bản lại kèm thêm một trăm đồng tiền, đây cũng xem như hậu lễ rất dày, không ai không bị dụ dỗ.

Hàn Thanh Tùng nhìn những phiếu chứng nhận màu sắc rực rỡ kia, cầm lên một tờ nhìn một chút, là hai mươi cân dầu phộng.

A, ra tay thật hào phóng.

Trên mặt Triệu An Bản cười theo, trong lòng vô cùng xem thường, đồ nhà quê, cho mày mở mang kiến thức! Ông đây dùng phiếu cũng có thể đề chết mày!

Advertisement / Quảng cáo

Trên gương mặt anh tuấn của Hàn Thanh Tùng mây đen dày đặc,khí thế bức người tàn ra, nhất thời khiến Triệu An Bản không được tự nhiên.

Có điều Triệu An Bản tin tưởng Hàn Thanh Tùng nhất định là kẻ tham tiền, nếu như không được thì chính là khẩu vị lớn, chê ít.

Hần nghĩ rất tốt, Hàn Thanh Tùng muốn bao nhiêu thì cho bấy nhiêu, trước tiên cứu cháu về nhà. Sau này chuyện xong thì lập tức phản lại cách ủy hội huyện trình báo, đem cái tên Hàn Thanh Tùng không biết nhân tính thế thái lại tham tiền phở đi!

“Hàn cục, chỉ cần ngài nói một câu, muốn bao nhiêu cũng không thành vấn đề, còn có hai trăm cân bột mì tinh đây này.” Triệu An Bản híp mắt, một bộ dạng rất đắc ý: “Tôi hỏi thăm được biết ngài muốn xây nhà, gạch ngói tính ở trên người tôi, như thế nào?”

Mây rậm Hàn Thanh Tùng nhân thành hình chữ xuyên (川), gần từng chữ nói: “Không trách được lương thực của xã viên đều không ăn đủ no, vải may quần áo cũng không có, thì ra đều ở chỗ của ông.”

Triệu An Bản sững sốt, nói gì vậy? Sao lại đến chỗ của hần rồi?

Hần cười nói: “Hàn cục là người biết chuyện, không đến hai năm, nếu ngài dùng không hết, đến lúc đó tôi giúp ngài đổi thành tiền...”

“Được rồi, ông cũng không cần trở về nữa, theo Triệu Kiến Thiết đi nông trường đi.” Hàn Thanh Tùng bỏ những phiếu cùng tiền kia vào một túi hồ sơ, sau đó bàn tay to túm lấy Triệu An Bản: “Đi.”

Triệu An Bản ngờ ra, không hiểu Hàn Thanh Tùng có ý gì, làm sao cũng không đoán được còn có người như vậy, mình đưa tiền tài cho anh ta, anh ta lại muốn bắt mình.Có người đắc tội với thần tài như vậy sao?

“Hần, Hàn Thanh Tùng, cậu, cậu có ý gì?”

Hàn Thanh Tùng cau mày: “Ông bị ngu à? Không phải tôi đã nói rất rõ ràng rồi sao?”

“Mày dám!” Triệu An Bản phát hiện Hàn Thanh Tùng không phải nói giỡn, mà là thật sự, thoáng chốc sốt ruột.

Hần Triệu An Bản dứt lời nhiều lần, còn chưa bao giờ thấy qua bên trên không nói lý như vậy, quả thật si nhục cán bộ!

Bàn tay to của Hàn Thanh Tùng giống như gong kim túm lấy hần, không chút nể tình, lúc này Tôn Trác Văn cùng Hoàng Vi Trung mời chủ nhiệm Cổ đến đây.

Chủ nhiệm Cổ cười nói: “Hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm, Hàn cục, đừng vọng động.”

Ông tiến lên lời kéo cổ tay Hàn Thanh Tùng, dùng sức muốn giải thoát cho Triệu An Bản.

Tay kia của Hàn Thanh Tùng một khi đã chế trụ cái gì, giống như ung chảo, nơi nào có thể bị người đẩy ra.

Chủ nhiệm Cổ rất lúng túng, cười cười: “Hàn cục, mượn bước nói chuyện.”

Hàn Thanh Tùng nói: “Chủ nhiệm, tôi muốn tố cáo Triệu An Bản, một tháng ông ta có bao nhiêu tiền lương? Lại hào phóng đến hối lộ cán bộ công xã như vậy.”

Hàn Thanh Tùng đem túi văn kiện giữ ra, đồ vật bên trong màu sắc rực rỡ đầy một bàn.

Tôn Trác Văn theo bản năng sờ sờ miệng túi của mình, bên trong cũng có phiếu vài và phiếu lương thực đấy.

Chủ nhiệm Cổ càng thêm lúng túng.

Hàn Thanh Tùng ngón từ đây chính nghĩa nói: “Loại hành vi này của hần còn tồi tệ hơn Triệu Kiến Thiết gấp trăm lần, giải quyết việc chung...”

“Hàn Thanh Tùng, mày không được ngấm máu phun người, sao lại bắt tao? Mày coi chừng đấy, tao không để cho mày ngấm máu phun người!” Triệu An Bản đã không lựa lời mà nói: “Mày không có tư cách bắt tao, tao thuộc quản lý trong huyện.”

Trong lòng Tôn Trác Văn vừa mắng Triệu An Bản ngu ngốc, vừa cười theo: “Hàn cục, chúng ta đúng là không có quyền lực bắt người.”

Trong lòng hần cũng muốn trợn trắng mắt ngựa mặt lên trời, mày nói Hàn Thanh Tùng mày có bao nhiêu mặt mũi há, thật cho rằng mình làm đại cục trưởng rồi sao.

Công xã có một cục trưởng tồi, cán bộ đều không được tốt. Phần lớn hạt vừng, đậu xanh đều sẽ không có, ngay cả chủ nhiệm mua bán, cũng không bằng đồn trưởng quản lý lương thực! Nhiều lắm thì đi theo chủ nhiệm trị an, mày nói xem mày chánh cái gì, còn tồi Tần Quan tiền nhiệm ba bản hóa (ý nói quan mới nhận chức sẽ tìm chút chuyện xảy ra để làm,nhắm cho thấy tài năng sáng suốt và can đảm của mình).

Triệu An Bản thật đúng là chịu đồ máu, đưa hối lộ cho Hàn Thanh Tùng hào phóng như vậy, mấy năm nay cũng không còn cho mình nhiều đồ thế.

Thật đúng là tài giỏi, phải kiện với cục trưởng Lý mới được!

Hàn Thanh Tùng: “Nói như vậy ông không phải vội vàng đến đây cầu tình cho Triệu Kiến Thiết?”

Triệu An Bản giống như bị đâm một dao, hần như nói không ra lời.

Hàn Thanh Tùng: “Ông đến phòng làm việc của tôi, một mình gặp tôi, không phải vì cầu tình cho Triệu Kiến Thiết, chỉ là vì... ông có phiếu chứng nhận hơn người?”

Mọi người:.....

Triệu An Bản đâm lao phải theo lao, trong đầu nuôi một tổ ông vô vô, vô đã mê không sợ nết: “Như thế nào? Tôi muốn đến đâu đếm phiếu thì đến đó đếm! Ai có thể quản được, ai dám bắt tôi?”

Hàn Thanh Tùng lạnh lùng nói: “Bắt ông là đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Ít ăn đòn

Edit: Trang Nguyen

Beta: Tiểu Tuyền

“Hân cục, Hân cục, chuyện gì cũng từ từ nói.” Hoàng Vi Trung vội vàng tiến lên giảng hòa, xin Hân Thanh Tùng bớt giận, đừng tranh chấp với Triệu An Bản.

Rốt cuộc Hân Thanh Tùng buông Triệu An Bản ra, mặc dù Triệu An Bản đòi giọng từ hồi lộ huyền sang kiếm tiền nghe thật ngây thơ, nhưng giống như cá trạch tron tuốt chính mình tặng lễ nhờ người giúp hộ để tránh hiềm nghi. Cho dù hoài nghi tài sản của hân có lai lịch không rõ, công xã cũng không xen vào, chỉ có thể tra từ trong huyện.

Trong huyện cũng không phải do Hân Thanh Tùng quyết định.

Triệu An Bản chắc chắn Hân Thanh Tùng không có biện pháp bắt mình, chẳng qua mình cũng không có cách nào lại mở miệng cầu tình cho cháu, ngẫm lại thật là ghen chết người.

Hân Thanh Tùng buông Triệu An Bản ra.

Lập tức Triệu An Bản bỏ chứng nhận phiếu mình mang đến vào trong túi của mình, hừ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!

Chờ xem!

Bởi vì xảy ra chuyện như vậy, hân cũng không có cách nào nói gì thêm với chủ nhiệm Cổ, chỉ đành cười xe đạp đuổi theo anh cả cùng đoàn người Triệu Kiến Thiết.

Đội hân vừa đi, Tôn Trác Văn nói: “Chủ nhiệm, ông xem chuyện này âm i như vậy đây.”

Chủ nhiệm Cổ cười ha ha một tiếng: “Hiểu lắm một trận, hiểu lắm một trận thôi, đồng liêu cũng giống như vợ chồng vậy, cần mài giữa, mọi người chúng ta cũng nên mài giữa nhiều một chút.”

Ông có thói quen ba phải, Tôn Trác Văn biết ông ta không thể đắc tội với Hân Thanh Tùng, không nghĩ đến một chuyện nhỏ như vậy cũng không hoàn thành, thật sự ngột ngạt.

Tôn Trác Văn cảm thấy so với năm đó mười mấy người chen chúc ngủ trongcùng một gian phòng nhỏ còn ngột ngạt hơn.

Mặc dù vẫn còn tức giận bất bình, nhưng về ngoài hân cũng không khỏi tôn trọng Hân Thanh Tùng thêm một chút, tránh cho thanh niên trẻ trâu này nhất thời trúng gân não rồi chụp cho mình cái mũ phạm thượng.

Tóm lại quan nói đến nhậm chức, cấp dưới không thành thật tự xưng có bản lĩnh muốn ra oai phủ đầu cũng là chuyện không dám trắng trợn trình diện.

Tự xưng là thần thông quảng đại, rốt cuộc Triệu An Bản không thể mở cháu trai mình trở về, chỉ có thể cùng anh cả cùng nhau nhìn Triệu Kiến Thiết khóc sụt sụt đi vào nông trường.

“Cha, chú hai, hai người nghĩ cách gì đi, con không muốn bị giam giữ ở đây, hu hu ~”

Trái tim Triệu An Bản và anh cả như bị đao cắt, hận không được chịu tội thay cháu.Mặc dù lao động cải tạo ở nông trường không khác gì làm việc ở đại đội, nhưng Triệu Kiến Thiết từ nhỏ được nuông chiều, chưa từng trải qua một chút việc này?

Da mịn thịt mềm(trời gà không chặt) như vậy, bây giờ đi đến đây, làm sao có thể chịu được cái khổ kia.

Ba Triệu đã bụm mặt khóc hu hu: “Em hai, Kiến Thiết làm thế nào đây, một đứa bé tốt như vậy, làm sao lại đi trộm đồ chứ? Nhà chúng ta muốn cái gì có cái đó, sao nó còn có thể đi ăn trộm được?Kiến Thiết của chúng ta còn nhỏ như vậy. Có phải có người xấu dụ dỗ nó hay không? Anh đã nói không thể để nó chơi cùng với đám người giang hồ kia, sớm muộn gì cũng dạy hư Kiến Thiết của chúng ta, bây giờ gặp phải rồi.”

Vừa nói xong, hân vừa hận nói: “Là có người hãm hại Kiến Thiết của chúng đúng không? Em trai, cậu nói xem, có phải cậu ở ngoài đắc tội với người ta, người ta mới hạ dao xuống Kiến Thiết của chúng ta không đây?”

Triệu An Bản khó mà nói cái gì, cũng không thể nói Kiến Thiết bên ngoài không nghe lời, nhà xường trong huyện nó không một nhà nào mà không đi trộm qua.

Hân cũng chỉ có thể nghe anh cả khóc sụt sụt oán trách, trong lòng mình cũng giống như bị đao cắt. Trong lòng lại hận chết Hân Thanh Tùng.

Hai anh em chỉ đành đạp xe trở về huyện, trên đường ba Triệu không nói một lời, sắc mặt âm trầm.

“Anh cả, anh đừng quá lo lắng, em chuẩn bị trên dưới một chút, sắp xếp cho Kiến Thiết công việc nhẹ nhàng, đến lúc đó không cần xuống ruộng.”

“Em trai tên cục trưởng kia, chính là kim bảo, cũng ở nông trường này?”

“Ai nói không phải chứ, thật là một tên đại nghịch, lại đưa chính em trai của mình đi. Còn chưa thấy qua kẻ vô liêm si không có mắt như vậy, bố mẹ hân cũng đều mặc kệ.”

“Hừ!” ba Triệu lộ ra vẻ nộnhầm hiềm.

Hai anh em tạm thời trở về huyện nghĩ cách, thuận tiện khắp nơi kiện cáo Hân Thanh Tùng, làm tổn hại danh tiếng Hân Thanh Tùng, phóng đại anh là kẻ không có văn hóa, thô tục, không nói tình cảm kẻ lỗ mãng không hiểu cách đối nhân xử thế.

Như vậy dẫn đến sau này Hân Thanh Tùng làm việc rất thuận lợi, mọi người biết anh ngây ngốc, không cùng anh quanh co lòng vòng, hoặc cho rằng anh là kẻ ngu ngốc dễ gạt gẫm ngược lại bị hãm hại.

.....

Căn bản Hân Thanh Tùng không coi vào đâu, nên làm gì thì làm đó.

Xã mua bán có người đến đưa tin cho anh, báo là lão xã trưởng đã trở về, mời anh đi qua đó.

Hân Thanh Tùng liền đi thẳng đến xã mua bán.Công xã không lớn, mấy đơn vị căn bản đều gần kề nhau, đi lập tức đến.

Advertisement / Quảng cáo

Chủ nhiệm Tiền khoảng năm mươi tuổi, đầu tóc hoa râm, dung mạo đường đường, trong ánh mắt lộ vẻ khôn khéo.

Nói chuyện mấy câu, sau khi giới thiệu xong, nghe Hân Thanh Tùng nói rõ mục đích, chủ nhiệm Tiền cười nói: “Cục trưởng Hân, không nói gat cậu, công xã chúng ta có nhà máy gạch, nhưng gạch ngói thật sự thiếu. Trong huyện vẫn chưa cung đủ, còn có cách ủy hội chúng ta gần đại đội, ở đây tôi còn phải xếp hàng, không khác lắm phải đợi đến ba năm sau đây.”

Cho dù xã viên bình thường không mua nổi gạch ngói, nhưng còn có người có thể mua được.Cứ như vậy, đều xếp hàng chờ đến ba bốn năm sau.Có thể thấy được vật liệu khan hiếm thế nào.

Hân Thanh Tùng suy nghĩ có thể xếp hàng cũng không đến lượt mình, nếu không thì nghĩ cách chính mình tự nung, nhưng như vậy còn phải mua củi cùng than đá, vẫn phải tìm xã mua bán xin, lại phải xếp hàng đợi mấy năm nữa.

Ai ngờ xã trưởng Tiền nói một hồi không dễ mua bán, còn nói: “Cậu đừng gấp gáp, để tôi tra danh sách xem.”

Ông mở một ngăn kéo ra, bên trong có một chồng danh sách dày cộm, tất cả đều là xin mua gạch ngói cùng những vật liệu xây dựng khác.

Xã trưởng Tiền lấy ra lật... Lật một hồi, lật ra mấy xấp sau đó vui mừng reo lên một tiếng: “Tìm được rồi.”

“Mấy ngày trước có chuyển đến một số, gần đây cũng không gấp, trước rút ra cho Hân cục ứng phó nhu cầu bức thiết.” xã trưởng Tiền nói ra câu này liền lấy ra ba tờ danh sách, cho Hân Thanh Tùng nhìn: “Không biết nhà cậu xây

bao nhiêu phòng ốc, những thứ này có đủ hay không?”

Hàn Thanh Tùng nhìn một chút, xấp xỉ có hai vạn cục gạch, không đến bốn ngàn tấm ngói, còn có ba xe vôi, ngoài ra còn có cát vàng.

Cái này tương đối ngoài ý muốn!

Cho dù xã viên tự mình xếp hàng đi mua, nhiều lắm cũng chỉ được duyệt năm ba ngàn cục gạch, vậy là tốt rồi.

Hàn Thanh Tùng lộ ra một nụ cười: “Đã đủ, cảm ơn xã trưởng, ngài giúp đại ân rồi.”

Xã trưởng Tiền cười nói: “Cái này có gì đâu, mọi người giúp đỡ lẫn nhau thôi mà.”

Trong lúc này, gạch cũng không hoàn toàn là cục gạch, có một bộ phận gạch xanh, mái ngói là màu xám đen, còn có một bộ phận ngói miến.

Hàn Thanh Tùng cũng không ngại, chỉ cần có ngói là được.

Lại trò chuyện thêm mấy câu, Hàn Thanh Tùng xin ý kiến xã trưởng Tiền nhiều hơn, đưa ra yêu cầu, anh sẽ mang theo dân binh công xã làm hết sức mình để thỏa mãn yêu cầu trị an ở công xã.

Xã trưởng Tiền liền cười nói: “Hàn cục, nếu cậu không nói thì tôi cũng không tốt yêu cầu. Có vấn đề này, các người thật có thể giúp được.”

Hàn Thanh Tùng: “Mời nói.”

“Đây không phải công việc chuyên hàng nhập hàng sao.” xã trưởng Tiền cào mái tóc hoa râm của mình: “Xã mua bán của chúng ta phải chịu trách nhiệm tiếp nhận nông sản nông thôn, gia súc gia cầm đưa đến xã mua bán trong huyện. Bây giờ, cũng thật khó khăn, xã mua bán chỉ có mấy người như vậy, hơn phân nửa là phụ nữ. Mặc dù phụ nữ cũng có thể gánh nửa bầu trời, nhưng khi cần việc ra sức lực, thật đúng không tốt để đám đàn bà con gái làm.”

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Xã mua bán cần người thì cứ phái người đến nói với cục công an một tiếng, các chàng trai dân binh chúng tôi rất thích đi hỗ trợ.”

Xã mua bán là một hệ thống, thật ra công xã có tổ giết mổ, tổ thợ rèn, tổ thợ mộc... tất cả tổ đều thuộc quyền quản lý của xã mua bán.

Tổ giết mổ còn đề nghị, hơn phân nửa đều là đàn ông, xã mua bán này thu trứng gà, giết gia cầm, phụ nữ cũng có chút cố hết sức. Biên chế có hạn, đi quan hệ nhét vào hơn phân nửa đều là phụ nữ, xã trưởng Tiền cũng có chút đau đầu.

Nói thêm một lát, Hàn Thanh Tùng liền từ biệt. Anh suy nghĩ nhiều gạch ngói như vậy phải dùng xe la kéo, tối thiểu cũng phải vài chuyến, để ngựa đêm dài lắm mộng, vẫn là kéo về trước cho an toàn. Nếu không qua qua ít ngày nữa mọi người bận rộn thu hoạch vụ thu, muốn mượn xe ngựa không dễ, người cũng không có mà dùng.

Anh từ trong phòng xã trưởng Tiền đi ra ngoài, đi dạo phía trước bộ tiêu thụ, mua cho Lâm Lam vài thứ, lại nghĩ bây giờ cũng không có việc gì, không bằng trước về thôn mượn xe ngựa cùng người hỗ trợ đi đến lò gạch kéo đồ về.

Lúc anh trở về phòng làm việc lấy túi, đúng lúc nhìn thấy Hàn Thanh Vân đang ở phòng làm việc chờ anh.

“Anh ba” Hàn Thanh Vân mỗi lần gặp Hàn Thanh Tùng đều vui tươi hơn hờ, gọi thân mật còn hơn anh ruột của mình.

Hàn Thanh Tùng bảo cậu ngồi, chính mình lặng lẽ đem cát khăn quàng cổ vừa mới mua vào túi: “Bác cả cũng tới?”

Hàn Thanh Vân lắc đầu: “Không có, cha em sai em đến đây làm chân chạy, lấy kết quả phán quyết của Hàn Thanh Hoa còn có mấy kẻ trộm kia về.” Mặc dù mấy tên trộm này không phải người của thôn mình, nhưng lại trộm trong thôn mình, đám xã viên rất quan tâm đến.

Hàn Thanh Tùng hỏi: “Buổi sáng làm sao bọn họ không đến?”

Buổi sáng lúc tuyên án, thôn Sơn Nhai không có người đến, chỉ có người nhà của Ái Tử và Sầu Tử đến.

Hàn Thanh Vân cười cười: “Cha em nói muốn thu hoạch vụ thu ai cũng không thể thiếu, không cho đến công xã làm âm ĩ, đuổi em đến lấy là được. Nói nếu ai không yên lòng, chờ sau khi thu hoạch vụ thu xong, hết bận rộn thì đi nông trường thăm hỏi.”

Cái này tất nhiên cũng chỉ là nói cho có, thực tế vẫn ủng hộ công việc của Hàn Thanh Tùng, tránh cho Dư Mọt Tử dẫn theo người đến làm âm ĩ.

Bà ta còn đề nghị, mẩu chốt là bà Hàn, nếu như bà ta bị Dư Mọt Tử xúi giục, đến lúc đó mang người đến khóc rống, ảnh hưởng quá xấu, còn có thể gây áp lực cho Hàn Thanh Tùng cùng ảnh hưởng tiêu cực.

Đây là lão bí thư chỉ bộ nói chỉ có thể ủng hộ công việc của Hàn Thanh Tùng, không để cho người trong thôn kéo chân sau của anh.

Hàn Thanh Tùng tất nhiên nghĩ đến, gật đầu: “Anh biết rồi.”

Đối phó với xã viên khó chơi trong thôn, cán bộ công xã thậm chí là dân binh, cục công an đều không dùng được, tốt nhất vẫn nên để cán bộ có uy vọng nhật trong thôn sai bảo.

Giống như Hàn Vĩnh Phương vậy, thôn Sơn Nhai không có ai không sợ ông.

Hàn Thanh Tùng bảo cậu ta có bận gì thì làm đi.

Hàn Thanh Vân cười nói: “Em có bận rộn gì đâu, anh ba, anh muốn ra ngoài hả? Có cần em giúp một tay không?”

Hàn Thanh Tùng nhìn cậu, thấy quả thật không giống có việc gấp cần phải về nhà, liền nói: “Anh mua một ít gạch ngói, muốn đi kéo về nhà.”

“Em đi, anh là đại cục trưởng sao có thể làm chuyện này.” Hàn Thanh Vân tự động xin đi giết giặc, cúi đầu lấy đi tờ danh sách Hàn Thanh Tùng để ở trên bàn.

Vừa nhìn lại là hai vạn cục gạch, kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc: “Anh ba, anh làm được rồi!”

Đầu năm nay có thể thoát khỏi mua được hai vạn cục gạch, đây tuyệt đối thật lợi hại.

Hàn Thanh Tùng nói: “Thừa dịp còn chưa đến thu hoạch vụ thu, mượn trước xe la đi kéo vài chuyến trở về.”

Hàn Thanh Vân: “Em giúp anh.”

Hàn Thanh Tùng: “Như vậy, anh đi tổ giết mổ mượn một chiếc xe la, em về nhà tìm chị dâu của em lấy hai trăm đồng, mượn thêm hai chiếc xe nữa, hôm nay có thể kéo ba xe, còn lại sau này làm tiếp.”

Anh cầm giấy bút vù vù viết xuống một hàng chữ, để Hàn Thanh Vân đem về cho Lâm Lam xem.

Hàn Thanh Vân cười nói: “Chị dâu em không biết chữ.”

Hàn Thanh Tùng lắc hần một cái: “Em biết hà.”

Hàn Thanh Vân cười hắc hắc một tiếng: “Đại cục trưởng dùng tiền cũng phải chờ chị dâu phê duyệt.” Vừa nói xong liền bỏ chạy.

Hàn Thanh Vân về đến trong thôn, liền đi trước đến đại đội báo cáo kết quả công tác với bí thư, sau đó không kịp nói thêm gì chạy đi tìm Lâm Lam.

.....

Mấy ngày nay xem như Lâm Lam cũng luyện được, vá chân xong lại bắt đầu vá áo bông quần bông.

Quần áo của Đại Vương đã nhỏ phải làm cái mới, sau đó em nhỏ thì mặc áo cũ của anh trai. Đáng tiếc Tam Vương nghịch ngợm phá quần áo giống như ăn mỳ, thật sự khó coi, không có cách nào để cho Tiểu Vương mặc.

Cho nên Lâm Lam muốn may áo bông cho ba đứa nhỏ, cô lại bắt đầu buồn rầu, vừa buồn vừa làm, cô còn suy nghĩ có nên bồi dưỡng Mạch Tuệ và Nhị Vương thứ không? Nếu có hai đứa nhỏ giúp đỡ, đoán chừng sẽ nhanh hơn. Chẳng qua bây giờ hai đứa bé đều đi học, tan học còn phải theo đội sản xuất làm chút ít việc kiếm công điểm, cũng không tốt để sai bảo.

Mặc dù Hàn Thanh Tùng cũng vui lòng giúp, nhưng tóm lại là một người đàn ông, còn là một cục trưởng, mấy ngày nay đi làm bận rộn, dù sao cô cũng cảm thấy không ổn nếu cứ để cho anh thiếu thốn may và sống. Như hiện tại trong thôn đã truyền ra chuyện cười Hàn Thanh Tùng không đi làm ở nhà gây ngốc giúp vợ và chân.Mặc dù căn bản cô không quan tâm, có điều vẫn nên nghĩ cho Hàn Thanh Tùng và bọn nhỏ.

Hàn Thanh Vân ở bên ngoài gọi một tiếng, Lâm Lam liền báo cậu ta đi vào.

Nhìn Lâm Lam và áo bông, Hàn Thanh Vân cười nói: “Chị dâu, sao không để lại cho anh em vá.”

“Chị cũng không phải không vá được, dĩ nhiên không cần anh ấy.” Lâm Lam cười: “Cậu có chuyện gì không?”

Hàn Thanh Vân đem tờ giấy kia đưa cho Lâm Lam: “Anh ba đưa thư tình cho chị.”

Lâm Lam nhìn cậu ta cười đầy hưng phấn, lập tức là biết cậu đang nói đùa: “Nói mò, anh ba của cậu có đánh chết cũng không viết ra được thư tình.”

Cô nhận lấy xem một chút, phía trên nói lấy tiền mua ngói. Cô kinh ngạc nói: “Mua được ngói rồi?”

Hàn Thanh Vân: “Ừ đúng rồi, nếu không sao lại nói anh ba em, không việc gì mà không làm được.”

Lâm Lam hỏi cần bao nhiêu tiền.

Hàn Thanh Vân: “Một viên gạch ít nhất là hai xu rưỡi, cũng có thể ba xu, một lần kéo không được nhiều như vậy, làm sao cũng phải chia ra mấy lần, không cần giao tiền nhanh như thế.”

Lâm Lam nhắm tính, gạch hai ba xu, mái ngói miếng ngói đất hơn, rất có thể là sáu xu đến một hào, tính toán như vậy phí chuyên nghề của Hàn Thanh Tùng mang về hẳn sẽ tiêu hết vào việc này.

Có điều nhiều gạch như vậy, sợ rằng nhà mình dùng không hết.Lúc này có tiền cũng không mua được đồ, nếu có nhiều cơ hội mua tất nhiên muốn mua về.

Mua về rồi bán qua tay cũng tốt đấy.Một viên gạch bán ngang không lựa chọn, trực tiếp bán ba xu rưỡi hoặc bốn xu đều có người đến mua.

Cô lấy ba trăm đồng đưa cho Hàn Thanh Vân, vừa viết lên mẫu giấy nhắn tin ba trăm báo cậu ta mang đi.

Hàn Thanh Vân nói: “Chị dâu, chữ viết này của chị không tồi nha.”

“Đừng thế, đừng xem thường chị dâu của cậu!” Lâm Lam ra vẻ đanh đá: “Chị đây vẫn võ song toàn!”

Hàn Thanh Vân âm thầm chặc lưỡi hít hà, Lâm Lam thật đúng thay đổi thành người khác, lúc này mắt cũng không nháy lấy ra ba trăm đồng. Ba trăm đồng nha, ngay cả nhà cậu cũng không dễ lấy ra như thế.

Hàn Thanh Vân đem tiền cùng mảnh giấy lấy khăn tay gói kỹ cất vào trong túi áo, sau đó đến đại đội mượn xe, gọi thêm mấy thanh niên nữa cùng nhau đi hỗ trợ.

Cậu cũng muốn đi gọi anh cả Hàn và anh hai Hàn, có điều lại sợ kích thích bà Hàn, liền đi về nhà mình gọi anh em ruột cùng anh em chú bác.

Bọn họ nghe nói giúp Hàn Thanh Tùng, không ít người đều đi đến hỏi thăm.

“Thanh Vân, Thanh Tùng này muốn xây nhà ngói à? Cao ngạo như vậy sao?” Có vài thanh niên hăm mộ lần ghen tỵ nói, người ta thật là lợi hại. Sớm biết năm đó hẳn cũng đi làm lính, nói không chừng lúc này cũng có thể xây nhà ngói như vậy.

Hàn Thanh Vân nói: “Này có gì phải khiêm tốn, có thể xây nhà ngói, nhà ai còn đi xây nhà bằng bùn, hàng năm còn phải sửa chữa, mùa mưa còn phải đề phòng lo lắng.”

“Đây khôngphải là cục trưởng sao, không phải nên khiêm tốn chút? Người nào không biết còn tưởng rằng người làm lãnh đạo nhận được bao nhiêu chỗ tốt rồi đấy.” Có người nói thầm.

“Cậu nhanh mồm nhanh miệng quá rồi đấy, lúc này anh ba mới làm cục trưởng bao nhiêu lâu, cũng không phải đã làm nhiều năm khiến cho người ta nói này nói nọ. Người ta là đi làm lính tích lũy gia sản đấy. Ai đó mắt thi đi làm lính bán mạng đi!”

Những người đó không nói lời ganh tị nữa, lúc này cười toe toét bội phục Thanh Tùng.

“Ôi chào, cửa sau nhà chính của tôi bị sập hết một miếng, nếu có gạch ngói tu sửa thì tốt quá.”

Có người cũng nhòm ngó lên Hàn Thanh Tùng, suy nghĩ sau khi anh kéo gạch về, bọn họ cũng mượn chút gạch ngói dùng.

Cũng có người muốn tìm cách móc nối quan hệ, để Hàn Thanh Tùng hỗ trợ giúp mình được phê duyệt rồi tự mình bỏ ra tiền mua.

Hàn Thanh Vân nghe được tin tức, lập tức cũng biết có ý gì: “Nhưng tôi nói trước nha, các người không được làm phiền anh Thanh Tùng. Anh ấy mới đến công xã đi làm, bản thân còn chưa đứng vững, làm gì có tính lực quán chuyện của người khác chứ. Nếu các người muốn mua, vẫn nên đi trước đến tìm bí thư chỉ bộ xếp hàng chờ phê duyệt đi.”

“Xem cậu nói kia, chúng tôi làm sao không hiểu chuyện như vậy chứ.” Bọn họ đều muốn tranh giành để được Hàn Thanh Tùng hỗ trợ, nghĩ phải tìm cách quan hệ mới được.

Hàn Thanh Vân cũng không nhắc bọn họ nữa, đặc biệt chọn mấy người đàn ông trung thực ít nói, những chuyện lật vặt kia không nhiều lắm, không cần người lắm miệng.

Chờ cậu mang người đi đến đại đội mượn xe la, những người khác cũng không tránh khỏi nói vài lời chua cay.

“Xem bọn họ hồ đắc ý kia, đi kéo gạch thôi mà cũng giống như làm được chuyện gì tốt lắm.”

“Người ta bợ đỡ được cục trưởng rồi, có thể giống nhau sao?”

Bọn họ cũng muốn nịnh bợ, lại không cơ hội, dù sao Hàn Thanh Tùng không phải là người thích nói nhiều nên không có cơ hội đến gần.

Nghĩ đến nghĩ lui, dường như chỉ có thể để phụ nữ trong nhà đi lôi kéo làm quen với Lâm Lam.

Nhưng người phụ nữ kia còn lợi hại hơn, so với Hàn Thanh Tùng còn dọa người hơn, mặc dù Hàn Thanh Tùng là người nghiêm khắc, nhưng còn nói đạo lý. Còn người đàn bà kia căn bản không nói đạo lý, một khi mất hứng liền khóc lóc om sòm mắng chửi người, chọc không nói nhá.

Có điều vẫn có người không sợ người đàn bà chanh chua mắng chửi, nguyên ý tìm cơ hội đến gần Lâm Lam, nghĩ tìm cách lôi kéo làm quen, sau này làm việc hoặc nhờ ai đó làm việc gì mua ít đồ cũng tốt a.

Lâm Lam đang ở nhà và áo bông, lúc này có ba phụ nữ đến kết bạn. Trong đó Dung Trường Kiềm, Tiểu Mị Mị, một chị dâu con chú bác bên nhà Hàn Thanh Tùng, họ Tang, trước kia đối với Lâm Lam chỉ là kính nhi viễn chi.

Mặt khác hai người vợ kia cũng là người trong tộc không ra ngoài phục tùng người khác, trước kia đều chế cười Lâm Lam, lúc này hăm mộ ghen tỵ với người đàn ông nhà người ta thật có tiền đồ, cũng muốn dính chút ánh sáng, liền đến cửa kết giao.

Nói thật, trước kia người không nhìn nguyên chủ chế cười cũng rất ít.

Ngược lại Lâm Lam không cho các cô sắc mặt tốt.

“Mẹ Đại Vượng, cô đang vá áo bông sao? Sao không tìm chúng ta rồi cùng nhau làm chứ? Mọi người cùng nhau vá, giúp đỡ nhau một chút, như vậy vá vừa nhanh vừa tốt hơn.”

Hai chị em dâu khác cũng phụ họa theo: “Đúng rồi, chị dâu tôi thiếu thừa rất tốt đấy.”

“Ai nha, đây là muốn may áo bông sao? Khỏi vai này thật tươi sáng nha!” chị dâu Tang vuốt khỏi vai ở vuông ba màu Lâm Lam mua nói.

Lâm Lam..... Các người cũng đừng giả vờ giả vờ, chỉ là một khối vải dệt thủ công bình thường, cũng không phải vải bông công xã kéo, có cái gì tốt đâu mà kinh ngạc.

Cũng khó cho ba người phụ nữ khoa trương khen ngợi khối vải bông bình thường kia, sau đó lại khen tay nghề thiếu thừa của Lâm Lam.

Cô dâu trẻ tuổi nhất kia, mặt trái táo cười lên ánh mắt cong cong rất dí dỏm, tên là Lý Bình quả.Cô một bên vuốt chần vừa khen nói: “Cô xem chị dâu tôi nè, tay nghề của người ta này, đường may thật xinh đẹp, chính tề.”

Lâm Lam “..... Đó là cha nó vá.”

Ba người phụ nữ:.....

Lập tức Lý Bình Quà xấu hổ, lại vội vàng khen: “Cô xem chị dâu may áo bông cũng rất tốt, khá hơn so với chúng ta.” Cô đưa tay mở quần bông Lâm Lam may cho Đại vương ra, lộ ra đường may lớn bên trong xiêu xiêu vẹo vẹo.

Ba người phụ nữ:.....

Chị dâu Tang trợn mắt nhìn Lý Bình Quà một cái, Lý Bình Quà cũng muốn khóc, cô cũng không ngờ lại như vậy a, quanh co vòng vèo vuốt mông ngựa một hồi lại bị thất thủ rồi.

Mặt Lâm Lam không đổi sắc, dù sao cũng đã từng gặp phải sóng gió, làm sao lại sợ chút chuyện này.

“Các chị dâu, hôm nay mọi người có chuyện gì à?”

“Đây không phải là muốn đến cùng cô thêu thùa may vá một chỗ sao.” chị dâu Tang cười nói: “Sau này cô có thêu thùa, không nên một mình làm, cứ nói cùng các chị dâu một tiếng.”

Lập tức Lý Bình Quà nói: “Chị dâu, áo bông này của chị cứ đưa cho em, em may giúp chị. Vải ô vuông này thật đẹp, chị mặc rất đẹp mắt, em may cho chị.”

Lâm Lam “..... Đây là cho Mạch Tuệ.”

Áo bông cho con gái nhỏ, chẳng lẽ lại lớn bằng cô?

Lý Bình Quà:.....!!

“Ha ha, chị dâu, em nhìn nhầm, cứ nghĩ đến chị không thôi.”

Lâm Lam cũng không làm khó cô: “Đây không phải là sợ con bé mau lớn sao, nên có ý làm rộng rãi một chút.”

Chị dâu Tang nói: “Chị dâu hai của em làm giày khá tốt, em có muốn làm giày bằng vải bông không? Để cho cô ấy làm giúp em.”

Chị dâu Tào vẫn không nói chuyện, nghe lời này, cười với Lâm Lam: “Trời giá rét, mùa đông chắc chắn phải may giày bông, chính mình cũng muốn làm, cũng tiện làm cho em hai đôi.”

Lâm Lam cười nói: “Vậy thì cảm ơn.”

Ba người thờ phào nhẹ nhõm, có thể để cho các cô hỗ trợ là tốt rồi.

Lâm Lam tiếp tục nói: “Sau này các chị dâu làm giày, gọi tôi một tiếng, tôi đi học hỏi một chút.”

Để cho người khác làm thì miễn đi, thiếu bao nhiêu nhân tình, hơn nữa cô vẫn cảm thấy việc thủ công này tuy mệt mỏi nhưng rất trân quý, dùng tiền mua ba đôi giày không bằng tự mình làm một đôi, lại càng tha hồ tự do muốn làm thế nào thì làm thế đó.

Ba người nói được, tiếp theo sẽ gọi cô.

Lâm Lam lấy vải lê trong nhà ra, cười nói: “Chị dâu nếu ai biết làm đế giày thì lấy những vải lê này đi.”

Vốn là cô còn muốn phát huy tinh sáng tạo của mình một chút, may theo phong cách sông nước gì đấy, kết quả lại phát hiện quá khó khăn với mình. Vẫn là để dành phiếu vải bông đi mua cho bớt việc.

Lý Bình Quà cười nói: “Chị dâu hai muốn làm đế giày, vậy để chị ấy lấy dùng đi.”

Chị dâu Tào liền nói: “Ồ bên trong, chờ làm đế lót giày, chị giúp em bện lại kẻ lót vải đôi giày, đến lúc đó để em để vào đáy giày.”

Để giày phải dùng sợi dây đưa vào đáy giày, đáy giày muốn tốt phải làm mấy tầng, lúc nhét cái đáy giày vô cùng tốn sức. Nhưng lúc mang giày kia vào sẽ vô cùng thoải mái.

“Tốt, vậy cũng cảm ơn chị dâu nhiều.” Lâm Lam cười cười.

Ba người trao đổi ánh mắt, đạt được mục đích, cũng không ở lâu, tránh gây phiền chán cho Lâm Lam. Các cô tính toán, sau này không có việc gì thì cũng không nên đi lại đi lại nhiều, giữ chặt mối quan hệ.

Các cô còn chưa đi đâu, lại đến một tốp phụ nữ nữa, cũng là mượn cơ may áo bông làm giày, còn nói muốn đan sọt, rổ, đan chiếu nữa.

Lâm Lam nghe thấy sọt, rổ liền nhớ lại chuyện về nhà mẹ đẻ, thoáng suy nghĩ, có phải nên tìm thời gian trở về nhà mẹ đẻ một lần hay không?

Trong nhà sọt, rổ không thiếu, nhưng cần phải mua hai chiếc chiếu tre. Bàn địa vẫn dùng chiếu tre cao lương.

Cảnh cây cao lương ngâm ở trong sông một đêm, vớt lên chẻ ra, cạo bỏ lớp ruột bên trong, rồi dùng trục lăn bằng đá để ép nan tre cho đến khi mềm mại, sau có thể dùng đan thành chiếu.

Loại chiếu này tự nhiên kém hơn chiếu trúc, nhưng vật liệu làm chiếu tre dễ dàng tìm được lại thuận tiện, dân chúng bán xứ cũng hay dùng loại này.

Bình thường vào lúc nông nhàn hoặc mùa đông, các dân ông cũng sẽ tập trung thời gian đan chiếu, đa số cũng đan để kiếm công điểm trong đội.

Nhóm xã viên có thể mua từ trong đội, cũng có thể tích lũy cảnh cây cao lương cho nhà mình dùng đan chiếu.

Sau khi Lâm Lam ở riêng không được chia chiếu dùng, trong nhà này có hai chiếc chiếu rách, sắp không thể tiếp tục dùng được nữa. Cô cũng muốn mua hai chiếc chiếu mới.

Cha cô cũng biết đan chiếu, có điều mùa này còn chưa bắt đầu, dự tính phải chờ đến mùa đông, cho nên về nhà mẹ đẻ không mua được, không bằng mua ở trong thôn.

Cô không có hứng thú với đan sọt rổ, chỉ hỏi người phụ nữ đan chiếu kia: “Có thể dựa theo giường đặt làm được không? Cô nhìn giường nhà tôi, một lớn một nhỏ, thường không dùng nhỏ được.”

Người vợ kia cười nói: “Dĩ nhiên được, dù sao cũng tự đan thành mà.”

Lâm Lam liền quyết định hai chiếc.

Có người thấy chưa chưa: “Mẹ Đại Vương, không phải muốn xây nhà mới sao, làm sao còn đặt chiếu? Cô không sợ lớn nhỏ đều dùng không được?”

Lâm Lam nói: “Làm sao sẽ không được? Đến lúc đó nhà mới phải lớn hơn một chút, cũng không có báo chí dân tường, đến lúc đó lấy chiếu dính trực tiếp lên trên tường, sạch sẽ đẹp mắt, vô cùng xinh đẹp.”

Mấy phụ nữ kia bị giọng điệu hào phú của cô đều gan tị, một chiếc chiếu cũng không rẻ, nhà ai không phải dành dụm hơn một năm mới có thể mua được chiếc chiếu mới, làm sao giống như cô chỉ dùng mấy tháng, không thích hợp thì dính lên tường?

Các cô cho rằng Lâm Lam khoe khoang đấy, hiện tại dân ông trong nhà làm cục trưởng, cô lại có tiền, còn không cố gắng khoe khoang sao?

Hừ!

Lâm Lam nhìn sắc mặt các cô đều thay đổi, còn có chút buồn bực, chẳng lẽ không được dính chiếu trên tường? Các cô đây là trách cô không tôn trọng thành quả lao động của người khác sao?

Đối với Lâm Lam mà nói, một ngàn đồng tiền chỉ có chút như vậy, cho dù đối với người khác đó là khoản tiền lớn, nhưng cô lại không có tâm lý khoe khoang, cảm thấy đó chỉ là hai nghìn đồng mà thôi.

Có điều cô lại không ngờ, tất nhiên có thể nghe được lời mỉa mai của người ta, không có thiện ý đối với cô, cô đương nhiên cũng không để ý đến.

Không lộ vẻ oán giận thì cũng làm mặt lạnh, bày ra bộ dạng người đàn bà chanh chua không vui. Cứ như vậy đến trưa trong nhà đến vài nhóm phụ nữ, Lâm Lam đã cảm thấy buồn bực.

Nói trở lại trước kia Hàn Thanh Tùng lên làm cục trưởng, cũng không thấy bọn họ, sao hôm nay không hẹn mà đến nhiều như vậy?

Cô thật không ngờ đến là vì có thể mua ngôi.

Cô lấy áo bông quần bông của Đại Vượng ra may, lúc này nghe thấy phía ngoài truyền đến tiếng gào khóc, người phụ nữ nào lại làm ầm ĩ trước mặt mọi người đầy chứ?

Kể từ khi cô không làm ồn ào, cô phát hiện có người nổi nghiệp không ít đấy.

Nghe ngóng, giọng nói kia rất quen thuộc, chắc là Dư Mọt Từ, một lát khóc một lát mắng, không biết làm cái gì.

Tiếng nói kia càng ngày càng gần, cuối cùng lại dừng sau nhà cô.Lâm Lam tức giận ném quần áo, chạy ra ngoài xem thế nào. Đi đến trên đường cô nhìn thấy Dư Mọt Từ đang chửi đổng sau nhà mình.

Nói đến chửi đổng, trước kia ở thôn Sơn Nhại Lâm Lam xưng thứ hai không ai xưng thứ nhất, lúc này lại có người nhanh chóng chen lên hạng nhất để ngồi, Lâm Lam tất nhiên xem như mở mang kiến thức.

Chỉ thấy Dư Mọt Từ một tay chống nạnh, một tay dùng sức đâm về phía nhà Lâm Lam, dường như muốn cách không đâm thủng nhà cô. Đồng thời trong miệng còn hung hăng mắng chửi, mắng đến độc địa rồi chuyển hướng chạy về phía trước, chạy mấy bước chợt dừng lại, dậm chân vỗ bắp đùi nghiêng rặng nghiêng lợi mắng chửi tàn bạo đầy hung dữ.

Bức tranh kia thật sự là cay mắt.

Rất nhiều trẻ con vây quanh vừa bắt chước theo bà ta. Có vài người tan tằm trở lại, người lớn không xa không gần đứng xem náo nhiệt.

“Hàn Thanh Tùng phán quyết con trai trong nhà bà ta năm năm lao động cải tạo.”

“Phán rồi sao?”

“Mẹ ơi, năm năm đấy, sẽ lỡ mất nhiều chuyện đúng không?”

“Thằng nhóc kia cả ngày đều không làm việc đàng hoàng, gây chuyện phiền toái, giam lại cũng tốt, giam bót gây chuyện trong nhà.”

“Dư Mọt Từ nói con của bà ta bị trả thù, không công bằng, còn muốn đi tố cáo lên huyện đấy.”

“Thế sao còn không đi?”

“Thời đi bố, ông xem thường bà ta không đi sao, công xã không đi được, bí thư chi bộ không cho đi đấy.”

“Bí thư chi bộ cũng quá bá đạo, còn không cho người ta tố cáo.”

“Đừng có nói lung tung, nhưng tôi thấy bí thư chi bộ của chúng ta rất được đấy.”

“Mắng chửi quá khó nghe, cũng không có người quản, chủ nhiệm trị an đâu rồi? Bí thư chi bộ đâu rồi?”

Có người thấy Lâm Lam đến đây, lập tức cảm niệm, nhiệt tình chào hỏi với cô. Đây là người phụ nữ của cục trưởng, cho dù trước kia là người đàn bà chanh chua, bây giờ đã là phần tử ôn hòa tiên tiến.

Trước kia cười nhạo Lâm Lam vô cùng tàn nhẫn, hầu hết đều náo nhiệt, lúc này lại đối với cô đầy nhiệt tình.Lâm Lam không lạnh không nóng, “Chửi đổng đó hả?”

“Đừng vậy, cô nói xem sao bà ta không biết xấu hổ như vậy, con trai là kẻ xấu còn đổ trách nhiệm lên người khác?”

Còn có người tranh nhau báo cáo cho Lâm Lam: “Buổi trưa lúc công xã đưa xuống phán quyết, Dư Mọt Từ đã muốn đến công xã náo loạn, bị bí thư chi bộ ngăn cản quát rồi bắt đầu đi làm việc. Chắc chắn trong lòng ồm hận đây này, giờ thì, thoát cái bỏ việc chạy đến đây mắng chửi.”

Lâm Lam hừ một tiếng, cô đi đến bên cạnh Dư Mọt Từ.

Dư Mọt Từ nhìn thấy Lâm Lam đi đến đây, tiếng nói nhỏ dần xuống

Lâm Lam cười nói: “Bà mắng đi, tiếp tục mắng.”

Dư Mọt Từ oán hận nói: “Tôi không có mắng cô, người nào sợ liền mắng người đó!”

Lâm Lam ôm cánh tay đứng ở một bên nhìn, Dư Mọt Từ bị cô nhìn mà trong lòng run lên, lại mắng không ra lời.

Lâm Lam “Như thế nào bà không mắng nữa? Mắng thật dễ nghe nha.”

Dư Mọt Từ: bệnh thần kinh! Chính là mắng cô đấy!

Lâm Lam cười cười: “Tiếp tục đi, giọng lớn thêm chút nữa, nếu không nghe không rõ.” Nói xong cô rời đi.

Dư Mọt Từ nhìn Lâm Lam không có đánh trả, lại cho rằng Lâm Lam bắt không được nhược điểm, mình cũng không điểm danh mắng cô ta, chắc chắn cô ta không dám mắng chửi với mình.

Thử nghĩ xem Hàn Thanh Tùng chuyển nghề chính là cục trưởng, bản án đầu tiên lại phán quyết con mình năm năm, Dư Mọt Từ hận chết anh ta. Buổi sáng bà ta xúi giục bà Hàn cùng nhau đi đến công xã náo loạn, kết quả bị chủ nhiệm trị an ngăn chặn, uy hiếp nếu đi đến công xã làm ồn ào thì khấu trừ công điểm, cả thôn mở họp phê bình.

Tóm lại bà ta không dám đối nghịch cùng với lão bí thư chi bộ, ngoan ngoãn đi làm việc để lấy điểm công, lúc này xuống công, tự nhiên bà ta không không chịu nhẫn nhịn nữa.

Bà ta nhìn thấy Lâm Lam đến đây cũng không dám đối đáp với mình, càng thêm đứng cảm, nhảy chân, nhảy cao bắt đầu mắng.

Đang lúc bà ta nhảy dựng lên mắng: “Cho mày làm chuyện xấu, bắt nhốt con trai tao, cả nhà mày đều là quỷ đoán mệnh, ông trời đều... A——”

Còn không đợi bà ta mắng xong, trên đùi liền truyền đến một trận đau đớn như kim đâm

Bà ta vừa quay đầu lại chỉ thấy Lâm Lam không biết từ nơi nào đã trở lại, trong tay cầm một cành mận gai to bằng ngón út, ra sức đánh bà ta.

“A——” Dư Mọt Từ kêu lên một tiếng vội vàng trốn.

“Xiu... xiu... xiu...” Lâm Lam học theo tư thế con nít chơi con quay, xoay tròn cánh tay đánh Dư Mọt Từ, khiến Dư Mọt Từ không ngừng nhảy lên nhảy xuống, gào khóc thảm thiết.

“Ỗ thế hiếp người nữa kia, làm quan khi dễ dân chúng!” Dư Mọt Từ đưa tay bụng mông lần lượt né, nhảy dựng lên vì bị quát trúng chân, ngồi xổm xuống thì quát lưng, bà ta đau đến nỗi như thiêu như đốt.

Lâm Lam “Tôi cho bà nói bảy nói bịa, tôi cho bà bịa đặt! Đánh chính là bà!”

“Cô dừng tay!” Lưu Xuân Phương nghe được tin tức liền đến đây, vội vàng tiến lên ngăn Lâm Lam lại: “Cô dựa vào cái gì đánh người?”

Lâm Lam ngừng tay, hừ một tiếng: “Còn để tôi nghe các người ở chỗ này chửi mắng ảnh hưởng phong tục, tôi thấy một lần thì đánh một lần, không tin cô cứ thử xem.”

“Cô, cô thật là quá đáng, không nói đạo lý, quả thực chính là khi dễ người!” Lưu Xuân Phương đối với Lâm Lam chán ghét đến cực điểm, người đàn bà đánh đá này hôm nay được thể rồi, quả thực ném mặt mũi của Hàn Thanh Tùng, ném mặt mũi thôn Sơn Nhại! Thô tục như vậy, cay cú, không có giáo dưỡng, căn bản không xứng làm vợ của cục trưởng.

Nhất định cô phải tìm cơ hội khuyến nhủ Hàn Thanh Tùng, người đàn bà đánh đá như Lâm Lam, làm bại hoại thanh danh của anh, sớm muộn gì cũng liên lụy anh.

“Nếu ai còn chửi đổng nữa, liền trói lại đưa đến công xã, tránh ảnh hưởng đến danh dự của thôn chúng ta.” Lâm Lam không khách khí oán hận.

Lưu Xuân Phương: “Nói chửi đổng, cô lợi hại nhất, làm sao không bắt cô trói lại đưa đi?”

Lâm Lam: “Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi chửi đồng?”

“Trước kia không ít lần cô mắng chửi, trước đó cô còn uống nông được...” Lưư Xuân Phưong vừa nói vừa cảnh giác nhìn Lâm Lam, sợ cô đánh mình.

Lâm Lam xùy một tiếng: “Cô cũng nói trước kia, chuyện trước kia bây giờ cô mới nói? Chuyện trước mắt tại sao cô không nói?”

Lâm Lam vung cánh mạn gai trong tay lên, khiến Lưư Xuân Phưong hoảng sợ vội vàng trốn.

Lâm Lam lộ ra một ánh mắt uy hiếp: “Đừng để cho tôi nghe thấy lần thứ hai, có vấn đề gì thì cứ đến đại đội giải quyết, chửi đồng, hết thấy đều trối lại đưa đến công xã!”

Advertisement / Quảng cáo

Nói xong, cô nghênh ngang rời đi, khiến Lưư Xuân Phưong giận đến cả người run rẩy nước mắt ào ào.

Lúc Lâm Lam đi ngang qua nhà cũ Hàn gia, phát hiện quả nhiên không ngoài dự tính, bà Hàn đang làm âm ỉ ở đây.

Tất nhiên cũng giống như Dư Mịch Tử, làm như vậy là để Hàn Thanh Tùng phản quyết Hàn Thanh Hoa năm năm không để cho cậu ta về nhà, mà muốn đi đến công xã làm âm ỉ lại bị lão bí thư chỉ bộ chần nhíp không thể đi, lúc này đang ở trong nhà khóc lóc om sòm nổi giận đậy.

Buổi sáng lúc tuyên án, ngược lại ở công xã cũng không có chuyện gì, chỉ là một chuyện nhỏ nhỏ.

Người nhà Ái Tử, Sầu Tử không có gì, đơn giản chính là đến đây đưa tiễn, nhìn xem không có bị đánh cũng được cho cơm ăn, cũng thờ phào nhẹ nhõm. Không thể thiếu chính là vài tiếng mắng chửi: “Đã luôn nói với mày đừng có lẫn lộn với tên du thủ du thực kia, mà mày lại không nghe, bây giờ thì tốt rồi, bị liên lụy rồi đấy. Nên cho mày ăn đau khổ, để mày biết lợi hại.”

Đi nông trường lao động cải tạo cũng không phải ngồi tù, thật ra là bị giám sát làm việc ở nông trường, cũng có thể xin phép nghỉ, tan tằm cũng có thể làm việc khác, người trong nhà cũng có thể xin phép đến thăm, tặng đồ, chỉ cần làm việc kiếm công điểm cũng được ăn cơm no. Cho nên người nhà trong hai nhà này ngược lại không lo lắng lắm.

Dư Mịch Tử là người nhà của Lưư Xuân Hòa cùng bà Hàn thì không thể làm được, buổi trưa lúc tan tằm còn muốn đi công xã làm âm ỉ, kết quả mới vừa ra khỏi thôn đã bị chủ nhiệm trị an dẫn dân binh trong thôn ngăn lại.

“Nếu mấy người còn làm trở ngại công vụ, trực tiếp bắt nhốt.”

Dư Mịch Tử và bà Hàn xem như nhìn nhau không thuận mắt cả đời, gần đến già lại kết thành đồng minh, đồng bệnh tương liên đỡ nhau, khóc suốt suốt.Có thể nói trắng ra, các bà chính là ở trong nhà hoành hành ngang ngược, chửi mắng con dâu cháu gái, ở trong thôn cũng miễn cưỡng xem như là số một, nếu cán bộ thôn động thật, các bà cũng xong rồi.

Khỏi cần phải nói, Hàn Vĩnh Phưong gầm lên giận dữ: “Người nào muốn làm tôi mất mặt, còn muốn chạy đến công xã khiến đại đội chúng ta mất mặt, trực tiếp bắt lại, buổi tối mở họp cả thôn kiểm điểm phê bình!”

Chủ nhiệm trị an nghe theo lời ông, chỉ cần ông ra lệnh một tiếng sẽ bắt giam Dư Mịch Tử và bà Hàn lại.

Đàn ông hai nhà vội vàng tiến lên nhận lỗi, nói hết những lời hữu ích, dẫn hai bà già về nhà.

Lúc này bà Hàn giống như đã hạn ước trước với Dư Mịch Tử, lại bắt đầu gây ồn ào. Lâm Lam biết bà muốn đợi Hàn Thanh Tùng trở về rồi gây áp lực cho Hàn Thanh Tùng, chỉ cần Hàn Thanh Tùng không thả em trai ra, đoán chừng bà sẽ dùng chuyện này giờ trò ngang ngược với anh.

Cô nhắc chân đi vào.

Lại nói buổi chiều bà Hàn cùng Hàn Kim Ngạc và cả nhà bàn bạc rất lâu, suy nghĩ làm cách nào mới có thể bức bách Hàn Thanh Tùng đổi lời. Nhưng dù sao cũng chưa từng thấy qua các mặt của xã hội, mặc dù Hàn Kim Ngạc đã đi học vài năm, nhưng cũng chỉ lý luận suông.

“Nếu không báo chị cả và anh rể trở về?”

Bà Hàn ôm ngực vẫn một mực kêu trời ọi: “Chị cả con dính vào chuyện này làm gì?”

Hàn Kim Ngạc oán hận nói: “Mẹ, nếu không con đi đến nhà họ Lâm báo loạn, bắt họ dẫn con gái bọn họ về!”

Bà Hàn khoát tay: “Không ăn thua, con nhìn anh ba của con kia, có vợ quên mẹ rồi.”

Rốt cuộc bà nhìn đến lúc ông Hàn cùng con trai con dâu tan tằm trở về, bắt đầu ngồi ở nhà chính tận tình biểu diễn, tròi ọi trời ọi trời ầu ngực đau, vừa muốn đi vào trong huyện vừa muốn làm gì đó.

Mục đích tất nhiên là để cho tất cả mọi người trong nhà tìm con thứ ba, buộc dẫn con thứ tư trở về.

Anh cả Hàn bị hành hạ quá sức, rồi không thể không oán, chị dâu cả vô cùng tức giận.

Ông Hàn từ khi biết Lâm Lam đánh nhau với con trai út, Lâm Lam lấy tiền đi còn con trai út thì bị bắt, con thứ ba trở về cũng không có bất cứ sự thay đổi nào, ông càng ngày càng trầm mặc. Hôm nay hoặc bắt đầu làm việc, hoặc buồn bực hút thuốc lá, cả buổi thường xuyên im lặng không nói một tiếng.

Lúc này thấy Lâm Lam cười khê đi đến, nụ cười kia vừa nhìn chính là có chút há hê, bà Hàn phát bực, quả thực muốn nổi điên.

Lúc nào lại đến phiên một người đàn bà đánh đã đến cười nhạo mình!

“Cô, cô... cái người vợ vô liêm sỉ này, cô thật bất hiếu, xúi giục chồng không nhận mẹ cùng em trai, sống sờ sờ bất thàng tư của tôi a...”

Lâm Lam không chút khách khí cắt đứt bà Hàn gần hơn, vội định dao sắc cắt dài rồi: “Mẹ chồng à, mẹ thật khiến người ta chê cười. Chủ tư phải đi nông trường lao động, cũng không phải bị xử bắn! Chú ấy ở nơi đó chỉ cần lao động thì đói không đến mức lạnh không đến, còn gần hơn so với đi đến huyện, cũng không nói không cho đi thăm, mẹ còn khóc cái gì? So với anh ba đi bộ đội mấy năm không được về nhà, cái này tốt hơn nhiều. Anh ba tham gia quân ngũ cũng không thấy mẹ nhớ, chú Tư chỉ đi nông trường cách hai mươi dặm làm việc, làm sao mẹ lại giống như trời sập đến nơi vậy.”

Bà Hàn bị cô ngăn chặn, một hơi không thở nổi: “Cô cô cô, chuyện này sao có thể giống nhau!”

Lâm Lam cây ngay không sợ chết đứng nói: “Con thấy không có gì khác nhau cả, mẹ nhìn không giống là vì mẹ thiên vị chú Tư, chưa từng thương anh ba, chuyện này có gì tốt để nói. Nếu mẹ thấy không nổi, vậy thì xách theo chân đến đi nông trường ở, không ai ngăn mẹ.”

Cô lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ: “Tôi cảnh cáo các người, nếu ai dám đi gây khó khăn cho cha bọn nhỏ, làm trễ nãi công việc kiếm tiền của anh ấy, tôi liền liều mạng với người đó!”

Hiện tại cô và bọn nhỏ đều trông cậy vào Hàn Thanh Tùng kiếm tiền nuôi cả gia đình đấy, nếu bọn họ quấy rầy công việc của Hàn Thanh Tùng, đó chính là kẻ địch của cô.

Sẽ không dễ dãi như thế đâu!

Cuối cùng tầm mắt của cô dừng lại ở cây búa lớn treo trên tường nhà chính, hù dọa Hàn Kim Ngạc và chị dâu hai rùng mình một cái: “Cô... cô muốn làm gì?”

Hàn Kim Ngạc giành trước đem búa giấu vào trong nhà.

“Tôi đã mua búa rồi.” Lâm Lam bỏ lại một câu lạnh lạnh, quay đầu đi.

“Nhanh đưa tao đi lao động cải tạo ——” bà Hàn tức giận đến mức bắt người nhà đưa bà đi tìm con thứ tư.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thân mật, cung chịu vớ

Edit: Trang Nguyen

Beta: Tiểu Tuyền

Rốt cuộc bà Hàn và Dư Mạt Từ cũng không dám đi công xã làm âm ĩ, hơn nữa bà muốn tìm Hàn Thanh Tùng khóc cũng không thực hiện được.

Hàn Thanh Tùng dẫn người hỗ trợ kéo gạch ngói rồi, từ tổ giết mổ mượn hai chiếc xe, lại mượn một chiếc từ công xã, Hàn Thanh Vân từ đại đội mượn hai chiếc xe, tổng cộng mười mấy người đi hỗ trợ kéo gạch ngói.

Cũng nhờ anh may mắn, lúc đến lò gạch lại có sẵn gạch ngói cho kéo, nếu lần này không kéo xong, chờ tiếp theo không biết chuyện gì xảy ra đây.

Cho nên bọn họ kéo hơn hai lần, liên tục bận việc đến tối mới kéo xong, còn bận rộn giúp đem gạch ngói đều chất ở chỗ Hàn Thanh Tùng được phê duyệt xây nhà mới.

Bận việc xong cũng đã gần mười giờ đêm, Hàn Thanh Tùng lần lượt nói cảm ơn, nói với mọi người nếu có việc gì cần hỗ trợ thì cứ đến tìm anh.

Ở nông thôn đều như vậy, có việc mọi người cùng nhau làm, giúp đỡ lẫn nhau vừa không tốn tiền còn làm nhanh chóng.

Hàn Thanh Vân vẫn còn lo lắng: “Anh ba, để ở đây có người đến trộm thì làm sao?”

Hàn Thanh Tùng nói: “Ai dám trộm?”

Hàn Thanh Vân cười cười: “Đúng, trừ phi muốn cánh tay bị gãy xuống. Em đi nói với chủ nhiệm trị an một chút, nhờ bên đó tuần tra nơi này nhiều hơn chút.”

Hàn Thanh Tùng về nhà, bọn nhỏ đều ngủ rồi, Lâm Lam còn đốt đèn vừa may áo bông vừa chờ anh.

Anh rửa sạch tay chân rồi đi vào nhà: “Đã trễ thế này không cần chờ anh.”

Lâm Lam dừng may: “Không trễ.” Mới hơn mười giờ một chút, đặt ở kiếp trước rất nhiều con cú sống về đêm giờ mới bắt đầu đây.

Có bước xuống lấy đồ ăn trong nồi cho anh ăn. Hàn Thanh Tùng cũng rất đói bụng, mặc dù trước đó có ở căn tin ăn mấy cái bánh lót bụng, có điều làm việc quá tốn sức nên đói bụng cũng rất nhanh.

Anh đưa túi cho Lâm Lam, chính mình đi ăn cơm: “Đồ bên trong cho em và con gái.”

Lâm Lam ngoài ý muốn nhìn anh một cái, còn mua quà cho cô đấy?

Cô mở túi ra, thấy bên trong có cái gì đỏ màu hồng phấn, vừa lấy ra nhìn, thì ra là hai chiếc khăn quàng cổ. Một cái màu đỏ chót, nhỏ hơn một chút, chắc là của con gái. Một cái khác màu hồng phấn của công chúa, phấn sắc sờ đây, là màu sắc thiếu nữ thích nhất.

Lâm Lam.....

Cô là mẹ của năm đứa trẻ, ở cái tuổi này, còn mang màu sắc này? Thẩm mỹ của cục trưởng Hàn không có vấn đề gì chứ?

Cô xem khăn quàng cổ màu hồng kia vừa rất lớn vừa rất dài, phía ngoài còn che phủ một tầng khăn lụa, cũng là màu hồng mộng ảo. Khăn quàng cổ này khá lớn có thể bao trùm cả đầu, cũng có thể bao quanh cổ, còn có thể lấy khăn lụa xuống làm đồ trang sức.

“Rất đắt.” Lâm Lam đề xuống muốn chửi đầu đen rau má với màu hồng phấn này, hỏi giá tiền.

Lúc này mua quần áo giấy đều đòi tiền cộng thêm phiếu, giống như loại đồ trang sức như khăn lụa khăn quàng cổ này không cần phiếu, nhưng giá tiền rất đắt.

Giống như cái màu đỏ chót này, kiểu dáng khăn quàng cổ bình thường, giá cả vừa phải, một đồng là đủ. Bình thường phụ nữ trẻ tuổi, hoặc là trong nhà có con gái mới mua, tuổi lớn hơn một chút mới không cần, nếu không sẽ bị người ta nói kẻ lãng lý, dóm dáng.

Có điều nông dân, cho dù là con gái hay phụ nữ trẻ tuổi, hầu như không có ai mua màu hồng mộng ảo như công chúa này.

Bởi vì, sến không thể nào tá nổi!

Đa nông dân thô ráp, mùa hè phơi nắng đen thui, gió mùa đông thổi đỏ hồng, đeo khăn lụa màu hồng, thật quá đau mắt người khác.

Mặc như vậy, dĩ nhiên bọn họ không mua. Cho dù cán bộ có chút tiền, vợ ở trong nhà cũng không thích màu này, đều nói màu sắc này quá trẻ, còn kén chọn người, hơn nữa đeo khăn lụa còn đắt như vậy, bằng gì a.

Kẻ ngu mới mua đây!

Lâm Lam liếc kẻ ngu đang ăn cơm một cái, kẻ ngu lộ ra ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Đeo thử nhìn xem thế nào.”

Tất nhiên Hàn Thanh Tùng không nghĩ đến người khác bán khoán nghĩ ngợi gì kia, anh chỉ nghĩ đến mua khăn quàng cổ cho vợ con mang trong mùa đông. Mặc dù có chút đắt, nhưng vợ đeo chắc chắn đẹp mắt.

Nhân viên bán hàng cũng nói các cô gái thích nhất loại này. Dĩ nhiên anh không biết tại sao Khâu Đồng Mai cố gắng đề cử cái này, đó là bởi vì xã mua bán có mấy cái bán mãi cũng không được, đặt ở xó nào đó bị bám bụi cũng không đáng giá, cho nên xem như hàng có khuyết điểm bán với giá đặc biệt. Vốn là ba đồng một cái, bây giờ chỉ cần hai đồng rưỡi.

Sau khi chờ Hàn Thanh Tùng mua đi, Khâu Đồng Mai các nàng còn nhiều chuyện bàn tán: “Cục trưởng công an mới đến, không ngờ thẩm mỹ lạ thế.”

“Cũng không biết vợ như thế nào, lại có thể dùng màu sắc như vậy, ha ha.”

Mặc dù ban đầu Lâm Lam đã từng mang theo họ khẩu đi mua đồ, trừ lão xã trưởng ra không có người ngoài chú ý, tất nhiên sẽ không nghĩ đến cô.

Ở trong suy nghĩ của các cô, phụ nữ ở nông thôn xuống ruộng làm việc, phơi nắng đến đen thui, lại đeo khăn quàng cổ màu hồng như vậy, còn không giống phân lửa dính sương sao?

Thật ra Lâm Lam có làn da trắng nõn, mặc dù trước kia nguyên chủ không dưỡng da nên da có hơi thô ráp, nhưng sau khi Lâm Lam xuyên đến nơi này có thói quen chú ý bảo vệ, lúc này làn da đã trắng nõn mềm mại trở lại.

Thôn Hoa có cấp bậc cả đây, chẳng những đủ đẹp trai, tất nhiên cũng muốn đủ non, phần thưởng của ông trời cho người có tướng mạo tốt lại có đáng người hoàn hảo.Nếu không Hàn Thanh Bình sẽ không bị phản phát ra tiếng như vậy, mà bây giờ vui sướng hơn so với vợ của mình thay đổi trở nên tốt hơn.

Có điều phụ nữ không có thỏa mãn với chính mình, mặc dù làn da đã trắng nõn mềm mại hơn những người phụ nữ khác. Nhưng so với làn da được bảo dưỡng tỉ mỉ ở kiếp trước, bây giờ quả thật thể thâm không nở nhìn.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam một chút tự tin cũng không có, thậm chí có ý nghĩ vô dã mề lại không sợ sứt, dù sao đã ở nông thôn, cũng không muốn những thứ không có kia.Lúc này đôi mặt màu sắc phấn nộn như vậy, cô thật sự có chút vô lực.

Có điều chồng tặng, vẫn nên biểu hiện vui vẻ một chút, tránh làm rét lạnh tim anh, không nên đã kích nhiệt tình sau này của anh nha.

Cô quàng khăn quàng cổ qua cổ, nhìn Hàn Thanh Tùng cười cười: “Nhìn thế nào.”

Trong mắt Hàn Thanh Tùng tràn đầy vẻ kinh diễm, không chút do dự gật đầu: “Đẹp mắt!”

Lâm Lam: “Hay là cho Mạch Tuệ đeo, con gái nhỏ màu gì cũng đẹp mắt.”

Hàn Thanh Tùng: “Không phải con đã có cái màu đó rồi sao?”

Trẻ con cũng nên ăn mặc rực rỡ như thế.

Lâm Lam lại nói: “Có màu sắc khác không? Không bắt mắt thế này, có thể đổi lại không?”

Hàn Thanh Tùng nhớ đến nhân viên bán hàng rất hòa khí theo sát anh nói có thể đổi lại, anh lắc đầu: “Xả mua bán không cho đổi.”

Cái này nhìn đẹp như vậy, không cần thay đổi.

Lâm Lam lại cảm thấy ở nhà gió cát bụi bặm nhiều, màu sắc tươi tắn như vậy rất dễ bị bẩn không ra hình dáng cũ, vẫn nên cất lại sau này hẳn nói.

Hàn Thanh Tùng nói: “Vậy thì lại mua thêm một cái đeo trong nhà.”

Lâm Lam..... Anh có thể thực tế một chút được hay không, chúng ta xây nhà đã trở thành người nghèo lần nữa rồi đấy.

Lâm Lam suy nghĩ rồi tính toán, xây nhà là chi tiêu nhiều nhất, dùng gạch ngói sau này gần mười năm cũng không cần bận tâm. Có điều vừa nghĩ đến trong nhà có bốn đứa con trai phải kết hôn, đến lúc đó còn phải cho tiền bọn nhỏ xây nhà, cả người Lâm Lam đều không tốt rồi.

Cô yện chuyện nói: “Chúng ta xây nhà tốn không ít tiền, tiền gạch ngói đã hơn ngàn đồng rồi, còn có các vật tư khác, mỗi thợ xây nhà, còn phải mua lương thực bao com, bọn nhỏ đều đến trường, sợ là...”

“Không có chuyện gì, sau này theo tháng khởi công.” Hàn Thanh Tùng cũng không lo lắng.

Lâm Lam suy nghĩ rồi tính toán, xây nhà là chi tiêu nhiều nhất, dùng gạch ngói sau này gần mười năm cũng không cần bận tâm. Có điều vừa nghĩ đến trong nhà có bốn đứa con trai phải kết hôn, đến lúc đó còn phải cho tiền bọn nhỏ xây nhà, cả người Lâm Lam đều không tốt rồi.

Không thể thỏa mãn, vẫn nên nghĩ biện pháp kiếm tiền!

Cũng may chờ con lớn lên cũng còn nhiều thời gian, lúc đó công xã công dân giải tán bắt đầu cải cách mở cửa.

Ừ, vẫn còn kịp.

Lâm Lam lại cảm thấy tương lai trước mắt rất tốt, chẳng qua khăn quàng cổ màu hồng tươi kia lại bị nhét dưới đáy tủ, không biết lúc nào mới có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời đây.

Ngày hôm sau Hàn Thanh Tùng đạp xe đạp đi công xã một chuyến, đựng một vài La Hải Thành, xem một chút không có chuyện gì, anh phải đi gần công xã để thu mua gỗ.

Muốn xây nhà cửa, chỉ dựa vào điểm tích lũy của mình để có gỗ cũng không đủ, vẫn phải ra ngoài mua thêm.Từ nhóm xã viên nông thôn mua gỗ cũng có chỗ tốt, chính là không cần phiếu vẫn có thể mua được.

Buổi chiều lúc trở về, Tôn Trác Văn biết anh lại ngu dốt tự mình chạy đi thu mua vật liệu, quả thật không biết nói gì cho phải. Như thế nào lại có cục trưởng ngu ngốc lỗ mãng như vậy? Mấu chốt là kẻ ngu ngốc lỗ mãng này còn đem mình đẩy lên đầu ngọn gió, thật là tức muốn ói máu.

Tôn Trác Văn không nhận được quanh co vòng vèo thoáng khoe khoang một chút, ám hiệu Hàn Thanh Tùng không cần tự mình đi tìm, chỉ cần thả ra tiếng gió, rất nhanh sẽ có người đưa đến cửa, đến lúc đó vẫn có thể mua xài, nửa điểm cũng không phải không tuân theo quy định.

Cục trưởng công an công xã muốn mua gỗ, có thể tự mình đạp xe đạp đi thu mua?

Làm sao ngu như vậy.

Hàn Thanh Tùng giống như nghe không hiểu, càng không nhận tính.

Mấy ngày sau đó, anh chạy mấy công xã, thu mua đủ gỗ, còn thuận tiện mua cho Lâm Lam vài cuộn vải dệt thủ công, mấy cân bông vải.Dĩ nhiên, tốn không ít tiền, so với việc ngồi ở cục công an để người ta đưa đến cửa, tói thiếu nhiều hơn một nửa.

Người ta đưa đến cửa, cho dù dùng tiền, sẽ thấp hơn giá thị trường một chút.

Mình đi mua, cho dù người ta không cần phiếu, thì cao hơn giá thị trường, hơn nữa phiếu quy ra tiền.

Hàn Thanh Tùng nghĩ nhanh chóng khởi công một chút, nếu không phải chờ thu hoạch vụ thu xong, đến lúc đó cũng khoảng tháng mười mới có thể xây nhà.Tháng mười trời đã lạnh dần lên, bùn vừa lạnh lại vừa cứng, đến lúc đó xây tường sẽ bị ảnh hưởng.

Mặc dù bây giờ hơi lạnh, nhưng buổi trưa vẫn còn rất nóng, tổng thể mà nói nhiệt độ thích hợp.

Chuẩn bị xong vật liệu, lại bắt đầu tìm người.

Hàn Thanh Tùng mời chính là thợ mộc Vương bên kia sông đến hỗ trợ, trừ xây nhà cửa, đến lúc đó còn nhờ ông giúp đóng gia cụ. Thợ mộc Vương làm nghề thợ mộc lâu năm, nên đối với việc nhà cửa rộng hay nhỏ đều hiểu rõ, như vậy có thể đặt trước làm gia cụ. Bởi vì gia cụ quá nhiều, gỗ cũng không thể kéo đi kéo về, nên ông ở lại ngay tại chỗ làm công.

Thợ hồ vốn là người trong thôn, đều là nghề nghiệp gia truyền, có anh dẫn theo những người khác làm giúp sẽ không có vấn đề gì.

Những thứ khác làm giúp chính là người trong thôn. Đây cũng là theo lệ cũ, nhà ai xây nhà, do đội trưởng tổ chức cho thanh niên cường tráng có tay nghề tốt, sức lực lớn lại không lười biếng đến hỗ trợ.

Lâm Lam liền đề nghị với Hàn Thanh Tùng, để anh tìm người trong họ hoặc người khác họ, tìm người trong nhà khỏi phải trả công nha, như vậy người ta đồng ý, sau này khi nhờ anh hỗ trợ cũng xem như trả nhân tình cho người ta.

Như vậy có thể tiết kiệm được một khoản tiền và lương thực.

Mặt khác những người có ý nghĩ muốn lời kéo làm quen, thói được rồi, loại người như thế không đạt được mục đích còn dễ bị nói này nói kia nữa.

Hàn Thanh Tùng biết nghe lời phải, dựa theo cô nói mà làm.

Thừa dịp còn chưa bước vào thời kỳ cao điểm thu hoạch vụ thu, nhà Lâm Lam xây nhà mới, bắt đầu đặt móng khởi công.

Đại Vương nhìn nhà xây, đã nghĩ có phải không cần đi học, có thể đến hỗ trợ. Lâm Lam không để cho nó có cơ hội trốn học: “Cứ đi học như bình thường, tan học về nhà hỗ trợ.” Đừng nói nghỉ học, ngay cả tập luyện buổi sáng cha nó còn không buông lỏng, thẳng nhóc con nghĩ gì đây?

Nhân công đủ number, bắt đầu bận rộn đầu vào đấy, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng nơi này không đủ nơi đó chờ tình hình, cho nên tiến độ rất nhanh.

Bởi vì có đến hoặc có qua lại hỗ trợ, bây giờ không cần bao com, chỉ chờ gác đòn tay và lợp nhà thì lo com cho mấy nam lao động cũng đủ, cho nên Lâm Lam có thể nhẹ nhõm một chút.

Cô còn nói Hàn Thanh Tùng lấy toàn bộ phiếu com đổi thành lương thực phụ, đến lúc đó có thể làm bánh bột ngô, cố gắng cũng thông qua được.

Trừ lần đó ra, trong thôn cũng có người trợ giúp, qua trận có chia lương thực xuống, trong nhà có dư chút lợi nhuận đều lấy đến cho cô mượn trước, sau này trả lại.

Lâm Lam cầm cuốn vở, từng cái đều ký sổ, không sợ lẫn lộn.

Có điều cẩn thận tính toán, lương thực trong nhà vẫn còn có chút túng thiếu.

Không nói những người làm giúp, bọn nhỏ tập thể dục buổi sáng rồi đến trường đi học cộng thêm hỗ trợ xây nhà, suốt ngày tốn sức rất nhiều, tất cả đều tăng lượng com hơn trước, Lâm Lam đều có chút chống đỡ không được. Cô cũng vất óc nghĩ cách làm bữa ăn thịnh soạn một chút, làm hết sức để cho bọn nhỏ được lấp đầy bụng, tránh úy khuất bọn nhỏ, làm chậm trễ phát triển chiều cao.

Kể từ khi có xuyên đến đây, đáng người của bọn nhỏ đã cao lên không ít.

Nhìn thấy bọn nhỏ mỗi ngày mỗi cao lên, cô cũng thỏa lòng thỏa dạ, ăn được cứ ăn, cũng không có lãng phí. Cái này may nhờ có phiếu lương thực phụ của Hàn Thanh Tùng, nếu không đã sớm đói bụng cả rồi.

Buổi trưa ngày hôm đó, bọn nhỏ đều đến trường học, Lâm Lam ở nhà tẩy tủy rửa rửa, lại thấy Hàn Thanh Tùng để trần từ bên ngoài trở về.

Hàng năm rèn luyện khiến cho anh có dáng người hoàn mỹ, da thịt bền chắc cân đối, đường cong trời chày tru mỹ, rồi lại vô cùng cường tráng. Điền hình mặc quần áo lộ vẻ gầy, cồi quần áo có thịt, là loại Lâm Lam thích.

Cô không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần, chạm phải ánh mắt Hàn Thanh Tùng, hai gò má của cô hơi nóng lên, vội vàng dời tầm mắt đi: “Đưa quần áo cho em giặt.”

Hàn Thanh Tùng: “Không có bẩn đâu.”

Anh sợ lúc làm việc sẽ mài rách quần áo nên cởi ra, lúc khiêng đồ sẽ lấy miếng lót vai báng súng đem về phủ lên, cũng rất hợp thích.

Trên người anh ngứa ngáy, liền xoay lưng ẩn trên tảng đá để cho Lâm Lam giúp đỡ lấy nước xối ào ào phía sau lưng.

Lâm Lam phát hiện sau lưng anh có chỗ bị trầy, rỉ ra chút máu. Vốn là trên người cô vết thương cũ cũng đủ làm người ta lo lắng, lúc này lại vì xây nhà mà rách da, Lâm Lam không khỏi có chút đau lòng.

“Vẫn nên mặc quần áo vào, rách thì may lại.” Cô cẩn thận tránh nơi anh bị trầy da, dùng khăn nhẹ nhàng lau lau.

Động tác của cô mềm nhẹ, bởi vì vẫn luôn giặt quần áo, tay cũng lành lạnh, mà nhiệt độ trên người anh vẫn nóng kinh người, lạnh nóng vừa đúng, làm cho anh ngứa ngáy.

“Không có chuyện gì, rách da mà thôi, chút vết thương đó không tính là gì, hai ngày sẽ tốt thôi.” Hàn Thanh Tùng ra hiệu cô mạnh tay hơn một chút.

Lâm Lam dùng sức chà xát cho anh, anh còn nói ngứa ngáy, báo cô gỡ dải. Lâm Lam không thể làm gì khác hơn là gỡ hai bả vai.

“Dùng thêm chút sức.” Hàn Thanh Tùng cảm giác bị cô gỡ càng ngày càng ngứa thêm, nhịn không được nhún vai.

Lâm Lam cũng cảm giác cơ bắp của người bên dưới cô vào lòng bàn tay của cô, nóng bỏng, không khỏi có chút tò mò đưa tay sờ sờ. Trách không được người ta nói thân thể cứng như sắt thép, da thịt này đã luyện đến trình độ nhất định, quả nhiên là ẩn chứa sức mạnh không lồ, giống như hòn đá cứng rắn.

Hàn Thanh Tùng không có cảm giác có lại xa xước nữa, ngược lại phía sau lưng tê tê ngứa ngứa liền lập tức đứng dậy, ai biết Lâm Lam đang khom lưng phía sau anh, anh bất ngờ đứng dậy bị đụng cái té ngã.

“Ồi ——” Lâm Lam kinh hô một tiếng, cả người ngã ra sau, trong khoảng thời gian nhanh như chớp này, cô còn suy nghĩ quả nhiên trời chọc người khác thì phải trả giá thật lớn.

Va chạm trong dự đoán cũng không đến.

Cánh tay bền chắc trong nháy mắt đã nắm ở eo nhỏ của cô, chỉ thoáng dùng sức một cái đã kéo cô trở về, bàn tay to lớn theo đầu vai của cô rồi đỡ cái ót của cô, đem cô an toàn mà khóa lại trong vòng ôm nóng bỏng bền chắc.

Mặt Lâm Lam dán vào lồng ngực Hàn Thanh Tùng không chút khe hở, bên tai tiếng tim đập kiên cường có lực của hắn.

Anh ôm lấy cô có chút chặt, làm cho cô có chút không thở được.

“Hmm..... Thiếu chút nữa..... ngã rồi.” Lâm Lam có chút ngượng ngùng, thoáng gầy dựa, ai ngờ lại bị anh ôm càng chặt hơn, hơn nữa lực đạo ngang hông càng bá đạo hơn, ôm cô chặt chẽ đặt ở trên người của anh.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, cô cũng cảm giác được anh có phản ứng, cứng rắn vô cùng dọa người.

Lâm Lam.....!!

Tim của anh đập càng lúc càng nhanh, làm cho Lâm Lam hoài nghi có thể gánh vác nổi hay không, không biết tại sao, trái tim cô cũng đập càng lúc càng nhanh, gương mặt giống như lửa thiêu, ngay cả lỗ tai và cổ cũng đều nóng lên.

Cứ như vậy một lúc, ai cũng không nói chuyện, cô bị ôm chặt đến nỗi không thể nhúc nhích, vốn sợ thời gian cầm cự sẽ làm anh không kiềm chế được ban ngày sẽ đem cô vào giường ở trong nhà.

Đột nhiên, anh cúi đầu nặng nề hôn một cái lên cổ cô, tiếng nói khàn khàn: “Anh đi mặc quần áo.”

Anh vừa đi, thân thể nóng bỏng vừa rời đi, gió buổi trưa có vẻ lạnh lẽo. Lâm Lam không khỏi run run cả người, theo bản năng sờ sờ cổ, má ọ, đây là hôn à, cần cô đau quá.

Cô đã sớm phát hiện Hàn Thanh Tùng có sức lực vô cùng lớn, có đôi khi báo anh tách vai cái bánh bột ngô, không nghĩ rằng lại vỡ ra thành mấy mảnh vụn. Bọn nhỏ còn cho rằng anh tức giận, lập tức im miệng ăn cơm không dám lâu riu nữa.

Mới vừa rồi trong thoáng chốc anh ôm cô, còn tưởng rằng anh đang bắt tội phạm đây, eo cũng muốn bị bẻ gãy đây này.

“Lam!” Phía bên ngoài truyền đến tiếng đàn ông gọi tên cô.

Lâm Lam sững sốt một chút, không trách được anh buông cô ra, thì ra là nghe thấy tiếng động.

Cô đáp một tiếng rồi đi ra ngoài, chỉ thấy anh cả Lâm khiêng một túi lưng thực đứng ở cửa, gương mặt anh ta đầy mồ hôi, quần áo cũng bị ướt đầm mồ hôi.

Lâm Lam vội vàng đi ra đón: “Anh cả, sao anh đến đây?”

Anh cả Lâm nói: “Lâm Mai nói các em xây nhà, nghĩ chắc lương thực của em không đủ, chúng ta gom góp đưa trước một túi lưng thực đến, đến lúc đó cũng có thể ứng phó khẩn cấp khi mời khách.”

Lúc Lâm Mai đi chợ sẽ đi dạo đến cục công an một chuyến, tìm Hàn Thanh Tùng tiện thể nhắn tin cho Lâm Lam, còn có chính là muốn khoe khoang một chút mình biết cục trưởng công an, để cho những kẻ đầu cơ trục lợi kia biết mà tránh xa cô một chút.

Trong lòng Lâm Lam cảm động, lương thực trong nhà đang từng thiếu đấy: “Anh cả, không cần đâu, các người cũng không dư dả lương thực.”

“Lại nữa, đây không phải chỉ cần thu hoạch vụ thu là có rồi sao.” Anh cả Lâm không để cho cô nhận lấy, khiêng vào trong nhà, thấy trong nhà có bóng người “Thanh Tùng ở nhà à.”

Hàn Thanh Tùng trong chớp nhoáng nhanh chóng mặc xong áo, lại sửa sang lại quần một chút, ở trong phòng buộc lại đai lưng nói một tiếng: “Anh cả.”

Anh cả Lâm buồn bực, thế nào mà mình mang lương thực, em rồi cũng không ra nghênh đón mình, còn trốn ở trong phòng? Kiểu ngạo như vậy? Trở thành cục trưởng liền không giống trước đây.

Hàn Thanh Tùng sai bước đi ra ngoài, nói chuyện với anh cả Lâm, mời anh vào trong nhà ngồi.

Lâm Lam len lén nhìn anh, nói đủ quá mức kiêu ngạo lúc này còn không có hoàn toàn yên tĩnh đâu, cũng may mặc vào quần áo vào che chắn, đối diện với anh cả Lâm chắc là rất nhanh sẽ khôi phục.

Cô không nhận được đó mặt lên.

Hàn Thanh Tùng nhìn có một cái, cảm giác mới vừa đi xuống lại nóng rang như muốn nổ tung, vội vàng lôi kéo anh cả Lâm: “Anh cả, đi đến chỗ nhà mới xem một chút, rồi quyết định.”

Lúc này anh cả Lâm mới cao hứng trở lại, khoát tay nói: “Anh cũng không hiểu lắm, làm sao có thể quyết định cái gì, đi xem một chút thì được.”

Chờ bọn họ đi, Lâm Lam thở phào một cái, vậy mà cảm thấy tay chân có chút nhũn ra, vội vàng chà xát mặt, tiếp tục giặt quần áo.

Anh cả Lâm sau khi đến xem xong, ngày hôm sau anh ta và cha Lâm cộng thêm chồng của Lâm Mai cùng đi hỗ trợ.

Buổi sáng tới đây, buổi trưa ăn bữa cơm, buổi tối trở về nhà, cứ như vậy giúp ba ngày công.

Bởi vì nhân thủ đầy đủ, mà đều là sức lao động cường tráng, sau ba ngày đã dọn bãi, phóng tuyến, đào đất, đắp nền, sau đó là bùn, xây gạch, trát tường... phối hợp không chê vào đâu được, căn bản không lãng phí chút thời gian.

Ở giữa giờ nghỉ của hai ngày, nhóm dân ba con gái thanh thoi thời gian nghỉ ngơi hỗ trợ buộc thân cây cao lưng lại, nhiều phụ nữ cùng làm, thời gian hai ngày là đã làm xong.

Tháng tám cuối thu khi trời trong lành, gió mát vi vu, cây ngô, đậu phộng... lần lượt trưởng thành, đội sản xuất bắt đầu động viên thu hoạch vụ thu.

Nhà Lâm Lam cũng chuẩn bị kết thúc, đợi chờ gác đã ngang. Chuyện gác đã ngang này không thể gấp, cần phải xem ngày giờ.

Mấy năm trước phá bỏ bốn cũ, không cho phong kiến mê tín, tất cả mọi người đều luân phiên xem ngày mấy thì cứ làm ngày đó. Nhưng bây giờ cũng không có nghiêm khắc như vậy, nhóm xã viên đã bắt đầu chú trọng hơn.

Ông Lâm vô cùng đố ý, trở về thôn của mình rồi lặng lẽ tìm người lặng lẽ xem ngày, cố ý dận dò anh cả Lâm đến nói cho Lâm Lam.

Lâm Lam là một linh hồn hiện đại, làm sao có thể quan tâm đến cái này “Anh cả, suy nghĩ không bằng hành động, sớm một chút gác dâ lợp ngôi để nhanh chóng chuyển qua.”

“Đây là chuyện có thể qua loa được sao? Cha nói, không biết thì coi như xong, nếu đã biết thì phải tuân thủ, em nghe cha sẽ không sai đâu. Em còn nhớ khi còn bé, Phán Phán giúp Đạt Đạt xây nhà, kêu cậu ta xem ngày giờ không chịu nghe, Đạt Đạt liền từ trên xà nhà té xuống té gãy thắt lưng, đến bây giờ còn nằm co quắp trên giường gạch đấy.”

Lâm Lam: “Thật nghiêm trọng như thế sao?”

Vấn việc này thấy không liên quan đến nhau, anh cả vừa nói thì giống như hạt mận bắt đầu mọc lên, không nghe cũng xem như không có chuyện gì, bây giờ một khi xảy ra chuyện thì mọi người lại trách không nghe lời.

Cô chỉ đành phải nói: “Được.”

Cô bảo anh cả Lâm nói với Hàn Thanh Tùng, anh cả Lâm lại không chịu: “Em nói với em rể đi.”

Ai biết cục trưởng Hàn có tin chuyện này hay không, nếu không tin lại cứng đầu không nghe lời thì rất mất mặt, vẫn là hai vợ chồng nằm trong chăn tự nói với nhau đi.

Buổi tối chờ làm xong việc vặt ở công trường, Lâm Lam cũng làm xong com tối, tự mình đi gọi Hàn Thanh Tùng cùng bọn nhỏ về ăn com.

Com nước xong, bọn nhỏ mang theo mấy rario chạy đến nhà mới, nói phải đi trông nhà, tránh cho người ta trộm gạch ngói đi.

Bọn nhỏ vừa đi, vốn trong nhà đầy náo nhiệt trong nháy mắt an tĩnh lại, chỉ có âm thanh Hàn Thanh Tùng ăn com. Anh cầm chén đưa cho cô, ý bảo cô giúp anh rót chén nước.

Bình nước ở trong tay Lâm Lam. Lúc Lâm Lam cầm lấy chén chạm phải tay anh, vội vàng rút tay lại, hai ngày nay cô có chút sợ Hàn Thanh Tùng, ít dám ở cùng một chỗ với anh, cô có cảm giác, cảm thấy ánh mắt anh nhìn mình mang theo tính xâm lược, vô cùng có cảm giác bị áp bách.

Advertisement / Quảng cáo

Hơn nửa buổi tối bọn nhỏ ngủ mà anh còn chưa lên giường, cứ như vậy chớp mắt một cái, cô cảm thấy anh sẽ mạnh mẽ tiến vào trong chăn của cô. Cũng may anh không có làm như vậy, dĩ nhiên, có thể là do chính cô chợt dạ suy nghĩ nhiều. Lúc ngủ không được, thậm chí có còn tìm tòi kỷ ức về cuộc sống vợ chồng, đáng tiếc chỉ le que mấy lần, thật sự không có gì tốt để tham khảo.

Nói thì dụ như lúc mới kết hôn, từ thân thiết đến kết hôn, tổng cộng cũng không vượt qua năm ngày, lúc rước dâu gặp mặt một lần, sau đó chính là buổi tối ngủ.

Khi đó đều trẻ tuổi, cô trẻ trung anh thô lỗ, thật sự chưa nói đến sung sướng, nếu hỏi tương lại cũng chỉ có đau, thật to lớn, hơi sợ sợ. Cứ như vậy hai buổi tối, anh trở về bộ đội, cô lại còn mang thai.

Sau này gặp mặt, vẫn không có thể nghiệm gì tốt, anh đến đi vội vàng, không phải ở một đêm, thì cũng chỉ ngắn ngủn ba năm ngày.

Ban ngày một đại gia đình đều là người, hai người cũng không có thời gian nói với nhau nhiều. Cô vừa mong đợi đồng thời vừa khản trương lại sợ, dù sao hình thức nam nữ sống chung với nhau cũng không chênh lệch cho lắm, ở tình hình quan hệ vô cùng câu nệ bảo thủ, mặc dù thích anh nhưng có chút chán ghét tránh né làm chuyện như vậy.

Mỗi lần chỉ có nửa đêm lúc con ngủ say, sau đó mới bắt đầu bận rộn lộn xộn mà sinh hoạt vợ chồng. Cô vô cùng khản trương, anh lại kìm nén quá lâu, thử nghĩ cũng biết rất kinh khủng rồi, chẳng những không có thể nghiệm tốt đẹp gì, còn có thể lưu lại âm ảnh rất sâu cho song phương.

Cứ như vậy lặp lại mấy lần, càng về sau càng không có trao đổi gì thêm, mặc dù anh dần dần thành thực sau này nghĩ biện pháp hướng dẫn cô, nhưng quá lớn khiến cô càng sợ càng kháng cự hơn, làm cũng vì thực hiện nghĩa vụ của người vợ đối với chồng, cả quá trình đều không sung sướng gì. Điều này dẫn đến phụ nữ kháng cự, người đàn ông cũng thấy không còn ý nghĩa nữa.

Có điều buồn cười nhất chính là không biết có rất dễ dàng có thai hay là anh quá giỏi, mỗi một lần đánh giáp lá cà, cô đều có thể mang thai.

Bây giờ khiến cho Lâm Lam vừa khản trương lại rất áp lực, rất sợ sinh hoạt vợ chồng khủng bố như vậy.Không có cách nào, âm ảnh quá lớn.

Cô đặt bát nước lên bàn, mình thì quay lưng ngồi ở đó, cúi đầu cái miệng nhỏ uống nước, từ chối giao tiếp cùng ánh mắt với anh.

Hàn Thanh Tùng nhìn có cúi đầu một bộ dạng yên tĩnh, không khỏi nhìn nhiều thêm một chút, rất muốn đưa tay sờ sờ mặt của cô.

Vừa lúc anh muốn đưa tay, Lâm Lam ngẩng đầu hỏi hần: “Lúc nào lợp ngói?”

Cô đột nhiên ngẩng đầu như vậy, Hàn Thanh Tùng cũng không biết tại sao, có cảm giác làm chuyện xấu bị bắt quả tang, lập tức cầm chén nước bưng lên uống.

Sau đó anh bình tĩnh nói: “Ngày kia.”

Lâm Lam do dự một chút, cười nói: “Không xem ngày sao?”

Hàn Thanh Tùng: “Không có gì hay để xem, suy nghĩ không bằng hành động.”

Lâm Lam: “Chuyện đó…….”

Hàn Thanh Tùng: “Em tìm người xem ngày?”

Lâm Lam sợ bệnh nghề nghiệp của hần tái phát, trách cô mê tín, lập tức lắc đầu: “Không có, không có. Em tìm người ở đâu chứ, cũng không biết.”

Hàn Thanh Tùng nói: “Không có ngày thì xem ngày nào được thì cứ làm ngày đó.”

“Cha cùng anh cả có giúp emxem ngày.” Lâm Lam nói thật nhanh.

Việc này phản phong kiến mê tín, từ công xã đến trong thôn đều nói, anh làm ở cục công an, có thể ngại bọn họ cản trở hay không chứ.

Hàn Thanh Tùng biết cha vợ và anh cả nói, anh hỏi: “Ngày nào?”

Lâm Lam nhỏ giọng nói: “Mùng mười tháng tám.” Thật sự có chút chột dạ.

Đầu tháng tám vô cùng bận rộn với thu hoạch vụ thu đấy.

Dường như Hàn Thanh Tùng có chút khó khăn.

Lâm Lam lập tức nói: “Thật ra chuyện này có xem ngày hay không cũng đều như nhau, chỉ là đều nói như vậy rồi. Nếu không tin, đến lúc đó vào ở có chút đau đầu nhức óc gì, người ta lại nói do chúng ta không xem ngày.”

Giống như cô già đến đấy,, bởi vì nhà gái không gả tháng đại lợi, **nên** mẹ chồng cần nhân cả đời, đau đầu nhức óc cũng tại cô, bây giờ chú Tư bị bắt, càng là tại cô.

“Vậy thì theo ngày đó.” Hàn Thanh Tùng nói: “Ngày mai tạm thời không cần mọi người hỗ trợ, đến ngày mười lại tìm mấy người lợp ngói.”

“Thế thu hoạch vụ thu…….”

“Cái này không cần lo lắng, buổi trưa tìm người hỗ trợ gác xà ngang và lợp ngói, chỉ cần đem xà ngang gác lên, những việc còn lại anh có thể làm.”

Trừ anh ra, còn muốn thêm thợ mộc cùng thợ hồ.

Anh trả tiền công cao hơn so với bọn họ làm việc kiếm công điểm, tự nhiên bọn họ vui lòng đến làm. Cứ quyết định như vậy.

Lâm Lam thấy rất vui vẻ, mặc dù Hàn Thanh Tùng nhìn cứng nhắc nghiêm túc, lại không phải loại người bá đạo không nói đạo lý, trong nhà có chuyện anh cũng bằng lòng cho cô phát biểu ý kiến.

Chẳng qua anh còn chưa dưỡng thành thói quen, có chuyện là chủ động bàn bạc với cô, phòng chừng chịu ảnh hưởng của mấy người đàn ông trong thôn, cho là nam chủ ngoại, có chuyện gì đàn ông tự mình gánh vác là được. Nói để nghe là không để phụ nữ phải bận tâm, nhưng nói khó nghe chính là cảm thấy phụ nữ không lo được việc gì.

Dù sao có tiền bộ, cô cũng cao hứng, nếu không, như anh hai Hàn và anh cả Hàn hoặc người đàn ông khác thì không nói nhảm với vợ mình để biểu dương khí khái của đàn ông, vậy cũng chỉ là đồ khốn.

Nếu không lợp ngói, công trường liền tạm dừng, lúc này đội sản xuất cũng bắt đầu thu hoạch vụ thu.

Đầu tiên đại đội thúc đẩy cách thành viên trong đại hội, để cho toàn bộ nhóm xã viên đều tham gia thu hoạch vụ thu.

“Đừng tưởng rằng các người làm việc cho đội sản xuất, các người là làm cho chính mình! Thu hoạch vụ thu, chính là thu lương thực, thu Mạng! Nếu trời mưa liên tục trong mùa thu thì lương thực nát bét trong đất, đều bị dúi bụng, tất cả đều chỉ có một chút, tích cực chủ động tham gia lao động, không để đội trưởng thúc dục, mất mặt!”

Hàn Vinh Phương cảm lấy loa sất rống lên mấy tiếng nói, sau đó chính là đại đội trưởng nói chuyện, sau nữa là đội sản xuất cùng tất cả đội viên động viên phát biểu, thuận tiện phản công.

Đây là đợt thu hoạch vụ thu thứ hai, muốn tập trung sức lao động tách cây ngô, còn phải nhặt bông, hái đậu phộng, chờ thu xong tất cả những thứ này thì còn phải đào khoai lang phơi khoai lang, có thể nói đây là lúc bận rộn nhất trong một năm.

Tất nhiên Lâm Lam cũng muốn đi theo làm việc, cả ngày một mõi xương sống thắt lưng lưng đều đau, đều có tâm tư oán hận rồi.

Ngày hôm đó Hàn Thanh Tùng đi làm, cô chuẩn bị cho bọn nhỏ đi học, Đại Vượng và TamVượng vừa ra khỏi cửa, huych một cái, mỗi đứa chạy sang một hướng.

Lâm Lam không kịp rửa chén cũng tranh thủ đi làm việc, đúng lúc nhìn thấy hai đứa nhỏ, quát to một tiếng: “Các con làm gì đó, trở lại cho mẹ!”

Hai đứa nhỏ có thể lên đi, nhưng bị Lâm Lam bắt gặp liền không có can đảm không bỏ qua mẹ ruột đang găm rù mà chạy đi, trừ phi không sợ cái móng nở hoa, roi mây của cha ruột không chút lưu tình.

Hai người cợ trở về, về mặt Đại Vượng không vui.

Lâm Lam: “Hai con không đi học hà, tại sao?”

Lúc này đang là thời gian đến lớp, không phải được nghỉ như ngày thứ bảy chủ nhật, chỉ cần không ăn dao thì phải đi học.

Hơn nữa bây giờ bận rộn vụ thu, giáo viên cũng dẫn bọn nhỏ cùng đi làm việc, ngụ ý giáo dục từ lao động, không làm chậm trễ việc học tập.

Đại Vượng: “Con không muốn đi học!”

“Tại sao con không muốn đi học?”

“Con chính là không muốn đi học, không vì cái gì, giống như mẹ không thích làm việc.” Đại Vượng liếc nhìn Lâm Lam.

Lâm Lam quyết định giả mồm át ẽ phải: “Mẹ ở đâu không muốn làm việc? Mẹ là nhân dân lao động, mẹ vô cùng yêu thích lao động...”

“Đừng giả bộ, không bằng mẹ thay con đi học đi, con thay mẹ đi tách hạt ngô.” Đại Vượng tung ra đòn sát thủ.

Lâm Lam rõ ràng rất động tâm.

Đại Vượng liếc nhìn Lâm Lam, ánh mắt thể hiện vẻ qua thôn này sẽ không có nhà trọ: “Như thế nào?”

Lâm Lam giữ vững sống lưng một cái: “Thái độ của con như vậy là sao, làm sao lại nói chuyện với mẹ như vậy, là gan không nhỏ nhè, hối lộ đến đầu người nhà trường cục công an rồi à, con thiếu đòn à!”

Đại Vượng lật mặt xem thường, bắt đầu nhìn trời.

Lâm Lam nhìn thấy nó ở trước mặt Hàn Thanh Tùng thì ngoan ngoãn một chút, còn ở trước mặt mình trêu đùa ngang ngạnh, liền muốn cho nó biết chút lợi hại của mình.

Cô đi lấy cây roi mây kia của Hàn Thanh Tùng đến: “Con cho rằng mẹ không dám đánh con sao?”

Đại Vượng một vẻ mẹ muốn đánh cứ đánh, bộ dáng mẹ cứ tùy ý, thậm chí còn chủ động đưa móng về đến trước mặt cô, thật sự lợn chết không sợ nước sôi.

Lâm Lam quát cây roi mây lên đống cỏ khô đem bành bạch mấy cái: “Có sợ hay không?”

Đại Vượng quất quất miệng.

TamVượng nhếch miệng cười, nó học theo anh cả, trời sập đều có người cao gánh vác, mẹ cũng không đánh nó.

“Cười cái gì, đem răng bọc lại cho mẹ, nói ngu đem miệng ngậm lại, thời gian dài răng hô khó coi.”

TamVượng vừa nghe lập tức đem miệng đóng chặt, còn liếc liếc xem thử mình có phải răng hô thật không.Lâm Lam lấy roi mây đâm đâm TamVượng: “Nhanh chóng đi học ngay, anh chị của con đều đi cả rồi.”

Từ ngày đầu tiên đi học Đại Vượng đeo túi đựng sách vở, sau khi tan học cho đến nay đều do Nhị Vượng đẹp.

Lập tức TamVượng chạy nhanh như một làn khói, bỏ lại anh cả không hề có ý định có nạn cùng chịu.

Đại Vượng xì một tiếng, nhóc con nhát gan!

Lâm Lam thử dò xét quát một cái, mặc dù không dùng sức, nhưng roi mây mảnh đánh lên đùi cũng rất đau.

Giương mặt Đại Vượng không thay đổi, không có chút cảm giác nào, dường như muốn dồn hết sức để làm chuyện muốn làm nhân lúc cha không có ở nhà – trốn học.

“Nhanh đi đến trường đi học, muốn lấy công điểm thi đi theo thầy giáo.” Cô đã từng cố ý đi dự thính xem Hàn Thanh Bình giảng bài, cho dù làm việc cũng không chậm trễ, vừa làm việc vừa học bài, còn có thể khảo sát xem chữ viết như thế nào, cô cảm thấy rất tốt.

Nhị Vượng và Mạch Tuệ học cũng không tệ, mặc dù Tam Vượng nghịch ngợm ngồi không yên, ngược lại cũng có thể học hát, nhưng không chịu viết mấy chữ.Tiến vào tai trái ra tai phải, lúc học ghép vần, aoe học cả buổi, đọc cũng tốt đấy, bảo nó ghi ra thì lại viết loạn, bảo nó đọc thì nó đọc loạn. Lại tiếp tục nhận thức b, chữ ba cũng sẽ không ghép lại, lúc dạy rất tốt, chỉ chớp mắt đã biến dạng.

Quả thực có thể đem người sống tức chết.

Lâm Lam nghe Hàn Thanh Bình tố cáo, hận không thể dạy thêm bài tập cho đứa nhỏ, vừa nghĩ thế lại sợ chính mình bị lòi đuôi.

Bây giờ cô đã khác sâu cảm nhận của cô bạn thân, dạy bài tập cho con quá thật bệnh tim muốn tái phát, hoặc làm cho trái tim cái giá chống đỡ, khi đó cô còn cảm thấy khoa trương, bây giờ nhìn lại thật không khoa trương chút nào!

Cô nghĩ kiếp trước nhận thức rõ thực tế, không muốn có con cái làm giảm cấp bậc cuộc sống của mình. Bây giờ thì được rồi, trực tiếp làm mẹ tiện nghi của người ta.

Vẫn là trốn không thoát dạy thêm bài tập rồi!

Mẫu chốt cô còn không dám làm rõ ràng, danh bất chính, ngôn bất thuận, chỉ có thể âm thầm theo sát Nhị Vượng cùng Mạch Tuệ, phía sau dạy dỗTam Vượng và Đại Vượng.

Đại Vượng lại càng là tảng đá!

Tam Vượng là biết đọc sẽ không thừa nhận, còn Đại Vượng ngay cả đọc cũng không muốn đọc, sách cũng không nhìn, thầy giáo nói đến nước bọt văng tung tóe, nó vẫn mắt điếc tai ngơ làm như không thấy.

Quả thực..... Lâm Lam cảm thấy đầu tóc cũng muốn bạc trắng hết rồi.

Đại Vượng không nhúc nhích.

“Tại sao con không chịu lên trường học?” Lâm Lam lại không rõ.

Đại Vương: “Không vì cái gì, chính là không muốn đi học.”

Lâm Lam cũng bắt đầu đi, đứa nhỏ này chính là không thích đi học, sau đó chết sống cũng không chịu nói tại sao.

Dù sao từ khi bắt đầu đi học, ba ngày hai bữa trốn học, cô sợ Hàn Thanh Tùng đánh quá ác, còn đầu điểm thay nó mấy lần.

“Con nói con không đi học, con nghĩ làm gì, con đã nghĩ cả đời ở nhà trồng trọt sao?” Lâm Lam nghiêng răng nghiêng lợi.

Đại Vương nhìn có một cái, rất bình tĩnh nói: “Đi học có ích lợi gì, không phải đều là về nhà trồng ruộng à? Người thành phố đều xuống nông thôn, đây là mẹ nói.”

Lâm Lam: làm sao con chỉ nhớ kỹ mấy câu nói này, nhiều lời có ích như vậy sao con không nhớ hả?

“Ai nói vô dụng, bây giờ không phải bắt đầu thu nhận học sinh rồi sao? Mẹ nghe nói sau này có công – nông – binh – sinh viên!”

Đại Vương mới không tin đâu, mẹ lời kéo nổi, nhất định là ở chỗ cục trưởng Hàn nghe được chút da lông liền muốn khoe khoang đây này.

Lâm Lam: “Đi trường học, mấy ngày nay thấy giáo dân đi thu hoạch vụ thu không đi học, con không cần ngồi đó vô đầu bút tai khó chịu.”

Đại Vương: “Vô đầu bút tai chính là Tam Vương.”

“Đi nhanh, ít cãi lại mẹ!” Lâm Lam quát cây roi mây bành bạch.

Đại Vương bỏ chạy rồi, tất nhiên không chịu đi trường học.

Nó mới vừa đi đến gần bờ sông phía tây, muốn đi hội họp cùng Trụ Tử, lại thấy Hàn Thanh Tùng từ con đường nhỏ phía tây trở về. Đại vương hoảng hốt giật mình một cái, vội vàng chui vào phía sau đồng cỏ khô bên cạnh trôn.

Hàn Thanh Tùng về đến nhà, Tiểu Vương đang cầm vương vương ra sức thổi sáo, Lâm Lam đã đi làm việc.

Hàn Thanh Tùng dặn dò hai câu rồi đi tìm Lâm Lam

Lúc này Lâm Lam đang dùng khăn mặt trùm đầu và cô chui vào ruộng ngô tách ngô rồi, lá ngô có lông xướt, cánh tay không bao kỹ sẽ bị cắt.

Cô vừa làm việc vừa khó chịu, nghĩ chính mình xuyên đến ai vậy chứ, kiếp trước vì không làm việc tốn thể lực, học tập chăm chỉ, rốt cục lăn lộn đi ra ngoài, kết quả chỉ ba tháng sau đã bị đập đến nông thôn.

Thật đúng là triệt để

Cây ngô trong đất vừa nóng vừa tù túng, thật giống như trong lò hầm, cô cảm giác mình nóng đến chóng mặt, thật muốn làm biếng chơi xấu không làm việc nữa.

Chỉ là nghĩ đến lời cô khuyên Đại Vương, lại không muốn mình không có uy nghiêm, đành phải cắn răng kiên trì.

Lúc cô đang khó chịu, thấy phía trước có một bóng dáng cao lớn đang đi về phía mình. Cô mới nhìn một cái liền nhận ra là Hàn Thanh Tùng.

“Sao anh đến đây?”

Hàn Thanh Tùng nhặt chút ít bông ngô dính trên đầu cùng râu ngô trên mặt của cô: “Cục công an không có chuyện gì, anh cho tất cả mọi người trở về thu hoạch vụ thu. Anh thay em làm việc, em về nhà nấu cơm.”

Lâm Lam lại có chút ngượng ngùng, các thầy các cô đều dẫn học sinh đi làm việc, sao cô có thể lười biếng được.

Hàn Thanh Tùng không nói gì, lấy cái sọt của cô đi, bàn tay to cầm đầu vai của cô, không nhẹ không nặng nhéo nhéo, sau đó đẩy cô về hướng bên ngoài chỗ đường đi: “Trở về. Buổi trưa bọn nhỏ muốn ăn ngô luộc.”

Có chút non chưa thành ngô chín, mỗi ngày đôi sản xuất cũng sẽ nhặt một đồng lớn phân chia cho nhóm đàn bà con gái mang về nhà nấu ăn.

Lâm Lam có chút không thể tin được, thật có thể trốn tránh lao động chân tay? “Thế...em đi về thật à?”

Hàn Thanh Tùng lộ ra một nụ cười: “Chẳng lẽ còn giả bộ.”

Lâm Lam tung tăng như chim sẻ: “À, nghĩ roài.”

Cô sung sướng đi ra ngoài.

Cô vừa đi, Hàn Thanh Tùng liền khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày, mặt không chút thay đổi, trên tay lưu loát tách ngô.

Advertisement / Quảng cáo

Có phụ nữ gần đấy nghe thấy, có người hâm mộ có người ghen tị, lúc này đàn ông trong thôn chỉ nhìn vợ của mình đi làm việc, ở đâu lại có một người để cho vợ trở về nhà nghỉ ngơi?

Không làm việc không có công điểm, ăn cái gì?

Máu chóit là đàn ông trừ buổi tối tìm vợ ngủ, rất ít người sẽ vào ban ngày dính như hồ dán cùng với người phụ nữ của mình, kiên quyết không đùa giỡn trước mặt mọi người.

Cho nên bọn họ nhìn thấy Hàn Thanh Tùng và Lâm Lam ở nơi đó nói nhỏ, hơn nữa động tác Hàn Thanh Tùng ôn nhu lấy râu trên đầu Lâm Lam, mà Lâm Lam rõ ràng còn phát ra âm thanh vui sướng như vậy, nghe hết sức chói tai.

“Vợ chồng già cả rồi, làm gì còn dính lấy nhau như vậy chứ? Thật chua!”

“Cũng không phải sao, làm như là những thanh niên trí thức kia, già mồm cãi láo, buồn nôn!”

Lâm Lam cũng mặc kệ người khác nói gì, cô chỉ để ý mình thoải mái, về nhà rồi, làm món ăn ngon!

Còn không đợi cô đi đến hai đầu bờ ruộng, đã bị cô út bọn nhỏ ngăn cản.

Trước đó có út vì tránh đầu sông ngon gió nên không đi trường học, mấy ngày hôm trước muốn đi xem kết quả người ta đã nghỉ vụ thu, cô cũng đành về nhà.

Thực tế trường học đã có lệnh cưỡng chế Hàn Thanh Hoa nghỉ học, cũng có công tác chuẩn bị để Hàn Kim Ngọc nghỉ học, vốn là sắp tốt nghiệp, không cần thiết phải ở lại trường học.

Mà bây giờ trong nhà đã không còn điều kiện cung cấp cho cô phung phí thời gian cùng tiền bạc để ở lại trong trường, cho nên việc học tập của cô cơ bản đã bị ngâm nước nóng, hoàn toàn về nhà làm nghề nông.

Tách hạt ngô, cô còn không thích hơn Lâm Lam, còn không chịu được, cho dù có khăn trùm đầu che hết mặt mặc áo tay dài, nhưng cổ và tay vẫn bị quệt xước, cả người ngứa ngáy, giống như có sâu bọ đang bò trên người. Hàn Kim Ngọc chưa từng nếm trải khổ cực như vậy đâu?

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng trải qua việc này.

Bây giờ thì được rồi, ngày ngày buộc cô phải làm việc, cô không muốn làm thi chệch đầu lớn chị dâu hai đều có ý kiến, ngay cả com cũng không muốn làm, ông Hàn liền báo cô làm việc.

Cô vốn nói nấu cơm, nhưng hiện tại Cốc Mễ và Cao Lương đã có thể làm, căn bản cô không có chỗ dùng. Hơn nữa cô ra đồng làm việc còn không bằng Cốc Mễ.

Hơn nữa hai chị dâu đều ném sắc mặt cho cô, cô không chịu được.

Bây giờ Hàn Thanh Hoa đi nông trường lao động cải tạo, cô cũng muốn kiếm công điểm, không đi học, trong nhà không cần kiếm công điểm cho bọn họ, không cần gom góp lương thực tình, tiết kiệm tiền. Phân gia, phân nhà Lâm

Lam cùng năm đứa nhỏ ra ngoài, nên ngược lại những người khác trong nhà họ Hàn đều sống khá hơn một chút so với trước kia.

Cho nên chị dâu cả và chị dâu hai càng vui vẻ hơn đấy.

Không tốt chính là bà Hàn và cô út, bởi vì hiện tại không có tiền cho hai người tiêu xài.

“Chị giúp tôi tách hạt ngô!” cô út vênh mặt hất hàm sai khiến.

Lâm Lam liếc cô một cái: “Cô cho rằng mình là thất tiên nữ à, đáng tiếc tôi cũng không phải là Đồng Đình.” Cô quay đầu muốn đi.

“Này, chị không nghe thấy à!” cô út thấy Lâm Lam không thèm nhìn mình, rất tức giận.

“Tôi làm việc cũng là kiếm công điểm cho mình, có liên quan gì đến cô?” Lâm Lam cất một tiếng.

“Vậy sao chị không làm việc?” cô út chất vấn cô: “Chị lại muốn lười biếng trốn tránh lao động! Đại hội động viên đã nói rồi, bất luận kẻ nào cũng không thể trốn tránh lao động.” Nếu không phải không chia khẩu phần lương thực thì cô đã sớm trốn ra ngoài rồi.

Lâm Lam đắc ý nói: “Anh ba của cô trở về làm giúp tôi, tôi đi về nhà nghỉ ngơi đây.”

Cô út tức giận muốn chết, nhìn Lâm Lam nện từng bước nhẹ nhàng đi xa, cô lập tức đi tìm Hàn Thanh Tùng.

Thật vất vả tìm được Hàn Thanh Tùng, cô cong miệng bắt đầu roi nước mắt: “Anh ba ——”

Hàn Thanh Tùng nhìn cô một cái: “Ủ?”

“Anh nhìn tay em bị trầy xước, mặt cũng bị trầy, cả người ngứa ngáy.” Ở nhà không có nhà tắm, tắm cũng không dễ dàng.

Hàn Thanh Tùng nhìn cũng không nhìn cô chỉ để ý trên tay càng không ngừng tách ngô. Anh sức lớn, động tác nhanh, một người tách còn nhanh hơn ba người.

“Tách ngô đều như vậy.” giọng nói Hàn Thanh Tùng không có bất kỳ pháp phồng.

Nói trắng ra tình cảm của anh đối với em trai em gái cũng không sâu, em trai và em gái đều nhỏ hơn anh rất nhiều. Lúc anh tham gia quân ngũ bọn họ mới ra đời, không ở cùng nhau bồi dưỡng tình cảm. Trước kia tất cả đều là bà Hàn cả ngày nhắc đến em gái con em trai con khó khăn như thế nào, đáng thương như thế nào, con làm anh phải thương yêu em trai em gái nhiều vào, kiếm tiền cho bọn chúng dùng. Anh cũng hiểu thuận cha mẹ, nhân tiện đối tốt với em trai em gái. Hơn nữa trước đây anh đối với con của mình cũng không có chăm sóc nhiều, làm sao có thể đặc biệt coi trọng em trai em gái?

Hưởng chi lúc này là đứa nhỏ như Cốc Mễ đều ở trong ruộng tách ngô cả rồi, cả đám đều không thể than mệt một tiếng, cô làm cô út lại ở chỗ này than mệt, đây là tặc xấu gì?

Hàn Kim Ngọc nghe anh nói như vậy vô cùng ủy khuất, làm sao anh ba không thương cô chứ? Chẳng lẽ đúng như mẹ nói, có vợ liền quên mẹ và em gái?

Cô nức nở một tiếng, lau nước mắt: “Anh ba, anh giúp em tách ngô chứ sao.”

Cô đem sự cố gắng của Hàn Thanh Tùng trở thành sự yêu thương mình, cho rằng chính mình ở trong lòng anh ba không giống như vậy, có cơ hội liền nắm lấy Hàn Thanh Tùng muốn làm nũng.

Hàn Thanh Tùng: “Chuyện của mình tự mình làm.”

Cô nhỏ Hàn dậm một chân: “Cái gì chuyện của mình, đây sao là chuyện của em chứ? Hơn nữa, làm sao anh lại thay cô ta tách ngô mà không làm thay em chứ?”

Lúc này Hàn Thanh Tùng mới quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt yên tĩnh: “Cô ta là người nào? Đó là vợ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: JJ đặc biệt lớn

Edit: Trang Nguyen

Beta: Tiểu Tuyền

Lâm Lam đau lòng bọn nhỏ còn nhỏ mà phải vất vả đi thu hoạch vụ thu, nên nghĩ cách cải thiện thức ăn.

Trước đó Hàn Thanh Tùng mang về nửa cân thịt kia, đã sớm ăn hết, anh không chịu cứ đi mua lòng heo không cần phiếu, nhiều lắm thì giống như xã viên bình thường cứ vài ngày đi một lần.

Lâm Lam cũng không ép anh, dù sao chức vụ của anh còn ở đó, tính cách lại không phải dạng linh hoạt, nếu cứ ép anh đi, chắc chắn sẽ có cảm giác ý quyền thế. Có điều vào những ngày đặc biệt hoặc báo sớm thì anh vẫn đồng ý, ví dụ như Lâm Lam nói lên lộn ngổ, trung thu, nhất định phải cải thiện một chút đồ ăn, báo anh đi đặt mua đầu heo, móng heo, đuôi heo...vv...đều dựa theo giá tiền bình thường mà mua.

Trong nhà có ba con gà mái đẻ trứng, cơ bản Lâm Lam đều dùng nấu ăn hết, nếu không đủ nấu ăn thì làm súp trứng gà, trứng gà chưng dưa muối, như vậy cả nhà đều có thể ăn một chút.

Bởi vì thiếu hụt nguyên liệu, muốn ăn ngon phải tốn không ít tâm tư, thường xuyên rèn luyện, tài nấu nướng của Lâm Lam cũng tiến bộ không ít.

Về điểm này ngay cả Tam Vượng có thể làm chứng, nó tuyệt đối không nói dối người vui vẻ.

Đảo mắt đến mừng mười tháng tám, đã đến thời gian lộn ngổ.

Lâm Lam đề nghị trước một ngày mang theo Nhị Vượng và Mịch Tuệ làm một bàn đồ cúng thức ăn, lại báo Hàn Thanh Tùng sớm đi đến tổ giết mổ đặt trước một đầu heo, anh cả Lâm còn mang đến hai con cá chép được nuôi ở thôn bọn họ, Hàn Vinh Phương thì tặng một bình rượu.

Chị dâu cả đến đây giúp Lâm Lam làm cá chép và bày món ăn đồ cúng, thuận tiện giải thích nguyên nhân anh cả Hàn không thể đến. Bà Hàn đang làm ấm ở nhà, nếu anh cả Hàn dám đến giúp Hàn Thanh Tùng lộn ngổ, bà sẽ đi nháy sông tự vận. *(Hàn Thanh Tùng là con ghê)*

Tất nhiên Lâm Lam không so đo, dù sao anh cả không đến cũng có người khác đến, dựa vào mặt mũi của Hàn Thanh Tùng, không cần lo không tìm được người.

Chị dâu cả thấy cô không tức giận, liền thờ phào nhẹ nhõm, càng ra sức tổn tâm tư giúp Lâm Lam làm bày đồ cúng.

Lâm Lam khen: “Chị dâu cả, tài nấu nướng của chị thật tốt.”

Làm được sắc hương vị đều có đủ.

Chị dâu cả Hàn cười nói: “Trường hợp như vậy, nên tổn chút tâm tư.”

Lâm Lam biết hằng ngày cô ấy nấu cơm chẳng muốn tổn nhiều tâm tư, dù sao nhiều người như vậy, cô ấy cũng không thích hầu hạ.

Hơn nữa bà Hàn thường xuyên nói làm thức ăn ngon làm chi, ăn không ngon thì ăn không được nhiều? Lãng phí lương thực!

Trước khi lộn ngổ phải cúng kiếng, xin hương, đốt vàng mã, dựa theo phong tục còn phải đi tế tổ, nói với tổ tông trong nhà sang nhà mới, xin bọn họ phù hộ.

Tất nhiên Lâm Lam nhập gia tùy tục.

Nhân lúc còn chưa đến giờ tan tằm, Lâm Lam bảo Hàn Thanh Tùng dẫn theo TamVượng đi làm những thứ này, chờ đến buổi trưa lúc tan tằm thì có thể lợp ngói.

Kết quả vẫn chưa đến lúc tan tằm, đại đội trưởng đã sắp xếp sáu thanh niên trai tráng bàn tay to sức lực lớn nhanh nhẹn khéo léo, đẩy cũng là những người trước đó giúp Hàn Thanh Tùng kéo ngói, quan hệ tốt biết bốn phận nói không nhiều lắm.

Thợ mộc Vương cùng thợ hồ làm tổng chỉ huy, có sức lao động cường tráng hỗ trợ bọn họ cũng dễ sai khiến, hơn nữa có gỗ thượng hạng, ngói rắn chắc, để bọn họ làm kiến trúc sư rất có cảm giác thành tựu.

Thợ mộc Vương không nhịn được lại than thở một lần nữa: “Đây mới là xây nhà, nhà cao cửa rộng rộng rãi như vậy, không có gỗ tốt như vậy, sao có thể chống đỡ nổi a.”

Có gỗ tốt cũng có công lao của Lâm Lam. Có dân đồ Hàn Thanh Tùng nhất định phải mua gỗ tốt, không mua loại bị sâu bọ đục, gỗ làm xà nhà cùng đòn tay nhất định phải dài, như vậy xây nhà mới có thể cao to rộng rãi. Cho dù là những mảnh gỗ nhỏ cũng có thể dùng làm đòn tay, gỗ bền chắc hơn so với thân cây cao lương, cách một khoảng cách để một cây đòn tay gỗ, như vậy nhà cửa sẽ bền chắc hơn, che mái ngói cũng không sợ quá nặng chống đỡ không nổi.

Đĩ nhiên, tiền cũng tốn nhiều hơn.

Những thứ gỗ này, thợ mộc Vương nhìn thấy hết sức vui mừng, chọn lựa gỗ tròn cao lớn thích hợp nhất làm xà nhà, còn dư lại làm các loại đòn tay, gia cụ, xà nhà.

Sau khi gác đã ngang xong, đến sắp xếp đòn tay, xà nhà, rồi đắp thêm bùn đất.

Cuối cùng che phủ mái ngói.

Ý của Hàn Thanh Tùng để cho bọn họ bận rộn thì cứ đi trước, còn lại để tự anh làm là được.

Hàn Thanh Vân nói: “Anh ba, vậy không phải anh chê chúng em sao, làm việc sao có thể đầu voi đuôi chuột như thế được? Hơn nữa, sau này chúng em cũng muốn xây nhà, không thể thiếu không làm phiền anh ba rồi đây?”

Tất cả mọi người nói đúng.

Hàn Thanh Tùng cũng không nói thêm gì, chỉ nói với Lâm Lam đêm đầu heo kia phân chia ra, để cho bọn họ mỗi người lấy về một phần.

Đều đang lúc bận rộn thu hoạch vụ thu, cũng không có thời gian ở đây ăn com, không bằng lấy về ăn chung với mọi người trong nhà.

Việc này chính là ý nghĩ của Lâm Lam.

Cô đã nghĩ chị dâu cả đến đây giúp nấu com, cộng thêm ông nội bà nội, liền chia ra một phần lớn, những người khác mỗi người một phần, còn dư lại mình cùng mấy đứa nhỏ cộng thêm đám thợ mộc, thợ hồ, thợ cả cùng nhau ăn một bữa com là hết sạch.

Chờ đến lúc mọi người làm giúp đắp xong mái ngói, Lâm Lam liền chia cho mỗi người một miếng thịt thêm bánh bột ngô dài nửa xích, tất cả mọi người rất vui vẻ, tượng trưng từ chối một chút liền mang về.

Hàn Thanh Vân không chịu lấy: “Chị dâu, đầu heo kia cũng không còn bao nhiêu, vẫn nên để cho bọn nhỏ ăn đi.”

“Đây là mua vì lợp ngói, sau này muốn ăn thì đi mua nữa.” Lâm Lam kín đáo đưa cho cậu ta, bảo cậu ta mau chóng cầm về nhà ăn com.

Hai vị sự phụ gia không chịu đi theo cùng ăn với bọn họ, đều ăn ở chỗ nhà mới, Lâm Lam đưa qua thêm rượu và thức ăn, để cho Hàn Thanh Tùng ở đó tiếp đãi bọn họ, cô còn bảo Tam Vượng gọi ông nội đi qua làm người tiếp khách uống rượu, có điều ông Hàn từ chối.

Advertisement / Quảng cáo

Ăn xong bữa com trưa, thợ hồ thợ cả chịu trách nhiệm trát tường, thợ mộc đóng gia cụ, Hàn Thanh Tùng giúp đỡ làm thợ thủ cho đám thợ cả, thuận tiện cũng học một ít cách xây tường, quét tường.

Bởi vì đều là gạch, còn có vôi cát vàng, còn mua thêm một ít xi măng, thợ hồ và thợ cả làm việc đều vô cùng hài lòng. Cái này so với bùn đất làm thanh nẹp tường, không biết thuận tay hơn gấp bao nhiêu lần đấy, đây mới là làm việc, đây mới là xây nhà.

Đắp tường đất kia được kêu là xây nhà sao?

Đợi đến buổi tối lúc không còn nhìn thấy rõ, hai ông thợ mới đi.

Lâm Lam làm xong com, lau chùi rồi đi qua bên nhà mới gọi Hàn Thanh Tùng và bọn nhỏ về ăn com.

Tiểu Vượng dẫn theo Vượng Vượng ở phòng khách nhảy lò cò, vừa thấy cô lập tức chạy đến nắm tay cô, mềm nhu gọi cô: “Mẹ.”

Lâm Lam nắm bàn tay nhỏ bé của bé, xoa xoa đầu của bé, dẫn đi đến gian phòng phía tây.

Lúc này mấy đứa khác đều ở gian phòng phía tây bày mưu tính kế đây này, gian phòng phía tây còn chưa có gia cụ và giường, vừa nói chuyện liền vang vọng ơng ơng.

Nhị Vượng: “Ba gian phòng, một gian làm phòng khách, cha mẹ ngủ phía đông, mấy chúng ta ngủ phía tây.”

Tất cả mọi người đều là như vậy, người lớn ngủ phía đông, con cái ngủ phía tây.

Mạch Tuệ không vui: “Còn chị thì sao?”

Tam Vượng cười nói: “Chị, trước kia không phải đều cùng một giường sao, dĩ nhiên chị ngủ cùng bọn em rồi.”

“Chị là con gái, tại sao có thể ngủ chung cùng với đám con trai thôi các người chứ!”

“Thế... chị ngủ cùng cha mẹ hả?” Nhị Vượng cười nhạo cô bé.

Mạch Tuệ dậm một chân: “Nếu không để cho cha vẫn ngủ ở giữa giường ảm, chị ngủ đầu giường đặt gần lò sưởi, mấy người ngủ bên kia.”

Mạch Tuệ ở nơi còn chưa đặt giường, xoa tay mách chân nói, dùng sức dậm chân một cái: “Chính là nơi này.”

Tam Vượng: “Chị, một mình chị chiếm chỗ lớn như vậy?”

Mạch Tuệ: “Chỗ nào lớn? Nói không chừng sau này cha mẹ sẽ sinh em trai em gái đây này.”

TamVượng: “Thế mai một Tiểu Vượng lớn cũng không phải ngủ cùng chúng ta sao? Chẳng lẽ còn ngủ cùng chị?”

Tiểu Vượng nắm chặt tay Lâm Lam: “Con muốn ngủ cùng mẹ.”

Mấy anh trai chị gái không để ý đến bé, Mạch Tuệ: “Đến lúc đó anh cả lớn, sẽ muốn ở riêng ra ngoài cưới vợ.”

Đại Vượng liếc cô bé một cái: “Đến lúc đó sớm tìm nhà chồng cho em, gả ra ngoài.”

Mạch Tuệ giận đến ánh mắt lập tức đỏ: “Hừ!”

Cô bé quay người lại đối diện với Lâm Lam: “Mẹ, mẹ nhìn bọn họ bắt nạt con kia.”

Lâm Lam lập tức vỗ vỗ vai của cô: “Bé trai không nên bắt nạt cô bé nha.”

Nhị Vượng lập tức hỏi sau này ngủ thế nào, đây cũng là chuyện lớn, thật vất vả mới xây được nhà mới để ở, không phải vì có thể ngủ được an giấc hơn sao.

Lâm Lam theo bàn năng nhìn sang phương hướng khác, Hàn Thanh Tùng đứng ở nơi đó đo đạc chuẩn bị để giường bàn ở đâu, nghe vậy cũng ngừng đầu nhìn qua cô.

Lâm Lam lập tức quay đầu, cười cười: “Chuyện này không phải đơn giản sao, gian phòng phía đông gian phòng phía tây, các người nam thì ngủ phía đông, chúng ta nữ thì ngủ phía tây.”

Nói xong cô cũng cảm giác phía sau lưng nóng hầm hập, dường như phảng phất bị người chiếu tướng, vội vàng chuyển sang vị trí khác tránh né.

Tiểu Vương lại cường điệu một lần nữa: “Con muốn ngủ cùng với mẹ, con sẽ hát cho mẹ nghe.”

Lâm Lam xoa đầu bé, vui vẻ nói: “Con trai nhỏ thật ngoan.”

Tam Vương không phục: “Con còn có thể bơi lội được đấy, giỏi hay không hả?”

Lâm Lam: “Mẹ nhắc kể con có bơi lội được hay không, dù sao mẹ thích nhất biết ca hát, biết vẽ tranh, có thể khiêu vũ, còn có thể học giỏi ngữ văn số học.”

Chính là không thích tính tình cứng đầu còn thích thể hiện vào ngày mưa giông bão còn đi đến đập nước bơi lội bị sét đánh chết đuối, nghĩ lại đặc biệt khủng bố à.

Chính là không thích tính tình cổ chấp, kiêu ngạo, tự cao tự đại, cả ngày đi theo người ta đánh nhau muốn làm bang chủ xã hội đen, cuối cùng bị xử bắn...

Đại Vương cùng Tam Vương cảm giác Lâm Lam có ý kiến với hai đứa bọn nó, Đại Vương một bộ dạng không sao cả, Tam Vương cười hi hi, bắt đầu hướng về Lâm Lam để cô sờ vết sẹo hình mặt trăng trên trán mình.

Lâm Lam tức giận dậm lên trán nó: “Mùa hè có thể đi bơi lội, trời lạnh không cho phép đi, để khỏi bị chuột rút, nhớ chưa?”

Tam Vương không ngừng cười hi hi.

Lâm Lam: “Về nhà ăn cơm.”

Đại Vương đầu tàu gương mẫu nhảy vọt đi ra ngoài, sau đó Tam Vương đuổi theo, Nhị Vương cũng không cam chịu rơi ở phía sau, tại sao có thể chậm hơn Tam Vương?

Mạch Tuệ cũng dẫn theo Tiểu Vương chạy đuổi theo.

Tốc độ kia dẫn theo gió vào trong nhà, thổi làm ngọn đèn lung la lung lay.

Lâm Lam vội vàng đuổi theo ra ngoài nhắc nhở bọn họ: “Chạy chậm chút, coi chừng ngã.”

Phía ngoài đã tối đen, vật tư xây nhà chất thành từng đống, rất dễ vướng chân té ngã.

Ngọn đèn sáng ngời vốn đang lắc lư cũng bị cô mang theo gió thổi qua, hoàn toàn tắt ngúm.

Chung quanh tối đen.

Lâm Lam sợ hết hồn: “Ai nha, điềm điềm ở đâu?”

Cô vào nhà đưa tay lục lọi, nhớ trên bệ cửa sổ bên này có để hộp điềm.

Lục lọi hai cái, lại mò đến một thân thể nóng hầm hập, cô vội vàng cười cười: “Anh điềm ở chỗ nào?”

Cô muốn lui về phía sau, lại bị siết chặt tiến vào vòng ôm nóng bỏng. Hai cánh tay anh bên trái, cô lấy cô, đem cô không có chút khe hở nào dán lên trên người anh, người đàn ông này có khí chất xâm lược vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt bao phủ lấy cô.

Tím Lâm Lam đập rộn lên, hô hấp không yên: “Tối quá, tự dưng em nghĩ đến một truyện cười...”

Bàn tay to đã vén vạt áo lên thăm dò lên sống lưng của cô, nhiệt độ nóng nóng thoáng chốc từ cột sống truyền khắp cả người, làm cho cô run rẩy giống như bị điện giật. Trên tay có vết chai vuốt nhẹ trên da thịt, mang theo chút cảm giác tê dại.

Lâm Lam hồi hộp, giật giật, muốn tránh ra, lại bị anh hoàn toàn phong kín ở trong ngực.

Bờ môi nóng bỏng rơi xuống đáy tai cô, giọng nói từ tính khàn khàn: “Chuyện cười gì?”

Lâm Lam theo bản năng muốn cúi xuống né tránh môi của anh, lại bị anh vững vàng ôm chặt trong tay, ngay sau đó nụ hôn mang theo sức lực không để cô tránh né rơi vào môi cô, bàn tay to nóng bỏng như gong kim siết chặt lấy cô, giữ lấy eo cô để cô không cách nào trốn được. Sức lực to lớn kia, dường như muốn khâm cô vào trong cơ thể của anh.

Trong lòng Lâm Lam vang lên tiếng kêu to, không thể tiếp tục nữa, mau dừng lại đi!

Nhưng căn bản cô không cách nào phản kháng được, thân thể mềm nhũn hầu như không đứng vững được, chỉ có thể dựa vào cánh tay cùng cơ thể anh để chống đỡ.

Cũng may cuối cùng bàn tay của anh không có lộ nộ, sau khi vuốt ve sống lưng với vòng eo, một tay nắm lấy cả eo cô siết chặt, giữ lấy cổ của cô loay hoay chỉnh lại cô để tìm tư thế hôn môi thích hợp nhất.

Có điều khi bờ môi nóng bỏng của anh rơi xuống ngực cô, Lâm Lam cảm giác muốn rút gân: “Ngừng..... Dừng lại.....” Cô cũng không muốn ở nơi này ân ái đâu!

Anh ngừng đầu, môi ở trên cổ cô, lưu luyến trên môi.

Lâm Lam lui về sau, kéo theo cơ thể của anh nghiêng về phía trước, thoáng chốc đụng vào vách tường phía sau. Anh dùng cánh tay chống đỡ tường, tránh lưng của Lâm Lam đụng vào tường gäch cứng rắn phía sau lưng.

“Em nhớ ra rồi, có người mù mất, nhắm hai mắt dùng sức dụi đại mù, kết quả mờ mắt ra đen lại một mảnh, anh ta liền kinh hoàng la to ‘ A, trời ơi, tôi mù, mù rồi!’ ” lúc này giọng nói của cô vừa mềm mại vừa khàn khàn, cố gắng mạnh mẽ để gây khỏi hài, ngược lại càng thêm buồn cười.

Chính cô cũng cảm thấy lúng túng, liền cười ha ha để giảm bớt không khí.

Hàn Thanh Tùng: “...”

Hai tay anh vẫn kê lót phía sau lưng cô, cơ thể vẫn dán chặt vào cô, môi ở trên tai cô nhẹ nhàng ma sát, giọng nói khàn khàn tràn đầy dục vọng: “Rất buồn cười.”

“Về nhà ăn cơm.” Lâm Lam tận lực cố gắng giữ tỉnh táo, nhưng giọng nói lại bán đứng cô.

Đột nhiên Hàn Thanh Tùng cười nhẹ: “Em sợ cái gì?”

Lâm Lam ưỡn ngực: “Em sợ á? Em sợ cái gì?”

Cảm giác được phần no đủ mềm mại kia đưa đến gần, Hàn Thanh Tùng: “... Vậy thì tiếp tục?”

“Không được, vẫn còn chưa tắm đây này!” Lâm Lam vội vàng đẩy ngực anh ra: “Trở về, trở về ăn cơm.”

Cô cảm giác Hàn Thanh Tùng lui về phía sau một bước, lập tức muốn trượt xuống. Cánh tay Hàn Thanh Tùng đưa ra nhắc cô, dễ dàng nâng cô lên.

“A ——” Lâm Lam sợ hết hồn, vội vàng ôm cổ của anh, hai chân vô ý thức đặt vòng lên eo của anh.

Anh tiến lên một bước lại đem cô dán trên tường, Lâm Lam hoảng sợ không dám động đậy.

“Cục trưởng Hàn, em... Có lời gì từ từ nói?”

Hàn Thanh Tùng vui vào ngực cô, nghe cô liên tục hít thở, nhưng cũng không buông cô xuống, ôm cô đi thẳng ra bên ngoài.

Dưới chân thoáng bị cái gì đẩy một cái, Lâm Lam lại giật mình ôm chặt lấy anh: “Coi... coi chừng té.”

“Té có tôi làm đệm lót.” Anh nói.

Cũng không có ý trêu chọc cô nữa, ôm cô thoải mái đi qua sân đang chứa đầy vật tư lẫn lộn, Hàn Thanh Tùng mới để cô xuống.

Lâm Lam vừa muốn chạy, lại bị anh nắm tay.

Tay anh rất lớn, ấm áp lại mạnh mẽ, nắm tay cô, có thể tạo cảm giác vô cùng an toàn.

Không đợi về đến nhà, chỉ nghe thấy bọn nhỏ la: “Cha, mẹ, làm gì vậy, về ăn cơm nhanh!”

Nếu là lúc bình thường, Lâm Lam tùy ý như không có chuyện gì, nhưng lúc này vừa làm chút chuyện gì đó, cô lại chột dạ, cảm giác, cứ cảm thấy sẽ khiến người nghỉ ngơi.

“Đến rồi đến rồi, la gì đấy, nhanh ăn cơm đi.”

Cô tránh ra từ trong tay Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng nói: “Anh ăn cơm trước hay tắm trước?”

“Trước, ăn cơm trước đi, đói bụng rồi.” Lâm Lam vội vàng đi rót nước rửa tay.

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Vây thì tắm trước khi ngủ.”

Anh nói rất bình tĩnh, Lâm Lam chợt dà, cảm giác, cảm thấy hẳn không phải là ý hữu sở chỉ (lời nói hoặc hành động biểu đạt những gì ẩn sâu trong nội tâm người khác), lại cảm thấy con người cứng nhắc không thú vị kia làm sao có thể sẽ ý hữu sở chỉ, không thể nào.

Vào nhà ăn cơm, bọn nhỏ nhìn hai người bọn họ.

Tiểu Vượng quan tâm nói: “Mẹ, có phải mẹ bị muỗi đốt không? Miệng đều sưng lên.”

Lâm Lam: “!!!”

Cô vội vàng nói: “Không phải không phải, là mẹ mới xé da chết trên môi đấy.”

Thần kỳ xé da chết, lấy cái có này thật là quá nát, cô theo bản năng nhìn sang Hàn Thanh Tùng.

Sắc mặt anh như thường, gương mặt tuấn tú đầy nghiêm túc, có điều ánh mắt mềm mại hơn rất nhiều, lúc thấy cô nhìn qua, ánh mắt anh lập tức quán chặt lấy cô.

Lâm Lam vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

TamVượng nghi ngờ nhìn cô, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Mẹ, có phải mẹ ăn vụng gì không?”

Nó lập tức đứng lên nhìn mặt Lâm Lam.

Gương mặt Lâm Lam thoáng chốc đỏ bừng: “Nói bừa cái gì đấy, đồ ăn đều ở trong nhà.”

Tam Vượng gãi gãi cái trán sọc, “Hắc hắc, con thấy miệng mẹ giống như ăn đồ ăn nóng gì đấy.”

Cmm! Quá thật cả người Lâm Lam đều không ổn. Cô len lén từng mắt nhìn Hàn Thanh Tùng

Anh bình tĩnh ăn cơm, nhưng ánh mắt nhìn về phía cô mang theo ý cười.

Lâm Lam ho khan một tiếng: “Các con làm bài tập xong chưa?”

Nhị Vượng cùng Mạch Tuệ ngồi vững như chuông: “Ồ trường học viết xong rồi ạ.”

Đại Vượng tròn trắng mắt, sau đó nhìn về phía Nhị Vượng, Nhị Vượng trả trở về ánh mắt đã biết rõ.

TamVượng mặt ủ này ề: “Mẹ, mẹ phải nói với thầy giáo, thu hoạch vụ thu rất bận rộn, còn phải đi làm việc, nơi nào còn rảnh để làm bài tập chứ. Thiệt là...” Nó nhìn về phía Tiểu Vượng: “Làm sao em không đến trường?”

Đang vui đầu ăn cơm, Tiểu vượng ngẩng đầu: “A?”

Lâm Lam cảm chiếc đĩa gỗ nhẹ lên đầuTamVượng: “Tranh thủ thời gian làm cho xong bài tập, thi cuối kỳ mà con bị đếm ngược, xem cha con có đánh con không.”

Tam Vượng biến sắc, nhìn trộm sang cha nó, đột nhiên phát hiện miệng cha nó cũng sưng kia? Lỗ tai còn hồng hồng. Chắc chắn cha và mẹ lên lút ăn món gì ngon rồi!

Thật là quá đáng!

Làm người lớn thật là tốt, không cần phải đi học, muốn làm gì thì làm, còn có thể ăn các loại món ăn ngon, cũng không cho trẻ con ăn cùng.

Đùa giỡn nha ~~

Kế tiếp, thu hoạch vụ thu, xây tường, trát tường, sửa sang lại nhà mới, làm bàn giường, đóng gia cụ, một nhà Lâm Lam bận muốn chết.

Hết hai ngày, vách tường đã được xây xong, sự phụ trợ hồ không cần đến nữa, việc còn lại là của thợ mộc. Cửa sổ, gia cụ, cũng phải làm thủ công, xem chừng đến tết Trung thu là có thể gắn cửa sổ lên trang hoàng lại, các gia cụ còn lại có thể từ từ làm cũng được.

Như vậy xem ra, trước tết Trung thu có thể chuyển qua nhà mới, những việc còn lại khi vào ở dọn dẹp cũng xong.

Tết trung thu Hàn Thanh Tùng phải đi lên huyện họp trước, Lâm Lam báo anh đạp xe đạp đi, thuận tiện cũng đi đến xã mua bán trong huyện xem một chút, có thể mua chút đồ gì về mà không cần dùng phiếu hay không.

Lâm Lam vẫn rất thích Hàn Thanh Tùng đi họp hành trong huyện, thức ăn cần tin trong huyện ngon hơn trong công xã, trong thức ăn còn có thịt. Mỗi lần Hàn Thanh Tùng đều mua hộp cơm nhiều thức ăn hơn mang về cho người nhà cải thiện thức ăn, anh còn dùng tiền trợ cấp tổ chức hội nghị mua cho cô bàn chải đánh răng, kem đánh răng, xà bông thơm, kem bảo vệ da.

Lâm Lam cũng tham gia thu hoạch vụ thu, chỉ là không cần ở ruộng ruộng ngô vất vả chịu khổ, cũng không cần đi vào ruộng bông để bị gai đâm vào tay, mà là đi hái đậu phộng. Cô cảm thấy, thời gian này, càng ngày càng có vui sướng đấy.

Lúc hái đậu phộng có người vội vàng kéo bò la ra kéo cây cây ruộng, cây đậu phộng lên, người phía sau sẽ nhặt đậu phộng thành đống, sau đó hái đậu phộng xuống bỏ vào sọt, rồi đem về sân đã chọn phơi nắng.

Advertisement / Quảng cáo

Tốc độ Lâm Lam tách ngô cùng thu bông vài không nhanh, nhưng trút đậu phộng thì cô lại rất nhanh nhẹn, cô tự an ủi không phải mình trốn tránh lao động, cũng không phải lười biếng, mà là có việc có am hiểu có điều không am hiểu nhà.

Trước đó có xã viên phối hợp với đội trưởng, dân binh...mỗi lần không ngừng nhắc nhở: “Không cho phép lấy trộm, không cho phép ăn vụng, phải giữ gìn tài vật của tập thể, chờ vận chuyển đến sân phơi rồi thống nhất phân chia! Hôm nay người nào ăn một hạt đậu phộng, là hủ thẹn nhiều hơn”

Tuy vậy, thật sự xã viên và bọn nhỏ cũng không bỏ lỡ cơ hội ăn vụng.

Một người là dói, trong bụng không có chất béo, ăn nhiều chút vẫn cảm thấy đói.

Một người là thềm ăn nha, đậu phông tươi mới như vậy, nhai một cái vừa ngọt vừa béo, tại sao có thể cự tuyệt được sự hấp dẫn như vậy?

Cho nên hầu như miệng mỗi người đều động, có vài người phụ nữ còn giấu vào trong túi quần.

Lâm Lam không có làm vậy, dù sao từ nhỏ cô đã được giáo dục không được tham lam. Nói sau bây giờ không phải thời kỳ khó khăn như ba năm kia, cả ngày đều đói bụng đến nổi lung lay, cuộc sống nhà cô đã thay đổi, tối thiểu có thể ăn no, tất nhiên cô không làm những chuyện này.

Cô còn cần dặn mấy đứa nhà mình, có thêm thì ăn ở trong ruộng một ít, dù sao tất cả mọi người đều ăn, nhưng cố gắng không lấy mang về nhà.

Mạch Tuệ bị Lâm Lam mỗi ngày tẩy não con gái phải có tư tôn tự ái, con gái phải biết xấu hổ, không thể tham lam. Lúc này trong nhà lại được ăn no, Lâm Lam làm đồ ăn cũng thêm chút dầu, cô bé xem như có thêm, cũng chỉ ăn mấy cái là xong, sẽ không giống mấy đứa trẻ khác hận không được ăn no đến nứt bụng, rồi còn muốn giấu trong túi quần mang về nhà.

Nhị Vương lại ăn hết còn giấu một ít cầm về nhà.

Lâm Lam đã nói với Nhị Vương không thể lấy tài sản công cộng về nhà.

Nhị Vương cây ngay không sợ chết đứng, tập thể lao động, tất cả mọi người đều lấy, mình không lấy thì bị lỗ là làm sao.

“Hon nữa con không lấy, người ta còn cảm thấy con ngu đấy.”

Nhóm xã viên đều nhận định lúc thu lương thực, người người đều sẽ trộm, người nào không ăn vụng sẽ không cảm thấy người đó có tư tưởng giác ngộ cao, ngược lại cảm thấy ngu.

Lâm Lam khuyên Nhị Vương mấy lần, Nhị Vương trong lúc nhất thời không biết nghe ai.

Sau đó Lâm Lam suy nghĩ lại, cảm thấy cũng không có cần thiết bắt buộc Nhị Vương, nó là đứa trẻ có hiểu chuyện, nếu thật sự làm cho nó phản nghịch trong lòng thì cũng không nên. Dù sao đây không chỉ đơn thuần là vấn đề lấy trộm, mà là một vấn đề phức tạp do xã hội nghèo khổ.

Nói thì dù như thời kỳ khó khăn ba năm kia, khi đó một ngày một người chỉ có hai ba phần lương thực, mỗi ngày đều đói bụng đến mức muốn ăn đất, nhìn thấy lương thực cần bàn không quan tâm sau này thế nào, đã nghĩ trước tiên phải lấp đầy bụng rồi nói sau.

Năm đó bác cả nhà mẹ đẻ Lâm Lam, trong nhà đói bụng vài ngày, đội sản xuất thật vất vả chuẩn bị được một ít bã đậu, một nhà được chia mười cân. Bác cả kia vác bã đậu về, kết quả trên đường lại bắt đầu dốc sức liều mạng ăn, về đến nhà lại ăn sạch mười cân bã đậu!

Trong nhà vợ con vừa khóc vừa náo, mẹ già cũng đánh hấn. Cuối cùng, bác cả đó chết. Dĩ nhiên không phải bị đánh chết, mà là ăn nhiều bã đậu, bị trướng bụng mà chết đấy.

Thứ đó vốn là lương thực cứu mạng của cả nhà trong một tháng, đã bị ông một lần ăn sạch, ăn bẻ bụng mà chết làm cho người trong nhà cũng không còn thương tâm. Không thể không nói nạn đói cướp đi rất nhiều thứ.

Khi đó mỗi một lần thu hoa màu chính là một trận đánh ác liệt, nhóm xã viên phải luôn tìm các nhà trộm lương thực. Lúc đó gay gắt hơn bây giờ rất nhiều, không chỉ đầu phụng, lương thực gì cũng bị trộm. Lúc tách ngô thì mình gặm no bụng trước rồi tính tiếp, hái đậu phộng thì không cần phải nói đến.

Cho dù lúc trồng trọt, nhóm xã viên đều len lút nhét hạt giống vào trong miệng, làm cho đám cán bộ đều xuất kỳ chiều, trộn lẫn than đá sỏi sạn, trộn lẫn nước tiểu, cuối cùng thậm chí còn trộn lẫn với nông được. Cứ như vậy, gieo hạt giống xuống đất, còn có thể bị bọn nhỏ len lút cào từng luống (ruộng) từng luống để ăn vụng.

Bây giờ đã tốt hơn hồi trước rất nhiều.

Chỉ có đậu phộng mọi người hiếm lạ, nên ăn vụng hoặc trộm lấy một ít, lúc thu cao lương cần bàn không có ai trộm, cây ngô cũng không còn người gặm ăn sống.

Dựa vào ý nghĩ này, Lâm Lam cảm thấy không cần bắt buộc Nhị Vương không giống với người khác, vẫn là từ từ ảnh hưởng mới được.

Lâm Lam đứng lên tìm xung quanh, nhìn thấy Hàn Thanh Bình dẫn theo học sinh ở bên kia.

Đại Vương đi tách ngô rồi, công điểm cao, Nhị Vương Mạch Tuệ và vài đứa ở chỗ này hái đậu phộng, Tam Vương và mấy đứa nhỏ khác chịu trách nhiệm nhặt đậu phộng rơi xuống.

Lúc này Nhị Vương nhìn về phía cô, Lâm Lam phát phát tay với nó. Nhị Vương cũng gio hai tay lên giang rộng năm ngón tay, làm tư thế đầu hàng với cô.

Lâm Lam biết nó tỏ vẻ mình không có trộm, sạch sẽ. Lâm Lam cười cười, rất vui mừng.

Ngay vào lúc này, đội trưởng đội sản xuất đi tới, chấp tay sau lưng, cầm trong tay một cây gậy thô như ngón út, quát lên: “Lúc trước trộm ăn tôi không truy cứu, bây giờ bắt đầu không được phép ăn, nếu ăn lần nữa tôi khấu trừ công điểm! Đặc biệt là người nào cắt giấu trong túi áo, đều lạng lê lấy ra cho tôi, đừng để tôi tìm được đến lúc đó không còn mặt mũi!”

Ông nói như vậy, người nào cảm thấy thẹn liền vội vàng ngừng lại, nhưng cũng có người không chịu. Lâm Lam nhìn Dư Mọt Từ đang liều mạng nhét vào miệng.

Kể từ khi Lưu Xuân Hòa bị đưa đi nông trường Sơn Thủy lao động cải tạo, Dư Mọt Từ đến phía nam chửi đồng làm âm ỉ, trút hết oán hận, bị Lâm Lam dùng roi mây đánh sau này cũng không dám ra đường nằng chừ nữa. Có điều bà ta cũng không yên tĩnh, cả ngày bắt được cơ hội thì nói xấu Hàn Thanh Tùng và Lâm Lam, ở nhà giống như ăn ba bữa cơm, cứ nhớ đến là mắng. Nhà bà ta cách nhà Lâm Lam rất xa, nghe không được nên Lâm Lam cũng lười để ý đến.

Dù sao bà ta không dám mắng trước mặt, sau lưng thì tùy ý bà ta, ai có thể quản miệng của người khác?

Đội trưởng đội sản xuất nhìn lướt qua: “Đều đếm hết cả rồi, ăn mấy hạt đồ thềm là được rồi. Cũng nhiều đậu phộng như vậy, các người muốn ăn cho chết hả, các xã viên khác còn được chia cái gì? Người ta tách hạt ngô không mệt ả?”

Phần lớn phụ nữ đều cười rộ lên, đều nói không ăn không ăn. Dư Mọt Từ vẫn còn đang ăn, còn nhét vào túi quần của mình.

Mạch Tuệ chỉ vào Dư Mọt Từ là to: “Đội trưởng nói không được ăn, sao bà vẫn còn ăn!”

Dư Mọt Từ kinh ngạc.

Mạch Tuệ: “Nói bà đấy!”

Dư Mọt Từ mắng: “Con nhóc chết tiệt kia, xen vào chuyện của người khác, mày không ăn hả?”

Mạch Tuệ lý lẽ hùng hồn nói: “Bà nói đúng rồi, cháu thật không có ăn. Cháu ăn cơm no rồi mới đến đây. Mẹ cháu nói không được ăn lương thực trong ruộng, mẹ cháu kể đây đều có phần của mọi người, bà ăn một hạt đậu phộng, mỗi gia đình chúng ta đều được chia. Bà ăn nhiều hơn một, người ta lại bị chia ít hơn một phần, không công bằng!”

Đội trưởng đội sản xuất và mọi người nghe được những điều mới mẻ, người đàn bà chanh chua kia còn có thể nói lời như vậy sao?

Có người nhìn qua Lâm Lam

Khoan hãy nói, lần lao động này, cho dù có có chút yếu ớt không chịu đi tách ngô, nhưng lúc thu hoạch đậu phộng, cô thật không có ăn trộm, không lười biếng, rất chịu khó. Không ít người trước đó nghe người khác nói xấu, không có xung đột trực tiếp với Lâm Lam, nên không có thù hận gì.

Lúc này thấy Lâm Lam biểu hiện bình thường, hơn nữa so với người bình thường còn giác ngộ cao hơn, bọn họ có ấn tượng cũng không tệ.

Dư Mọt Từ hưng hăng xì một tiếng khinh miệt: “Già bỏ cái gì, ai không biết nói dễ nghe? Trở thành quan nên đương nhiên biết già vờ già vịn. Con nhóc thói chơi xiếc muốn giẫm lên đầu tao để thể hiện à, làm sao mắt mày chỉ thấy tao ăn?”

Mạch Tuệ giận đến sắc mặt đều thay đổi: “Đội trưởng đều đã nói, miệng bà còn đang nhai, chúng ta đều nhìn thấy.”

Nhị Vương: “Sao miệng của bà lại bần như vậy, chúng ta đều nhìn thấy, chính là bà ăn vụng nhiều nhất! Đúng là lòng tham không đáy!”

Những học sinh khác lập tức làm chứng.

TamVượng: “Chẳng những bà ăn, bà còn giấu, trong túi áo của bà cũng có.”

Dư Mọt Từ mắng bọn nó xen vào chuyện của người khác, nắm lấy cái cuốc dính bùn đi đánh Mạch Tuệ.

Đội trưởng vội vàng quát: “Dư Mọt Từ, bà làm gì đấy!”

Dư Mọt Từ nắm lấy cơ hội muốn đánh Mạch Tuệ một trận cho hả giận.

Lâm Lam chạy vội qua, một phát bắt được cái cuốc trong tay Dư Mọt Từ: “Bà là người lớn, sao lại bắt nạt trẻ con?”

“Nó vu oan tào, đương nhiên tao phải đánh nó, còn nhỏ tuổi không học theo gương tốt, sau này lớn lên sẽ lật trời quái?”

“Vừa rồi bà ăn vụng ở đó, còn già bỏ cái gì?” Lâm Lam không chút khách khí, muốn sau lưng đánh con của cô, một người còn đang ở nông trường lao động cải tạo làm cu li đấy!

Dư Mọt Từ bắt đầu càn quấy, còn nói Lâm Lam ý thế hiếp người, con gái còn nhỏ như vậy đã biết bắt nạt người khác.

Lâm Lam nổi nóng, đi bung một bầu nước: “Có bản lĩnh thì bà súc miệng.”

Mặt Dư Mọt Từ liền biến sắc: “Tao làm gì phải uống nước lạnh.”

Nếu súc miệng thì cái miệng kia đều là nhai đậu phộng nhà ra đều là cặn trắng, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra.

“Không dám thì đừng nói người khác vu oan bà.” Lâm Lam xem thường hừ một tiếng, đem bầu nước thả trả lại.

Mạch Tuệ woa một tiếng: “Mẹ, mẹ thật lợi hại! Đây thật đúng là cách tốt.”

Đội trưởng đội sản xuất cũng đi đến: “Ừ, đúng vậy, sau này cứ như vậy. Nếu tôi nói không được phép ăn, ai còn ăn, liền súc miệng, nhà ra cặn bà trắng thì khẩu trừ công điểm.”

Vừa nói ông liền nói: “Cũng không phải không để cho các người ăn, ăn đủ là được rồi, làm sao lại ăn không ít? Ăn hết sạch thì lấy gì cái gì chia?”

Nhóm đàn bà con gái đều chột dạ, tất nhiên không dám có câu oán hận.

Đội trưởng đội sản xuất còn thật vui vẻ, khen cô nghĩ được cách hay.

Lâm Lam lại không muốn bỏ qua cho Dư Mọt Từ như vậy, cả ngày ở trong nhà chửi đổng, muốn bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu khó nghe, hôm nay lại không thể buông tha, dĩ nhiên không thể bỏ qua như vậy.

Cô lạnh lùng nói: “Mọi người cũng hiểu là ăn mấy hạt cho đỡ thèm, làm sao bà còn trộm? Vẫn nên lấy ra đi, bà lấy trộm những thứ này, mọi người đều có phần cả đấy.”

Đột nhiên Dư Mọt Từ nhảy dựng lên: “Mắt chó mày nhìn người thấp, ai trộm chứ!”

TamVượng: “Trong túi áo của bà đấy.”

Dư Mọt Từ móc hai túi quần cùng túi áo của mình mở ra, bên trong chỉ có đất, không có đậu phộng.

“Các người nhìn, có không hả?” bà ta nhìn thẳng lại đội trưởng, sau đó lại bắt đầu khóc rống: “Làm quan khi dễ người dân mà, ý thế hiếp người, có còn công lý hay không chứ.”

Nhóm đàn bà con gái bên cạnh cũng cảm thấy buồn bực, Dư Mọt Từ chính xác là cất dấu, các cô cũng nhìn thấy, vừa ăn vừa nhét vào trong túi quần giấu đi, làm sao lúc này lại không có chứ?

Lâm Lam cười lạnh một tiếng, tiến lên nắm lấy quần áo của Dư Mọt Từ: “Lục soát túi thôi thì thấy được gì.”

Cô đưa tay chụp tới dưới nách Dư Mọt Từ.

Lập tức Dư Mọt Từ liền trốn: “Mày làm gì thế?”

Hiện tại trời lạnh tất cả mọi người đều mặc áo hai lớp, bên ngoài mặc áo khoác ngắn, lớn tuổi sợ lạnh, thậm chí đều mặc vào áo bông nhỏ. Ăn mặc nhiều, dĩ nhiên giấu đồ cũng không dễ dàng bị phát hiện.

Tay chân TamVượng nhanh nhẹn, bàn tay đến phía dưới vạt áo Dư Mọt Từ, thoáng chốc túm được miệng túi bên trong kéo xuống: “Woa!”

Mọi người chỉ thấy một túi vải căng phồng, sợ ít nhất cũng được ba bốn cân?

Cái này, cái này cũng quá trâu bò rồi!

Cũng có người tức giận, đậu phộng này là tất cả mọi người đều có phần, tại sao để cho bà ta trộm được?

Dư Mọt Từ không nghĩ đến bị phát hiện: “A —— không sống nổi nữa mà!” bà ta ngồi bệt xuống đất lại bắt đầu khóc: “Sàm sỡ, mấy người sàm sỡ mà!”

Tiểu Vượng đang chơi đùa cũng dẫn theo Vượng Vượng chạy đến, hiếu kỳ hỏi: “Cái gì là sàm sỡ?”

Đội trưởng đội sản xuất cả giận nói: “Chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, sàm sỡ cái gì, bà còn ngu biện nữa à.”

TamVượng nháy mắt mấy cái, chỉ vào Dư Mọt Từ la to: “Mau nhìn! Bà ấy có JJ dài quá, thật to kia!”

Mọi người nghe vậy lò mò trong một thoáng, mắt sắc lập tức phát hiện đáy quần Dư Mọt Từ căng phồng thành một đồng thật lớn, cũng không phải...

Lâm Lam “...”

Cô sờ sờ đầu TamVượng, mắt thẳng nhìn này thật là độc.

Dư Mọt Từ không kịp khóc vội vàng giấu, chỉ tiếc lúc này không có mặc quần bông, vì thế thuận lợi làm việc, căn bản đều mặc quần mỏng. Bà ta may túi quần tính toán chỗ may nhưng bây giờ làm sao cũng không giấu được, dù sao trộm quá nhiều đậu phộng mà. Vốn che che dấu dấu cũng không rõ ràng, mới vừa rồi bà ta kích động ngồi xuống, kết quả là bại lộ.

Lâm Lam tóm cổ TamVượng, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn loạn.”

TamVượng: “Mẹ, con không phải cố ý, JJ của bà ấy lớn giống như của cha vậy, thoáng cái con đã nhìn thấy.”

Hiện trường lâm vào yên lặng quỷ dị.

Đột nhiên, bùng lên trận cười vang dội: “Ha ha, ha ha ha ha ha.....”

Ánh mắt nhóm đàn bà con gái nhìn Lâm Lam đều có vẻ cô thật tốt phúc nha.

Lâm Lam “!!!!”

Cái thằng nhóc xúi quẩy này, sao lại hãm hại cha nó rồi chứ?! Cô thật bất đắc dĩ có một đứa nhỏ bị người lớn dụ dỗ ra ngoài tuyên dương tình hình cha mẹ, phải dạy dỗ nó thật tốt mới được.

Cô lôi kéo TamVượng đi qua một bên: “TamVượng, sau này không được nói như vậy nữa.”

TamVượng: “Con nói lời thật mà!” nó còn có chút ủy khuất: “Vay bọn họ luôn được nói, tại sao con không được nói?”

Ở nông thôn không có trò giải trí gì, những người đàn ông tụ tập thường xuyên nói lời thô tục, nhóm phụ nữ có chồng tụ tập cũng nói không ít, thậm chí cụ trong nhà lúc không để ý trẻ con cũng nói lung tung, những đứa thời kỳ trưởng thành, mấy thằng nhóc choai choai lại tụ tập thăm thỉ. Tam Vượng đi theo bọn chúng tham gia náo nhiệt, tất nhiên cũng nghe nói một chút.

Trẻ con nghe cũng không hiểu rõ, nghe người ta nói cái gì đó thì xem thành chuyện thú vị, dường như khoe khoang khiêu khích, nếu như có thể khiến cho cô bé sợ hãi kêu người lớn đến trách mắng, bọn họ càng cảm thấy thích thú.

“Bọn họ nói cũng không được, người lớn nghe được sẽ bị đánh.” Lâm Lam đe dọa nó: “Không cho phép nói nữa.”

Cô lại liệt kê các vị trí riêng tư không được nói, nói ra mọi người chê cười, cha mẹ đánh.

TamVượng chu môi: “Con biết rồi.” phút cuối cùng còn phải nói hạ giọng nói nhỏ: “Bà ấy lớn như vậy, không biết lúc đi tiểu có phải bán xa nhất hay không.”

Bọn họ thích nhất đứng thành một hàng tranh tài người nào đi tiểu được xa hơn.

Lâm Lam cảm thấy vô lực, loại chuyện này có lẽ nên để cha nó đến giáo dục? Dạy dỗ Tam Vượng xong, lúc Lâm Lam trở về, vẫn cảm thấy bốn phía cười nhạo, hâm mộ, ghen tỵ... dù loại ánh mắt. Trong lòng cô gần như muốn điên rồi, có thể tập trung vào chánh sự được hay không! JJ thần kỳ đặc biệt lớn.

Bên kia Dư Mạt Từ không thể không đem cái túi khác lấy ra, có khoảng năm cân đậu phộng, cũng không biết bà ta làm sao giấu được, cũng làm khó bà ta vừa làm việc vừa tìm cách giấu vào hai túi lớn thế này.

“Cái này may là lớn tuổi, nếu trẻ tuổi thì chắc bà già bộ mang thai rồi quá.” Có người châm chọc bà ta.

Lúc này Dư Mạt Từ không mắng chửi người nữa rồi, xám xịt, muốn chạy lại bị người ta tóm trở lại.

Đội trưởng đội sản xuất thờ dài cảm phần nói: “Quá đáng rồi, buổi tối mở họp điểm danh phê bình, nếu không nói rõ ràng, sau này còn không biết thế nào nữa đây.”

Dư Mạt Từ vừa nghe muốn mở họp phê đấu (công khai xử lý tội lỗi) bà ta, bị dọa sợ đến mặt mày biến sắc, vội vàng nói: “Đội trưởng, sau này tôi cũng không dám rồi, không bao giờ dám trộm nữa, không cần phê đấu tôi đâu.”

Đội trưởng đội sản xuất cũng chỉ muốn hù dọa bà ta, mở họp điểm danh phê bình khác với phê đấu, điểm danh phê bình sẽ không đánh cũng sẽ không đổi thành phần.

Dư Mạt Từ lại bắt đầu khóc: “Các người đều có đồ ăn, làm sao chỉ biết phê bình tôi đây chứ, sao mạng tôi lại khổ như vậy, khi dễ người a.”

Nghe bà ta ăn vạ nói năng lung tung như vậy, đội trưởng đội sản xuất lại tức giận: “Không phê đấu, bà sẽ cảm chiêng của đại đội, chính mình vừa gõ vừa nhận lỗi làm của mình.”

Dư Mạt Từ bùm mặt bắt đầu khóc: “Không còn mặt mũi nữa à ——”

Bà ta quay đầu nhìn thấy Lâm Lam, cho rằng Lâm Lam giờ trò quý, cố ý để đội trưởngđội sản xuất nhục nhã mình, báo thù mình nểng bọn họ. Bà ta không tự kiểm điểm sai lầm của mình, nhận định Hàn Thanh Tùng quan báo tư thù, nhận định những cán bộ thôn khác vì lấy lòng Hàn Thanh Tùng mà nhục nhã mình.

Lâm Lam can bản ngay cả ánh mắt cũng lười nhìn bà ta, có thể nói là chẳng thèm ngó đến.

“Đội trưởng, đậu phộng có thể chia ra không?” Có người kêu lên.

Sau khi vận chuyển đến sân phơi đội sản xuất, nó nằm ở phía nam, bọn họ rất ít người có nhà ở thôn phía sau, vừa đến vừa đi, còn phải tốn sức gánh về nhà.

Những thứ như đậu phộng đậu nành này, lương thực nộp thuế không nhiều lắm, cần bán đều là phần của nhóm xã viên, đây cũng là nơi phát sinh chủ yếu nguồn dầu của bọn họ.

Advertisement / Quảng cáo

Một người nói những người khác cũng đều hưởng ứng: “Đúng vậy, phần thế nào.”

Đội trưởng đội sản xuất đối với vấn đề này cũng không có vấn đề, dù sao sớm muộn gì cũng phải phân chia, làm sớm cũng là một phương pháp phân chia.

Chỉ cần giữ đủ lương thực tặng cho đại đội, những cái khác chính là phần của nhóm xã viên.

Tất cả các đội sản xuất đều có kế toán và nhân viên ghi điểm, phái người đi qua bàn cân rồi chuyển qua, nhân viên ghi điểm gọi tên kế toán trông coi cái cân, rồi cân từng đồng đậu phộng, đến phiên nhà ai thì nhà đó chuyển về nhà.

Nhóm xã viên vô cùng trông chờ vào đậu phộng để đem về nhà.

Đầu tiên phân cho nhà Lâm Lam

Có người kêu lên: “Đầu tiên đã phân chia cho nhà cô ấy rồi sao.” Nhất định là bởi vì Hàn Thanh Tùng làm cục trưởng cục công an, dù sao nhà Lâm Lam cũng không phải vào trước, trước kia cũng không được phân chia đầu tiên. Lấy phần trước thì sớm có thể chờ về nhà, lấy muộn có thể phải chờ đến trời tối, bất tiện.

Hơn nữa lấy phần trước nhất định sẽ được phần lớn nhất, tốt nhất, lấy muộn đến lúc đó chỉ còn lại một chút nhỏ bên trong đó chỉ có đất có khả năng là rác nữa.

Nhóm xã viên đều thích chia cho nhà mình trước.

Đội trưởng hô to: “Hôm nay mẹ Đại Vượng cho tôi ý kiến hay, TamVượng lập công lớn, nên chia cho nhà cô ấy trước. Thế nào, có ý kiến?”

Cho nên không ai nói chuyện.

Đậu phộng là thực phẩm phụ, không phải món chính, không có liệt kê định mức khẩu phần lương thực ở đây. Cơ bản đều quy ra số tổng, sau đó dựa theo đầu người trong hộ khẩu để phân chia.Dĩ nhiên cũng phải căn cứ theo công điểmphân chia.

Bây giờ là bốn người làm được sáu phần, quản lý căn cứ theo đó mà phân chia lương thực, dựa theo nhân khẩu chia làm bốn, công điểm chia làm sáu, nhóm xã viên so sánh cũng có thể tiếp nhận.

So với trước kia bảy người làm được ba phần, thậm chí tám người làm được hai phần, bây giờ cũng xem như chăm sóc công bằng cùng giúp đỡ người nghèo. Vừa chiếu cố những nhà có nhân khẩu ít người, cũng chiếu cố những nhà có lao động nhiều để có sự công bằng cho mọi người.

Nếu là tám người làm được hai, nhà nào có nhân khẩu nhiều thì nhà đó chiếm tiện nghi, ngược lại sức lao động nhiều nhân khẩu ít thì bị lỗ là, làm ảnh hưởng đến tính tích cực của nhóm xã viên, làm việc cũng không gắng sức, chẳng muốn nuôi con cho người khác.

Hiện tại rất nhiều thôn vẫn là như vậy.

Nhưng từ trước rất lâu ở thôn Sơn Nhai chính là bốn người làm được sáu, thậm chí có khoảng thời gian còn thực hành hơn ba người làm được bảy, vì đề cao tính tích cực sức lao động của mọi người, tránh cho bọn họ không lao động, làm giảm giá trị tổng sản lượng xuống.

Nhà Lâm Lam có bảy người, chỉ phân chia cho sáu người.

Lúc này Hàn Thanh Tùng đã chuyển nghề, không còn là quân nhân, dĩ nhiên không thể tiếp tục được hưởng toàn bộ công điểm phúc lợi lúc trước của thôn.

Bây giờ anh chuyển nghề làm cán bộ là tất nhiên có tiền lương của mình. Hơn nữa lương thực đầu hộ khẩu của hắn đều có quan hệ ở công xã không còn ở trong thôn, hộ khẩu cũng ở trong huyện thành không ở trong thôn, cho nên Hàn Thanh Tùng không có phần.

Lâm Lam nói: “Đội trưởng, chúng ta có thể thế công điểm hay không, lấy phần của cha bọn nhỏ cũng chia lên trên.”

Từ bên trong đội sản xuất dùng tiền cùng công điểm bỏ sung thì có lợi hơn so với việc dùng tiền ở bên ngoài.

Đội trưởng đội sản xuất tự nhiên đồng ý, đậu phộng đã lấy từ bên trong ra trước, không cần giảm bớt số lượng để chia cho người khác. Như vậy nhà khác cũng không có ý kiến.

Lâm Lam: “Nhị Vượng cùng Mạch Tuệ dẫn theo Tiểu Vượng đi về nhà nấu cơm, Tam Vượng ở chỗ này nhìn, mẹ đi lấy đồ dùng để đựng đậu phộng.”

TamVượng: “Con đi gọi cha và anh cả chứ nhì.”

“Bọn họ còn tách ngô, mẹ đi là được rồi.”

Đang nói, lại thấy Hàn Thanh Tùng từ một phương hướng khác đi tới.

Lúc này trong đội có một người bình thường hay thích đùa bỡn phụ nữ nhà khác, ngoài miệng không biết giữ mồm lại ưa thích nói lời thô tục, người thanh niên đó kêu lên: “Đur Mọt Từ, mau lấy cái túi của bà ra so sánh xem. Tam Vượng, cha nhóc có thật sự lớn như vậy không hả?”

TamVượng đã bị Lâm Lam giáo dục qua, biết không thể ở trước mặt mọi người nói chàm chàm, JJ...vv... lập tức hừ một tiếng: “Dù sao cũng lớn hơn chú!”

Người nọ: “.... Ha ha, thằng nhóc đầu gấu này, nhóc còn chưa thấy qua của chú.”

Vừa nói hắn còn nhìn Lâm Lam một cái, muốn từ trên mặt Lâm Lam nhìn xem có phản ứng gì không.

Có vài người đàn ông ở trong nhà bắt hòa với vợ của mình, không cùng nói chuyện với vợ nhưng ra khỏi nhà, ở trong thôn nhìn thấy các cô gái trẻ hay phụ nữ còn trẻ lại thích cười đùa nói giỡn với người ta. Đường như chỉ cần như vậy là có thể giống như chiêm được lợi gì lớn lắm!

TamVượng cướp lời nói: “Cha con đi tiểu có thể bắn vào mặt của chú!”

Người nọ nghe xong mặt căng ra tím tái, thở phì phì quay người bỏ đi.

Lâm Lam: “TamVượng, nói chuyện cần phải văn minh, không thể thô tục như vậy.”

TamVượng phản ứng nhanh: “A, đúng rồi, con nên nói để cho chú ấy tìm cha con so sánh nhiều lần nhì.”

Lâm Lam ....

Những người khác nghe thấy cũng cười rộ lên.

Lúc này Hàn Thanh Tùng đã bước đến đây, tầm mắt nhìn thấy Lâm Lam, “Nói cái gì đó?”

Lâm Lam vốn không có chuyện gì, chỉ chớp mắt thấy cái túi vải trong tay Đur Mọt Từ, không thể không chế liên tưởng đến cái gì vật không thể miêu tả, thoáng cái đỏ mặt, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt đậu phộng nhà mình, càng không dám nhìn thẳng Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng nhìn cô bỗng nhiên cổ đỏ đỏ, lộ ra vẻ xấu hổ của thiếu nữ, lập tức cảm thấy rung động.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ngủ nhà mới

Edit: Trang Nguyen

Beta: Tiểu Tuyền

Sự kiện JJ lớn không hề giống đi vắng bị phoi bày sự riêng tư như vậy, mọi người ở tại chỗ cười đùa một chút, người trong cuộc thoáng lúng túng đỏ mặt, mọi người cười cười nói rồi qua đi.

Thằng cấp trở thành cuộc chiến của cha, làm cho trong thôn có không ít các gia đình mấy ông bố ở nhà đánh con, mấy phụ nữ oán trách các loại, đầu tiên là từ lúc bọn nhỏ biết nói chuyện, các ông vốn hay nói bậy bạ, JJ lại không lớn bằng người ta, sao bây giờ còn lấy con ra trút giận?

Kết quả hại cô ra cửa gặp phải người nào, người đó lại dùng vẻ mặt cô không nói tới cũng biết, hoặc là cười đầy thâm ý khác, hoặc là bĩu môi bộ dáng như lão đưa chua trăm năm chua lê.

Mặt ngoài Lâm Lam tám phương đều vững vàng, làm bộ giống như không có chuyện gì, trong lòng cũng đã mở ra súng máy tự động bắt đầu bắn liên thanh. Cô lần lượt hỏi thăm đám bọn họ, Đại Vượng không thể nào nói, Nhị Vượng cũng sẽ không nói, chỉ có TamVượng ngay thẳng, bị Lâm Lam tóm lấy thăm vấn.

Vừa hỏi mới biết, thi ra ở trong trường học, các bạn học hết giờ học đều cùng nhau đi về, chạy đến phía ngoài trường học trước chân tường xếp thành một hàng, một hai ba tranh tài xem người nào tiểu bắn được xa nhất. Người thắng cuộc có thể vỗ cùng kiêu ngạo, cuối cùng một thằng nhóc bị chê JJ nhỏ không có khả năng.

Đứa bé kia chịu không nổi đã kích, lại bắt đầu bốc phét cha mình lớn hơn mình bao nhiêu, người lớn lớn, dù sao cũng không thể thua so với mấy bạn học nhỏ được.

Vốn là trò chơi dễ mấy bạn nhỏ cùng lứa tuổi ganh đua với nhau, thằng nhóc đó phá hỏng quy tắc kéo cha mình ra, tất nhiên đứa bé khác cũng không cam chịu thua phía sao, hơn nữa Tam Vượng còn khoa trương, nói cha của tất cả bọn họ cộng lại cũng không lớn bằng cha mình.

Lúc trước mọi người còn không tin, chế cười nó khoác lác, kết quả trải qua chuyện Đur Mọt Từ lấy túi vải trộm đậu phộng, nên bọn họ đều tin.Lúc này ai cũng không tranh thắng được Tam Vượng, cả ngày nó được nâng lên đến trời, những đứa trẻ khác không thiếu về nhà oán trách cha mình tranh không lại, không có vừa dài vừa lớn.

Đàn ông ở bên ngoài cho dù có bao nhiêu uất ức, về đến nhà cũng là nhất gia chi chủ, ở trước mặt vợ con đều là thô hoàng đế, chưa từng gặp phải sự nhục nhã này?Bọn họ không có can đảm đi tìm Hàn Thanh Tùng ganh đua, đành phải tùm lầy đứa nhỏ trút giận, trước đánh một trận, cho chứa tạt nói bậy nói bạ, không được nói lung tung nữa.

Mẹ đứa nhỏ đương nhiên là không vui.

Mà những đứa trẻ con không tham dự vào, không bị phạt trước mặt mọi người, càng vui sướng lẫn vào, tóm được những đứa trẻ lớn miệng cả gan đùa giỡn nói: “Buổi tối cha mẹ mày ngủ, ai ở phía trên?” “Mẹ mày ngoài miệng như lau mặt, cha mày vốn ăn vụng, mày không có nhìn thấy à?” “Mông của mẹ mày có trắng hay lớn hơn mông của bà nội mày không...”

Mọi việc hạ lưu như thế lại nói một cách bí ôi hèn mọn.

Trẻ con hiểu chuyện sẽ mắng bọn họ, mắng nó lưu manh, mách cho chủ nhiệm trị an.

Trẻ con còn chưa hiểu chuyện cũng hùa theo bọn nó mà nói, thậm chí người ta chỉ dụ dỗ cho một viên kẹo, hoặc một con thỏ nhỏ bằng mây tre lá, bắt một con chim ruồi, trẻ con sẽ vui vẻ đem chút chuyện này toàn bộ đều nói ra hết.

Những chuyện kia, cả nhà vài miệng ăn đều chen chúc trên một chiếc giường gạch, thậm chí còn có đắp chung một chiếc chăn, buổi tối lên giường sớm, vợ chồng lén lút làm chút chuyện này thật đúng là không dấu điểm được tất cả các con.

Cho nên, chuyện này nghiêm trọng trở thành nguồn gốc giải trí tốt nhất của rất nhiều đàn ông và phụ nữ.

Lâm Lam không sợ, dù sao cô còn không cùng chân với Hàn Thanh Tùng, cho dù trước kia có mấy lần, tất cả đều là hơn nửa đêm, mấy đứa nhỏ còn nhỏ không có gì ẩn trọng.

Hơn nữa, chắc chắn Đại Vượng sẽ không nói với người khác những chuyện này, Nhị Vượng khôn khéo không chịu thiệt thòi, chỉ có thằng nhóc Tam Vượng này thích náo nhiệt. Cũng may thằng nhóc này chỉ nói cha, vì muốn nghiền ẹp người khác, cũng không liên quan đến cô, càng không thể miêu tả chuyện đó.Hơn nữa đã được cô giáo dục dẫn đó qua, từ lần đó Tam Vượng cũng kiềm chế rất nhiều.

Cho dù như vậy, Lâm Lam vẫn có chút không yên lòng. Dù sao cô chịu sự giáo dục của hiện đại, cảm thấy đây là hiện tượng xã hội, nếu như hướng dẫn không tốt, rất dễ dàng xảy ra vấn đề.

Nói thí dụ như tại sao ở nông thôn dễ dàng xảy ra những chuyện dụ dỗ, cưỡng hiếp... cũng là bởi vì tình chất văn hóa thấp.Có một số việc không có phổ cập giáo dục, nhóm xã viên vừa tò mò vừa sợ sợ. Có người đàn ông không thể không chế bản thân mình, có vài phụ nữ không bảo vệ được mình, rất dễ dàng xảy ra bị kích.

Nếu không thể trong thời gian ngắn phổ cập văn hóa, thì chắc có thể phổ cập một chút vấn đề vệ sinh sinh lý cũng được?

Đàn ông thì do thầy thuốc cùng thư ký và các cán bộ quản lý, bọn nhỏ do trường học quản lý, phụ nữ thì có chủ nhiệm hội phụ nữ, thậm chí còn có thể nhờ thanh niên trí thức có văn hóa đến hỗ trợ.

Phổ cập một chút, để cho mọi người biết sinh hoạt vợ chồng không phải là chuyện thần bí gì, còn phải giáo dục thêm cho nhóm đàn bà con gái biết trong lúc có kinh nguyệt thì cần chú ý những việc gì, đây là vấn đề sinh lý bình thường, không phải thứ đồ bần gi khiến người không thể thấy. Cùng với việc các cô bé phải biết tự tôn tự ái, không thể để cho người khác đụng đến nơi tư mật của mình, càng không thể tùy tiện xảy ra quan hệ không thể miêu tả, để tránh mang thai.

Văng văng.

Cô nghĩ rất chu toàn, ngày hôm sau liền đề nghị với Đồng Hộc Hoa, hi vọng sau khi thu hoạch vụ thu kết thúc thì mời nhóm xã viên để phổ cập giáo dục liên quan đến kế hoạch hóa gia đình.

Đồng Hộc Hoa vừa nghe, cười ha ha: “Lâm Lam à, chuyện này không phải là vấn đề lớn. Cô nói chỉ chút chuyện về hai vợ chồng ngủ, chúng ta phụ nữ mỗi tháng chỉ có chút chuyện này, có gì tốt để giảng chứ?”

“Chu nhiệm, chúng ta biết không có gì tốt để nói, nhưng con gái chúng ta không biết thì sao? Người trong nhà không tiện nói, tội nhỏ không hiểu, như thế không phải dễ dàng gặp chuyện không may sao?”

Cô bé bị đàn ông con trai hèn hạ dụ quan hệ đấy, còn có ở nông thôn cô bé cùng nam thanh niên trí thức trộm tình rồi mang thai, chuyện đó đều không phải là vấn đề sao?

Đồng Hộc Hoa cười nói: “Cho dù có người nói, vậy cũng phải có người nghe chứ.”

Chuyện này còn là chuyện hai vợ chồng tắt đèn ở trong chăn lằm, có thể đem ra trao đổi với vợ chồng người khác sao, lại không thể quang minh chính đại nói ở nhà mình, càng không có cách nào nói với con gái mình. Thật xấu hổ chứ sao.

Nếu có người nói đến tiết mục ngẫu văn đùa hơi tục, bọn họ nghe được còn cảm thấy thú vị. Nếu thật có người muốn đường đường chính chính giảng, mọi người cũng xấu hổ nghe đấy. Thật mất mặt. Con gái càng thêm xấu hổ cho xem.

Đồng Hộc Hoa không đồng ý, đại đội bên kia càng không quản, Lâm Lam cũng biết tạm thời không làm được. Bây giờ cô nói chuyện cũng không còn uy tín, tự nhiên không thể miễn cưỡng, chỉ muốn trước tiên giáo dục bọn nhỏ của mình cho tốt.

Buổi tối tan tằm về nhà, Lâm Lam dẫn theo Mạch Tuệ nấu cơm, Nhị Vương dẫn theo Tam Vương đi nhặt đá tảng để lát nhà mới.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc nhóm lửa, Mạch Tuệ nói với cô: “Mẹ, con nói với mẹ chuyện này.”

Lâm Lam thường xuyên tâm sự với Mạch Tuệ, dường thành thói quen cho cô bé, cho dù muốn đồ gì hoặc có bí mật gì, hoặc là chuyện buồn gì, cũng không được gạt mẹ.

“Con nhìn thấy Thái Hoava Yến Yến trốn phía sau đồng cỏ khô, hai người sờ tới sờ lui, cũng không biết tội nó làm gì.”

Lâm Lam thuận miệng nói: “Có phải bắt rận hay không?”

Lúc này tình trạng vệ sinh không được tốt, trên người người lớn trẻ con đều có con rận, Lâm Lam mất rất nhiều sức lực, vừa xúc thuốc, mỗi ngày đều tắm rửa mới có thể đem nhà mình làm cho sạch sẽ.

Mạch Tuệ lắc đầu, thấp giọng nói câu gì đấy.

Lâm Lam nghe được da đầu tê rần, lập tức nói: “Mạch Tuệ, con cách tội nó xa một chút, xem như không nhìn thấy. Lát nữa mẹ sẽ nói chuyện này với mẹ của hai đứa nhà.”

Mạch Tuệ gật đầu: “Con còn phải đi học còn phải làm việc, còn phải về nhà làm bài tập, bọn họ gọi con, con chưa bao giờ theo chân bọn họ chơi đùa.”

Lâm Lam thở phào nhẹ nhõm, Nhị Vương và Mạch Tuệ ở cùng nhau, có thể giúp đỡ chăm sóc lẫn nhau.

Cô suy nghĩ một chút, cũng không cách nào nói với mẹ của hai đứa nhỏ kia, cha mẹ hai đứa nhỏ kia đều nổi danh đàn ông cột nhà phụ nữ lắng lo, hơn nữa cũng không phải là loại người lương thiện gì. Nếu cô đi nói, đến lúc đó bảo đảm bị cho là hãm hại danh tiếng con gái nhà người ta, nói không chừng còn kết thù.

Có điều Lâm Lam cũng bắt đầu ý thức lưu ý những chuyện này, không chú tâm không biết, vừa để ý liền phát hiện, mẹ ơi, khắp nơi đều là chuyện này.

Trước đó cô chỉ quan tâm việc của chính mình, cho đến giờ cũng không chú ý nhà người ta, lúc này phát hiện bó tay rồi.

Nhà nào đó có con trai quanh năm đều ở bên ngoài, con dâu và cha chồng cấu kết, cái này cũng chưa tính, còn cấu kết với bác của mình cùng với đàn ông khác trong thôn, quả thật không thể loạn hơn. Chuyện này trừ mấy người trong cuộc không biết, hầu như những người khác đều biết chút gì đó, nhưng cũng không thể nào nói với người trong cuộc.

Con gái lớn nhà lên lút với chàng trai nhà nào.

Con gái nhà ai cùng thanh niên trí thức hàng xóm...

Người nào hướng người nào mất qua mây lại...

Các người thật là lằng lơ.

Lâm Lam căng thẳng thật hận không được ngó chừng mấy đứa nhỏ cho thật tốt, tránh cho bọn nhỏ học cái xấu.

Đại Vương đã 11 tuổi, vóc dáng cao như mấy đứa nhỏ mười ba mười bốn tuổi, trong hoàn cảnh mười lăm mười sáu mười bảy tuổi là có thể kết hôn, không may bị dụ dỗ hoặc chính mình nảy mầm xuân, đều dễ dàng gặp chuyện không may. Cô không thể không lo.

Buổi tối ăn cơm Hàn Thanh Tùng nhìn cô một lúc thì ngẩn người một lúc lại sốt ruột, phản ứng đầu tiên chính là cô sợ qua nhà mới cùng ngủ với anh?

Anh không giỏi ăn nói, không thích trò chuyện, có thể bởi vì như vậy, ngược lại người khác đều tránh nói chuyện với anh.

Lúc ở bộ đội, bên cạnh không có phụ nữ, một phòng đàn ông mỗi lúc rảnh rỗi đều nói về chuyện nam nữ này. Dựa theo bọn họ nói, phụ nữ ba mươi như sói bốn mươi như hổ, chia cách với đàn ông thời gian lâu dài, vừa thấy mặt hận không được từng giây từng phút dính chặt với nhau.

Bọn họ thích nhất, là nói: “Mấy cậu biết không, tôi sợ nhất thăm người thân! Không có chuyện gì khác, chính là đóng cửa ở trong nhà mỗi ngày mỗi đêm đều lằm, muốn tôi bỏ sung những ngày không ở nhà, phải nghe theo bọn họ...”

Khi đó về mặt anh cũng lãnh đạm như đang lằm phổi cảnh. Nhớ đến chuyện này, nét mặt anh vẫn lãnh đạm như cũ, ánh mắt lại không tự chủ bay qua Lâm Lam. Cô không nên sợ anh.

Lúc này Lâm Lam đột nhiên nhìn sang đây, nhìn chăm chăm vào anh.

Về mặt Hàn Thanh Tùng vốn lãnh đạm, tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được từ từ nhu hòa: “Sao?”

Lâm Lam cười cười: “Bàn với anh chút chuyện chứ sao.”

Hàn Thanh Tùng: nếu là chia phòng ngủ thì không cần bàn nữa.

“Nói.”

“Anh biết chuyện hai ngày này chứ.”

Hàn Thanh Tùng: “Chuyện gì?”

Trên mặt Lâm Lam có chút mất tự nhiên, anh lại không biết? Không biết làm sao nói chuyện đây, không thể vui sướng mà nói chuyện phiếm rồi.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Hàn Thanh Tùng: “À, em nói thẳng nhóc TamVượng hả?”

Lâm Lam cười cười, gương mặt có hơi hồng.

Hàn Thanh Tùng nhìn cô, gật đầu: “Trở về anh đánh nó một trận.”

Lâm Lam: “... Không, không phải nói để đánh con”

Được rồi, lúc này nếu là thầy giáo hoặc bác sĩ hoặc công an, cô có thể bình tĩnh không chút gợn sóng nói ra chuyện này, sau đó bảy giờ nên làm cái gì, một hai ba bốn năm liệt kê rõ ràng.

Nhưng người trước mắt này là Hàn Thanh Tùng, có hai ba lần quan hệ nam nữ với cô, thật đúng là không tiện mở miệng.

Mặc dù cô tự động xuyên vào nhân vật mẹ già, nhưng không thể tự nhiên tiến vào mối quan hệ vợ chồng già, trước mặt đối phương có thể thần nhiên nói năng thẳng thắn hoặc tùy ý đánh rắm này kia. Chính xác mà nói, bây giờ cô đang ở giai đoạn có hảo cảm, thích, mập mờ.

Ngại ngần chứ sao.

Hàn Thanh Tùng có chút không rõ ý của cô, nghi ngờ nhìn cô. Anh vốn mang vẻ mặt nghiêm túc, lúc nghi ngờ càng thêm chuyên chú, hơn nữa đôi mắt đen sâu trầm tĩnh, biểu cảm càng thêm lạnh lùng.

Lâm Lam nhìn anh, anh nói xem bộ dạng anh tuần cẩm dục như vậy, thật không thích hợp nói chuyện chính sự, vẫn là tự mình giải quyết.

Mặc dù Lâm Lam chưa nói rõ ràng, nhưng Hàn Thanh Tùng chó ngáp phải ruồi, suy đoán Lâm Lam muốn anh dạy dỗ bọn nhỏ, lại không muốn đánh. Anh cảm thấy thẳng nhóc phá phách đó thiếu dạy dỗ, tại sao có thể không đánh? Có điều nếu Lâm Lam không muốn anh đánh, đoán chừng sợ Tam Vượng còn nhỏ như vậy chưa từng bị đánh, anh phải đi tìm Hàn Thanh Bình nói một chút.

Cục trưởng Hàn vừa đến chỗ đó mà đứng, cũng không cần nói ra chân tướng gì, tất nhiên người khác tự bắt đầu bỏ não, dốc sức muốn làm chuyện này.

Cho nên anh chỉ nói một câu thẳng nhóc ngu ngốc Tam Vượng, Hàn Thanh Bình liền hiểu ngay chuyện gì xảy ra: “Thanh Tùng,cậu yên tâm, để tôi giáo dục em ấy.”

Cục trưởng Hàn gật đầu: “Thầy giáo, đứa nhỏ giao cho thầy, không nghe lời cần đánh cứ đánh.”

Hàn Thanh Bình cười đáp ứng, cục trưởng Hàn thật có khí thế, rất uy nghiêm, khí phách của đại tướng!

Hàn Thanh Tùng chó ngáp phải ruồi, Hàn Thanh Bình hiểu rõ ý nghĩ, bắt những đứa nhỏ quây phá kia xếp thành một hàng, dạy dỗ thật tốt một trận.

“Thỏ nhưng không được thỏ tục, các con vẫn là học sinh sao? Cả ngày đi tiêu lại muốn thách thức nhau, người nào chìm lớn chìm nhỏ, sau này để thầy nghe thấy người nào nói đi tiêu này kia nữa, người nào nói chuyện ngu ngốc gì đó, thì chép sách giáo khoa mười lần cho thầy, tất cả các bài học phải học thuộc lòng cho xong! Làm không xong, thiếu một chữ thì đánh một cây thước!”

Ngày thường Hàn Thanh Bình rất ôn hòa, lúc nổi giận trong giờ học, ngay cả chính anh ta cũng thấy sợ!

.....

Đảo mất tết Trung thu.

Buổi sáng Hàn Thanh Tùng đi một chuyến đến công xã, đang phát phúc lợi tết Trung thu đây.Cơ quan cùng các đơn vị quốc doanh, lúc này đều có phúc lợi các ngày lễ.

Dựa theo cấp bậc, Hàn Thanh Tùng được phát hai cân đường trắng, hai cân mứt táo lớn, năm cân quả táo, hai cân bánh Trung thu, mặt khác còn có mười cân bột mì, hai cân dầu.Ngoài ra còn phát những phiếu khác, cấp bậc của anh được phát chính là bình nước nóng có tráng men cao cấp, có thể mua thêm một bình nước nóng, một cái thau tráng men hoặc hai hộp com tráng men.

Tôn Trác Văn và Hoàng Vi Trung không có bình nước nóng, chỉ có vật phẩm tráng men. Có điều bọn họ không cần, đã làm nhiều năm, bình nước nóng đã sớm có.

Không chỉ những thứ này, cuối mỗi năm còn có thể phát phiếu các vật phẩm lớn như: phiếu xe đạp, phiếu đồng hồ đeo tay, phiếu radio, phiếu máy may. Chẳng qua những vật này không phải ai cũng có. Một phần dành cho nội bộ cán bộ sử dụng, một phần lấy ra làm phúc lợi cho công nhân viên, phần thưởng cho công nhân viên tiên tiến.

Lúc cuối năm, Hàn Thanh Tùng mới có thể được phân chia như vậy.

Thời điểm Hàn Thanh Tùng đi đến xã mua bán, cũng có chút do dự giữa việc chọn mua hai hộp com tráng men hay một cái thau tráng men, bởi vì đều là vật trong nhà cần.

Trong nhà, thau rửa chân bằng sành bị Tam Vượng động tay động chân làm rớt một cái, mặc dù Lâm Lam không trách nó, nhưng không tránh được tiếc nuối, còn oán trách với Hàn Thanh Tùng cái thau đó không bền chút nào.Mặt khác trong nhà chỉ có một hộp com tráng men.Nghĩ như vậy vẫn nên mua cái thau, vạc uống trà có thể có một cái, anh đi làm dùng hộp com đựng nước uống cũng không có gì.

Mua bình nước nóng và thay, anh lại lấy phiếu định mức thực phẩm phụ phẩm mỗi tháng của mình đi mua đồ: nửa cân đường trắng, nửa cân muối, một cân bánh Trung thu, một cân táo đỏ, nửa cân nấm mèo. Bọn họ có định phiếu thực phẩm phụ phẩm, đa số là mua đường, trứng gà, điểm tâm... trong nhà có trứng gà, Hàn Thanh Tùng đã hỏi Lâm Lam lấy trứng gà đổi thành táo đỏ và nấm mèo. Còn lại anh mua cho Lâm Lam một bao nấm tuyết.

Táo đỏ nấm tuyết nấu nước ngọt, chỉ sợ ở trong huyện cũng là thức uống không tệ.

“Cục trưởng Hàn, lần trước ngài mua khăn lụa, người trong nhà có thích hay không vậy?” Khâu Đồng Mai nhìn anh hồi lâu, khi thấy anh mua nấm tuyết liền mở miệng hỏi thăm.

Các cô cũng không ngờ cục trưởng Hàn người nhà quê lại sáng sủa như vậy, vóc dáng cao cao, thân hình cao ngất, mặc dù là người lãnh lĩnh đậm đậm, nhưng ngược lại càng khiến anh thêm tuấn lãng, có một loại cảm giác anh tuấn quyền rũ động lòng người.

Cô chính là không nhịn được muốn trêu chọc anh, xem anh là người lãnh đạm có thể lộ ra thần sắc ôn nhu với mình hay không.

Hàn Thanh Tùng đem những vật vừa mua cất vào trong túi đeo: “Rất thích.”

“Ồ đây chúng ta còn có đồ thích hợp nữa này, ngài có muốn xem một chút hay không, không cần phiếu!” Khâu Đồng Mai hất bím tóc của mình lên, lại lấy ra một hai đôi vớ màu trắng, một đôi giày da trâu màu đỏ, một đôi giày da heo màu đen, còn có vài món áo lót của phái nữ.

Hiện tại ở nông thôn phụ nữ cần bán không mặc áo lót, chú ý thì mặc thêm chiếc áo ba lỗ, không chú ý thì cứ chân không ra trận.

Cô mang những thứ đó lên, khẽ nghiêng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Hàn Thanh Tùng.

Anh không có gương mặt nhìn cô, tầm mắt rơi vào những vật phẩm kia, đối với cô cũng không khác gì chợ bán thực phẩm bên cạnh. Khâu Đồng Mai có chút mất míc.

Hàn Thanh Tùng xem một chút, nhường nhường mày, không cần phiếu? Giày da trâu đắt hơn giày da heo, hai đôi vớ trắng xứng với giày da lúc này là tuyệt phối, cô ấy mặc chắc chắn đẹp mắt, chính là giá tiền cao, khẳng định có không vui. Cuối năm cũng có thể mua. Giá cả áo ba lỗ kiểu nữ không mắc.

Hàn Thanh Tùng cũng không chạm đến, chẳng qua là nhìn, áo ba lỗ kiểu nữ màu xanh nhạt ngắn hơn so với kiểu nam, đoán chừng dài không đến rốn, phía trên dây lưng hơi thò một chút, ở giữa có bốn nút áo có thể tăng giảm. Cũng không biết là tăng giảm ở phía trước hay phía sau.

Hắn hỏi: “Cái này có lớn nhỏ không?”

Lưng áo ba lỗ kiểu nam có phân mã số lớn nhỏ, giống như anh sẽ mặc mã lớn nhất, bởi vì vóc dáng cao.

Khâu Đồng Mai cười nói: “Cục trưởng Hàn mua không ít, ký hiệu lớn nhỏ cũng biết đây.” Cô lấy một chiếc áo ba lỗ lên, loay hoay một chút, chỉ vào hai bên giải thích cho hắn: “Ngài nhìn xem, nơi này muốn phân lớn nhỏ.”

Hàn Thanh Tùng nhớ đến hai luống mềm mại no đủ kia của Lâm Lam, chắc là phải lấy lớn.

“Ờ lớn.” Hắn nói.

Khâu Đồng Mai nhìn hai tai anh đỏ lên, trái tim mình cũng đập dồn dập, không khác lắm muốn đem chiếc áo ba lỗ kia đặt lên ngực mình khoa tay múa chân.

Bên kia Vương Tuệ Quyên nhìn thấy, lập tức đến đây, một tay gạt áo ba lỗ xuống: “Đưa cục trưởng Hàn mã lớn nhất.”

Khâu Đông Mai mới tỉnh hồn lại, vội vàng cầm mã lớn nhất nhét vào trong tủ trưng bày, gương mặt nóng lên.

Hàn Thanh Tùng cũng không lưu ý, một làn mưa hai áo ba lỗ, một màu xanh nhạt một màu trắng nhạt, cắt vào, sau đó đi.

Anh vừa đi, Vương Tuệ Quyên đẩy Khâu Đông Mai một cái: “Cô uống thuốc mê rồi?”

Khâu Đông Mai cắn môi, thấp giọng nói: “Ai biết anh ta, lại không biết xấu hổ như vậy chứ.”

Lúc này nếu như thanh niên nam nữ không phải nói chuyện yêu đương thì đứng gần nhau nói chuyện cũng sẽ đỏ mặt. Hơn nữa những người làm lính kia, bởi vì rất ít tiếp xúc với phụ nữ, nhìn thấy phụ nữ nói chuyện cũng sẽ không để ý. Ai biết anh chẳng những không e lệ, còn đến mua nệm y cho vợ nữa chứ. Hơn nữa anh ta... không phải anh ta nhìn bộ ngực của mình rồi mới nói muốn mua cỡ lớn sao? Không phải anh ta có ý gì với mình đó chứ? *(Xì, bị bệnh ảo tưởng rồi, cần chữa gấp)*

Vương Tuệ Quyên chọc vào trán cô một cái: “Người ta không biết xấu hổ? Tôi thấy cô không biết xấu hổ thì có. Để cho xã trưởng biết, xem có hợp phê bình cô hay không.”

Khâu Đông Mai vội vàng lời kéo cô: “Chị Tuệ Quyên, chị, chị đừng nói lung tung, em không có.”

Nói tới nói lui vẫn là không nhận được mượn cơ đi ra ngoài muốn nhìn xem thư Hàn Thanh Tùng có ở bên ngoài hay không, có lẽ anh đang đợi mình đây? Sau đó cô đi ra ngoài lại không thấy bóng người, trong lòng rất buồn bã.

Hàn Thanh Tùng đã đi đến tổ giặt mớ, làn này anh dự tính mua hai cái móng heo cùng một cái đuôi heo, mặt khác tháng tám anh còn nữa cần thịt, cũng cắt lấy về, thuận tiện mua thêm một chút xương.

Bộ trưởng Triệu đem phần tháng bảy cũng chia cho anh, bỏ sung phiếu thịt lần trước.

Lâm Lam báo hôm nay tết Trung thu, hơn nữa hôm nay bọn họ chính thức chuyển đến nhà mới, phải ăn mừng một bữa, cho nên muốn mua nhiều thịt một chút, không có thịt, xương cũng được.

Lần này vận may tốt, trừ dự tính, anh còn mua được một miếng gan heo, một miếng lớn huyết heo.

Nhưng thật ra tổ trưởng tổ giặt mớ cô ý giữ lại cho anh, dù sao bán cho ai cũng là bán, bán cho Hàn Thanh Tùng giá tiền cũng giống như nhau, còn có thể giữ mối quan hệ tốt. Sau khi mua xong, Hàn Thanh Tùng lại đi một chuyến đến chỗ quán lý lương thực, anh muốn đi lấy hai cân rượu lẻ cùng xì dầu.

Rượu và xì dầu có lẽ được xem như là thực phẩm phụ, bình thường đều bán ở xã mua bán, ở công xã bọn họ từ sáu tháng cuối năm đã bắt đầu đổi thành lương thực ở chỗ quán lý. Cho dù người nào bán, nhóm xã viên cũng không có ý kiến, chỉ cần không tăng giá là được.

Sau khi mua xong, hắn bỏ đồ vật vào sọt, cột ở chỗ ngồi phía sau xe đạp, đi thẳng về nhà.

Lâm Lam dẫn theo TamVương Tiểu Vương ở nhà thu dọn đồ đạc để dọn nhà, Đại Vương đi tách ngô, Nhị Vương cùng Mạch Tuệ đi nhặt bông.

“Có thịt này, tối nay cái thiện thức ăn trên bàn rồi.” Nhìn Hàn Thanh Tùng chở nhiều đồ như vậy trở về, Lâm Lam thật vui vẻ, vội vàng chạy đến hỗ trợ tháo xuống.

Tiểu Vương dẫn Vương Vương ngửa đầu nhìn xe đạp: “Ăn thịt vụn.”

Trước đó, nửa cân thịt kia thật không lãng phí chút nào, sau này có nửa bát thịt vụn, Lâm Lam đều cho bọn nhỏ ăn, bọn nhỏ đều nhớ kỹ mùi thơm đấy.

“Buổi tối liền nấu cho các con ăn.” Lâm Lam điểm lên chớp mũi bé một cái: “Để con trai nhỏ của mẹ ăn nạp nạp ra.”

Vương Vương: “Gấu gấu gấu ~”

“Cho mấy uống nước canh thịt.” Lâm Lam dùng chân đá nhẹ vào Vương Vương.

Nó đã trưởng thành trở thành một con chó nông thôn Trung Hoa có màu lông xinh đẹp, vẻ ngoài vô cùng thật thà, thậm chí có cảm giác mạnh mẽ giống như Tiểu Vương.

Hàn Thanh Tùng: “Trước chuyển đồ dùng nấu cơm cùng đi ngủ, những cái khác để anh trở về chuyển qua.”

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam đồng ý, nói chờ ăn xong bữa cơm trưa sẽ đem nồi niêu dãi qua, buổi tối mới nấu cơm ở nhà mới.

Hàn Thanh Tùng giúp cô khiêng đồ, Lâm Lam vội vàng nói: “Anh bắt đầu làm việc trước, tự em làm được.”

Sức lực anh lớn, nếu như cùng người nhà ôm việc dễ làm, cho dù bây giờ cũng có thể kiếm thêm được mười mấy công điểm đấy. Bình thường vào mùa hè, thời điểm khẩn trương bận rộn thu hoạch vụ thu, trong đội vì khích lệ nhóm xã viên phải cố gắng làm việc làm việc, cũng sẽ phân công công việc, quy định rõ ràng bao nhiêu công điểm để cho nhóm xã viên đi nhận việc, làm xong có thể lấy công điểm. Chỉ cần có sức lực, nắm chắc giới hạn thời gian làm xong việc trong đội, cần bán cũng sẽ đi nhận lãnh, lúc này so với công điểm cố định tự nhiên nhiều hơn.

Hàn Thanh Tùng liền để đồ xuống, để tự cô thu dọn.

Lâm Lam nhìn có táo đỏ, lấy một nắm cho TamVương cùng em trai ăn, còn cô đem đồ vào trong nhà thu dọn.

Hàn Thanh Tùng cũng đi theo vào, lấy áo ba lỗ đưa cho cô.

Lâm Lam:..... anh lại mua áo lót cho cô!

Cô đưa tay muốn nhận lấy, anh lại không buông tay, cô gương mặt chống lại ánh mắt nóng rực muốn thiêu cháy người khác của hắn.

Lâm Lam: “..... vợ chồng già đấy.” Anh làm như gì thế, dường như giống như thanh niên nam nữ nói chuyện yêu đương, cũng quá... muộn rồi đấy.

Ánh mắt Hàn Thanh Tùng u ám, hồ hấp đều trở nên dồn dập, hai tay men theo phía trên chống xuống lu vẩy cô vào trong ngực.

“Buổi tối.....” giọng nói anh trầm thấp: “Chúng ta ngủ ở phòng phía tây.”

Lâm Lam giống như tiếng muỗi vo ve ứng phó anh, tại sao anh chỉ nhớ thương chút chuyện này chứ?!

Hàn Thanh Tùng cúi đầu hôn lên môi cô: “Anh đi làm việc đấy.”

“Hai người ở đây ăn vụng gì đấy!” Vừa lúc Tam Vương từ bên ngoài đi vào, kêu lên một tiếng.

Lâm Lam vội vàng lấy một nắm táo đỏ nhét vào trong miệng Hàn Thanh Tùng: “Cha con muốn ăn táo đỏ, ha ha, ăn táo đỏ, nhanh làm việc đi.”

Cô đẩy Hàn Thanh Tùng, ra hiệu anh mau mau đi lên làm việc.

Bàn tay to của Hàn Thanh Tùng dừng lại sau lưng cô, sắc mặt như thường nói với TamVương: “Nghe lời mẹ con.” Nói xong anh đi.

TamVương chạy vào trong nhà: “Mẹ, có phải cha con ăn vụng món gì ngon không?”

Lâm Lam cố gắng hết sức duy trì vẻ mặt bình tĩnh: “Không có đâu, chỉ ăn táo đỏ.”

TamVương: “Vậy mẹ ăn vụng rồi?”

Lâm Lam: “.....”

Có thôi hay không!

“Mẹ cũng không có.”

“Vậy sao mặt của mẹ hồng hồng như vậy? Lỗi tại cha con cũng đó.”

Lâm Lam suy nghĩ kiên quyết không thể như vậy, sau này phải lập ước pháp tam chương với Hàn Thanh Tùng, tuyệt đối tuyệt đối không thể thân mật vào ban ngày, tránh bọn nhỏ hiểu lầm, ảnh hưởng không tốt. Mặc dù TamVương không nói bộ phận riêng tư nữa, nhưng lòng hiếu kỳ của trẻ con rất nặng, có đôi khi tò mò với cái gì đó liên thích nhìn chăm chú, ngàn vạn lần cũng không thể để nó thấy cái gì.

Cô vội vàng lấy một chén nước đường trắng, gọi TamVương và Tiểu Vương đến uống.

TamVương cười hi hi: “Me hồi lộ con đây nhì, yên tâm, con sẽ không nói với bọn anh cả hai người ăn vụng đường.”

Lâm Lam con muốn uy hiếp mẹ thế nào mới bỏ qua lời bịa đặt của con hả?

Cũng may TamVương còn nhỏ, trừ ăn chính là chơi không hiểu nhiều, lập tức lực chú ý đã bị nước đường hấp dẫn.

Lúc buổi trưa, sau khi ăn cơm xong Hàn Thanh Tùng bảo Lâm Lam đem nồi chuyển đến nhà mới, nhà mới trên cơ bản đã thu dọn xong, người có thể vào ở, còn lại một ít đồ lặt vặt có thể từ từ hoàn thiện.

Lâm Lam đem chăn, mền, quần áo, thau... những vật nhẹ nhàng này đều dời qua, nhà cũ chỉ còn lại những vật to lớn như lu, chậu...

Đứng ở trong sân đánh giá nhà mới của mình, tâm tình Lâm Lam khoan khoái dễ chịu bội phần.

Tường đỏ mái ngói, gạch mới quét vôi, xi măng, để ngăn ngừa thấm nước. Nóc nhà có mái ngói, giữ ẩm lại bền chắc, sau này cũng sẽ không sợ bị mưa dột, an toàn xinh đẹp, ở bên trong một đám nhà cỏ tường đất đen thùi, đúng là hạc giữa bầy gà, đặc biệt dễ gây sự chú ý của người khác.

Nền móng ba gian phòng khách nâng lên nửa mét, như vậy có thể dự phòng lúc mưa to nước chảy ngược vào nhà. Ở bên cạnh phòng phía tây còn giữ lại một gian phòng, sau này có thể làm thêm một gian phòng xếp.

Tường bao chung quanh nhà cùng với phòng phía nam, nhà vệ sinh đều dùng gạch xanh kết hợp với đá tảng, cũng thật chỉnh tề ngay ngắn vô cùng dễ nhìn.

Cửa sân ở góc Đông Nam, đi vào bên phải có vách tường ngăn trở bên ngoài nhìn trộm, có một đường nhỏ trải đá đi vào.

Phía trước tường phía nam là một căn phòng nhỏ, dùng để chứa cỏ, các loại dụng cụ hỗn tạp, bây giờ chồng chất một đống dụng cụ bằng gỗ. Góc tây nam là nhà vệ sinh cùng một chuồng lợn đá tảng, không chân heo, tạm thời nuôi gà vịt.

Không có mái hiên, cho nên sân nhỏ rất trống trải, hai bên lối đi có thể trồng các loại hoa hoặc rau.

Chân tường, trước nhà cũng để lại các vị trí trồng cây, chờ mùa xuân năm sau có thể trồng cây ăn quả yêu thích cùng cây làm củi.

Ở nông thôn, bình thường đều thích trồng trong sân các loại cây như: cây lựu, cây hạnh, cây táo, cũng thích trồng các loại cây dùng làm củi như: cây hoè gai, quốc hòe, cây ngô đồng. Hơn nữa nhà có con cháu thành đàn, trồng cây xuống, chờ con gái lớn chặt cây làm giá cụ cưới vợ hoặc làm đồ cưới đều được.

Dù sân nhỏ có lớn cỡ bàn tay, nhóm xã viên cũng không bỏ lỡ không lãng phí một chút nào, cơ bản đều phát huy giá trị lớn nhất.

Bước vào trong nhà, độ cao gian phòng rộng rãi, vừa thông đến đáy, ở giữa không có những cây cột trụ khác chống đỡ. Không giống có vài nhà, vì muốn có độ sâu lớn thêm một chút, có thể bày bàn ở phía nam để giường ở phía bắc mà ở giữa cần thêm cây cột chống đỡ.

Có điều cứ như vậy chỉ một cái cột ở phòng khách, cũng tiêu tốn của cô hết 1.900 đồng rồi, nói thật rất đắt rất quý đấy.Có thể thấy cho dù thế nào, xây một ngôi nhà tốt cũng không dễ dàng đâu.

Duy nhất có thể tiết kiệm chính là sức lao động giản đơn của nhân công, không cần ra tiền công, cũng không cần bao cơm, những thứ này sau này nhà mình dùng sức người trả nhân tình cho người ta.

Đĩ nhiên, cô và Hàn Thanh Tùng yêu cầu khá cao, xây nhà cao rộng rãi, nếu như nhỏ một chút thì có thể tiết kiệm rất nhiều gạch ngói và gỗ. Dù sao gỗ trong vòng mười năm này quý hơn rất nhiều so với mười mấy hai mươi năm sau, thậm chí ba năm sau giá tiền đã tăng lên gấp bội đấy.Nếu xây một ngôi nhà nhỏ, thật ra sân nhỏ này không cần đến một ngàn viên gạch, tám chín trăm viên cũng đủ rồi.Nhưng theo quan niệm dùng tiền của Lâm Lam làm sao có thể tiết kiệm được, nơi này không chênh lệch lắm vậy thì làm lớn chút, cái kia không khác lắm vậy thì làm tốt hơn chút, cứ hai tốt như vậy, dĩ nhiên là chỉ vượt kế hoạch nghiêm trọng.

Vốn Hàn Thanh Tùng dự tính một ngàn viên gạch là đủ,lại bị Lâm Lam lấn vào giữa cứ như vậy xong hết.

Tóm lại mặc dù tốn nhiều tiền, nhưng Lâm Lam đối với ngôi nhà này vô cùng hài lòng, dù sao ở niên đại không cho phép làm ăn, cũng không cho thành lập xí nghiệp tư nhân, có tiền nhất định phải cải thiện hoàn cảnh sinh tồn.

Về điểm này, Hàn Thanh Tùng đã giúp cô lo liệu, cô rất cảm kích.

Cô trong trong ngoài ngoài bận việc đến trưa, nhìn xem sắc trời không còn sớm liền vội vàng chuẩn bị cơm tối.

Lười nhõ lỏng ở móng heo và đuôi heo, cô để lên bếp hơ qua lửa, nấu nước rửa sạch máu, rửa nước nóng rồi lại rửa qua nước lạnh, sau đó bỏ vào nồi cho thêm dầu tỏi vào tiếp tục nấu. Sau khi sôi hạ lửa nhỏ lại, đợi không kém lắm thì lấy một phần thịt và nước canh ra, giữ lại ăn từ từ, phần còn lại cho thêm khoai tây bí đỏ các loại... sau đó dùng nồi bên cạnh tiếp tục nướng bánh ngô.

Mùi thơm kia, quả thật muốn bay đến năm năm

Tam Vương thêm ăn nôi nào cũng không đi, liền đứng ở trước bếp vừa giúp Lâm Lam nhóm lửa, vừa chày nước miếng.

Lâm Lam nhìn nó khỏe mạnh kháu khỉnh như vậy, dưới ánh lửa vết sẹo hình trăng lưỡi liềm trên trán càng làm người khác chú ý, nếu đen thêm chút nữa thì đúng là tiểu Bao Công rồi. Cô mềm lòng, liền thiên vị cho TamVương cùng Tiểu Vương.

Cô cắt một miếng gan heo, cắt thêm một đoạn đuôi heo, lật thịt cùng da xuống, xương cốt ném lại vào nồi nấu lại, sau đó gỡ tỏi làm nước chấm, để hai đứa nhỏ chấm ăn.

Tiểu Vương cầm lấy một miếng gan heo trước đưa đến miệng Lâm Lam nhét: “Mẹ ăn.”

TamVương cười hi hi, lấy đuôi heo vừa nhét vào trong miệng ra: “Mẹ...”

“Mau ăn đi, ở đây mẹ cũng có đây này.” Lâm Lam cười cười.

Tam Vương lại bắt đầu ăn.

Thằng nhóc này lượng cơm ăn rất lớn, đứng thấy chỉ mới bảy tuổi, mà ăn còn nhiều hơn so với Mạch Tuệ chín tuổi.

Lâm Lam míc cho bọn nhỏ một chén lớn canh thịt và bánh bột ngô, Tiểu Vương ăn hai miếng, phần còn lại toàn bộ đều do TamVương ui a! Hít hà mà uống sạch.

“Các con ở nhà ăn thịt, sau này mẹ cho anh chị ăn, các con cũng không được gan tị, biết không?”

Mặc dù Lâm Lam chịu thiên vị cho bọn nhỏ, có mấy lời cũng phải nói rõ ràng, mẹ có thể thiên vị cho bọn nó, sau này cũng làm cho anh chị, thứ tốt đều có phần, cũng không phải chỉ có bọn nó mới có thể hưởng thụ đãi ngộ này.

Bây giờ tội nhỏ còn nhỏ, chính là trang giấy trắng, người lớn dạy dỗ thế nào thì bọn nhỏ sẽ trưởng thành như vậy.

Lâm Lam cũng chưa từng nuôi dạy trẻ con, có điều có được đám bạn thân truyền thụ quan niệm nuôi dạy con cái, cùng với những điều cô biết khi sống cùng cha mẹ, họ hàng thân thích, cha mẹ bọn họ... từ nơi đó quan sát học tập để phân biệt lối sống sinh hoạt rồi áp dụng mà thôi.

Ví dụ như mẹ cô trọng nam khinh nữ, bây giờ cô liền nhắc nhở bản thân, tuyệt đối không thể trọng nam khinh nữ.

Ví dụ như mẹ chống bà Hàn thiên vị, cô lại nhắc nhở mình tuyệt đối không thể thiên vị, con cái nghe lời thì cưng chiều, con cái nghịch ngợm thì cũng không có thể ghét bỏ. Chăm sóc con nhỏ, cũng không thể không chú ý đến tâm tư tình cảm của con lớn.

Tuy ĐạiVương có chút nghiêng ngả, nhưng cuối cùng vẫn chưa sai lệch hoàn toàn, cô thật lòng đối với nó, có tin tưởng nó cũng có thể cảm nhận được.Mặc dù bây giờ nó còn trốn học, đối với cô cũng không còn kháng cự như vậy nữa, còn muốn thay cô làm việc kiếm công điểm.

Như Tiểu Vượng cùng TamVượng tất nhiên cũng giống nhau.

Hai đứa nhỏ gật đầu: “Dạ biết.”

Thoáng chốc bọn nhỏ xong việc trở về nhà, người thấy mùi thức ăn thơm phức, quả thật thèm muốn chết.

“Thịt, thịt!” Bọn họ la to.

Lâm Lam cười cười: “Rửa tay rửa mặt rửa chân, chờ cha các con trở về rồi dọn cơm ăn.”

Hàn Thanh Tùng trở về thì trời đã tối đen rồi, Lâm Lam lập tức múc nước cho anh rửa tay.

“Tết trung thu này là cái tết đầu tiên ở riêng, chúng ta nên trở về, hay tự anh đi qua? Nếu cùng trở về, thì đều đem thức ăn qua đó. Nếu một mình anh em cũng lấy một đĩa thức ăn thịt mang đi, anh dẫn theo con đưa qua, chào hỏi ông nội bà nội thật tốt.”

Hàn Thanh Tùng vừa muốn nói vậy thì đều đi qua.

Lâm Lam lại nói: “Nói như vậy nếu hai ông bà thích chúng ta qua thì sẽ gọi tự nhỏ qua gọi. Nếu không gọi, có lẽ chính là không muốn cho chúng ta qua đó. Chúng ta một đám người không chào hỏi mà lại đi qua đó, chỉ sợ không thêm vui mừng ngược lại càng thêm ngọt ngọt.”

Mạch Tuệ và Nhị Vượng chọt chọt Tam Vượng.

Tam Vượng nói: “Mẹ, con muốn ở nhà ăn cơm. Bà nội con không thích con, mỗi lần thấy con đều nói con là tiểu quý đoàn mệnh, hại chú Tư đi lao động cải tạo, nói con là đến đời nợ nên ngược lại đập đầu chuẩn bị tìm chết nữa.”

Nhị Vượng: “Con nghe nhiều lần rồi.”

Mạch Tuệ: “Con cũng nghe như vậy.”

Tiểu Vượng: “Cô út mắng con là kẻ ngu, đừng làm bẩn mắt của cô, con không đi, mẹ cũng đừng đi.”

Động tác rửa mặt của Hàn Thanh Tùng ngừng lại.

Lâm Lam sợ anh mắng con, vội vàng nói: “Thật ra thì không trách bọn nhỏ, ngay cả em cũng thấy sợ sợ, mỗi lần thấy không phải bị mắng cũng là làm mẹ tức giận, tội lỗi nặng nề, không được tốt.”

Cô cười cười, giọng nói càng nói càng ôn nhu như nước: “Nếu không..... một mình anh đi qua đó nhé? Anh là con ruột, đi một mình hai ông bà vui hơn.Nói sau chỉ có một mình anh, ăn ít hơn cả một đại gia đình chúng ta. Nhiều người ăn nhiều, mẹ chồng sẽ đau lòng, khó tránh khỏi lại tức giận mắng chửi người.”

Hai tay Hàn Thanh Tùng chống trên thau tráng men, không rửa mặt cũng không nói gì, quay đầu nhìn cô, lúc này cô cười thật ôn nhu lại giáo hoạt, không giống với bất kỳ thời điểm nào trong quá khứ. Thoạt nhìn, cô một chút cũng không sợ anh.

Lâm Lam nhìn sắc mặt anh lãnh túc, ánh mắt sắc đầy thâm trầm, lập tức cười ngồi xổm xuống, chủ động tung đòn sơ trường lấy khăn lau mặt cho anh: “Em cũng chỉ vì muốn gia đình hòa thuận, mẹ chồng nhìn thấy chúng ta liền nhớ đến chú Tư, bị chọc tức cũng không đáng giá, anh nói xem?”

Hàn Thanh Tùng vẫn không nói chuyện.

Trong lòng Lâm Lam có chút không chắc, suy nghĩ chẳng lẽ cả nhà phải bụng đồ ăn đi qua đó? Nếu như vậy cô cũng sẽ không vui, không bằng tạm nhân nhượng, đi qua đó lộ mặt một chút rồi về nhà mình ăn cơm? Ném Hàn Thanh Tùng ở lại nơi đó chắc là có thể rồi.

“Hai ta ngủ gian phòng phía tây.” Anh nhẹ nhàng nói, dường như xác nhận với cô.

Gió đêm thấm lạnh, Lâm Lam thoáng chốc nở ảm một cái như bị bốc cháy, làm sao người này lại như vậy, đang nói chính sự đây mà, anh đã nghĩ đến đâu rồi chứ. Rồi hãy nói,không phải buổi sáng đã hỏi một lần rồi sao, bây giờ còn hỏi nữa, thiệt là.

Chẳng lẽ đàn ông đều như vậy

Cô ném khăn tay qua một bên, hừ một tiếng: “Anh vẫn nên ngủ ở nhà cũ thì hơn.”

Cô vừa định đứng lên đi, lại bị Hàn Thanh Tùng thuận thế cầm tay, đặt ở trong thau rửa mặt không cho giẫy dụa.

Cô nhủ mày.

Hắn nhìn cô, ánh mắt thăm thăm giao hòa với ánh trắng ôn nhu: “Sợ anh sao?” Hắn hỏi.

Lâm Lam cong lên ngón tay gãi gãi lông bàn tay thô ráp của anh, hơi khiêu khích: “Mới không!”

Hắn lộ ra một nụ cười nhạt, khẽ kéo tay tiến sát bên tai cô, nhỏ giọng nói: “Em nói xem.”

Lâm Lam cười lên, rút tay ra: “Em đi lấy thức ăn cho anh.”

Hàn Thanh Tùng rửa mặt xong, nói: “Anh đi qua ngồi một chút, một lát trở về.”

Nghe anh nói như vậy, Lâm Lam đem bát canh lớn đổi thành một chén canh lớn, dù sao anh muốn trở về ăn cơm, nên giữ lại cho hắn.

Cô bới thêm một chén món ăn khác, phía trên đề mấy miếng đuôi heo, gan heo và huyết heo, lấy một bọc bánh Trung thu đưa cho anh.

Hàn Thanh Tùng nhận lấy đi: “Mọi người ăn trước, không cần chờ snh.”

.....

Advertisement / Quảng cáo

Nhà cũ nhà họ Hàn, không có tiền trợ cấp của Hàn Thanh Tùng, bà Hàn thì càng keo kiệt. Đến tết Trung thu, chẳng những không mua bánh Trung thu cùng quả táo, ngay cả một mâm cơm dâng hoàng cũng không có mà ăn.

Chị dâu cả Hàn nói lấy trứng gà xào một bản để thay đổi, bà Hàn liền bực phát:

“Kim Bảo hiện đang chịu tội, chúng ta còn qua trung thu cái gì? Mọi người không đông đủ, còn đoàn viên cái gì?” Mỗi ngày bà Hàn nghiêm mặt như nhà có tang, đối với người nào cũng không có sắc mặt tốt, nói mắng liền mắng: “Kim Bảo bị bắt, có phải chúng mày vui lắm hay không? Cái này đúng ý của chúng mày, cuối cùng không cần tiết kiệm lương thực, trứng gà cũng tiết kiệm để cho chúng mày ăn hết!”

Ông Hàn cúi đầu, trầm mặc rầu rĩ hút thuốc lá.

Anh cả Hàn: “Mẹ, sao mẹ lại tức giận nữa rồi, đang lễ tết đây.”

Anh hai Hàn châm chọc nói: “Anh cả, ăn tết gì chứ, chú bà xây nhà ngôi lớn, không mời chúng ta qua ở, cũng không mời chúng ta qua ăn lễ. Cha mẹ đi được không? Ngay cả cha mẹ cũng không đến mời? Một nhà vừa chia ra, trong mắt đã không còn cha mẹ anh em rồi.”

Anh cả Hàn: “Nói cái gì đó, dĩ nhiên ăn tết phải ăn ở trong nhà ông bà, làm sao ông bà lại chuyển qua đó được?”

Hàn Kim Ngọc hừ một tiếng: “Em thấy anh hai nói đúng, nhất định là do cô ta xúi giục.”

Chị dâu hai: “Con nghe nói chú bà mua khá nhiều thịt, cũng không đem qua đưa cho chúng ta một chút?”

Bọn nhỏ đều nói chú ba không đến.

Chị dâu hai không vui: “Con nói lần trước nhà chú ấy lộp mủi, mua một đầu heo lớn như vậy, sao lại không chia cho cha mẹ một chút thịt ăn? Đây cũng thật quá đáng mà.”

Anh cả Hàn cũng không phải không biết xấu hổ: “Chúng ta cũng không đi hỗ trợ lộp mủi, có bảy tám người đến hỗ trợ kia kia, một đầu heo phân chia, mỗi người một chút cũng sẽ không còn.”

Bà Hàn lại bắt đầu khóc gạt lệ, con thứ tư bị bắt, con thứ ba bị hồ ly tinh lừa gạt, còn lại hai đứa cũng không dùng được.

Chị dâu cả chịu trách nhiệm nấu cơm, mùa này trong vườn rau lại không còn gì để ăn, chỉ còn bí đỏ trong nhà, đậu giác khô, mặt khác chính là dưa muối của nhà nông, trong nhà không có chút thịt, bà Hàn không cho làm trứng gà, quả thật không thể khó coi hơn nữa.

So sánh với nhà chú ba người ta, thật đúng là một trên trời một dưới đất!

Ngày đó, Lâm Lam chia thịt ra, cho cô một phần lớn nhất để mang về, nói để cho ông nội bà nội và bọn nhỏ ăn. Chị dâu cả bị đè nén qua, cảm về lễ lẽ cho con mình ăn, nếu giao cho bà Hàn, đến lúc đó toàn bộ đều để cho cô út và chú hai ăn hết, con của mình ngay cả một chút thịt vụn cũng không có mà ăn.

Lúc này đầu ông Hàn từ từ ngẩng lên, bởi vì đã lâu không nói chuyện đáng hoàn, lại hút thuốc lá nhiều, tiếng nói đều có chút biến dạng: “Tết trung cũng giống như giao thừa, người một nhà phải đoàn viên. Đi kêu cả nhà thẳng ba đến ăn cơm, lấy trứng gà xào hai bàn, đàn ông một bàn, con nít một bàn.”

Lập tức bà Hàn dựng thẳng lông mày: “Ông bị mờ heo che mắt rồi hả, trong lòng nó cũng không có người làm cha như ông, ông còn nhớ thương nó làm gì? Trong nhà tổng cộng có mấy trứng gà, gà cũng bị cô ta đoạt mất, còn muốn đến đây ăn trứng gà?”

Cô út cũng oán trách.

Chị dâu cả cười lạnh, cha chồng cũng thật buồn cười, muốn nhà chú ba đem đồ ăn đến đây thì nói rõ ràng, lại bảo kêu cả nhà đến dùng cơm. Nhà người ta đã tự mình làm xong, còn bảo qua đây ăn cơm. Với tính cách của chú ba có thể tay không đến đây? Chắc chắn mang đồ ăn cùng đến. Xem Lâm Lam là người ngu sao, cô ấy có thể đồng ý à?

Hai vợ chồng anh hai Hàn lập tức nói: “Chúng ta đi gọi nhà chú ba.”

Cô út lập tức kêu lên: “Chị gọi anh ba thôi, đừng kêu người đàn bà chanh chua kia, em vừa nhìn thấy cô ta đã buồn nôn rồi, còn có tiểu quý đoán mệnh cùng thẳng nhóc nhỏ ngu ngốc kia cũng không được đến đây. Vốn đều là người nhà, những người ngoài như bọn họ còn đến nữa thì phiền chết đi được.”

Bà Hàn: “Để cho thẳng ba đến là được rồi, những người kia đã phân ra ngoài đều là người ngoài, không cần.”

Hai vợ chồng anh hai Hàn vừa muốn đi, ông Hàn lại nói: “Con gái đi gọi, gọi chị dâu con cùng đến, để sau này nó không nên so đo với con.”

Hàn Kim Ngọc nóng nảy: “Cha, cha hồ đồ rồi sao?”

Ông Hàn cả giận nói: “Làm sao con lại nói chuyện như thế hả?”

Bà Hàn không vui nói: “Ông hù dọa con gái làm gì? Cũng không phải vàng ngọc gì, người đàn bà chanh chua kia cả thôn đều biết tên, một người cũng không ai nói cô ta tốt lành, con gái tôi nói không đúng sao?”

Mặc dù ông Hàn tức giận, lại không nỡ chửi mắng con gái, mấy ngày nay con gái ra ngoài làm việc, cả ngày mặt mũi nhăn nhó, tay cũng sưng đau. Mặc dù ngoài miệng ông bảo cô ra ngoài làm việc, trong lòng cũng đã buông lỏng, cho phép cô ở nhà nghỉ ngơi một chút. Ông khoát khoát tay, để cho thẳng hai đi, hai vợ chồng anh hai vui vẻ đi ra ngoài.

Kết quả ở ngoài cửa sân đụng phải một người, trời tối om nhìn không rõ lắm, anh hỏi: “Ai đó?”

Bóng đen thân nhiên nói: “Anh hai, là em.”

Đứng ở chỗ này rõ ràng đã nghe được tiếng nói bà Hàn hùng hùng hổ hổ từ bên trong phòng khách truyền ra.

Anh hai Hàn có chút lúng túng: “Chú ba, chú đến vừa đúng lúc, bọn anh đang muốn đi gọi chú đến ăn cơm đây.”

Hàn Thanh Tùng: “Em không vào đâu, tránh chọc cho cha mẹ tức giận.” Anh cầm chén kín đáo đưa cho anh hai Hàn: “Lâm Lam bảo tôi đưa đến đây.”

Chị dâu hai vợ vàng nói: “Tôi đi gọi mẹ Đại vương cùng bọn nhỏ đến ăn.” Cô còn muốn đến nhà chú ba ăn ké đây.

Giọng nói Hàn Thanh Tùng bình thản: “Không cần, bọn họ...” Còn chưa nói xong anh đã xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đêm rất dài

Edit: Trang Nguyen

Beta: Tiểu Tuyền

Giọng nói Hàn Thanh Tùng vẫn như thường, anh hai Hàn lại nghe được phần nào sự lạnh nhạt trong đó, biết hẳn đã nghe được những lời vừa nói nên tức giận, cũng không có ý đi theo, chỉ đành phải nói: “Chú ba này, chú đừng tức giận, chú xây nhà mới, cha mẹ vẫn còn ở nhà cô, nhất định có chút vương mắc không thoải mái.”

Anh ta không nghe tiếng Hàn Thanh Tùng, liền không nói gì nữa, mà muốn xoay người đi vào nhà.

Chị dâu hai kéo anh ta lại, nhỏ giọng nói: “Anh ngu à.”

Cô ta đưa tay cào cào, mò đến thịt ở phía trên, vui mừng nhỏ giọng reo lên: “Thịt!”

Cô lấy một miếng nhét vào trong miệng, lại nhét vào trong miệng anh hai một miếng, sờ sờ rồi lấy những miếng thịt khác muốn giữ lại cho con mình ăn. Cô lấy hết thịt ở phía trên, còn bóp bóp đồ ăn, sợ rằng bỏ sót thịt ở bên trong, không quan tâm có hợp vệ sinh hay không.

Lúc này Cốc Mễ đi ra ngoài, gọi: “Chú hai, thím hai, hai người ăn vụng gì đấy?”

Con bé vừa la lên, Hàn Kim Ngọc liền lao ra: “Các người làm gì vậy?”

Anh hai Hàn vội nói: “Bọn họ không đến, đưa đến một chén thức ăn và một bịch bánh trung thu cho cha mẹ.”

May mà tối om, nhìn gì cũng không rõ lắm. Anh ta sợ em gái bối mớ nên vội vàng đi vào nhà, Hàn Kim Ngọc đuổi theo ngay.

Chị dâu hai vội vàng trở về gian phòng phía đông, lấy thịt mình trộm được bỏ vào chén uống nước, đợi lát nữa có thể cho bọn nhỏ ăn, lại liếm tay cho sạch sẽ.

Anh hai Hàn bước vào phòng khách, đặt chén lớn và bánh trung thu lên, lúc này chị dâu hai cũng đến đây.

Hàn Kim Ngọc dốp chát, không phải nói trong thức ăn có thịt sao, nhất định là bị hai người ăn vụng rồi: “Anh nhìn món ăn này, lộn xộn, vừa nhìn cũng biết đã bị bôi qua, thật buồn nôn quá mà?”

Cô lại nhìn chăm chăm vào miệng anh hai Hàn và chị dâu hai: “Anh nhìn xem miệng các người bóng loáng như vậy, đã ăn vụng hết bao nhiêu rồi hả, các người nói xem, ăn hết bao nhiêu rồi?”

Cô dậm chân khóc nói với cha mẹ: “Cha mẹ nhìn xem, các người nuôi con trai thật tốt mà!”

Từ khi trở về nhà đến giờ, cô chưa được ăn thịt lần nào.

Sắc mặt bà Hàn âm trầm nhìn chăm chăm vào vợ chồng anh hai Hàn, mắng: “Thật là mấy con lừa lười biếng, luôn đi làm muộn, lại thò tay ăn trước! Làm sao lại không biết xấu hổ như vậy, không lên nổi mặt bàn? Thèm ăn rồi ăn cho chết hả, già đầu rồi, thật là càng sống càng thật lười, mất hết mặt mũi!”

Như vậy đồ ập xuống một trận mắng, còn ngay trước mặt bọn nhỏ, càng lúc càng mất mặt. Ngay cả người có da mặt dày như anh hai Hàn cũng không chịu nổi, anh thật không vui về chút nào, lúc chú Tư cùng em gái không ở nhà, anh còn nịnh bợ được bà Hàn một chút. Em trai và em gái ở nhà, vậy thì không có chuyện gì của anh.

Anh cả Hàn vội vàng khuyên: “Mẹ, xin bớt giận, có thể nhà chú ba cho một chén đồ ăn không có thịt, không phải còn có bánh trung thu sao, ăn bánh Trung thu.”

Chị dâu hai lập tức hùa theo nói: “Đúng là không có thịt, nhà chú ba thật đúng là keo kiệt, làm sao có thể không cho một chút thịt để ăn chứ?”

Hàn Kim Ngọc xông vào gian phòng phía đông bụng một cái chén đi ra ngoài: “Đây không phải thịt sao? Từ đâu ra?” Cô tức giận cầm chén nện mạnh lên người chị dâu hai, nện đến nỗi khiến Chị dâu hai gào một tiếng, cái chén kia rơi xuống đất bẽ lún.

Hàn Kim Ngọc gầm lên một tiếng: “Tất cả đều không được ăn!”

Hai đứa nhỏ bên nhà anh hai Hàn là Tiểu Phú và Cao Lương, không nhịn được lập tức tranh giành thịt trên mặt đất nhét vào trong miệng, quá thơm ngon rồi!! Ngon đến nỗi nước mắt muốn chảy xuống.

Hàn Kim Ngọc thấy thế, giận đến nói không ra lời, chỉ vào bọn nó: “Mày, chúng mày, cái bọn thô tục đề tiện này.” cô dậm một chân bậm mặt chạy.

Chị dâu hai vỗ vỗ chỗ quần áo bị bẩn, cũng bắt đầu gơ chân: “Chúng tôi là bọn thô tục đề tiện, còn cô cao quý, nếu thế cô còn ở trong nhà này làm gì? Còn không phải những kẻ đề tiện như chúng tôi nuôi kẻ cao cấp như cô? Có bản lĩnh một mình cô ra ngoài kiếm tiền đi?”

“Đồp!” một tiếng, bà Hàn đi lên cho cô một cái tát: “Người đàn bà chanh chua, cô trách mắng ai ở đây hả?”

Chị dâu hai không nghĩ đến bà mẹ chồng đánh cô, giận đến sắc mặt đều xanh mét, quay đầu mắng anh hai Hàn: “Anh là người chết hả?” Cô không dám đánh bà mẹ chồng, quay đầu đánh anh hai Hàn.

Anh hai Hàn còn đang thất thần, làm sao lại là lỗi của anh nữa rồi? Anh vội vàng đẩy Chị dâu hai ra: “Đàn bà điên này, không có chuyện gì nổi điên làm gì chứ.”

Chị dâu hai thật sự nổi điên rồi, vẫn đánh tới tấp, vừa khóc vừa náo.

Bà Hàn lại bắt đầu mắng con thứ ba, mắng Lâm Lam, mắng TamVượng,mắng Đại Vượng, lần lượt đều mắng hết một lượt, sau đó thấy vẻ mặt con dâu cả đầy mỉa mai, nhất thời lửa cháy thêm dầu, mắng: “Cô vui lắm hả? Đồ chó chết, cười trên nỗi đau của người khác!”

Anh cả Hàn khuyên cái này khuyên cái kia, nhưng ai cũng không khuyên được, ngược lại còn bị em dâu hai nhân cơ hội cào cho vài móng vuốt.

Chị dâu cả cũng tức giận đến mức muốn khóc, cuối cùng Chị dâu hai bị người đàn ông của mình mạnh mẽ kéo về phòng phía đông, đóng cửa đánh nhau trên giường gạch.

Advertisement / Quảng cáo

Hàng xóm cách vách ở trong nhà vừa ăn cơm đoàn viên vừa thưởng thức tuồng hát nhà ông Hàn, còn thì thầm nói: “Đây là thế nào vậy? Cục trưởng Hàn người ta mang đồ ăn đến, cũng trở thành sai rồi sao?”

“Là do món thịt đấy, món này nếu đưa cho chúng ta thì tốt quá, tôi đảm bảo không chê!”

“Tôi thấy, đây là do lòng người bất công mà ra!”

.....

Lại nói Hàn Thanh Tùng trở về nhà, Lâm Lam không ngờ đến anh trở về nhanh như vậy: “Không ngồi lại trò chuyện sao?”

Dựa theo bước chân của anh đoán là vừa đưa đến, làm sao lại trở về nhanh như thế. Chẳng lẽ bị đuổi ra ngoài? Bà Hàn hận anh giam giữ chú Tư, chuyện này thật có thể lắm à.

Sắc mặt Hàn Thanh Tùng vẫn như thường nhìn không ra cái gì, chẳng qua môi mím thành đường thẳng, ánh mắt có chút lạnh.

Nghe câu hỏi của Lâm Lam, anh lắc đầu: “Không có.”

Lâm Lam nhảy cảm phát giác cảm xúc hân sa sút,đang bực bội? Tuy là ngày thường cũng là bộ dáng nghiêm túc như vậy, có vui vẻ hay không cũng không nhìn ra có chỗ nào khác nhau. Nhưng cô nhảy cảm cảm thấy hân đang không vui.

Cô mời anh ngồi xuống ăn cơm, ôn nhu nói: “Bọn họ nhiều người, bây giờ khẩu phần lương thực eo hẹp, anh không tiện ăn cơm cũng bình thường. Nếu không phải con chúng ta nhiều, em lại kiếm công điểm ít, bản thân em cũng vui lòng cho bọn họ một ít phiếu lương thực.”

Nói tốt dễ dàng đàn ông, cô cũng biết làm đấy.

Hàn Thanh Tùng lặng yên ăn cơm, không có lên tiếng.

Không biết tại sao, nhìn bộ dạng càng ngày càng trầm mặc của anh, Lâm Lam có chút không ổn.Lại nữa... không đúng, trước kia không phải chưa từng bị mắng, cũng không thấy cảm xúc của anh xuống thấp như vậy. Trong ngày thường, người đàn ông kiên cường lạnh lùng mặt không đổi sắc, đột nhiên ngay lúc này lộ ra dáng vẻ yếu ớt, ngược lại làm cho người ta không đành lòng.

Lâm Lam nói chuyện với anh đặc biệt ôn nhu, Hàn Thanh Tùng nhìn thấy giống như cô đang dụ dỗ Tiểu Vượng hoặc bọn nhỏ lúc ngã bệnh.Cho nên anh càng thêm trầm mặc.

Đột nhiên Lâm Lam nhớ tới: “Ôi chao, không lấy cái chén lớn kia về à?”

Hàn Thanh Tùng đứng lên: “Anh đi lấy.”

Lâm Lam bận rộn nhán anh ngồi xuống, đáng thương chưa, đi đưa đồ ăn ngon còn bị đuổi ra ngoài, lúc này trở lại muốn lấy chén, đây không phải càng thêm khó chịu sao?

Cô nói: “Được rồi, chắc chắn mẹ chồng cần cái chén kia, cho bà ấy đi.” Để nay mai chính cô đi lấy trở về, dám không trả cho cô hả, chờ xem?

Bọn nhỏ nhìn sắc mặt cha không được tốt, cũng không dám nghịch ngợm, cơm nước xong liền vội vàng chạy sang gian phòng phía đông nghe máy radio.

Lâm Lam nói: “Cha có mua cho các con bánh trung thu và táo, mỗi đứa đều có một cái, không được giành nhau. Không cần phải ăn hết trong buổi tối, để ngày mai ăn cũng được.”

Mấy đứa nhỏ đều giành lấy chạy đến phòng phía đông. Nhị Vượng chạy đến bàn sách giành lấy máy radio, những đứa khác cầm bánh trung thu và táo giắt thắt lưng rồi chạy lên giường gạch.

Tam Vượng muốn dùng quả táo đổi lấy bánh trung thu bên trong có đường phèn của chị và anh trai, người khác không đổi cho nó, nó lại dòm ngó của Tiểu Vượng. Nhị Vượng che chở không cho, trong lúc nhất thời náo náo nhiệt nhiệt.

Lâm Lam nghe bọn nhỏ liu riu, cũng rất an tâm, cô bụng đồ ăn đến trước mặt Hàn Thanh Tùng: “Anh ăn nhiều một chút.”

Cô tự bỏ náo một trận, trong lòng Hàn Thanh Tùng khó chịu lại không chịu nói ra úy khuất, nhất thời có chút thương hại anh, lại chủ động bóc một quả trứng muối: “Chúng ta tự mình muối, không ngon bằng hột vịt muối, không ra dầu.”

Hàn Thanh Tùng lấy trứng trong tay cô, ăn một ngụm: “Cũng tạm được.” lại tiếp tục trầm mặc ăn cơm.

Cơm nước xong, Lâm Lam dọn dẹp bàn cơm, rửa sạch. Hàn Thanh Tùng xắn tay áo, đi qua rửa chén giúp cô. Trong lòng Lâm Lam vui sướng, ngoài miệng vẫn thoảng khách sáo một chút, Hàn Thanh Tùng không nói gì đi qua bắt đầu rửa chén, chén đựng đồ ăn có dính chút dầu, anh bảo Lâm Lam lấy chút nước rửa chén đến.

“Hàn cục, ngài có muốn rửa mặt không.” Lâm Lam cười hì hì đưa khăn cho anh.

Hàn Thanh Tùng: “...”

Lâm Lam đứng ở một bên thường thức, người đàn ông cao lớn đứng bên kệ bếp rửa chén, nhưng thoạt nhìn rất hòa hài. Gần đây có đối với biểu hiện của Hàn Thanh Tùng rất hài lòng.Cả thôn này không có người đàn ông nào giúp vợ mình rửa chén? Ngay cả cây chổi ngã cũng không thêm dựng lên đấy.Nhìn như vậy, lão Hàn vẫn rất biết giúp việc nước đảm việc nhà, tham gia quân ngũ ah cảm về một hộp huy chương, chuyên nghề vừa có thể có thể kiếm tiền vừa có thể xây nhà, vừa có thể may và lại có thể rửa chén, trong trong ngoài ngoài cũng là một người giỏi giang khéo léo.

Cảm giác được cô đang mình, Hàn Thanh Tùng nhìn lại cô.

Lập tức Lâm Lam cầm lấy chén bát anh vừa rửa xong, lấy vải lau khô sạch sẽ: “Thủ trưởng vất vả rồi.”

Hàn Thanh Tùng: “... Phục vụ cho em”

Lâm Lam thấy trong ánh mắt của anh có ánh sáng, chắc là tâm tình đã tốt hơn rồi.

Lúc Hàn Thanh Tùng có nòi, Lâm Lam đi ra đóng cửa cổng. Cô phảng phất như nghe được ở hướng đông bắc có tiếng ồn ào truyền đến, liền lặng lẽ đi ra ngoài nghe thử. Mẹ nó, làm sao giống như ở nhà họ Hàn vậy.Cô có nên nói cho Hàn Thanh Tùng nghe hay không đây? Ý nghĩ vừa chuyển trong đầu, cô quyết định làm bộ không biết, tránh cho anh bị cuốn vào trong. Cô mượn ánh trăng đi về nhà, còn chưa đến gần phía trước đã nghe thấy tiếng nói của Hàn Kim Ngọc.

Cô mới đi ra ngoài mấy phút đồng hồ, mà con nhỏ này đã chui vào chỗ trống!

Không ở trong nhà gần cận đánh nhau, tìm đến nhà tôi kiếm chuyện à?

Hàn Kim Ngọc khóc lóc vô cùng ủy khuất, đau lòng nói: “Anh ba, bên kia ở không nổi nữa rồi. Anh hai với chị dâu thật xấu, anh cho thịt tất cả đều bị bọn họ ăn vụng hết rồi, ngay cả một miếng em cũng có không mà ăn. Huhu... em không muốn trở về đó ở nữa. Buổi tối đều là tiếng ngáy ngủ, căn bản không ngủ được. Còn có con chuột bò trên giường gạch, em đều bị hù chết. Huhu... anh ba, em đến nhà anh ngủ nhé.”

Lâm Lam vừa định đi qua trách cô ta, rồi lại dừng chân.

Cô nghe giọng nói Hàn Thanh Tùng lãnh đạm nói: “Đã ở riêng, chị dâu cô quyết định.”

“Anh ba, sao anh lại như vậy? Bị cô ta thuốc thuốc mê gì sao? Chúng ta là người một nhà, cô ta họ Lâm là người ngoài.” Hiển nhiên Hàn Kim Ngọc có chút thờ không ra hơi.

“Cô ấy là vợ tôi, là mẹ của các con tôi, chính là chủ của gia đình này. Nếu đã ở riêng, anh em chị em đến nhà là khách.” Hàn Thanh Tùng nói rõ ràng đầu ra đấy, giống như xác nhận.

Hàn Kim Ngọc căn bản không nghĩ đến anh có thể nói ra những lời tuyệt tình như thế...: “Anh... anh... Lâm sao anh lại như vậy? Anh không cần cha mẹ rồi sao? Cha mới là chủ gia đình!”

“Cô nghĩ sai rồi, ở trong nhà mọi người cha mới là chủ gia đình. Ở riêng, gia đình nhỏ chúng tôi, vợ tôi mới là chủ gia đình. Trong một gia đình chỉ có thể có một người làm chủ, cô muốn đến ở thì tìm chị dâu cô hỏi, cô ấy đồng ý, tôi không có ý kiến.”

Anh rất ít nói lời như vậy, nên nói có chút khó khăn, rồi lại kiên định, cho nên nói rất bài bản, lộ ra vẻ trịnh trọng, vô cùng nghiêm túc.

“Thế cha mẹ đến đây ở thì sao? Anh cũng không cho?” Hàn Kim Ngọc giận dữ liều mạng hỏi rõ ngọn nguồn, cô cũng không tin, anh bắt hiểu với cha mẹ như thế.

“Nếu đã ở riêng, vấn đề đường già sẽ thay phiên, dĩ nhiên không có dị nghị. Chị dâu cô là một người hiểu chuyện.”

“Cô ta? Cô ta mà hiểu chuyện?” Hàn Kim Ngọc giống như nghe được chuyện buồn cười nhất: “Cô ta là người đàn bà đánh đá nổi tiếng nhất thôn này, anh không biết sao?”

Giọng nói Hàn Thanh Tùng càng ngày càng nghiêm nghị, giống như lãnh đạo phát biểu có một loại trầm bổng du dương: “Lúc trước lỗi không phải cô ấy, sai ở tôi. Hôm nay tôi vô cùng nghiêm túc nói cho cô biết, lỗi của cô cũng không nhỏ. Cô thân là cô út, không đoàn kết với chị dâu, cả ngày khích bác ly gián si nhục cô ấy, coi cháu gái làm người ở, độc chiếm chỗ tốt tiền lương ở gia đình. Lại ở trước mặt tôi nhiều lần nói xấu chị dâu cô gây bất hòa, nếu không phải nhìn ở mặt mũi cha mẹ, tôi đã tổng cô đi chịu gáo dục.”

Hàn Kim Ngọc sợ ngây người, anh có ý gì? Đây là trách cô nói xấu Lâm Lam, muốn đưa cô đi lao động cải tạo? Cô tức giận đến run cả người, chỉ vào Hàn Thanh Tùng mắng: “Anh... anh không phải là người! Tôi hận anh chết đi được! Anh không xứng làm anh ba của tôi!”

Hàn Thanh Tùng lãnh đạm nói: “Như cô mong muốn.”

Vốn Hàn Kim Ngọc ở nhà đã chịu một bụng tức giận, chạy ra khóc một lúc lâu, sau đó nhớ đến tìm anh ba kể khổ, lúc này lại bị Hàn Thanh Tùng chọc tức đến phát nổ, cô hét lên một tiếng chói tai: “A ——” xoay người chạy đi.

Lâm Lam vội vàng nhẹ nhàng né tránh, làm bộ mình không có ở đây.

Hàn Thanh Tùng đứng ở trong sân, cất bước đi ra cửa, nghe tiếng bước chân Hàn Kim Ngọc chạy xa, anh không nghe thấy động tĩnh của Lâm Lam, liền đi về phía đông vài bước: “Lâm Lam!”

Lâm Lam ắn núp không ra, Hàn Thanh Tùng cứ tiếp tục đi về hướng đông tìm cô. Lâm Lam vội vàng lẩn tránh về nhà.

Mười lăm trăng sáng, giống như một cái bánh trung thu lớn, lấp ló trên ngọn cây phía đông, lúc này không còn sáng như trước.

Chốc lát, Hàn Thanh Tùng quay về, Lâm Lam lập tức nghênh đón: “Anh đi đâu thế?”

Hàn Thanh Tùng: “Đi tìm em”

Lâm Lam a một tiếng: “Em nghe phía tây có tiếng động, liền đi qua đó xem một chút, kết quả không thấy gì cả.”

Cuối mùa thu đêm lạnh, gió cũng mang theo hơi lạnh, Lâm Lam không khỏi run rẩy. Hàn Thanh Tùng lập tức ôm lấy cô: “Bên ngoài lạnh lẽo, em vào nhà, anh đi đóng cửa.”

Anh đi đóng cửa cổng, Lâm Lam chờ anh.

Hàn Thanh Tùng có chút ngoài ý muốn, bàn tay to nắm tay cô, Lâm Lam tùy ý để hân cầm.Nhớ đến lời vừa rồi của Hàn Kim Ngọc... Lâm Lam chủ động nói: “Chúng ta xây nhà vẫn còn dư lại một chút gạch ngói.”

Lần này Hàn Thanh Tùng mua không ít gạch ngói, không chỉ làm thêm một gian phòng nhỏ gần cửa lớn, còn xây một căn phòng nhỏ ở phía Nam, hơn nữa còn xây kín nhà xí, cho nên gạch viên cũng không còn dư lại. Ngược lại mái ngói, bởi vì lúc mua lò ngói có nhiều, Hàn Thanh Tùng đều mua về dùng, cho nên cuối cùng còn dư.

Hàn Thanh Tùng ừ.

Lâm Lam cười nói: ” Trong thời gian ngắn chúng ta sẽ không xây phòng trong, không bằng trước tiên lấy cho mẹ chồng lợp mái ngói ở nhà kia.” Tránh cho bọn họ luôn nhìn chằm chằm nhà cô.

Hàn Thanh Tùng thản nhiên nói: “Không cần.”

Lâm Lam a một tiếng, có chút không dám tin anh lại quyết đoán như vậy.

Hàn Thanh Tùng giải thích: “Đã chia nhà ở riêng rồi, đều có gia pháp riêng. Nếu cha và anh cả đến tìm chúng ta mượn, chúng ta liền cho, không mở miệng, không cần chủ động đưa.”

Trong bụng Lâm Lam mừng thầm, cùng suy nghĩ với cô nhà.Nếu mượn, vậy thì mấy anh em đều gánh vác, sau này phải trả lại.Không mượn, không cho không. Như vậy cũng có thể thủ đắc bọn họ ở riêng, nếu như muốn hưởng thụ lợi ích từ nhà cô, vậy thì ở riêng, sau đó mấy anh em thay phiên đường lão.Hiện tại nhà cô không có nghĩa vụ phải nuôi mấy anh chị em.

Cô cảm giác trước đó cảm xúc Hàn Thanh Tùng có chút xuống thấp, bây giờ dường như đã biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Lam liền lôi anh vào phòng đông, cùng bọn nhỏ trò chuyện, khơi thông tình cảm. Những người đàn ông như bọn họ chính là quên vợ, quá nghiêm nghị với con cái, không đủ thân thiết, cả thôn đều chỉ một tính tình. Mấy người đàn ông tụ tập nói linh tinh, lại không có bao nhiêu kiến nhẫn với vợ con mình.

Bọn nhỏ đang nghe máy radio, bên trong đang phát sóng diễn cổ cùng chuyện xưa liên quan đến lễ tết trung thu.

Lâm Lam cho Mạch Tuệ một ánh mắt, đề cho cô bé đi phòng Tây giặt rửa.Trời lạnh sau này có dạy Mạch Tuệ mỗi ngày phải lau người đôi lại quần lót, ngâm chân, bây giờ Mạch Tuệ đang cố gắng tập thành thói quen.

Lâm Lam lại nghĩ thấy mùi chân thối của trẻ con: “Đứa nào chưa rửa chân? Thối muốn chết, đây là muốn đem móng heo ủ thành phân sao?”

Nhóm bé trai cười hi hi, Nhị Vương lập tức đẩy Tam Vương: “Nhanh đi rửa chân, chỉ có em còn chưa có rửa.”

Tam Vương bàu mồm: “Là anh cả, cũng không phải là em.”

Lập tức Đại Vương đem chân chọc trước mặt nó: “Em nghĩ đi, em nghĩ đi! Anh rửa chân ở sông rồi!”

Cuối cùng vẫn là Tam Vương chân thối, bị buộc đi rửa chân.

Chờ bọn nhỏ một lần nữa trở lại, Lâm Lam hỏi: “Các con có người nào học thơ về tết Trung thu chưa? Thầy giáo có dạy chưa?”

Hàn Thanh Bình giảng bài rất thú vị, bởi vì không lấy thi cử làm mục đích, học chỉ vì dễ biết chữ nên anh ta giảng bài rất thực tế. Hôm nay tết Trung thu, trừ dạy viết đọc chữ, chắc chắn còn học thơ về tết Trung thu.

Trong lúc nhất thời, mấy đứa nhỏ còn chưa nghĩ ra, dù sao mới vừa rồi quá thả lỏng, ăn bánh trung thu, ai ngờ thoáng chốc lại muốn kiểm tra bài học.

Lâm Lam nhắc nhở bọn nhỏ: “Có trăng tròn, có Trung thu, có thiên quyền (*tả đáng xinh đẹp đáng yêu, cho nên mới gọi con gái là thiên quyền*), cho dù chỉ có trăng thì cũng được. Cái gì có trăng đến, trung thu vô cùng sáng.”

Cô cười cười, lập tức giải thích ngay cho mình: “Mỗi ngày mẹ ở nhà nghe máy radio, mẹ nghe được không ít đấy.”

Đại Vương nhìn cô: “Máy radio còn có thơ?”

Lâm Lam “Thình thoảng.”

Không cần nói có thật sự chưa từng nghe thấy. Thật ra lúc này vận động văn hóa, giáo dục cải cách, phá bốn cũ trừ phong kiến, thơ cổ từ cổ văn cũng bị áp đặt cứng nhắc chia làm phong kiến mục nát, rất nhiều nơi không có học. Có điều ở địa phương nhỏ chẳng phải nghiêm khắc, giáo viên vẫn phải dạy. Dù sao học qua thơ từ từ thời Đường Tống, bị ngôn ngữ cứng ý nghĩa của Mỹ thuyết phục, thường thường không tự chủ được muốn ngâm đọc, dạy học sinh.

Lâm Lam phát hiện mình vẫn nên nói ít, chỉ có nghe bọn họ nói rồi mới có thể nói, bọn họ chưa nói qua, mình cũng không biết.

Lúc này Hàn Thanh Tùng mở miệng đọc mấy câu: “Nguyệt có âm tình tròn khuyết, người có bi hoan ly hợp, chuyện này cô khó khăn toàn bộ, ngàn dặm chung thiên quyền.”

Lâm Lam “..... Tốt! Con nhìn xem cha các con kia, lợi hại chưa!”

Ồi uy, làm sao lại hợp tình hình như vậy chứ.

Bọn họ vừa nói như thế, Nhị Vương cũng bắt đầu nhớ đến, rồi rít nói Hàn Thanh Bình đã dạy đọc thơ.

Tiểu Vương ngồi ở đó loay hoay cây sáo, lập tức bắt đầu thổi lên, mặc dù không có ai chỉ bé, bé cũng tùy tiện thổi lên, nhưng không chói tai ngược lại rất êm tai. Dĩ nhiên bé cũng không phối hợp được tám âm, chỉ có thuần thực tổ hợp ba bốn âm mà thôi.

Lâm Lam khen nói: “Con út nhà chúng ta là chuyên gia âm nhạc.”

Lập tức Tam Vương nói: “Con là nhà boi lợi.”

Mọi người cười lên, lúc này Mạch Tuệ đi vào chê cười nói: “Nhà boi lợi đi đâu? Không biết ngược à. Chị thấy em là nhà thăm ăn mới đúng.”

Tam Vương chỉ vào Đại Vương: “Anh cả là chuyên gia đánh nhau.”

Mặt Đại Vương thoáng đen thui, trừng mắt liếc nhìn nó, Tam Vương liền hi hi. Tam Vương lại chỉ vào Nhị Vương: “Anh hai là nhà keo kiệt.” lại chỉ chỉ Mạch Tuệ: “Chị là chuyên gia làm dáng.”

Advertisement / Quảng cáo

Mấy đứa nhỏ đuổi theo muốn đánh nó. Tam Vương núp ở trong ngực Lâm Lam: “Cha là chuyên gia ăn vụng!”

Lâm Lam “!! Con tốt nhất nên bị đánh.”

Cô đẩy Tam Vương lên giường gạch rồi tọt dưới nách nó: “Mẹ thấy con là một thằng nhóc hư hỏng.” Nhị Vương, Mạch Tuệ đều đến cù nó.

Tam Vương cười đến thờ không ra hơi, cả mình co tròn lại thành quả trứng tránh đông tránh tây, cả người cười đến không còn chút sức lực.

Bỗng nhiên Đại Vương nghen ra một câu: “Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, bất phá lâu lan chung bất hoàn.”

Mọi người ngáy ngốc một chút, Nhị Vương cười nói: “Anh cả thật là lợi hại, đây là một câu thơ?”

Mặc dù không có trăng cũng không có sao, nhưng từ trước đến giờ không học tập như Đại Vương, lại có thể nặn ra một câu thơ như vậy cũng thật rất giỏi nha.

Đại Vương theo bản năng hơi hátt cảm lên: “Anh cũng không biết.”

“Ha ha ha...”

Cả một nhà vui vẻ sôi nổi ở trong nhà mới không ngừng vang vọng. Nhìn hình ảnh vợ con vui vẻ như vậy, trong lòng Hàn Thanh Tùng bắt đầu dâng lên, nhẹ nhàng như ánh trăng hiện lên giữa bầu trời.

Mà lúc này Hàn Kim Ngọc chạy về nhà, không thể thiếu một trận não loạn. Một chén đồ ăn, đem nhà cũ họ Hàn huyền não không ngừng trôi qua tết Trung thu, vừa đánh vừa mắng vừa khóc lại vừa la, làm âm ỉ hồi lâu mới từng người vào nhà.

Đột nhiên bà Hàn linh cảm, vội xuống giường gạch mắng: “Đây là con hồ ly tinh kia cố ý, lòng dạ này thật là hiểm độc, cố ý đưa đến chén đồ ăn để khích bác ly gián. Tôi nhìn là hiểu ngay, đồ tồi tệ này, sau này ít giao thiệp cùng cô ta. Người trong nhà này, tôi mà thấy người nào nói chuyện với cô ta thì cút ra ngoài cho tôi!”

Mắng xong vẫn còn chưa đủ giải hận, lại nói: “Cả ngày luôn nghĩ ra riêng, đều ra ngoài ăn toàn món ngon, có phải bỏ cha mẹ và em gái chết đói mới vừa lòng hay không hả?”

Không chia ra ở riêng thì bà chính là lão tổ tông, ra ở riêng rồi, chỉ biết có vợ con, ai còn coi bà ra gì, có khi cọng hành còn không bằng? Bà Hàn đã hiểu ra, trừ phi mình chết, nếu không tuyệt đối không thể ở riêng, ở riêng người lỗ là nhất chính là bà!

Chị dâu cả chò con cái ngủ, mới nhỏ giọng nói cùng anh cả Hàn: “Đều đã như vậy rồi, anh còn không nói ở riêng?”

Anh cả Hàn bị làm khó: “Làm sao chia? Cũng không quan tâm cha mẹ.”

Chị dâu cả Hàn: “Làm sao lại không quan tâm? Không phải có thể thay phiên dưỡng lão sao?”

Tối thiểu phải tách ra với chi thứ hai và cô út, nếu lại ở cùng với những người này dưới một mái hiên, quá thật muốn nghen chết. Trước kia tất cả mọi người cùng nhau chịu tội, cô cũng không thấy gì, nhưng bây giờ nhà Lâm Lam phân ra ở riêng, hơn nữa đào mất đã xây nhà lớn, trôi qua những ngày rất tốt, trong lòng cô vô cùng không thoải mái.

Chú bà vẫn nổi danh thương yêu vợ khắp cả thôn, thử nghe một chút những người đàn bà kia nói bấy như thế nào, mọi người giống như dưa chua lâu năm, ganh tị muốn chết. Nói trắng ra, còn không phải hãm mộ Lâm Lam người ta có người đàn ông thương yêu?

Chú bà tài giỏi, lại biết kiểm tiền, là cán bộ, đặt ở nhà người đàn bà khác đều xứng đáng hầu hạ như cha, nơi nào còn đánh lòng để anh làm việc nhà? Lâm Lam được, người khác trông mà thèm, đáng là người đàn ông tốt, cô ấy lập tức sai sứ con người ta, may vá chân, may quần áo, xuống ruộng, rửa chén quét sân rửa rau nấu cơm, không có việc gì là không cho hẳn làm gì. Hơn nữa muốn cho sắc mặt thì cho sắc mặt, người đàn ông đó lại xuống nước thấp giọng dụ dỗ cô ấy. Người nào nhìn không quen mắt cũng hận nha.

Cô làm chị dâu không ganh tị, nhưng chắc chắn có hãm mộ, hơn nữa cô ở cùng người đàn ông của mình nhiều năm, quá thật người so với người thật khiến cô tức chết.

Anh và Hàn chính là ở chỗ này thì thàn: “Bây giờ chú Tư không có ở đây, chú ba đã phân ra riêng, anh là con cả, không thể không quan tâm cha mẹ, cho dù ở riêng chúng ta cũng không thể phân ra được.”

Chị dâu cả giận đến nỗi ôm mặt chôn trong chăn không tiếng động khóc lớn, rồi lại không dám khóc lớn tiếng cho thống khoái, sợ đánh thức con cái.

Anh và Hàn thấy có như vậy có chút đau lòng, muốn khuyên nhủ, lại không biết nói gì, cuối cùng nghen ra một câu: “Đàn bà các người tóc dài kiến thức ngắn, anh là con trai lớn, thì gánh nhiều trách nhiệm.”

Chị dâu cả tức giận đến nỗi suýt bất tỉnh nhân sự. Cô phải nghĩ cách, người đàn ông của mình căn bản không đáng tin cậy.

.....

Ở bên nhà Lâm Lam, bọn nhỏ ăn bánh trung thu, quả táo, Nhị Vương và Tiểu Vương không ăn hết giữ lại ngày mai ăn, Mạch Tuệ cảm về giường gạch của mình. Hiện tại cô bé một mình ngủ ở giường bắc, tuy không đến mức một mình một phòng, khỏi phải nói cô bé có bao nhiêu vui vẻ.

Tiểu Vương mệt mỏi, muốn tìm mẹ ngủ.

Hàn Thanh Tùng: “Chị, anh hai, chọn một.”

Tiểu Vương ngó ngó cái này ngó ngó cái kia, cuối cùng bẹp miệng: “Mẹ ~~”

Trái tim Lâm Lam thoáng mềm nhũn, muốn đưa tay ôm lấy bé nhưng một bàn tay to từ phía sau nết lấy eo cô.Lâm Lam liền xoa đầu Tiểu Vương: “Tiểu Vương à, con ngủ với chị nha, trước kia ba chúng ta đều cùng ngủ một ổ đấy.”

Mạch Tuệ cười đến ôm Tiểu Vương: “Đến, chị ôm em.”

Mặc dù Tiểu Vương không vui, nhưng cũng không dám khóc, bé sợ Hàn Thanh Tùng, ủy ủy khuất khuất đi theo sát Mạch Tuệ.

Lâm Lam thở phào nhẹ nhõm, nói với mấy đứa con: “Tắt đèn sớm một chút đi ngủ đi.” Bọn nhỏ mệt mỏi cả ngày, ngày thường nằm xuống giấy lát là đã ngủ, hơn nữa TamVương cùng Đại Vương. Có điều cô đoán chừng hôm nay ăn tết, có thể ngủ muộn một chút. Cô nói chúc ngủ ngon với bọn nhỏ, thuận tay đóng cửa lại.

Bọn họ vừa đi, Đại Vương liền “Phù” thổi tắt đèn.

Mạch Tuệ: “Em còn chưa coi quần áo!”

Đại Vương: “Trước kia tối đen cũng coi được, bây giờ giống nhau, khỏi phải đâu.”

Nhị Vương: Anh cả, anh đoạt lời thoại của em.

Tam Vương trong chốc lát muốn ngủ một mình, một chốc lại chen chúc vào giữa anh cả và anh hai, một lát lại lần đến lò sưởi đặt gần đầu giường. Đàng tiếc trên giường chỉ có một tấm chăn lớn, ba người cùng một tấm chăn. Cuối cùng nó bị anh cả ôm qua đặt ở gần lò sưởi, như vậy tránh cho nó ngủ lẫn lộn 360°, cũng tránh cho nó giành chăn của người khác khiến mọi người bị đông lạnh.

Nhị Vương chọt la hoảng lên: “Bánh trung thu của mình đâu rồi, ai trộm bánh trung thu của mình!” Nó chỉ ăn có quả táo, không có ăn bánh trung thu, giữ lại định ngày mai đem đến trường khoe khoang.

TamVương không lên tiếng, vội vàng lớn tiếng ngáy ngủ.

Đại Vương để nó xuống lục lợi một phen, đoạt lại bánh trung thu, trả lại cho Nhị Vương.

Nhị Vương vuốt bánh trung thu đã bị gặm mất một miếng, vội vàng đem giấu trong tủ gỗ nhỏ.

Nghe bọn nhỏ cãi nhau, Lâm Lam cười cười, nhắc chân đi về phòng Tây. Cô múc nước lau người, Hàn Thanh Tùng làm theo tắm sạch ở trong sân. Anh có thói quen dùng nước lạnh tắm, dù mùa đông bọn họ vẫn thường đi bơi, lại càng không cần phải nói đến hiện tại.Hàn Thanh Tùng ở bộ đội nghe nói về vấn đề vệ sinh nên đường thành thói quen tốt,về điểm này cô rất thích, không giống những người đàn ông khác ở trong thôn một mùa đông ba bốn ngày cũng không tắm, cứ như vậy còn nghĩ muốn sinh hoạt vợ chồng, có hứng thú mới là lạ.

Chờ anh trở lại, Lâm Lam đã lau người xong,trải chăn lên giường. Một đệm giường, hai chiếc gối đầu, một chiếc chăn ô vuông, một tấm ga giường khác nằm lè loi tro troi trong góc.Nhìn hai chiếc gối đầu đặt cạnh nhau, cô có chút thất thần, nếu để Hàn Thanh Tùng một mình một chăn, anh có thể ngủ đóa hay không nhỉ? Kiếp trước cô chưa từng nói qua chuyện yêu đương, nhưng đường đường chính chính ngủ với người khác phải như vậy, thật đúng là lần đầu tiên.

Cảm giác có chút .... kỳ quái.

Nghĩ đến có người cả ngày cùng mình một chăn, sẽ đoạt chăn với mình, sẽ chen chúc cô, cô cảm thấy có chút khó.Hơn nữa xem nhiều chuyện về tình cảm như vậy, nghe bạn thân phàn nàn chuyện đàn ông dè dặt, cô lại có chút sợ hãi. Những cô bạn thân kia của cô, có người cũng đã đi vào vòng trong, tuần trăng mật còn biết ăn ái thăm thiết, thời gian sau có em bé và ở cùng cha mẹ chồng, đều không ngoại lệ đều muốn đậu đen rau mã cả đấy.

Còn có người không chịu được hành hạ cuối cùng không thể chờ đợi đi ra ngoài hưởng thụ cuộc sống độc thân, mà những người đó đều rời khỏi vòng trong, thật may mắn là cô còn chưa tiến vào, còn nói về già cùng bạn thân cùng nhau đến viện dưỡng lão ở, còn tốt hơn nhiều so với chuyện ở cùng với lão già thất.

Người có cùng cùng chung chí hướng, hứng thú đều trở thành tri kỷ cùng nhau sống chung, biết điểm mấu chốt của đối phương, biết sở thích của đối phương, rồi lại không cần lo lắng quan hệ cha mẹ chồng, vợ chồng tình cảm, bắt đầu chung đụng càng thêm hòa hợp.

Có điều mẹ cô trọng nam khinh nữ, đối xử tốt với em trai, nhưng quan hệ với con dâu lại mâu thuẫn nặng nề.

Em trai kia của cô, thời điểm theo đuổi bạn gái, đúng là điển hình của cô vợ quên mẹ, chỉ khi nào kết hôn có con mới mẹ nhiệt tình đều đã đi qua, chỉ còn lại việc vật một đồng, thoát nhìn nó cũng không còn dính vào vợ như vậy. Vợ nò thì càng ngày càng oán trách nó không biết săn sóc, mẹ bảo gì cũng vâng vâng dạ dạ, chẳng những nó cũng không kiểm điểm lại chính mình, ngược lại còn cảm thấy vợ càng ngày càng có tình gây sự. Cho nên trong lòng nó đều có bóng ma.

Lúc này cô lại muốn đem mình giao cho một người đàn ông?

Mặc dù thân thể này là vợ của anh, cô cũng có trí nhớ lúc trước, bọn họ kết hôn khoảng nười năm, có năm đứa con.Nhưng đối với Lâm Lam mà nói, đây là một việc tràn đầy nghi thức cảm xúc, là chuyện lớn rất nghiêm túc.

Tiếp nhận anh, có ý nghĩa mình mở rộng lòng với anh, đem anh trở thành người của mình.Sẽ không còn giống như lúc trước nữa, nếu anh làm sai, cô chỉ là đậu đen rau muống sẽ không thực sự tức giận. Dù sao cô không thương anh, cũng không có quá nhiều yêu cầu đối với anh.

Nhưng bây giờ, cô tán thưởng anh, cũng đã động tâm, đối với anh có hảo cảm, cô đối với anh bây giờ cũng không thể giống như trước vô dục vô cầu.Hơn nữa tối nay nghe được những lời nói kia của anh, cô cũng biết mình càng ngày càng lòng tham, yêu cầu đối với anh càng ngày càng cao, nếu sau này anhvi người khác ủy khuất cô, cô tuyệt đối sẽ không chấp nhận được, muốn ly hôn với anh.

Như vậy, còn muốn tiếp nhận anh sao?

Trước mắt xem ra, anh hợp ý với loại hình của cô, cô cũng nguyên ý ở cùng anh cả đôi.Đang suy nghĩ miên man, cả người Hàn Thanh Tùng mang theo khí lạnh đi vào nhà. Anh tắm nước lạnh, để trần nửa người trên, chỉ mặc chiếc quần đùi quần trang, lộ ra cơ thể cường tráng. Hai chân thon dài thẳng tắp, tràn đầy mỹ cảm mạnh mẽ, chỉ là lông chân hơi dài, khiến cho hần tăng thêm mấy phần cuồng dã.

Tầm mắt của cô theo bản năng bay đến nơi nào đó, vừa nhìn xuống, cả người có chút không tốt.

Vừa tắm nước lạnh xong, nơi đó chắc là yên tĩnh như gà... chắc là không phải trạng thái chiến đấu. Tại sao... nó kiêu ngạo như vậy?

Lúc này Hàn Thanh Tùng gương mặt nhìn cô, chỉ nháy mắt trong đầu Lâm Lam nhảy ra một câu: vợ à, vừa nhìn thấy có thể thỏa mãn em không?

Cô bị ý nghĩ hèn mọn bị ối được sủng ái lập tức đỏ bừng cả mặt, vội vàng chui vào trong chăn.

Hàn Thanh Tùng buồn bực nhìn cô, cô thường xuyên nhìn mình rồi đột nhiên đỏ mặt, anh rất muốn biết những lúc cô đỏ mặt là đang suy nghĩ gì.Anh chưa bao giờ biết cô nghĩ cái gì, không trách được các chiến hữu hay nói lòng dạ phụ nữ còn khó hiểu hơn cả súng ống đạn dược.

Anh cầm một cái bánh trung thu lên giường, bê ra đưa cho cô một nửa, mình ăn một nửa khác: “Ăn bánh trung thu.”

Lâm Lam: “Đều đã đánh răng không thể ăn đồ, sẽ dính răng.”

Hân Thanh Tùng đã cắn một miếng lớn, nghe vậy dừng một chút: “Vậy anh còn ăn được không?”

Lâm Lam phì cười lên: “Anh đều đã ăn rồi đó thôi.”

Hân Thanh Tùng ăn vào một miếng đường phèn, ra hiệu cô ăn hết đi. Lâm Lam muốn nói thời điểm này bánh trung thu thật khó ăn, bên trong chỉ có tí tí xanh hồng thêm thêm đường phèn, còn thêm chút hạt dưa đậu phộng, cho dù là mùi vị hay hương vị đều rất kỳ dị. Có điều bọn họ thích ăn đường phèn ở bên trong nhất.

Anh lại xem mình là trẻ con, Lâm Lam cười khoát tay không cần, quá buồn cười có phải không.

Hân Thanh Tùng cúi đầu nhìn cô.

Cô mặc áo ba lỗ vải bông chính mình may, lộ ra da thịt trắng nõn, ở dưới ngọn đèn vàng, có một cảm giác sáng bóng như ngọc thạch. Cô vốn có vẻ ngoài xinh xắn, hơn nữa dưới ngọn đèn, càng lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người, ánh mắt ngập nước giống như muốn bao phủ người.

Nhìn thế nào cũng không đủ.

Môi của cô hồng nhuận, giống như cánh hoa, anh vô ý thức đem đường cắn ngậm, kết... một tiếng nhai, sau đó đặt bánh trung thu vào trong chén, mình cũng không ăn.

Lâm Lam nhìn anh: “Anh ăn xong, dù sao cũng phải súc miệng.”

Hân Thanh Tùng vẫn nhìn cô, đột nhiên muốn nhìn thấy hình ảnh cô mặc ở ba lỗ kiểu nữ, phía trên quần khăn quàng cổ màu hồng, ngực không khỏi rung động, cúi người qua hôn lên môi của cô, đem đường phèn cắn ở giữa răng chuyển qua cho cô.

Lâm Lam á một tiếng, muốn nói cô đánh răng rồi không thể ăn đường, vừa mở miệng như vậy liền bị anh thừa dịp chỗ trống xâm nhập vào, công thành đoạt đất xâm chiếm từng chỗ trong miệng.

Cô vốn sợ anh cắn dục đã lâu sẽ rất thô bạo, nhưng ngược lại anh thật giống như thợ săn vô cùng có kiên nhẫn, từ từ thăm dò nhấp nháp hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

.....

.....

Từ từ, có ánh trắng xuyên thấu qua cửa sổ, càng ngày càng sáng, ánh sáng chiếu vào bên trong giường.

Hân Thanh Tùng ôm lấy cô, thuận tay kéo cô một thoáng, điều chỉnh phương hướng cho hai người.

Cô suy nghĩ vọc dáng hần quá cao, có thể cảm thấy chiều dọc của chiếc giường không đủ dài, đợi đến lúc cô phát hiện trước mắt sáng ngời mới hậu tri hậu giác(*Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra*), anh đặt cô dưới ánh trắng, trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước.

Anh chống người nhìn cô, trên người như phát sáng, hai tròng mắt sâu thẳm. Mà cô dưới ánh trắng, gương mặt đỏ hồng ánh mắt long lanh như nước, giao hòa với ánh trắng.

Trong lúc nhất thời anh không động, nhìn có chút xuất thần.

Lâm Lam giật giật, lại xem như nhắc nhở anh tiến hành động tác kế tiếp, lửa nóng lại tiếp tục in dấu trên mắt của cô, mũi, gương mặt, đôi môi, trên cổ, dần dần đi xuống.

Một trận dây dưa, hần xóc chấn lên, sột soạt, sột soạt,

.....

.....

Bên ngoài truyền đến “Àm” một tiếng.

“Tiểu Vượng, em làm gì thế?” Mạch Tuệ gọi bé.

“Em, em muốn mẹ, huhu~~ em muốn mẹ~~”

Phía ngoài truyền đến tiếng nức nở của Tiểu Vượng, sau một giây, cửa phòng của bọn họ bị đẩy ra, Hân Thanh Tùng lập tức kéo chăn bao phủ lên người mình cùng Lâm Lam.

Tiểu Vượng từ bên ngoài xông vào, đứng ở đầu giường gần lò sưởi, một bộ dáng thú con lạc đường mờ mịt. Bé không đeo mắt kiếng, cho dù đeo mắt kiếng lúc này cũng thấy không rõ, chỉ có thể mờ mịt đưa tay sờ.

Trong chăn hai người vẫn còn chõng lên nhau, Lâm Lam đẩy đẩy anh, ra hiệu anh đi xuống. Hân Thanh Tùng chuyển động, có chút không cam lòng, lại phải nghe theo cô.

Lâm Lam đưa tay xoa đầu Tiểu Vượng, cảm thấy bé còn run rẩy: “Cục cụng, gặp ác mộng nữa à?”

Tiểu Vượng lập tức dán mặt vào lòng bàn tay Lâm Lam: “Huhu~~ muốn mẹ, mẹ đừng không quan tâm con.”

Lâm sao Lâm Lam chịu được chuyện này, muốn đứng dậy ôm bé lên.

Advertisement / Quảng cáo

Bàn tay to Hân Thanh Tùng mắc kẹt ở eo cô, trong lúc nhất thời cô không nhúc nhích được, dùng chân đá đá anh, thanh âm kiều mẩn: “Buông tay.”

Hân Thanh Tùng lền vươn tay canh tay, một tay nhấc Tiểu Vượng lên. Tiểu Vượng không sợ, ngược lại cười khanh khách.

Lập tức Lâm Lam đem Tiểu Vượng có chút lạnh còn đang run ôm vào trong ngực: “Mau ngủ.”

Cô nghĩ có con ở đây, chắc chắn Hân Thanh Tùng không thể làm gì, tối nay có thể an toàn ngủ, à đây! Cô ôm chặt Tiểu Vượng đưa lưng về phía Hân Thanh Tùng, cảm giác ôm một kim bài miễn tử.

Hân Thanh Tùng: “...”

Bàn tay to ở sau lưng cô vuốt ve, làn da cô rất trơn mịn, cảm giác rất tốt, làm cho anh lưu luyến khó khăn rời. Chốc lát, vang lên tiếng hít thở đều đều.

“Tiểu Vượng ngủ.”

Lâm Lam..... Đưa nhỏ này, thoáng chốc đã ngủ. Cũng không nề mặt quá rồi.

Xem chừng gặp con ác mộng, cũng giống như mộng du chạy đến đây, sẽ không dễ gì tỉnh dậy đâu này. May nhờ Hân Thanh Tùng đem cạnh nhón mải chính tề, không có vật cản cũng không có góc, con mới không bị đập đầu.

Lâm Lam ôm Tiểu Vượng không nở buông ra.

Cánh tay Hân Thanh Tùng vượt ngang, ôm ngang hông cô, sờ sờ Tiểu Vượng: “Ôm con để vào trong.”

Lâm Lam “..... Không cần.”

Tiểu Vượng đã bị anh ôm qua, dùng tám ga giường quấn chặt, đặt ở bên kia tủ giường, không gian không lớn cũng không bị té xuống lại có cảm giác an toàn.

“Sau này để cho con ngủ với Đại Vượng.” Hân Thanh Tùng cũng nghĩ không cần đưa Tiểu Vượng trở về.

Lâm Lam “.....”

Sau một khắc cô rơi vào vòng tay nóng hừng hực, gần gũi thân mật không có chút khe hở. Nhiệt độ trên người anh nóng kinh người, làm cho cô cảm thấy hoảng hốt khi mình bị dán vào lò sưởi ấm áp, nóng hừng hực muốn hòa tan mất.

Nụ hôn nóng bỏng rơi xuống như mưa, lòng bàn tay cực nóng muốn đem cô vùi về thành một vùng xuân thủy, dưới ánh trăng giống như đóa hoa mềm mại từ từ nở rộ.

.....

.....

.....

Lâm Lam có cảm giác giấc ngủ này vừa trầm lại vừa ngon, mí mắt giống như keo dán chặt, dường như muốn ngủ mãi mãi. Cô cảm thấy mình mơ rất nhiều giấc mộng, rồi không nhớ được gì, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong phòng còn tối đen, chỉ có cửa sổ lộ ra một chút ánh sáng.

Chẳng lẽ trời còn chưa sáng?

Cô sờ soạn sang bên cạnh, chân đã lạnh, Hàn Thanh Tùng đã không còn ở đây. Cô thở phào một hơi, rốt cục không còn tiếp tục hành hạ cô.

Đêm qua phỏng tưng như vậy, lãng phí, không tiết chế, Lâm Lam vô cùng cảm thấy xấu hổ. Sau lại không theo kịp tiết tấu, cô chỉ mong sớm kết thúc một chút, ngày hôm sau nhanh đến, cô tình nguyện đi xuống ruộng làm việc, này còn một mồi hơn làm việc nữa...

Song đêm rất dài, rất dài, anh đòi lấy giống như không ngừng không nghỉ.....

Sau đó cuối cùng anh buông tha cho cô, cô cũng không biết mình ngủ lúc nào, có thể lúc ngủ bị lay tỉnh, có thể trời đã hừng sáng? Mơ mơ màng màng cảm giác anh lau người giúp mình, cuối cùng rơi vào vòng tay nóng hằm hạp ngủ một giấc nồng.

Đoán chừng lúc ấy cô ném cô ra đường cái cô cũng có thể ngủ ngon lành, này không, sáng sớm gà trống gáy cô cũng không nghe thấy.

“Mẹ... mẹ ơi...” bỗng nghe bên tai truyền đến tiếng trẻ con nức nở, giống như xuyên qua tai cô: “Mẹ ơi, mẹ đừng chết.”

Lâm Lam giật mình một cái, hoàn toàn tỉnh táo, mở mắt ra thấy Tiểu Vượng ở một bên mang vè mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào cô.

Lâm Lamr ... Hàn Thanh Tùng, anh là cảm thú! Lâm sao lại giãy vò cô đến nỗi con còn tưởng cô sắp chết hả?

Cô có chút nghiêng răng nghiêng lợi, lại hai lần như vậy, cô tuyệt đối sẽ rưng rưng mắt.

Chia phòng, phải chia phòng ngủ!!

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ôn nhu chạy trốn

Edit: Trang Nguyen

Beta: Tiểu Tuyền

Nhìn Lâm Lam tỉnh lại, Tiểu Vượng vui mừng nhìn cô: “Mẹ, mẹ tỉnh rồi?” Bé cẩn thận từng li từng tí đưa tay đỡ lấy Lâm Lamr “Mẹ, mẹ ngã bệnh rồi, phải nghỉ ngơi thật tốt, con đi đun cơm cho mẹ ăn.”

Nói xong bé liền bỏ xuống, chạy đến phòng khách đun cơm cho Lâm Lam.

Người nhỏ bụng không được nhiều như vậy, nặng quá thì bụng không nổi, một chén canh trứng gà chưng, một hai cái bánh bột ngô, một chén cà hầm tương.

Lâm Lamr..... Có cảm giác bóc lột sức lao động của trẻ con. Thật quá vô si.

Cô đưa tay xoa đầu Tiểu Vượng: “Tiểu Vượng, mẹ không sao, con đi chơi đi.”

Tiểu Vượng không chịu, nhất định phải ở cùng cô: “Mẹ bị bệnh, con không ồn ào.”

Lâm Lamr “... Mẹ, mẹ không bị bệnh, chỉ là... chỉ một mồi thôi.”

Tiểu Vượng gật đầu: “Mẹ một mồi nên bệnh đấy, chăm sóc cho Tiểu Vượng, còn phải xuống ruộng làm việc, nấu cơm, dọn nhà, nên mới bị bệnh.” Bé đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào lòng bàn tay Lâm Lamr, cọ xát.

Trái tim Lâm Lam thoáng mềm nhũn.

Cô thấy đồ ăn đều nguội lạnh, vội vàng lấy đồng hồ đeo tay xem thời gian, má ơi, đã hơn mười giờ, Lâm Lam cô làm được đấy. Cô ngay cả bọn nhỏ bắt đầu nấu cơm, một chút động tĩnh cũng không nghe thấy, Hàn Thanh Tùng kéo rèm cửa sổ bằng cô che lại, trời hừng sáng cũng không có ánh sáng xuyên qua, làm cho cô ngủ thẳng giấc đến trưa luôn. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, phụ nữ cả thôn lại có chuyện để nói rồi, cô sẽ bị chụp cái mũ người phụ nữ có chồng còn lười biếng.

Cô vội vàng nhờ Tiểu Vượng giúp đỡ lấy mũ bị đầu cô hay dùng, cô lập tức mặc nhanh quần áo vào.

Xương sống thắt lưng chân đều đau, thật hoài nghi Hàn Thanh Tùng có phải hành hạ cô hay không, chắc chắn còn bần rùn đau nhức hơn tập luyện buổi sáng. Nàng cũng không dám nhìn vào những dấu tím bầm trên eo cùng ngực mình, anh nói xem đây là anh dùng bao nhiêu sức lực đẩy hạ, tiết kiệm chút sức lực không được sao?

Cô ăn mặc chỉnh tề, Tiểu Vượng lấy khăn mặt cho cô lau mặt, còn cầm cây lược gỗ chải tóc cho cô.

Lâm Lamr...tiểu áo bông chu đáo quá, hôn nhẹ ôm một cái rồi nâng lên cao cao. Tiểu Vượng nhìn mẹ lại bắt đầu cười cười nói nói, trờn hình thoảng khỏe miệng co rút một chút, động tác có phần kỳ quái, dường như có cái gì đó không đúng.

Bé vui vẻ nói: “Mẹ khỏe rồi, không có bị bệnh. Mẹ thật sự khỏe rồi ~~”

Bé cũng học theo bộ dạng Lâm Lam hôn bé, hôn nhẹ lên gương mặt Lâm Lam, sau đó sờ sờ đầu Lâm Lam, ôm cổ Lâm Lam, lung lay cánh tay Lâm Lam, hoàn thành một loạt động tác hôn nhẹ ôm ôm thân mật.

“Cục cưng ngoan, đi chơi đi, mẹ đi nấu cơm trưa.”

Bước xuống giường, cô có một loại cảm giác đã lâu không vận động, không làm nóng người đã vội vàng chạy nước rút mấy trăm mét, hai chân bần rùn giống như không phải là của mình.

Nấu cơm, giặt quần áo, dọn dẹp trong nhà, vốn là việc rất nhẹ nhàng, nhưng hôm nay Lâm Lam cảm thấy sao cuộc sống lại khó khăn như vậy. Trước tiên cô nấu cơm, đang lúc chuẩn bị giặt quần áo, Hàn Thanh Tùng từ bên ngoài bước vào.

Còn chưa đến giờ tan tầm, sao anh đã trở về rồi? Lâm Lam theo bản năng muốn tìm một chỗ trốn.

Hàn Thanh Tùng không rõ cô làm gì, lập tức tiến lên kéo cô lại: “Có đỡ hơn chút nào không?”

Tối hôm qua vừa bắt đầu anh đã nghĩ phải khống chế mình, đừng dọa đến cô, kết quả sau đó lại không kiểm soát được. Anh vừa hôn không tiết chế, lại vừa không khống chế được mà muốn nhiều hơn, kết quả mình cũng có phần thất loạn, đoán chừng đã làm đau cô. Cô lại đang sợ anh.

Mặt Lâm Lam đều nóng lên, có thể đừng nói chuyện không? Vừa hỏi như vậy, không phải nhắc nhở chuyện tối hôm qua ư, ban ngày, có thể chú ý một chút hay không chứ.

Cũng may Tiểu Vương đã dẫn Vương Vương đi chơi rồi, không có ở nhà.

Cô ra về không biết hẳn nói gì: “Em đang nấu cơm, giặt quần áo, sao mới giờ này anh đã trở về?”

“Công xã có người đến tìm anh nói chút chuyện.” Tay Hàn Thanh Tùng đặt ở bên eo cô, thoáng chốc nhắc bỗng ôm cô lên: “Anh có nói với các con em bị bệnh, phải nghỉ ngơi hai ngày.”

Lâm Lam kinh hô một tiếng: “Mau thả em xuống.”

Hàn Thanh Tùng: “Em không nặng.”

Lâm Lam: ... Tôi có hỏi anh nặng hay không nặng sao?

Anh đặt cô ở trên giường gạch, hai tay chống ở hai bên cơ thể cô, nửa người trên nghiêng về phía trước hầu như dán vào cô.

Lâm Lam theo bản năng áp sát vào phía sau, ánh mắt của hẳn sâu thăm ám chìm, thoát nhìn vô cùng nghiêm túc, nhưng cẩn thận nhìn trong lúc này ánh lên dục vọng sâu lắng thiêu đốt người.
Advertisement / Quảng cáo

“Anh, anh... Ban ngày, anh chú ý một chút đi.”

Mấy đứa nhỏ một đứa so với một đứa đều có tâm nhãn, cô cũng không muốn lâm vào tình cảnh lúng túng như thế này, còn phải giải thích cái này giải thích cái kia cho các con.

Hầu như mỗi lần đối đáp với cha mẹ, cũng không thoát được bị các con hỏi đến vấn đề này, nếu không trong đầu óc nhỏ nhỏ của bọn nó từ hợp chất đơn giản biến thành hợp chất phức tạp ra rất nhiều thứ cuồng ma loạn vũ.

Đột nhiên Hàn Thanh Tùng lộ ra một nụ cười, môi mỗ mỗ lên môi cô: “Nhìn em không nhận được.”

Lâm Lam bị anh làm hết hồn lập tức lui về sau, dùng chân đạp bộ ngực anh, cảm thú a! Anh cho rằng anh là thằng nhóc mới lớn mới ném thứ mùi đời sao.

“Đừng sợ đừng sợ.” Anh bắt được bàn chân đá tới, trấn an vỗ vỗ lên bắp chân của cô: “Em nghỉ ngơi đi.”

Hắn đi vào trong sân giúp giặt quần áo: “Còn lại không cần nhiều thợ mộc, anh để thợ mộc Vương kéo gỗ về làm rồi.”

Lâm Lam thờ phào nhẹ nhõm, cô còn nói sao mình ngu thẳng đến lúc này, làm sao không thấy thợ mộc Vương.

Lâm Lam gục ở trên bệ cửa sổ, nhìn anh ngồi xõm trong sân giặt quần áo, vai rộng thắt lưng hẹp chuyển sang vùng tam giác, dáng người thật đẹp mắt. Nghĩ như vậy, trong lòng cô bốc lên một luồng khí nóng, cảm giác hơi xấu hổ, không cẩn thận lại nghĩ đến tình hình chiến đấu kịch liệt tối hôm qua, cả người cô lại ề ảm, cô thì trêu chọc lại không thể gánh vác, chính là cô rồi.

Đột nhiên cô nghĩ đến một vấn đề, tối hôm qua không có ngựa thai!

Cô không muốn mang thai lần nữa, cô không có kinh nghiệm mang thai không có kinh nghiệm sinh con, không có chuẩn bị tâm lý nghênh đón loại đau khổ này. Nhưng thể chất này, không phải đã mang thai rồi sao? Cô vội vàng đếm đầu ngón tay tính toán kỹ kinh nguyệt, thờ phào nhẹ nhõm, ký an toàn.

Có điều thể chất này dễ dàng thụ thai, cũng không an toàn, huống chi cho dù lần này không có chuyện gì, vậy sau này thì sao? Tâm trí giờ đã lên giường ngủ, anh có thể nhận được mới là lạ. Vẫn nên nghĩ biện pháp ngừa thai.

Thoáng chốc bọn nhỏ đã lục tục trở về, Mạch Tuệ và Nhị Vương chạy trở về nhà trước: “Mẹ, mẹ đã khỏe chưa?”

Hàn Thanh Tùng ở trước mặt bọn nhỏ nói mấy ngày qua mẹ bắt đầu làm việc, xây nhà, dọn nhà, rất mệt mỏi rồi, dặn bọn nó không được quấy rầy mẹ, nên sáng sớm đều lặng lẽ đi.

Lâm Lam cười cười vội vàng xuống giường: “Đỡ hơn rồi, ngủ một giấc là tốt.”

Mạch Tuệ nghĩ ngờ nhìn cô, lôi kéo tay cô, nhỏ giọng: “Mẹ, có phải cha đánh mẹ hay không?”

Lâm Lam: ...!!!

“Thế nào lại nói như vậy, đứa nào nói mò thế?”

Mạch Tuệ nhìn ngắm Lâm Lam ở trên cô phát hiện dấu vết màu đỏ sẫm khá nghi, giống như là bị nhéo, lập tức nhủ máy: “Tam Vương nói, nói chắc chắn là mẹ bị đánh rồi, nếu không lúc trước mệt mỏi cũng không ngã bệnh, tại sao mới ngủ cùng cha một giường mà đã bị bệnh rồi? Không phải bị cha đánh thì là ai?”

Lâm Lam!!!

Cô thật không làm sao cho tốt, con cái có nhiều tâm nhãn cũng là một vấn đề. Nhà người ta cũng như vậy phải không? Những cặp vợ chồng kia ngủ cùng với con cái một giường, thậm chí hai nhà anh cả Hàn và anh Hai Hàn cũng ngủ cùng một phòng với con, nhưng không chậm trễ mọi người sanh con, làm sao bọn họ ứng phó chuyện như vậy nhỉ?

Đây là do Lâm Lam thiếu hụt kinh nghiệm thực tế, nhà người ta, con cái lớn một chút chắc chắn cũng sẽ nghe được cái gì đó, hiểu chuyện thì đều xấu hổ làm bộ như không biết gì, không hiểu chuyện thì dù có nghe thấy cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Chỉ có bé trai, những đứa trẻ không xấu hổ hoặc thần kinh thô, mới có thể đem ra khoe khoang cho rằng mình đã biết chuyện gì đấy.

Nhà cô có mấy đứa nhỏ, căn bản chưa từng trải qua lễ rửa tội kinh cuồng thế này, lịch trình tư tưởng khác hẳn mấy đứa trẻ khác.

Cô chỉ có thể liên tục đảm bảo với Mạch Tuệ, cha cô bé không có đánh cô.

“Cha con rất chăm sóc mẹ đấy, sẽ không đánh mẹ đâu, con nhìn cha con khác hẳn những người đàn ông khác, đàn ông khác chưa bao giờ làm việc nhà, chẳng những cha con làm việc nhà, còn cam tâm tình nguyện làm đấy.”

Mạch Tuệ cười lên: “Đúng rồi, cha con tốt nhất.”

Lập tức Lâm Lam tận dụng mọi thứ dạy dỗ cô bé: “Sau này con lớn lên phải tìm một người giống như thế, phải tìm người thương yêu con, đàn ông có khí phách, cũng không thể tìm những kẻ kia...”

“Mẹ!” Mạch Tuệ nóng nảy: “Con mới bao nhiêu tuổi, sao mẹ nói với con những thứ này rồi.”

Lâm Lam cười cười, con trưởng thành sớm a, nếu không nói với con, vạn nhất con còn nhỏ tuổi lại vừa ý nam chính trong nội dung nguyên tác thì làm sao, đặc biệt còn tranh giành nam chính với nữ chính, cuối cùng còn làm vật hy sinh đấy.

“Mẹ đây không phải chỉ lo lắng dẫn trước con một câu thôi sao, Mạch Tuệ của mẹ lớn lên xinh đẹp, học giỏi, sau này muốn thi đại học, cũng không thể coi trọng mấy thằng nhóc vô dụng kia. Mình phải làm một cô gái có tố chất văn hóa cao, sau này lớn lên, kiến thức rộng rãi, muốn người đàn ông thế nào thì chọn dạng đó.”

Mạch Tuệ đỏ mặt: “Không nói nữa, con đi nấu cơm giúp mẹ.”

Lâm Lam lại nhỏ giọng nói: “Con gái, con tin mẹ, sau này nhất định có thể thi đại học.”

Mạch Tuệ đỏ mặt: “Mẹ, con nghe mẹ.”

Trong lòng Lâm Lam vui thích.

Có Mạch Tuệ giải thích, mấy đứa trẻ khác không còn hoài nghi gì nữa, dù sao Hàn Thanh Tùng đối xử với mẹ ôn nhu hơn so với bọn nó, có đánh chết bọn nó cũng sẽ không đụng đến một đầu ngón tay của mẹ.

Ăn xong bữa cơm trưa, bọn nhỏ đều chạy đi trước, hiện tại thầy giáo dẫn bọn họ đi bóc ngô.

Lâm Lam do bản thân có việc phải ra khỏi cửa, nên bảo Nhị Vương và Mạch Tuệ dẫn theo Tiểu Vương, dù sao bọn nhỏ đều đi theo thầy giáo tham gia lao động, Tiểu Vương không chạy loạn, sẽ không gây thêm phiền toái.

Chờ bọn nhỏ đều đi hết, Hàn Thanh Tùng nói với Lâm Lam: “Anh xin nghỉ cho em rồi, em ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Lâm Lam: “Buổi chiều em đi xã mua bán xem một chút.”

Hàn Thanh Tùng: “Anh đưa em đi.”

“Không cần, không cần, anh đi làm việc đi.” Lâm Lam không muốn đi cùng anh ra cửa, mặc dù người khác không biết tối hôm qua bọn họ ngủ với nhau, nhưng do cô thấy chột dạ, cảm giác, cảm thấy hôm nay nếu cùng nhau đi ra cửa, đoán chừng cả thôn đều nhìn thấy náo nhiệt của cô.

Hàn Thanh Tùng đưa tay ôm cô.

Lâm Lam có chút kháng cự, sau đó cứ mặc anh ôm. Cô phát hiện thật ra Hàn Thanh Tùng rất thích tiếp xúc thân thể, chỉ là về mặt quá mức nghiêm túc, rõ ràng tìm đập rộn ràng nhưng về mặt lại nhìn không ra khác thường gì. Dĩ nhiên ánh mắt anh rất nhu hòa. Đây không phải ảo giác của Lâm Lam, trải qua một đêm không tiết chế khoảng cách khơi thông, sau đó từ trường giữa bọn họ xảy ra sự thay đổi kỳ diệu.

Cô ở trước mặt anh tự do tự tại hơn nhiều, có khi không tự chủ còn toát ra vẻ mặt lăm nũng, ở trong mắt anh càng thêm mềm mại ngon miệng. Mà anh ở trước mặt cô sẽ ôn hòa hơn một chút, dù mang vẻ mặt nghiêm túc nhưng động tác, ánh mắt không che dấu được tình ý kia.

Cô cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng là vợ chồng già rồi, tại sao lại như vậy?

Anh lại cúi đầu hôn cô, cho đến Lâm Lam không thở được đẩy đẩy, anh mới buông ra.

Lâm Lam giận tức anh: “Chúng ta phải ước pháp tam chương, ban ngày không cho thân mật, tránh các con nhìn thấy, buổi tối cũng không thể không có tiết chế.”

Cô ra vẻ nhẹ nhõm, không dám đối mặt cùng anh, sợ bị ánh mắt thâm thúy của anh hút vào.Ánh mắt anh càng thâm thúy hơn, khước mỗi lộ ra ý cười: “Nghe lời em”

Trong lòng Lâm Lam thoải mái một chút.

Bộ dáng Hàn Thanh Tùng lưu luyến không rời: “Anh đi đây.”

Lâm Lam .... Cũng không phải nhiều năm không gặp, cô lại không phải đau khổ như Hàn Diệu và Vương Bảo xuyên, anh yên tâm đi đi, không nên giống như thiếu niên mới nếm thử trái cấm với mối tình đầu.

Hàn Thanh Tùng vừa đi, Lâm Lam lại dặn dò Tiểu Vượng ở nhà chơi, cô lấy tiền đeo đồng hồ đeo tay rồi đạp xe đạp đến công xã.

Cô đến viện vệ sinh công xã, tìm nữ bác sĩ phụ trách khoa phụ sản Chu Linh Linh, nói rõ tình huống của mình.

Lúc sinh hoạt vợ chồng, cô đau, có cảm giác, cảm thấy không bình thường, có phải bị chứng viêm phụ khoa gì hay không?Nếu không cô đã sinh năm đứa con rồi, tại sao vẫn đau? Cô không yên tâm, vẫn nên đến kiểm tra một chút, vạn nhất có bệnh gì thì phiền toái.

Bác sĩ Chu hỏi vài vấn đề, ví dụ như có đau bụng dưới hay không, bộ phận sinh dục có ngứa hay không.

Lâm Lam lắc đầu, cô khá chú ý vệ sinh, cái này ngược lại không có.

Bác sĩ Chu kiểm tra giúp cô, sau đó tỏ vẻ tất cả đều bình thường, từ cung lớn nhỏ bình thường, cổ tử cung nhìn bóng cũng không xuất hiện tình huống thối nát...vv...vv...

Lâm Lam lại hỏi thế tại sao cô bị đau.

Bác sĩ Chu nhìn mọi thứ đều không có vấn đề, nhưng vẫn đau, vậy thì không phải vấn đề bệnh lý, có khả năng là vấn đề lớn nhỏ.

Cô bắt đầu giải thích cho Lâm Lam cấu tạo nơi đó của phái nữ, nói một trận về thuật học và thêm một số chuyện thông dụng, cuối cùng tóm lại một câu: “Nói như thế, nếu xương chậu của cô khá nhỏ, bộ phận sinh dục khá chật, nhà trai lại quá lớn, thì có thể xuất hiện vấn đề này, không phải vấn đề bệnh lý, không cần đề ý, chú ý tư thế cơ thể là tốt rồi.”

Nói xong còn cười nhạo nhìn Lâm Lam.

Lâm Lamr ....

Cô vội vàng chuyển đề tài: “Bác sĩ Chu, thế... có biện pháp ngừa thai nào không?”

Chu Linh Linh vốn ở nông thôn là bác sĩ đi chân không trong thôn, bởi vì trước đó bị phê bình nên bị điều đến viện vệ sinh công xã, định kỳ đi tập huấn ở bệnh viện huyện.Đã có kinh nghiệm nhiều lần tập huấn ở bệnh viện chánh quy, so với bác sĩ chân không bình thường có kiến thức nhiều hơn, trị bệnh cũng tốt hơn một chút.

Cô thấy Lâm Lam là phụ nữ có chồng, hơn nữa đã sinh năm đứa trẻ ở nông thôn,đột nhiên hỏi cách ngừa thai cũng cảm thấy mới lạ. Ở nông thôn phụ nữ ngay cả cái từ ngừa thai này cũng sẽ không nói ra, cô ấy nghe được từ đâu?

Vẫn là lần đầu tiên gặp phụ nữ ở nông thôn chủ động yêu cầu ngừa thai đấy, cho dù trong huyện, phần lớn người không hiểu hoặc không hỏi, chỉ có một ít nữ cán bộ không muốn bị con cái trời buộc nên chủ động đến hỏi một chút.

Lâm Lam nhìn về mặt bác sĩ Chu, lại hỏi: “Bác sĩ Chu, cây mật được (một vị thuốc đông y) được không?”

Chu Linh Linh lắc đầu: “Lúc này cây mật được ở công xã, tôi cảnh cáo cô, không được uống thuốc lung tung.”

Bao nhiêu người uống thuốc lung tung rồi tự hại chết mình.

Có vài thanh niên trí thức tham gia đội sản xuất ở nông thôn, còn có thanh niên trí thức cùng xã viên, vụng trộm rồi lại sợ mang thai, sẽ hỏi thăm bác sĩ chân không các phương thức lộn xộn cổ truyền ngừa thai.Cái gì ăn sống đậu tương, dùng ruột dê chết, ăn thần lẩn... Quả thực bậy bạ hết sức.

Lâm Lam lại hỏi đến biện pháp dùng bao cao su kia?

Chu Linh Linh nhìn Lâm Lam lúc nói chuyện này, sáng vẻ tự nhiên, một chút cũng không xấu hổ, cũng thật tò mò.

“Bao cao su ngừa thai kia cũng có, có điều công xã chúng ta không có, có có thể đi đến bệnh viện huyện hỏi thăm xem”

Lâm Lam nói cảm ơn, không chậm trễ thời gian nữa liền tạm biệt.

Cô rời khỏi công xã về nhà nhìn sắc trời thấy khoảng ba giờ chiều, nếu đi đến huyện rồi trở về nhất định trời tối mất, hơn nữa eo đau chân mỏi cũng không thể kiên trì thời gian dài như vậy.

Cô liền dọn dẹp một chút, dẫn theo Tiểu vượng trở về nhà mẹ đẻ.

Trên đường đi, có không ít phụ nữ tròn trắng mắt: “Không phải nói ngã bệnh xin phép nghỉ sao, làm sao còn đạp xe đạp đi dạo bên ngoài thế này?”

Bây giờ ở trong thôn có vài phụ nữ rất bất mãn với cô, cảm thấy cô phá hư không khí trong thôn. Hơn nữa Hàn Thanh Tùng còn làm việc thay cô, xin phép nghỉ, làm việc nhà... những chuyện này các cô không cảm thấy Hàn Thanh Tùng thương vợ, chỉ cảm thấy Lâm Lam làm giờ trò, không an phận, gây khó dễ đàn ông.

Lâm Lam nghe thấy mấy lời ganh tị của các cô, có bản lĩnh thì bắt chẹt người đàn ông của các người đi, soi mói cô thì có bản lĩnh gì?

Khoảng mười phút đến đồn nhà họ Lâm, người trong nhà đều đi làm việc, chỉ có bà Lâm ở nhà trông trẻ dọn dẹp nhà cửa và nấu cơm.

Thấy Lâm Lam trở về, bà Lâm theo thói quen nghiêm mặt: “Thu hoạch vụ thu sao rồi, thế nào lại đột nhiên về nhà mẹ đẻ?”

Lâm Lam cười nói: “Ngày hôm qua tết trung thu, bận rộn dọn nhà không có trở về, hôm nay xin nghỉ...”

“Đang thu hoạch vụ thu mà xin nghỉ cái gì?” bà Lâm sốt ruột: “Cả ngày cô xin nghỉ rồi nó xin nghỉ, ai làm việc? Người nào kiểm công điểm? Một đám trẻ con đang chờ ăn đấy.”

Lúc này từng nhà đều phải dựa vào làm việc để kiểm công điểm mà sống, trừ phi bệnh không đi nổi, hầu như chưa có ai xin nghỉ cả. Bà thấy con gái khỏe mạnh thế này mà lại xin phép nghỉ, bà liền nhịn không được, lại bắt đầu nhắc nhở cô không được lười biếng, phàn ra ở riêng thì phải sống cho thật tốt, không thể hết ăn lại nằm.

Tiểu Vượng: “Bà ngoại, mẹ... mẹ con bị bệnh, không có lười biếng.”

Lâm Lam lấy bánh Trung thu cùng mấy quả táo ra: “Đây là quà tặng trong ngày lễ.”

Mặc dù nghèo, cô vẫn muốn trôi qua một cuộc sống quang minh chính đại, cách tốt nhất luôn bộc lộ sự chân thành.

Lúc này bà Lâm mới nghỉ ngơi nhìn con gái: “Bị bệnh? Có nghiêm trọng không?”

Lâm Lam cười cười: “Không sao, nghỉ ngơi một chút đã tốt rồi.”

Bà Lâm bảo cô ngồi xuống uống nước, còn lấy quả lựu ra ngoài cho Tiểu Vương ăn, “Nhà mẹ đẻ của chị dâu con cho.”

Lâm Lam bảo Tiểu Vương đi chơi với cháu mình, cô lấy một chút tiền ra, để lên bàn: “Mẹ, đây là tiền trước mẹ cho con mượn, một đồng khác là vợ chồng con hiếu kính mẹ cùng cha.”

Bà Lâm chỉ lấy lại tiền của mình: “Được rồi, các con mới ở riêng rồi xây nhà, đang rất khó khăn.” Bà cảm thấy con rể biết kiếm tiền, cũng giúp đỡ bà, bà liền không chịu nhận một đồng tiền kia.

Kể tiếp hết lần này đến lần khác đẩy qua đẩy lại, làm cho Lâm Lam cảm thấy vô lực bội phần. Cô thật phục những người ở đây có thói quen mặt mũi, rõ ràng tất cả mọi người đều nghèo túng, nhưng ngày lễ lúc đến cửa đều cảm theo một ít đồ, thường xuyên đẩy tới đẩy lui, nhắc nhở cũng không chịu.

Nhìn xem, đây rõ ràng như đánh trận!

Mấu chốt là việc này phải nhún nhường, cô cũng không phải thật tâm, trở về nhà cô còn phải xem nhà nào cho bao nhiêu, nhà mình thiếu người ta bao nhiêu, không để một nhà phải chịu thiệt thòi đây này.

Cho nên Lâm Lam cảm thấy rất nhức đầu.
Advertisement / Quảng cáo

“Mẹ, mẹ cũng không cần làm vậy với con, con là con gái của mẹ, không phải chị em.”

Thấy con gái nói rất nghiêm túc, lúc này bà Lâm mới nhận, lấy làm tiền riêng của mình. Thử nghĩ xem con gái út không cần chờ chị bà trở về để ganh đua so sánh, cảm thấy con gái thay đổi rất tốt, trong lòng cũng thấy an ủi.

Bà lại hỏi bông vại trong nhà Lâm Lam, vại có đủ dùng không, sau khi ở riêng con rể đối xử với cô có tốt không, cha mẹ chồng có xoi mồi gì không, con cái có nghe lời hay không...

Lâm Lam đều nhất nhất trả lời: “Mẹ, giờ cũng không còn sớm, con phải về nhà nấu cơm rồi.”

Bà Lâm liền vội vàng lấy cho cô ba trái lựu thật to: “Đem về cho mấy đứa nhỏ ăn.”

Bà đưa Lâm Lam và Tiểu Vương ra cửa, liên tục dặn dò: “Phải sống thật tốt với con rể, đừng cãi nhau.” Cả ngày ở nhà chờ đợi lo lắng, chỉ sợ lại có tin tức nói con gái thứ tư treo cổ uống thuốc nữa.

“Mẹ, con biết rồi, đi!” Lâm Lam dẫn theo Tiểu Vương về nhà.

.....

Nông trường Sơn Thủy lao động cải tạo là một trong ba nơi lao động cải tạo lớn nhất ở khu bán địa, ngoại trừ huyện chính ra còn có tất cả tội phạm ba huyện bên cạnh đều bị đưa đến đây cải tạo.

Bọn họ đóng quân xây dựng ở nơi bằng phẳng trong núi, hoàn cảnh gian khổ, hằng ngày có bộ đội nhân viên cầm súng trông chừng.

Tội phạm đến nơi này cải tạo, nhiệm vụ chủ yếu chính là san bằng núi, chung quanh có mấy trăm mẫu đồng ruộng cùng mấy trăm mẫu vùng núi và đất hoang khác.

Lúc nông nhàn, bọn họ còn phải chịu trách nhiệm khai thác đá, sửa đường, xây cầu vv...vv... cuộc sống trôi qua không thể nói không gian khổ.

Kể từ khi Hàn Thanh Hoa bị nhốt ở đây, lúc nào cũng có cảm giác có thanh kiếm treo trên đầu, thanh kiếm kia bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của cậu ta.

Một mồi quá!

Buổi sáng, mới năm giờ đã phải thức dậy rửa mặt, sau đó bị ép chạy bộ, nửa giờ sau ăn cơm. Ăn cơm ở nơi này giống như đánh gặc, phải dựa vào tranh giành, chậm một bước sẽ phải chịu đói.

Sau khi ăn xong, bọn họ phải làm việc, bây giờ vừa lúc thu hoạch vụ thu, những thanh niên như bọn họ cũng bị sắp xếp đi tách ngô. Ở nơi này ai cũng phải làm việc, không đến hai ngày trên tay cậu ta đã nổi lên mưng mủ.

Đội trưởng chết tiệt còn bảo bọn họ tranh tài với nhau, mấy người một loạt, đến giờ nếu còn chưa tách xong ngô thì phải tiếp tục, tách xong mới có thể ăn cơm. Kết quả mỗi lần Hàn Thanh Hoa đều xếp cuối cùng, mỗi ngày đều chỉ có thể ăn cơm thừa nguội lạnh.

Bữa cơm trưa như vậy, cơm tối cũng như vậy.

Đôi bụng lên giường, còn phải ngủ chung một giường lớn với đám người chân thối ngủ trời, trần trọc khó ngủ. Cứ như vậy, nửa đêm còn có thể bị dúi tỉnh lại.

Nửa đêm tỉnh ngủ trên chiếc giường lớn kia quả thật chính là địa ngục kinh khủng, tranh cãi vô ích thôi, ngáy ngủ, nói mớ, thậm chí còn có mộng du, thần kinh Hàn Thanh Hoa bị dọa sợ đến mức suy yếu.

Vừa đến ngày đầu tiên, buổi tối Hàn Thanh Hoa tỉnh giấc rồi không cách nào ngủ lại được nữa. Sang ngày hôm sau đã bị bắt đi tập luyện, mệt gần chết còn không được ăn no lại phải đi làm việc...

Không chỉ có như thế, cậu ta phải chịu đựng sự uy hiếp tinh thần.

Triệu Kiến Thiết đem toàn bộ tức giận đối với Hàn Thanh Tùng đều trút lên người của cậu ta, cả ngày đe dọa hăm muốn giết chết cậu ta, còn bỏ kim vào trong giày của cậu ta, ở chỗ ngủ của cậu ta còn giấu phân khô....

Trước kia Hàn Thanh Hoa có bao nhiêu vui vẻ lẫn lộn, có bao nhiêu lớn lối đắc ý, lúc này có bấy nhiêu uất ức uể oải, hận không thể đào một cái hang để chạy trốn.

Đáng tiếc, nơi này đám binh sĩ đều vác súng trên vai, ánh mắt như đèn pha, người nào tụt lại phía sau đều có thể bị nhìn thấy, đừng nói chỉ là chạy trốn.

Chỉ cần có người dám chạy trốn, vậy thì có thể trực tiếp nổ súng hạ gục.

Trời ạ..... Hàn Thanh Hoa cảm giác mình rơi vào địa ngục không lối thoát, đã không thể về nhà.

“Tu tu” tiếng còi rồi giường vang lên.

Hàn Thanh Hoa giống như phản xạ có điều kiện bỏ dậy mặc quần áo xếp chăn, nhanh chóng xuống đất mang giày.

“Biểu hiện cho thật tốt, tranh thủ giảm hình phạt!” Đội trưởng chịu trách nhiệm áp tải bọn họ vẫn không ngừng nhấn mạnh câu này: “Không nên giờ trò!”

Về mặt Hàn Thanh Hoa chết lặng, trong lòng thông khổ, đều đã nhiều ngày như vậy, đám người cùng cậu ta tiến vào cửa chết này, Sáu Tử cũng đã thích nghi với cuộc sống nơi này, nhưng cậu ta vẫn là khổ không thể tả.

Cậu ta ảo tưởng anh ba chỉ đang trừng phạt mình, chắc chắn sẽ sớm đưa mình về nhà. Cậu ta vẫn mong đợi tết trung thu, đây là tết trung thu, nhất định anh ba sẽ đến đón mình. Anh ấy không đến thì cha mẹ cũng sẽ đến đón mình!

Cậu ta tự tin mong đợi, kết quả sáng sớm tết trung thu vẫn phải thức dậy chạy bộ như bình thường, tranh giành cơm, thu hoạch vụ thu..... Mãi cho đến sau bữa cơm chiều cậu ta bị mấy người Triệu Kiến Thiết nhốt trong phòng chứa củi, cậu ta cũng không đợi được Hàn Thanh Tùng đến đón mình.

Rốt cuộc hấn sục đồ, cũng không nhịn được nữa.

Tối hôm qua tình hình còn rõ mồn một trước mắt.

“Hàn Thanh Hoa, đừng tưởng anh ba mày là cục trưởng cục công an, thật ra chỉ là cái rắm chó. Còn không bằng chú hai của tao. Mày nhìn xem, chú hai của tao móc nối quan hệ cho tao, để cho tao đến nơi này toàn được nhận nhệch ăn ngon, cũng không cần làm việc nặng. Còn có thể muốn bắt nạt mày thì bắt nạt mày, một chút mày cũng không bằng.”

“Mày, chúng mày không dám đánh tao.....” Hàn Thanh Hoa run rẩy, nhưng vẫn duy trì một phần lý trí.

Mặc dù Triệu Kiến Thiết có quan hệ, luôn chỉ ở sau lưng động tay động chân bắt nạt mình, nhưng bọn họ không dám đánh mình.

Nơi này nghiêm cấm đánh nhau, cho dù là ai, nếu như đánh người cũng bị giam cầm thậm chí gia tăng hình phạt.

“Ha ha, mây thật quá ngây thơ, chúng tao đưa mây đến nơi này không phải không còn chút động tĩnh gì sao? Như vậy mà mây còn không hiểu?”

Hàn Thanh Hoa thoáng chốc đã hiểu, thì ra Triệu Kiến Thiết có bản lĩnh lớn như vậy, hẳn... hẳn dám hỏi lộ người trông coi, cho nên không ai quản.

“Nói như thế.” Triệu Kiến Thiết âm thầm nhìn cậu ta: “Chúng tao muốn giết chết mây, cũng dễ dàng giống như bóp chết con kiến vậy!”

“Mây... mây muốn làm gì? Mây bỏ qua cho tao đi, tao cũng bị người hại mà, tao cũng hận Hàn Thanh Tùng vậy!” Hàn Thanh Hoa sợ muốn chết.

“Dĩ nhiên, nếu mây nghe lời tao, chẳng những tao không để cho mây làm việc nặng, còn có thể giúp mây sớm về nhà.” Triệu Kiến Thiết dùng con dao nhỏ trong tay vỗ vỗ trên mặt của cậu ta: “Nhưng phải xem mây lúc này có muốn rời khỏi chỗ này hay không thôi.”

“Muốn, muốn, tao muốn! Chỉ cần có thể để cho tao được trở về, muốn tao làm gì cũng được!” Hàn Thanh Hoa vội vã bày tỏ thái độ.

Hàn Thanh Hoa cũng đã nhận không được nữa, cậu ta hận chết cả nhà anh ba, cũng chính là bọn họ, nếu như không phải do bọn họ thì hẳn cũng không đến nông trường lao động cải tạo.

Chỉ cần lúc này có thể để cậu ta được rời khỏi đây, khiến cho Hàn Thanh Tùng gặp chuyện không may, muốn cậu ta làm gì cậu ta cũng đều vui vẻ!

Triệu Kiến Thiết đã chuẩn bị tốt cho cậu ta, buổi trưa hôm nay cậu ta có thể thừa dịp tất cả mọi người đi ăn cơm thì chạy trốn.

Cho đến trưa lúc tách ngô, lần đầu tiên Hàn Thanh Hoa không cảm thấy mệt mỏi, cảm giác có dùng cũng không hết sức lực.

Kết quả lúc tiếng còi vang lên cậu ta vẫn không tách đến cuối, những người khác đã xếp hàng đi ăn cơm, cậu ta vẫn còn muốn tiếp tục.

Triệu Kiến Thiết đi qua chỗ cậu ta, vỗ lên bờ vai của cậu ta: “Tao yểm trợ cho mây, chạy mau đi.”

Lập tức Hàn Thanh Hoa đưa cái cuốc nhỏ đưa cho Triệu Kiến Thiết, chính mình nhanh như mèo chui vào ruộng ngô, bình sĩ chịu trách nhiệm canh giữ bên cạnh đường như không nhìn thấy cậu ta.

Tìm cậu ta đập như trống trận, không quan tâm gì nữa, cố chạy như điên... cậu ta cho rằng mình chạy về phía tự do, chạy về phía ánh sáng...

.....

Lâm Lam chờ Tiểu Vượng về đến nhà thì trời sắp tối đen, cô nấu cơm trước, ngày hôm qua giữ lại thịt và canh thịt, hôm nay vừa lúc nấu lại lần nữa, vẫn thơm ngào ngạt.

Buổi tối bọn nhỏ lần lượt trở về, Lâm Lam lấy mấy quả lựu cho bọn nhỏ ăn, nói là bà ngoại cho. Bọn họ nhìn Lâm Lam không có chuyện gì, tất cả cũng tin tưởng cô chỉ mệt mỏi, tỏ vẻ để cô nghỉ mai tiếp tục nghỉ ngơi ở nhà.

Sau khi ăn cơm xong, bọn nhỏ tranh thủ thời gian đi đến đội sản xuất bóc ngô kiểm công điểm, Tiểu Vượng muốn đi nhặt vỏ ngô, bảo Hàn Thanh Tùng cho bọn một cái đệm cũi nhỏ.

Lâm Lam bảo bọn nhỏ khoác thêm áo bông, lúc này ban ngày nóng chỉ mặc áo mỏng, buổi tối trời lạnh thì mặc áo bông. Chờ bọn nhỏ đều đi, trong phòng chỉ còn lại hai người, hơi thở mập mờ bắt đầu tuôn ra.

Lâm Lam chịu không được về mặt cấm dục kia, mà ánh mắt vừa nóng vừa phồng nhen cô.

Anh rất tự nhiên giương cánh tay ôm cô: “Còn khó chịu hơn?”

Anh dùng giọng nói ngay thẳng hỏi han đi chứng án ái, cô cảm thấy mặt mình nóng lên, vội vàng thúc dục anh đi bóc ngô kiểm công điểm.

Hàn Thanh Tùng hôn nhẹ cô: “Em nghỉ ngơi, anh đi.”

Lâm Lam ở nhà dọn dẹp, chờ hơn tám giờ, Hàn Thanh Tùng dẫn bọn nhỏ trở về.

Vừa vào cửa, mấy người đưa nhỏ cười cười nói nói chạy về hướng giường gạch, lại bị Lâm Lam bảo rửa mặt rửa chân.

Đại Vượng muốn dùng nước lạnh ở trong sân rửa chân, bị Lâm Lam la: “Trong nhà có nước nóng, không nên dùng nước lạnh.”

Khí trời lạnh, Lâm Lam không cho mấy đứa con trai tắm nước lạnh, đề khỏi bị bệnh.

TamVượng muốn chạy, bị Hàn Thanh Tùng nắm lấy cổ tay ném cho Lâm Lam. Cả ngày TamVượng giống như lăn lộn ở trong bùn, đầu cổ cứng mặt đều dính đầy bùn, cả người vô cùng bẩn. Mặc dù nó thích bơi lội, nhưng lại không thích tắm.

Lâm Lam vội cái lau sạch cho nó, để cho nó đứng trong chậu sành, cười nó: “Đây là khi con bùn từ đầu đến, bẩn muốn chết!”

TamVượng sợ nhột, cười ha ha, Lâm Lam bảo nó tự tắm, cô tắm cho Tiểu Vượng.

Mặc dù Tiểu Vượng ngoan ngoãn, nhưng cả người thường xuyên dính đầy lông chó.

Cô ngồi trên ghế đầu nhỏ tắm giúp Tiểu Vượng cùng TamVượng. Hàn Thanh Tùng ở một bên lặng yên mức nước, thuận tiện lặng lẽ đánh giá vợ mình. Eo nhỏ của cô tinh tế, cái mông rất tròn, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu, về mặt trên mặt lại không ôn nhu như lời nói, nhìn đến cả người anh khó nóng nhưng không dỗi mặt được.

Anh vừa nhìn, còn làm theo yêu cầu của cô gọi cái này một gáo, chà xát cái kia hai cái.

TamVượng bị Hàn Thanh Tùng chà xát kêu gào, quá đau, bàn tay to của cha đánh người đã đau, chà lưng cũng quá độc ác.

Lâm Lam cười nói: “Ai bảo con bẩn như vậy,đội nước cũng không sạch, phải có bàn tay vô địch này của cha con chà lưng, người bình thường muốn dùng còn không có cơ hội đâu.”

Tắm xong lau khô, cô bảo Hàn Thanh Tùng xách nó lên giường. Tiểu Vượng nhìn anh ba đánh đu, tràn đầy hăm mộ.

Lâm Lam nắm vững tắm rửa cho bé xong, vỗ vỗ lên mông nhỏ, cũng bảo Hàn Thanh Tùng đến xách đi.

Hàn Thanh Tùng xách Tiểu Vượng, bé cười khanh khách, chân nhỏ đạp đạp mấy cái, chơi rất vui vẻ.

Tiểu Vượng dùng tiếng nói mềm nhũn nhỏ giọng nói: “Cha...Phòng Tây.”

Bé muốn ngủ ở phòng phía Tây, nơi có mẹ.

Hàn Thanh Tùng cũng không từ chối bé, trực tiếp xách bé lên ngay ổ chăn bên kia tủ giường.

Lâm Lam nhìn Tiểu Vượng không sợ Hàn Thanh Tùng như vậy, cũng cảm thấy vui mừng, mặc dù anh nghiêm túc, nhưng đối với các con cũng không tệ lắm.

Tiểu Vượng ngoan ngoãn chui vào trong chăn: “Mẹ, ngủ ngon.” sau đó nhìn Hàn Thanh Tùng một cái: “Cha, ngủ ngon.” Đây là lần đầu tiên bé chủ động chúc Hàn Thanh Tùng ngủ ngon.

Lâm Lam bước đến hôn nhẹ lên trán của bé: “Con trai nhỏ, ngủ một giấc thật ngon nhé.”

Tiểu Vượng liền vui vẻ nhắm mắt lại, khóe miệng còn mím cười, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Lâm Lam nhìn thấy bé không đem cái khăn rách kia ôm vào trong ngực, đây cũng là lần đầu tiên. Cô nhỏ giọng cười nói với Hàn Thanh Tùng: “Tiểu Vượng có chút thích anh rồi đấy.”

Lúc trước Tiểu Vượng đối với Hàn Thanh Tùng vừa phòng bị lại vừa sợ hãi, kháng cự cùng Hàn Thanh Tùng ở cùng, hôm nay là lần đầu tiên chủ động yêu cầu với Hàn Thanh Tùng.Mặc dù chỉ vì có thể cùng mẹ một phòng, có tiền bộ rồi.

Cô rất vui.

Ánh mắt Hàn Thanh Tùng cũng trở nên nhu hòa, anh đi ra phòng khách lấy quần áo Tiểu Vượng để ở tủ giường.

Lâm Lam nhìn thấy lưng quần Tiểu Vượng bị hờ ra, lấy kim may vá.

Hàn Thanh Tùng bung nước nóng đến đây giúp cô: “Lúc này không còn sớm nữa.”

Lâm Lam nhìn xem bên ngoài, mới chín giờ vẫn còn sớm lắm, đêm dài đằng đẵng, nằm xuống cũng không ngủ được, một đêm giầy vò còn không bằng ngồi như thế này tới nay.

Anh chủ động như vậy, trong mắt Lâm Lam, như thế nào cũng thấy có ám hiệu gì khác. Hôm nay không có xuống ruộng, cô vẫn dùng khăn thấm nước lau lau.

Cô ngại Hàn Thanh Tùng nhìn mình chăm chăm, nên đóng cánh cửa phía sau bồn rửa để cản trở tầm nhìn, tránh cho ánh mắt của anh giống như lửa muốn nướng chín cô.

Mặc dù nhìn vợ mình không phạm pháp, nhưng anh cũng phải khống chế một chút chứ? Cho dù cô phát hiện, nhưng gương mặt đó vẫn lạnh, nhiệt tình như vậy càng làm người ta chông đỡ không được.

Đợi sau khi cô tắm rửa xong, lau khô bò lên giường, Hàn Thanh Tùng mới mang nước sang cho cô, chính mình vẫn như cũ ra bên ngoài nơi cần gió, tắm rửa rồi mới trở về.

Thoáng chốc Tiểu Vượng đã ngủ say sưa, bởi vì giường được đốt nóng hổi, bắp chân bé đập một cái đã đá chân ra một bên, ra một đầu mồ hôi.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam để cho Hàn Thanh Tùng lấy khăn lau cho Tiểu Vượng, lấy chân chặn một chút, đừng bao bọc bé chặt quá. Hàn Thanh Tùng làm theo tất cả yêu cầu của cô.

Lâm Lam nhỏ giọng nói: “Tiểu Vượng không giống với mấy đứa trẻ khác, con không có cảm giác an toàn, có chút nhát gan sợ hãi rất dễ dàng tự bế làm lì. Chúng ta làm cha mẹ phải che chở nhiều hơn, phải kiên nhẫn nhiều hơn nữa.” Nói xong cô vội vàng bỏ sung: “Bác sĩ nói.”

Trước kia cô đối với Hàn Thanh Tùng không có nhiều yêu cầu lắm, cô cũng không nói chuyện này, hiển nhiên không trông cậy anh làm cái gì. Lúc này nói, chính là yêu cầu đối với anh, hi vọng anh có thể cùng nhau quan tâm giáo dục con.

Bàn tay to Hàn Thanh Tùng đặt trên đầu Tiểu Vượng, nhét chiếc khăn kia Tiểu Vượng vào dưới gối.

“Không có bị tâm thần chứ?” Ánh mắt anh nhìn chăm chăm cô.

Lâm Lam lắc đầu: “Chỉ cần quan tâm con nhiều hơn, để cho con không có cảm giác bị vứt bỏ, sẽ không có chuyện này.”

Hàn Thanh Tùng gật đầu, cũng không có ý tứ trách cứ người nào: “Được, anh sẽ chú ý.”

Nhìn cô mặc móng manh gục ở bên tủ giường nói chuyện, ra hiệu cô mau vào chăn.

Lâm Lam đối diện với ánh mắt thâm trầm của anh, trong lòng run lên, vội vàng chui trong chăn lấy chăn bao bọc lấy mình. Hàn Thanh Tùng chân dài một nước lên giường, vén chăn lên dán vào cô nằm xuống, cánh tay mở ra kéo cô vào trong ngực.

Đầu tiên cảm thấy hơi lạnh, tiếp đó nóng hừng hực nhiệt độ cơ thể dần ấm lên, Lâm Lam cảm thấy thật thoải mái, không tự chủ nhích lại gần vào trong lòng ngực của anh.

“Có thể khiến cánh tay của anh bị tê không?” Lâm Lam phát hiện anh rất kỳ quái, rõ ràng có hai chiếc gối, không cần cô phải gối đầu lên cánh tay anh, vợ chồng đều như vậy sao?

Anh nói: “Không biết.” Nhẹ nhàng sơ lên lọn tóc vẫn còn ướt của Lâm Lam: “Không thể nặng bằng súng.”

Nghe anh nói đến súng, Lâm Lam lại lo lắng có phải anh oán giận chuyện cô báo cáo không, có phải càng nhớ nhưng bộ đội không, cuối cùng cô không có hỏi ra miệng.

“Em có thể tìm người đặt làm một thùng gỗ lớn không? Mùa đông ngâm mình như vậy, vừa ấm vừa sạch sẽ.” Nghĩ đến càng ngày càng lạnh, không thể tắm, Lâm Lam cũng có chút khó chịu.

Bàn tay to của Hàn Thanh Tùng nhẹ nhàng vơn về ở sống lưng cô, cuối cùng vuốt ve trên bả vai đang nói lòng: “Để anh làm.”

Giọng nói đã không lãnh đạm giống ban ngày nữa, mà trong trầm thấp lại lộ ra một tia khoan khoái. Anh có thể cảm giác được, cô không giống trước kia luôn bắt hòa với anh, cũng không sợ anh nữa, đối với anh càng ngày càng thân cận, còn chịu nói chuyện Tiểu Vượng với anh. Cảm giác như vậy rất tốt, để cho anh kim lòng không đau muốn nhiều hơn nữa, liền cúi đầu hôn cô.

Một lát sau, Lâm Lam mềm giọng thứ đó xét nói: “Sao anh còn chưa ngủ, ban ngày mệt mỏi cả ngày, tối nay ngủ sớm một chút.”

Anh ừ, nhưng đẩy cao lưng của cô: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Lâm Lam “.....”

“Cái kia, em có chút đau.....Em có thể không..... Không.....”

“Anh nhẹ chút.” Giọng anh trầm thấp, cọ ở đây tai của cô, cảm giác tê dại giống như mang đến dòng điện.

Sự thật chứng minh, đàn ông nói anh ta nhẹ chút, hay nói với cô đi từ từ không đi vào đều không đáng tin như nhau, một khi biết ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng thấy ngon, cho dù Hàn Thanh Tùng có sức kiềm chế mạnh cũng không cách nào tự động điều khiển được.

Sột soạt hơn nửa đêm, Lâm Lam mệt mỏi ngủ thật say.

.....

.....

Trên ánh trăng giữa bầu trời, đột nhiên có tiếng huyền nào xé rách sự yên lặng trong đêm, trên đường có người la lớn: “Mau, bắt lấy nó, đừng để nó chạy!”

Rất nhanh, cửa cổng nhà Lâm Lam bị gõ rầm rầm: “Mở cửa, mở cửa!”

Lâm Lam bị thức tỉnh: “Ai đấy?”

Hàn Thanh Tùng bật dậy giữ cô ở trước ngực, vỗ vỗ bờ vai cô, nhẹ giọng nói: “Không có chuyện gì, em cứ ngủ đi.”

Tiếng gõ cửa phía ngoài lại không còn nữa, Lâm Lam cho rằng mình nằm mơ, lăm bầm một tiếng, cô thật sự mệt mỏi quá rồi nên ngủ lại rất nhanh.

Lúc này Hàn Thanh Tùng mới đứng dậy, đem góc chăn dịch kín, sau đó đứng dậy mặc quần áo xuống giường.

Phía ngoài trắng sáng sao thưa, ánh sáng bạc khắp nơi.

Trên tường phía tây lộ ra một bóng người, hướng về ánh huyết sao hai tiếng. Hàn Thanh Tùng vẫy tay, người nọ giống như con báo nhẹ nhàng từ trên đầu tường nhảy xuống đất, ba bước chạy lên trước: “Hàn cục, tất cả đều như anh dự đoán.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chui vào bẫy rập

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Tuyền

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Triệu An Bản mắc câu rồi?”

La Hải Thành cười nói: “Hàn cục trưởng, tôi rất phục anh, anh quả thực đã liều sự như thần.”

Hàn Thanh Tùng thần nhiên nói: “Không có gì, chuyện thường tình thôi.”

La Hải Thành suy nghĩ về đường hướng mà vị Hàn cục trưởng đang đi! Tôn Trắc Văn còn tưởng rằng vị Hàn cục trưởng này là một người què mùa ngu dốt, người nào nói người này ngu dốt kẻ đó mới đích thực là kẻ ngu.

Cậu nhanh chóng đơn giản theo sát Hàn Thanh Tùng để thông báo tình hình: “Triệu An Bản đã chuẩn bị kỹ càng trên dưới, cho cháu hắn đi an bày sự việc ổn thỏa. Triệu Kiến Thiết những ngày qua náo động không ít sự việc. Thanh Hoa không chịu được hoàn cảnh gian khổ, cuối cùng bị Triệu Kiến Thiết dùng thủ đoạn dụ dỗ về lợi ích, cuối cùng đã đáp ứng hỗ trợ..... việc chạy trốn.”

Triệu Kiến Thiết đáng chết này, cho dù Hàn cục trưởng đang muốn dạy dỗ em trai mình cũng không cần nhờ ông già mạo đại ca xã hội đen nhè. Lúc này ở phía ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa: “Anh ba, anh ba...”

Giọng nói mềm mại dụ dỗ như thế khiến La Hải Thành nhìn về phía Hàn Thanh Tùng đầy khúc mắc, ai vậy ta? Hàn Thanh Tùng ra mở cửa, thì Hàn Thanh Văn xuất hiện, bước vào tự tay khép cửa lại: “Anh ba, không tốt rồi. Hàn Thanh Hoa chạy mất rồi!”

Hàn Thanh Tùng bỏ đôi tay của Hàn Thanh Văn đang lắc mình ra, mở cửa: “Bọn họ đi tìm bí thư chi bộ rồi hả?”

Hàn Thanh Văn buồn bực: “Anh ba, sao anh biết?”

La Hải Thành cười nói: “Cái này gọi là đoán trước ý địch, thằng nhóc này học tập chút đi.”

Hàn Thanh Văn quan sát hẳn một cái, nhận ra người liền hô to “Aaaaa, anh không phải là..... Là cái người kia.....” – nhưng trong lúc nhất thời cậu ta không nhớ nổi tên của La Hải Thành

La Hải Thành gật đầu: “Tôi chính là cái người kia.”

Hàn Thanh Văn day trán, giọng ù dột: “Xin lỗi, em tên là Hàn Thanh Văn.”

La Hải Thành bắt tay Hàn Thanh Văn: “La Hải Thành.”

Hàn Thanh Tùng ý bảo bọn họ tránh ra, sau đó đóng cửa lại, “Đi.”

Ba người hướng đại đội mà đi tới. Hàn Thanh Văn thông báo ngắn gọn, Trương cai dẫn người đến nông trường Sơn Thủy bắt Hàn Thanh Hoa – kẻ đang chạy trốn, bọn họ cũng nhận định là Hàn Thanh Tùng giúp em trai chạy trốn cho nên muốn đến cửa hỏi tội. Chủ nhiệm Trì đang dẫn người tuần tra vòng quanh, nếu nghe được động tĩnh gì sẽ bắt người lên đội trước, sau đấy mới mời Hàn Vinh Phương đi qua, Hàn Thanh Văn trốn lại một chút để đi tìm Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Văn có chút khản trương, “Anh ba, có chuyện à? Nghiêm trọng không?”

Hàn Thanh Tùng lắc đầu: “Không có chuyện gì, đi thôi.”

Advertisement / Quảng cáo

Đến đại đội thời điểm, Hàn Thanh Văn đột nhiên phát hiện La Hải Thành không biết đã đi đâu, liền kinh ngạc nói: “La Hải Thành đâu?”

Hàn Thanh Tùng khoát tay: “Đi thôi.”

Khu đại đội tập trung là một nơi rất đơn giản: một khu nhà tập thể, các phòng tập trung xung quanh, ở giữa có một mảnh sân trống. Khu đại đội giống khu đội sản xuất sẽ nuôi một vài con vật như lợn, dê, bò, la... và những con thú này là tài sản thuộc quyền sở hữu của đại đội.

Trong những ngày thường, nơi này chỉ có hai người giữ kho chịu trách nhiệm cho gia súc ăn và trông coi sân khu. Nhưng tối nay thì khác, đèn đuốc sáng rờ, có người giờ đèn bão, có người thì giờ đuốc sáng trưng. Lúc hai người trong đó có Hàn Thanh Tùng đi vào, đã thấy trong sân có tới mười mấy người mà mặt mũi kẻ nào trông cũng hùng hổ điệu võ đương oai. Cầm đầu chính là vị Trương cai nọ, trên người có dây đai vắt chéo vai, hai bên hông có hai bao cấm súng, hai tay chống nạnh, mày rậm mắt to đang trợn lên, trông có vẻ chính khí nghiêm nghị. Có điều da anh ta khá đen, nên trong đêm tối khó có thể nhìn thấy người. Hàn Thanh Văn thì cho rằng đây là dạng ý thể hiệp đáp người ta, muốn nhân cơ hội ăn hôi của đấy mà.

Hàn Vinh Phương đang tiếp đãi Trương cai: “Trương cai, cậu nói đi, chúng tôi căn bản là không biết. Hàn Thanh Hoa không trở về thôn. Nếu cậu ta có trở về thì chúng tôi đảm bảo sẽ là người đầu tiên đưa cậu ta về đây”

Trương cai cười lạnh nói: “Có người giúp cậu ta bỏ trốn, lại có người bao che thì làm sao đưa về được?”

Hàn Thanh Văn tức giận: “Anh nói gì? Cậu ta là do Hàn cục trưởng tự mình hạ lệnh đưa đi, chúng tôi làm sao lại bao che cho cậu ta được?”

Trương cai bủi môi, nheo mắt liếc Hàn Thanh Tùng một cái: “Mấy người nói vậy mà có phải vậy không sao mà biết? Ai biết có phải các người tranh công kiếm tiền lại có danh tiếng tốt, sau lưng lại giờ trò động tay động chân cơ chứ?”

Hàn Thanh Tùng bước tới hỏi: “Hàn Thanh Hoa và Triệu Kiến Thiết do cậu quản lý phải không?”

Trương cai nhu mày: “Anh là ai?”

“Chính là người cậu muốn tìm – Hàn Thanh Tùng đó” – Bên cạnh có người nói còn nhanh hơn cả cướp. Người vừa lên tiếng là Đội phó đội sản xuất số 2 của thôn Sơn Nhai – Hàn Vinh Đường. Dù cùng họ với Hàn Thanh Tùng nhưng không tới năm đời nên quan hệ cũng không thân. Mặt khác do Hàn Thanh Tùng hàng năm không ở nhà nên không tính là quen thuộc. Nhưng Hàn Vinh Đường với Hàn Vinh Phương lại có mối quan hệ trong vòng năm đời nên cũng tạm coi là không xa lắm. Hàn Vinh Đường có một người con trai cũng tên là Thanh Tùng, coi như cùng tên với Hàn Thanh Tùng này nhưng hai nhà không ai chịu đổi tên, sau cứ kệ.

Sau này lại cùng nhau làm lính, cán bộ động viên lính cười bảo hai người đầu xem, người nào lợi hại hơn thì gọi là Thanh Tùng, người còn lại đổi tên, cho nên con trai của đội phó đổi tên là Hàn Thanh Phong.

Tiểu cái Hàn Thanh Phong con của Hàn Vinh Đường hết thời gian ba năm đi lính thì lãnh đạo phê chuẩn cho phục viên về thôn, nhưng Hàn Thanh Tùng thì vẫn được ở lại bộ đội. Vì bắt năn nhưng không thể oán trách được cấp trên nên chỉ có thể ghen tỵ cùng oán hận với người cùng thôn, vậy nên có thể nói Hàn Vinh Đường không thích Hàn Thanh Tùng.

Sau khi Hàn Thanh Tùng chuyển nghề về nhà, thì cũng như cho ông trút bỏ con tức 10 năm, chẳng qua khi nghe thấy Hàn Thanh Tùng đang làm cục trưởng thì mùi vị ganh tị không hề dễ chịu tí nào. Nên khi nghe thấy Trương cai tới bắt người, ông ta liền vượt mặt bí thư chi bộ cùng chủ nhiệm Trì, đồng ý phối hợp điều tra. Hàn Thanh Văn bắt mắt nhìn Hàn Vinh Đường một cái: “Chủ tịch cực quả như vậy là sao?”

Hàn Vinh Đường cười nói: “Đây không phải câu hỏi mà trưởng quan nên hỏi, chúng tôi dĩ nhiên muốn phối hợp một cách tích cực rồi”.

Trương cai hừ một tiếng rồi vung tay lên, mấy người đi theo vây lấy Hàn Thanh Tùng: “Mang về làm thủ tục tra hỏi”

Sắc mặt đám người Hàn Vinh Phương biến sắc tức thì: “Trương cai, cậu làm thế là quá đáng rồi. Hàn Thanh Tùng dù sao cũng là cảnh sát trưởng của công xã, cậu có lời gì cứ hỏi nhưng không có quyền giải người đi”.

Trương cai lòn lỏi: “Tôi nói cho đồng chí bí thư chi bộ nghe nhè? Bác không hiểu hay già bộ ngớ ngẩn? Giờ là thời nào rồi, chính là thời kỳ bộ đội lãnh đạo tất cả mọi thứ, bác hiểu chứ? Bấy giờ quân ủy đã có người quân lý tất cả, quân đội quyền cao hơn công an hay là dân phòng. Hơn nữa công xã do hội sở quân ủy quản lý. Thế nghĩa là gì? Một trưởng công an của công xã thì coi là cái gì? Chúng tôi là sĩ quan quân đội, trông coi tất cả các sự vụ của cả tỉnh này”.

“Anh ba của tôi cũng là sĩ quan quân đội mà” – Hàn Thanh Văn không phục.

“Ngưng! Sĩ quan quân đội chuyển ngạch thì sao được coi là sĩ quan? Nói vòng vo, anh ta không thuộc nhà binh” – Trương cai khoát tay về mặt chính khí凛冽. Nhưng nhìn cái bộ dạng này cũng không giống như là không quen biết Hàn Thanh Tùng. Hàn Thanh Tùng này giờ vẫn trầm mặc không nói chuyện bất ngờ lên tiếng: “Chúng ta đã từng gặp nhau à?”

Trương cai lập tức xuy một tiếng tỏ ý chối: “Không thế nào! Tôi làm sao lại giao thiệp với cái người chuyển ngách như anh chứ? Không thể”.

Hàn Thanh Tùng nhìn cái vẻ mặt tỉnh thần trượng nghĩa kia, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh. Chỉ tiếc là làm lính chừng mười năm, quá trình tham gia huấn luyện, kế hoạch tác chiến, tranh giải thi đấu rất nhiều, gặp qua vô số người nên căn bản một chút trí nhớ về người trước mặt cũng không có. Đơn giản là không cần thiết cho nên trong đầu cũng không có gì ấn tượng lưu lại trong đầu. Trương cai nhìn thấy Hàn Thanh Tùng còn đang nghi hoặc, giống như không quen biết anh ta thật vậy, nhất thời anh ta cảm thấy một cảm giác nhức nhối đang trỗi lên: “À! Hàn đại đội trưởng chính là quý nhân hay quên chuyện”.

Điều này khiến Trương cai tiến liền một bước nhìn Hàn Thanh Tùng tỏ vẻ đe dọa: “Có cần ông đây nhắc nhở một chút không?” thì Hàn Thanh Tùng tỏ vẻ mơ hồ nhưng chán ghét lắc đầu: “Không cần! Bại tướng dưới tay quá nhiều, không cần thiết phải nhớ”.

Trương cai cảm nín. Trong mắt của anh ta hiện lên một tia tàn ác ngoan lệ, phát tay: “Mang người đi cho tôi”. Ông đây quân quai gì chuyện trước kia mà lợi hại thế nào, dọa nhiều người ra sao thì giờ chuyển ngách chính là một con hổ giấy hết răng, một cái rơm cũng không phải nhá.

Một trưởng công an của công xã thì có tác dụng rơm gì chứ? Nói dễ nghe thì là cán bộ, nói khó nghe thì còn chẳng bằng chủ nhiệm Trì ấy chứ.

Có hai người tiến đến định bắt lấy Hàn Thanh Tùng. Hàn Vĩnh Vương cùng với hai người chủ nhiệm Trì, chủ nhiệm Lưu Quý Phát tiến lên khuyên nhủ: “Trương cai, cậu có lời gì thì từ từ nói, không nên nổi giận, tuyệt đối đừng nổi giận. Chuyện này đã ra đầu vào đâu?”. Trương cai thấy có nhiều người giúp đỡ Hàn Thanh Tùng như vậy liền cá giận nói to: “Mấy người đang cản trở quân nhân thi hành công vụ đó”. Nói rồi anh ta rút khẩu súng Mauser C96 chìa vào hướng hất hất Hàn Vĩnh Phương: “Lùi ra sao, lùi ra sau!”

Hàn Thanh Văn thấy thế liền chạy tới: “Anh không phải cai, tôi thấy cậu đang giả vờ trà trộn vào chỗ này...”. Việc này khiến cho Trương cai nổi giận giờ súng hướng Hàn Thanh Văn định bắn. Nhưng chưa kịp bắt đã bị Hàn Thanh Tùng chặn lại. Mọi người chỉ thấy hoa hết cả mắt, chưa kịp nhìn Hàn Thanh Tùng ra tay thế nào mà chỉ nghe thấy vài tiếng “răng rắc” đã thấy hai khẩu súng Mauser C96 của Trương Cai thành nhiều miếng linh kiện nằm trên mặt đất.

Mọi người: “...”

Trương cai: “!!!!” – nổi nhục nhả nhiều năm trước lại một lần nữa được chọc cho máu chảy đầm đìa ngay trước mặt mọi người, đây chính là công khai và mặt. Hàn Thanh Tùng thần nhiên: “Xem ra cậu nhớ rất rõ việc này”

Trương cai cảm nín, thủ này không đội trời chung nhá. Mấy người lính đi cùng Trương cai cũng sững sốt không kém, cai của bọn họ mỗi ngày đều là ó ban đầu mình ở đội bộ, tháo linh kiện súng là lợi hại nhất, bao nhiêu bao nhiêu giấy, có thể lập tức thảo của bao nhiêu bao nhiêu người. Tùng có một Hàn cai, giờ chính là trưởng công an công xã Sơn Thủy, bị anh ta đánh cho là hoa rơi nước chảy, tè ra quần, một chút tôn nghiêm cũng không có. Người trước mặt này chính là Hàn Thanh Tùng, là vị Hàn cai nầm đó, và hiện giờ là Hàn cục trưởng cơ công an của công xã. Chính là vị này đã đem đệ nhất thiên hạ Trương cai cả ngày có cảm giác hải lòng một giây diệt sát. Mấy người lính trải qua phút giây rung động lại bắt đầu kích động. Sao lại không kích động cho được? Anh mắt nóng bỏng của bọn họ ngó lom lom Hàn Thanh Tùng, thiếu điều quý lạy nửa thôi. Hàn Thanh Tùng nhìn Trương cai đang ngồi ngáy người như phồng: “Lính chuyển ngách không phải là lính chác? Chính là làm lính nhưng phục viên thôi. Còn cậu ấy, chỉ là cai quản lý người lao động cai tạo tại nông trường, cũng không phải là cai từ bộ đội chính quy mà ra. Quả nhiên.....” – Hàn Thanh Tùng nhìn lướt đồng linh kiện khẩu súng Mauser C96 trên mặt đất, giọng nói lạnh lùng: “Năng lực nghiệp vụ nói lên tất cả”

“Hàn Thanh Tùng” – vị Trương cai ánh mắt đỏ ngầu – “Mày đừng có mà khinh người quá đáng!” Nói rồi anh ta giờ nắm đấm to như cái bát xông đến phía Hàn Thanh Tùng. Mọi người hô lên kinh hãi rồi giạt lùi về phía sau. Hàn Thanh Tùng đã cùng Trương Hắc Lư đấu vô. Đấm qua đá lại, bình bình bốp bốp một hồi mấy hiệp, Trương Hắc Lư bị vật xuống đất. Đầu gối HànThanh Tùng ấn đè xuống lưng Trương cai, hai tay bẻ quặt tay cậu ta về phía sau lạnh lùng nói: “Trương Hắc Lư, bản thân cậu là người quản lý người lao động cai tạo tại nông trường, thế nhưng dám lên lút nhận hối lộ, tặc tiện cho người đang cai tạo lao động chạy trốn, tội nặng thêm một bậc”.

Mọi người cảm nín: “!!!!”. Trương Hắc Lư là cái biệt danh quái gì? Người ta là Trương cai cơ mà? Đen chút thì có sao? Anh lại gọi người ta là con lừa đen, quá đáng!

Lúc này một con Hắc Lư trong đồng gia súc đứng trong chuồng hiền ngang kêu lên mấy tiếng.

“Các người còn đứng ngây ra đó làm gì” – Trương Hắc Lư rống giận. Cùng đi với Trương cai là vài người lính nhưng cũng không dám chìa súng vào Hàn Thanh Tùng, chỉ dám đứng vây bắt một vòng xa xa. Hàn Thanh Tùng lập tức đứng dậy, dứt khoát lư loạt lùi về phía sau. Trương Hắc Lư nhảy dậm lên nhưng ngay lập tức kêu ầm lên, ngã úp mặt xuống đất. Mặc dù chân tay không bị tháo ra nhưng vừa này là con đau cảm giác vô cùng rõ, khiến cho anh ta không thể đứng thẳng trên đất mà rùng nữa.

“Hàn Thanh Hoa thuộc khu vực quản lý của cậu, lúc nào cũng có người canh chừng mà còn có thể chạy trốn chính là do cậu không làm tròn trách nhiệm. Hoặc là có thể chính cậu có ý?” – Hàn Thanh Tùng không nặng không nhẹ không lỏng vòng nói thẳng. Trương Hắc Lư hận tới mức mắt đen ngòm. Mọi người chẳng ai ngờ tới cơ sự này nên có chút bối rối không biết phải làm sao. Vốn cho là không khí phải giương cung bạt kiếm, gây sự đánh nhau cơ đấy.

Hai mắt Hàn Thanh Văn sáng rõ, quả nhiên càng càng già càng cay, khó trách cha đề cho mình đi theo anh Ba học thêm chút chuyện đối nhân xử thế bên ngoài. Hàn Thanh Tùng vỗ bả vai Trương Hắc Lư, một tay kéo cổ hắn nói: “Một Triệu An Dân đã có thể thu mua được cậu? Hàn ta thì có thể có bao nhiêu chỗ tốt chứ? Cậu suy nghĩ cho kỹ, rạng sáng đi Huyện ủy mà khai cho rõ ràng”. Vì Hàn Thanh Tùng mang theo ánh mắt nhìn kẻ ngu mà nhìn Trương Hắc Lư, lắc lắc cái đầu sau đó xoay người nói chuyện với đám Hàn Vĩnh Phương, tỏ vẻ không có chuyện gì nữa. Đón gần thấy Hàn Thanh Hoa thì trực tiếp đuổi khỏi nông trường không cần giải thích nhiều. Sau đó Hàn Thanh Tùng xoay người đi ra ngoài, nhưng đi đến cửa điện nhiên nhớ ra cái gì liền xoay người lại: “Đừng rồi, chủ nhiệm Cách ủy Hội và Tổng đại đội trưởng của nông trường Sơn Thủy cũng sẽ đi cùng”.

Trương Hắc Lư thực sự liệt cơ mặt luôn rồi, chẳng lẽ mình thực sự ngu xuẩn tới vậy á? Không thể nào! Mình cùng làm chính là không biết chữ, nhưng mà Hàn Thanh Tùng ban đầu vào bộ đội không phải một chữ to cũng không biết hay sao? Hàn Thanh Văn vội vàng đuổi theo Hàn Thanh Tùng: “Anh Ba, em đưa anh đi”. Cha mình bảo đề mình theo anh Ba đi học tập chút., cơ hội tới rồi moahaha. Hàn Thanh Tùng phát tay: “Không vội, đợi trời sáng hãy nói tiếp” rồi đi trước. Lúc Hàn Thanh Tùng về tới nhà thì trời vẫn còn tối, Trăng sáng ngà về phía tây, vẫn còn sáng lung linh chiếu ánh sáng lên khắp muôn nơi. Hàn Thanh Tùng tồn chút ít thời gian coi quần áo tắm rửa rồi mới chui vào trong chăn. Lâm Lam đang ngủ sai bị gió lạnh lùa vào liền làm bầm một tiếng rồi co người lại. Hàn Thanh Tùng ôm co vào trong lòng. Lồng ngực Hàn Thanh Tùng ấm áp vô cùng, khiến Lâm Lam hận không thể dán sát cả người vào ấy chứ, một tay ôm lấy cổ Hàn Thanh Tùng, đáng ngủ nghe chừng ấm áp ngọt ngào lắm. Hàn Thanh Tùng chẳng cần co đèn cũng cảm giác được mình thấy rõ được mặt này Lâm Lam, cái đầu tròn trăn co một chút sau đó ôm co ngủ.

Trời sáng...

Lâm Lam mơ màng tỉnh lại, mắt kèm nhèm ngái ngủ mở ra liền thấy trước mặt mình có một khuôn mặt đang nhìn mình chăm chú. Thấy Lâm Lam tỉnh lại, Hàn Thanh Tùng lại cúi đầu hôn nhẹ: “Anh có chuyện đi huyện thành, em có đồ gì muốn mua không?”

Huyện thành hả? Lâm Lam làm bầm một tiếng, định nói là không có gì muốn mua nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện mua bao cao su tránh thai thì mới đổi nết: “Em có việc cần ghé qua bệnh viện huyện”. Hàn Thanh Tùng nghe vậy thái độ lập tức thay đổi thành bộ dạng ân cần: “Có chỗ nào không thoải mái ư?”

Lâm Lam lắc đầu: “Không phải! Em đưa Tiểu Vương đi kiểm tra mắt một chút” thuận tiện mua đồ v. Hàn Thanh Tùng liền gọi: “Tiểu Vương” – nói rồi anh nhắc thẳng bé lên – “Mẹ muốn đưa con đi huyện thành kìa”.

Tiểu Vương vốn nghe thấy mẹ muốn dẫn mình đi liền lồm cồm bò dậy, mắt vẫn nhắm nghiền nhưng bàn tay quờ quạng trên mặt giường gäch lấy quần áo mặc vào. Dù sao thẳng bé không đeo kính nên mọi thứ đều mờ tịt, tuy nhiên chỗ ở quen nên có một lúc cũng thấy đồ. Hàn Thanh Tùng thấy thẳng bé trông áo chen nhò vào chân, mà lại cầm quần trông vào đầu thì vội vàng đổi lại đồ mặc cho nhóc. Tiểu Vương gang tay để cho cha bé hỗ trợ, mặt xong rồi thì vênh mông cúi đầu ngủ mất. Lâm Lam mặc quần áo đi xuống giường muốn nấu cơm, kết quả phát hiện đồ đã nấu xong. Cô quay đầu nhìn Hàn Thanh Tùng: “Anh nấu hết chỗ này á?”

Hàn Thanh Tùng gật gật đầu: “Nấu xong rồi”. Lâm Lam quay đầu nhìn quanh không thấy bọn nhỏ, liền vui vẻ tung tăng chạy qua kiếng chân hôn mặt Hàn Thanh Tùng một cái. Kết quả chênh lệch chiều cao, còn chưa có hôn được trúng mục tiêu. Lâm Lam đen mặt. Hàn Thanh Tùng cười nhẹ, giờ tay ôm lấy hông Lâm Lam nhấc lên, hôn vào môi cô. Lâm Lam vội vàng tuột xuống, tránh cho bọn nhóc ở nhà thấy lại nói linh tinh. Có dọn đồ điếm tâm rồi ăn cùng Hàn Thanh Tùng một chút, cho Tiểu Vương cầm theo một cái bánh mì kẹp với một cái trứng chiên mặn, phân còn dư để trong nồi khi nào bọn nhóc dậy tự ăn.

“Mẹ với cha mang Tiểu Vương đi khám lại mắt, mấy đứa ăn sáng xong phải đi học nghe chưa? Ai dám trốn học, mẹ về sẽ dùng bàn chà tắm vô địch hầu hạ kẻ đó” – Lâm Lam hưng hăng uy hiếp Đại Vương cùng Tam Vương. Trong nhà im ắng. Đại Vương giả đồ không nghe thấy, Tam Vương đang thờ phỉ phờ nói sai. Hàn Thanh Tùng đem xe đạp từ chái nhà phía nam ra, lột một cái áo bông vào trước rồi đặt Tiểu Vương ngồi vào. Áo bông lót này sẽ cản trở gió lạnh.

“Để em ôm Tiểu Vương” – Lâm Lam nói chuyện nhưng Hàn Thanh Tùng lắc đầu: “Không cần”.

Khi ra cửa, Hàn Thanh Tùng lên xe, một chân chống đất một chân đặt vào bàn đạp, quay đầu ý bảo Lâm Lam cũng lên xe. Có một loại xe đạp sau khi có người leo lên mà không giữ cân bằng rất dễ bị lắc lư. Nhưng dù sao Lâm Lam cũng không phải người quá nặng nên không lo lắng điều này. Cô nghĩ rằng Hàn Thanh Tùng đáng người cao đối chân dài nên không lo lắng vấn đề đó lắm, đi từ từ tới trott lên xe. Hàn Thanh Tùng đề nghị: “Ôm chặt vào”. Lâm Lam cảm nín, ôm chặt thế không sợ bị người ta đâm tiêu rồi cả hai chết chìm trong dòng nước bọt đó hả hả? Nghi vậy cho nên Lâm Lam chỉ y từ kéo giữ áo của Hàn Thanh Tùng. Hàn Thanh Tùng không đồng ý, trực tiếp đưa tay Lâm Lam vào túi áo của mình, như này so với ôm vòng quanh thắt lưng cũng không kém nhau là mấy. Sau đó Hàn Thanh Tùng rướn người đạp một cái, xe đạp bon bon đi về hướng đại đội. Tiểu Vương reo hò: “Tutu, xe khởi hành!”. Sau đó cậu nhóc bắt đầu hát bài thiếu nhi mà Lâm Lam dạy: “Xe lừa nhò, ô ô ô, xe hơi nhò, đồ đồ đồ, xe đạp kêu, lính lính lính”. Hàn Thanh Tùng phụ họa bằng tiếng chuông xe đạp leng keng làm Tiểu Vương cười khanh khách, cũng thờ tay ra gẩy cái chuông xe đạp kêu leng keng.

Leng keng leng keng...

“Tôi rồi đây” – Hàn Thanh Văn cũng cười xe đạp chạy ra, phía sau còn có Trương Hắc Lư cùng vài người lính. Súng của Trương Hắc Lư đã được lắp lại, để ngăn nắp trong bao súng. Khuôn mặt đen thui trùng mắt nhìn thấy Hàn Thanh Tùng mang theo vợ con thì còn đen thêm mấy phần. Hàn Thanh Văn chào hỏi Lâm Lam: “Chị đầu, chị muốn vào huyện thành ư ư?”

Lâm Lam cười cười: “Ừ, đem Tiểu Vương đến bệnh viện huyện khám lại mắt chút”

Hàn Thanh Văn sờ sờ đầu Tiểu Vương, chỉnh lại mắt kính cho nhóc rồi cảm khái: “Bé đẹp trai nha” – sau đó lại nói thêm một câu – “Vừa mềm vừa trắng”.

Trương Hắc Lư nghe thấy liền xuy một tiếng. Hàn Thanh Văn quay đầu lại cười hỏi anh ta: “Trương cai, con trai nhà anh mấy tuổi rồi?”. Hàn Thanh Văn tiếp xúc với Trương Hắc Lư được một lúc thì thấy đây không phải là người tiểu nhân âm hiểm, chính là người hơi vụng về ngốc nát, có chút ngu dân xui thôi.

Trương Hắc Lư nghe câu hỏi thì cảm nín. Ông đây chưa có vợ nhá, thì lấy đầu ra con trai hả? Mẹ nó đồ khinh người quá đáng này. Hần là Hàn Thanh Tùng biết mình chưa cưới vợ nên đem vợ con ra khoe khoang chứ gì?? Nhưng

Hàn Thanh Tùng ngoài ấn tượng việc Trương cai đèn như con lửa ra thì chả còn ấn tượng nào khác, nên Hàn Thanh Tùng chỉ thấp giọng nói với Lâm Lam: “Ồm chặt vào, chúng ta đi thôi”.

Lâm Lam ngoan ngoãn thò tay vào túi áo của Hàn Thanh Tùng. Thế là Trương Hắc Lư lại được bữa cầu lương bực bội, hẳn nghĩ thần khoe cái rằm ấy, các người muốn diễn trò lằng mằng há? Chờ ông đây cưới vợ, ông cũng muốn tìm vợ ở thôn Sơn Nhai, xong ngày ngày ông sẽ mang vợ qua khoe ân ái nhà.

Hàn Thanh Tùng và Hàn Thanh Vân đi xe đạp, Trương Hắc Lư với mấy người kia là đi bộ. Hàn Thanh Tùng hỏi: “Trương Hắc Lư, cậu chuẩn bị bị giáng chức há?”

Trương Hắc Lư: “Ông đây sợ mì rồi đó? Ông đâu không phải chưa từng bị giáng chức! Ông đây quen rồi! Sợ mì rồi! Nói cho mì biết, lần này không bắt được quả tang vụ Hàn Thanh Hoa, nếu không mì biết tay ông đây! Đờng có mà nghĩ lắm nói bậy! Mẹ nó, con chó Triệu Kiên Thiết này...!”. Anh ta mở miệng một lần là một tiếng “ông đây”, Tiểu Vượng nghe thấy là lạ, vốn đang hát “Mây bay lòn, âm âm âm” biến thành “ông đây đen, hơi sợ sợ”. Hàn Thanh Tùng im lặng không biết nên nói làm sao, liền rướn người đạp xe đi mất. Chỉ chốc lát sau, Trương Hắc Lư mặt đen hơn đít nồi gạo lứt: “Đuổi theo, mau đuổi theo! Đờng làm cho cái kẻ lĩnh chuyện ngành kia coi thường, coi bộ đáng sợ sệt của chúng mày đi, chưa ăn cơm á?”.

Mới vừa rồi ở đại đội Hàn Vĩnh Phương còn cho bọn họ ăn một bữa cơm mả.

“Bỏ tay, quá là nhanh” – bọn họ đuổi không có kịp.

Trương Hắc Lư cảm thấy Hàn Thanh Tùng có ý, xe đạp mới có thể chạy nhanh như thế. Đi vào đến huyện thành, đoàn người Trương Hắc Lư còn chưa tới, nên Hàn Thanh Tùng đưa Lâm Lam đi qua bệnh viện trước, để Lâm Lam đưa Tiểu Vượng vào viện khám, sau đó mới mang theo Hàn Thanh Vân đi Cách uỷ huyện. Hàn Thanh Tùng nhìn thấy Lâm Lam đưa Tiểu Vượng vào cổng bệnh viện, xoay người định đạp xe rồi đi, chưa kịp đạp xe thì nghe thấy có tiếng cười ở phía sau: “Hoa Lan Lan, là cô há?”. Theo bản năng, Hàn Thanh Tùng phanh xe chống chân xuống đất rồi quay đầu nhìn lại, thấy có một thanh niên khoác áo blouse trắng ôm lấy Tiểu Vượng, đang nói chuyện cùng Lâm lam. Hàn Thanh Vân liền quay lại chút nhìn thăm dò: “Anh Ba, đó là ai?”.

Hàn Thanh Tùng lắc đầu: “Không nhận ra” nên Hàn Thanh Vân không dám nói tiếp nữa, nhìn Lâm Lam cùng người thanh niên áo trắng vừa nói vừa cười sánh bước vào trong bệnh viện, thăm nghĩ trong lòng: chị dâu được á, trong bệnh viện còn có người quen cơ đấy. Hàn Thanh Vân cười nói: “Lần trước chị dâu đưa Tiểu Vượng đi khám mắt, cô lẽ đó là bác sĩ khám mắt cho nhóc đó”.

Advertisement / Quảng cáo

Hàn Thanh Tùng không nói gì mà im lặng đạp xe đi, Hàn Thanh Vân vội vàng đuổi theo.

Lâm Lam cũng không nghĩ đến vừa tới bệnh viện gặp ngay Dương Hàm, nên cô cao hứng chào hỏi một phen: “Dương Phán Phán, đứng dịp quá ha” rồi để cho Tiểu Vượng chào cậu. Tiểu Vượng ngoan ngoãn gọi cậu, sau đó trong miệng lại bí bô “Ông đây đen, ba ba ba”

Dương Hàm ôm lấy bé, kín đáo cho bé một viên kẹo rồi mang Lâm Lam đi vào tìm bác sĩ Lư kiểm tra mắt. Bác sĩ Lư ti mi kiểm tra mắt cho Tiểu Vượng xong liền gật đầu: “Chăm sóc rất tốt, dùng thuốc nước đúng hạn, so với trước kia kết quả tốt hơn”. Lâm Lam lại yêu cầu bác sĩ kê cho một ít thuốc mỡ mắt, trong nhà dùng hết rồi. Vị bác sĩ già dạy cho Lâm Lam mấy thủ thuật xoa bóp để cho cô mỗi ngày mát xa cho Tiểu Vượng, cũng dạy Tiểu Vượng ít động tác xoa bóp để thời gian sau này điều dưỡng ánh mắt tốt hơn.

“Chờ bé lớn thêm hai tuổi nữa thì đưa đến bệnh viện lớn của tỉnh làm phẫu thuật mắt nhé”

“Có thể làm phẫu thuật mắt được á?” – Lâm Lam vui mừng quá đổi. Bác sĩ Lư giải thích, dù sao thì phẫu thuật mắt cũng không làm cho bệnh nhân mất được như mắt người thường, nhưng không bị cận nặng như cũ nữa. Lâm Lam không hiểu, tự nhiên biết bác sĩ nói thế nào thì làm thế ấy. Biết được nhóc con có thể làm phẫu thuật thì cô đã rất vui rồi, quyết tâm bắt đầu từ bây giờ sẽ dành tiền, hai năm sau làm thủ tục phẫu thuật mắt.

Từ nhãn khoa đi ra ngoài, Lâm Lam bày tỏ ý định muốn đi khoa phụ sản một chút. Dương Hàm nhìn Lâm Lam tò vè: “Có rồi há?”

“Đừng có gờ nồm nhá! Chỉ đi khám chút!” – Lâm Lam liếc xéo.

Dương Hàm trung bộ mặt tội-hiểu-rồi: “Xem bệnh phụ khoa đúng không? Được, tớ đưa cậu qua đó”.

Lâm Lam cảm luôn, lúc trước sao cô không phát hiện ra miệng kẻ này thiếu đòn nhỉ?

“Không phải cậu đang bận rộn làm việc sao há? Về làm công tác của cậu đi?”

“Hôm nay không bận, tớ tắt cậu đi” – Dương Hàm cười.

Lúc này mấy nữ hộ sĩ đi tới, một nữ hộ sĩ có bộ dạng xinh đẹp nổi gờn với Dương Hàm: “Ồi chà, bác sĩ Dương, lúc này là vợ con đẻ huê à? Sao chúng tôi lại không được uống rượu mừng nhỉ?

Dương Hàm cười cười nói chuyện với Tiểu Vượng: “Mua bánh bao lớn cho con ăn nhé?”

Vị nữ hộ sĩ kia sắc mặt khó coi vè cùng, bêu môi lời người đi cùng đi mất. Lâm Lam đập cho Dương Hàm một cái: “Cậu làm gì để cho người ta hiểu lầm như? Còn chưa phải là chưa kết hôn à? Bỏ mẹ cậu không nóng nảy há?”

Dương Hàm từ từ: “Hiểu lầm cái quái gì? Đừng nghe cô ta nói bậy. Tớ làm việc ở đây bao lâu, kết hôn hay không ai chả biết? Không hiếm lạ trò đùa của mấy cô nàng này”.

Dương Hàm đưa Lâm Lam đến cửa phòng khám, lúc này có mấy người phụ nữ đang xếp hàng. Dương Hàm để Lâm Lam chờ một chút còn anh ta đi tìm chủ nhiệm khoa phụ sản khám trực tiếp cho cô. Trong lúc Lâm Lam chờ, phát hiện một thiếu nữ đi ra từ gian phòng khác, dung mạo thanh tú, khí chất nhả nhặn lịch sự. Thiếu nữ tuổi mười sáu mười bảy, tóc bện hai bên buộc dây hồng, áo màu chàm quần caro đỏ, có áo chen. Vẻ mặt cô thiếu nữ đang lo lắng, hai tay xoắn xuyết chéo áo, đúng là bộ dạng mặt hồng nát vía. Lâm Lam nhận ra cô bé, liền gọi một tiếng “Tú Vân” nhưng mà cô bé kia đang tâm trạng nên không nghe thấy.

Lâm Lam đang định đi tới thì bị Dương Hàm kéo lại: “Tối cậu rồi đó” – rồi đẩy cô vào một gian phòng khác, bản thân mình bé Tiểu Vượng đi đến phòng làm việc đọc sách thiếu nhi. Lâm Lam vừa bước vào trong liền thấy một nữ bác sĩ chừng năm mươi tuổi, liền chào hỏi bác sĩ một phen. Sau đó cô trình bày những thông tin của bản thân từ mấy năm trước, rồi nêu vấn đề của mình. Cô đã có năm đứa con, nên không muốn đẻ thêm nữa, muốn biết phương pháp ngừa thai có những phương pháp nào, cái nào tốt cái nào không.

Bác sĩ hỏi: “Không muốn sinh thêm?”

Lâm Lam gật đầu.

Bác sĩ nói: “Không sinh cũng được, hiện tại cũng đang thực hiện chương trình kế hoạch hoá gia đình”. Bản thân bà là chủ nhiệm khoa, rất muốn đi các khu trong tỉnh mở hội thảo, việc tổ chức hội thảo mấy năm trước đã bắt đầu, chuyên đề luôn về kế hoạch hoá gia đình, mặc dù chưa áp dụng toàn quốc nhưng đã có một số nơi làm thí điểm, nhất là thành phố lớn. Có những cặp vợ chồng bận rộn nên sẽ chú ý ngừa thai vì không muốn có nhiều con như vậy. Nhưng mà từ nông thôn đến hỏi bà tư vấn thì đây là người đầu tiên. Bà nhìn số chữa bệnh, thấy đây là người bình thường ở thôn Sơn Nhai.

Lâm Lam cười gật đầu: “Kế hoạch hoá gia đình là gì há bác sĩ?”.

Bác sĩ nhìn có một cái rồi nói: “Có nói chi tiết có cũng không hiểu đâu. Cứ như vậy đi. Dù sao cô còn trẻ, bây giờ chỉ hạn chế sinh đẻ thôi, cái này cũng có thể ngừa thai, sau này muốn sinh thì có thể làm biện pháp giải quyết”.

Lâm Lam tò vè mình không muốn sinh thêm. Cô đã có năm đứa con rồi, hơn nữa cô thực sự không biết chăm sóc trẻ sơ sinh, mà lúc này em bé sinh ra dễ chết non, mà trẻ con lại dễ bị bệnh, đến lúc đấy bệnh vàng da, bệnh sốt rét, bệnh tiêu chảy, bệnh uốn ván ... dù các thứ bệnh, cô có cảm giác mình không chịu được nỗi khổ lo lắng con ốm đau. Trẻ con ốm thì khổ nhất đau nhất là mẹ, hận không thể ốm thay nhưng cũng không giúp được quá nhiều, đôi khi cô có thể chịu đựng chờ sức đề kháng bọn nhóc tốt hơn mà thôi. Cô xem phim nhiều, quan sát nhiều nên rất sợ. Bác sĩ liền nhìn Lâm Lam một cái rồi hỏi: “Thế buộc garo nhé? Một lần giải quyết triệt để?”

“Bác sĩ, buộc garo đối với cơ thể có tổn hại gì không?” – Lâm Lam vẫn còn có chút lo lắng, dù sao cũng là làm giải phẫu đó nha. Vị bác sĩ bỏ kính nhìn thẳng Lâm Lam: “Có tổn hại gì được? Một vết thương nhỏ, ba ngày xuất viện được rồi”.

Những ba ngày? Đây mà là vết thương nhỏ há? Lâm Lam cảm thấy mình không thể mạo hiểm được. Dù sao cũng là tiểu phẫu, sẽ ảnh hưởng sức khoẻ, nên cô định tính toán kỹ càng sau mới làm. Lúc này Dương Hàm ở phía ngoài bước vào hỏi: “Bác sĩ Trang, đàn ông cũng có thể buộc garo đúng không?”

Câu hỏi này làm nữ bác sĩ cười cười hỏi lại: “Tiểu Dương, cậu muốn buộc garo há?”

Dương Hàm cười ha ha: “Cháu chưa kết hôn mà, còn chưa tới lượt sự nghĩ vấn đề này”, nói rồi cậu ta quay sang nói với Lâm Lam: “Cậu để cho Hàn Thanh Tùng buộc garo đi”.

Lâm Lam đang lo lắng việc buộc garo sẽ khiến cho thân thể khó chịu nên đang không chịu, sao lại có thể để người khác khó chịu thay, nếu nói gờ mồm ra lỡ buộc garo làm cho đàn ông tổn thương lớn thì sao? Hàn Thanh Tùng là chồng cô, là cha lũ nhỏ, có gì bất trắc bọn họ làm sao sống?

Bác sĩ Trang nhìn vè mặt Lâm Lam, dù sao cũng là do Dương Hàm mang người tới nên thái độ phả lệ nhẹ nhàng, giống như khuyên bảo người quen: “Hay là đeo vòng tránh thai nhé? Phụ nữ trong huyện này đa phần lựa chọn đeo cái này, khi nào muốn sinh con sẽ tới lấy ra, có hiệu quả ngừa thai rất tốt”.

Lâm Lam lại nhớ mình đã từng xem báo cáo, có một số phụ nữ mang vòng tránh thai hàng năm, kết quả thời gian lâu dài cái vòng này có vấn đề không lấy ra được. Hơn nữa mang vòng này một thời gian, tuy thể chất mỗi người, có

người sẽ có bệnh phụ khoa. Cô càng không muốn mạo hiểm, vì dù có người không việc gì nhưng vạn nhất cô nằm ở tỷ lệ người nhiễm phụ khoa thì sao?

“Bác sĩ, ở bệnh viện có bao cao su không ạ?” – Lâm Lam cảm thấy việc sử dụng bao cao su để đảm bảo chấp nhận hơn. Bác sĩ Trang còn chưa nói điều gì, Dương Hàm đã cười rộ lên. Lâm Lam liền trừng anh ta một cái, có cái gì buồn cười hả? Bác sĩ Trang nói: “Món này tương đối quý, số lượng cũng có hạn. Dĩ nhiên nền sinh hoạt vệ sinh tương đối ít thì có thể mua.”

Lúc này căn bản là phụ nữ thực hiện biện pháp ngừa thai, vì trong huyện thành vợ chồng công nhân viện chức sẽ không mua bao cao su do chi phí cao, trừ phi tiền lương rất đảm bảo thì mới xài món này. Dù sao cũng là tiền cơ mà. Máu chốt là bệnh viện huyện không có nhiều món này, dù sao món này cũng không thông dụng cho lắm. Bác sĩ Trang đi lấy mấy hộp đựng bao cao su. Lâm Lam cũng chẳng thêm xấu hổ, mặc dù cô thường làm trò trước mặt Hàn Thanh Tùng mà cũng hay ngượng ngùng, nhưng trước mặt người khác, nhất là bác sĩ, cô lại thần nhiên lạnh lùng như không. Nói chuyện đó với bác sĩ thì có gì kinh khủng xấu hổ đâu, dù sao thì cô cũng không có làm chuyện gì chột dạ xấu mặt bỏ then với ai a. Cô lấy một ít bao cao su xem một chút, cũng già bỏ cô coi như đây là mấy loại thuốc hạ sốt tiêu viêm đóng gói. Mặt trên mấy gói này có phân loại 34mm, cỡ trung 33, cỡ nhỏ 31.... Cô không hiểu vấn đề này lắm, mà liên quan đến bộ phận không thể miêu tả của Hàn Thanh Tùng, cô lại chẳng thể hỏi người ta được. Mà cô nghĩ nhất định phải dùng cỡ lớn rồi, nhưng mà chả biết có đúng là lớn nhất hay là lớn hơn (=))))). Lâm Lam chọn vài loại, lại hỏi: “Bác sĩ, tôi có thể mua nhiều hơn được không?” – Ít thế này làm sao đủ, có khi một đêm lại xài hết rồi.

Bác sĩ Trang cảm nín. Những người trẻ tuổi này chả biết tiết chế gì cả. Bà còn trợn mắt nhìn Dương Hàm một cái. Dương Hàm cũng cảm luôn – nhìn cháu làm gì, cháu đã kết hôn đâu?. Bác sĩ Trang chỉ vò tai nói: “Hềm! Không biết chữ đúng không? Không sao. Vật này có thể giặt qua rồi dùng lại, giặt xong phơi khô, xoa bột tan xong phơi khô dùng dần” (*mà ời bcs mà phơi lại dùng =))) còn giặt?????*).

Lâm Lam không biết nói gì hơn. Cả người cô thấy chóiáng (*em cũng chóiáng =))))*), món này lại có thể rửa sạch hong khô dùng lại ha????? Điều này làm Lâm Lam nhớ tới cách nhai kẹo cao su, nhai qua nhai lại đến khi cục kẹo cứng đét không thể cứng hơn. Dương Hàm thấy vẻ mặt Lâm Lam đơ như bị sét đánh, thì không nhịn được cười ồm lên rồi vỗ vỗ bà vai có: “Đi thôi, tớ giúp cậu mua thêm một bọc, mà nói cho Hàn Thanh Tùng sớm tới bệnh viện buộc garo là được rồi”.

Bác sĩ Trang không nhịn được cũng dằn dờ: “Này! Thanh niên phải chú ý tiết chế, yêu quý thân thể mới được nghe không?”

Lâm Lam vội vàng cười gật đầu: “Cảm ơn bác sĩ nhiều.”

Bác sĩ Trang nhìn thấy Lâm Lam không mắc cỡ cũng không đỏ mặt, còn có thể lạnh nhạt nói chuyện chủ đề này cũng kinh ngạc bội phần, lúc này phụ nữ ai mà không ngượng ngùng xấu hổ a. Bí mật mấy người phụ nữ hàn huyện nói thô tục về nam nhân hay chuyện giường chiếu là nói với người quen thân, không quen chả ai nói chuyện đó, không ý tứ lại là chuyện xấu hổ trong nhà.

Lâm Lam đi theo Dương Hàm về phòng làm việc của cậu ta, thấy Tiểu Vương đang ở đó xem một quyển truyện tranh, Lâm Lam liếc qua, hoá ra là nữ hiệp tóc trắng. Thấy Lâm Lam trở lại, Tiểu Vương lập tức chạy tới. Lâm Lam sợ sờ đầu cậu nhóc, để cho nhóc tiếp tục đọc, miệng còn thuận tiện hát hi mấy câu: “Bác phong xuy, bông tuyết rơi a~”

Dương Hàm khen ngợi: “Cậu hát ổn phết đấy”. Lâm Lam nghe câu này lập tức nói: “Người đàn ông của tớ dạy đó, tớ còn hát được quân ca”.

Ra cửa biết chữ là bọn trẻ dạy, ca hát được là chồng mình dạy, Lâm Lam đúng là không sợ lòi đuôi, mà thực ra người ta cũng không thể chứng thực.

Dương Hàm nhìn người bạn đang ưỡn ngực tự hào kia, cảm thán quả nhiên có đàn ông trở lại sẽ khác nhá. Cậu ta đi cầm một bọc bao cao su bỏ lên bàn: “Đừng nói anh đây không chiều có nhể. Đồ này nhiều thế này sao cảm về được đây. Có cần đề đây giữ hộ một gói?”

Lâm Lam nhìn anh ta dò xét: “Tớ nói này Dương Phán Phán, cậu không kết hôn thì giữ bao cao su nhiều như thế làm gì hả? Nên chú ý nhé, người tâm tư nhò lại nghĩ cậu có vấn đề, vu khống cậu tội lưu manh”. Dương Hàm biết khuất nhìn trời. Tiểu Vương nghe thấy nói tới từ lưu manh, lập tức ngừng đầu nhìn Dương Hàm: “Cậu lưu manh”. Dương Hàm vội vàng sửa lại: “Nhóc ngoan, không thể nói loạn như thế, hại chết cậu bây giờ”. Lâm Lam phải vội vàng nói chuyện với Tiểu Vương, tránh cho cậu bé không hiểu chuyện nói lung tung, chuyện này không đùa được. Cô chỉ vào hình vẽ Hoàng Thế Nhân trên sách: “Đây, đây là liao lưu manh”. Tiểu Vương nghe vậy khuôn mặt nhò nghiêm túc hẳn, tay chọt chọt lên mặt trong hình vẽ: “Đề cha ta bắt nhà người đi cái tạo lao động”.

Lâm Lam đem bao cao su bỏ vào trong túi, lại nghĩ tới liệu pháp buộc garo và đặt vòng, sợ bệnh phụ khoa thì cứ dùng tam món này vậy. Dĩ nhiên cô sẽ không rửa lại đồ rồi dùng đâu nhá. Nhưng một bọc này sử dụng được mấy ngày? Một tháng có đủ xài không? Lâm Lam bắt đầu thấy mờ mịt, hai ngày vừa rồi mỗi ngày....mấy lần, cô có cảm giác hơi sai....Có thể mới đầu còn mới mẻ, mấy ngày nữa không chừng lại hết hứng thú. Cô bị bạn thân rót cho rất nhiều điều, nào là đàn ông đối với vợ mình sẽ dần mất đi hứng thú, vừa bắt đầu có thể là ngày nào cũng muốn, sau lại một tuần hai ba lần, cuối cùng chính là lười nợp, thậm chí tự giải quyết cũng không muốn ở gần vợ. Nhưng có đã sinh được năm đứa bé rồi, nên có lẽ chuyện sinh hoạt này Hàn Thanh Tùng chắc là sẽ giám bớt dần dần chứ hả? Nên là cô sẽ không sợ hãi đâu.

Nhét cho mình một viên thuốc an thần như vậy khiến Lâm Lam cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều. Lâm Lam hỏi thêm Dương Hàm về việc tuyên truyền sức khoẻ sinh sản vị thành niên và vân vân mây mây.

Dương Hàm buồn bực nói với Lâm Lam: “Sao cậu phải hỏi vấn đề này? Đây chả phải là chuyện các chị em luôn biết hả?”.

“Trong nhà tớ lúc trẻ em được chưa” – Lâm Lam cười cười – “Bọn nhỏ đang lớn, mà phần nhiều là con trai, cậu hiểu mà”.

Giẻ? Dương Hàm nhìn cái bộ dạng của đứa bạn không thêm khách khí kia thì cứng họng, hiểu cái gì mà hiểu hả?

“Về vấn đề dạy thì và tâm sinh lý cũng như mấy thứ khác....” – Dương Hàm cũng hiểu vấn đề khó xoay dạy thì này, anh ta đã trải qua rồi mà – “Tớ đi tìm cho cậu hai quyển sách”. Nhưng sự nhớ ra điều gì liền quay đầu lại hỏi: “Điểm máu chốt là cậu biết chữ à?”

Lâm Lam im lặng chút rồi nói: “Con tớ đã biết đọc, tớ học theo bọn nó”.

“Vậy được, để tớ tìm rồi đưa cậu”.

Dương Hàm nhanh chóng tìm được một vài cuốn sách, một quyển tên là “cẩm nang thầy thuốc” bên trong có các kiến thức liên quan đến vệ sinh vùng sinh lý, có bản vẽ phân tích cấu tạo cơ thể nam nữ, những thông tin bổ ích nên có đều có. Còn có hai quyển khác nữa. Lâm Lam cao hứng nhận lấy, có thể mang về để Hàn Thanh Bình lập giáo án rồi dạy cho bọn nhỏ, tránh cho chúng nó làm chuyện linh tinh. Dương Hàm thấy vậy giọng đầy mỉa mai: “Mấy quyển sách cảm kia còn không bằng quyển này đâu nhá! Cậu cứ giữ gìn nó cẩn thận”.

Lâm Lam đột nhiên thấy tò mò: “Không bằng chỗ nào hả? Như nhau mà?”.

Dương Hàm cười, gõ móng tay lên bàn cọc cọc: “Áy! Cậu phải biết đang hỏi cái gì nhá? Tôi mang tiếng lưu manh cũng không phải để không đâu”.

Lâm Lam cóc thêm sợ, chẳng tớ đây quán lý khu vực cơ mà: “Mà này! Bệnh viện sao không tới các vùng nông thôn hoặc dân cư thưa thớt để thực hiện công tác tuyên truyền vấn đề này? Nông dân không hiểu những thứ này nhưng cần tuyên truyền rộng rãi, tránh gặp những chuyện không may xảy ra”

“Vấn đề này không chỉ xảy ra ở nông thôn, trong huyện thành cũng tuyên truyền nhiều lắm, nhưng chưa thấy hiệu quả nào” – Dương Hàm cười nói.

“Đương nhiên là sẽ có. Đối với những người không hiểu mà nói, tuyên truyền nhiều bọn họ sẽ hiểu, rồi họ sẽ chủ ý hơn” – Lâm Lam không đồng ý, vì rất nhiều người bị dụ dỗ, nếu như có kiến thức cơ sở bọn họ sẽ kiên trì từ chối cự tuyệt, không biết mấy vấn đề này sẽ bị thiệt hại nhiều lắm. Dương Hàm nghe vậy quay đầu nhìn bạn mình, trong mắt không hề che dấu ý tìm tòi nghiên cứu. Bây giờ so với hồi lần đầu gặp lại là hai người hoàn toàn khác nhau. Giờ đây do được nuôi tốt, làn da trở nên trắng nõn, ánh mắt trầm tĩnh kiên định, nếu như không phải mắt cậu ta bị mờ, thì cậu ta đang thấy trong ánh mắt người đối diện có sự trí tuệ không thuộc về thời đại này. Nếu không phải từ nhỏ đã biết nhau, chỉ đơn thuần gặp người phụ nữ trước mặt mình thì không ai có thể tưởng tượng rằng người phụ nữ này đã từng bị đồn đãi là người đàn bà chanh chua. Có lẽ vì Hàn Thanh Tùng chuyển nghề về nhà sống, nên có ấy mới ổn định tâm tính. Đây là một chuyện tốt.

“Để tớ kiểm tra lịch, nếu được sẽ đề bọn họ đến thôn cậu tuyên truyền trước nhé?”.

“Cậu phải triển khai ngay đi, xin với chủ nhiệm với lãnh đạo, tạo thành một đội ngũ tuyên truyền cố định, trước tập huấn với bác sĩ sau đây mới xuống nông thôn tuyên truyền” – Có một loại tuyên truyền là biểu diễn kèm tiết mục kịch, dân chúng sẽ thích điều này hơn. Tuyên truyền suông mọi người đâu có thích nghe, phải có tiết mục đi kèm việc tuyên truyền sẽ khiến người dân hoan hỉ tiếp nhận hơn.

“Ồ bác sĩ Dương, hai người đang nói chuyện gì vui vẻ thế?” – một nữ bác sĩ đi vào nhìn thấy Lâm Lam liền hỏi.

Advertisement / Quảng cáo

Dương Hàm lập tức nghiêm sắc mặt: “Không có gì, em gái cùng thôn của tôi tới đây cho con khám mắt”.

Vị nữ bác sĩ thấy bà họ của Lâm Lam thò ra một bao vệ sinh, là bao chuyên dụng để gói bao cao su, thì tò vò hiểu rõ rồi đi mất. Vừa ra ngoài cô ta liền tìm y tá trưởng để tâm chuyện, khoa trương nói: “Các người biết tin gì chưa? Bác sĩ tiểu Dương cầm một bọc bao cao su cho một người phụ nữ nhá”.

Một truyền một, lại đồn mười, rất nhanh sau đó đã thành tin “bác sĩ tiểu Dương cùng một phụ nữ ở nơi-nào-đó trong bệnh viện dùng bao cao su làm chuyện mờ ám”. Về phần chuyện mờ ám là chuyện gì thì chả ai nói cũng biết, mọi người ăn ý để im đó là chuyện mờ ám.

Nhìn thấy trời đã trưa, Dương hàm nói: “Đi ăn cơm đi, phòng ăn hôm nay có lòng gà heo xào và thịt ba chỉ”. Nói rồi Dương Hàm thuận tay ôm lấy Tiểu Vương, Tiểu Vương còn đang cầm quyển sách tranh kia xem. Lâm Lam lại nghĩ, mình tới đây còn chưa tặng đồ cho Dương Phán Phán tí nào, lại còn đi ăn cơm cùng đồ ăn của cậu ta thì không tốt lắm. Nhưng Dương Hàm nào cho có cơ hội cự tuyệt, ôm Tiểu Vương lại đây có đi về hướng nhà ăn. Trên đường đi, cậu ta nói bằng giọng chế nhạo: “Kể ra cậu cũng thật lù lùng, chuyện ngừa thai này mấy người phụ nữ đều xấu hổ, cậu lại còn nghiêm ngạo đến bệnh viện hỏi trực tiếp”.

“Tớ biết da mặt tớ dày rồi, xin cảm ơn nhà” – Lâm Lam hung hăng đáp lời.

Dương Hàm cười ha ha: “Thực ra thì cứ mang thai đi rồi sinh nó ra, nắn đứa rồi thêm đứa nữa có làm sao? Hiện giờ bọn nhóc cũng lớn rồi, sẽ giúp cậu trông em bé, cậu chỉ phải chú tâm việc sinh đẻ thôi”

Lời này làm sao cậu ta dám nói ra hả? Lại còn nếu muốn thì cứ sinh đi, vậy nên Lâm Lam già vờ giận dỗi: “Làm như tớ là heo mẹ chỉ việc sinh vậy”.

Dương Hàm cười xin lỗi: “Thực xin lỗi, nói đùa thôi. Lần sau tớ sẽ chú ý hơn” – Nhưng đang cười dờ thì đột nhiên không cười nữa, vì nhìn thấy một người đàn ông đang bước tới: “Hoa Lan Lan, người đàn ông của cậu”.

Lâm Lam đã nhìn thấy, vừa cười vừa vẫy Hàn Thanh Tùng: “Sao anh lại tới đây?”

Mặt Hàn Thanh Tùng vốn lạnh lùng nhìn thấy vợ và con trai Tiểu Vượng liền mềm mại đi hai phần, bước tới đưa tay ra ôm lấy Tiểu Vượng. Lâm Lam liền giới thiệu luôn: “Đây là Dương Phán Phán, là tiểu đồng bọn lúc nhỏ của em nhé”.

Hàn Thanh Tùng chìa tay về phía Dương Hàm: “Chào cậu”

Dương Hàm cười đáp lại, nắm lấy tay Hàn Thanh Tùng: “Hàn cục trưởng, ngưỡng mộ đã lâu”. Hàn Thanh Tùng không biết tại sao nhìn thấy điệu cười của Dương Hàm lại xen vài phần chế nhạo trong đó. Ý gì đây?

Dương Hàm nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta đi nhà ăn trưa thôi”.

Hàn Thanh Tùng lắc đầu: “Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tôi đã chuẩn bị sẵn rồi”

Lâm Lam nghe vậy liền cáo biệt Dương Hàm, thuận tiện bỏ thêm một câu: “Phán Phán, rảnh thì tới nhà tớ thăm mấy đứa cháu nhà, tớ giới thiệu đôi tượng xem mắt cho”. Dương Hàm gio tay lên nhưng ngạc nhiên không vẫy lại: “Tạm biệt nhé”.

Hàn Thanh Tùng quan tâm chuyện của Tiểu Vượng. Lâm Lam liền chia sẻ cho anh biết cần phải dồn tiền, hai năm sau làm thủ thuật giải phẫu mắt cho thằng bé, có thể khôi phục đến sáu bảy phần. Hàn Thanh Tùng sờ tóc Tiểu Vượng, lại chìa tay ra với Lâm Lam: “Ừ, để đó cho anh lo liệu”.

Lâm Lam chủ động đưa tay nhét vào túi áo Hàn Thanh Tùng, kết quả cử động mạnh quá làm túi mình lộn xộn, bên trong mấy cái bao rơi xuống đất.

Hàn Thanh Tùng nhìn sang: “Đây là cái gì?”.

Lâm Lam vội vàng ngồi thụp xuống nhặt đồ: “Haha, không có gì, thuốc viên, thuốc viên ấy mà”. Tiểu Vượng đang đi phía trước quay lại nói một câu: “Con biết, bao cao su nha”.

Hàn Thanh Tùng nghi hoặc: “Là cái gì thế?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đồ Vật thất đức

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Duyên

Hàn Thanh Tùng tiếp tục hỏi, khiến Lâm Lam vốn còn muốn giả bộ không có chuyện gì nhất thời ngượng đỏ bừng mặt. Tiểu Vượng nghe thấy lúc nào? Có không nhớ đã nói trước mặt bé khi nào. Quả nhiên không thể nói chuyện quan trọng trước mặt đứa nhỏ, mỗi đứa đều là tiểu gián điệp nhà.

Có vội vàngg chuyển hướng khỏi chủ đề lúng túng này: “Đói quá! Giờ chúng ta ăn gì đây?”.

Hàn Thanh Tùng chỉ thuận miệng hỏi thôi, nhưng thấy Lâm Lam đỏ mặt liền bị tò mò, hướng bàn tay to về phía tay nải của cô: “Anh nhìn xem nó là cái gì?”

Lâm Lam trong lúc khó ló cái khăn lạnh: “Thuốc, là thuốc của Tiểu Vượng” – Lâm Lam cười cười, lập tức cầm tay của Hàn Thanh Tùng rồi ngồi phía sau xe, vỗ vỗ eo anh, gắt giọng: “Đi mau lên, em đói lắm rồi”.

Khoẻ mũi Hàn Thanh Tùng không chủ động được mà vênh lên, không nói thêm gì cả mà quyết định về nhà mới hỏi kỹ hơn. Anh mang hai mẹ con Lâm Lam đến phòng ăn của hội cách ủy.

Nơi này vốn là công sở huyện, sau bị thay thế thành cách ủy hội. Lúc đầu Cách ủy hội thuộc quân đội, nhưng mà sau đó còn luân chuyển công tác chính trị, cộng thêm đội công tuyên, đội nông tuyên bốn gánh hát này cũng nhau ca diễn.

Hiện tại tình thế đã gần như ổn định, cơ quan hành chính lại trở nên trọng yếu, quân bộ chương quyền to, mà đội nông tuyên đã sớm rút lui, đội công tuyên hiện tại cũng chính là một ngành không quan trọng gì, chỉ phụ trách liên lạc cùng duy trì hoạt động hàng ngày của các công nhân. Mọi người sẽ đến chỗ phòng ăn do đội công tuyên quản lý để ăn cơm.

Phòng ăn do đội công tuyên cùng đội nông tuyên gánh vác, bởi vì có đội nông tuyên hợp tác, cho nên thức ăn không tệ, rau dưa, loại thịt cũng tương đối đầy đủ hết. Thời gian này người đến người đi, vô cùng náo nhiệt. Hôm nay có rong biển cuốn thịt nướng, rau xanh xào thịt băm, cá kho tàu, cải trắng muối chua cay, mua bánh bao cần phiếu lương thực và tiền, mua thức ăn chỉ cần tiền.

“Thanh Văn đâu?” Lâm Lam không nhìn thấy Hàn Thanh Văn – “Cậu ấy không đến đây ăn cơm à? Có phải là không có tem phiếu không?”

“Nó đi làm công chuyện ở đội nông tuyên rồi, sẽ ăn cùng bọn họ” – Hàn Thanh Tùng ôm lấy Tiểu Vượng ngồi xuống băng ghế. Lâm Lam lại hỏi thăm mấy người lính chạy bộ sau xe, Hàn Thanh Tùng nghe liền hừ lạnh: “Bọn họ thì chịu đói thôi”. Lâm Lam nghĩ nhất định là có chuyện gì đó nên không hỏi nhiều, tránh để chồng mình tiết lộ chuyện cơ mật mà phạm sai lầm. Hàn Thanh Tùng mua bốn bánh bao cùng năm cái bánh ngô, sau đó đi mua theo món ăn. Anh cầm theo một hộp cơm nhưng lại muốn mỗi món đều có một phần, lại còn muốn mượn chén của phòng ăn để lấy thêm hai phần. Trong phòng ăn có một người phụ nữ vốc dằm chắc nịch, đầu vuông thấy vậy liền quay về hỏi tổ trưởng. Tổ trưởng gật đầu cùng cô ta, ý bảo người này chính là Hàn Thanh Tùng. Lập tức người phụ nữ cô béo như mặt thỏ mập hết sức nói lớn: “Người lạ nào đây? Thức ăn có hạn, những người nhàn rỗi không công việc gì không được ăn ở đây”.

Hàn Thanh Tùng nói: “Công xã Sơn Thủy mở ra quy định này rồi, đã biết” – ý nói ở dưới công xã cũng có thông lệ này, có thể lấy tiền và tem phiếu lương thực đổi đồ ăn, đây là quy định. Không chỉ như thế, còn có phụ cấp, nếu không cán bộ công xã phía dưới cũng không có người thích chỗ này, không có xe đạp còn phải đi bộ, tới nơi cũng còn bao nhiêu việc nữa, còn không bằng ở nhà đợi.

Ai biết người phụ nữ kia hừ lạnh: “Khai hội cái gì? Mở họp cái gì? Đứng tương tôi không biết, các người ở chỗ nào chuẩn bị quần áo quân đội vào đây? Đứng tương mặc đồ quân đội thì sẽ được ăn uống thoải mái. Có kẻ như vậy bị tôi bắt được lại già danh cán bộ công xã? Cho là mất tôi mù chác? Cán bộ gì mà lại mang theo người nhà?” – nói rồi cô ta thò cái cổ béo ra ngoài nhìn Lâm Lam cùng Tiểu Vượng rồi hừ nặng một tiếng, cầm cái muỗng sắt gõ gõ lên mặt bàn.

Có người vội vàng nói đây là Hàn cục cục trưởng cục công an công xã Sơn Thủy, trước kia cũng đã tới ăn nên không thành vấn đề. Người phụ nữ kia cũng không đếm xỉa tới: “Con người tôi đây thẳng tính, nhưng không cần quan những thứ cong cong queo queo kia, quân khí gió anh ta là đứa nào? Nếu không theo quy định thì đừng có mà ăn cơm”.

Cô ta nói vậy người nghe lập tức biết là đang cố ý, nhất là những người quen biết cô ta đều biết cô ta là cô của Triệu Kiến Thiết, Triệu Kiến Thiết bị đi cải tạo lao động ở nông trường Sơn Thủy, nên cô ta đang muốn cho người ta xem sắc mặt đây mà. Những người xem náo nhiệt vội vàng giả dờ như không biết gì, tránh qua một bên sợ nước vạ vào thân.

Có một số người cảm thấy cô ta quá lớn lối, thật là một kẻ đầu óc ngu xuẩn hiếm thấy, trước mặt mọi người lại không cho người ta mặt mũi, trừ gây thù chuốc oán thì có ích lợi gì? Advertisement / Quảng cáo

Hàn Thanh Tùng biết cô ta cố ý, cúi đầu nhìn thê trước ngực cô ta, trên đó viết: “đội công tuyên – Triệu An Hồng”

Hàn Thanh Tùng chẳng buồn đối co, chỉ nói: “Triệu An Hồng, cô kỳ thị cán bộ bản nông, phá hư tình đoàn kết quân dân. Tôi có quyền nghi ngờ cô bị phản từ gián điệp phản quốc xui khiến, có ác ý gây ra nội loạn”.

Hàn Thanhh Tùng quay đầu nhìn thoáng qua, thấy có mấy chiến sĩ đang xếp hàng tới mua cơm liền đi qua chứng thực một chuyện: Hàn Thanh Tùng – phó cục trưởng cục công an – thuộc cách ủy hội cấp huyện, phía dưới còn mang theo cấp bậc tại thời điểm còn trong quân đội trước khi chuyển nghề. Mấy tên chiến sĩ lập tức hướng phía Hàn Thanh Tùng mà chào.

Hàn Thanh Tùng đáp lễ, sau đó chỉ chỉ Triệu An Hồng, “Tôi có lý do hoài nghi chị ta chủ mưu trong hoạt động phản cách mạng, phiền các người bắt chị ta lại đưa đi cục công an để thẩm vấn.”

Mấy tên chiến sĩ có chút buồn bực, đây không phải là Triệu An Hồng sao? Cán bộ phụ nữ đội công tuyến, thường xuyên đến nơi này nấu cơm gấp món ăn.

Đội trưởng đi đầu cất cao giọng nói: “Phục tùng mệnh lệnh!”. Cho nên mấy chiến sĩ liền vọt vào trong phòng ăn đem Triệu An Hồng bắt lại.

Triệu An Hồng vốn cho là Hàn Thanh Tùng cũng chính là phó trưởng thanh thế, cho dù anh ta là cái gì cục trưởng cục công an công xã, thì đến trong huyện cái rắm cũng không phải. Chỉ sợ anh ta có cái chức vị phó cục trưởng, nhưng cũng không có thực quyền, những thứ chiến sĩ này làm sao có thể nghe.

Quan hệ của bọn họ với anh ta, đoán chừng không tốt hơn quan hệ với cô, dù sao cô cũng là người cảm nuôi xúc cơm, có thể quyết định cho người ta thêm rau hay là thịt đó.

Kết quả bọn họ lại đem cô bắt lại, Triệu An Hồng lập tức quát lên: “Đồng chí, đồng chí giải phóng quân, hiểu lầm, hiểu lầm a!”

Bên kia tổ trưởng phòng ăn cũng vội vàng từ tay đẩy cầu tình: “Đồng chí, có phải có hiểu lầm không, chúng tôi ở chỗ này làm việc rất khuôn phép”

Lại cũng có người khuyên nhủ: “Nếu có vấn đề gì thì xử lý ở đội công tuyến cũng được mà”.

Hàn Thanh Tùng đã cầm lấy hộp cơm ở một mặt khác gấp món ăn, giống nhau món ăn muốn một phần, mượn phòng ăn thêm hai chén. Lúc trước nhìn thấy Hàn Thanh Tùng bị Triệu An Hồng gây khó dễ, có người còn ngồi xem náo nhiệt, lúc này không ai dám lên tiếng, ngoan ngoãn gấp đồ ăn cho Hàn Thanh Tùng, lại còn phải cười niềm nở.

Hàn Thanh Tùng vẫn sắc mặt lạnh lùng, bụng đồ ăn qua ngồi cùng Lâm Lam và Tiểu Vượng ăn cơm.

Lâm Lam nhìn say sưa, hưởng Hàn Thanh Tùng đựng thẳng ngón tay cái.

Hàn Thanh Tùng đem món rong biển cuốn thịt nướng để trước mặt Lâm Lam “ăn cơm”. Lâm Lam thấy chồng mua nhiều món ăn như vậy liền nói: “Chúng mình đem món rong biển cuốn thịt với cá kho tàu về nhà ăn được không?”

Hàn Thanh Tùng gắt gù: “Cứ ăn đi chút nữa anh sẽ đặt mua thêm”. Lâm Lam nghĩ ngợi chút rồi đồng ý, cô cho rằng nếu như mang về, thì Hàn Thanh Tùng sẽ không ăn nhiều nữa, nên cô muốn để cho anh ăn no chút. Cô gấp thịt cho Tiểu Vượng: “Trẻ con ăn nhiều chút, mau lớn, còn thôi sáo nhá”.

Tiểu Vượng ăn đến phồng hết cả má: “cám ơn mẹ, cám ơn cha”.

“Con trai mẹ càng ngày càng lễ phép nh” – Lâm Lam sờ đầu đứa nhỏ. Tiểu Vượng được khen ngồi lại vui vẻ cúi đầu xuống ăn. Lâm Lam quay đầu nhìn vào mắt Hàn Thanh Tùng cười nói: “Chuyện bên kia anh không cần xử lý à?”

Hàn Thanh Tùng lắc đầu, “Có người xử lý.”

Anh chỉ phụ trách bắt người lại, xử lý thế nào để cho người bên cục công an quản, dù sao thì vợ mình đang đói, không thể để cho cô ấy đợi được. Lâm Lam gấp cho anh một miếng thịt: “Vậy thì phải xử lý mạnh chứ sao? Ai bảo họ mắt chó nhìn người thấp? Ai bảo chúng ta ăn không nổi? Dám chen chân ra về với Hàn cục trưởng của chúng ta” – nói rồi Lâm Lam nháy mắt với Hàn Thanh Tùng, ý bảo anh đừng nóng giận, ăn cơm thôi. Vốn dĩ Hàn Thanh Tùng không hề tức giận, nhưng bị vợ mình trêu chọc vậy liền cảm thấy dẫu đi không nhiều.

“Bà con ra mà xem có kẻ bắt nạt người, khinh thường dân chúng này. Dù gì tôi cũng là cán bộ phụ nữ đội công tuyến, thế nào nói bắt là bắt luôn” – Triệu An Hồng lúc này đang ăn vạ.

Mấy người lính trẻ náo động ý, trực tiếp áp tải bà ta đi đến cục côngg an giao cho phòng điều tra đặc biệt. Một vị công an hỏi: “Chuyện gì vậy? Đây không phải là chị gái chủ nhiệm Triệu à?”

“Chính các anh hỏi đi, là Hàn phó cục trưởng của các anh bảo người áp tải tôi” – người chiến sĩ nói xong liền đi mất. Vị công an tiếp nhận kia lập tức đi tìm đội trưởng Lưu Kiếm Văn để hỏi cho ra nhẽ: “Anh, anh xem việc này xử lý thế nào?”

Lưu Kiếm Văn điều tra một chút, lại thẩm tra Triệu An Hồng, biết ngay chuyện xảy ra ở phòng ăn của hội cách uy. Anh ta liền cười lạnh: “Ồi, thật là buồn cười. Một người bán đồ ăn của đội công tuyến mà lại dám bày tỏ sắc mặt với cục trưởng cục công an công xã?”

Triệu An Hồng mặt đỏ bừng: “Lưu đội trưởng, anh van xin giùm tôi với. Tôi, tôi là có mắt không thấy Thái Sơn, không thấy vàng thấy ngọc chứ sao”.

Công an Lưu chế nhạo: “Cô nghĩ rằng Hàn phó cục chuyển nghề sẽ bị phân xuống công xã làm chuyên vô dụng à? Những chiến sĩ ở đại viện này, cô cho rằng ai sẽ có người cầu tình cho cô hả?”

Phó cục Lý cùng Phó cục Cao cũng ra hiệu án binh bất động. Trừ phi là X quân của bốn tỉnh ra, nhưng cái đội ngũ ấy có mặt mới là lạ.

Triệu An Hồng biết mình đã trúng cọc sắt rồi, nên van xin lên xuống bảo đảm lần sau không dám tái phạm nữa, nhất định sẽ xin lỗi Hàn cục trưởng thật tốt. Lưu Kiếm Văn đối với Triệu An Hồng không có quan hệ, nên anh ta phát tay một cái: “Thà, Hàn phó cục cũng không nói là bắt cô ta. Chỉ là cảnh cáo thôi”

Vị công an kia lại hỏi: “Vậy chỗ Hàn phó cục thì ai sẽ thông báo?”

Lưu Kiếm Văn lên tiếng: “Tôi đi” – anh ta chỉ Triệu An Hồng chút: “Đuổi theo”.

Lưu Kiếm Văn thừa dịp đi ăn cơm thì tìm Hàn Thanh Tùng nói một chút. May là trí nhớ cậu ta tốt, ban đầu Hàn Thanh Tùng nhờ cậu ta đưa Đại Vượng về nhà liền biết được cái tên này quen quen. Sau đó Hàn Thanh Tùng chuyển nghề thì thông tin họ khẩu đều ở khoa hộ tịch của cục công an huyện, dĩ nhiên cậu ta biết.

Trước khai hội, Hàn Thanh Tùng vốn là cục trưởng cục công an công xã, chưa bao giờ công khai thân phận phó cục trưởng công an huyện, nên rất ít người biết, mà người nào biết cũng không nói với ai. Nhưng Lưu Kiếm Văn là công an đặc vụ huyện, thuộc bộ phận điều tra nên dĩ nhiên đã làm việc với Hàn Thanh Tùng rồi, gọi là sâu sắc quen biết thì đúng hơn. Lúc Lưu Kiếm Văn tới, Lâm Lam còn đang cho Tiểu Vượng ăn bánh bao súp thịt cua. Đứa bé miệng nhỏ ăn chậm, nhưng Lâm Lam vẫn chờ được. Cô còn nói với Hàn Thanh Tùng: “Nếu anh có việc bận thì cứ đi trước, em và con sẽ từ từ ăn, dù sao ở đây cũng không ai dám đuổi hai mẹ con em”.

Đoán chừng trước đó có người ngại bọn họ là xã viên mà tới nơi này dùng cơm, nên Hàn Thanh Tùng đã phải ra uy khiến cho mọi người kiêng dè. Nhìn những người ở phòng bếp khách khi lấy lòng Lâm Lam cười cầu tài thì biết, tổ trưởng còn chủ động đưa nước sôi tới tay cô mà.

Hàn Thanh Tùng lắc đầu: “Không có chuyện gì, ăn xong anh đưa hai mẹ con đi tìm chỗ nghỉ chút, xế chiều sẽ đưa hai mẹ con về nhà”.

Đang nói chuyện thì Lưu Kiếm Văn đem hộp cơm tới: “Hàn cục, hôm nay anh đưa chị dâu cùng cháu nhỏ đi cùng luôn ư?”

Hàn Thanh Tùng gật đầu nói với cậu ta một câu: “Cho đứa nhỏ đi kiểm tra lại mắt một chút”.

Lâm Lam cũng nhận ra người liền cười nói: “Công an Lưu mới ăn cơm nh”. Cô bảo Tiểu Vượng chào chú, Tiểu Vượng ngoan ngoãn chào một tiếng rồi tiếp tục ngồi ăn bánh bao. Lưu Kiếm Văn trêu chọc Tiểu Vượng một chút liền ngồi bên cạnh Hàn Thanh Tùng: “Chị dâu, chị đừng khách khí với em, chị gọi em là Kiếm Văn được rồi. Đại Vượng học tập ổn chứ ạ?”

Lâm Lam cười cười: “Cũng khó nói, toàn bộ lấy cha bọn nhỏ làm gương. Hôm nay bọn chị ra ngoài, chưa biết bọn nhỏ ở nhà sẽ làm gì đây này”

Lưu Kiếm Văn cười an ủi: “Chị dâu không cần lo lắng, đứa nhỏ mười mấy tuổi như vậy cũng giống như chúng ta thời mười mấy tuổi thôi mà, em hiểu được”.

Lâm Lam quay qua nói với Hàn Thanh Tùng: “Mọi người có việc thì cứ tiếp tục làm đi, em ở đây không có vấn đề gì”

Lưu Kiếm Văn khoát tay gọi một đầu bếp quen thuộc của nhà ăn: “Một lát cậu đảo ít hạt dưa cho chị dâu cùng cháu tôi ăn nhé”

Người nọ gật gù đáp ứng. Sau đó Lưu Kiếm Văn quay sang Hàn Thanh Tùng nói chuyện: “Hàn cục yên tâm, lát nữa em sẽ tìm một đồng chí nữ cảnh sát giúp đỡ đưa chị dâu và cháu nhỏ ra ngoài đi dạo một chút nha”.

Lâm Lam cười tỏ vẻ không sao, để cho họ đi làm công chuyện. Vì vậy Hàn Thanh Tùng chỉ dặn dò hai cậu liền đi cùng Lưu Kiếm Văn ra khỏi nhà ăn. Đi vài bước liền gặp Triệu An Hồng đứng đó vẻ mặt tươi cười: “Hàn cục trưởng, anh không thể dùng việc công báo thù tư. Chúng tôi đã đi nông trường cải tạo lao động rồi còn nhắm vào chúng tôi không tha nữa hả?”

Hàn Thanh Tùng phát tay: “không cần”. Lúc này Lưu Kiếm Văn cười nói: “Hàn cục đại nhân đại lượng không cùng chị chấp nhặt, chị không sao thì không cần lo lắng, nếu có vấn đề gì chả ai bảo vệ nổi chị” – vừa nói vừa đưa Hàn Thanh Tùng đến phòng họp. Khuôn mặt to béo của Triệu An Hồng nhất thời trở nên khó coi vô cùng, vội vội vàng vàng đi tìm Triệu An Bản.

Kết quả đi cả cách uy hội cũng không tìm được Triệu An Bản, có mấy người nói là có nhóm người tới đem ông ta đi mất rồi, đi chuyện gì thì lại không rõ ràng. Triệu An Hồng nghe tới đây lại thấy có chuyện gì đó bất thường.

Lúc này La Hải Thành đã áp tải người tới, Triệu Kiến Thiết, Ai Tử, Ngạc Tử cùng với những người lính chịu trách nhiệm trông coi bọn họ ở đó. Thấy Hàn Thanh Tùng, Triệu Kiến Thiết lập tức hô to: “Hàn cục trưởng, anh không thể dùng việc công báo thù tư. Chúng tôi đã đi nông trường cải tạo lao động rồi còn nhắm vào chúng tôi không tha nữa hả?”

Hàn Thanh Tùng vốn đang mặc kệ hẳn, nghe thấy hân kêu gào như vậy liền hừ một tiếng: “Vốn dĩ việc cải tạo lao động không phải là bị giam. Các người đi cải tạo tốt còn tranh thủ giảm hình phạt, năm năm xuống còn hai năm không

phải là không thể. Các người nhất định tội phạm, tội sẽ nặng thêm một phần”.

Triệu Kiến Thiết còn đang muốn gào thét thì bị La Hải Thành vỗ vai một cái, làm hắn sợ đến tái mặt. Dọc đường đi tới đây, hắn bị La Hải Thành ngăn chân chịu khổ không ít. Hội nghị tạm thời về việc người tham gia lao động cải tạo tại nông trường Sơn Thủy bỏ trốn đã được cách ủy triệu tập, những người chủ trì hội nghị có Tần chủ nhiệm thuộc cách ủy hội, Tổng chủ nhiệm của nông trường Sơn Thủy, Lão cục trưởng của cục công an huyện, phó cục Lý và phó cục Cao, ngoài ra chính là những người trong cuộc khác. Thứ kỷ đem mọi chuyện xảy ra trình bày lại một lần. Trương Hắc Lư hô to: “Hàn Thanh Hoa chạy trốn, nhất định là do anh ta động tay chân. Nếu không tôi trông coi nghiêm ngặt như vậy cậu ta chạy sao được?”.

Advertisement / Quảng cáo

Hàn Thanh Tùng ngồi nguyên một chỗ, khuôn mặt trầm tĩnh như nước không nói một lời. Phó cục Lý hỏi: “Hàn Thanh Tùng, anh có gì muốn nói không?”.

Hàn Thanh Tùng thần nhiên trả lời: “Tôi không ở nông trường, nên không nắm được tình hình. Vì vậy tôi không có gì để nói cả”. Phó cục Lý sắc mặt hơi trầm, mình cho cậu ta chỗ lợi mà cậu ta không lĩnh tình, thật là một kẻ ngoan. Phó cục Cao cười cười: “Tôi cũng vậy, không có ở nông trường nên không nắm được tình hình. Vì vậy hãy nói xem đã tìm được Hàn Thanh Hoa hay chưa?” – người ông ta hỏi chính là Trương Hắc Lư. Trương Hắc Lư buồn bực, vẫn đi bộn họ khẳng định Hàn Thanh Hoa chạy về hướng thôn Sơn Nhai, chứ chạy đi nơi khác cậu ta làm sao có khả năng, vẫn để ăn uống ngủ nghỉ đều không giải quyết được. Ai biết đi thôn Sơn Nhai căn bản còn chưa bắt được Hàn Thanh Hoa nữa. Vì vậy Trương Hắc Lư nhận định Hàn Thanh Hoa trốn trong thôn và được Hàn Thanh Tùng che chở: “Chúng ta đi lục soát, lục soát kỹ càng nhất định sẽ tìm được”.

Hàn Thanh Văn không nhịn được nói to: “Anh đừng có ngậm máu phun người, bí thư chỉ bộ thôn, chủ nhiệm Trì, Đại đội trưởng độ đã ký biên bản ở đây, Hàn Thanh Hoa căn bản không ở thôn chúng ta. Nếu cậu ta có chạy về, đội tuần tra chúng ta sẽ đem cậu ta bắt lại” – nói rồi đưa biên bản đồng ký tên đặt lên bàn. Lão cục trưởng nhìn qua rồi truyền đi cho người khác nhìn. Liên hiệp cán bộ thôn, còn có Hàn Vĩnh Phương đều đảm bảo Hàn Thanh Hoa không có trong thôn, phần đảm bảo này vô cùng đáng tin. Dù sao thôn dân và lãnh thu hoạch ngày đêm đều đi tuần tra, nói không có nghĩa là không có, nếu tìm ra bọn họ sẵn lòng chịu chung tội. Xét đến uy tín Hàn Vĩnh Phương, bọn họ tin tưởng là không có.

La Hải Thành trình bày: “Ban đầu những người này đều thuộc khu vực quân hạt của Trương hắc....cai, đều có binh lính trông chừng. Hàn Thanh Hoa chạy mất nếu không phải do bọn họ làm việc không tròn trách nhiệm chính là buông lỏng cảnh giác để cho cậu ta chạy, làm sao cũng không thoát khỏi liên quan”.

“Phóng cái rắm vào mặt mẹ mày ấy” – Trương Hắc Lư gần cổ gào lên.

“Trương Hắc Lư, mồm miệng sạch sẽ chút” – Phó cục Cao vỗ bàn – “Đây là chỗ mà cậu có thể càn rỡ như vậy hả?”

Mặc dù nể Trương Hắc Lư nhưng phó cục Cao cũng không nhịn được cười, con bà nó, thực sự là xuất thân củ chuối, đi làm lính rồi cũng không biết đổi tên đứng đắn một chút, đem tên như vậy nói ra là gọi cà dùi. Chính cậu ta cảm thấy không tiện nhưng mọi người gọi đều nghĩ lịch lạc cả. Lúc này bộ trưởng Trương – cán bộ quân đội ở huyện từ bên ngoài đi vào cười chào hỏi: “Chủ nhiệm, tôi tới đây dự tình hình buổi xét hỏi”.

Trương Hắc Lư nhìn thấy người này lập tức hô: “Chú, chú làm chứng cho cháu, ông đây chưa bao giờ nói láo”. Câu nói này làm một bộ trưởng Trương đen thui lù. Trương Hắc Lư vốn là một đứa cháu trong nhà, phục viên xong lại dụng quan hệ của ông ta đi nông trường Sơn Thủy. Đồ hỗn hảo, cho đi học nhiều bao nhiêu cũng không lọt, phí công.

Người canh gác nông trường Sơn Thủy mặc dù được coi là nhánh dưới của bộ đội chính quy, nhưng kỷ thực ra cũng chỉ là những người phục viên hoặc chuyển nghề, nghiêm khắc mà nói chính là không phải quân lính chính quy, từ việc bọn họ không được hưởng trợ cấp từ quân đội là có thể thấy rõ. Nói mình là quân chính quy cho dễ nghe, hơn nữa bọn họ cũng chỉ là người nâng thân phận chút xíu, hình bị những hoạt động khác do lính phục viên hoặc lính chuyển nghề mở ra thôi.

Bộ trưởng Trương nghiêm mặt giáo huấn: “Trong công việc không có lẽ riêng, chỉ có giải quyết việc công. Nếu cháu làm sai, cho dù cậu là cha chú cũng không bao che cho cháu được”.

Trương Hắc Lư có chút không phục, trừng mắt nhìn chằm chằm Hàn Thanh Tùng, trong cảm nhận của cậu ta bây giờ chính là Hàn Thanh Tùng giới trợ quý giúp Hàn Thanh Hoa chạy trốn.

Lúc này La Hải Thành trình lên một phần chứng cứ, nội dung liên quan đến Triệu An Bản và Triệu Kiến Thiết lên lút hồi lý Trương Hắc Lư và đội trưởng phía dưới, để cho bọn họ đặc biệt chiếu cố Triệu Kiến Thiết, chèn ép Hàn Thanh Hoa sau đó ép buộc Hàn Thanh Hoa phải nghe theo an bài của bọn họ. Dù sao thì lĩnh dưới quyền Trương Hắc Lư cũng không phải là đoàn kết bền chặt, không có nhiều người làm tâm phúc, mặt khác Triệu Kiến Thiết huênh hoang vênh vào ở nông trường đối xử với người khác thế nào đã vô cùng rõ ràng, nên không có gì gọi là nguy tạo chứng cứ cả. Tuy tiện tìm người không thuộc sự quản lý của Trương Hắc Lư đều có thể làm chứng. Hơn nữa Hàn Thanh Hoa bị giải đi vào buổi tối họ có người có thể làm chứng. Khắp nơi đều có chứng cứ, nhân chứng vừa lên thì phía sau Ai Tử sợ hãi đem toàn bộ hành vi của Triệu Kiến Thiết khai ra hết: “Anh, anh ta nói chỉ cần chúng tôi nghe theo lời anh ta, mặt ngoài giả bộ bình thường, nhưng thực tế dọa cho Hàn Thanh Hoa sợ hãi bỏ chạy về nhà, đến lúc đó anh ta sẽ tác động để giảm hình phạt cho chúng tôi, nếu không nghe lời thì ngày nào anh ta cũng đánh. Hàn Thanh Hoa bị dọa sợ nên đồng ý vào hôm tối Trung thu là trả trả thứ hai sẽ bỏ trốn. Vốn là hẹn chỉ cho anh ta chạy vào thôn Sơn Nhai, sau đó trốn ở chỗ chỉ định gần nhà Hàn cục trưởng. Sau đó Trương cai trực tiếp đem người đi bắt, Hàn Thanh Hoa sẽ chủ động khai báo là Hàn cục trưởng lo lót che giấu cho anh ta bỏ trốn, thuận tiện cho Hàn cục trưởng xuống nước ạ...” – nói đến cuối thì Ai Tử nhỏ giọng đến mức không nghe thấy rõ lắm. Hàn Thanh Tùng ngồi bên cạnh chẳng nói gì, vẻ mặt lạnh tanh. Triệu Kiến Thiết thì tức giận mắng Ai Tử là kẻ phản bội, lúc tỉnh ra lại bảo Ai Tử là kẻ ngậm máu phun người, bị người mua chuộc, bị La Hải Thành dùng uy ép lợi dụng. Bộ trưởng Trương tron mắt nhìn Trương Hắc Lư một cái: “Cháu nói đi”.

Trương Hắc Lư có chút chột dạ, Triệu An Bản hỏi lý mua chuộc mình là có thật, mà đúng là mình có nể đỡ chiếu cố Triệu Kiến Thiết, nên khi nghe Triệu Kiến Thiết mật báo việc Hàn Thanh Tùng sẽ lút đường cho Hàn Thanh Hoa bỏ trốn thì mình mới động tâm. Cơ hội để giảm đáp lên Hàn Thanh Tùng sao mà không động tâm được? Thù oán từ trước chưa được báo, lúc này cơ hội tới nhanh như vậy sao mình không giơ tay ra nắm lấy chứ? Không thể nhận được. Dĩ nhiên không có gì tốt để nói cả, nên Trương Hắc Lư ngẩng đầu lên nói cứng: “Tôi đã tịch thu khoản hồi lý rồi, tin không thì tự?”. Bộ trưởng Trương nghe câu này tức giận tới mức muốn nhảy lên đánh người.

La Hải Thành cười cười: “Cậu hả? Cậu là tịch thu chỗ tốt mà Triệu An Bản cung cấp, những lĩnh phía dưới cậu sau đó sẽ mở một mắt nhắm một mắt. Hơn nữa chúng tôi đang nghi ngờ trước kia cậu với Hàn cục trưởng có hiềm khích, nên lúc này mượn công báo thù tu đấy nhé”.

Trương Hắc Lư thẹn tới mức khuôn mặt đen thui đỏ bừng lên: “Ông đây không phải người như thế”. Trời ơi, trước mặt đoàn người toàn chủ nhiệm và cục trưởng, thẳng nhai ranh này còn dám mở miệng xưng là ông đây, người khác chưa nói gì nhưng bộ trưởng Trương đã toát mồ hôi lạnh toàn thân, thẳng nhai đầu bị lừa đã này nữa!!!!

Hàn Thanh Tùng không muốn dây dưa thêm, bất kể Trương Hắc Lư hay Triệu Kiến Thiết cũng không phải là vấn đề cần giải quyết, không phải mục tiêu bọn họ tính tới từ đầu. Mục tiêu của bọn họ là Triệu An Bản. Vì vậy Hàn Thanh Tùng nhìn La Hải Thành một cái. La Hải Thành nhận được tín hiệu, bèn chuyển hướng đề tài, đưa lên một phần chứng cứ khác: “Các vị chủ nhiệm, cục trưởng, đây là chứng cứ chứng minh thời điểm Triệu An Bản tại nhiệm ở đội công tuyên cách ủy hội, lợi dụng chức vụ ngầm chiếm đoạt tài sản công, có hành vi trả đũa, âm hại thầy giáo trong trường, đồng nghiệp cơ quan cùng một số cán bộ khác”.

Một xấp tài liệu thật dày đã được sắp xếp cẩn thận chìn chon gọn gàng, nêu rõ thông tin hành vi của Triệu An Bản, có căn cứ hành vi rõ ràng. Dĩ nhiên một Triệu An Bản – chủ nhiệm của đội công tuyên làm sao có thể làm được những hành vi này một mình, tất phải có người ủng hộ giúp đỡ phía trên. Thậm chí những người đang ngồi ở đây cũng dính líu không ít. Chẳng qua La Hải Thành nói tránh đi, tra được cái gì cũng thu xếp một chút, chỉ tập trung điều tra Triệu An Bản không dính dáng đến những người khác. Cho nên chỉ trình tập hồ sơ chứng cứ thì bất kể là phó cục Lý hay bộ trưởng Trương đều toát mồ hôi lạnh mà thấp thòm lo âu.

Triệu Kiến Thiết như nằm mơ, bác Hai rõ ràng nói Hàn Thanh Tùng không có bối cảnh cũng không có thế lực nào nâng đỡ mà? Nên chỉ tuý tiện động tay chân một chút là có thể khiến Hàn Thanh Tùng ngã ngựa. Nhưng sao giờ mọi thứ lại xảy ra thế này?

Vị cục trưởng già nhũn mảy, tầm mắt quét qua phó cục Lý, phó cục Cao, vỗ bàn cái rầm, hô to: “Lư Kiếm Văn”.

Lư Kiếm Văn lập tức bước vào trong nhà: “Có mặt”.

“Lập tức áp giải Triệu An Bản tới thẩm tra rõ ràng, thủ đoạn ghê gớm thật đấy”.

Nghe đến đây bộ trưởng Trương đã lau mồ hôi liên tục, Trương Hắc Lư là cháu ông, Triệu An Bản cũng đã từng đi tìm ông, nhưng ông không nghĩ sự việc lại ra cơ sự này, chỉ nghĩ chẳng qua đây là một việc rất nhỏ làm rất dễ. Ai biết Hàn Thanh Tùng lại có quân bài chưa lật? Lại còn có La Hải Thành đứng cùng phe? Chỉ là một trưởng công an của công xã, thủ đoạn lớn như vậy là sao? Chỗ ông là cục điều tra, mà đã điều tra qua lại rồi cũng không điều tra được khu vực đó? Tại sao một chút tin tức rêu rĩa mà ông cũng không được biết? ông tức mất nhìn phó cục Lý, công an huyện các người thật là vô dụng, để cho một đứa cục trưởng cục công an công xã lật thuyền hướng lên trời, hay là các người thông đồng với nhau từ trước?

Phó cục Lý tức giận, chuyện này ông làm sao mà biết, cảm thấy Trương bộ trưởng nhìn mình lừ lừ mũi một cái rồi liếc về hướng phó cục Cao. Vị phó cục Cao đang tỏ vẻ không liên quan tới mình, bộ dạng chính nghĩa cao vút trời mà nói: “Chuyện như vậy phải điều tra thật kỹ, thực sự là quá kỳ cục rồi”.

Nhưng trong lòng nấy người này đều biết rõ, chuyện điều tra Triệu An Bản lớn như vậy một khi tiến hành vì sao bọn họ không biết được một chút tiếng gió cơ chứ? Chỉ bằng lực lượng do Hàn Thanh Tùng với La Hải Thành xuất ra thôi hả? Trường này mà không dính dáng đến chủ nhiệm Tần, vị Cục trưởng già kia nữa, đánh chết bọn họ cũng không có tin. Đã như vậy bọn họ cũng phải lui theo, cái gì cũng không biết mới có thể sống lâu, phải tỏ vẻ kinh ngạc một chút. Sau này phải khiêm tốn chút, cụp cái đuôi xuống mà sống cho êm đềm, tránh cho người ta sờ đến gáy mình lúc nào không biết. Cuối cùng chủ nhiệm Tổng gác đầu thờ dài: “Mình già quá rồi, vô dụng rồi, dưới nôi mắt mình mà lại xảy ra chuyện như vậy, mình lại không tưởng tận chứ”.

Những người khác lập tức phi nhò, mắng chủ nhiệm Tổng là lão hồ ly, ông không biết bọn tôi mới thấy lạ đấy. Ai chẳng biết nông trường cái tạo lao động là một miếng thịt béo thơm ngon, ai quản lý nông trường cái tạo lao động bất kể là lương thực hay món đồ khác đều không phải lo gì cả. Sở quản lý nguyên vật liệu sẽ chu cấp đầy đủ.

Chủ nhiệm Tổng tron mắt nhìn Trương Hắc Lư một cái, “Bất kể có sai hay không, trước tiên tạm giữ đồng chí này, sau đó đối chiếu chứng cứ, nếu là người có liên quan thì bắt giam cho ta. Sau này những việc như thế này thì giải quyết như vậy luôn.”

Trương Hắc Lư mặt đen như đáy nồi, cũng không dám phản bác, chỉ đành oán hận trừng mắt nhìn Hàn Thanh Tùng. Mặc dù Triệu An Bản kêu oan, cần chết cũng không chịu thừa nhận. Nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, mặt khác nhân chứng vật chứng đều có, vì phạm điều nào khoản nào cũng luận ra, nên chống chế cũng bằng thừa. Cho nên dù hắn ta không nhận tội thì cứ theo lẽ thường sẽ phải áp dụng tình tiết tăng nặng. Chỉ cần không phải là tội phải từ hình thì cũng chỉ bị đi cải tạo lao động tại nông trường, chứ trong huyện không có trại giam. Mặt khác, thành viên Viện kiểm sát, Toà án đều do người của Cách ủy thay thế nên hình phạt là do cách ủy thương lượng thảo luận.

Cuối cùng Triệu An Bản bị tịch thu tất cả gia sản, áp tải đi nông trường Sơn Thủy lao động cải tạo cùng với những cán bộ bị xử án khác. Triệu Kiến Thiết cầu kết đồng bọn, hãm hại danh dự mưu đồ huỷ hoại con đường thăng tiến của cán bộ công an, tội nặng một bậc, trước năm năm giờ thêm ba năm. Ai Tử thắng thần khai hết nền được khoan hồng, hình phạt giảm một năm. Ngạc Tử là đồng lõa, tăng nặng một năm. Hàn Thanh Hoa bỏ trốn, tội tăng nặng là hai năm nhưng do có gần tiếp lập công nên được khoan hồng giảm hình phạt một năm. Trương Hắc Lư phạm pháp, cách chức làm đội trưởng, ăn cùng ở cùng lao động cùng những người bị phạt cải tạo lao động, không được hưởng ưu đãi nhân trong thời hạn hai năm. Trương đội trưởng dù không dính líu gì nhưng mà bị mấy vị chủ nhiệm không coi trọng, nhìn ông với ánh mắt bất hảo nên bị dọa sợ.

Ở phòng làm việc bên cạnh phòng xử lý của cách uỷ hội, Lâm Lam nghe Hàn Thanh Tùng kể lại hình phạt của mấy người nọ liền không nhận được mà hỏi: “Lão Triệu An Bản kia rốt cuộc tham ô bao nhiêu tài sản vậy anh?”.

Hàn Thanh Tùng nhún vai: “Hơn ba vạn khối cùng một rương phiếu”.

“Woww” – Lâm Lam ngây người luôn. Ba vạn khối? Một chủ nhiệm đội công tuyến mà thôi – “ông ta có gan tham ô lớn như vậy?”

Lâm Lam vội cười với Hàn Thanh Tùng, tránh việc chồng mình nghĩ linh tinh: “Em chẳng thêm đâu, dù sao cũng không phải là tiền mình kiếm ra, nhiều hơn nữa cũng không thể tham lam, đã tham thì không nói lý, tham lam là mất đạo đức, phải không?”

“Phải” – Hàn Thanh Tùng đồng ý, không thấy phải đi cải tạo lao động để tu tâm tính đấy ư? Lâm Lam nghe giọng Hàn Thanh Tùng nói vội liền cười rộ lên: “Em cảm thấy, Triệu An Bản làm được nhiều chuyện khuất tất vậy ở giữa cũng không thiếu có vợ ông ta và những người khác những tay. Anh yên tâm, sau này bắt kẻ anh làm cái gì em với con cũng bảo đảm không làm vật cản cho anh. Bọn họ tuyệt đối không thông qua em mà làm gì với anh được, em sẽ đem cái cửa sau này cầm giữ cẩn mật nha”.

Hàn Thanh Tùng cảm tay cô thật chặt: “Cám ơn em”.

Lâm Lam suy nghĩ kỹ, tuân thủ pháp luật là không phải đồ của mình thì không được tranh thủ, vì thế cô nói: “Em không tham tiền không thuộc về chúng ta. Nhưng tiền thuộc về chúng ta thì không thể bỏ qua. Ăn không thể thiếu nên tiền chính đáng vẫn có thể có. Anh bắt được con sâu mọt lớn, phía huyện có trao phần thưởng không?” – ngụ ý có thưởng thì lần tới mới nhiệt tình nha. Đôi mắt Lâm Lam lập loè tia sáng của sáu hàm tiền. Hàn Thanh Tùng nhìn cô, đôi tay không nhận được sờ sờ lên đầu cô rồi bảo: “Cố”. Lâm Lam cảm thấy thủ thái, lập tức lấy ra một cái khăn lụa màu đỏ: “Anh nhìn, đẹp không?”.

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Đẹp mắt lắm”.

“Mới rồi có một nữ chiến sĩ công an cũng đi dạo trung tâm thương mại huyện, cô ấy giúp đỡ em một chút. Em mua cái khăn lụa này cho con gái, có chút quý đấy, một đồng hai hào tiền. Trở về em lại thấy hơi tiếc chút, giờ anh nói có phần thương làm lòng em cảm thấy thoải mái hơn nhiều” – Lâm Lam vỗ ngực tỏ vẻ thỏa mãn. Vì Mạch Tuệ thấy Hàn Thanh Tùng mua cho Lâm Lam một cái khăn quàng cổ màu hồng nhạt có lưới, nên con bé cũng đòi. Lâm Lam cũng muốn cho nhưng lại ngại tới việc Hàn Thanh Tùng mất hứng, bèn dụ dỗ con bé sẽ mua cho nó một cái khăn lụa đỏ hoặc vàng. Mạch Tuệ vẫn mong chuyện này lắm. Lần này đi trung tâm thương mại vừa thấy một cái khăn lụa màu đỏ có chấm vàng liền không nhận được mua luôn. Hàn Thanh Tùng thấy Lâm Lam lộ ra vẻ mặt trẻ con liền không nhận được liếc thêm vài phần: “Sau này anh chịu trách nhiệm kiếm tiền, nhiệm vụ của em là tiêu nó”.

Ồi chào, Lâm Lam cảm giác như bị điện giật, lời thoại tình cảm này nói với cô há? Hàn Thanh Tùng vừa chuyển tầm mắt, thấy Tiểu Vượng đang cúi đầu gặt gù như con gà mổ thóc, chả biết đang làm gì mà thấy cứ lục cả lục cục bên hoi: “Tiểu Vượng, con làm gì thế?”

Tiểu Vượng ngẩng đầu, trong tay nhóc đang cầm một cái kèn có mười lỗ vui vẻ nói: “Mẹ mua cho con, hay lắm đó. Cha nghe”. Hiện tại cha đã thấy, nên cậu nhóc có thể yên tâm thổi ra tiếng, đem kèn Harmonica đặt bên khoe mẽng thời một dạo, lập tức phát ra một âm thanh dễ nghe, so với sáo thì vui hơn nhiều.

Lâm Lam vội vàng nói: “Cái này không mất phiếu gì cả, chỉ tốn bốn hào tám xu thôi” – cô sợ Hàn Thanh Tùng cảm thấy mua vật này cho bọn nhóc là xài tiền bậy bạ.

Hàn Thanh Tùng gật gù cái đầu: “Tốt đấy”. Tiểu Vượng cho rằng cha đang khen mình thổi tốt, liền cười đến mắt híp lại, tỏ vẻ đắc ý. Lâm Lam cười cười: “Về mẹ sẽ nói chuyện với thầy giáo Hoắc dạy con thổi kèn harmonica” – sau đó cô nhìn đồng hồ, đã bốn giờ – “Mọi người sắp trở về chưa?”.

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Đúng vậy, còn ngày mai để đầu tổ là kết thúc công việc. Hôm nay về được rồi”.

Lưu Kiếm Vân tới chào hỏi Hàn Thanh Tùng: “Hân cục, chúng ta đi ghi chép vật liệu tham ô của Triệu An Bản và đồng bọn, anh có đi cùng không?”. Cậu ta đang đánh tín hiệu với Hàn Thanh Tùng, dù sao đây cũng là lệ cũ, người nào ghi danh người ấy có phần thưởng. Thế mà Hàn Thanh Tùng lại nói: “Các cậu cục khổ rồi! Trời cũng không còn sớm, tôi dẫn bọn họ về nhà trước nhé”.

Lưu Kiếm Vân không biết Hàn Thanh Tùng có hiểu ý tứ của mình hay không, cũng không nói thêm cái gì, bận rộn đi trước. Hàn Thanh Tùng đem món ăn gói kỹ để cho Lâm Lam cầm lấy, anh đi dất xe đạp. Một lúc sau, Hàn Thanh Văn cũng đi ra ngoài, đi cùng cậu ta còn có Trương Hắc Lư. Trương Hắc Lư mặc dù bị giáng chức nhưng cũng không còn cái đáng về thẹn quá hoá giận nữa, ngược lại trung cái vẻ mặt ông đây không thêm sợ đáng ấy. Anh ta thấy Hàn Thanh Tùng liền chạy tới một mạch: “Hàn Thanh Tùng, có bản lãnh mày tới nông trường, chúng ta đi tí”.

La Hải Thành đuổi theo kịp thời: “Cậu cứ đánh thắng tôi đi rồi hẵng nói tiếp” làm cho Trương Hắc Lư vẫn không phục, thờ hồng học. Lúc này Tiểu Vượng bị bỏ nói: “Ông này đen, ba ba ba”.

Trương Hắc Lư cảm nín. Hàn Thanh Tùng, con mẹ anh, con anh cũng sẽ khi dễ người ta há? Rất nhanh, Triệu Kiến Thiết cùng Triệu An Bản cũng bị áp tải tới đây.

Triệu Kiến Thiết không bị công tay, Triệu An Bản bị công quặt tay ra sau. Lúc này cũng không còn xe mà áp tải, mà không thể áp tải bằng xe đạp nên mọi người đi bộ tới. Về mặt Triệu An Bản tối sầm, trong mồm lẩm bẩm: “Tôi kiểm điểm, tôi có tội, tôi kiểm điểm, tôi có tội” – nhưng ánh mắt nhìn về phía Hàn Thanh Tùng không nên được nổi oán giận.

Hàn Thanh Tùng khẽ nhường mày: “Phiếu về cùng tiền phí pháp của ông đã bị tịch thu hết rồi chứ nh?”
Advertisement / Quảng cáo

Triệu An Bản im lặng. Ai có thể nghĩ được người đang phát lên như điều gấp gố là hân lại có thể bại trong tay một kẻ quê mùa lại là lính chuyên ngành? Hân ta khóc không ra nước mắt, lòng muốn chết quách cho xong. Cháu không trốn đi được, lại còn gom cả mình chịu tội chung. Trong lòng hân hận khôn cùng, cũng không nói được câu nào. Núi xanh còn đó, nước sông chảy dài, sợ quai gì không có mùa xuân mới? Mệ nó mày chờ đó cho ông!

La Hải Thành nhìn thấy đôi mắt oán động đang ngó lom lom Lâm Lam cùng Tiểu Vượng, liền tát Triệu An Bản một cái: “Ông nhìn cái kiểu gì thế? Đừng tưởng rằng ông đi nông trường cải tạo lao động xong là xong nhé. Còn đang điều tra ông có liên hệ với gián điệp nước ngoài không nữa, cho nên đừng nghĩ mình có ngày mai”.

Người áp tải là do La Hải Thành mang tới, dù sao đi công xã Sơn Thủy, trề thế này rồi công an huyện lười phải người đi thực hiện. Triệu Kiến Thiết vừa đi được vài bước đột nhiên rống lên: “Hàn Thanh Tùng, mày không phải là người. Ngay cả em trai mày cũng có thể hãm hại được. Mày nói đi, có phải mày cấu kết với thằng Hàn Thanh Hoa, có ý bầy rập chúng tao hãm hại chúng tao? Hu hu con mẹ mày, lòng dạ mày sao có thể đen tới tới vậy chứ?”.

La Hải Thành đáp cho hân một phát: “Ông đây nếu thiết kế chủ mày thì sao chúng mày có thể tự tại thành thói ở nông trường như thế? Đồ không biết tên, lại còn cho rằng khắp nơi đều giống nhà mày lấy thùng úp voi dầy phồng?”.

Triệu An Bản vội vàng cầu tình: “La đội trưởng gió cao đánh khẽ, đứa bé còn nhỏ cậu đừng chấp nhặt với nó”.

La Hải Thành cười nhạo: “Đứa bé? Lúc các người đánh đứa bé nhà người ta có nghĩ được đó là đứa bé mà giờ cao đánh khẽ không?”.

Triệu An Bản làm sao thắng chức, ban đầu cứ vậy mà làm biết bao nhiêu người đi cải tạo? Đầu tổ bao nhiêu người làm cho nông trường cải tạo lao động tăng bao nhiêu người? Chia rẽ bao nhiêu gia đình? Tịch thu bao nhiêu gia sản? Chính hân ta còn chẳng đếm được, giờ lại cầu tình chuyện này có gọi là chó chết không? Người như thế phải đánh cho tỉnh ra, để hân vĩnh viễn nhận ra sai lầm.

Triệu An Bản chưa bao giờ tỏ ra là một người ương ngạnh tàn nhẫn, ngược lại gặp người thì ba phần cười, cúi đầu khom lưng xưng anh gọi em, thậm chí còn có bạn tốt bị lợi dụng mà còn không nhẫn tâm làm khó hân ta. Lúc này hân ta thất thế lại càng tỏ vẻ yếu đuối, ý ý củi người cầu tình xin lỗi với La Hải Thành. La Hải Thành lạnh lùng nói: “Triệu An Bản, đừng có đóng kịch. Chúng tôi ở đây trừ Hân cục trưởng không biết cách làm người của ông thôi, còn lại có ai không biết? Ông nói đi nếu ông làm việc liêm chính đảng hoàng thì món tiền lợi lộc cùng phiếu từ đâu tới?”

Triệu An Bản cong lưng thành một con tôm: “Tôi có tội, tôi là kẻ có tội...”.

Lâm Lam không nhận được hỏi: “Ông nói đi, ông nhiều tiền như thế, nếu ông thương cháu ông sao lại còn để nó đi trộm tiền nhà tôi? Tiền này là tiền anh Ba nhà tôi phục vụ nhà nước quên mình như vậy mới đổi được. Các người làm vậy là thất đức vô cùng”. Lời này của Lâm Lam đúng là một con dao găm chém mặt hai chú cháu Triệu An Bản cùng Triệu Kiến Thiết. Triệu Kiến Thiết lúc này khóc oa oa, hân ta hồi hận muốn chết. Tại sao lúc đây mình lại bị ma đưa đường quỷ dẫn lối mà nhất định phải đi trộm một ngàn năm trăm đồng tiền kia chứ?

“Đều tại chú” – Hân oán giận Triệu An Bản – “Cố nhiều tiền như vậy mà không cho cháu! Tại chú hết”.

Triệu An Bản cũng hồi hận muốn chết rồi. Thật ra Triệu Kiến Thiết có bao giờ thiếu tiền xài đâu. Trong túi quần tuy tiện cũng có thể lấy ra năm đồng, cũng là sống đảng hoàng rồi. Thế mới nói không lấy vợ thì vẫn còn lều lổng, cho tiền hay không cho tiền cũng là một vấn đề, cho nhiều quá dễ bị nhớ thương điều tra lắm. Nào biết đâu không cho nhiều lại xầy rã chuyện như vậy? Triệu An Bản cũng không tính lại việc mình thiết kế âm mưu hãm hại Hàn Thanh Tùng, chỉ cảm thấy mình suy nghĩ không chu toàn, đánh giá thấp Hàn Thanh Tùng, nếu là sớm biết....Không đúng, nhất định là bọn nhà quê này có ý nhắm vào mình, hồi lộ không được thì thôi đi tại sao còn quần lấy mình không tha. Triệu Kiến Thiết thấy việc được thả ra là không có khả năng, có khi còn bị tước đoạt tự do, sống cuộc đời vất vả đau khổ thì lại bắt đầu ăn vạ trên mặt đất. Cha mẹ hân ở cửa trụ sở cách ứ khốc lốc âm ỉ, muốn tận dụng cơ hội đi vào cứu con nhưng bị đội cảnh vệ cản lại không cho vào.

“Kiến Thiết con ơi, con lại chịu khổ nữa rồi” – cha mẹ hân khóc lóc thảm thiết như tiễn biệt người chết tới nơi. Triệu Kiến Thiết nằm ăn vạ lăn lộn trên mặt đất, Triệu An Bản trung ra về mặt chán nản không nói lời nào.

“Triệu Kiến Thiết, nếu ông không đi thì cái nông trường cải tạo lao động cũng không cần đi đâu” – La Hải Thành lạnh lùng nói.

Triệu Kiến Thiết hoảng sợ: “Cậu nói cái gì?”.

La Hải Thành cười lạnh, giờ tay móc súng giờ lên, đồng thời mấy người lính đi theo cũng rầm một tiếng mà kéo chốt cái cửa thang: “Chống lại lệnh bắt? Hạ gục tại chỗ”. Triệu Kiến Thiết nghe vậy nhảy dựng lên, chạy về phía trước nhanh như thỏ, miệng la bài hời: “Đừng nổ súng, tôi đi, tôi đi là được chứ gì?”.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thử nghiệm

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Tuyền

La Hải Thành hù dọa Triệu Kiến Thiết xong liền tạm biệt Hàn Thanh Tùng, áp tại bọn Triệu Kiến Thiết đi trước. Hàn Thanh Tùng nói với Hàn Thanh Vân đang đứng bên cạnh: “Cậu đi cùng La đội trưởng đi.”

Hàn Thanh Vân cao hứng nhận lời: “Chị đầu, em đi trước. Tiểu Vượng, chú đi nhé”

Lâm Lam khoát tay: “Nhanh đi.”

Tiểu Vượng vẫn đam mê gặt gù gõ thối kèn Harmonica. Hàn Thanh Tùng đưa vợ con đi đến một con đường khác, đường phía Bắc là rạp chiếu bóng cùng với rạp hát cộng sản. Lâm Lam thấy một thân ảnh quen thuộc liền không khỏi ồ lên một tiếng. Hàn Thanh Tùng lập tức dừng xe: “Em muốn xem chiếu bóng à?”.

Lâm Lam không có hứng thú với chiếu bóng thời này, không phải vì không đẹp mắt, mà là vì không muốn coi hình thức biểu diễn cứng nhắc mà thôi. Vì vậy cô nói: “Không, em không nhìn rạp chiếu bóng. Anh nhìn coi, người kia có phải là Tú Vân của thôn mình không?”

Hàn Thanh Tùng nghi hoặc: “Là ai nhỉ?”

Lâm Lam: “Chính là con gái của Chủ nhiệm Trì Đàm đó”.

Hàn Thanh Tùng ừ một tiếng gật gù: “Đoán chừng là.....có khả năng có biến” – vốn dĩ Hàn Thanh Tùng muốn nói đoán chừng là vào huyện thành chơi, nhưng ngay sau đó nghĩ tới đã tới mùa thu hoạch vụ thu rồi, nên trừ phi có chuyện cực kỳ hệ trọng không thì cũng không thể xin phép nghỉ được. Chủ nhiệm Trì trước nay đều rất có tinh thần trách nhiệm, càng không muốn để cho người nhà xin phép nghỉ đầu tiên. Vậy nên khẳng định là có chuyện. Mà hôm nay anh với Hàn Thanh Vân đi vào huyện, chủ nhiệm Trì chắc chắn biết, nếu có chuyện đứng đắn đã nhờ họ cho thuận tiện, nếu không chắc chắn là cô nhóc Tú Vân lên đến. Một mình đến đây chắc chắn có biến. Tình huống như vậy càng không phải chuyện tốt lành gì.

Lâm Lam nói: “Anh với con đứng đây nhé, em đi chào hỏi cô bé chút”.

Lâm Lam tự nhiên không phải người thích xen vào chuyện người khác, chẳng qua lúc trước thấy Lưu Tú Vân từ bệnh viện ra về mặt không có tinh thần, lúc này lại đứng ở cửa rạp chiếu bóng, tám phần mười là có chuyện gì rồi. Lưu Tú Vân là con gái chủ nhiệm Trì, ai cũng khen là cô con gái ngoan, biết điều lại hiểu chuyện, rất tốt bụng lại nhẹ nhàng, mỗi lần thấy cũng đều thấy cô nhóc đang cười khê, chưa bao giờ cãi nhau cùng ai. Trong thôn chưa bao giờ có ai nói xấu cô bé hết, bởi vì cô bé đối xử với ai cũng rất tốt bụng, gặp người cần giúp sẽ giúp một tay. Ngay cả Lâm Lam của kiếp trước cũng đã từng nhận sự giúp đỡ của cô bé. Thời điểm một năm kia nguyên chủ cùng Lưu Xuân Phương đánh nhau dẫn đến việc sinh non Tiểu Vượng, hay là sau đó nguyên chủ cùng đám người nhà chồng gây gổ, gần tới mức chạy đi một chỗ, đối một ngày trời lại không chịu về nhà, kết quả là không ai để ý, chị đầu cả muốn sai bọn nhỏ đi tìm còn bị mẹ chồng Hàn mắng cho một trận. Cuối cùng nguyên chủ vừa dỗi vừa lạnh, thiếu chút nữa là ngã sấp mặt xuống đất. Vừa vặn Lưu Tú Vân đi ngang qua, lúc đó con bé mới chỉ mười hai mười ba tuổi, mà cũng không hề ghét bỏ Lâm Lam mặc dù rách nát bẩn thỉu, đỡ nguyên chủ đến nơi kín gió, còn đem khoai lang nướng hôi hôi cho nguyên chủ ăn cho đỡ đói. Phần âm áp trong con lạnh lòng này, Lâm Lam nhớ lại vẫn thấy cảm động, đối với Lưu Tú Vân cũng sinh lòng biết ơn. Cho nên nếu Lưu Tú Vân có việc gì cần, Lâm Lam sẽ muốn giúp một tay. Hàn Thanh Tùng dừng xe, để Lâm Lam xuống. Lâm Lam đem tay nải giao cho Hàn Thanh Tùng, bảo anh cẩn thận giữ gìn hộp thức ăn sau đó mới chạy về phía Lưu Tú Vân.

“Tú Vân, là cháu hả?” – Lâm Lam cười nói – “Thím còn tưởng mình nhận sai người”.

Thấy Lâm Lam, Lưu Tú Vân sững sốt rồi sắc mặt thay đổi ngay sau đó, có chút lúng túng không biết làm sao, giống như làm chuyện xấu bị bắt quả tang vậy.

“Thím, Thím đến xem chiếu bóng à?”

“Nông dân biết gì mà xem chiếu bóng hử? Thím cũng không có dư dả tiền mà. Thím đưa Tiểu Vượng đi kiểm tra lại mắt, còn cháu?” – Lâm Lam cười nói

Lưu Tú Vân bắt đầu xoắn góc áo: “Cháu.....cháu.....hôm nay cháu bị đau bụng nên cũng tới bệnh viện khám ạ” – cô nhóc này chưa bao giờ nói láo, nên nhất thời không nghĩ ra được lý do đánh nói lấp lửng như vậy.

Lâm Lam ân cần nói: “Thế bụng còn đau không? Chú thím đi xe đạp, cháu có muốn đi cùng về không?”

Lưu Tú Vân vội vã lắc đầu: “Không, không cần đâu ạ”. Lúc cô bé đang nói thì phía trước xa xa có một người thanh niên chạy lại, cười đến nhe hết cả hai hàm răng, ở trong ráng chiều có chút loá mắt. Nhưng thấy Lâm Lam và Lưu Tú Vân đứng cùng chỗ nói chuyện, người thanh niên khựng lại rồi chuyển hướng chạy mất. Lâm Lam nhìn thoáng qua: “Mới rồi là ai nhỉ? Hình như người ở thôn mình sao đó?”

Sắc mặt Lưu Tú Vân trắng bệch rồi đỏ bừng: “Không, không phải, chắc là thím nhìn lầm rồi ạ”.

Lâm Lam vẫn muốn mời cô bé đi cùng, còn Lưu Tú Vân do dự một lúc rồi lắc đầu: “Thím đi trước đi ạ, cháu.....cháu có chút việc chờ bận”.

“Trời sắp tối rồi.” – Lâm Lam cảm thấy có gì đó không đúng. Lưu Tú Vân không bao giờ nói dối, hơn nữa là một cô gái đang hoàng gia giáo, mỗi ngày làm việc rất chăm chỉ, làm sao đến thời điểm thu hoạch vụ thu lại phải giả trốn ra ngoài? Nếu đi khám bệnh thì phải có người nhà đi cùng chứ? Người nhà không đi cùng được thì khám xong cũng phải về nhà luôn chứ? Cô bé lại còn đứng ở rạp chiếu bóng này, không có chuyện gì khuất tất mới lạ đấy. Nhưng mà nhìn Lưu Tú Vân sắp khóc tới nơi, Lâm Lam không nỡ gặng ép. Dù sao những gì cảm động nhớ nhung biết ơn đều là âm áp trong quá khứ, chứ hiện tại Lưu Tú Vân với cô đầu có quan hệ quen biết quá thân? Hiện tại cô không nên ép buộc con bé. Bởi vậy Lâm Lam gặt đầu: “Vậy cháu về sớm một chút nhé, nếu có chuyện gì thì nói chuyện sau với thím” rồi chào tạm biệt Lưu Tú Vân. Đi được hai bước thì Lưu Tú Vân gọi giật lại: “Thím...”

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam quay đầu lại nhìn con bé, thấy Lưu Tú Vân cuống đến cắn nát cả môi mà không biết: “Thím à, thím đứng...đứng...”

“Thím biết, thím sẽ không nói chuyện này với ai. Cháu yên tâm, nhưng cháu phải chăm sóc tốt bản thân, có chuyện gì cũng đừng nghẹn trong lòng không nói ra biết không?”

Lưu Tú Vân đỏ hồng con mắt, cúi đầu không nói. Lâm Lam đi về chỗ Hàn Thanh Tùng, nói cùng anh hai ba câu, Hàn Thanh Tùng ồ một tiếng, cũng không nói gì mang theo hai mẹ con trở về. Trên đường về hai người còn gặp được La Hải Thành và Hàn Thanh Vân, liền nhập bọn đi cùng. Đến cửa thôn, Lâm Lam nói: “Về tới nhà rồi, hai mẹ con em đi bộ về, anh giải quyết công việc đi nhé”.

Lâm Lam biết chuyện kia chưa giải quyết xong triệt để, còn phải an bài đi tóm Hàn Thanh Hoa, xong Hàn Thanh Tùng còn phải đi qua xem xét một chút, dạy dỗ hay làm gì thì cũng không tránh khỏi việc bận rộn. Hàn Thanh Tùng chăm sóc có tốt, cô cũng muốn trở thành một người vợ hiểu chuyện nà.

Hàn Thanh Tùng không ép buộc nữa, ôm Tiểu Vượng đặt xuống đất: “Vậy anh đi công xã trước”

Lâm Lam gặt đầu: “Bận thế nào anh cũng phải về ăn cơm đúng giờ đấy nhé”

Hàn Thanh Tùng gặt đầu: “Đã biết”.

Lâm Lam nhắc nhở Tiểu Vượng chào tạm biệt cha. Cậu nhóc bèn phất đôi tay bé nhỏ: “Tạm biệt cha ạ”

Lúc này mặt trời đã ngã về Tây, gió chiều mát rượi rượi nhưng Hàn Thanh Tùng lại thấy âm áp trong lòng. Anh đạp xe đến công xã, vừa tới đã thấy Tôn Trác văn và Hoàng Vi Trung chạy tới, ân cần hỗ trợ. Hàn Thanh Tùng sắc mặt không thay đổi: “bắt được Hàn Thanh Hoa rồi?”

“Bắt được rồi ạ.....là tự tìm tới cửa” – Tôn Trác Văn cười nói – “Từ đầu năm nay nếu không có lương thực tem phiếu không có thư giới thiệu thì không đi chỗ nào được nữa”.

Hoàng Vi Trung nói thêm: “Chính cậu ta đến tự thú, đối tới nỗi không đi được, đang bị nhốt trong viện của chúng ta”.

Hàn Thanh Tùng gặt đầu, sắc mặt không biểu lộ cảm xúc, tự đi xem một chút. Tôn Trác Văn vội vàng đi trước dẫn đường, trước đây là bộ dạng xác lão, lúc này hàn không dán theo Hàn Thanh Tùng mà nịnh hót một phen. Vốn muốn so đo cao thấp với Hàn Thanh Tùng, lúc này tâm tư đã không còn vậy nữa, chỉ mong Hàn Thanh Tùng sớm thăng chức mà thôi. Nhìn gia đình Triệu An Bản kia mà xem, đáng thương biết bao, trước đó còn khoe khoang với hẳn ta làm sao có thể đi ngang dọc vênh vào ở nông trường Sơn Thủy đấy. Lúc này thì sao? Còn Hàn Thanh Hoa lần trước với lần này không còn giống nhau lắm, lần trước bị bắt nghĩ thì vênh vào với Hàn Thanh Tùng, để cho anh Ba cậu ta phải sợ hãi nhưng lúc này vừa thấy Hàn Thanh Tùng liền muốn nhào lên khóc lớn: “Anh Ba, em xin anh tha em về nhà thôi, em không chịu được nữa đâu ạ”.

Hàn Thanh Tùng chấp tay sau lưng, làm cho người ta có cảm giác cao ngất ngư giống cây hoè trong sân: “Biết sai rồi?”

“Em biết, em biết sai rồi, em sai rồi, sai thật rồi...” – Hàn Thanh Hoa chỉ thiếu điều quý xuống đất lạy lục thôi, nếu như đập đầu hữu dụng thì bảo đập đầu một ngàn cái có khi cậu ta cũng làm. Từ trong nông trường trốn ra bị chụp vào bao bố, có một mắt ra thấy bị nhốt trong một căn nhà đen thui lù là cậu ta biết mình xong đời rồi. Cũng may không ai đánh mình, nhưng mà cũng không có cơm ăn. Sau cùng cậu ta mới tìm cách cạy tấm ván gỗ cửa chạy đến, không dám về nhà cũng không còn cách nào khác, chỉ còn nước đến đồn công an tự thú.

“Vậy thì chằm chỉ lao động cái tạo, tranh thủ giảm hình phạt”

“Ồ! Anh .... Anh không tha em về nhà” – Hàn Thanh Hoa hoảng sợ nhìn anh Ba – “Em là em trai ruột của anh mà”.

“Chính anh phạm pháp cũng sẽ bị định tội, là em thì có thể miễn tội được há?”

Tôn Trác Văn trầm nghĩ đủ ác, đủ cứng rắn. Hàn Thanh Hoa khóc lóc âm ỉ, nói rằng có ân oán với Triệu Kiến Thiết nữa.

“Sẽ không có người nào bắt nạt chú nữa, cái tạo lao động cùng ở nhà giống nhau” – Hàn Thanh Tùng nói – “Bố mẹ có thể đi thăm em, ngày rằm năm mới em cũng có thể về nhà thăm thân”.

Chỉ cần không phải là tội phạm trọng điểm thì dù hình phạt là mười năm tám năm mà vẫn có thể lao động chung với mọi người thì chính ra cũng không vất vả lắm. Dù sao nơi đó có một số ít tù chính trị ở đó, còn lại hơn phân nửa là những người vô công rồi nghề lưu manh chỵ búa mà thôi, chứ không phải là những người có tội thực sự. Khác với tội ăn cắp, tội lưu manh hay ăn treo cũng vẫn phải đi cái tạo lao động, nhưng không có hình phạt, chỉ bị phê bình thôi, sau đó vẫn ở nguyên đơn vị thực hiện lao động và tiếp thu cái tạo. Đối với một số ít người, bị kiểm điểm phê bình cùng miệng lưỡi xã hội còn kinh khủng hơn bị giam cầm thân thể. Hàn Thanh Hoa không hiểu cái này, cậu ta muốn về nhà, có cha mẹ bảo vệ, cha mẹ cho ăn cơm, các anh trai làm việc kiếm công điểm, cậu ta không cần chịu nhục. Cậu không muốn đi lao động cái tạo. Hàn Thanh Tùng quay lại nói với Tôn Trác Văn: “Chờ đội trưởng La trở về thì mang cậu ta đi cùng”. Tôn Trác Văn đồng ý. Chờ La Hải Thành đưa bọn họ đi vào nông trường cái tạo lao động, ký biên bản giao nhận đảng hoàng và đóng dấu, liền cho Hàn Thanh Hoa về một tổ lao động có một người quản lý tương đối tốt bụng để nói chuyện, cách xa những người cũ một chút. Còn Trương Hắc Lư và Triệu Kiến Thiết lại cùng chung một tổ. Trương Hắc Lư không có vấn đề gì, xuất thân nông dân, sức lực lớn làm việc tốt. Triệu Kiến Thiết thì không, hẳn với Hàn Thanh Hoa là những người bị nuông chiều từ bé, bảo trời cày lao tưởng đùa giỡn con gái nhà người ta thì được, chứ không lao động được. Hơn nữa việc dài nắng dầm mưa đi gặt lương thực, hai tay hai chân bị chai rồi lên mụn nước chảy máu, động tác mà chậm lại không có cơm ăn, đối với người thường lao động là hiển nhiên, đối với hẳn mà nói chính là đau khổ trong địa ngục. Vậy nên mới nói có khi lao động chân tay chính là sự trừng phạt vô cùng tốt. Chuyện này đây lên một câu chuyện: Triệu An Bản là phạt đúng người đúng tội, tội của Triệu Kiến Thiết tăng một phần, Trương Hắc Lư ngu xuẩn dính vào liên đới, Hàn Thanh Hoa mất đi núi dựa lớn. Tất cả đều phải chịu khổ ở trong nông trường. Nhưng việc lao động có thể thích nghi, làm dần tay chân bị chai, không thích công việc này thì cũng sẽ quen dần với nó.

Buổi tối khi Hàn Thanh Tùng về nhà, Lâm Lam đã nấu cơm tối xong, đang ngồi chờ Hàn Thanh Tùng. Mạch Tuệ đang mừng rỡ khoe về chiếc khăn quàng cổ bằng lụa mới mua. Lần đầu tiên có đồ tốt như vậy nên con bé chưa biết đeo thế nào, trước kia chỉ có thể nhìn cô nhỏ chung diện, lúc này nhìn cũng chung diện xinh đẹp như vậy thì cao hứng vô cùng. Về mặt Nhị Vương hăm mộ, Đại Vương lạnh lùng, Tam Vương tò mò, Tiểu Vương chỉ gắt gù thôi kèn. Mạch Tuệ lấy khăn lụa quàng vào cổ, sau đó lại trùm lên đầu: “Anh cả, mấy đứa, mọi người nhìn coi, đẹp không vậy?”

Lâm Lam cảm thấy cay mắt, giống như phụ nữ thời kỳ những năm tám mươi ý, khăn quàng quanh cổ chít tam giác trên đầu, hơn nữa cái mặt đang bị lạnh nên đỏ ửng lên, chẳng có cảm xúc vui mừng gì hết. Tam Vương vỗ tay: “Đẹp, đẹp đấy. Giống như bức tranh vẽ gà mẹ vậy”. Thấy giáo Hoắc dạy bọn chúng về bức gà mẹ cùng đàn con, rồi bức tranh dê ngựa lớn, trong bức gà và gà con thì gà mẹ dẫn theo một đám gà con, trời lạnh cũng quàng khăn quàng cổ như vậy, hình tượng có chút giống. Mạch Tuệ cũng nhớ tới bức vẽ đồ liên cảm thấy mắt cay cay: “Tam Vương hư hỏng, chị không thèm để ý tới em nữa đâu”

Tam Vương gái gãi đầu: “Em nói chị xinh đẹp, chị còn đối em làm chi?”

Nhị Vương chen vào: “Cũng giống như mọi người nói em mùa hè giống con cá chạch vậy”

Tam Vương nhảy lên: “Wow, anh hai chế cười em đen nhưng hiện tại em không đen nhé. Con cá chạch bơi trong nước rất nhanh, ý anh là khen em, em vui quá đi”.

Mọi người đang nói thì từ phía Tiểu Vương phát ra âm thanh rất êm tai khiến không khí im lặng một chút. Tam Vương quay đầu lại: “Ồi má ơi, Tiểu Vương đó há? Em muốn làm thầy giáo dạy âm nhạc đúng không?”

Chỉ có thầy giáo Hoắc mới lại hơi thể. Con mắt Tiểu Vương lơ sáng lơ sáng, như nhận được sự cổ động lên vui đầu thôi. Mọi người thấy chú nhóc có thể thoải ra âm thanh đã hay ho rồi nên không ngại nữa. Lúc này Hàn Thanh Tùng bước vào. Tam Vương thấy vậy hô to: “Cha đã về, ăn cơm được rồi”.

Lâm Lam đem một chậu nước nóng mang ra ngoài để Hàn Thanh Tùng rửa tay. Hàn Thanh Tùng liền bảo: “Dùng nước lạnh được rồi mà”

“Trời đang lạnh” – Lâm Lam lắc đầu – “Anh nên dùng nước ấm, trời lạnh rồi rửa nước lạnh khó chịu”

“Cũng đã quen rồi”

“Trước kia không ai chăm sóc anh, giờ anh về nhà phải nghe lời em chứ” – Lâm Lam gần lườm Hàn Thanh Tùng một cái. Hàn Thanh Tùng nhìn cô thật lâu: “Tốt”.

Lâm Lam lập tức quay đầu nhìn về phía Đại Vương cười đắc ý: “Thấy chưa, cha của các con cũng phải nghe mẹ, các con càng phải nghe. Đứa nào không nghe...”

Tiểu Vương lập tức nói: “Con nghe lời mẹ mà”

Tam Vương hi hi: “Nghe lời mẹ, không bị đánh”

Còn Đại Vương giắt giắt khoe miệng, quay đầu nhìn vào trong nhà. Ăn cơm xong, bọn nhỏ đi đến đội sản xuất bóc vỏ ngô. Mấy ngày nữa sẽ đem ngô đã bóc đi tuốt hạt, phơi khô, nộp lương rồi nhận lương thực cho nên từ lớn tới bé đều bận rộn bé bọn nhiều việc. Trường học biết vậy nên không phân bài tập về. Đại Vương cùng Tam Vương sợ mẹ hỏi chuyện đi học, càng sợ việc mẹ sẽ thấy không có bài tập mà gào thét, nên thừa dịp cả nhà vừa ăn cơm xong liền nói với Lâm Lam và Hàn Thanh Tùng một tiếng rồi tới đi bóc ngô, thoát cái đi chạy mất. Nhị Vương thì lại đứng đĩnh từ từ, lại còn chủ động giúp Lâm Lam rửa bát. Hiện tại thẳng nhóc đã bị Lâm Lam tẩy não, còn cảm thấy việc rửa chén bát là chuyện của con trai, các cô bé chân tay mềm mại, không nên động vào việc bóng nảy dầu mỡ này. Mà Hàn Thanh Tùng cũng giúp Lâm Lam rửa chén nên thẳng bé không nghĩ ngờ gì hết. Mạch Tuệ thì có khuynh hướng nghe lời mẹ học tập tốt, giúp việc nhà trong tâm thực hiện của bé. Mạch Tuệ ngoắc Tiểu Vương: “Tiểu Vương, chị dặt em đi tìm thầy giáo Hoắc nha”

Thầy giáo Hoắc sẽ cùng làm việc nhẹ nhàng với bọn nhỏ, đây là ưu đãi dành cho thầy giáo. Tiểu Vương quay lại nhìn Lâm Lam. Lâm Lam thấy vậy liền cười: “Đi đi con”

Chờ Mạch Tuệ đưa Tiểu Vương đi thì Lâm Lam mới đột nhiên thấy hồi hận. Quả nhiên Hàn Thanh Tùng còn đang ăn cơm lại giống như ăn xong rồi, để bát đĩa xuống, nhìn Lâm Lam giống như có điều gì suy nghĩ. Hàn Thanhh Tùng hỗ trợ thu thập bát đĩa, rửa sạch. Sau đó nhìn thấy một cái túi tựa tựa balo treo trên tường, cạnh tay nài của hai vợ chồng, giống như đang khích lệ người ta học tập vậy. Lâm Lam đổ nước giúp, Hàn Thanh Tùng vừa rửa chén vừa hỏi: “Hôm nay ở viện không có chuyện gì chứ?”

Lâm Lam lắc đầu: “Không có, chính là đi khám lại mắt cho Tiểu Vương, bác sĩ Lưu nói rằng hai năm tới không có chuyện gì”

“Không có chuyện gì khác chứ?”

“Khác? Chuyện khác thì không có” – Lâm Lam do dự một chút lại nói – “Lần tới sẽ mang đồ ăn tới cảm ơn Dương Phán Phán, em làm phiền cậu ta quá nhiều. Em muốn mang đồ đi cảm ơn mà kết quả quên khuấy mất, haha”

“Không có chuyện gì, lần tới anh cảm theo cho” – Hàn Thanh Tùng lau khô chén bát đã rửa, chính thể xếp trên bàn – “Thực sự không có chuyện gì khác?”

Lâm Lam: “Không có mà”

Hàn Thanhh Tùng ở một tiếng rồi hỏi: “Thế đây là gì?”

“Gi cơ”

“Chính là món đồ hôm nay em làm rơi trên đất ấy?”

“Thuốc mà, là thuốc của Tiểu Vương” – Lâm Lam lập tức nói. Cô chợt dạ, liền chạy ra lục túi cho Hàn Thanh Tùng nhìn, nhưng không ngờ mờ ra cũng chỉ là thuốc mỡ, không có gói túi giấy kia. Cô lập tức tìm tới chỗ khác, đem quần áo xếp ra một chồng để kiểm tra xem có rách nát gì không, trực tiếp đem chuyện vừa rồi quên mất. Nhìn Lâm Lam bận rộn như con ong mật, Hàn Thanh Tùng cũng không biết nói gì.

“Đi, đi về ngõ nào” – Hàn Thanh Tùng nói với Lâm Lam. Lâm Lam còn đang suy nghĩ nói chuyện ngoài trời cơ mà, có chút hồi hận không đưa chồng mình đến gặp bác sĩ. Cùng bác sĩ nói chuyện dễ hơn nhiều lắm. Hàn Thanh Tùng nắm tay cô ra ngoài, đi về hướng sân phơi. Mặt trời mọc lên từ phía đông, ánh sáng lành lạnh man mát, còn có mây bay bên cạnh lại càng làm cho không khí đêm thu trở nên yên tĩnh lạ thường. Hai người nắm tay, Hàn Thanh Tùng không tự chủ đi chậm lại chút để đi song vai với Lâm Lam. Lâm Lam mới vào nhà tới buổi tối hôm nọ Hàn Thanh Tùng đi trước cô đi sau, mà chân cô ngăn chạy theo không kịp, lúc này người ta lại nhún nhường uly khuất đi chậm đôi chân dài lại để sóng vai cùng mình, lại không khỏi có chút buồn cười.

“Cười cái gì?” – Hàn Thanh Tùng có chút ngạc nhiên. Lâm Lam cười nói: “Không có gì, chính là đứng đây cùng anh cũng thấy rất vui về á” – nói rồi cô nghiêng đầu tựa vào cánh tay anh.

Hàn Thanh Tùng ngẩn ra, cảm thấy lời này có điểm gì đây là lạ, nhưng lại không nói rõ được là lạ chỗ nào, nên cũng không suy nghĩ nhiều, ôm Lâm Lam vào lòng. Lâm Lam nhận thấy lồng ngực người đàn ông này thật ấm áp, còn hơn cả em bé mềm mềm lại còn ổn định nhiệt độ, hay quá, mùa đông không lạnh rồi nha. Trong lúc hai người còn đang đắm chìm trong cảm giác tốt đẹp, nhẹ nhàng tản bộ trên đường. Bọn họ ở phía Nam thôn, gần khu vực phía Tây, bởi vì vùng gần đó là đại đội, đội sản xuất, phòng ốc ít lại không có đèn đường nên rất ít người đi hướng này. Đột nhiên trong bụi cây bên cạnh đường đi phát ra tiếng khóc lóc.

“Anh, anh nói gì cơ?”

“Đừng khóc nữa” – giọng người đàn ông có vẻ khó chịu – “Còn nói gì nữa, bỏ nó đi chứ sao?”

“Nhưng...nhưng bác sĩ nói cơ thể của em không thể chịu được việc phá thai, rất nguy hiểm”

“Nơi nào nguy hiểm như vậy? Đừng nghe bọn họ dọa dẫm. Em phải tin anh. Anh đưa em đi phá. Anh đã đi tìm người hỏi han rất kỹ rồi”

Lâm Lam im lặng không nói câu gì. Mẹ cha nó chứ, đây là cái loại đàn ông dễ tiện vô địch nào? Lại còn dám lừa dối con gái nhà người ta? Hôn nữa nghe giọng sao lại giống Lưu Tú Văn đến thế? Lâm Lam có một tí nghi ngờ, dù sao hai năm gần đây cô cũng không giao hảo với Lưu Tú Văn. Nhưng liên hệ tới chuyện hôm nay gặp Lưu Tú Văn trong huyện, Lâm Lam vô cùng hoài nghi. Vì vậy cô tức giận giận chân mạnh hơn chút, người trong bụi cây nghe thấy lập tức luống cuống. Tiếng đàn ông vang lên nhỏ nhỏ: “Có người tới, anh đi trước”. Sau đó sột soạt một hồi, một lát sau lại nghe thấy tiếng lục súc rồi đi. Lâm Lam suy nghĩ bà mẹ nó, thật là thẳng đàn ông cận bã vô địch, nhìn cái dáng này chính xác là người cùng thôn, rồi cô suy nghĩ một chút những thanh niên cùng lứa tuổi với Lưu Tú Văn. Nhưng mà cô không quen thuộc người trong thôn cũng không liên quan nhiều lắm đến đàn ông nên không nghĩ ra mấy. Cô bực tức nói với Hàn Thanh Tùng: “Anh! Anh nói đi, làm sao đàn ông lại hư hỏng vậy?”

Hàn Thanh Tùng: “Anh ta chỉ đại biểu cho chính bản thân mình” – ý anh là anh rất đúng đắn nha.

“Nếu Tú Văn bị gạt thì xui rồi, một cô gái tốt đẹp như vậy. Thằng tra nam này rốt cuộc là ai?”

“Tra nam?” – Hàn Tíhanh Tùng nghi hoặc.

Lâm Lam lập tức tỉnh ngù, mình có chút bốc đồng rồi, tại vì ở cùng Hàn Thanh Tùng mà lại mất cảnh giác thế, thỉnh thoảng lại nói từ ngữ hiện đại khiến người ta hoài nghi là sao. Vì vậy cô chống chế: “Mới vừa rồi tên đàn ông kia cũng với bà đậu, rác rưởi có khác gì nhau đâu? Chính là tên đàn ông rác rưởi thôi thì” – Lâm Lam vì bản thân thông minh mà thầm khen một phen.

Hàn Thanh Tùng gật gù: “Rất có hình tượng”.

Thời điểm bác ngô, nhất ngô cũng là lũ trẻ con một đồng, đàn ông một đồng, phụ nữ một đồng. Dĩ nhiên mọi người sẽ thích tìm người đồng tuổi buồn chuyện vì có chung đề tài nói. Cho dù có chút ít đàn ông muốn đi ghẹo gái, hay một vài phụ nữ muốn đi nhìn trộm mấy anh con trai, cũng không dám làm công khai gì cả, chỉ có thể mượn người đi ôm cò nha, nhất ngô nha. Dám công khai dính nhau hả? Chờ bị người ta cười nhạo chế giễu đi. Nhưng mà Hàn Thanh Tùng mặc kệ, anh dính lấy Lâm Lam, mà Lâm Lam thì đi ngồi chung với nhóm Mạch Tuệ. Bọn học sinh thích đi làm chung với thầy giáo. Hàn Thanh Bình bỗng nhiên thấy bọn họ tới liền chào một tiếng. Có người phụ nữ nghe thấy lại bắt đầu xì xào bàn tán: “Nha, đôi này còn hơn cả vợ chồng mới cưới ấy chứ? Vợ chồng già lại còn muốn dính vào nhau ở tận đây á”

“Các người không thấy người ta nắm tay nhau tới đây à?”

“Ái cha mẹ tôi ơi, nếu mà ra cửa người ta không biết đây là vợ chồng thì cũng sẽ bắt lại trị tội lưu manh cho mà xem”

“Vợ chồng không nên vậy, không kiềm chế được thì gia đình sao hạnh phúc được?”
Advertisement / Quảng cáo

“Cũng không phải việc quang minh chính đại gì, không chú ý đến mọi người xì xào hay sao?”

Đồng Hoà Hoa nghe thấy liền lớn tiếng: “Đều vật nhanh cho tôi. Các cô không phải chưa chồng? Tại sao người ta dặt tay chồng người ta thì các cô lại xì xào bàn tán? Không đi cầm tay chồng mình lại còn ở đây tung giãi hả?”

Nghe nữ chủ nhiệm lên tiếng thì mọi người cười ồ lên: “Bọn tôi nói đùa thôi, không phải thật đâu”.

Đồng Hoà Hoa nhìn Lưu Tú Văn ngồi im như phỗng ở đối diện không nói gì, cúi đầu cầm cây ngô trong tay, y hệt một tượng đá.

“Tú Văn, không thoải mái thì về nghỉ đi, chiều làm cũng kịp”

Ban ngày Tú Văn xin nghỉ có cũng đã biết, còn đoán chừng là đau bụng kinh hoặc vấn đề gì khác cơ. Lưu Tú Văn vội vàng nói không có chuyện gì, đột nhiên cảm thấy một cơn buồn nôn dâng lên từ dạ dày, vì vậy lập tức chạy xa một chút để ới. Cô chỉ chú ý tránh xa nhóm người lớn, chứ không nghĩ tới nên tránh đội trẻ em bên này. Lũ nhóc tai tốt, có đứa lại bắt chước: “Oe.....oe” làm cho Lâm Lam không biết nói lời gì, cái bọn nhóc này sao lại diễn tuồng như vậy nữa. Có nói với Tam Vương: “Sau này không nên ăn lung tung nhè, ăn bậy bạ lại đau bụng rồi nôn ọe đó”.

Tam Vương: “Chị Tú Văn là ăn đến đau bụng hà mẹ?”

Lâm Lam nhỏ giọng: “Con biết chuyện gì của chị Lưu Tú Văn vậy?”

Tam Vương ngó các thầy giáo mới chut rồi nói thầm bên tai Lâm Lam: “Chị ấy thường xuyên đi tìm cái cậu thanh niên trí thức ăn vụng, đoán chừng là ăn tới hỏng bụng rồi ấy chứ”

Lâm Lam rất là không biết nói gì. Rất nhiều người tự nhận là làm việc kín kẽ người không biết quỷ không hay, nhưng không biết rằng không thể gạt được bọn nhóc trong thôn xóm đâu nhè, bọn nhóc chính là tai mắt tuyệt vời luôn. Ai dám không coi trọng bọn nhóc đây? Ai dám coi thường bọn nhóc, kẻ đó sẽ bị bại lỵ bí mật.

Lâm Lam rồi rầm trong lòng. Cô quay đầu nói với Hàn Thanh Tùng: “Anh có muốn cảnh báo cho chủ nhiệm Trì một câu không?”.

Trì Đàm là một vị chủ nhiệm rất thẳng thắn, dù chỉ là cán bộ thôn nhưng làm người rất công chính, hay hỗ trợ bí thư chỉ bộ và chịu trách nhiệm xử lý rất nhiều mâu thuẫn trong thôn, mọi người trong thôn đều nói người này công chính liêm minh. Ân tượng của Lâm Lam với ông ta vô cùng tốt. Chuyện này mà truyền ra ngoài chỉ sợ cả nhà họ Lưu sẽ không ngẩng đầu lên được. Hơn nữa các xã viên sẽ đem pha nói xấu, chỉ trò xì xào, với tính cách của Lưu Tú Văn nếu như có ấy không kết hôn với thẳng cha kia chỉ sợ lại xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Việc nói trước với chủ nhiệm Trì, cũng là để cho ông ta đi làm việc với nhà trai, hiện tại kết hôn được thì chuyện này cũng được ếm xuống. Chẳng qua là nghe lời vừa rồi thì cô cảm thấy thẳng đàn ông kia thực sự rất cận bã. Nếu là cô, cô sẽ không cưới, tình nguyện bỏ con... Nếu thực sự có thể không thể bỏ, thì tự sinh tự nuôi. Có mất mặt cũng không thể gả cho thẳng cận bã được. Cô không sợ mất mặt, cũng chẳng sợ người ta nói xấu, dù sao cô cũng mang tiếng là người phụ nữ chanh chua đánh đá rồi.

Nhưng Lưu Tú Văn thì không thể được, nhà họ Lưu trong thôn cũng được coi là một gia đình có danh vọng, có thể diện. Bọn họ không giống cô, không xử lý vấn đề như vậy giống cô được. Đối với Lưu Tú Văn, biện pháp tốt nhất có lẽ là kết hôn cùng người đàn ông kia. Đến khi đó thẳng cha kia cận bã cỡ nào cũng phải ở thôn Sơn Nhai, mà ở thôn này thì nhà họ Lưu có thể coi chừng được. Nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, có muốn cận bã đều gả cũng không thể cận bã đều gả được. Hơn nữa mặc dù là đều cang đi chẳng nữa thì sau này cũng có thể ly hôn mà. Chưa kết hôn đã có con thì bị miệng lưỡi người đời mắng là dâm dăng, so với ly hôn mà nói thì, với người coi trọng thể diện như Lưu Tú Văn việc ly hôn không thương tổn bằng về trước đâu.

Dù sao bây giờ cũng là những năm bảy mươi-, nếu là có tội lưu manh hay bị chụp mũ là người phụ nữ lẳng lơ, một khi xã viên dám tiếu thì chỉ sợ sẽ bị đầu tố. Cô kè miệng vào tai Hàn Thanh Tùng nói chuyện nhỏ nhỏ, hơi thở như lan vòn quanh tai Hàn Thanh Tùng làm anh không dám cử động thêm, lỗ tai đang nóng rực mà hơi thở lạnh lạnh khiến cho Hàn Thanh Tùng cảm thấy có chút thoải mái không nói ra lời, tê tê đại đại, khiến anh rất muốn hiện tại đem cô ôm về nhà.

Nói xong Lâm Lam vỗ vỗ cánh tay Hàn Thanh Tùng: “Anh Ba...đi nhanh nào”

Anh Ba ~~~... Vốn là từ gọi đứng đắn, nhưng từ trong miệng Lâm Lam nói ra khiến Hàn Thanh Tùng cảm thấy vô cùng kiểu điểm mềm mại, phảng phất không giống từ miệng người ngoài gọi, không phải là ý tứ đó. Cô gái trước mặt gọi một tiếng anh Ba, mang theo âm thanh nũng nịu cuối cùng giống như đang làm nũng, đang cầu dẫn anh vậy.

Hàn Thanh Tùng cầm lấy tay Lâm Lam: “Ừ” – thời điểm đứng dậy liền sửa soạn quần áo một chút. Một lát sau Hàn Thanh Tùng quay lại, Lâm Lam cho là chồng mình sẽ nói cái gì cơ, kết quả ngồi im như tượng béc ngô. Cô đành phải chủ động hỏi: “Sao rồi?”

Hàn Thanh Tùng: “Em gọi một tiếng nữa đi”

“Tiếng gì?”

“Lúc trước em mới gọi đó!”

Lâm Lam cười trộm, mới gọi anh Ba mà đã nhớ thương rồi, cô bèn túm túm ống tay áo của chồng, kéo anh lại gần rồi nói thầm bên tai anh, đôi môi sượt qua vành tai mà thầm thì: “anh yêu” – vừa nói xong cô liền cảm thấy lỗ tai của chồng mình nóng phừng phừng như cháy.

Tam Vương: “Mẹ, mẹ nói chuyện gì với cha mà thú vị thế? Con cũng muốn nghe”

Ồi đũa nhóc phá đám này – Lâm Lam nghĩ vậy. Lâm Lam nghiêm mặt nói: “Mẹ với cha còn đang nói chuyện, gần đây có phải con không ngoan hay không? Trờ về muốn giáo huấn cho con ăn đòn đó”

Tam Vượng lập tức co giò chạy: “Con còn ngoan hơn anh cả, con đi bên kia vật gỗ” – thoáng cái đã không thấy người rồi, so với thỏ còn chạy nhanh hơn nữa.

Hân Thanh Tùng quay đầu nói nhỏ với Lâm Lam: “Trần Thanh Trí”

Trần Thanh Trí? Anh chàng này đã đi điều tra ra thằng cận bà kia rồi hả? Quá nhanh. Lâm Lam nghĩ một chút rồi hỏi: “Ai cha, không phải là cái người ở chung nhà chính với Tam đại gia sao?”

Trần Thanh Trí là thanh niên trí thức từ X đảo tới, vóc dáng không cao, tướng mạo cũng bình thường nhưng cái miệng rất ngọt, lại biết ăn nói dễ dàng người. Nghe nói trước kia là ở huyện bên cạnh, chả biết sao lại chuyển tới thôn bọn họ. Nếu chọc vỡ lở chuyện này ra thì nặc dù hẳn không thừa nhận nhưng rất nhiều người nhận định là hẳn làm

Năm ngoài lúc hân ta chuyển tới đây, có một lần chịu trách nhiệm chăn gia súc, kết quả một con lừa chạy như điên, hân đuổi theo mà không biết làm kiểu gì đuổi con lừa tới một chỗ cao. Lừa thế nào khiến con lừa ngã chết. Mặc dù con lừa làm việc không quá nhiều nhưng nó là gia súc dùng để kéo cối xay lương thực, nó chính là gia súc không thể thiếu của đội sản xuất. Chết một con gia súc thì đám Hân Vĩnh Phương đúng là một không tả được.

Thế mà thằng cha Trần Thanh Trí đấy một chút hồi lỗi thương cảm cũng không có, ngược lại còn tỏ vẻ vui mừng, còn cùng một người thanh niên trí thức khác nói cái gì mà: “Chết tốt, không chết sao được ăn thịt”.

Về sau lại có kì đồn hân ở chỗ khác cũng gây ra tai họa về gia súc như vậy, có xã viên còn bị hân lừa dối rằng có thể giết chết gia súc rồi sau đó sẽ có thịt ăn. Có một xã viên bị hân lừa dối lại còn hỗ trợ hân thực hiện hành vi. Tuy sau không có chứng cứ cũng không có hình phạt nhưng vì một vài vấn đề nên bên đó phải hợp dây hân qua bên này.

Kể từ thời điểm con lừa bị chết, Hân Vĩnh Phương vô cùng đề ý chuyện này, làm cho người ta không cho những thanh niên trí thức ấy làm những việc quan trọng nữa, mà cho bọn họ đi theo mọi người phơi lương thực. Những việc quan trọng đặc biệt không giao cho bọn họ. Có người đề phòng nên Trần Thanh Trí không gây ra sai lầm gì quá lớn, còn việc tham ăn biếng làm lại không phải là sai lầm gì, dù sao đội thanh niên trí thức vốn được nuông chiều từ bé nên ham ăn biếng làm, hết ăn rồi nằm cần bần đầu có. Thế mà giờ đây thằng cận bà này dám đem con gái của chủ nhiệm Trì Đàm làm cho. ....Lâm Lam cảm thấy nếu như thằng này dám chối không kết hôn thì phải đánh què chân luôn cho chừa.

“Anh nói với chủ nhiệm Trì Đàm chưa?”

Hân Thanh Tùng lắc đầu: “Ông ta không có nhà, dẫn người đi phía bắc giám sát khoai lang rồi”

“Em đi nói cho chủ nhiệm hội phụ nữ một chút, đề chị ấy nói lại cho mẹ Tú Vân quan sát”

Chuyện như này không nên để quá nhiều người biết, nhưng xét ra Đồng Hoè Hoa là chủ nhiệm hội phụ nữ đến lúc đó khẳng định phải điều đình với Trần Thanh Trí, không ra mặt không được. Lâm Lam kéo Đồng Hoè Hoa ra một chỗ, uyển chuyển nói việc ở huyện thành chỗ bệnh viện huyện nhìn thấy Lưu Tú Vân và một số vấn đề khác. Đồng Hoè Hoa vô đũa: “Hừ, chị biết mà. Chị thấy dạo gần đây con bé có gì không đúng lắm... hoá ra là vậy”

Lâm Lam nhìn Đồng Hoè Hoa, thấy chị nhỏ giọng hỏi: “Lâm Lam, em nói cho những ai biết chuyện này rồi?”

Lâm Lam gật gù: “Em chưa nói cho ai ngoài chị, em muốn đề chị biết trước”

Đồng Hoè Hoa: “Ai da, em nói cũng đúng, phải tiến hành tuyên truyền vấn đề kia thôi, nếu không bao người gặp chuyện mà không biết. Những người thanh niên trí thức này thật là xấu, toàn lù ham ăn ngon lười làm việc, cả ngày không an phận chỉ thông đồng với nhau nghĩ hết cái này đến cái khác”.

Đồng Hoè Hoa vội vàng đi tìm mẹ Tú Vân và Tú Vân. Còn Lâm Lam tiếp tục trở về bóc ngô. Chờ một thời gian sau bọn nhỏ sẽ về nhà ngủ. Trẻ con cũng cần nghỉ ngơi nên cô không muốn lạm dụng bọn chúng. Buổi tối, có sự Tiểu Vượng bị tệ ngã liền muộn ồm. Hân Thanhh Tùng đã một tay đưa thằng bé lên ngồi trong khay tay mình. Tam Vượng bên kia nhìn thấy liền kích động nhảy dựng lên: “Cha, con nữa, con cũng muốn”

Hân Thanh Tùng lắc đầu: “Con tự mình đi đi”

Tam Vượng phụng phịu cúi đầu sờ vết sẹo trên trán. Lâm Lam vội vàng: “Từ nhỏ đã không bé chúng rồi, để chúng chơi một lát đi”

Hân Thanh Tùng nghe thấy Lâm Lam nói vội liền gơ bàn tay khác Tiểu Vượng như con chim ung lớn quắp con gà con vậy, nhấc thằng bé ngồi lên vai.

“Ngao ngao hú hú, chơi quá vui luôn” – Tam Vượng đã đập lung tung, khiến cho các bạn nhỏ xung quanh thấy kỳ diệu quá. Những đứa bé khác lập tức muốn cha bế, kết quả không ngoại lệ là bị ăn một cái tát kêu Bép một cái. Chờ cả nhà Lâm Lam đi hết có người liền hỏi: “Giờ này mấy giờ? Có phải mới tám giờ không?”

“Tám giờ rưỡi, sắp chín giờ rồi”

“Nhà bọn họ mới ngủ sớm thế chứ nhà ai cũng ngủ lúc mười giờ mà?”

Mấy ngày rồi thu hoạch vụ thu, buổi tối làm thêm giờ còn có công điểm, mỗi xã viên đều đều mang kiếm thêm công điểm nên không ngại trời tối làm việc đâu. Nhưng Hân Vĩnh Phương cũng không để mọi người thức đêm, chỉ tăng gấp đôi công điểm, căn cứ tốc độ mọi người thì hoàn thành hai phần công việc được bao nhiêu công điểm. Như vậy mọi người không thể lè mề kéo dài công việc mà phải mau chóng hoàn thành đúng hạn. Đồng Hoè Hoa thấy có người nói mất liền nói lại: “Người ta tối chậm nhưng đi trước, làm việc công suất còn hơn mấy người đến trước đây, không tự kiểm điểm bản thân đi?”

Những người khác xấu hổ không nói thêm gì. Có những người nháo loạn lại bàn xem đôi kia về sớm là làm gì? Nhất định có chuyện hay. Mấy người tụ tập tùm năm tùm ba cười khúc khích hội ý, thậm chí có người nói muốn đi rình trộm

Cuối cùng không ai dám đi, vì nếu bị xem là ăn trộm, đánh gãy tay, cái được không bù nổi cái mất. Còn không bằng đi nghe lỏm những thanh niên trí thức kia nói chuyện. Bọn họ người thành phố có kinh nghiệm còn có thể nói đám ba thứ buồn nôn.

Tỷ như bọn họ đi học văn đối thơ “Thượng đối với dưới, mềm đối với cứng, nhất trụ kinh thiên đối với hai đỉnh núi tuyết, nửa đêm anh anh xuân triều thuyền vượt qua.” Mặc dù mới bắt đầu đọc không hiểu, nhưng về nhà những người phụ nữ có chồng sẽ suy nghĩ một chút thì cũng sẽ hiểu ra ngay thôi. Nhất thời bọn họ sẽ cảm giác mình cũng là một nửa người làm công tác văn hoá rồi

Về tới nhà, Lâm Lam đề cho bọn nhỏ rửa chân, không cần ngâm nào cũng tắm nhưng mà chân thì phải rửa. Nhị Vượng làm chậm chạp cẩn thận, Đại Vượng thì ào ào một cái, Tam Vượng xui xẻo ầm ĩ như đánh giặc, lại còn té nước Mạch Tuệ khiến cho Mạch Tuệ rống tên thằng nhóc. Chờ cho bọn nhỏ lên giường nằm xuống lại bắt đầu hô to gọi nhỏ. Lâm Lam phải đi thu thập một chút. Hân Thanh Tùng đã thu xếp cho Tiểu Vượng ổn thoả, đang nghiêng người dựa vào thành giường nhìn cái gì đó. Lâm Lam khoác áo bông chạy tới: “Trời tối rồi còn đùa gì vậy? Cẩn thận mất anh đó” – Lâm Lam cho là Hân Thanh Tùng đang đọc sách. Nhưng trong đôi bàn tay to của Hân Thanh Tùng lại là một thứ mà Lâm Lam đang muốn gấu ở tù đầu giường.

Má ơi! Không phải nói phụ nữ muốn gấu gì đản ông cũng không thể tìm sao? Cái gì cũng không gat được anh chàng này là sao. Lâm Lam giả vờ thán nhiên nhưng không biết cả mặt lẫn cả mình đang đỏ bừng lên, hình ảnh này dưới ánh đèn lọt vào mắt Hân Thanh Tùng liền trông giống như một bóng hoa nõ đang gợn dừ, rất là hấp dẫn.

Lâm Lam ra vẻ trấn định, chui vào trong chăn: “anh đang nghiên cứu gì vậy?”

“Không phải là đồ của em sao” – Hân Thanh Tùng tỏ vẻ chân thành đọc một lần – “Bao cao su”

Lâm Lam ráo hoảnh: “Không biết nha? Ở đâu vậy? Không phải đồ của em”

Hân Thanhh Tùng một tay ôm lấy Lâm Lam vào lòng, sau đó thấp giọng đọc hướng dẫn trên bao bì. Âm thanh vốn trầm thấp hùng hậu, lại có chút quyến rũ mười phần, hạ thấp âm như vậy làm cho người nghe cảm thấy như được mon tròn vậy. Lỗ tai Lâm Lam đỏ như máu.

Hân Thanh Tùng cảm thứ nọ nghi ngờ hỏi: “Cái này....dùng được à?”

Lâm Lam đem mặt chôn vào ngực Hân Thanh Tùng, nói lảm bảm: “Bác sĩ nói thế đó”

“Bác sĩ? Ai?”

“Bác sĩ Trang ở Bệnh viện huyện, chủ nhiệm khoa phụ sản, uy tín rất là cao” – Chớp mắt Lâm Lam bắt đầu đỏ mặt hỏi, anh chàng này hỏi nhiều vậy ta, có biết thôi hay không hả? – “Bác sĩ nói nếu không muốn sinh con nữa thì phải ngừa thai, nhưng mà thuốc không uống linh tinh được nên dùng cái này an toàn nhất” – giọng Lâm Lam càng ngày càng nhỏ.

Hân Thanh Tùng nghi ngờ nhìn có: “Em có chắc không? Không còn biện pháp khác à?”

Lâm Lam: “Phụ nữ có thể đặt vòng tránh thai, nhưng mà dễ mắc bệnh lắm, vòng kia để trong bụng thời gian dài sẽ bị gì, dễ nhiễm bệnh”

Hân Thanh Tùng ỏ một tiếng: “Vậy không dùng biện pháp đó, còn biện pháp khác không?”

Lâm Lam: “không có”

Lâm Lam không thể nói chuyện buộc garo cùng với Hàn Thanh Tùng, coi như cô không biết. Đôi mày rậm của Hàn Thanh Tùng khẽ chau lên, giảm ánh sáng của đèn rồi kín đáo đưa đồ cho Lâm Lamr “Em đeo đi”

Lâm Lam cảm lạnh: “Em làm sao mang được, đây là đồ dân ông dùng mà? Anh nhìn hình dáng này mà xem!”

“Em đeo cho anh, anh không biết làm...” – Hàn Thanh Tùng nói xong không nói gì, giọng càng ngày càng thấp, lực đạo trên đầu vai cũng càng ngày càng nặng. Lâm Lam cũng ngược chín cả người rồi, người đỏ như trứng tôm luộc. Cô cũng đã mang cái này bao giờ đâu.

Hàn Thanh Tùng tỏ vẻ em muốn đeo thì em chịu trách nhiệm đeo đi, bộ dáng chính là anh không đeo em làm gì được anh. Lâm Lam nhìn người trước mặt ăn quýt nhưng cũng không còn hơi đâu mà chú ý nữa, giờ lửa nóng tới não rồi muốn nghĩ cũng không suy nghĩ nhiều, cảm bao đeo lên. Cũng không biết bao nào quá không vừa, cuối cùng hai người vật vã thể có khi lại hết hứng. Ai biết được anh chẳng có cảm giác kiểm được mùi ngon nên không hề mềm đi tí nào.

Rút cục cũng đeo lên được. Lâm Lam thở phào nhẹ nhõm

Hàn Thanh Tùng nhăn mặt: “Không thoải mái” – ý là quá chật, không vừa.

Lâm Lam an ủi: “Nhịn chút là được, thể này em mới không mang thai. Chúng ta đã có năm đứa con rồi...”

“Mười đứa cũng nuôi được mà” – tiếng Hàn Thanh Tùng rầu rĩ, nghe chừng kim nén khó chịu.

“Nhưng mà em...em cảm thấy sinh con rất mệt á. Anh cũng thấy đấy, em mà mang thai thì anh không thể chạm vào em, mười tháng mang bầu anh chịu được không?” – Lâm Lam hận không thể nói luôn là phải ba năm anh mới không được chạm vào đây anh sợ khồng.

Hàn Thanh Tùng suy nghĩ một chút, điên mới chịu được.

“Cho nên hoặc là nhịn một chút, hoặc là một năm không đụng vào em tự dùng tay giải quyết, anh chọn một đi” – Lâm Lam chỉ chỉ vào lồng ngực của Hàn Thanh Tùng. Hàn Thanh Tùng bắt được đôi tay chầm lura liền hôn một cái. “Quá căng, xiết một chút hơi khó tho”

“Anh dùng rồi sẽ quen” – Lâm Lam an ủi chồng mà trong lòng mừng thầm, như vậy đại hội thể thao mỗi ngày sẽ chuyển thành mỗi tuần. Cô phục cô quá.

Một lát sau...

“Giống như mặc áo mưa, không có cảm giác chạm vào em” – Giọng của Hàn Thanh Tùng buồn bực, ôm chặt lấy Lâm Lam.

Lâm Lamr anh còn nghĩ gì nữa hả? Chính là cái áo mưa chứ sao, nhưng mà cái này có chút quá dày, dày hơn cái găng tay phẫu thuật của bác sĩ rồi.

Lại một lúc sau.....Lâm Lam không nói ra lời, chỉ có thể hoà theo tiết tấu.

Lại một lúc sau..... Đổi lại tư thế. Lâm Lamr sao lại lâu vậy chứ?

Lại một hồi lâu..... đổi mấy tư thế, tựa hồ không có ý tứ dừng lại.

Lâm Lam thực sự muốn điên rồi, làm sao còn chưa ngừng đây nè >_<

“Cái kia.....Anh...” – Lâm Lam lúng túng hỏi không hết câu.

“Cố vật này rồi, có thể làm tới sáng”

Lâm Lamr ..... Anh nghĩ đi đằng nào rồi hà hả?

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 44: Chủ trương tử hinh

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Uyên

Cuối thu thời tiết tốt, mây trắng bay bay, Lâm Lam thực sự thích cảnh điền viên thế này đây. Nếu như không phải bận rộn thu hoạch vụ thu thì cuộc sống thế này thật mê ly và tràn đầy ý cảnh. Thời gian thu hoạch vụ thu rất dài, khoảng tầm ba tháng, mặc dù mệt nhưng có sản phẩm thu hoạch nên mọi người ai cũng vui vẻ. Hiện tại cây ngô đã thu hoạch xong, chỉ chờ sau cơn mưa xuống mọi người sẽ đi cấy ruộng, bốn phần sau đó gieo tiểu mạch. Còn khoai lang thì từ tiết trung thu đã trực tiếp phơi khoai lang thái lát rồi, những thứ khác sẽ chờ tiết sương giáng thu lại rồi phân cho xã viên cắt vào hầm trừi lương thực để ăn qua mùa đông. Mặc dù ánh mặt trời mùa thu không quá chói chang, nhưng gió nhiều nên phơi khoai mấy ngày cũng sẽ khô. Chờ khô rồi sẽ có thể nhặt về cắt vào kho lương, giữ lại cho gia súc hoặc phân cho xã viên làm khẩu phần lương thực.

Thôn Sơn Nhai có thể trải qua mùa không có người chịu đói, chính là nhờ lương thực phụ nhiều nhất là khoai lang. Khoai lang không phải giao nộp không phải nộp thuế, một mẫu đất thu hoạch được hai ba ngàn cân khoai, phơi khô rồi còn thu được hai ngàn cân, mỗi xã viên được hơn một trăm cân khoai khô, ba trăm cân bột khoai sử dụng chung cùng những thứ khác là không bị đói bụng. Thời điểm thu hoạch khoai lang, bí thư chi bộ sẽ yêu cầu các đội trưởng đội sản xuất mang theo đàn ông đi trước nộp thuế ngô, còn dư lại thì vội vàng chia cho các xã viên.

Có đồ ăn ngon, lúc trước là cao lương đậu tương còn ăn được, lúc này nếu không nhận lương thực ngô thì chắc chắn là đói nghèo rớt mòng tơi. Ví dụ như nhà Lâm Lam chẳng hạn. Nhà các cô không phải là những kẻ lười làm, dù sao Đại Vượng, Hàn Thanh Tùng cũng có thể giúp làm việc, bọn nhóc nhỏ hơn cũng có thể; không một ai là lười biếng. Lâm Lam dù không làm được việc quá nặng nhọc nhưng những việc làm thủ công tinh xảo cô làm rất xuất sắc.

Nhà người ta khi nhận lương thực đều chia: đàn ông ăn ngon, trẻ con ăn được, phụ nữ ăn kém. Nhưng ở nhà Lâm Lam, đàn ông ăn cái gì thì trẻ con ăn cái đó, phụ nữ lại càng ăn cái đó, mọi người ngang hàng nhau, không phân cao thấp. Hơn nữa Lâm Lam còn thường xuyên tốn tâm tư để cải thiện thức ăn gia đình, không có điều kiện thì sáng tạo hơn. Vì thế ở trong thôn này bao nhiêu người tán nham đều gán cho Lâm Lam cái danh hiệu là bà vợ tham ăn. Ví như đậu phộng, cô liền theo bọn nhỏ nấu đậu phộng, nếu đậu tương liền làm món liên quan đến đậu tương, kể cả khoai lang có cũng có thể làm khoai lang tẩm, vì vậy có một số người phụ nữ có chồng không ưa cô. Lâm Lam mặc dù bỏ ngoài tai những lời xì xào bàn tán của họ nhưng mà cô cũng phát hiện trong nhà người lao động ít, công điểm không đủ thì lương thực thiếu hụt. Trước kia chưa chia nhà còn ở chung với nhà lớn, mỗi ngày Hàn Thanh Tùng còn có một chút công điểm trọng trung, chuyên nghề xong ở riêng công điểm không còn nữa. Cho nên lương thực của Hàn Thanh Tùng chỉ có thể dùng tiền mua. Lâm Lam làm việc một ngày có sáu bảy phần điểm, Hàn Thanh Tùng về có thể giúp thêm một ít, Đại Vượng được sáu phần, những đứa nhỏ khác cũng được ba bốn phần. Huống chi bọn nhóc còn đi học nên công điểm sẽ bị thiếu một ít.

Điều này xem như thiệt thòi, một lao động dựa theo khẩu phần chia bốn sáu, Có bốn phần lương thực chia theo nhân khẩu, sáu phần còn lại là căn cứ theo công điểm, đây là ưu đãi mà chính phủ dành cho các xã viên. Theo nhân khẩu là số lương thực không thay đổi, nhưng nếu tính công điểm thì nhà bọn họ được rất ít. Nếu căn cứ công điểm thì không đủ lương thực cho nhà đâu, toàn dựa vào tiền lương của Hàn Thanh Tùng để mua lương thực đấy. Nhưng mà có còn chưa tính toán cái gì thì Nhị Vượng đã lo âu vô cùng rồi. Tháng bé cả ngày chỉ cảm rầm mỗi một điều là lương thực trong nhà đang ít đi thể nào, lúc nào sẽ phát khoai lang. Lâm Lam cảm thấy mặc dù Hàn Thanh Tùng có tiền lương, nhưng trẻ con còn phải đi học, còn phải dùng công điểm mua lương thực nên cuộc sống gia đình cũng không giàu có gì. Cái khoảng cách giữa hiện tại với mức thường thường bậc trung mà cô đặt mục tiêu ra còn xa lắm đấy. Nhưng lúc này kiếm tiền không hề dễ, lúc này mới là thập niên bảy mươi, nhà máy trong thành phố cũng là công ty quốc doanh, chưa hề xuất hiện công ty tư nhân. Ở nông thôn hình thành nên các công xã đều hoạt động tập thể, chưa có tư nhân, hơn nữa tất cả đều là sản phẩm nông nghiệp hoặc sản phẩm thủ công, thu vào rất thấp. Tư nhân thời điểm này cũng chỉ bán chút trứng gà, rau cải, lương thực đổi lấy chút ít tiền dùng ngay, nếu đầu cơ trực lợi các sản phẩm công nghiệp sẽ bị quy là tư sản, bị đầu tù. Lúc này ngay cả có tiền cũng chưa chắc đã giải quyết được vấn đề gì, cho nên Lâm Lam mới sử dụng tiền để cải thiện các phương diện ăn, mặc, ở, đi lại. Trừ phi là công nhân cấp cao hoặc cán bộ đầu não cấp cao, thì quốc gia cũng trả cho một tháng được ba mươi đồng tiền. Hàn Thanh Tùng một tháng được bảy mươi đồng là rất cao rồi, cao hơn nữa là chuyện không hề dễ dàng gì. Xem ra con đường kiếm tiền cần bản nhúng nước, việc cấp bách vẫn là đề cao tổ chất văn hóa của bản thân, tham gia kiếm công điểm rồi mới gì thì nói.

Như vậy khẩu phần lương thực của mình không cần xài nhiều, còn phải tìm cơ hội kiếm khẩu phần lương thực cho bọn nhỏ.

Cô cảm thấy vẫn phải có lộ trình đi tuyên truyền, xem xem có thể thuyết phục được Hàn Vĩnh Phương không, nếu được thì Đồng Hoà Hoa cũng sẽ chấp thuận thôi. Quá trưa tất cả các đội sản xuất đều tập trung ở sân phơi của đại đội để nhận lương thực chia từ cây ngô, xã viên có người mặt ú ụ mây chau, có người mặt mũi cười tươi sáng rỡ, có người lại hùng hăng hô hô ý kiến với người khác.

Trong thôn cũng có gần một phần năm số người công điểm không được dùng để mua lương thực, mà phải dùng tiền, thế nhưng bọn họ lại không có tiền, cho nên phải ghi sổ nợ. Nhưngg bọn họ chỉ muốn nhận theo nhân khẩu mà không lấy tiền mua. Thế là những xã viên làm việc không vui vẻ gì cho lắm, sức lao động nhiều thì nhận nhiều, sức lao động ít nhận ít, ước gì phần lương thực cũng giống nhận công điểm không cần căn cứ nhân khẩu. Cho nên cứ đến

thời điểm phân chia lương thực là không thể thiếu đủ các loại màu thuẫn. Những người không đủ công điểm, trong nhà có tiền cũng không muốn lấy ra chỉ muốn ghi sổ, cảm giác là số nợ năm rộng tháng dài rồi mình cũng không phải trả. Dù sao chỉ cần không trả thì thiếu bao nhiêu cũng được. Đến nhà Lâm Lam, dựa theo nhân khẩu và công điểm thì không đủ, nên cô liền bỏ tiền ra đóng. Cô không giống người khác ích kỷ muốn ăn quýt, mà sáng khoai nộp tiền. Có người âm dương quái khí trừu chọc cô: “Giả gì giờ? Khoe khoan có tiền hả?”

Lâm Lam không đủ công điểm nhưng lại sáng khoai nộp tiền, hành động này chọc ngoáy tới một số người, họ nghĩ rằng bản thân có thể ăn quýt nhưng có người nộp tiền rồi thì cán bộ sẽ động viên thúc giục bọn họ giao tiền. Quả như vậy!

“Triệu Quế Liên, mau đem phần tiền lương thực nộp bổ sung cho khoản công điểm còn thiếu nộp ra đây. Mấy năm trước đều không nộp, giờ không nộp đủ năm nay đừng hòng nhận lương thực” – đội trưởng đội ba nói to – “Cô xem, nhà Hàn Thanh Tùng thiếu công điểm có chút ít còn không ăn quýt tiền? Có giống mấy người không? Một khi thiếu là thiếu đến mấy năm lận?”

Triệu Quế Liên y vào quan hệ thân thích giữa mình với nhà đội phó dài hai, ngày thường ăn quýt không ít thứ, lúc này nghe đội trưởng nói vậy liền lập tức gào lên: “Nhà người ta có người làm quan, dĩ nhiên có tiền? Tôi làm sao so bì được với nhà người ta?” – nói rồi chị ta còn huých một vài thanh niên trí thức đứng cạnh – “Các cậu nói có đúng vậy không chứ?”

Lâm Lam xuy một tiếng. “Cô bản lĩnh chị cũng đi làm lĩnh chuyên nghề đi? Bản thân mình không có gắng, lại còn mắc bệnh đỏ mắt, không chết ghen mới lạ”. Lâm Lam đồn lương thực về một bên, đội lặt nữa tan trường sẽ nhờ bọn nhóc hỗ trợ mang về nhà.

Mọi người cười âm lên, không ít người cười chê Triệu Quế Liên: “Đàn ông không có đầu, hay là bồi dưỡng con trai đi”

Có người cười nhạo: “Mấy người cho rằng ai cũng có thể đi làm lính hả? Bộ đội cũng chọn người đó nhè”

Đồng Hoà Hoa cùng chồng nói: “Trước mọi người giúp Lâm Lam trước đi, sau đó đến lượt chúng ta”.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm lam bận rộn cảm ơn mọi người, khiến cho Đồng Hoà Hoa xua tay: “Cảm ơn cái gì, nếu chồng chị không có nhà thì Thanh Tùng cũng không bỏ mặc chị đâu”

Lâm Lam rất muốn nói chuyện với Đồng Hoà Hoa về việc tuyên truyền sức khỏe sinh sản ở phụ nữ, có nghĩ nếu mình có thể tham dự thì biết đâu lại được cộng thêm chút công điểm. Nhưng mà nói với Đồng Hoà Hoa chưa chắc đã xong, Lâm Lam suy nghĩ về việc gặp dịp phù hợp thì đề nghị với Hàn Vĩnh Phương. Lúc này đột nhiên có một người đi tới cười nói với Lâm Lam: “Chị đầu, cho mượn hai đồng tiền đi, hôm nào em trả lại chị”.

Lâm Lam quay đầu nhìn, hoá ra là Trần Thanh Trí. Kể từ khi biết tình nhân bí mật của Lưu Tú Vân là Trần Thanh Trí thì ấn tượng của cô với hắn ta vô cùng không tốt. Thăng cha cận bã này còn dám nhe răng cười với cô hả? Cười cái rảm này. Lâm Lam làm bộ không nghe thấy, tiếp tục nói chuyện với Đồng Hoà Hoa.

Nụ cười của Trần Thanh Trí có chút cứng ngắc: “O kìa chị đầu! Sao lại không để ý tới người ta thế? Hàn cục trưởng chuyển nghề về nhà rồi nên chị không coi ai vào mắt nữa hở?”.

Cha cha, lúc nào tôi quen thân với cậu như vậy hả? Lâm Lam lục lại trí nhớ một hồi, nhớ ra mình đối mặt với thằng cha này mấy lần, hơn nữa phần nửa thời gian là lúc mình đang khóc lóc om sòm bị người vây xem, thằng cha này còn đứng một bên chỉ trỏ chê cười.

À, không đúng, có mấy lần tiếp xúc, nhưng cũng không nhiều lắm. Ví dụ nếu trên đường đi làm có gặp phải, cậu ta sẽ dùng cái dáng vẻ này nhìn cô, kiểu như tướng mạo như vậy mà lại là người đàn bà chanh chua đánh đá, vẻ mặt rất đáng ghét. Đúng là người có lòng ác!

Trần Thanh Trí ở trong thôn rất được chị em phụ nữ hoan nghênh, vì hay cười đùa, miệng lại hay nói ngọt, hôm nay khen cái này mai khen cái khác, nhưng tốt nhất đừng đánh chủ ý lên đầu cô, nếu không cô cũng không thèm khách khí đâu. Lâm Lam nheo mắt một cái: “A, Trần Thanh Trí phải không?” – sau đó liền không thèm để ý cậu ta.

Trần Thanh Trí có chút xấu hổ cười nói: “Chị đầu, cho em mượn mấy đồng, hôm nào trong nhà gửi tiền tới em trả cho chị”.

Thanh niên trí thức ở thôn đều có nhà trong thành, lễ tết sẽ có đồ gửi qua bưu điện cùng gửi tiền. Đồng Hoà Hoa cảnh giác nhìn hắn: “Sao phải vay tiền? Mấy đồng đấy?” – cô hoài nghi thằng này vay tiền mang Tú Vân đi nạo thai đây mà.

Lúc trước Lâm Lam nói chuyện với cô đã nói ở bệnh viện thấy Tú Vân, cô cũng lập tức liên hệ với biểu hiện gần đây của Tú Vân rồi, sẽ tìm bọn nhóc hỏi một chút rồi liên kết sự việc, Đồng Hoà Hoa lập tức rút ra kết luận Lưu Tú Vân vướng trộm với Trần Thanh Trí khiến bản thân có thai. Đồng Hoà Hoa cũng hơi lớn tuổi, làm chủ nhiệm hội phụ nữ nên cũng có kinh nghiệm nhiều, sao mà lừa gạt được đôi mắt hoa nhân kim tinh của cô chứ. Lúc này thấy Trần Thanh Trí, đôi mắt của Đồng Hoà Hoa lập tức giống như đôi dao găm mà lườm. Trần Thanh Trí trong lòng chửi bậy, nhưng lại nghĩ làm sao bà già đó biết được, dù sao chuyện giữa hắn ta với Tú Vân cũng vô cùng kín kẽ, hơn nữa hẳn hiểu rõ tình tình Tú Vân, dù cho có chuyện gì xảy ra thì cô không đấy cũng sẽ không khai ra mình, chỉ biết im lặng gánh chịu. Cho nên chắc chắn Đồng Hoà Hoa không biết. Cho bản thân một liều an thần như vậy nên Trần Thanh Trí càng cười đến tít mắt: “Chủ nhiệm, không nhiều ạ. Chỉ cần mười đồng là được”.

Đồng Hoà Hoa kinh ngạc hô to: “Đi ăn cướp được mười đồng tiền chác? Ai lấy ra được mười đồng hả? Một đồng mà chị đây còn thiếu đồ ăn đấy”

“Nhìn chủ nhiệm kia, người ta không có, chị đầu đây có chứ sao?” – Trần Thanh Trí nghiêm mặt nhưng vẻ mặt lại thêm thường nhìn Lâm Lam, vẻ nhỉnh bơ – “Người khác không có, nhưng chị đầu nhất định có. Nhìn chị thần thái sáng láng thực sự là người gặp chuyện tốt tình thần thoải mái đây. Em vừa nhìn cũng có thể đường mất, tâm tình tốt hẳn”.

Lâm Lam không chút khách khí mà liếc nhìn người này, người ta nói không đánh người mặt cười, đó chỉ là kết quả thôi. Cô nói: “Không tốt tí nào, tôi không có mười đồng”

“Vậy thì hai mươi em không có chê đầu haha, chị đầu nếu cho em mượn năm mươi một trăm em cũng không kinh ngạc”

“Cậu còn tăng lên nữa hả?” – Lâm Lam cũng bị da mặt dày của thằng này dọa sợ ngu người.

Trần Thanh Trí im lặng không nói. Người đàn bà chanh chua đánh đá kia còn tướng là hiền lành rồi hả? Hoá ra là gái dối. Trần Thanh Trí lúc này mới nhận ra Lâm Lam không giống những người phụ nữ mà hắn ta hay bông đùa lường gạt, mà thực sự là không muốn phản ứng với hắn. Vì vậy mặt hắn ta xám ngoát, cúi đầu đi tìm người khác mượn tiền. Lâm Lam quay đầu nói nhỏ với Đồng Hoà Hoa: “Tại sao hắn lại đi mượn tiền?”

Đồng Hoà Hoa nói nhỏ với Lâm Lam: “Còn không phải vì chuyện kia sao”

Lâm Lam hiểu ý, cũng chưa nói gì, cô kiên trì suy nghĩ về việc tuyên truyền sinh lý sức khỏe sinh sản cho phụ nữ, nếu không sẽ còn có nhiều hơn một Lưu Tú Vân đơn thuần để gạt nữa đấy.

....

Lúc này ở phòng họp của cách uỷ hội cấp huyện, không khí đang rất nặng nề, một mảnh nãy đen bao phủ cả phòng họp. Hội nghị tổ chức từ sáng tới giờ đã tới, bữa trưa mọi người tùy tiện ăn cơm. Nhưng cho tới giờ vẫn chưa đưa ra kết luận cuối cùng.

Hàn Thanh Tùng ngồi yên vị trí, sắc mặt tối sầm không nói gì, chỉ nghe người khác đầu vô mồm. Phó cục Lý rất là kích động: “Đại đội trưởng của đại đội Hoàng Hà đúng là một tên khôn nạn, ba năm làm đại đội trưởng đã gây hoạ cho mười mấy người phụ nữ. Nhưng...tội anh ta không đáng chết” – ông ta đập tay xuống bàn – “Mọi người nghĩ xem, chúng ta cũng là cán bộ, không nên suy bụng ta ra bụng người...”

Hàn Thanh Tùng đột nhiên lên tiếng: “Suy bụng ta ra bụng người? Kể nào dám vợ người, hại con gái người, đều phải giết”.

Phòng họp đột nhiên im lặng, không khí rất là khẩn trương. Phó cục Lý không ngờ Hàn Thanh Tùng lại công khai phản bác mình, có chút ngờ ngác: “Cậu, cậu nói cái gì?”

Hàn Thanh Tùng thần nhiên nói: “Người là tôi bắt, chứng cứ là tôi thu thập. Tôi ủng hộ hình phạt tử hình”.

“Hoang đường” – phó cục Lý vỗ bàn – “Chủ nhiệm Tần, lao cục trưởng, các ngài nhìn cái người chuyển nghề này nói ra câu đó cũng coi được hả? Giết người đó mất thực sự không phải tôn chỉ của chúng ta. Mở miệng ra là nói giết người, lấy tư hình làm trò đùa. Nếu tư hình đại đội trưởng này sau này ai dám lên chức đại đội trưởng? Mấy năm trước còn tồn thời gian ổn định lại giờ chẳng lẽ muốn nội loạn nữa hay sao?”

Phó cục Lý nổi lên một chấp, bởi vì có chút kích động nên không thêm lựa lời nữa, nhưng cũng chính là nhân dịp này nói ra suy nghĩ bản thân. Ông ta không ủng hộ tư hình, ít nhất là không nên có án tử hình trong huyện của mình. Nếu ông làm vậy thì rất nhiều người sẽ muốn lấy lòng ông, ít nhất là cán bộ cấp dưới sẽ ủng hộ. Dù sao ai làm cán bộ cũng có mục tiêu, không phải vì dân phục vụ thì chính là thực hiện hoài bão lý tưởng bản thân, cũng muốn chăm chút chút ít tiền bạc quyền lực. Nhưng không ai muốn đi làm cán bộ để chịu chết cả. Chủ nhiệm Tần cùng lão cục trưởng vẫn không nói chuyện, phó cục Cao ngồi bên cạnh phó cục Lý cũng ngồi im, nhưng không phải do mệt mỏi trong cuộc họp, mà ông ta đang đánh giá Hàn Thanh Tùng.

La Hải Thành ngồi phía sau Hàn Thanh Tùng bị những lời lẽ của phó cục Lý làm cho tức muốn chết. Lĩnh chuyển nghề thì đã làm sao hả? Bọn họ thích giết người chác? Còn không phải do quân lệnh như nú? Hơn nữa những kẻ bọn họ giết là những kẻ nguy hại tới an ninh quốc gia, xâm hại tới lợi ích nhân dân, không phải người mình. Còn cái tên đại đội trưởng này đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình ảnh của đảng và niềm tin của nhân dân vào đảng, cũng như lợi ích của nhân dân, đây chính là kẻ địch, không phải người mình. Vì vậy La Hải Thành đứng lên: “Trong những người làm chúng, tôi muốn nhắc nhở phó cục Lý một chút, trong năm năm này, đã có ba mươi hai người phụ nữ bị hại, gồm có hai đứa bé mười hai tuổi, ba đứa bé mười ba tuổi”.

Lời La Hải Thành vừa nói ra, không khí đột nhiên trầm lắng, không ai nói chuyện gì. Đột nhiên có người cười một tiếng. Phó cục Lý cười gằn, ánh mắt sắc lờm Hàn Thanh Tùng: “Hàn phó cục, anh cười cái gì hả?”

Hàn Thanh Tùng nói: “Chúng tôi cũng chỉ là nông dân đi làm lính, chưa từng đi học không có văn hóa. Ở trong bộ đội chỉ nghe được trưởng quan nói một câu: thưởng phạt phân minh, giết một răn trăm”. Lời Hà Thanh Tùng chưa dứt, anh quảng cho phó cục Lý một ánh mắt bất mãn.

Về mặt lạnh lùng của Hàn Thanh Tùng lại càng thêm nghiêm nghị, đôi mắt đen nhánh như lưỡi kiếm sắc bén lạnh lẽo nhìn thẳng vào phó cục Lý, khiến cho ông ta run rẩy trong lòng, không không chế được mà rung mình một cái. Cán bộ đại đội lại dụng chức quyền khi dễ phụ nữ cùng những thanh niên trí thức vốn không phải là điều gì quá kín kẽ bí mật. Rất nhiều đại đội đã xảy ra tình huống như thế. Thậm chí không chỉ có ở đại đội, những thanh niên trí thức trong huyện thành còn kinh khủng hơn, nhưng dù sao cũng chưa có người nào bị tóm cả. Hai bên nam nữ chưa lập gia đình mà vụng trộm với nhau, khi sự việc bại lộ, tội lưu manh hay là người đàn bà dâm dăng đều bị đầu tù, nhưng mà những chuyện như thế sẽ bị êm nhẹ đi.

Một hồi lâu sau, lão cục trưởng cất giọng mới khàn khàn: “Xâm phạm lợi ích của nhân dân, không tha!” – coi như đây là sự biểu lộ lập trường của ông. Ông đưa mắt nhìn về phía chủ nhiệm Tần.

Chủ nhiệm Tần hít một hơi thực sâu rồi nói: “Các cán bộ đại đội có tố chất văn hoá không cao, năng lực làm việc thì đang trau dồi. Vừa hay chuyện này đem ra làm gương giáo dục những người khác. Giết một người đe trăm người, thông báo ra toàn bộ huyện, để lấy đó làm gương”.

Phó cục Lý và người run bần bật không còn sức lực, móng ngồi bệt trên ghế phát ra tiếng Z.CHÀ.z. La Hải Thành thở phào nhẹ nhõm, nhìn Hàn Thanh Tùng cười một cái. Sắc mặt Hàn Thanh Tùng vẫn lạnh lùng như vậy, không nhìn ra một điểm cao hứng nào: “Chủ nhiệm, việc tuyên truyền giáo dục đến các công xã đại đội có phải cũng nên triển khai không?”

Chủ nhiệm Tần nhìn về phía anh: “Đương nhiên, cán bộ trong huyện thành đang muốn xuống nông thôn để tuyên truyền, cũng muốn cứ năm đến bảy cán bộ nông thôn đi học hỏi kiến thức, cán bộ nông thôn cũng phải tiếp thu kiến thức văn hoá chứ sao? Nếu công xã tự tổ chức học tập, tốt thì có thể tham gia cuộc thi trong huyện, nhận khen ngợi. Hàn Thanh Tùng, cậu có đề nghị gì?”

Hàn Thanh Tùng nghĩ một chút: “Chủ nhiệm, việc bảo vệ cho phụ nữ...” – anh cân nhắc một chút từ ngữ, lại nghĩ đến những lời Lâm Lam nói – “chính là về tuyên truyền sức khỏe sinh sản, có thể đi tập huấn ở bệnh viện huyện, sau đó các công xã, đại đội tự tổ chức học tập và tuyên truyền”.

Lão cục trưởng vỗ cái bàn: “Tốt, cái ý này không tệ” – ông chỉ đạo tiếp – “Tăng cường tuyên truyền, giảm thiểu tội phạm, chúng ta cũng nhân hạ”

Chủ nhiệm Tần cũng đồng thuận: “Thừa dịp ảnh hưởng của cuộc họp lần này chưa giảm sút, chúng ta tiếp tục thông báo vấn đề này, nhằm răn đe quần chúng”.

Không ít cán bộ đại đội cũng biết chuyện này, không ngủ nổi, dù sao công bố ra tin tức hình đúng là dọa người ta một phen. Nửa đêm bắt người, khiến bọn họ một phen hết hồn vía. Ngày mai các công xã lập tức tổ chức họp, chính đến tinh thần. Lúc này phía hậu cần đã chuẩn bị xong cơm tối, thông báo mọi người cùng nhau đi ăn. Chủ nhiệm Tần và lão cục trưởng không có nhu cầu ăn tại nhà ăn, trời cũng đã tối rồi nên bọn họ trở về nhà. Phó cục Cao nói chuyện với Hàn Thanh Tùng: “Cùng nhau ăn một bữa cơm chứ?”

Hàn Thanh Tùng lắc đầu: “Thật sự xin lỗi, trời tối rồi nên tôi sẽ về nhà” – nói rồi Hàn Thanh Tùng quay đầu nói với La Hải Thành: “Mọi người cứ ăn đi, tôi mang đồ về nhà ăn”.

La Hải Thành còn suy nghĩ ở chỗ này ăn cũng không được mấy phút, nhưng mà Hàn Thanh Tùng đã tỏ dáng vẻ muốn vội vã về nhà bú sữa mẹ rồi, nên anh ta cũng không nói gì.

“Vậy chúng ta cũng về nhà ăn thôi” – bọn họ học tục cùng Hàn Thanh Tùng trở về. Phó cục Cao vỗ vỗ vai Hàn Thanh Tùng, tỏ vẻ thân mật: “Đã tận mắt gặp vị anh hùng của chúng ta, sau này mong muốn được giao lưu nhiều hơn nữa”. Hàn Thanh Tùng trả lời: “Anh hùng thì không dám nhận, tuy nhiên có thời gian tôi muốn được các vị chỉ dạy ít nhiều”.

Phó cục Lý đã gần tới mức đỏ con mắt, ông ta ngồi lì ở đó mà không ai thêm để ý tới. Đột nhiên ông ta vỗ bàn rầm một cái: “Tôi sẽ chỉ vì bản thân tôi thôi sao? Không phải tôi đang vì các người à?”

Phó cục Cao lập tức chế nhạo: “Phó cục Lý đừng nóng, không ai nói anh ích kỷ đâu, chúng ta đang bàn luận về việc xử lý cái tên đại đội trưởng chó má kia mà” – phó cục Cao còn lười nói tên vị đội trưởng nọ. Hàn Thanh Tùng cũng không dấy đưa nhiều, mang theo đám người La Hải Thành cười xe đạp về nhà, đến cửa thôn thì ai về nhà nấy. La Hải Thành cười cười: “Hàn cục, hôm nay quả thực thống khoái”.

Hàn Thanh Tùng thần nhiên nói: “Cảm được lương thì phải biết làm việc, đừng để hai năm nữa khiến người ta giải tán cục công an này thì krong cũng không có mà cảm”

La Hải Thành cười haha: “Các anh em đều nghe thấy chứ?”

Mấy người xung quanh cười nói: “Nghe rõ”

Bản thân cục công an của bọn họ hiện tại đang là một ngành dư thừa, vì trước kia công xã không cần cục công an, mà cục công an thành lập sau thời điểm cách uỷ hội đề nghị mới được thành lập; không biết trước lúc nào sẽ giải tán, nên mọi người không dám có gắng. Nhưng nghe Hàn Thanh Tùng nói vậy, mọi người ở đây nhiệt huyết mười phần. Hàn Thanh Tùng phát tay đạp xe về nhà.

Xa xa thấy nhà mình dưới ánh sáng hoàng hôn, trong lòng tự dưng thấy ấm áp vô cùng, bao nhiêu lo âu buồn rầu trước đây bị quét sạch, chân dài đạp một cái bánh xe lăn thật xa. Lúc này trời đã không còn sớm, bọn nhỏ đã học bài xong rồi đi ngủ, còn Lâm Lam đang gấp quần áo và sửa y phục chờ Hàn Thanh Tùng trở về. Quần áo của Đại Vượng và Tam Vượng rách rất nhanh, nên phải sửa cũng nhiều.

Hai ngày này Hàn Thanh Tùng bận rộn sửa y phục cùng với Lâm Lam. Lâm Lam nhìn lại sản phẩm của mình rồi lại nhìn sản phẩm của Hàn Thanh Tùng và, cô cảm thấy không tốt tí nào. Hàn Thanh Tùng còn an ủi Lâm Lam chút, may phần lớn đều là con trai nên mặc đồ hơi xấu cũng không vấn đề. Khi Lâm Lam đang miên man suy nghĩ thì nghe thấy tiếng động bên ngoài liền nhảy xuống đất chạy ra mở cửa.

Advertisement / Quảng cáo

“Trẻ như vậy nếu không còn xe thì anh ở nhà khách huyện là được rồi, đường xa trở về nguy hiểm”.

Hàn Thanh Tùng dù có bận rộn đi chăng nữa cũng đều về nhà ngủ, trừ phi phải đi xa khỏi huyện, nếu không chưa bao giờ ngủ ở ngoài. Hàn Thanh Tùng đưa hai hộp cơm cho Lâm Lam: “Tiền trợ cấp nghỉ ngơi là hai đồng” – mà về nhà chính là tiết kiệm được hai đồng. Lâm Lam cười lên, sờ hộp cơm nặng trĩu là biết chồng chưa ăn cơm rồi: “Vậy anh cũng phải ăn cơm đi chứ? Bụng đói rồi gió lạnh, anh không xốt nhưng em không xốt không được”.

Hàn Thanh Tùng rung động trong lòng, không nhịn được lại ôm lấy hông Lâm Lam mà hôn một cái hôn dài. Lâm Lam đắm ngực chồng: “Trời đã tối rồi, còn không mau vào nhà?”

Hàn Thanh Tùng nhất thời cười nhẹ, đẩy xe đạp về phòng phía nam

Vào phòng, Hàn Thanh Tùng coi quần áo đã ngâm sương lạnh bỏ ở chậu lớn, Lâm Lam đã đổ nước ấm để anh rửa mặt rửa tay. Hàn Thanh Tùng thuận tiện giặt luôn cả đôi tất. Lâm Lam đã châm lửa bếp hâm lại cơm. Hàn Thanh Tùng nói: “Anh ăn nguội cũng được” – Hàn Thanh Tùng cảm thấy mình nên ăn trong huyện cho bớt việc.

“Không được nhắc tới những lời kiểu như là ăn lạnh biết không? Toàn lời vô ích. Trẻ tuổi không cảm thấy gì nhưng già rồi anh ngã bệnh không phải vấn đề em chăm sóc à? Không nói lại mấy lời này nữa biết không?” – Lâm Lam đang nhóm lửa lớn một chút, lửa lớn con mau nóng. Lâm Lam cảm thấy đây chính là đang dụ dỗ chồng mình, dù là dụ dỗ cho anh vui về hay là thật lòng muốn thế cô cũng chẳng còn để ý nữa. Dù sao người ta đối tốt với cô, cô cũng đối tốt với người ta chứ sao. Hàn Thanh Tùng cảm thấy ấm áp từ sâu trong lòng, về mặt thì vẫn lạnh không thấy cảm xúc nhưng ánh mắt kia đã hàm ý rất nhiều thứ. Lâm Lam muốn cùng nói chuyện với Hàn Thanh Tùng về việc nhận khẩu phần lương thực ngày hôm nay, chia ra bao nhiêu công điểm nộp bao nhiêu tiền.

Hàn Thanh Tùng quay đầu lại: “Tiền đủ không?”

“Anh kiếm nhiều tiền lương như vậy, dĩ nhiên đủ. Nhà ta còn phải dựa vào tiền lương của anh mà chống đỡ đấy. Nhà người ta không có số tiền này, công điểm không đủ thì sống khó rồi đấy”

Triệu Quế Liên và những người ở đó sắc mặt khó coi, bọn họ còn định chiếm lợi ăn không đồng lương thực đó. Hàn Thanh Tùng nói: “Sau này anh sẽ về nhiều hơn để giúp em làm việc”.

Tiền mua lương thực này dành được càng tốt, mua món khác sẽ dư dả hơn, mà trong nhà có bốn năm đứa bé đang độ tuổi đi học, anh còn muốn mua cho vợ một đôi giày da nhưng không muốn tiết lộ, sợ vợ cảm râm không nên xài tiền bậy bạ.

Lâm Lam vốn tưởng trẻ như vậy trở lại đã đủ mệt, chỉ cần trò chuyện với nhau rồi ngủ, nào biết chuyện tình không thể miêu tả được còn tiếp diễn há? há? Aizzzz, cô thông cảm người ta cực khổ, áy vậ mà người ta còn đang “làm” không biết mệt kia kìa. Làm sao tự dưng lại sáng dạ như thế chứ? Làm có chuyện thành lo lắng sau này già, chồng có có bị tàn hư hay không?

Ngày thứ hai, Hàn Thanh Tùng vào huyện thành có việc, Lâm Lam thì bắt đầu đi phơi khoai lang sấy. Phơi khoai lang thì không mệt, nhưng Lâm Lam muốn rầu hết cả người. Dùng một tấm vải gói dài hơn một thước, một đầu đục thủng để gắn lưỡi dao dài, gác lên trên cái sọt, người làm sẽ giữ tấm vải gỗ đó, tay cầm khoai lang chà qua xát lại. Mọi người làm việc rất thuần thục nhưng làm nhiều sẽ hoa mắt, lưỡi dao kia sắc như vậy, nhờ quẹt vào tay thì tuyệt đối tốt với người ta chứ sao. Lâm Lam đúng là không bảo được món này. Cũng may Đại Vượng rất bản lĩnh, làm việc nhanh chóng động tác lưu loát, chà xát củ khoai lang còn thuần thục hơn một người phụ nữ. Chẳng qua thắng bẻ còn phải đi học, không thể làm việc cả ngày, nhưng mà chả biết sao thắng bẻ lại đủ đồ được Hàn Thanh Bình học sáng hai tiết, chiều hai tiết, những thời gian khác đều đặn đầu lù trẻ đi xát khoai lang. Có bọn nhóc hỗ trợ xát khoai, công việc nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Ăn cơm trưa xong, Lâm Lam dự kiến mang Tiểu Vượng đi làm việc tiếp thì Đồng Hoà Hoa ngăn lại. Đồng Hoà Hoa có vẻ mặt gấp gáp vô cùng: “Lâm Lam, tối giúp chị một chút”

“Chủ nhiệm, có chuyện gì mà chị vội vã thế?” – Lâm Lam buồn bực.

“Em cũng biết là chuyện kia còn gì? Là cái gì mà tuyên truyền về sinh phụ nữ gì đó đó? Mau giúp chị nghĩ một chút ý tưởng đi”

Lâm Lam để Tiểu Vượng chơi cùng chúng bạn trên đường, còn có bị kéo tới nhà Đồng Hoà Hoa. Phòng ốc nhà Đồng Hoà Hoa cũng không khác so với nhà cũ Hàn gia, vì có giường nam giường bắc lại còn có cột nhà to, ánh sáng không tốt, phòng không đủ cao. Hiện tại có đã ở nhà mình cao lớn rộng rãi quen thuộc, giờ vào căn phòng nhỏ thế này liền cảm thấy sợ hãi. Lâm Lam nhìn trên giường gạch đang bày một đồng giấy tờ bút sách còn có tranh tuyên truyền về hình một người phụ nữ với phần cánh đằng sau lưng là bầu trời xanh.

Đồng Hoà Hoa bày đồ trên giường gạch cho Lâm Lam nhìn, ngay sau đó lại gãi đầu ngưng nghĩ: “Ai dà, chị quên mất là em chưa từng đi học”

Lâm Lam cười nói: “Không ngại, con em đi học nên mỗi ngày em đều theo học bọn nhóc một ít, không tốn học phí mà lại học được nhiều, rất có lời”

Học từ Mạch Tuệ, lại còn mượn sách chuyên môn từ Hàn Thanh Bình, Lâm Lam giả đồ học ghép vào rồi tập đọc sách, thỉnh thoảng có lại lờ đờ theo Hàn Thanh Tùng học tập, thường xuyên như vậy cô tiến bộ hơn bọn nhỏ không phải ít. Bọn nhỏ luôn cảm thấy rất thần kỳ, Hàn Thanh Tùng lại lờ mờ cảm thấy có cái gì không đúng nhưng không nói gì, dù sao Lâm Lam đọc viết cũng tương đối khá, không viết ra cái gì linh tinh nên việc bại lộ không bị “dễ dàng” như vậy. Chẳng qua Hàn Thanh Tùng là người bên gối thì sẽ tinh ý hơn, nhưng quả nữa là bị Lâm Lam hư hư thực thực làm cho bỏ qua. Đối với Đồng Hoà Hoa, Lâm Lam nói là cùng bọn nhỏ và Hàn Thanh Tùng học chung, với Hàn Thanh Tùng thì cô nói là cùng bọn nhỏ với Đồng Hoà Hoa và một số thầy giáo học kẻ. Dù sao cũng không có người ngày ngày theo dõi, nên cô nói tròn là tròn mà méo là méo. Đồng Hoà Hoa cảm khái nói: “Thế thì thuận tiện quá rồi. Lâm Lam à, trong huyện vừa báo xuống đề cho các công xã, các đại đội tổ chức học tập tuyên truyền giáo dục kiến thức về mối quan hệ nam nữ” – sinh lý hay vệ sinh cái kia quá mới mẻ, Đồng Hoà Hoa nhất thời không nói ra.

Khả năng của Đồng Hoà Hoa có hạn, chỉ là người biết chữ có chút kiến thức, mặc dù đi làm công tác xã hội thời, nói chuyện tâm tình với người quen biết thì được, chuyên nghiệp hơn thì cô chưa biết làm, thế nên Đồng Hoa Hoa luống cuống. Nhớ tới điều Lâm Lam đã nói trước đó, cô nghĩ rằng cần phải để Lâm Lam hỗ trợ mình.

Lâm Lam vui mừng hỏi: “Thật ư?”

Ai dà, đúng lúc buồn ngủ thì có người đưa gối này, Lâm Lam đang rầu rĩ chuyện nhà không đủ công điểm đổi lương thực thì có chuyện tốt đưa tới cửa. Cô nói: “Đây là chuyện tốt mà, chờ phơi khô khoai lang, đàn ông trong công xã cây ruộng trồng lại mạch thì là lúc mấy phụ nữ chúng ta không có việc nặng nào nữa, có thể tổ chức tuyên truyền học tập”

Cô cho Đồng Hoà Hoa một hai ba bốn năm cái gạch đầu dòng, làm gì trước, làm gì sau, đầu tiên tuyên truyền nội bộ cho những người phụ nữ, sau mới tuyên truyền rộng rãi cho các thiếu nữ trẻ thanh niên. Đồng thời còn cần luyện tập tiết mục, thời điểm nông nhàn có thể tuyên truyền ở đại đội, cũng có thể đi tới thôn khác mà tuyên truyền.

“Tốt nhất là cần cộng thêm vào đó biểu diễn tiết mục, ca hát, diễn nhạc kịch, nhảy múa, múa đồng ca đều được á. Không phải chúng ta có những thanh niên trí thức hay sao? Bọn họ có hội ca hát, còn thầy giáo Hoắc có nhạc cụ, đến lúc đó có thể tổ chức chiêu vũ, hô hát các bài hát trẻ em. Múa đồng lĩnh ít công việc, dễ có chuyện, xã viên ít ra cửa thì có thể tổ chức tuyên truyền cho họ nghe, bọn họ cầu mà không được ý”

Lâm Lam nói năng đạo lý rõ ràng, khiến cho Đồng Hoà Hoa nghe được giống như lạc vào sương mờ lại tìm ra lối thoát. Đồng Hoà Hoa chạy lại ôm chăm lấy tay Lâm Lam, hưng phấn nói: “Lâm Lam này, em nói thế thực sự là hay quá đi, nhưng so với em trước đây thì giống như hai người khác biệt ấy”.

Lâm Lam cười mỉm rồi nói: “Những chuyện này cứ từ từ, mọi việc chuẩn bị tốt rồi tuyên truyền, mọi chuyện rồi sẽ thông suốt cả”

Đồng Hoà Hoa càng nghe càng thấy có ý tứ, bản thân cô đang nghĩ chưa ra, mà những lời Lâm Lam nói có nghe rồi rút ra khá nhiều thứ. Hai người thương lượng một lúc thì Lâm Lam hỏi: “Chú nhiệm, chúng ta làm cái này có được công điểm không? Có cho tiền không?”.

Lâm Lam chính vì cái này mà tới nhé, nên không thể quên việc chính được. Đồng Hoà Hoa cười ha ha: “Có chứ, người khác chưa chắc đã cho nhưng mà em thì chắc chắn có phần. Chị đây đang thắc thì có em tới gợi ý, nên cho. Nếu như mà ra khỏi thôn đi tuyên truyền thôn khác khẳng định là thêm tiền”

Lâm Lam cao hứng: “Chúng ta cần lương thực là được, tiền không có cũng không sao”.

Nếu có lương thực, gia đình cô sẽ không phải lo đói nữa, bọn nhỏ sẽ tiếp tục an tâm đi học.

Nếu không thì Nhị Vượng đã lo lắng lắm rồi, cả ngày chỉ lo cả nhà chịu đói, lúc nào cũng nghĩ hay là để anh cả với lão tam đi học thôi, còn mình thì bỏ học cho xong. Thằng bé thật già dặn.

Đồng Hoà Hoa nghĩ thông suốt rồi liền lôi kéo Lâm Lam đi tìm Hàn Vĩnh Phương: “Bí thư chi bộ, nhiệm vụ của cấp trên về việc tuyên truyền giáo dục thì một người làm không hết đâu á. Anh để cho Lâm Lam giúp em đi”

Buổi sáng Hàn Vĩnh Phương đã đi dự cuộc họp khẩn cấp tạm thời của công xã rồi, đi nhiên biết chuyện tuyên truyền này là chuyện gì. Cố chú nhiệm đã nói tới mức nước bọt bắn văng toé loé, yêu cầu toàn bộ cán bộ công xã triển khai mở rộng việc phê bình tự phê bình, triển khai việc nói đi đôi với làm, chăm chỉ học tập, đồng thời cũng yêu cầu toàn bộ xã viên của công xã tiến hành tuyên truyền hoạt động phòng lưu manh kẻ xấu. Cá nhân Hàn Vĩnh Phương cảm thấy việc tuyên truyền này rất cần thiết vì trong lúc ở chung giữa thanh niên trí thức với nhau, hay thanh niên trí thức với xã viên hoặc xã viên với xã viên thì cũng có tiềm ẩn những kẻ đả bôn lưu manh, dù sao người trẻ tuổi khi huyết दौर dao hay là những người nam nữ có đơn dễ dàng phát sinh chuyện.

Đại đội trưởng của đại đội Hoàng Hà mấy ngày hôm trước đã bị công an bắt, nguyên nhân vì tra ra được mấy năm nay hắn ta lợi dụng chức quyền dụ dỗ đe dọa mười mấy nữ thanh niên trí thức cùng nữ xã viên làm trò xằng bậy với họ. Vụ này rùm beng lớn làm ảnh hưởng nhiều tới tinh thần mọi người. Hàn Thanh Tùng tự mình dẫn người đi trước, sau đây chuyển trực tiếp đến cách ủy hội cấp huyện, đề bản đồ cần nhắc thương thảo về mức hình phạt công việc.

Nửa đêm hôm qua, khi nhận lại được văn kiện đã thấy dòng phê đỏ chói: **Từ hình.**

Điều này giống như một quả đạn pháo, thoáng cái nổ banh tâm trí của những cán bộ cơ sở trong màn đêm. Sáng sớm mọi người đã tập trung họp.

“Nội bộ kiên quyết phối hợp”

Đồng Hoà Hoa nói thêm vài câu để Lâm Lam ghi chép bổ sung. Lâm Lam ghi xuống, cũng không đoạt danh tiếng của Đồng Hoà Hoa, dù sao cô chỉ muốn kiếm công điểm và tiền công, không muốn làm cán bộ phụ nữ. Cả ngày chỉ có đi hoà giải nhà Đông tới nhà Tây với những mâu thuẫn nhỏ nhặt, có không chịu được đâu. Hàn Vĩnh Vương nghe vậy liền liên tiếp gật đầu. Đồng Hoà Hoa hỏi thêm chuyện công điểm cùng một vài chuyện khác, cô cũng suy nghĩ ý tứ của Lâm Lam, biết rằng Lâm Lam chỉ mong muốn công điểm và tiền, không có hứng thú làm cán bộ, vừa hợp. Hàn Vĩnh Phương liền nói: “Như này đi, hai người các cô muốn tính công điểm thế nào thì tùy, còn việc đi tuyên truyền phải vô cùng tận lực. Ít nhất năm đến sáu ngày phải có một buổi tuyên truyền. Chờ sau này chuyển nghiệp hơn, còn có thể ra ngoài đại đội thực hiện tuyên truyền, đến lúc đó có thể đàm phán họ đưa tiền hay là lương thực nữa”.

Lâm Lam cao hứng hỏi thêm: “Bí thư chi bộ, thời điểm tuyên truyền chúng ta có thể tổ chức biểu diễn nữa, nếu mời các vị giáo viên hoặc thanh niên trí thức thì tính thù lao thế nào?”

Hàn Vĩnh Phương cũng có chút kinh nghiệm, lễ mừng năm mới cũng tổ chức hát đồng ca, đi cả kheo diễn tiết mục, liền gật đầu: “Người lớn một ngày mười công điểm, trẻ em được sáu công điểm. Nếu biểu diễn ở ngoài thôn thì lương thực với tiền cái này mọi người tự chia, tôi không can thiệp. Quy định này linh hoạt chứ, xem hiệu quả thế nào sau này sẽ tính toán công điểm nhiều hơn”.

Lâm Lam hưng phấn muốn sùi bọt mồm, công điểm, lương thực, tiền đang lũ lượt kéo về a! Cô cũng không còn lo lắng người khác không phục nữa, dù sao trong thôn cũng có người đã từng đi học hai năm, biết mấy chữ, lại nghe nói có công điểm thì ai cũng muốn tranh giành cho xem. Hàn Vĩnh Phương lại bồi thêm một câu: “Không sợ, nhiều năm như vậy ai cũng có chút suy nghĩ quá đà, ai khỏi xuống suy nghĩ linh tinh thì cứ mắng thẳng mặt”.

Lâm Lam gờ ngón cái, bí thư chi bộ thực khí phách!

Đồng Hoà Hoa nói thêm một câu làm Lâm Lam cảm thấy yên tâm hơn: “Chuyện này chị đi đề nghị đầu tiên, dĩ nhiên chị cần phải tham gia, bọn họ chỉ đứng quan sát bên ngoài, còn chưa hiểu sâu cần thế thì nói năng được gì? Nói được chớ nghe chắc?”.

Nói rồi Đồng Hoà Hoa nhờ Hàn Vĩnh Phương báo cho mỗi đội trưởng đội sản xuất, để họ trao đổi trước với các xã viên vào giờ tan làm, đến lúc đó mọi người cùng tích cực phối hợp với nhau sẽ nhanh chóng hơn. Hàn Vĩnh Phương đồng ý.

Sau khi tạm biệt Hàn Vĩnh Phương, Lâm Lam lại muốn đi tìm Hàn Thanh Bình hoặc Thầy giáo Hoắc nói chuyện một chút thì bị Đồng Hoà Hoa kéo lại: “Đi, chúng ta đi làm công việc quan trọng nhất nào”.

Lâm Lam hiểu ngay Đồng Hoà Hoa muốn nói đến chuyện Trần Thanh Trí và Lưu Tú Văn. Lâm Lam không muốn đi, đây không phải là chuyện gì tốt. Vừa nói chuyện này ra thì người ngoài gièm pha, trong cuộc lại thẹn quá thành hận hoặc mất mặt quá đi tìm chết thì sao? Máu chốt hơn là, Lâm Lam có không phải là cán bộ. Đồng Hoà Hoa không để ý đến nhiều bản khoăn của Lâm Lam, có lôi kéo Lâm Lam đi viết thông báo lớn, nội dung là về việc tuyên truyền sức khoẻ sinh sản vì thanh niên trong đại đội, người phụ trách là Đồng Hoà Hoa và Lâm Lam

“Trước tiên phải làm thông báo đánh động cho họ biết, chúng ta có nhiệm vụ như vậy” – dân thông báo xong, còn chưa tới giờ tan tầm. Đồng Hoà Hoa dẫn Lâm Lam đi tìm Lưu Tú Văn. Mấy ngày qua có bé xin phép nghỉ ở nhà nấu cơm, cửa lớn không ra cửa nhỏ không mở. Mẹ Tú Văn đang ở nhà khuyên bảo con gái, nghe thấy giọng Đồng Hoà Hoa liền quệt miệng bước ra mở cổng. Nhìn thấy Lâm Lam, mẹ Tú Văn hơi ngạc nhiên. Đồng Hoà Hoa nói trước: “Chị đầu, chị đứng nghỉ ngơi. Em gái Lâm Lam không phải người nhiều chuyện đâu. Cô ấy đã sớm biết chuyện nhưng không nói gì cả”

Mẹ Tú Văn thờ phào nhẹ nhõm, liếc ra bên ngoài rồi đem cửa đóng chặt, sau đó khuôn mặt u buồn vô cùng: “Chú nhiệm, em có thể suy nghĩ biện pháp thuyết phục con bé này được không?”

Đồng Hoà Hoa nghe vậy liền hỏi tính toán hiện tại là như thế nào.

Mẹ Tú Văn nhỏ giọng nói: “Nguyên văn là con bé muốn lên chị đi bệnh viện phá thai, nhưng mà con bé rút cuộc mềm lòng không nỡ. Em nói xem cái đứa bé ngốc này có phải muốn lấy mạng chị không?” – vừa nói mẹ Tú Văn vừa lau nước mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Đồng Hoà Hoa vỗ tay bà an ủi: “Nói chuyện chính trước đi”

Mẹ Tú Vân nức nở một chút: “Hiện tại muốn đánh nó cũng không được nữa. Con bé đi bệnh viện huyện.” – vừa nói vừa liếc nhìn Lâm Lam: “Bác sĩ kiểm tra nói thân thể con bé không được tốt, nếu phá thai sẽ xuất huyết rất nhiều, nhẹ thì hư hại thể cốt, sẽ không thể mang thai được. Nặng thì...nặng thì chính là một xác hai mạng. Em nói, em nói đi, đây là muốn cái mạng già của chị đúng không?”

Đồng Hoà Hoa nói: “Có biết người dân ông gây chuyện là ai không?”

Mẹ Tú Vân than thở: “Đưa con gái ngu dại của chị, đánh chết nó cũng không nói là ai, làm cho chị tức giận vô cùng muốn mặc kệ nó. Nhưng lại lo cha nó biết lại đánh chết nó. Có nói xem... haizzz”

Tình hình Lưu Quý Phát như vậy, biết con gái làm chuyện ngu dại thì đảm bảo sẽ đánh con gái một trận rồi mới nói chuyện khác. Mẹ Tú Vân vào sự chồng biết, vừa giận con gái làm ra chuyện này còn bao che cho thẳng dân ông kia, thực là muốn tức nổ dom đóm mắt. Lâm Lam không nghĩ tới việc mẹ Tú Vân chưa tra ra được là ai, liền nhỏ giọng nói: “Người đó thì dễ tìm, chỉ cần khoanh vùng mấy người thanh niên tuổi tác xấp xỉ Tú Vân thôi. Máu chốt là tìm được thì làm sao đây? Là tóm hần lại hay là...”.

“Ấy! Không thể tóm...” – mẹ Tú Vân gắt nảy mình – “Vợ chủ nhiệm Thanh Tùng, nếu hai em tìm ra được người nào, có thể để cho cậu ta cưới Tú Vân không? Như vậy là xong xuôi không có vấn đề gì?”

Bắt được người là tương đương phanh phui mọi chuyện mà, không thể bắt nha. Mẹ Tú Vân gấp tới độ xam cá mặt, cả người xuội lợ, nói gì cũng không rõ ràng. Lâm Lam cảm thấy Trần Thanh Trí chắc chắn không muốn kết hôn cùng Lưu Tú Vân. Kết hôn đồng nghĩa với việc Trần Thanh Trí sẽ phải ở lại nông thôn không thể quay trở lại huyện thành. Đội ngũ thanh niên trí thức mặc dù không biết mình có thể quay về hay không, quay về lúc nào, nhưng luôn dựa vào quan hệ hoặc là bị ốm nặng hoặc là có người trong nhà về hưu để trở về.

Thực ra mặc dù không có chính sách cho một nhóm lớn các thanh niên trí thức trở về huyện thành, nhưng tựu chung cũng là có biện pháp trở về. Vì vậy những người đồng ý kết hôn cùng xã viên, căn bản là thân phận không tốt hoặc gia đình ly tán, đối này không còn cơ hội trở về nữa, đó là những người cam chịu số phận. Những thanh niên trí thức đều lên lút lưu ý lấy, người nào có ý muốn trở về đều không có ý nghĩ kết hôn cùng một xã viên. Bố mẹ của thanh niên trí thức họ Trần kia là một cặp vợ chồng công nhân viên, trong nhà còn một em trai em gái, vì vậy nếu như bố mẹ cậu ta có một người về hưu thì cậu ta sẽ được trở về để thế chỗ vị trí hưu đó. Cho nên cậu ta kiên quyết không chịu kết hôn với Lưu Tú Vân. Lâm Lam cũng biết nội dung kịch bản, mặc dù có không ít thanh niên trí thức không chịu nổi cô đơn đã kết hôn với xã viên, sau đó được trở về thành thị liền không thừa nhận mối hôn nhân này, không chấp nhận người vợ cùng đưa con tới từ nông thôn thân phận thấp kém lại ngu dốt, nên bọn họ vứt bỏ vợ con ở lại, một lần nữa cưới vợ ở thành thị lập nghiệp ở thành thị. “Nghịch trái” là bộ phim nói về vấn đề này. Đồng Hoà Hoa nói chuyện: “Chị đầu đừng vội, nếu không chúng ta nói chuyện trước với Lưu Tú Vân đã”.

Mẹ Tú Vân thực sự cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể nhờ cậy hai người các cô. Dù sao bà cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, yêu thương con cái nhưng kiến thức hạn hẹp không biết điều gì mới thích hợp, còn phải giữ thể diện cho người chồng nông này trong nhà nên mấy ngày nay đau khổ buồn bực muốn chết. Quả không ngoài dự liệu của Lâm Lam, Lưu Tú Vân không những hiền lành ít nói, mà còn hơn vậy, cô bé quá đơn giản ngây thơ, nếu không muốn nói là có chút ngu ngốc. Thế mà lại cần rằng không chịu khai ra đó là người nào. Đồng Hoà Hoa trực tiếp nói tên Trần Thanh Trí, cô bé liền sưng sốt một chút rồi lập tức lắc đầu, cúi đầu xoắn góc áo nói là không phải. Lâm Lam vội khuyên nhủ: “Tú Vân, vốn là cháu có thể phá thai, nhưng bây giờ sức khỏe và tình trạng bản thân không cho phép vậy chỉ có thể kết hôn thôi. Nếu không kết hôn thì cháu định làm gì? Bụng lớn rồi cả đại đội sẽ tiến hành phê bình kiểm điểm cháu. Cháu đẻ cả nhà có cha mẹ đi đâu cũng bị người chỉ trỏ ư?”.

Tình yêu vạn tuế, tự do vạn tuế cũng phải tùy hoàn cảnh mới được, ở nơi này vẫn còn nhiều tập tục truyền thống, cho nên sẽ không có chuyện yêu đương tự do đâu. Huống gì Trần Thanh Trí không yêu cô bé, chẳng qua không chịu nổi cô đơn liền tìm một cô nhóc ngây thơ để gạt để phát tiết một chút mà thôi.

“Nhưng mà, nhưng mà cháu không thể, không thể phá huỷ ảnh ấy. Ảnh ấy đang có tiền đồ tốt mà...” – Lưu Tú Vân vừa khóc nức nở vừa nói, nói không ra hơi, cúi đầu chảy nước mắt – “Ảnh ấy còn nói, sau này trở về huyện thành ổn định rồi sẽ đón chúng ta lên đó”.

Đồng Hoà Hoa không nhịn được quát lên: “Trở về thành? Về cái gì mà về? Không có dấu đồng ý từ đại đội, nó về làm sao được? Nó có tiền đồ tốt? Cháu có chắc không? Nhà họ Lưu xui xẻo là đáng đời à? Cha cháu, mẹ cháu, anh trai chị đầu cháu quả thực xui xẻo là đáng đời, thể diện mặt mũi trôi theo cháu hết rồi”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Tú Vân nhất thời trắng bệch như một tờ giấy, cảm nín không nói được chữ nào. Lâm Lam không đành lòng nói nặng lời, dù sao ngây thơ thiện lương lại mềm yếu vốn là ưu điểm của cô bé, giờ lại trở thành vũ khí làm cô bé bị hại. Chuyện này thời đã đủ tàn nhẫn lắm rồi. Cô đối với phụ nữ luôn mềm lòng thứ tha. Cuối cùng, Đồng Hoà Hoa lôi kéo Lâm Lam: “Chuyện này không còn là chuyện riêng của Tú Vân nữa, là chuyện của cả thôn chúng ta. Nếu chuyện này đồn ra ngoài, cả thôn Sơn Nhai đều không ngóc đầu lên được, sau này cưới vợ gả chồng cũng sẽ bị người đời đàm tiếu”. Cán bộ thôn đi tới công xã cũng sẽ bị đồng nghiệp khác chế cười chế nhạo, nghĩ thôi cũng đã đủ mất mặt rồi. Vì thế Lâm Lam quyết định: “Chúng ta đi tìm Trần Thanh Trí”.

Sau giờ tan tằm các cô tìm được Trần Thanh Trí, để em xuôi giải quyết chuyện này. Lúc đầu Trần Thanh Trí còn cọt nhá trêu chọc mấy câu, chẳng qua nhìn mặt hai người lạnh như băng cũng đã bót nổi linh tinh lại. Đồng Hoà Hoa lên tiếng: “Trần Thanh Trí, chuyện cậu với Tú Vân yêu đương với nhau...”

Trần Thanh Trí lập tức tròn mắt đối sắc mặt: “Chú nhiệm, chị đừng ngâm máu phun người nhé. Tôi là một thanh niên trí thức giữ mình trong sạch. Xã viên của chị lớn bụng chị lại đồ cho tôi? Chuyện hoang đường gì thế? Gì mà tôi không biết liên si cơ? Chị đừng có nói cái thai là của tôi, chị để Lưu Tú Vân lại đây bà mặt một lời xem cô ta có dám nói cái thai đó là của tôi không? Người trong cuộc không dám nói đây là của tôi thì sao chị lại dám nói vậy?”.

Ôi, cái thằng! Nhìn mặt mũi thái độ của hần Lâm Lam thực sự muốn đi công xã báo án để bắt thằng nhóc này đi điều ngoài phố cho người ta ném trứng thối. Cô liền tiếng: “Chúng tôi còn chưa nói gì mà cậu đã biết cô ấy có thai? Cậu cũng biết luôn chúng tôi định đồ vậy cho cậu? Giỏi đấy” – Lâm Lam hừ lạnh.

Trần Thanh Trí gờ tay thề: “Tôi xin thề, giữa tôi với Lưu Tú Vân hoàn toàn trong sạch, chỉ có thể nói là anh em quan hệ tốt chút xíu, chứ không hề nói lời yêu thương, càng không làm có ấy bụng lớn. Ai biết được do cô ấy cùng với ai không kiểm chế được mà thành như vậy? Các người đừng quấy rầy tôi, tôi đi đây”.

Đã từng thấy kẻ vô si, nhưng chưa bao giờ thấy kẻ nào vô si như thằng nhãi này. Lâm Lam bộc phát bản tính của một người phụ nữ danh giá, tiến tới tát cho hần nhiều phát liên tiếp, đánh cho hần ta đứng ngu người tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Dân Bà Danh Giá* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bắt gian

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Tuyền

“Có.....có.....đồ đàn bà danh giá, đồ đàn bà hung hãn, làm sao lại dám đánh người như vậy há?” – Khi Trần Thanh Trí kịp phản ứng lập tức nghĩ đến việc đánh lại.

Đồng Hoà Hoa nất tốt nhìn thấy liền nhanh tay phản ứng trước, đứng bên cạnh liền đập cho một phát, thấp giọng hô: “Tốt nhất là đừng có động chân tay, mọi người vây tới đây này sẽ thấy hậu quả là gì”

Trần Thanh Trí ngậm miệng, mặt xanh mét, không dám nói gì. Lâm Lam lạnh lùng nói: “Mày cho rằng mày giấu giếm thì không ai biết? Tú Vân giữ bí mật chẳng lẽ người khác không biết á? Mày lên gặp mặt con bé bao lần, bọn nhỏ đều gặp bấy nhiêu lần, có muốn tao tìm bọn nhỏ đến đối chất với mày không?”

“Lời của bọn trẻ ranh mà chị cũng tin cho được? Ai biết được bọn chúng có nói láo để được xem âm i hay không há?” – Trần Thanh Trí tỏ ra oan ức vô cùng, định trốn nhưng bị một người phụ nữ vạm vỡ ngăn ở góc tường liền không đi được. Đếm máu chốt là về mặt của Lâm Lam thể hiện rõ, này dám chạy bà đây sẽ bảo chồng bà tháo rụng tay mày.

Đồng Hoà Hoa kích động: “Là mày phải chịu trách nhiệm, bảo mày phải kết hôn thì phải kết hôn, không kết sẽ đem mày đi đầu tó, cả đời mày sẽ không về thành được. Đờng bao giờ nghĩ trốn khỏi thôn Sơn Nhai được nhé. Đờng coi thường chị đây chỉ làm chủ nhiệm hội phụ nữ thì không phải là cán bộ. Chị đây nói cho mày biết....”

Trần Thanh Trí sắc mặt đen xì, thân thể lung lay. Lúc này hần ta mới cảm thấy chuyện nghiêm trọng vô cùng. Lâm Lam ủng hộ quyết định như thế, những cô bé ở nông thôn này thực sự vô cùng đơn thuần ngây thơ, không trải đời lại không biết lòng người xấu xa, thanh niên trí thức đứng cửa hát vài bài hát, nói vài lời hay, trêu ghẹo một chút là các cô bé sẽ bị sa lầy. Vừa mới bắt đầu thì thể non hèn biển, nói không phải em thì không thể ọ chại, chờ tới khi ăn tới miếng thì căn bản coi như công cụ giải khuây cùng XXOO, chứ không đời nào chịu trách nhiệm. Nhưng các cô bé này quá đơn giản, lại bị đàn ông dụ dỗ vì danh tiếng cùng tiền đồ và tính mạng bọn họ suy nghĩ, sợ bọn họ bị đánh chết, thể là quá đáng trong bụng lẫn trong lòng đều tự dẫn mình nuốt xuống. Cuối cùng chịu hậu quả nghiêm trọng, chính là phía đảng gái, đến chết không khai đảng trai ra, thể là không bị động thì chủ động nhảy sông treo cổ, thể tham qua đời. Nếu chuyện này không giải quyết thích đáng, kết quả là người nhà họ Lưu mất mặt, bị làng xóm chỉ trỏ, cuối cùng Lưu Tú Vân không chịu được nhàn ngon toái ngữ của mấy người rảnh rồi cùng với sự coi thường của người trong nhà, nhảy sông tự vẫn. Dù cho Lưu Tú Vân đơn thuần không biết gì nhưng con bé đã đi sai đường. Lâm Lam không muốn lại dẫn tới kết quả như vậy, cô nhớ tới cô bé áp tót bụng năm xưa, liền cảm thấy thẳng cha Trần Thanh Trí này vô cùng đáng hận.

Không dám chịu trách nhiệm thì đừng có đi trêu chọc con nhà người ta. Dù đưa xanh hái không ngọt nhưng dưa này không hái thì sẽ chết người, lại còn làm thối hoảng danh tiếng của một thôn, cho nên không thể không hái. Dù sao quả dưa này chính là thẳng cận bà Trần Thanh Trí gieo ra. Vì sợ bị người ngoài nghi ngờ, các cô cũng không nói nhiều lời, cảnh cáo Trần Thanh Trí ngồi im đừng có manh động. Trần Thanh Trí thấy vậy liền xoay người chạy mất.

Lâm Lam và Đồng Hoà Hoa thương lượng xem có cần đề Hân Vĩnh Phương hỗ trợ hay không, nhưng Đồng Hoà Hoa lại thấy lắm người thì lắm mồm, lúc đó mà có nhiều người biết quá thì đảm phiền.

“Em không biết đâu, đại đội chúng ta có ít người nên rất khó khăn trong việc chuẩn bị. Nhất là cái mối quan hệ ồn ào giữa Hân Vĩnh Đường và nhà họ Lưu nữa ấy” – Đồng Hoà Hoa nói về ân oán giữa hai gia đình.

Mấy năm thiên tai vừa rồi, hai người chưa lên làm cán bộ. Hân Vĩnh Đường dẫn vợ con đi trộm ngô và khoai lang, kết quả Lưu Quý Phát thấy được. Lưu Quý Phát đề cho Hân Vĩnh Đường đi đại đội tự thú nếu không sẽ tố giác.

Hàn Vinh Đường sống chết không tự thú, cũng không chịu đem lương thực để xuống. Hai người đánh nhau, Hàn Vinh Đường mang theo vợ con người đồng thể mạnh liền đánh hội đồng Lưu Quý Phát. Lưu Quý Phát tổ giác hán ta, sau đó Hàn Vinh Đường bị cả thôn phê bình. Từ đó hai nhà kết thù như núi.

Ở nông thôn chính là như vậy, có khi ân oán lớn hơn cũng có thể trôi qua, giống như một tên bay đi khó giữ mà có đôi khi có một số người chỉ vì một chút việc còn con lại nhớ cả đời, cả đời không nói gì với nhau, thù hận nhau. Lưu Quý Phát không muốn giăng cò ân oán này, nhưng Hàn Vinh Đường không chịu bỏ qua, lúc nào cũng nói Lưu Quý Phát tâm tư độc ác muốn cả nhà họ chết đói mà tranh công. Sau nữa khi Lưu Quý Phát làm chủ nhiệm Trì Đàm lại càng bị nhà Hàn Vinh Đường cho rằng dựa vào tranh công mà ngồi lên chức. Cộng thêm sau này dù vô tình hay cố ý phát sinh nhiều va chạm, dĩ nhiên hai nhà lại càng thù nhau. May mà ở xa nhau lại không chung đội sản xuất, không nói lời nào là xong rồi. Nhưng lần này Lưu Tử Văn xảy ra chuyện, Hàn Vinh Đường nếu là biết thì đời nào bỏ qua. Lâm Lam cảm thấy sự thế ngày càng nghiêm trọng: “Không được, chờ chồng em trở về liền nhờ anh ấy giúp chúng ta. Tạo áp lực với thẳng cha Trần Thanh Trì định ra hôn sự này thôi”

Gã rồi lại hôn so sánh với chưa lập gia đình mà lộn bụng thì có lợi cho nhà họ Lưu hơn. Mặc dù ly hôn, quá phụ, hay chưa kết hôn mà có con ở thời kỳ này đều bị khinh bỉ. Nhưng chưa kết hôn mà có con sẽ bị cho rằng không biết kiềm chế, tác phong có vấn đề, bị đánh lên cái mác người đàn bà dâm dăng thậm chí bị quy kết tội lăng loàn.

Hai người chia tay nhau về nhà nấu cơm. Khi Lâm Lam về tới nhà đã thấy Nhị Vượng cùng Mạch Tuệ nấu cơm xong xuôi rồi Đại Vượng đang quét sân, đem xèng đất đổ xuống luống rau. Tam Vượng tò mò nhìn Tiểu Vượng thổi kèn Harmonica, cầm lấy cây sáo loay hoay một lúc liền không nhận được mà vất xuống đất: “Đúng là que đốt lửa mà!”

Lúc này trời lạnh, Tam Vượng không xuống sông bơi lội được. Cho nên Lâm Lam tạm thời buông lỏng cảnh giác với cậu con trai hiếu động này. Về phần Đại Vượng, cậu chàng đã thu phục được Trụ Tứ, sau này Trụ Tứ đi thu phục những đứa trẻ khác, bọn nhỏ đều nghe lời cậu chàng. Mạch Tuệ đang xới cơm, Nhị Vượng về mặt ủ buồn, cầm cây khua khua, bộ dạng buồn rầu. Lâm Lam vỗ vai Nhị Vượng: “Con trai, nghỉ gì thế?”

Nhị Vượng thờ dãi: “Mẹ, có phải chúng ta sắp đời rồi không ạ?”

Lâm Lam ... Ôi đại quân gia Nhị Vượng à, không cần lo lắng, cha mẹ sẽ không làm các con đời này đau đớn: “Mẹ cho con biết một tin tốt nhé? Mẹ cùng chủ nhiệm hội phụ nữ sẽ tham gia tuyên truyền kiến thức vệ sinh sinh lý, sau này một ngày mẹ có mười hai công điểm, so với dân ông còn nhiều hơn”

“Thật ạ?” – Nhị Vượng sợ ngây người, mẹ mình có khả năng vậy luôn đó hở? Lâm Lam gật đầu, tận dụng mọi thứ để giáo dục bọn nhỏ: “Cho nên mẹ mới cho các con đi học. Kiến thức là sức mạnh! Kiến thức là tiền bạc, các thứ các con muốn đều có thể kiếm được khi có kiến thức” – Lâm Lam cầm giờ nắm tay bày tỏ khí thế.

Advertisement / Quảng cáo

Mạch Tuệ cùng Nhị Vượng bội phục vô cùng. Mẹ chưa từng đi học bao giờ, chỉ theo bọn nó học một chút ít mà cũng có thể làm công việc tuyên truyền cho xã viên, vô cùng lợi hại nhá: “Mẹ, mẹ cực kỳ lợi hại, vô cùng lợi hại” – đưa nhóc nắm tay Lâm Lam kích động nói.

Lâm Lam đắc ý: “Đây là các con không phát hiện mẹ học tập dụng công hơn những người khác sao? Có văn hoá không cần động chân tay, tiền kiếm được vẫn nhiều” – nói rồi Lâm Lam nheo mắt tức Đại Vượng một cái. Đại Vượng nằm im cũng trũng dạn.

Tam Vượng cười hăng hắc: “Mẹ có văn hoá, cha có khí lực, con giỏi bơi lội nha”

“con sẽ thổi kèn” – Tiểu Vượng thổi điệu “một hai một, một hai một” bước vào nhà. Lâm Lam sờ đầu Tiểu Vượng: “Tiểu Vượng vậy mà lợi hại, sau này mẹ đi tuyên truyền cần tiết mục biểu diễn, Tiểu Vượng hãy theo cô giáo Hoắc thổi kèn Harmonica nhé? Chờ mẹ có thời gian sẽ đi tìm cô giáo Hoắc nói một tiếng, xin cô dạy con.”

Đôi mắt to xinh đẹp của Tiểu Vượng ngược lên nhìn Lâm Lam, bên trong lấp lánh vô cùng. Lâm Lam nhắc những đứa trẻ khác: “Cha không ăn cơm nhà, mấy đứa ăn trước đi, ăn xong làm bài tập nghe không?”

Hàn Thanh Tùng gần đây tương đối bận rộn, cơm tối không ăn nên để cho bọn nhỏ không cần đợi mà ăn trước. Bọn nhỏ vừa nghe cha bọn chúng không trở về nhà thì thở phào nhẹ nhõm, lúc ăn cơm cũng dám nói chuyện chit chít chút meo meo.

Lâm Lam xem cả đám mang bộ dáng con cọp không ở nhà Hầu Tử làm Đại vương, thật là vừa bực mình vừa buồn cười.

“Mẹ nói nè, các con không sợ mẹ hà, con cọp không ở nhà Hầu Tử muốn xưng vương phải không?”

Đại Vượng đột nhiên xi cười một tiếng làm cả nhà sợ hết hồn. Thằng nhóc này còn có thể cười hả? Cái mặt than đen so với cha còn tương tự hơn bất cứ ai. Lâm Lam vội vàng đưa khăn cho thằng nhóc: “Ồi, cháo phun ra hết mắt rồi này”

Mạch Tuệ cùng Nhị Vượng ngồi kể me nên không bị phun trúng, nhưng Tam Vượng ngồi đối diện thì không hên như vậy. Tam Vượng cũng haha cười lớn: “Mẹ, anh cả nói mẹ là con khỉ. Ba không ở nhà mẹ là Đại Vương. Hahaha”

Lâm Lam không ngờ trong mắt bọn nhóc cô lại là mẹ khỉ chứ không phải mẹ hổ, chúng nó không sợ cô chút nào kia. Lâm Lam làm ra một vẻ mặt hung ác: “Mẹ là con hổ, các con có sợ hay không hả”

Tiểu Vượng bấu môi hôn má Lâm Lam rồi cẩn thận lau hạt gạo nhỏ trên má cô. Lâm Lam cảm thấy ấm lòng, ôm lấy Tiểu Vượng: “Ai da, nhà ta có trái tim nhỏ bé tốt bụng chưa này” – sau đấy trợn mắt nhìn lũ con: “Các con sai bét cả, kể cả cha mấy đứa có ở nhà thì mẹ vẫn là đại vương nhé, nên mẹ mới là một con hổ”

Tam Vượng lập tức nói: “Cha là con khỉ ạ?”

Lâm Lam cầm đứa nhệ chột thẳng bẻ: “Nói nhầm nữa, con mới là con khỉ ấy”

“Cha con cùng mẹ đều là con hổ, thì con là con khỉ hay con hổ con vậy?” – Tam Vượng không đồng ý.

Nhị Vượng cười nhạo: “Chú em là con cá chạch, con hổ hay con khỉ đều không thích bơi đâu”

Mạch Tuệ cũng cười: “Thầy giáo nói cha mẹ sinh con trời sinh tính không giống nhau. Cha là con Rồng, mẹ là con hổ còn cả đám là con khỉ với con cá chạch haha”

Đại Vượng đặt bát xuống liếc em gái một cái chằm rãi nói: “Cha mẹ sinh con trời sinh tính đều không giống nhau là vì người cha đó có chín vợ”.

Mạch Tuệ cười ha ha, không khí lạnh quá a, cẩn thận cái miệng ăn đòn. Lâm Lam nhắc bọn nhỏ: “Ăn cơm xong lập tức đi làm bài tập”. Thời điểm bọn nhỏ làm bài, Lâm Lam gọt hai trái lê cắt thành miếng nhỏ, lại dùng cái xiên tự chế từ mấy cây đũa bỏ để cho bọn nhỏ xiên trái cây. Tam Vượng thờ tay bốc luôn không thèm dùng xiên trái cây. Lâm Lam nhìn Đại Vượng viết như là không viết ấy. Vì thế cô cầm vở bọn nhỏ lên xem chữ chúng. Chữ Mạch Tuệ dù không xinh đẹp nhưng lại đều tăm tắp, nhìn ra là có cố gắng viết chữ. Chữ Nhị Vượng không tồi, mặc dù không đều tăm tắp nhưng lại có chút phong cách. Chữ Đại Vượng quả thực là phiên bản thu nhỏ của cha nó, không những bên nhon lại còn có chút cứng đầu không tuân thủ. Chữ Tam Vượng thì quá thảm hại không ai dám nhìn, nói thẳng trông giống những con cá chạch xếp hàng cũng không quá. Lâm Lam hỏi: “Tam Vượng, đứa nhỏ này, con đem vở con thành cái gì đây? Viết chữ hay bơi chữ ra vờ vậy hả?”

Bút máy viết xong bốn đầu ngón tay đen thui lù thực sự quá thảm. Tam Vượng ưỡn ngực: “Thầy giáo luôn bắt con viết nhiều, thầy giáo khi dễ con”.

Lâm Lam không thể không nói chuyện nhân sinh cùng bạn nhỏ Tam Vượng, thuận tiện hạ một chiếu uy hiếp cho thằng bé, nếu như không nghe lời, chờ tới lúc cha nó trở lại sẽ thế nào thế nào, có đồ ăn ngon sẽ không cho ăn, cả hệ năm sau cũng không cho xuống sông bơi lội. Tam Vượng cuối cùng không nhận được nói lớn: “Tiểu Vượng a, chừng nào em mới lớn hả?”

Tiểu Vượng: “Em lớn rồi”

“Vậy lúc nào em mới đi học?”

“Em có đi học cũng sẽ không chọc cho mẹ tức giận đâu nhé”

Tam Vượng: “Tạm biệt, anh đi ngủ đây”

Mẹ già Lâm Lam đuổi bọn nhỏ đi ngủ, lại kiểm tra một vòng, đặc biệt quan tâm con gái Mạch Tuệ, đắp kín chăn cho con bé tránh bị gió máy. Thấy mẹ quan tâm như vậy, Mạch Tuệ trong lòng rất ấm áp, ngủ cực kỳ ngon lành. Chờ sắp xếp cho Tiểu Vượng xong, Lâm Lam lại về sinh cả nhân rồi lên giường ngủ. Trước tiên làm một chút kế hoạch tuyên truyền, sau đó vá lại quần cho Đại Vượng. Đại Vượng gần đây lớn nhanh, cái mông cùng bắp đùi có chút chặt, nhưng chưa kịp làm quần mới nên Lâm Lam nói quần cũ cho thẳng bẻ, đây cũng là cách làm thông dụng của mọi người. Nhưng mà nhà người ta không thêm nghiên cứu chuyên phối màu, tuy tiện có gì dùng đấy nên quần vá hay sửa trông khó coi muốn chết. Lâm Lam không như vậy, cô luôn cố gắng tìm màu chỉ phù hợp với vai hoặc là làm họa tiết để trông đồ vá và vân tươm tất chín chu mà vẫn đẹp.

Khâu vá một lúc, Lâm Lam ngẩng đầu lên thấy ngoài trời đen thui lù, có tiếng gió, có tiếng mưa lộp độp xa xa. Hần là đã mưa, không biết chồng mình đang ở hội nghị họp hay đang trên đường về. Lúc chín giờ rưỡi, Lâm Lam nghe thấy tiếng chuông nhà, liền biết Hàn Thanh Tùng đã trở lại. Cô lập tức bước xuống giường, mặc quần áo kín đáo, thêm ít than củi hay rơm là có thể hâm cơm được rồi. Trong nồi còn nước ấm. Hàn Thanh Tùng trở lại vừa lúc rửa ráy chống lạnh, tránh tắm gội, thuận tiện ăn cơm nóng. Hàn Thanh Tùng đưa xe từ bên ngoài, một đũa mưa phùn thổi nhẹ thì như cơn lốc, vì vậy quần áo của anh cũng bị ướt.

“Coi đồ ra tránh ướt, sau đây anh lau người cho sạch sẽ nhé” – Lâm Lam rót nước cho chồng, lại cầm hộp cơm qua đặt trong nồi nước để hâm nóng. Hàn Thanh Tùng vẫn mang về hai hộp thịt cùng đồ ăn khác như cũ, là đồ do nhà bếp huyện nấu. Lâm Lam để cho chồng ăn một hộp, hộp còn lại để ngày mai cái thiện thức ăn. Mặc dù Hàn Thanh Tùng đã ăn ở huyện rồi, nhưng từ lúc ăn tới giờ đã hơn năm tiếng, thật sự đói bụng. Lâm Lam không muốn chồng mình ôm bụng đói đi ngủ, nên mỗi lần đều hâm cơm cho chồng ăn một chút trước. Bày ra phần cơm cho Hàn Thanh Tùng, từ bánh ngô, Lâm Lam cùng Nhị Vượng đã phát minh ra món dưa muối thập cẩm – chính là món dưa muối

xắt lát trộn thêm dầu cay, ăn rất sướng miệng, đặc biệt ưa cơm. Lâm Lam đem một hộp thức ăn cất đi, lại vui mừng nói: “Anh cả ngày ra ngoài cũng không phải không có chỗ tốt, anh nhìn xem chất lượng đồ ăn của chúng ta tốt lên đó, đây cũng là điều tốt đó”

Nhà người ta quan tâm suốt tháng mới có dăm bữa thịt, cũng chỉ là vào ngày lễ ngày tết mới có được bữa ăn ngon, nhà họ hiện tại cứ ba đến năm ngày lại có thể ăn một bữa thịt, đã được coi là rất xa xỉ rồi.

Hàn Thanh Tùng nhìn vợ mình cười rộ như vậy trong lòng cũng ấm áp, làm việc càng thấy có ý nghĩa, bản thân lại càng nhiệt tình làm việc. Ăn cơm xong lại rửa mặt, hai vợ chồng lên giường ngủ. Lâm Lam nói chuyện với Hàn Thanh Tùng về Lưu Tú Vân.

“Cái thằng Trần Thanh Trí kia quá ghê tởm, lại còn không biết xấu hổ mà chối cãi nữa. Tú Vân quá mềm yếu lại ngày thơ, bị thằng đó dụ dỗ thể là cũng gạt mọi người nói không biết. Em với chủ nhiệm Đồng chỉ muốn đánh cho nó một trận”

Hàn Thanh Tùng ôm eo vợ: “Hắn có đánh lại không?”

“Có chồng em ở đây, nó dám hả?” – Lâm Lam cười nói.

Nghe vợ mình tự hào nói vậy, Hàn Thanh Tùng cười nhẹ nhàng cọ cọ vào tai vợ: “Nói với anh chuyện này, cũng không coi là chuyện lớn lắm, ở trong thôn lại rất dễ ý vãn đề này. Em để ý hay muốn giúp nhà chủ nhiệm Trì đàm vậy hả?” – Hàn Thanh Tùng là người chính trực, nhân duyên nhìn có vẻ là tốt, nhưng chính vì chính trực quá nên gây thù cũng nhiều.

Nếu Lưu Tú Vân bị phát hiện là không chồng mà chưa, thì với nhà họ Lưu là một cú đánh trí mạng rồi. Có ít người đem mặt mũi so với mạng còn quan trọng hơn. Nhưng Lâm Lam thì không như vậy. Hàn Thanh Tùng mở lời: “Anh đi nói chuyện cùng Trần Thanh Trí chút vậy nhé”

Lâm Lam chỉ chờ Hàn Thanh Tùng nói những lời này, liền gật đầu lia lịa: “Tốt ạ, anh ra tay khẳng định hữu dụng hơn người khác” – Lâm Lam gật gù – “À, có chuyện tốt này em cũng phải thông báo với anh luôn mới được”.

Hàn Thanh Tùng liền ừ, nhưng tâm tư cũng không đặt ở đề tài này nữa.

“Đại đội muốn tiến hành tuyên truyền về vệ sinh sinh lý. Chủ nhiệm Đồng tìm em nhờ hỗ trợ, bí thư chi bộ cũng đồng ý chuyện này, trả cho em công điểm hẳn hoi nhé. Sau này em có mười hai công điểm đấy nha” – Lâm Lam đắc ý khoe.

Hàn Thanh Tùng liền hôn vợ một cái: “Rất lợi hại. Công điểm cả nhà ta sau này dựa cả vào em”

Lâm Lam cười híp mắt với câu nói của anh, về mặt đại gia vô cùng khoa trương hếch cằm: “Nào, cười cho đại gia một cái coi”

Đôi mắt của Hàn Thanh Tùng chột sáng quắc mà nhìn Lâm Lam, khoe môi nhếch lên, nụ cười trong mắt hoá thành dục vọng. Lâm Lam vội vàng nói: “Tối rồi, mau ngủ đi”.

Chuyện gì gì này nọ không thể quá độ, cần phải tiết chế. Bác sĩ nói rồi đó, trẻ tuổi phải yêu quý thân thể, phải tiết chế.

Ngày thứ hai Hàn Thanh Tùng ở nhà ăn điểm tâm, cũng không vội đi làm, trước tiên giúp Lâm Lam đi nói chuyện với Trần Thanh Trí đã. Kết quả không nói chuyện được với Trần Thanh Trí, không tìm thấy, tìm những người khác lại nói hôm qua Trần Thanh Trí đột nhiên có điện báo trong nhà báo cha cậu ta bị bệnh nặng, nên đã đi trong đêm qua. Hàn Thanh Tùng nói lại chuyện này với Lâm Lam.

Lâm Lam nóng nảy: “Thằng cặn bã này dám chạy trốn trong đêm? Hôm qua đáng lẽ em nên chặt chân nó” – nói rồi Lâm Lam ném khoai lang sây đi – “không được, phải đi tóm thằng đó lại, thằng khốn kiếp ăn rồi lau sạch phải đít muốn đi hả? Không thể thể được”

Hàn Thanh Tùng nắm cánh tay vợ: “Đừng nóng, anh đi tìm người cho em”

Biện pháp nhanh nhất là trực tiếp đuổi theo, nhưng mà một người đi tìm không tiện, anh sẽ đi xe đến công xã tìm La Hải Thành sau đó phân công người. Từ Công xã sẽ phát điện cho Lưu Kiếm Vân để cho cậu ta dẫn người đi tới các trạm tàu hỏa, thế sẽ nhanh hơn. Lâm Lam cũng nghĩ có sự giúp đỡ của Hàn Thanh Tùng thì vấn đề kia giải quyết nhanh thôi. Vì vậy cô đi tìm Đồng Hoà Hoa. Đồng Hoà Hoa mới nghe đến Trần Thanh Trí bỏ trốn liền gấp nhảy chồm chồm: “Trời ơi cái con rùa đen đầu này, chúng ta vì danh dự của nó nên mới không làm lớn chuyện lại không nhờ người theo dõi, nhưng không nghĩ tới việc nó dám bỏ trốn kẹ con mẹ mọi việc vậy á?”

Đồng Hoà Hoa và Lâm Lam đi tìm mẹ Tú Vân. Mẹ Tú Vân cũng gấp tới độ mặt trắng mắt: “Trốn mất rồi sao? Ôi Tú Vân của mẹ mệnh khổ quá mà. Nếu cha nó biết sẽ đánh chết nó mất thôi”.

Lâm Lam nhìn người phụ nữ lam lũ trước mặt đang khóc than., lại sợ bà ấy làm lộ tiếng gió gì khiến người ta lợi dụng liền nhắc nhở. Mẹ Tú Vân gấp tới độ nhảy ngược lên: “Ai da, sớm biết vậy...còn không bằng.....không bằng để Tú Vân cưới lão Dương Hậu Lưu”

Dương Hậu Lưu?

Dương Hậu Lưu hồi còn bé bị đánh đập quá nhiều nên đầu óc có chút vấn đề, nhiều năm như vậy vẫn chưa kết hôn, mà lại còn bị chột một mắt. Cậu ta không hiểu biết gì cả nên kết hôn xong có thể báo là sinh non bảy tháng hay tám tháng vậy không ai nghĩ ngờ. Đã là sinh non thì còn nghĩ gì nữa? Lâm Lam cũng phục mẹ Tú Vân rồi, bình thường chẳng sao, động phải vấn đề cần tìm người giải quyết không ổn thoả, lại còn nghĩ muốn gả con gái cho một ông già một mắt đầu óc có vấn đề nữa chứ? Xem ra việc tuyên truyền này phải làm nhanh chóng không thể chậm trễ nữa rồi.

“Chồng em đã đi bắt người rồi, chúng ta chờ một lát”

Mẹ Tú Vân nghe nói có Hàn Thanh Tùng nhúng tay vào thì thở phào nhẹ nhõm, vốn là mặt xám ngoét nay lại khôi phục nẩy phần hồng hào.

Lâm Lam suy nghĩ chút chút, có phải các người đang hiểu lầm gì không hả?

Mẹ Tú Vân có chút mất hồn vì giờ đã bình tĩnh lại, liền định đi làm việc. Bà là một tay đao lá chẻ tốt, làm nhiều việc cùng lúc, xay một chút xát một chút, khoai lang tẩm với bột tuyết tẩm roi ào ào. Lâm Lam thì lại có một cảm giác muốn đánh Trần Thanh Trí.

Có Hàn Thanh Tùng ra tay, Đồng Hoà Hoa cũng cảm thấy có chút bảo đảm, nửa điểm không vội và lôi kéo Lâm Lam hàn huyên tâm sự chuyện tuyên truyền. Lâm Lam đem kế hoạch của mình nói cho Đồng Hoà Hoa nghe khiến chị kích động lôi kéo Lâm Lam đi nghiên cứu chi tiết. Thời điểm bước vào thôn hai người thấy đội phó đội hai đang dẫn con trai là Hàn Thanh Phong và con đầu Triệu Quế Hương cùng một vài người khác chạy ngang qua: “Mau lên, đừng cho cô ta trốn mất”

Advertisement / Quảng cáo

Tốc độ nhóm người này quá nhanh, đảo mắt cái đã chạy xa rồi. Đồng Hoà Hoa đổi sắc mặt nhanh chóng: “Xong xong xong xong. Làm sao ông ta lại biết chuyện này?”

Chuyện này vốn dĩ họ muốn lặng lẽ tiến hành để cho hai người dính hôn rồi kết hôn, khi người khác còn chưa biết. Đó là phương pháp ổn thoả nhất. Ai biết Hàn Vĩnh Đường nhúng tay vào làm chuyện họ sắp xếp đó sông bỏ bê cả, giờ hay rồi, khẳng định cả thôn đều biết. Đồng Hoà Hoa lôi kéo Lâm Lam chạy về hướng nhà Tú Vân. Lâm Lam nói đề cho cô cùng đi ngăn cản chuyện này, còn Đồng Hoà Hoa sẽ báo để có người đi gọi người ngăn trở. Hàn Vĩnh Đường đem đoàn người hùng hổ tiến đến nhà Lưu Quý Phát, ý đồ nhất định phải đem Lưu Tú Vân đi đầu tố.

Thời điểm bọn họ xông vào nhà họ Lưu, Lưu Tú Vân còn ở trong nhà làm bánh ngô. Mấy ngày qua có bé không ra ngoài làm, báo là bị bệnh nên mẹ Tú Vân để Tú Vân ở nhà nấu cơm.

“Các người có việc gì?” – Lưu Tú Vân thấy những người này mặt mày hung dữ xông tới liền sợ run người.

Hàn Vĩnh Đường hưng phấn đỏ mặt, hét lớn một tiếng: “Đem cái người đàn bà dám dăng không biết thẹn này trói lại cho tôi, chuẩn bị đại hội đầu tố cô ta”

Lưu Tú Vân run rẩy cả người, mặt trắng bệch không còn hơi máu. Hàn Vĩnh Đường thấy vậy đắc ý chỉ huy con đầu đem Lưu Tú Vân trói chặt lại không cho chạy trốn: “Lưu Tú Vân, tao khuyên mày mau chóng khai ra thằng gian phu là ai, để cùng đầu tố nó tội lưu manh. Nếu không tội mày nặng thêm một bậc” – Hàn Vĩnh Đường kích động nói.

“Các người...các người...buông ra!” – Lưu Tú Vân giãy dụa nhưng không phải đối thủ của Triệu Quế Hương, liền bị bọn họ trói chặt. Đồng Hoà Hoa lôi Lâm Lam chạy tới đã thấy cảnh này: “Chú này, chú làm cái gì vậy?”

Đồng Hoà Hoa đẩy mấy người Hàn Thanh Phong ra, tháo dây trói Lưu Tú Vân, vừa nói vừa gấp: “Cởi ra, mau cởi dây ra”

Lâm Lam đi cùng tới giúp đỡ cởi dây. Triệu Quế Hương liền đẩy vào ngực Lâm Lam làm cô lao đảo. Chị ta thô thiển quát: “Sao lại giúp cô ta? Các người với con đàn bà dám dăng này là cùng một ổ?”

Triệu Quế Hương là một người phụ nữ thấp lùn lực lưỡng, ở cái nơi thiếu thốn đồ ăn này mà có thể ăn thành như thế thực sự không dễ dàng. Lâm Lam với Đồng Hoà Hoa đang đứng cùng một chỗ, không nghĩ tới Triệu Quế Hương không đẩy Đồng Hoà Hoa đứng gần mình mà lại có ý tới đẩy mình thực là tà mồm. Đứng ở bên cạnh Lâm Lam là Hàn Thanh Phong liền đỡ lại: “cẩn thận một chút”.

Lâm Lam bắt tay anh ta ra, mình so với Triệu Quế Hương cao hơn hẳn, tự nhiên không chút lưu tình mà đẩy lại: “Chị là ai? Đẩy tôi làm gì? Miệng thú như vậy là ăn cút mà lớn á?” – vừa nói cô vừa đẩy đầu Triệu Quế Hương một cái, làm chị ta té phịch xuống đất. Triệu Quế Hương không ngờ Lâm Lam có ý đẩy lại, vì ở đội sản xuất không có người nào dám phản ứng lại chị ta cơ mà? Vốn dĩ chị ta nhắm vào Lâm Lam chính là cố ý, cố ý đẩy ngực Lâm Lam. Ai bảo Lâm Lam ngực lớn lại tròn, chị ta không ưa. Không những thế Lâm Lam còn đắc tội em chị ta là Triệu Quế Liên kia. Thấy Lâm Lam đánh trả, chị ta nhảy dựng lên giờ đối tay bản thủ đen xì định tát Lâm Lam: “A con đĩ,

tao thấy mày với con đàn bà dâm dăng kia giống nhau phải đi đầu tố hết cả”

Hàn Vinh Đường cùng Hàn Thanh Phong sợ hết hồn vội vàng quát bảo ngưng lại: “Không được đánh người” thì đã nghe “chát” một tiếng giòn vang.

Triệu Quế Hương bị đánh cho sưng người. Lâm Lam rút tay lại rồi nhanh nhẹn chạy về núp phía sau Hàn Vinh Đường lại uy hiếp ông ta: “chú hai, nếu chị ta dám đánh cháu miếng nào, chồng cháu sẽ đi đập cả nhà chú! Không tin chú cứ chờ xem!”

Hàn Vinh Đường cùng Hàn Thanh Phong câm nín. Triệu Quế Hương vừa cười vừa gào: “Con đàn bà xấu xa kia đứng lại, đừng có chạy, đứng lại cho tao”

“Chị bị ngu cũng đừng kéo tôi ngu cùng. Tôi không chạy còn đứng lại cho chị đánh đòn à? Rõ ràng chị vừa thổi vừa xấu, so sánh với đôi gia súc chim nuôi còn thối hơn, dám nói tôi xấu xa?” – Lâm Lam vừa chạy vừa mĩa mai.

Triệu Quế Hương như nổi điên đuổi theo càng tận, muốn đánh cho được Lâm Lam. Những người khác lại không dám hỗ trợ. Lâm Lam vốc người thon thả, mặc dù ngực hơi lớn chút nhưng eo nhỏ chân lại dài, dáng người tốt vô cùng. Cộng thêm ngày thường hoạt động nhiều cho nên chạy nhẹ nhàng vô cùng. Triệu Quế Hương mặc dù lực lưỡng nhưng người lùn chân ngắn, hơi thở hỗn hển đuổi sao được Lâm Lam. Hàn Vinh Đường mặt đen như đất nòi, nhưng lại không dám động vào Lâm Lam, đứng nói là động tay chân, cả mắng cũng không dám. Hàn Thanh Tùng ngày đó đem Trương Hắc Lư ép tới gặt gao, súng đạn mà còn sử dụng lạnh lẽo thế, ông nào dám có ý đồ xấu chứ? Nghe nói mấy ngày qua Hàn Thanh Tùng còn bắt được một đại đội trưởng, nghe bảo là xử tử hình luôn. Sát tính như vậy ông ta làm sao dám chọc vào. Đàn bà của Hàn Thanh Tùng cũng là người chanh chua đánh đá, càng không thể chọc vào.

“Thanh Phong, quản vạ con đi” – Ông ta trợn mắt nhìn con trai.

Hàn Thanh Phong hồi nào tới giờ vẫn ngó chừng Lâm Lam. Anh ta và Hàn Thanh Tùng tuổi xấp xỉ, từ nhỏ tên cũng giống nhau không biết do vô tình hay cố ý, cho nên từ trước tới giờ anh ta luôn chú ý, bắt kẻ làm việc gì hay cái gì đều tranh thủ biểu hiện tốt hơn Hàn Thanh Tùng. Sau Hàn Thanh Tùng đi làm lính thì anh ta cũng đi làm lính. Ba năm sau Hàn Thanh Tùng thăng chức, anh ta đánh phục viên về nhà là dân binh.

Hơn nữa người vợ Hàn Thanh Tùng cưới về cũng so với vợ mình xinh đẹp hơn. Lâm Lam trước kia hay cay cú lại hay đòi chết, anh ta cảm thấy vợ mình ưu việt hơn. Hàn Thanh Tùng có lợi hại hơn thì sao? Vợ nhìn đẹp mắt cũng có bệnh. Sau này Hàn Thanh Tùng chuyển nghề, anh ta càng cảm thấy không gì hơn cái này, kết quả Hàn Thanh Tùng người ta chuyển nghề sang làm trưởng công an, không chỉ thế vợ lại còn tốt hơn nhiều. Lúc này vợ Hàn Thanh Tùng vừa xinh đẹp vừa ăn nết lưu loát, quả thực giống như người trong thành về nông thôn làm công tác văn hoá vậy. Trong lòng anh ta chưa xót, hâm mộ ghen tị không nhận được nghỉ ngơi nếu mình có vợ như vậy....Hơn nữa hay người cũng đứng với nhau với mình lại càng nổi bật là một người vừa đen vừa thô lại lực lưỡng khó coi, quả khác biệt rồi. Từ nhỏ tới giờ mình và Hàn Thanh Tùng đều đối đầu nhau, mà hiện tại lại thế này.

Một người có hoài bão sẽ không cam lòng bình thường, đối với anh ta mà nói kết quả này làm cho anh ta không cam lòng. Hàn Thanh Phong giữ Triệu Quế Hương lại: “Đừng chậm trễ chính sự!”

Bọn họ muốn bắt Lưu Tử Văn lại, Đồng Hoè Hoa lại dùng sức ngăn cản: “Các người dám bắt người lung tung, bí thư chỉ bộ sẽ không tha cho đâu”

Đùa! Bọn họ chính là muốn thừa dịp Hàn Vinh Phương và Lưu Quý Phát không ở nhà mới tới bắt người, không ngờ ở đây còn có Lâm Lam và Đồng Hoè Hoa, nên bọn họ không dám lỗ mãng. Đồng Hoè Hoa thì có thể không sợ, nhưng lại phải dè chừng Hàn Thanh Tùng nha..

“Cô ta là người đàn bà dâm dăng, đã mang thai lại không nhận tội ư? Không chồng mà chửa chính là người đàn bà dâm dăng. Mang cô ta đi cho cá ăn!” – Triệu Quế Hương không đánh được Lâm Lam thì giận tới mức chửi xéo âm lên.

Lâm Lam thấy vậy đứng xa xa chút, sợ nước bọt của chị ta mang theo vi khuẩn sẽ phun tới mình.

“Tôi nghĩ các người làm vậy là quá hèn hạ! Đột nhiên xông vào nhà người khác, chỉ trích người ta mang thai, có phải là bị thần kinh không?” – Lâm Lam quyết định có chết cũng không nhận, triển khai bản lĩnh xáo trá một chút, đây là lúc bản lĩnh người phụ nữ đánh đá ra chiếu.

“Cô ta có thai có người mặt báo! Cô ta đến kiểm tra ở bệnh viện huyện, có tên trong danh sách xét nghiệm kia kìa” – Triệu Quế Hương tự cho là đúng nói.

Lâm Lam cười lạnh: “Cái bộ nước dãi trên cổ cô à, quá hôi thối. Cô vu khống cho ai vậy? Trước tiên đem danh sách xét nghiệm tìm tới đây, rồi tìm bác sĩ tới làm chứng cho cô. Cứ muốn vu tội cho người khác, cô cho rằng tùy tiện như ăn cơm nhà cô đấy à?”

Người đàn bà đánh đá là cô không lên tiếng lại cho cô là mèo hen chắc? Triệu Quế Hương muốn xông lại đánh Lâm Lam, bị Hàn Thanh Phong quát bảo ngưng lại. Hàn Thanh Phong nói: “cái này không phải chúng tôi vu cáo, cô ta cảm sốt bệnh của chị dâu đi bệnh viện huyện, trên đó sẽ ghi nhận như vậy”

Triệu Quế Hương lập tức nháy chồm chồm: “Như thế nào hả? Có muốn tôi chị dâu của cô ta về đối chất không? Chị dâu cô ta không mang thai, điều đó có nghĩa là cô ta có thai”

Chị dâu thứ hai của Lưu Tử Văn năm ngoái đã sinh con, cho nên chị ta chắc chắn không mang thai, chị dâu cả ba năm nay không mang thai nên khẳng định là không phải. Lâm Lam nghe vậy chăm chọc nói: “Quả nhiên là bộ nước dãi, bên trong làm gì có não? Làm sao cô biết chị dâu Tử Văn không mang thai hả?”

“Vậy đi kiểm tra! Trong thôn có thầy thuốc đó, không, đi trạm y tế công xã, đi tới đó có thai không kiểm tra phát biết liền” – Hàn Vinh Đường đắc ý vạ phần, khẳng định Lưu Tử Văn mang thai không thể giả, dù Lâm Lam nói gì cũng vô dụng.

Đồng Hoè Hoa quát: “Mấy người đừng có mà gây chuyện, đợi bí thư chỉ bộ tới rồi hãy nói” – lúc mới vào Đồng Hoè Hoa đã đuổi một đứa nhóc nhà Lưu Tử Văn đi tìm bí thư chỉ bộ, rất nhanh thời ông ấy sẽ tới đây. Đồng Hoè Hoa hận chết cái lão già Hàn Vinh Đường này, chuyện gì hay ho không đi làm, chuyện này có biết cũng nên che giấu đi một tí chứ? Tuồn ra thì ông được ích lợi gì hả? Hai nhà này cũng không phải có cái gì gọi là thâm thù huyết hận cả đúng không? Thật đáng coi thường!

Hàn Vinh Phương và đại đội trưởng đã tới rất mau. Hàn Vinh Phương quát lên: “Cái gì thế này? Ai cho các người cái quyền xông vào nhà chủ nhiệm Trì đàm để bắt người hả?”

Hàn Vinh Đường cho dù có chắc chắn tới đâu cũng không dám đối đầu với Hàn Vinh Phương, nên vội vàng chạy qua cười nói: “Bí thư chỉ bộ, có tin mặt báo Lưu Tử Văn là người dâm dăng lăng loạn, không chồng mà chửa!”

Đôi lông mày hoa râm của Hàn Vinh Phương nhíu chặt lại thành hình chữ xuyên ở mí tâm, ông quan sát Lưu Tử Văn một chút rồi quay lại nhìn Hàn Vinh Đường: “Anh nói này Vinh Đường, không có chuyện gì đừng kết thù với người ta”

Hàn Vinh Đường vỗ ngực: “Sẽ không có chuyện đó đâu, tôi có chứng cứ”

Hàn Vinh Phương trừng mắt: “Chứng cứ đâu? Chuyện như vậy phải bắt quả tang, phải có gian phu ở đây mới được coi là có chứng cứ”

Triệu Quế Hương đắc ý nói: “Dù sao cô ta cũng đã mang thai, bụng sẽ lớn, quá hai tháng nữa bụng ễnh ra thì cô ta cũng không giấu diếm được đâu” – nói rồi thì ta quay sang lườm Lâm Lam sắc bén. Lâm Lam nói giận: “Bà cả ngày dòm ngó chuyện người ta làm cái gì? Dòm ngó bụng người ta làm cái gì? Khi nào bụng bà lớn rồi hãy nói chuyện”.

Lời này của Lâm Lam giẫm phải chân đau của Triệu Quế Hương rồi, vì chị ta kết hôn nhiều năm vẫn chưa có con. Chị ta gào lên một tiếng định xông qua đánh Lâm Lam. Đại đội trưởng thấy vậy quát cây roi ngựa cầm trong tay chát một tiếng: “Yên phận cho tốt”.

Roi này dù không quát trúng Triệu Quế Hương nhưng cũng công khai thông báo rằng ông ta đã nổi giận, vì vậy Triệu Quế Hương uly khuất đứng bên cạnh Hàn Thanh Phong. Hàn Thanh Phong lập tức lườm Lâm Lam. Lâm Lam lập tức lườm trở lại: “Lườm cái gì mà lườm? Một người đàn ông trong gia đình lại không lo lắng chuyện lớn của dân ông, lại cả ngày dòm ngó chuyện đàn bà! Gia phong nhà các người là thế hả?”

Hàn Thanh Phong bị những lời ấy tát vào mặt thực nhục, mặt đỏ bừng lên. Bị người đàn bà của Hàn Thanh Tùng nhục nhã như thế, nỗi nhục này tăng lên gấp bội. Hàn Vinh Phương chấp tay sau lưng, mặt đen sì: “các người không có chứng cứ, không bắt được quả tang tại chỗ, thực sự làm náo loạn quá. Chuyện này chấm dứt tại đây, không cho làm âm lên nữa.”

Hàn Vinh Đường lại không chịu dừng tay, mặc dù nói là bất gian nhưng ông có quán là bất gian được hay không đâu? Chỉ cần là nhà Lưu Quý Phát, con Lưu Quý Phát mang ô danh người đàn bà dâm dăng, chưa kết hôn mà có con đã đủ chứng minh tội con bé rồi, quán chú gì có gian phu hay là không chứ hả? Hàn Vinh Đường đắc ý nói: “Bí thư chỉ bộ, để cho người thế này sống ở đại đội chúng ta quả thực đã làm bại hoại thôn Sơn Nhái, liên lụy toàn bộ xã viên của thôn bị người ngoài chê cười, tiếng xấu lan xa rồi”

Sắc mặt Hàn Vinh Phương lại càng đen, căn bản không muốn để ý mà xoay người muốn bỏ đi. Hàn Vinh Đường thấy vậy la lớn: “Là Trần Thanh Trí mặt báo đó, cậu ta có chứng cứ, ngày kia lúc vào huyện thành có việc cậu ta gặp Lưu Tử Văn đi bệnh viện huyện kiểm tra”

CÁI GÌ?

Đồng Hoè Hoa giống như bị sét đánh ngang tai. Thằng đều cằng này. Bất sống nó thực sự quá nhân từ, thằng này phải giết mới hả.

Lâm Lam cũng không nghĩ tới lại có thằng cặn bả đến nhường này. Thằng cha này đã lợi dụng Lưu Tử Văn gây thơ khờ dại, thông đồng với con bé, lợi dụng sự ngộ nghĩnh của con bé để giữ bí mật cho mình, thân con bé giờ mang thai chưa giải quyết xong, thằng đó chẳng những không nhận còn nược cơ hội mặt báo con bé.

Ồi muốn chém chết thằng cha này. Chạy trốn thì trốn đi, trước lúc chạy còn đem tin mặt báo, đây là cái thế loại suy nghĩ tóm lẹm gì vậy? Lâm Lam cảm thấy hoài nghi thế giới. Hàn Vinh Phương sừng sốt một chút, ông ta không ngờ tới là vấn đề này, xoay người nói chuyện với đại đội trưởng: “Trần Thanh Trí”

Đại đội trưởng cau mày nói: “Tôi hôm qua mở thư báo thấy. Cha cậu ta bị bệnh nặng nên cậu ta xin phép trở về thành thị”

Hàn Vinh Đường đắc ý nói: “Cậu ta tìm tôi vay tiền, cũng chủ động mật báo tin tức này cho tôi”

Đồng Hoà Hoa lập tức nằng: “Trần Thanh Trì không có ở đây, con mẹ nó thế tuy tiền nói vậy có thể coi là chứng cứ à? Quá là buồn cười luôn. Tôi còn muốn cáo ngược lại các người mua tin mật báo giả để hại người ấy chứ” – Đồng Hoà Hoa tức giận tới phát run.

Lưu Tú Vân ở bên cạnh không chịu nổi nữa, loạng choạng lao đảo, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ngất xỉu. Lâm Lam vẫn chú ý con bé, thấy Lưu Tú Vân lao đảo liền xông lại đỡ, tránh cho con bé ngã vật ra đất. Lưu Tú Vân ngất đi, giống như xác thịt tội danh của mình khiến Hàn Vinh Đường và Triệu Quế Hương càng thêm hứng khởi: “Nhìn coi! Cô ta sợ quá ngất luôn rồi”

Hàn Vinh Phương cảm thấy có gì đó không đúng: “Sao Trần Thanh Trì lại nhận điện báo đúng lúc vậy?”

Lâm Lam nghe vậy liền hoài nghi đó là âm mưu trốn về, có phải thằng cận bã này đã có âm mưu từ trước dự sẵn đường lui rồi? Gọi điện về nhà báo tin để người trong nhà hỗ trợ diễn trò cùng? Cô cũng gật đầu nói: “Thực sự quá trùng hợp, giống như là có ý vậy. Nếu cậu ta mật báo sao không ở lại làm chứng? Nếu như không phải cậu ta mật báo thì tại sao lại có người thừa dịp lúc cậu ta đi vắng để úp cái danh mật báo cho cậu ta? Tin này quá giả”.

Triệu Quế Hương nhảy chồm chồm: “Mày nói ai giả mạo? Mày mới giả, đồ đàn bà suốt ngày giả mù sa mưa”

Lâm Lam: “Tôi không muốn nói chuyện hay cãi nhau với kẻ hôi nhỉnh mùi bỏ nước đái nhè”

Advertisement / Quảng cáo

“Mày. ....tao sẽ nát cái miệng tiện của mày” – Triệu Quế Hương nổi con điên – “Bí thư chi bộ, ông còn bao che cho cô ta nữa? Hôm nay cô ta mắng tôi quá nhiều lần rồi, cô ta mắng tôi đầu đầy mùi bỏ nước đái kia kia. Tôi phải liều mạng với cô ta”.

Đại đội trưởng nhin không được liền cười ha ha lên, thực sự trong sân này có một cái bồ đựng nước tiểu, so sánh ra kẻ cũng giống nhau đấy. Hahaha.

Hàn Vinh Phương: “Ngheêm túc vào! Ông mau đưa con gái điu vào nhà đi”.

Triệu Quế Hương không có ai dựa lưng nên chỉ có thể bấu vùi vào cái cổ người đàn bà lằng lằng dâm dăng để nói: “Cô ta mang thai mà, hai tháng nữa thôi là không giấu được nữa, lúc đó bụng ễnh ra xem cô ta nói thế nào? Tôi sẽ ngày ngày coi chừng cô ta, đừng mong trốn khỏi thôn mà đi bệnh viện nạo thai. Hừ! Nghĩ gạt được tôi chắc?”

“Tránh ra, làm nhảm vậy có phiền không hả?” – Hàn Vinh Phương quát lớn – “Đi mau đi, để tôi biết các người dám một lần nữa xông vào nhà chủ nhiệm Trì Đàm, đừng trách tôi không khách khừ” – nói rồi ông ta chấp tay sau lưng đi mất.

Đại đội trưởng cảm roi quất chát một tiếng rồi cảnh cáo: “Tần đi tần hết đi, đám đông bu lấy chỗ này có rảnh không hả? Có bản lĩnh thì tới lúc cha người ta có nhà ấy, thừa dịp người ta trong nhà không có ai, cũng không ngại mang tiếng bắt nạt người thế có hả?”

Lâm Lam cùng Đồng Hoà Hoa đem Lưu Tú Vân vào giường gạch, ấn huyết nhân trung của con bé, vắt và mới làm con bé tỉnh lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Tú Vân thất thần, hai con mắt vô hồn, giống như bức tượng không còn sức sống vậy.

Lâm Lam biết đã kích như vậy thực sự khiến người ta tuyệt vọng, hơn nữa Lưu Tú Vân lại là một cô bé đơn thuần ngây thơ lại mềm yếu tốt bụng, kiểu con gái này chính là kiên cường yêu đương, hy sinh để bảo vệ một thằng cận bã mà lại còn bị thằng cận bã đó lợi dụng phụ lòng, đảm cho một nát trí mạng, căn bản là không chịu được.

Lâm Lam thấy đôi mắt trống rỗng của Lưu Tú Vân dâng đầy nước, liền nói: “Thằng đàn ông đáng khinh như thế, bắt được phải đem xử bắn”

Lâm Lam thực sự sợ Lưu Tú Vân sẽ xảy ra chuyện, sợ con bé mất hết hy vọng liền nhin không được mà mĩa mai: “Cháu còn muốn bao che cho nó nữa? Kể cả khi nó đối xử như vậy với cháu?”

Lưu Tú Vân không nói lời nào, giống như là mất hồn vậy. Đồng Hoà Hoa thở hổn hển: “Nhờ phía Hàn Thanh Tùng đem người đi bắt, quán con mẹ nó trốn về thành thị hay đi nơi nào? Nó tới tận chân trời chúng ta cũng phải tìm có lời về”

Đồng Hoà Hoa tức giận thì chửi bậy thẳng cánh, hoàn toàn quên mất mình đang là cán bộ, quên luôn cán bộ thì phải giữ thể diện. Đang nói chuyện thì tiếng Lưu Quý Phát rống giận ở ngoài vang vọng vào: “Lưu Tú Vân mày lần ra đây cho tao”

Lâm Lam bị giật mình lập tức đẩy Đồng Hoà Hoa: “Chủ nhiệm, chị ra đi”

Đồng Hoà Hoa lắc đầu: “Chị. ....chị không ra đâu. ....chị sợ”

Ngay sau đó tiếng mẹ Tú Vân vang lên mềm mọng: “Cha bọn nhỏ, ông làm gì vậy? Ông nhỏ giọng chút, ông còn muốn con sống không hả? Nó đã đủ khổ sở rồi”

Lưu Quý Phát tức giận nói lớn: “Đã sớm báo là tìm nhà chồng cho nó, là chính nó không ưa, thế mà. .... Bà đừng có kéo tôi, bà buông tôi ra”.

Chủ nhiệm Trì Đàm như một con gió xông tới, trong tay cầm một cây gậy to như cánh tay, đập về phía con gái đang ngồi trên giường gạch. Lâm Lâm hô lớn: “Đánh, đánh đi! Ông đánh cho tôi xem nào?”

Cây gậy mang theo sức gió đập tới, vừa lúc Lâm Lam nói chuyện thì khựng lại, sau đó lại muốn đập vào đầu Lưu Tú Vân cho nó hoa. Lâm Lam giáo huấn: “Ông thích thế hiện hả? Ông là đàn ông, lại còn là bố, ông muốn đánh nó có dám tránh không? Ông còn cầm cây gậy thô to như thế? Ông đánh kẻ thù đây à? Tôi nói cho mà biết, nếu có phạm pháp cũng đã có cục công an, ông quyền gì mà đánh đánh đấm đấm? Loại người như ông vừa gia trưởng lại tàn bạo, tác phong không được tí nào? Đây là phong cách của người gia trưởng thời phong kiến, ông quá sai lầm rồi”

Đồng Hoà Hoa nói không ra lời, hôm nay cô bị Lâm Lam làm cho ngạc nhiên rút cả mắt tới giờ vẫn chưa nhét về được. Cảm giác như một người khác ấy. Lưu Quý Phát bị Lâm Lam giáo huấn cho chưa phục hồi tinh thần được. Vì nào giờ chưa có ai mắng ông ta như vậy cả. Sau khi cha mẹ qua đời thì đến bí thư chi bộ cũng không mắng ông ta vậy. Lâm Lam nhìn người trước mắt đang ngơ ngác thì tiếp tục giới thêm: “Xây ra chuyện thì đánh này giết nọ? Làm sao ông không tự kiểm điểm đi? Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy có phải trước đó ông đã dạy dỗ con chưa đúng hay không? Ông không giáo dục nó chuyện này làm sao nó biết? Hàng ngày không quan tâm tới con gái mà giờ gặp chuyện lại dùng quyền làm cha đánh chết nó thì ra thế thống gì?”

“Làm sao ông có thể như vậy? Ông coi mình là pháp luật của nước Trung Hoa dân chủ đây à?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Báo án

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Tuyền

Lưu Quý Phát hoàn toàn không giận dữ nổi. Mẹ Tú Vân thờ phảo một hơi, chân nhún mềm vì sợ, thoáng cái ngồi bệt xuống ghế thờ ơ nhạt. Bà hiểu rõ nhất tính chồng mình, vừa cứng nhắc lại thối nữa, đã nhận định chuyện gì thì tâm cái đầu bỏ kéo căng không lại, tính cứng đầu vừa lên thì người cả thôn kéo căng không nhúc nhích.

Nếu không phải vợ đồng chí trưởng công an ở đây thì hôm nay con gái mình mới xác hai mạng rồi. Mẹ Tú Vân chỉ thiếu cái đầu quý lạ Lâm Lam, hoá vàng mã dâng nén hương giống như cúng bỏ tất nữa thôi. Những ngày qua bà đã lên ra thấp hương ở mộ phần tổ tiên, cầu khẩn bỏ tất, cầu xin thổ địa, ngay cả hoàng đại tiên cũng cầu, kết quả là Lâm Lam lại quản lý được. Nên trong lòng mẹ Tú Vân thầm khẩn “vợ đồng chí trưởng công an phù hộ”.

Lâm Lam đột nhiên cảm thấy hơi shock, có phải gặp tà ma quý quái rồi không? Theo bản năng cô nhìn qua mẹ Tú Vân mới cái, hai ánh mắt chạm nhau, mẹ Tú Vân có chút thành kính như tín đồ nhìn Lâm Lam cười có chút say mê. Nếu Lâm Lam không nhìn lầm thì mẹ Tú Vân còn giáng tay chứ thấp hướng mình ra đâu kia? Lâm Lam cảm nín.

Đồng Hoà Hoa quát: “Anh Quý Phát, anh dừng tay. Chuyện đã như vậy anh còn đánh ầm ĩ là sao? Đây là đưa nhục điểm cho người ta nếm hả? Con mẹ nó thẳng kia đúng là con rùa đen rụt đầu, tóm được rồi không đánh cho một trận lại còn để nó chạy”

Lưu Quý Phát ngồi chồm hồm trên mặt đất vô đầu bứt tai không nói lời nào. Dù sao con gái ông làm ra chuyện mất mặt này không phải do người ta cưỡng bức, là con bé tự nguyện. Lúc này các chị dâu của Tú Vân trở lại. Chị dâu

thứ hai của Tú Văn đứng ở trong sân oán trách: “Thật mất mặt, toàn bộ đại đội đều biết. Sau này làm sao ra cửa được đây? Đến nhà mẹ đẻ cũng không dám về”

Đồng Hoà Hoa lại quát: “Mất mặt cái gì? Là người một nhà với nhau phải thông cảm cho nhau chứ?”

“Người một nhà thì sao lại bắt chúng ta chịu liên lụy chứ? Lại còn dám cầm sổ của em đi kiểm tra? Em tạo nghiệt gì thế này?” – chị dâu thứ hai của Tú Văn vẫn chưa hết giận dữ.

Chị ta nghĩ: có em chồng này gòii thật, ngày thường nhìn đáng hoàng biết giữ thân phận, hư hỏng một cái liền dọa người. Chị dâu cả của Tú Văn nói: “Đừng nói vậy nữa. Ngày thường vốn tốt đẹp, tại sao lại phải gay gắt thế? Xảy ra chuyện từ từ nghĩ biện pháp thôi em”

“Biện pháp gì chứ?” – Chị dâu thứ hai tò vè hận muốn chết. Chị dâu cả của Tú Văn cũng không muốn nói thêm gì. Chị dâu thứ hai còn đang nói phải nhanh chóng tóm lấy gian phu, không thể để vậy được. Đồng Hoà Hoa nghe được liền nạt: “Cái gì mà gian phu với cả dôi phu? Tú Văn cùng Trần Thanh Trí là hai bên cùng có tình cảm, cha mẹ cháu đã sớm đồng ý, còn đặt vấn đề đính hôn rồi” – nói rồi liếc mẹ Tú Văn một cái. Mẹ Tú Văn lập tức hiểu ý, đưa mặt miêng khàn lạ đó ra. Đồng Hoà Hoa nhận lấy mang qua: “Đây chính là tin vật đính ước, một chút sinh lễ. Dù sao cậu ta muốn ở lại thôn Sơn Nhai, mà thanh niên trí thức thì không cần đồ cưới...”

“Cái gì? Nó muốn ở rể? Vậy chúng cháu thì sao? Nhà mình có con trai có cháu trai, ai lại cho ở rể? Muốn mắng người nào tuyệt hậu vậy?” – chị dâu thứ hai của Tú Văn vẫn không đồng ý.

“Cháu ồn ào cái gì? Ai bảo ở rể? Người ta Trần Thanh Trí ở lại đại đội thì sau này kết hôn sẽ được Đại đội chu cấp chỗ ở, cùng các cháu là hai nhà tách biệt. Người ta họ Trần còn nhà cháu họ Lưu chứ”

Chị dâu thứ hai nhà Tú Văn lúc này mới không nói gì nhưng vẫn tò vè không đồng ý. Lâm Lam thấy vậy bèn nói: “Không có chuyện gì nữa rồi, chúng ta đi trước” – cô thực sự không muốn xen vào chuyện nhà người ta, nhà mình còn một đồng chuyện rồi rắm đây này, mẹ chồng với em gái chồng suốt ngày nhìn chăm chăm. Những ngày này cô cảm thấy bận rộn một mòi quá, phải về nhà tìm các con để an ủi tâm lòng với cái lỗi tai này mới được. Lâm Lam nói nhỏ với mẹ Tú Văn: “Chỉ để ý Tú Văn nhé, một bước cũng không rời. Đứng đề con bé làm chuyện đại đội gì”

Mẹ Tú Văn lập tức gật đầu: “Đã biết”

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam liếc nhìn Lưu Tú Văn, có đôi khi đáng sợ không phải người ngoài, mà là sự coi thường của người nhà. Nếu chị dâu hai nhà họ Lưu vẫn cư xử vậy thì Tú Văn lại càng có cảm giác tội lỗi, hơn nữa Trần Thanh Trí đã kích con bé vậy, chỉ sợ Lưu Tú Văn sẽ không còn kiên cường chống đỡ được nữa.

Lâm Lam nói với Tú Văn: “Tú Văn, dù cháu muốn hay không muốn thì thím vẫn dẫn dò cháu một câu. Giờ là thời hiện đại rồi, hiện tại mọi người không quen lắm nhưng vài năm nữa thì nhân dân cả nước sẽ hướng tới tình yêu tự do đó. Nhưng tình yêu tự do thật nhiều sẽ gặp phải những thăng vò liêm sỉ với số lượng nhiều, vẫn cần sự hỗ trợ quan sát của cha mẹ”

Lưu Tú Văn mặc dù không phản ứng, nhưng đôi mắt chớp chớp liền biết con bé nghe được. nên Lâm Lam nói tiếp: “Những thằng đàn ông khôn kiếp như vậy chính là kẻ cận bã, bất kỳ người con gái nào gả cho bọn chúng đều là sai nhục phụ nữ cả. Cháu bị hãm lừa không phải lỗi của cháu, là người lớn bọn thím tuyên truyền giáo dục thứ này quá ít nên các cháu không biết được những thằng cận bã như vậy. Sau này đại đội chúng ta muốn theo đuổi văn minh sẽ thực hiện giáo dục, thím với chủ nhiệm sẽ tuyên truyền thêm, cháu đừng lo nghĩ nhiều”

Lâm Lam tạm biệt trước. Vào trong sân, Lâm Lam gọi chị dâu hai của Tú Văn lại mà nói: “Em là chị dâu của Tú Văn, trước kia quan hệ hai đứa cũng tốt, Tú Văn đối với em rất tôn kính. Hiện tại gặp khó khăn, mọi người nên nghĩ biện pháp cùng nhau vượt qua. Đừng vì không muốn bị liên lụy vẫn vãn. Chỉ cần mình ủng hộ được thì không ai liên lụy được mình, Ngược lại nếu đang gặp vấn đề mà người trong nhà xem thường thì mới là thất vọng đau khổ, so với người ngoài chỉ chò còn đau lòng hơn đó”.

Chị dâu Tú Văn mặc dù không đồng ý, nhưng Lâm Lam là trưởng bối, phải gọi là thím, hơn nữa chồng Lâm Lam là công an trưởng nên chị dâu Tú Văn cũng không nói gì, chỉ đành nghẹn giọng mà nói: “Thím nói đúng”.

Đồng Hoà Hoa mới thề: “Nghẹn vậy chúng tớ không phục, thím cháu vì muốn tốt cho các cháu mới nói ra những lời như vậy. Người ta là ai? Trước đây rất bận rộn. Còn chưa từng đi học, giờ vừa học theo bọn học vừa làm. Quay đầu lại còn phải dẫn đầu tổ chức tuyên truyền xã viên học tập về vệ sinh sinh lý, các cháu phải tích cực hơn mới ít, đừng lạch hủ mà rồi rồi phá sau”. Đồng Hoà Hoa dù không thành kính như mẹ Tú Văn nhưng đối với sự hiểu biết của Lâm Lam thì bội phục sát đất.

Thời điểm Lâm Lam ra ngoài còn nhìn thấy Triệu Quế Liên ở ngoài lặc lư ngoáo dáo. Đồng Hoà Hoa tức giận tiến lại mắng: “Không đi làm việc đi? Cả ngày dòm ngó nhà người ta làm cái gì?”

Triệu Quế Liên lại rụt người về. Âm ỉ cả một buổi trưa, hai người lại trở về nhà nấu cơm. Ăn xong Đồng Hoà Hoa mới gọi Lâm Lam đi mở hội nghị thương lượng về chuyện giữa Lưu Tú Văn và Trần Thanh Trí. Lâm Lam nói: “Cố gì đâu phải thương lượng? Cho dù chưa kết hôn mà có con thì người ta kết hôn là xong rồi mà?”

Đem chuyện riêng của người ta ra mở hội nghị thảo luận thực là ba chấm quá, Lâm Lam không hứng thú. Nhưng mà thời đại đặc sắc là như vậy, chẳng còn biện pháp nào, ai bảo Hàn Vĩnh Đường bắt lấy không bỏ cơ chứ?

Hàn Vĩnh Đường thật là kích động, kích động tới mức lòi cả loại hồ ly tinh Tô Đát Kỳ hại nước hại dân ra để nói, nội đặc biệt to. Giống như không đem Lưu Tú Văn đi đầu tổ thì danh tiếng thôn Sơn Nhai sẽ thất bại thảm hại, người của thôn cả ngày không cần ra cửa mà đầu cũng không ngẩng lên được luôn. Ông ta ở hội nghị kích động như vậy, ở bên ngoài sân Triệu Quế Hương với Triệu Quế Liên cũng tụ tập một số lượng lớn những người phụ nữ trung niên. Những người phụ nữ kia là kẻ thích hóng chuyện, nghe mura thì đoán là gió, người ta nói cái gì thì cũng ngu si kích động theo, bị đốt lửa một chút là có thể nổ bùng bùng. Kết quả là mười mấy người phụ nữ chạy về phía nhà Lưu Tú Văn, ở ngoài cửa nhà họ Lưu hùng hùng hổ hổ buồn chuyện, có người trực tiếp nhặt cục đá ném vào cửa nhà họ Lưu: “Người đàn bà dám dăng làm bại hoại thanh danh của chúng ta. Mặt mũi thể diện của cả thôn cũng bị mày làm cho mất sạch rồi”

Trong đồng người này cũng có những người danh tiếng kém, ví dụ như thích trộm đồ, thích thù dệt chuyện, thích thị phi cãi lộn. .... Lúc này tìm được cơ hội găm đập người ta, bọn họ tự nhiên muốn hung hăng chứ, ra sức chửi, nhất định phải đem thanh danh Lưu Tú Văn găm xuống cho thối hơn họ mới được.

Tốt nhất nên đánh vào mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không cho thoát. Dù sao bọn họ cũng có là trộm đồ hay nhiều chuyện giống như ai cũng có lần sai lầm, nhưng chưa kết hôn mà có con là người đàn bà lằng lằng dâm dăng làm cho người ta không thể không chửi. Cho nên bọn họ tìm được cảm giác ưu việt, càng thêm sức lực mà đánh vỡ giấy. Triệu Quế Hương hận không giải thích được, chủ động mở cửa nhà họ Lưu ra, chạy vào trong ném đồ. Triệu Quế Liên ý người đồng thể mệnh, vọt tới tường xây để ném đồ. Mẹ Tú Văn đang chăm sóc con gái, còn có hai đứa bé nhỏ chưa tới tuổi làm việc, còn lại những người khác đều đang đi làm, không ở nhà. Đến cái bỏ trong sân cũng bị Triệu Quế Hương cho đập phá, còn có ghế băng đang phơi đồ, đầu gác khô cũng bị lật đổ nhào. Mẹ Tú Văn chạy đến cầu khẩn: “bà con láng xóm, xin thương xót nhà tôi, đừng đập phá, đừng đập phá mà!”

Triệu Quế Hương xi một tiếng khinh miệt: “Con gái là người đàn bà lằng lằng, bà mẹ cũng cùng một giuộc với nhau, đều là hạng hạ lưu cả”

Mẹ Tú Văn nào phải đối thủ của bà ta: “Các người, các người. ....Bí thư chi bộ đã nói không cho các người tới”

“Bí thư chi bộ đang họp rồi, thương lượng xử lý các người! Lưu Quý Phát đứng có hồng làm chủ nhiệm Trì Đàm nữa” – Triệu Quế Hương đắc ý nói. Bà ta liếc mắt với em gái, Triệu Quế Liên liền vọt vào kéo Lưu Tú Văn từ trên giường tha xuống đất

“Con đàn bà dâm dăng này, dám trốn trong nhà không làm việc lại hưởng công điểm? Mấy đám đẻ cả thôn này nuôi bảo có một con phế vật như mày?” – công điểm của Triệu Quế Liên luôn không đủ, trước kia còn ghi sổ nợ, nay bị buộc nộp tiền nên trong lòng hận muốn chết nhà nào có đủ công điểm. Rốt cuộc có chỗ phát tiết, mụ ta làm sao buông tha. Lưu Tú Văn bị mấy mụ đàn bà có chồng mạnh như sói hù kéo lê xềnh xệch từ trên giường gạch xuống vút ngổ bệt trong sân. Mấy người phụ nữ có chồng khác có người đi tới nhổ nước bọt, mắng có bé, thậm chí có người còn động chân động tay kéo tóc giật tóc.

Mẹ Tú Văn vừa khóc vừa tới che chở con gái: “Đừng đánh, đừng đánh mà! Van xin các người đừng đánh con gái của ta, đừng đánh Tú Văn của ta. Ta quỳ xuống xin các người mà”. Bà gục bên người Lưu Tú Văn khiến mấy người Triệu Quế Hương tức giận, lại có người dám bao che? Thế là bọn họ lập tức biến thân thành hung thần cả sắt hưởng về mẹ con Tú Văn mà tay đầm chân đá.

“Aaaaaa!” – Tú Văn nguyên bản đang ngây cả người, không phản ứng gì đột nhiên hét âm lên, bỏ dậy xông vào phía Triệu Quế Hương mà đánh trả. Đầu tóc con bé rối bời, trên mặt xước xát nhưng cũng không quản chi biết chăm chăm đánh Triệu Quế Hương. Đám người Triệu Quế Hương giống như bị châm thêm dầu vào lửa, càng đánh hung ác hơn. Lúc này Lưu Quý Phát từ bên ngoài đi về thấy một màn như vậy liền trừng mắt: “Cút mẹ nguoi ra” rồi quăng một cái tát trên đầu Triệu Quế Hương, sau đó nắm cánh tay bà ta quăng ra ngoài. Triệu Quế Hương giống cái bao tải bị ném trúng chân tường, văng vào mấy cái bô đựng nước tiểu dưới mái hiên, nhất thời phát ra một tiếng hét thảm thiết. Triệu Quế Liên vội vàng chạy lại đỡ: “Lưu Quý Phát lại đánh người, đánh người nữa rồi”

Lưu Quý Phát giang tay che chở cho vợ và con gái, mẹ Tú Văn vội hô lên: “Mau vào phòng, mau vào phòng”

Phía ngoài có xã viên trông thấy liền vội vàng chạy đi báo cáo, có người chạy tới khuyên: “Mấy người đang làm gì đấy? Không coi pháp luật ra gì ư?”

“Luật pháp chó má, chúng ta đánh vỡ giấy tay đây” – Triệu Quế Liên hô to – “Trời cũng không quản được vụ này, đừng có xen vào việc này của chúng ta”

Bị bọn họ mắng, lại có người gia nhập, thậm chí còn có một vài người đàn ông thường ngày chỉ biết ăn lại nằm miệng lưỡi ba hoa so với đàn bà còn khó chơi hơn cũng xông vào góp việc. Lưu Quý Phát bị ném đá túi bụi không mở mắt được, còn có người đàn ông cầm gậy tới đánh, ông ta chỉ có thể hướng lưng ra ngoài đỡ mà che chở cho con gái cùng vợ mình.

Lúc này Lưu Tú Văn không biết lấy sức lực ở đâu liền đẩy Lưu Quý Phát ra, đoạt lấy cây gậy của người đàn ông bên cạnh rồi điên cuồng đánh loạn những người tới đánh người nhà có bé. Sắc mặt có bé trắng bệch, không nói năng gì chỉ cầm gậy giơ lên quát xuống, những người đàn ông đàn bà họ đều bị có đánh cho gáo khốc thảm thiết. Lưu Quý Phát nhìn con gái đột nhiên khác thường liền vội vàng che chở cho con bé, để tránh cho người ta đánh con bé, ông ta cũng giắt lấy một cây gậy, hai cái gậy đem mấy người đàn ông nhát gan chạy tán loạn khắp nơi. Kết quả là một có gái tay cầm gậy đuổi đánh người Triệu Quế Liên chạy đầy sân mà đập bình bình bộp bộp vù cùng nào nhiet.

Lúc này Hàn Vĩnh Phương và đám người đại đội trưởng cùng vội vàng chạy tới, thấy tràng diện hỗn loạn trước mắt, trên mặt đất còn loang lổ vết máu. Hàn Vĩnh Phương lập tức đen xì cả mặt. Những người kia đến đây gây chuyện bị đánh cho trốn Đồng trồn Tây, thấy bí thư chi bộ cùng đại đội trưởng và thư ký tới liền vội vàng cầu xin cứu mạng: “Bí thư chi bộ cứu mạng với, chủ nhiệm Trì Đàm giết người rồi”

“Điện à!”

Lưu Quý Phát nắm gậy xuống. Lưu Tú Văn cũng giống như bị mất hết khí lực, thân thể loạng choạng suýt ngã. Mẹ Tú Văn liền đỡ lấy con bé, đưa con bé về nhà nghỉ. Hàn Vĩnh Phương sắc mặt xanh lè, chẳng những không giúp đám người Triệu Quế Liên mà còn mắng mỏ: “Các người thật là giỏi giang quá, lấy nhiều người đánh một, không biết tích phúc cho con cháu gì cả”

Có người trong lòng không phục, làm bầm nổi cái gì mà người đàn bà thất đức lăng loàn thì bọn họ sợ cái quái gì. Hàn Vĩnh Phương giật lấy cây roi trong tay đại đội trưởng, quát vào một cái rồi nói: “Làm sao? Các người làm sao có thể như thế? Lời tôi đang nói các người có quyền xen vào nói chắc?”

Những kẻ lúc trước hướng mẹ con Lưu Tú Văn tay nắm chân đã đột nhiên giống như cầm hết cả, chỉ biết trốn chạy la hét nhưng lại không dám phản kháng. Hàn Vĩnh Phương dùng roi chỉ vào bọn họ rồi nói: “Dạng người như các người, khi quân địch vào thôn thì sợ hãi im như chó, chúng nó vừa đi thì nhảy nhót vui mừng, chỉ biết bắt nạt người trong thôn”. Có người nghe thế liền làm bầm khi đó hẳn còn nhỏ, không liên quan tới hẳn. Hàn Vĩnh Phương quật một roi ngay gần chân người đó đứng: “Cha mẹ anh với anh cùng một bộ dạng. Còn dám mạnh mẽ à?”

Triệu Quế Liên điu Triệu Quế Hương ra ngoài, may mắn này đây nên chưa bị đánh trúng đến chỗ quan trọng, nhưng cũng đã đổ máu: “Bí thư chi bộ, Lưu Quý Phát đánh người, ngài nên làm chủ cho chúng tôi”

Hàn Vĩnh Phương nặc xác bà ta có phải phụ nữ hay không, tức giận là gờ roi lên hướng về phía Triệu Quế Liên và Triệu Quế Hương mà vụt: “Cho các người già kinh sợ người khác làm chủ, trông tôi rành lắm hả?”

“Bí thư chi bộ đánh người, đánh người rồi....”

Hàn Vĩnh Đường cùng Hàn Thanh Phong liền xông lại can ngăn: “Anh, anh làm gì vậy?”

Hàn Vĩnh Đường vội vàng giữ roi Hàn Vĩnh Phương lại. Hàn Vĩnh Phương cũng không có nhường nhịn, con giận này phải xả, trước tiên đánh luôn Hàn Vĩnh Đường: “Đồ con rùa ngu ngốc này, có phải cảm thấy anh mấy nhiều năm không nổi giận, giống như đại bác chỉ để trưng bày bán chim không hả? Từ bao giờ mày dám nhảy nhót trước mặt anh hả?”

Hàn Vĩnh Đường bị roi đánh cho răng rơi đầy đất, không dám đánh lại vội vàng xin tha: “Anh, em sai rồi, em sai rồi mà, anh đừng đánh. A, đừng đánh em”

Hàn Thanh Phong không phục, ý mình đã từng đi lính liền xông tới giật roi của Hàn Vĩnh Phương. Hàn Vĩnh Phương đâu có tới một mình, đi cùng ông là đại đội trưởng và mấy thanh niên khác, nhìn Hàn Thanh Phong muốn hành động thì bọn họ lập tức ngăn cản. Hàn Thanh Phong cười lạnh một tiếng.

Hàn Vĩnh Phương quát roi quát một tiếng: “Làm sao? Không phục? Mấy cảm thấy mày trẻ tuổi thì có thể làm đối thủ của bác mày hả? Mày đi lính thì sao? Bác mày đi lính chi uổng gió thôi sao. Thời điểm bác mày đi lính đánh quân Ngụy và quân Nhật bản, mày con mẹ nó đang ở trong bụng mẹ ngâm cứt kia kìa”

“Bác! Bác là người lớn cũng không thể làm nhục người khác như vậy được” – Hàn Thanh Phong xanh mặt cả mặt.

Hàn Vĩnh Phương cười lạnh một tiếng: “Làm nhục? Làm nhục mày rồi à?”

Hàn Thanh Phong tỏ vẻ khàng khái hào hùng mà nói: “Tác phong Lưu Tú Văn bại hoại nề nếp, quan hệ nam nữ bất chính, phải bị đấu tố. Cái này không sai”

Hàn Vĩnh Phương hung hăng nhìn chằm chằm cha con Hàn Vĩnh Đường, giọng lạnh như băng: “Chứng cứ đâu?”

Hàn Thanh Phong đem tin mật báo Trần Thanh Trí viết ra: “Hắn đi bệnh viện huyện nhìn qua, có thể làm chứng, nếu không được sẽ đưa Lưu Tú Văn đến bệnh viện huyện đối chứng”

Ngay lúc này, âm thanh trong vạt của Lâm Lam cất lên: “Ai nói bọn họ làm loạn? Ai nói bọn họ quan hệ nam nữ bất chính? Trần Thanh Trí cùng Lưu Tú Văn sẽ kết hôn.”

Mọi người quay đầu nhìn sang, đã thấy Hàn Thanh Tùng đi cùng Lâm Lam và Đồng Hoà Hoa tới đây. Hàn Thanh Tùng dù không mờ lời nói tiếng nào nhưng mặt trầm như nước, đứng bên cạnh Lâm Lam nhưng khí thế mạnh tới mức người ta phải nhường đường theo theo bản năng. Phía sau bọn họ chính là mấy người La Hải Thành, Trương Hắc Lư. Cuối cùng chính là Trần Thanh Trí một thân chật vật. Dọc đường đi đã ăn đủ đau khổ, cái tên Trương Hắc Lư kia trôi tay hẳn để cho hắn chạy theo sau xe, chẳng những mồm ăn đầy đất mà chạy nhanh thì ngã sấp mặt, bị ăn nguyên quả đá đâm cào xước nát mặt, giờ đau vô cùng.

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam vô mệnh bà vai Trần Thanh Trí: “Trần Thanh Trí xin phép là về nhà báo cáo với cha mẹ, rồi trở lại kết hôn cùng Tú Văn. Các người không biết tình hình cụ thể để loạn hết cả lên, ở chỗ này đánh bắt loạn xạ, làm nhiễu loạn trật tự khu này. Chúng ta báo cảnh sát”

Đồng Hoà Hoa gật đầu cùm cụp: “Đúng, đồng chí công an. Chúng tôi muốn báo án. Bọn họ không có chứng cứ đã tố cáo con bé Tú Văn có quan hệ nam nữ bất chính, nói xấu sự trong sạch của đồng chí phụ nữ”

Hai cô vừa nói như vậy thì những người đồng tình với nhà họ Lưu cũng bắt đầu phụ họ:

“Đúng vậy đúng vậy, những người này thực sự quá đáng, xông vào nhà người ta muốn đánh đánh đấm đấm giống như ăn cướp vậy”

“Hay là mượn chuyện công báo thù riêng? Bắt lại để điều tra”

Sắc mặt Hàn Vĩnh Đường thay đổi nhanh chóng, vội vàng khoát tay: “Không thể nào vậy được, là hiểu lầm rồi”

Hàn Thanh Tùng mặc dù không nói chuyện, nhưng đứng đó nhìn thì khí thế mạnh mẽ ấy đã phóng ra toàn bộ, làm cho mọi người đứng đó chột dạ run rẩy. Hàn Thanh Phong còn muốn ganh đua cùng, liền trợn mắt lên. Nhưng tâm mất Hàn Thanh Tùng căn bản không dùng lại trên mặt hắn ta dù chỉ một giây. Hàn Vĩnh Đường đã phục hồi tinh thần liền chạy đến trước mặt Trần Thanh Trí nhìn chằm chằm: “Thời điểm mày mật báo đã nói cho tao những gì?”

Trần Thanh Trí nào dám nói gì. Lúc ấy hắn đã trèo lên tàu rồi. Trước giờ tàu chạy chỉ một phút thì Hàn Thanh Tùng tìm được hắn ta, liền nhảy lên tàu đập cho một phát lăn lông lốc xuống. Hắn ta bị khí thế mạnh mẽ của Hàn Thanh Tùng đè ép, sợ tề ra quần. Sau đó, Hàn Thanh Tùng một lời cũng không nói, cùng vài người đem hắn trở về thôn. Bọn họ đi gấp gấp vô cùng, tin tức là trên đường trao đổi trực tiếp, chỉ sợ một giây ngừng nghỉ cũng là lãng phí. Nhưng mà hắn ta cũng nghe tên Trương Hắc Lư con lừa đen ngu xuẩn kia nói cái gì mà: “Tại sao phải bắt trở về? Trực tiếp bắn chết là được rồi”.

Người tên La Hải Thành lại lắc đầu: “Không được, về thôn giải quyết chuyện phiền toái trước. Nếu nó phối hợp sẽ không có chuyện gì. Nhưng nếu không phối hợp thì trước tiên đánh cho một trận, sau đó định tội lưu manh mà bắn chết”.

Nghe tới đây Trần Thanh Trí biết Tú Văn đã khai ra hắn, dù sao hắn vì muốn có tiền đã tìm Hàn Vĩnh Đường mật báo, Tú Văn nếu biết thì chỉ có hận hắn vô cùng, không thể không báo ra. Nhưng nhà họ Lưu còn muốn giữ gìn thể diện nên sẽ nghĩ biện pháp che giấu, Hàn Thanh Tùng thì bất minh cũng biết điều này. Hẳn chắc chắn bọn họ cùng lắm là đánh cho một trận chứ không đánh chết, càng không có hình phạt gì, nhất định là bắt trở về để kết hôn. Nghĩ như vậy, tâm loạn như ma của Trần Thanh Trí đã được ổn định rất nhiều.

Thời điểm về tới thôn, Hàn Thanh Tùng lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái: “Nên làm gì làm thế nào mình chú mày tự biết”

Trần Thanh Trí vốn thông minh, biết hết đường nào là đường sống nên không dựa dẫm gì, đoán chừng nếu nói là cái gì cũng không làm mà Tú Văn nói xấu hắn thì Hàn Thanh Tùng có thể bắn chết hắn tại chỗ vậy. Nhìn lạnh lẽo vậy hắn sợ muốn chết. Vì vậy hắn chủ động nói với Hàn Thanh Tùng: “Hàn cục trưởng, có điều này chắc ngài chưa biết, tôi không phải là bỏ trốn, tôi muốn về nhà thông báo với ba mẹ rồi mới trở lại cùng Tú Văn kết hôn. Thực sự tôi không phải muốn bỏ trốn đâu. Ngài tin tôi đi”

Hàn Thanh Tùng lạnh lùng nói: “Chú mày định làm gì để được tin tưởng đây?”

Trong mắt Trần Thanh Trí, Hàn Thanh Tùng chính là hung thần ác sát, cả người toà ra hơi thở khó chịu muốn đánh người, tự nhiên là rấm cũng không dám thả mà ngoan như cừu con cùng đi với Hàn Thanh Tùng. Lúc này nghe thấy Lâm Lam nói hắn ta và Tú Văn muốn kết hôn thì xem đó như cọng cỏ cứu mạng mà tìm lấy.

Thấy Hàn Vĩnh Đường chất vấn hắn bèn run rẩy lắp bắp nói: “Đội phó, anh hiểu lầm, em không có thông báo, em muốn mượn tiền về nhà. Sau khi trở lại đây sẽ kết hôn với ...Tú Văn”

Hàn Vĩnh Đường tức lòi mắt, giọng tay túm cổ áo Trần Thanh Trí, tức giận nói: “Con mẹ nó chó! Mày đừng già bộ ngờ ngẩn để lừa tao!”

Hàn Vĩnh Phương hừ lạnh một tiếng: “Đây là ý gì? Buộc người ta hại người à?”

Hàn Vĩnh Đường giận dữ buông Trần Thanh Trí ra: “Tự mày nói đi”

Trần Thanh Trí cúi đầu, kẻ ngu cũng biết phải nghe Hàn Thanh Tùng mà. Vì thế hắn lắp bắp nói: “Em....em đã lừa gạt anh à!”

Hàn Vĩnh Đường tức giận dậm đá túi bụi: “Con mẹ mày”

Những người chung quanh nhìn nhưng cũng không cứu. Trần Thanh Trí lúc đầu còn kêu gào cứu mạng, sau không thấy ai can ngăn liền tự cứu lấy mình, chạy trốn chết, cong người như con tôm mà che lấy đầu và bụng. Hàn Vĩnh Đường đánh xong một trận thì Hàn Vĩnh Phương mới ho khan một tiếng: “Thôi, chớ đánh nữa. Vậy đủ rồi”.

Hàn Vinh Đường mất hết thể diện, biết là Hàn Vinh Phương che chở cho Lưu Quý Phát và cả nhà ông ta, chỉ đành oán giận dắt người đi mất. Lâm Lam nhìn thấy hai chị em nhà Triệu Quế Hương ở đây liền lập tức nói: “àì dà, hoá ra là có một bộ nước tiểu bị đổ, không trách được, hèn gì tôi thấy ở đây bốc mùi quái thế”

Chị em Triệu Quế Hương gần đến xử lũng, hận không thể cào mặt Lâm Lam ra, nhưng ở đây nhiều người nhìn chăm chăm vậy, hơn nữa ánh mắt của Hàn Thanh Tùng liếc qua tựa như muốn ăn thịt người ấy. Hai người bọn họ bị dọa sợ đến vội vàng dắt đầu nhau đi mất. Đi được một đoạn xa chút, Triệu Quế Hương đau đến phát khóc: “Bọn họ sao lại có thể bá đạo như thế? Chính là ức hiếp dân đen chúng ta mà? Đi kiện bọn họ!”

Hàn Thanh Phong hừ lạnh: “Kiện cái rắm! Ba năm qua nếu không phải hần, cả thôn đã chết đói hơn nửa”. Cho nên kiện cũng vô dụng. Đây chỉ là chuyện tranh cãi trong thôn, bí thư chỉ bộ xử lý mâu thuẫn thì không có vấn đề gì. Mặc dù thủ đoạn thô bạo nhưng chưa đánh chết người nên cấp trên sẽ không quản lý, cũng lắm là chỉ đạo để sau này xử lý ôn hoà hơn chút. Nhưng nếu như Lưu Tú Văn nhay sóng tự vẫn thì bọn họ không thoát khỏi tội liên đới. Triệu Quế Hương vừa ôm mộng vừa chửi. Hàn Thanh Phong liền mắng: “Ai bảo mấy người đi quấy rối làm chi?”

Lúc ấy tới bất người thực tế chỉ là trước mặt mọi người đầu tổ Lưu Quý Phát, làm khó dễ ông ta. Nhưng giờ bọn họ tới đánh đập người như vậy liền chạm phải kiêng kỵ của Hàn Vinh Phương. Hàn Vinh Phương hận nhất là một nhóm người xông vào nhà người ta phá phách cướp bóc, mặc dù bọn họ không biết vì sao Hàn Vinh Phương lại hận những kẻ đó, nhưng dù sao ở trong thôn tuyệt đối không cho phép. Giờ thì hay rồi, Trần Thanh Trí tìm không thấy, lại khiến người mình ăn đòn oan. Triệu Quế Hương cũng không dám nói chuyện. Hàn Vinh Phương bên kia nhìn lướt qua bên này, rồi nói chuyện với Đại đội trưởng: “Bọn họ dính như cao da chó ở đây làm gì? Không mau đi làm việc đi?”

Đại đội trưởng đối với Hàn Vinh Phương là nói gì nghe nấy, liền hét lớn với những công xã viên: “Lười như vậy chỉ có chết đói”

Vì vậy những người không có việc gì liền giải tán lập tức, phải làm việc liền đi làm việc, có chuyện khác liền làm chuyện khác. Bởi vì đám người của Hàn Thanh Tùng kịp thời tóm Trần Thanh Trí lại, mà Trần Thanh Trí lại thừa nhận hôn sự với Tú Văn, đám người Hàn Vinh Phương mới dừng nên chuyện này cứ thế bị để ngoài đời, ù rừ củi đầu, tiêu tụy trông thấy. sắc mặt xanh trắng. Thật ra Lưu Quý Phát không đánh hần, ông ta nghĩ dù sao con gái còn phải gả cho hần nên không ra tay. Chặng qua chính hần ta làm việc trái lương tâm, lại nghe nói Tú Văn muốn nhay sóng tự vẫn liền sợ hết hồn vía. Lúc đó hần ta thực sự thấy sợ hãi mà, sợ bị người ta biết bắt lại cho nên gọi điện van xin người trong nhà hỗ trợ, để gọi được về nhà hần còn vay tiền mua phiếu, nhưng không ai có nhiều tiền cho hần mượn để mua vé tàu. Tiền hoặc phiếu đều vô cùng quý giá. Thực sự không còn biện pháp nên mới tìm tới Hàn Vinh Đường, đem tin tức Tú Văn đi bệnh viện khám bệnh bán lấy năm đồng tiền. Hần ta suy nghĩ rằng dù sao cha của Tú Văn cũng là chủ nhiệm Trì Đám, hơn nữa nhân duyên của Tú Văn rất tốt, mọi người sẽ phá lệ mà tha thứ cho cô ấy, Hàn Vinh Đường có biết cũng chỉ làm làm ỉ lên thôi chứ chẳng có chuyện gì cả. Lúc Lưu Quý Phát đem hần dẫn về, vừa vào nhà hần đã quý gục xuống xin Tú Văn tha mạng. Hần sợ nhất là Tú Văn tuyệt tình đưa hần ra cục công an, sẽ bị xử tử đó, điều này làm hần sợ đến mức tè ra quần.

Thật đáng đánh đòn chặt chân mà lại! Tuy nhiên sau khi nói xong Lâm Lam cũng biết Tú Văn gả cho thằng cha xấu tính đó sẽ dập được tin đồn, bảo toàn danh tiếng toàn bộ nhà họ Lưu cũng như thôn Sơn Nhai, làm cho người ta không dựng chuyện đàm tiếu nữa.

Hàn Thanh Tùng cảm tay Lâm Lam không nói gì. Bọn họ tới nhà họ Lưu, lúc này đã ngồi đầy một nhà. Mẹ Tú Văn thấy bọn họ tới liền chạy ra tiếp đón, mời bọn họ đến ngồi cùng bí thư chỉ bộ và đại đội trưởng. Lâm Lam để Hàn Thanh Tùng qua đó ngồi, còn cô ngồi chung với Đồng Hoè Hoa. Trần Thanh Trí vẫn đứng nơi đó, ù rừ củi đầu, tiêu tụy trông thấy. sắc mặt xanh trắng. Thật ra Lưu Quý Phát không đánh hần, ông ta nghĩ dù sao con gái còn phải gả cho hần nên không ra tay. Chặng qua chính hần ta làm việc trái lương tâm, lại nghe nói Tú Văn muốn nhay sóng tự vẫn liền sợ hết hồn vía. Lúc đó hần ta thực sự thấy sợ hãi mà, sợ bị người ta biết bắt lại cho nên gọi điện van xin người trong nhà hỗ trợ, để gọi được về nhà hần còn vay tiền mua phiếu, nhưng không ai có nhiều tiền cho hần mượn để mua vé tàu. Tiền hoặc phiếu đều vô cùng quý giá. Thực sự không còn biện pháp nên mới tìm tới Hàn Vinh Đường, đem tin tức Tú Văn đi bệnh viện khám bệnh bán lấy năm đồng tiền. Hần ta suy nghĩ rằng dù sao cha của Tú Văn cũng là chủ nhiệm Trì Đám, hơn nữa nhân duyên của Tú Văn rất tốt, mọi người sẽ phá lệ mà tha thứ cho cô ấy, Hàn Vinh Đường có biết cũng chỉ làm làm ỉ lên thôi chứ chẳng có chuyện gì cả. Lúc Lưu Quý Phát đem hần dẫn về, vừa vào nhà hần đã quý gục xuống xin Tú Văn tha mạng. Hần sợ nhất là Tú Văn tuyệt tình đưa hần ra cục công an, sẽ bị xử tử đó, điều này làm hần sợ đến mức tè ra quần.

“Chủ nhiệm, tôi chỉ là nhớ nhà nên nghỉ cách về thôi, không phải là muốn bỏ rơi Tú Văn đâu a...” – hần còn muốn bao biện một hồi.

Kết quả là Lưu Quý Phát không đánh cũng không truy cứu việc vì sao hần ta muốn chạy, càng không hỏi nguyên nhân tại sao, chỉ nói: “Nếu đã sớm muốn kết hôn thì sau này cũng phải sống cho tốt, vậy thôi”.

Hàn Vinh Phương góp lời: “Chuyện này cứ thế cho qua, bất kể người ta nghĩ thế nào thấy cái gì, hai đứa đi làm chứng nhận kết hôn chính là vợ chồng. Sau này không ai nói thêm lời gì hết, mà họ có nói cũng bỏ ngoài tai, sống tốt với nhau thì mệnh bọn họ cũng tự cảm hết cả”.

Đại đội trưởng thì vung roi quát “chát” một tiếng giòn vang rồi cảnh cáo: “Trần Thanh Trí, sau này phải tự lo lấy thân mình. Hôm nay kết hôn xong, chú mày phải ở lại thôn Sơn Nhai, không thể trở về thành thị được nữa. Ở lại thì sống cho tốt, còn dám bắt nạt Tú Văn, cả nhà già trẻ của thôn Sơn Nhai sẽ không tha cho chú mày đâu”.

Sau đó mỗi người nói thêm hai câu, mẹ Tú Văn để cho vợ chồng son bọn họ cúi đầu chào mọi người ra mắt. Trần Thanh Trí cảm thấy tuyệt vọng, cõi lòng lạnh lẽo khi nghĩ tới không thể trở về thành thị được nữa, cả đời phải ở lại nơi này, một thôn nhỏ lạc hậu nghèo khổ thì đột nhiên thấy hồng mắt, nhìn cô gái đơn thuần thiện lương khá ai mỹ lệ Lưu Tú Văn cũng cảm thấy đáng hận vô cùng. Tại sao cô ấy phải tuyệt tình như vậy? Rõ ràng nếu hần đi rồi thì cô ấy có thể nhận xuống, khi hần đảm bảo bản thân an toàn sẽ quay về đón cô ấy cùng con mà? Tại sao cô ấy không thể nhân nhượng? Chẳng lẽ bắt mình ở lại chỗ này thì tốt sao? Đời đời làm nông dân không có hi vọng trở về thành. Trong lòng hần đang phiền chán hết sức, không muốn đi cầm tay Tú Văn.

Mọi người đều nhìn hần ta, nhất là đôi mắt lạnh sắc bén của Hàn Thanh Tùng, hần sợ run người khi đối diện với ánh mắt này. Trần Thanh Trí chỉ đành nén tuyệt vọng mà tiến đến dắt tay Tú Văn, miễn cưỡng cười vui, so với khóc còn khó coi hơn: “Tú Văn, em nhìn đi, tất cả mọi người đều chúc phúc cho chúng ta. Sau này chúng ta sẽ sống tốt thôi, em biết chưa?”

Đột nhiên Lưu Tú Văn hất tay hần ra, quăng cho hần một cái tát, một tiếng “chát” vô cùng rõ ràng. Trần Thanh Trí ngây ra như tượng, không dám tin mình vừa bị tát: “Cô đáng tội?”

Hần ta không thể nghĩ ra vì sao một cô bé mềm yếu hay xấu hổ như Lưu Tú Văn lại có thể giơ tay đánh mình. Lưu Tú Văn về mặt lạnh lẽo, giọng nói cũng lạnh lùng như ngọc, khiến người ta lạnh gai cả lỗ tai lẫn linh hồn: “Kết hôn ư? Năm mơ ả? Loại người cặn bả lưu manh như tôi lại muốn chà đạp bản thân để gả cho anh chứ?”

Mẹ Tú Văn vội la lên: “Tú Văn, con làm gì vậy? Trần Thanh Trí đã đồng ý kết hôn rồi mà!”

Lưu Tú Văn quý xuống trước mặt cha mẹ, mắt ướt nhòe nhòa: “Cha, mẹ, con sai rồi. Trước kia con thực sự sai lầm rồi. Con xin lỗi hai người, đã phụ công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ, làm cho cha mẹ mất mặt, cho cả nhà ta mất mặt. Anh trai chị dâu, là em không tốt, anh chị đánh nểng em thì em cũng không dám oán hận nữa rồi. Em biết em sai rồi, sau này em không bao giờ để cho mọi người mất mặt vì em nữa”.

Biến cố này xảy ra bất thành lin khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc. Lâm Lam lại vui mừng vô cùng, cái thằng này vốn bản chất xấu xa, nếu lại cưới hần ta rõ ràng hần ta có lợi lại được nhiều chỗ tốt. Cô cười vui vẻ, nắm tay đập hai lần trước ngực (ý là chúc mừng đồng chí). Hàn Thanh Tùng lập tức nhìn qua chỗ vợ mình, liền thấy quả đấm trên tay vợ thành tay mèo vầy vầy mình. Anh quả thực cảm nín không nói được gì. Đồng Hoè Hoa liền bần: “Nếu...nếu mà không kết hôn thì chuyện này giải quyết sao?”

Mẹ Tú Văn khuyên giải: “Tú Văn, con nói chuyện từ từ. Có gì từ từ nói. Không gả cho hần, vậy trong bụng con...”

“Mẹ, con nghĩ rồi” – sắc mặt Tú Văn trắng bệch nhưng ánh mắt kiên định vô cùng – “Trước kia con ngu xuẩn, nhưng hai ngày nay con cứ suy nghĩ mãi lời của thím. Thím nói đúng, người xấu xa như vậy, con tội gì phải gả cho hần ta? Con bị hần ham hại mới làm đả đầu xu xẻo làm rồi, làm sao còn có thể hèn hạ bản thân mình nữa? Con sẽ không gả cho hần, nhìn hần một cái con cảm thấy lạnh lòng lắm”

Advertisement / Quảng cáo

Trần Thanh Trí sắc mặt hoảng sợ nhìn chăm chăm Lưu Tú Văn: “Tú Văn, sao em có thể độc ác như thế?”

Lưu Tú Văn liền hừ một tiếng: “Nói tôi độc ác sao? Anh còn đối xử với tôi độc ác gấp trăm nghìn lần. Tôi đây có chết cũng không lấy chồng, tình nguyện nhay sóng tự vẫn cũng sẽ không gả cho một kẻ xấu xa như anh”.

Trần Thanh Trí cả người lạnh run, khí lực toàn thân giống như bị tháo nước xì đi mất, lập tức ù rừ.

Mẹ Tú Văn bắt đầu cuồng quýt, con gái không gả cho Trần Thanh Trí, sau này không ai dám cưới con bé thì tốt cái gì? Bà đưa mắt nhìn Lâm Lam cầu cứu. Nhưng lúc này Lâm Lam lại cất lời: “Tôi ủng hộ Tú Văn. Đầu tiên, nói lớn chuyện thì cũng chưa có, cho nên về bên ngoài chỉ cần nói hôn sự không quyết định được nên khép lại mà thôi. Tú Văn mới mười sáu mười bảy tuổi, xã hội bây giờ phát triển nhanh lắm, qua hai năm tới sẽ không ai nói gì cả. Nên việc lập gia đình hay không lập gia đình lúc này không quá quan trọng”

Lưu Quý Phát vẫn trầm mặc không nói chuyện từ đầu khi nghe những lời này liền gật đầu: “Ồ trong nhà, con gái tôi không lấy chồng thì tôi nuôi nó cả đời”

Bên kia chị dâu hai nhà họ Lưu dù không vui nhưng trong trường hợp này cô ta không phải là nhân vật quan trọng liền không dám hề răng nói một tiếng. Dù không sợ ánh mắt sắc như dao găm của Hàn Thanh Tùng thì cô ta cũng rất sợ roi da của Hàn Vinh Phương. Những người trong nhà đã đồng ý, lúc này Tú Văn mới chỉ vào Trần Thanh Trí mà lớn tiếng: “Chú cảnh sát, cháu muốn báo án. Chính hần ta câu dẫn cháu, bắt buộc cháu. Cháu...cháu không tình nguyện làm chuyện này”

“Tú Văn, em không thể tuyệt tình như thế được” – Trần Thanh Trí đột nhiên giống như bị điện, đang quý liền bỏ lại phía Tú Văn định ôm chân cô bé, nước mắt giàn giụa.

Lưu Tú Văn ghét bỏ né tránh: “Ban đầu khi anh dụ dỗ tôi, tôi cần bản không thêm để ý. Anh ba bốn lần ngăn đón con xông đến ôm chăm lấy tôi. Còn nói cái gì nếu dám từ chối, anh sẽ la ầm lên cho người ta đến xem tôi bị anh ôm ấp sờ soạng. Mọi người khẳng định sẽ tin rằng tôi với anh đã làm trò xằng bậy. Tôi...” – Tú Văn dừng lại một chút, rồi cắn răng nói tiếp: “Chính bản thân tôi ngu xuẩn, lại để anh giờ trò bậy bạ thực”.

Khi đó nếu cô bé nói ra cho bố mẹ, nói không chừng sẽ không phát sinh chuyện này. Kết quả sau khi bị dụ dỗ lại từ thích lẫn, ngu đó không dám công khai chuyện này ra mà lại tiếp tục giấu giếm. Trần Thanh Trí tuyệt vọng từ dưới đất ngoi chừng Lưu Thanh Văn, giống như không nhận ra cô gái đơn thuần mềm yếu kia đột nhiên thay đổi sắc mặt, giống như một mụ dọ xoa xấu xí muốn lấy mạng người: “Không, không thể! Em không thể làm vậy với anh! Em là tự nguyện, em tự nguyện nà ...”

Trần Thanh Trí hoang mang, sợ hãi bắt đầu van xin Hàn Thanh Tùng, van xin Hàn Vĩnh Phương: “Van xin các người tin tưởng tôi, chính là Tú Văn cô ta tự nguyện, cô ta chủ động cầu dẫn tôi, đến gần tôi. Lúc đầu tôi không hề vừa mắt cô ta mà. Là cô ta làm gãy cổ tôi... Không kết hôn thì các người cũng không thể bắt tôi được, không được bắt tôi. Là cô ta bội tình bạc nghĩa, không kết hôn cũng là cô ta không đồng ý...”.

Hắn sợ cán bộ trong thôn thiên vị Lưu Tú Văn, hắn sợ bị Tú Văn hãm hại nên lựa lời nói trốn tránh trách nhiệm, nói những lời vắn vẹo thoắt tha sai lệch sự thật. Trần Thanh Trí cảm thấy sợ hãi, cái cảm giác giống như bị đẩy vào vực sâu ba thước không thể gượng dậy được, bị loại sợ hãi khủng bố này bao trùm cả bản thân sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh sáng. Hắn luôn tự nhận mình không phải là người cậy mạnh lớn lối, mà ngược lại là một người ôn hoà, thích cười, lạc quan, tính cách hài hước, chẳng qua không chịu nổi tịch mịch thích chiêm ve van phụ nữ, thích cùng người ta thông đồng hưởng thụ. Nhưng, thế là hắn sai sao? Nên phải bị đối xử như vậy? Hắn chỉ cảm thấy trời già trên cao thực sự không công bằng. Càng nghĩ càng tuyệt vọng, Trần Thanh Trí không nhịn được liền khóc hu hu, khóc cho vận mệnh bi thảm của mình.

Hàn Thanh Tùng đứng lên, dù trước đó không nói chuyện nhưng khí thế của anh vẫn bao phủ toàn bộ khu vực: “Tú Văn, cháu chắc chắn chứ?”

Lưu Tú Văn kiên định nói: “Chú, cháu quyết định rồi”

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Thanh Văn, chú chịu trách nhiệm áp tải kẻ này giao tới cho La Hải Thành”

Hàn Thanh Văn đang ở bên ngoài ngó dáo dác đã sớm không nhịn được, nghe vậy liền một bước một nhảy vào trong, đá đá Trần Thanh Trí đang nằm trên mặt đất: “Đi”

Trần Thanh Trí không chịu nhúc nhích, sợ tiểu ra quần một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thay đổi và Tham

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Tuyền

Trần Thanh Trí không cam lòng mà đi chịu phạt như vậy, hắn ta biết bị tóm đi tới cục công an thì sẽ có kết cục gì đang chờ đợi mình, chẳng có gì tốt đẹp cả. Lúc này thì tội lưu manh hay tội lằng lằng đều không có kết quả tốt. Nặng nhất có thể là tử hình.

Vì thế Trần Thanh Trí tiếp tục ăn vạ: “Lưu Tú Văn, em không thể tuyệt tình như thế được, em không được qua cầu rút ván. Tôi đã nhân nhượng việc ở lại thôn này, các người sao lại vô tình vô nghĩa như thế chứ?”

Hàn Thanh Văn không ngờ thằng cha này lại giờ chứng, nếu mình không giải hắn đi được chẳng phải quá mất mặt với anh Ba hay sao hả? Vì vậy cậu đá thẳng vào chân Trần Thanh Trí, về mặt tức giận uy hiếp: “Còn không mau đi?”

Trần Thanh Trí vô vàn heo chết không sợ nước sôi mà gào lên: “Tôi không sai, tôi chẳng sai gì cả. Là con bé Lưu Tú Văn quyến rũ tôi trước, chúng tôi đôi bên cùng yêu nhau chứ tôi không đùa giỡn lưu manh người ta”

Lâm Lam quăng lại một sợi dây thừng: “Cậu ta không tự đi thì tôi mang đi”

Hàn Thanh Văn hóm hờ: “Đúng là chị dâu có biện pháp tốt” – nói rồi cậu ta trối gô cánh tay và chân của Trần Thanh Trí lại, rồi gọi một người thanh niên cầm một cây gậy chắc chắn Trần Thanh Trí lên như nhấc một con heo. Trần Thanh Trí nóng nảy giãy giụa, gào lớn, cuối cùng lại nói đại đội này kéo bè phải khi để đội ngũ thanh niên trí thức. Đến nơi Lâm Lam nhìn quanh thấy cái tã rách của trẻ con đang vắt ở góc tường sân viện liền xé một nhúm nhét vào miệng hắn ta: “Được rồi, đi nhanh đi, com của nông trường cái tạo lao động cũng thơm lắm đấy”

Hàn Thanh Văn khoát tay: “Đi thôi”.

Lưu Tú Văn quyết định như vậy, Hàn Vĩnh Sinh cùng mọi người đều ủng hộ. Dù sao thằng cha Trần Thanh Trí hư hỏng làm người trong thôn giận vô cùng, hận vô cùng. Hiện tại cho làm gương điển hình cũng dọa được khá khá những thanh niên trí thức cùng xã viên trẻ khác, để cho họ yên ổn giữ bốn phận. Lâm Lam đề nghị Lưu Quý Phát đưa Lưu Tú Văn tới nhà thân thích có thể tin tưởng được ở tạm hai ngày. Dù sao đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, để có bé tính đường lại nghĩ cho kỷ xem sau này sẽ làm gì. Lưu Quý Phát cùng vợ thương lượng chút liền đồng ý, đem Lưu Tú Văn gửi sang nhà bà ngoại.

Trần Thanh Trí bị đưa đi công xã, nhưng vì hắn ta là thanh niên trí thức được điều động về, nên còn phải báo cáo lên cách ủy hội cấp huyện. Thôn Sơn Nhai lại khôi phục những ngày tháng bình thường, xã viên bận rộn cây vụ vụ thu, phân chia tiền mạch, chia khoai lát sấy, chia lợi tức thu hoạch khoai, nhỏ cỏ. Chờ vào thời kỳ nông nhàn cũng chính là lúc Lâm Lam phải bận rộn tuyển tuyển, có phải thu xếp chuyện của Tiểu Vượng.

Gió mùa thu lạnh lẽo, ngày hôm đó trời trong, mây lững lờ trôi lằng đằng, ánh mặt trời chan hòa khắp nơi. Lâm Lam không có công việc nên ở nhà nấu khoai lang ngọt mềm sau đó để lạnh, rồi lại cắt miếng phơi khô. Từng mảnh từng mảnh được để trên sạp, hoặc là bọn Đại Vượng cắm vào những cái gai của bụi cây, một nhóm lại đang được treo bên hiên hong gió, sau này thu hoạch được, ăn ngọt ngọt thơm thơm. Món này làm đồ ăn vặt cũng được, hoặc ngào đường làm khoai sấy đường giòn ngọt. Khoai lang tằm còn dư một chút ít, Lâm Lam liền đun nóng cháo, đổ chút dầu rồi đem khoai lang tằm bỏ vào xào. Rất nhanh sau đó hai mặt khoai tằm vàng óng, thơm lừng, khiến cho người ta rất muốn ăn.

Chuẩn bị xong Lâm Lam để Nhị Vượng và Mạch Tuệ ở nhà nấu com, cô xới một chén lớn khoai lang tằm xào, lại lên đưa cho Tiểu Vượng một miếng để nhóc gặm, sau đó nắm đôi tay nhỏ bé của nhóc đi tìm Hoắc Duyên. Hoắc Duyên cùng Hàn Thanh Bình và một thanh niên trí thức khác ở hai căn phòng nhỏ trong trường học. Lúc Lâm Lam mang Tiểu Vượng đến thì ba người còn đang ăn com chung. Thấy Lâm Lam tới, Hàn Thanh Bình vô cùng nhiệt tình “Đồng chí Lâm Lam, ngồi chơi một chút”.

Lâm Lam cười nói: “Tôi có làm một chút khoai lang tằm xào, mang đến cho các đồng chí nếm đấy” – nói rồi Lâm Lam đưa chén lớn cho Hoắc Duyên, Hoắc Duyên đem đồ vào đĩa của nhà mình rồi cầm chén trả lại cho Lâm Lam, mới có ngồi.

Lâm Lam tiếp tục nói: “Thầy giáo Hoắc, người đa tài đa nghệ, có thể vẽ tranh lại còn có thể ca hát, không những vậy lại biết đánh đàn. Thầy coi Tiểu Vượng nhà tôi đi, hứng thú cái khác thì không có, nhưng lại thích loay hoay cầm nhạc cụ. Tôi mua cho nhóc một cái kèn harmonica, nếu thời gian của thầy rảnh rỗi thì có thể dạy nhóc thổi kèn harmonica hay không?”

Hoắc Duyên nhìn Tiểu Vượng một cái, thấy đây là một đứa bé xinh đẹp biết điều lại an tĩnh không ai không thích. Lâm Lam sờ sờ bà vai Tiểu Vượng rồi ngồi xôm xuống, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Vượng và hỏi: “Tiểu Vượng, con đồng ý theo thầy giáo Hoắc học hồi sao?”.

Tiểu Vượng móc ra cái kèn harmonica, gật đầu rồi thò lên một điệu. Dù không có giai điệu ca khúc, nhưng mỗi âm rõ ràng vang vọng, cũng không phải thổi loạn. Hoắc Duyên sưng sờ khen ngợi: “Tiểu Vượng, con thổi rất có lực. Lợi hại” làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Tiểu Vượng ứng hồng một mảng. Hoắc Duyên đồng ý nhận dạy cho Tiểu Vượng, tuy nhiên bé còn quá nhỏ nên không đi học hàng ngày được, mà để cho bé học một tuần ba đến bốn ngày, rồi để cho bé trống sân chơi, khi rảnh mình sẽ dạy bé thổi kèn harmonica và học một chút kiến thức nhạc lý.

Lâm Lam lại hỏi thêm Hàn Thanh Bình về tình hình của Đại Vượng và Tam Vượng. Mạch Tuệ nhà có thích học, Nhị Vượng dù không ưu tú như Mạch Tuệ nhưng cũng không kém. Lâm Lam không lo lắng cho hai đứa nhóc này mà càng quan tâm hơn một chút đến Đại Vượng và Tam Vượng. Cô nói: “Hiệu trưởng, thẳng nhóc da dày kia nếu không nghe lời ngài, ngài cứ việc sửa trị nha”

Hàn Thanh Bình cười sung sướng, đối với giáo viên mà nói, dạy ra mười học sinh giỏi cũng ít cảm giác thành tựu hơn việc đem một học sinh quậy giáo dục thành ngoan. Giống như trước làm sao có thể mở tà được cảm xúc của mọi người khi một người đàn bà xinh đẹp nhưng đánh đá chanh chua cái tà quy chính thành một người phụ nữ hòa đồng vui vẻ xinh đẹp lại khôn ngoan chứ?

Xem ra Lâm Lam hiện tại chính là người xinh đẹp thông minh nhất thôn Sơn Nhai, cho dù chưa từng đi học cũng không phải là thanh niên trí thức nhưng rất hợp nhãn ông nha. Hơn nữa công lao của Lâm Lam đó là đem chuyện của Lưu Tú Văn giải quyết yên ổn trong hòa bình, ông lại càng thưởng thức cách làm việc của người này. Vì vậy ông cười ôn hòa trả lời: “Lâm Lam đồng chí yên tâm, tôi sẽ không nương tay đâu. Hàn cục trưởng cũng nói với tôi rồi, nên đánh thì đánh. Haha, chỉ sợ lúc đó có lâu đau lòng thôi”. Hàn Thanh Bình nói vậy chứ việc phạt đánh hoàn toàn không nặng nề, chỉ xòe bàn tay đánh thước vào tay thôi. Tuyệt chiêu của ông là lưu hiệu, tịch thu sách giáo khoa rồi cho bọn nhóc đọc thuộc lòng toàn bộ bài khóa, sau đó nói cho Hàn cục trưởng để cho bọn nhóc hư đồn quấy rồi đi cải tạo lao động. Không nói đâu xa, chỉ cần báo là Hàn cục trưởng sẽ bắt chúng lại thì đã làm cho bọn nhóc sợ đến nom nớp, ngủ mơ thấy ác mộng luôn rồi. Mấy tên trộm bị tháo rựa cả tay chân còn rõ mồn một trước mắt, ai dám không sợ hả? Trong suy nghĩ của bọn nhóc, Hàn cục trưởng giống như một hung thần đáng sợ. Không tin hả? Coi Đại Vượng đi? Thằng nhóc này là đứa nhỏ không sợ chết lại cứng đầu kiên cường vô cùng, thế mà thấy Hàn cục trưởng một cái là đáng hoàng đứng thẳng như tùng ngồi im như phùng? Bọn họ không lợi hại như Đại Vượng, thì lại càng sợ.

Lâm Lam vừa hàn huyên vừa suy nghĩ về ý tưởng tuyển tuyển, xin Hoắc Duyên cùng mấy người bạn góp ý tưởng thiết kế tiết mục, không kể là ca múa hay là chuyện xưa. Hoắc Duyên biết đánh đàn accordion, Hàn Thanh Bình biết gảy guitar, đều vui lòng gia nhập đội tuyển tuyển.

Advertisement / Quảng cáo

“Đến lúc đó Tiểu Vượng còn có thể biểu diễn tiết mục thổi kèn harmonica nữa nhỉ?” – Hoắc Duyên khen ngợi Tiểu Vượng. Tạm biệt các thầy giáo, Lâm Lam đưa Tiểu Vượng về nhà, đã thấy thức ăn chuẩn bị xong. Tay nghề Nhị Vượng càng ngày càng tốt, rong biển rửa rửa, đầu gác xào, canh tôm khô ướp đắng, những món bình thường này nhưng lại có hương vị thơm ngào ngạt khiến cho người mẹ “già” như Lâm Lam cũng phải mỉm cười.

“Cha các con hôm nay không ăn com nhà, ăn nhanh đi rồi còn đi học” – Lâm Lam cũng chia sẻ chuyện Tiểu Vượng sẽ theo thầy giáo Hoắc học âm nhạc để cho bọn nhóc khi đi học sẽ đưa được Tiểu Vượng đi cùng. Đại Vượng và

Tam Vương tò vò không liên quan đến mình, còn Mạch Tuệ và Nhị Vương chủ động tiếp nhận nhiệm vụ. Mạch Tuệ hỏi Tiểu Vương: “Tiểu Vương, buổi sáng em có tự dậy được không? Nếu không em theo bọn nhóc lớp một đi tới cổng được đó” – dù sao Tiểu Vương cũng thường xuyên chơi đùa trong thôn.

Tiểu Vương quay sang nhìn Lâm Lam. Lâm Lam nói: “Được, dù sao Tiểu Vương không phải đi học, đi chơi cũng được”

Tam Vương phản đối: “Mẹ! Thế vì sao con lại phải đi học không được đi chơi á?”

Lâm Lam gõ gõ cái đầu quả dưa của thằng nhóc: “Sao con không đi so với anh trai con đi?”

Tam Vương chỉ vào Đại Vương: “Anh cả còn muốn đi chơi hơn cả con” làm cho Đại Vương trừng mắt liếc nó một cái rồi lấy một khối bánh bột ngô nhét vào miệng Tam Vương, khiến cho Tam Vương ăn vạ đầy một mồm bánh bột ngô chỉ biết ừ ừ. Trong phòng một mảnh cười vang.

Từ đó trong nhà ai cũng bận rộn, Tiểu Vương mỗi ngày dẫn Vương Vương đi tới trường học, nhưng chủ yếu là đi chơi, đi trễ về sớm chẳng có vấn đề gì. Điều này khiến cho mấy đứa bé quậy như Tam Vương hăm mộ hòng người, đáng tiếc là Hàn Thanh Bình không hề nương tay với bọn chúng, mấy lần đánh vào lòng bàn tay cũng đủ để khiến cho bọn nhóc này không dám đi học muộn nữa. Lại qua thêm vài ngày, Hàn Thanh Tùng đi vào huyện mở hội nghị xử lý tình trạng của Trần Thanh Trí, còn phải sang nông trường cái tạo lao động nhìn Hàn Thanh Hoa một chút, những thời gian khác căn bản đều ở nhà với Lâm Lam, không hỗ trợ trông trợ thì chính là tham gia sửa đê điều, tận dụng mọi thời kiếm công điểm giảm vụ.

Lâm Lam muốn để cho chồng nghỉ ngơi nhưng Hàn Thanh Tùng nào chịu vậy, thế là đành mặc kệ. Nhưng nghĩ lại, mọi người cùng nhau cố gắng hằng say, cái cảm giác này thực sự rất là tốt. Lâm Lam đang thối lửa nẫu cơm thì bên ngoài có người đi vào: “Mẹ của Đại Vương à, ở nhà nấu cơm đấy ư?”

Lâm Lam bận rộn đứng dậy, thấy đó là mẹ của Tú Văn, vẻ mặt bà đã sáng sủa hơn rất nhiều, giống như bỏ đi được khối đá tảng trong lòng, cả người sẽ thư thái hơn bao giờ hết. Lâm Lam liền chào hỏi chuyện trong nhà bà, rồi nhỏ giọng hỏi thăm: “Tú Văn đã về rồi ư?”

Mẹ Tú Văn đề rõ trứng gà nhỏ lên bàn, gật đầu: “Đã về rồi. Mẹ Đại Vương à, thật là làm phiền em quá, con nhóc Tú Văn nhà chị mới được bình an, đối với nhà họ Lưu bọn chị, em đúng là đại ân nhân”.

Lâm Lam vội vàng xua tay: “Chị dâu đừng khách sáo, nơi nào là công lao của em chứ? Là nhờ bí thư chi bộ, đại đội trưởng cùng với chủ nhiệm hội phụ nữ cả đấy. Em chỉ giúp một tay thôi”.

Mẹ Tú Văn thấy Lâm Lam nói năng khiêm nhường liền cười nói: “Em nói chuyện thì đứa bé Tú Văn nhà chị mới nghe vào. Cả nhà chị nói rách cả miệng cũng có nghe vào miêng nào đâu? Nếu không phải nhờ có em với Thanh Tùng thì nhà chị đúng là xong đời rồi ấy”.

Nếu không phải Lâm Lam khuyên nhủ Tú Văn còn Thanh Tùng tóm được Trần Thanh Trí về thôn, thì nhà họ Lưu sẽ thành nhà có người đàn bà lăng loạn, sau này không ngóc đầu lên được. Hiện tại thật tốt, cho dù chưa kết hôn nhưng mà Trần Thanh Trí đã chính miệng thừa nhận muốn kết hôn cùng Tú Văn, thế thì Tú Văn cũng không bị coi là lăng loạn, hôn sự không đi tới đâu thì cũng chẳng ai nói được gì. Lưu Tú Văn sang nhà bà ngoại ở mấy ngày cũng suy nghĩ liên tục, sau đây quyết định bỏ cái thai này đi. Giống như là việc tuyệt tình tố cáo Trần Thanh Trí, Lưu Tú Văn nghĩ rằng không phải lưu cái thai này, vì cho dù giữ lại sau này đứa bé cũng không hề hạnh phúc. Ban đầu Lưu Tú Văn còn không biết xử lý sao với cái thai này, liền lên trở về tìm Lâm Lam xin ý kiến, không biết vì sao nhưng Lưu Tú Văn có cảm giác Lâm Lam là người vô cùng hiểu biết, hơn nữa còn kín miệng chưa bao giờ tán gẫu thì phi chuyện nhà người khác. Lâm Lam không nhiều lời, chẳng qua chỉ nói vồn vện vài câu: “Cháu không nên nghĩ cái gì mà đó là một tính mạng. Đơn giản bây giờ nó còn rất nhỏ chưa thành hình, cũng không có ý thức suy nghĩ gì hết. Cháu chỉ cần suy nghĩ tình huống của chính cháu thôi. Cháu giữ cái thai này, đối với cháu, đối với gia đình cháu có ưu điểm nào không? Rồi việc cháu giữ cái thai này lại, đối với tương lai của đứa bé có đảm bảo không? Nghĩ thông rồi thì tự quyết định”.

Lưu Tú Văn nghĩ hai ngày, cuối cùng quyết định bỏ cái thai này. Cô bé không còn muốn kết hôn, nếu như lúc này có con lại bị người ta chỉ trích với đứa bé là đã kích dâm dâm, đối với cô bé hay người nhà đều cũng rất bất công. Cho nên Lưu Tú Văn bất chấp nguy hiểm tính mạng bản thân cũng phải xử lý cho xong chuyện này. Lưu Quý Phát thì không muốn con gái bỏ cái thai đi, vì bác sĩ nói rằng thân thể con bé không hề tốt, phá thai có thể gặp nguy hiểm, tối nhất là không phá. Lưu Quý Phát nói rằng đó chính là cháu của ông, cho dù không cha cũng không phải sợ. Hai anh trai cũng tỏ thái độ, thực ra đứa bé có thể giữ, bọn họ làm cha cũng không khác gì. Người nhà tỏ thái độ hỗ trợ và tha thứ đến vậy, Lưu Tú Văn lại càng không muốn liên lụy đến bọn họ, càng không muốn đứa bé sinh ra bị người ta đàm tiếu chỉ trích. Nếu như đã tuyệt tình, thì phải làm cho sạch sẽ hết sức. Thừa dịp cái thai còn nhỏ, mới được hai tháng, mấy hôm trước có bé đi cùng mẹ, cầm sổ bảo hiểm của chị dâu thứ hai đi vào bệnh viện huyện làm thủ thuật bỏ thai. Lâm Lam thì nhờ sự giúp đỡ của Dương Phấn Phấn đề cậu họ trợ an bài người che giấu việc này, không cho ai nắm được tung gió nào. Dương Phấn Phấn và bác sĩ Trang quan hệ tốt, tất nhiên là câu chuyện thuận lợi. Trong lúc thực hiện tiểu phẫu có hai lần máu chảy không ngừng, nhưng bác sĩ hết sức cứu giúp, lại có Dương Hàm hỗ trợ thì chắc cho y tá truyền máu kịp thời, còn có ham muốn sống mãnh liệt của Lưu Tú Văn, cuối cùng mọi chuyện cũng giải quyết xong. Nằm tĩnh dưỡng ở bệnh viện bốn ngày, sau đó về nhà nghỉ ngơi thì đến nay đã không còn gì đáng ngại, chẳng qua là thân thể còn rất yếu mà thôi.

“Mặc dù thân thể hư nhược kiệt quệ không làm được mấy việc nặng, nhưng cả nhà chị cảm thấy an lòng hơn, như đỡ được một tảng đá lớn treo lơ lửng trên đầu vậy” – mẹ Tú Văn thật sự cao hứng.

Lâm Lam cười nói: “Thân thể xương cốt thì không vấn đề, còn trẻ tình dưỡng hai năm là tốt. Chị dâu nói cho Tú Văn là con bé đừng trốn trong nhà, con bé không sai, không việc gì phải trốn người cả. Cứ công khai ra cửa, đến nhà em hoặc nhà chị dâu Hòe Hoa chơi đùa”

Mẹ Tú Văn luôn miệng đồng ý, thực sự càng nhìn Lâm Lam càng thích, để cho Lâm Lam tiếp tục làm việc, bà rào bước ra về. Lâm Lam vội chạy theo trả lại rõ trứng gà: “Chị dâu, Tú Văn đang cần bồi bổ, sẽ mệt mỏi, chị giữ lại cho con bé ăn đi”

“Trong nhà không thiếu trứng, chị nuôi gà đẻ rất nhiều mà”

“Chị dâu, gà nhà em cũng đẻ trứng mà, nhà chúng em đủ ăn”

Kể tiếp cứ đầy qua đầy lại khiến cho Lâm Lam nhức hết cả đầu liền nói lớn: “Chị dâu, hay là thế này? Hoặc là em trả tiền trứng cho chị, hoặc chị để khi nào Tú Văn sức khỏe ổn định thì mới cho em trứng gà? Được không?”

Mẹ Tú Văn chính là người phụ nữ thật thà, đầu óc dĩ nhiên là không bị Lâm Lam khuấy đảo, cuối cùng đành đem trứng gà về, nhưng vẫn đề lại năm sáu quả, bảo: “Cho bọn nhóc ăn”

Lâm Lam đành nhận lấy, nhưng cũng đem nửa gói đường đỏ cùng táo đỏ đưa cho mẹ Tú Văn: “Vật này khó mua, chị nấu cho Tú Văn uống, chăm sóc con bé thật tốt, cần gì chỉ cần nói với em là được”

Mẹ Tú Văn nước mắt lưng tròng: “Ôi con gái tôi! Em nhìn em xem, chị tội cảm ơn em, ngược lại còn khiến em tặng đồ cho con bé Tú Văn nhà chị”

Lâm Lam cười cười, đẩy đũa mẹ Tú Văn đi về nhanh. Rất nhanh phán quyết về hành vi của Trần Thanh Trí đã được thông qua. Cách ủy hội cấp huyện lúc này bởi vì chuyện của đại đội trưởng Hoàng Hà nên rất cần nghiêm nghị đã kích kẻ xấu. Trần Thanh Trí đụng vào họng súng vừa lúc bị bắt làm ví dụ điển hình, cũng phải xử nặng.

Vốn là xử từ hình, nhưng do Lưu Quý Phát chủ động cùng Hàn Thanh Tùng và Hàn Vĩnh Phương cầu tình, Trần Thanh Trí chạy trốn không thành, cũng đồng thời báo về mặt mũi Tú Văn, nên nhà họ Lưu không muốn lẩn chết đi như vậy, hi vọng có thể giảm án xử lý khoan hồng. Vì vậy Hàn Vĩnh Phương liền gửi lên trên một đơn đề nghị trình bày vấn đề này rồi Hàn Thanh Tùng mang đến Cách ủy hội, sửa thành án tù biệt giam, đưa đến nông trường cái tạo lao động để thi hành án. Án tù này cùng với hình phạt kẻ xấu của đội Hàn Thanh Hoa Triệu Kiến Thiết không giống nhau. Hình phạt của Hàn Thanh Hoa có thể được người nhà thăm thân, mấy tháng có thể xin về nhà một lần, làm việc cũng có công điểm, trong tập thể lao động không hề giống tội phạm. Án tù biệt giam là phạm trọng tội, bị giam giữ đặc biệt, thực hiện lao động cái tạo ở khu vực riêng, người ngoài không được tùy ý thăm hỏi mà người bị xử án này cũng không thể tùy tiện xin phép về nhà, càng không thể ra khỏi nông trường được. Một khi xuất hiện phản kháng hoặc là bỏ trốn, cai quản trại có quyền đánh gục tại chỗ. Như vậy cũng coi là trừng phạt đúng tội.

Khi trời càng lúc càng mát mẻ, hoa màu của thôn Sơn Nhại đã thu hoạch nhà ai về nhà nấy, cây ruộng phân loại lúa mạch cũng đã hết, không có việc gì phải làm nữa. Đám nông dân thôn tiến vào giai đoạn nông nhàn. Đây là lúc Lâm Lam và Đồng Hòe Hoa chính thức triển khai công việc tuyên truyền, Lâm Lam lên kế hoạch, Đồng Hòe Hoa lo nhân sự và sân bãi, nghe ra lại giống trợ thủ của Lâm Lam hơn. Bọn họ tiến hành khai hội trong khu tập trung ở đại đội, đang khua chiêng gõ trống báo tin: “Các xã viên chú ý, các xã viên chú ý, tôi nay đại tuyên truyền đại đội có tiết mục, có tiết mục biểu diễn nha”

Lâm Lam cũng chú ý đến vấn đề này, thời điểm khai hội nếu không có công điểm thì không có tích cực, có công điểm thì người so với người càng tích cực hơn. Bọn họ không nghĩ rằng có công điểm, vì đại tuyên truyền giảng đạo lý rồi lại còn tặng công điểm nữa hà, cái bánh nào thơm quá vậy? Cho nên cần phải có tiết mục biểu diễn. Thời điểm nông nhàn xã viên rất nhàn chán, trời lạnh không thể tụ tập tán gẫu nên rất nhiều người cảm thấy nhàm chán vô cùng. Nghe nói có tiết mục thì ai cũng vội vàng ăn cơm tối xong là chạy tới giành chỗ ngồi. Lâm Lam cũng không muốn giống mấy giáo viên cho học sinh học toán kiến thức chết, mà phải đem kiến thức dung nhập vào chuyện đùa, tìm người nói tốt một chút mà bỏ đi tiết mục. Từ bỏ chuyện xa con có những hình thức khác ví dụ kể chuyện, nói bình thư, tiết mục này bỏ đi cho một người tên là Xương Tú không sai biệt lắm. Ngoài ra còn phát hiện ra một người nữa là Lưu Xuân Tân – xã viên, bình thường vẫn hay pha trò tiết mục ngắn, ăn nói linh hoạt, nam nữ xã viên nửa thích nửa không. Lâm Lam bị cậu ta trêu chọc hơn hai lần liền mắng cho cậu ta một trận, nhưng quay đi quay lại lại mời cậu ta tham gia biểu diễn, làm cho cậu ta sợ Lâm Lam có ý muốn cho cậu ta dính tội lưu manh mà bị bắt đấy. Kết quả Lâm Lam cảm kích bản gốc do mình soạn đến, đặc lại cho cậu ta nghe để cho cậu ta học thuộc lòng.

“Phải giống như đang nói chuyện thật đấy nhé, nói không giống thì bắt cậu đi tù” – Lâm Lam đe dọa uy hiếp.

Thực ra Lưu Xuân Tân cũng là nhân tài, bị Lâm Lam hú dọa giật mình lần đầu, nhưng vài lần sau là quen, không những thế còn giúp Lâm Lam dùng từ ngữ thông tục diễn tả, như vậy xã viên cũng hiểu nhanh hơn mà càng có thể tiếp nhận nội dung. Lâm Lam tiếp thu đề xuất này của cậu ta.

Tiết mục thứ nhất chính là Lưu Xuân Tân và Xương Tú, có tựa là “Thật sự có gia đình như thế?”

“Có một gia đình thế này, bà già là một người bỏ chân, hàng năm không rửa chân, còn nói gì mừng sáu mươi sáu hai mươi sáu, Diêm Vương gia rửa thật thối, chỉ có những ngày này mới có thể rửa chân. Nếu không Diêm Vương gia lạnh lòng sẽ sai quý nhỏ giam chân của bà. Kết quả thì sao? Mười ngày nửa tháng cũng không rửa một lần, như vậy mấy lần thì sau cũng không rửa, chân của bà lại thối hoắc vô cùng. Bọc chân vào thì không thấy gì, vừa mở bọc ra thì mùi hôi hun ra mười tám dặm, sau đó...”

“Lại có một gia đình như này, hai vợ chồng nhỏ, một lười một tham...:

“Lưu Xuân Tân, cái người thối chân kia thì sao? Về sau thì sao?” – có xã viên vội và hỏi – “Bà già thối chân kia thì sao?”

Lưu Xuân Tân mới nghiêm mặt: “Sau đó gì nữa? Những người có chân thôi như vậy, sớm bị chết vì mùi thối rồi. Sau đó hả? Chính là thối muốn chết, thối chết...”

Cậu ta còn khoa trương bịt lỗ mũi lấy tay quạt lia lịa, khiến cho có người cười haha, xô đẩy lẫn nhau “Có phải mười ngày nay cậu không rửa chân rồi không hả?”

“Có phải trời lạnh là nhà cậu lười giặt đồ chứ gì?”

“Cứ thế thản nhiên leo lên giường à?”

“Haha thối chết .... không có sau đó nữa”.

Phía sau Lưu Xuân Tân nói về một đôi vợ chồng không biết giữ vệ sinh, đã thế lại còn thích sinh hoạt vợ chồng, kết quả là hai người bị bệnh. Có người còn hỏi sau đó thì thế nào? Đội xã viên phía dưới hô lớn: “Sau đó cái gì nữa? Bệnh chết chứ sao? Lâm sao còn sau đó nữa?”.

Mọi người đùa giỡn như vậy rồi cười vang cả khu biểu diễn. Lâm Lam thực sự muốn hiệu quả tuyên truyền như vậy, để cho bọn họ cảm nhận không khí vui vẻ trong lúc tuyên truyền thì càng ghi nhớ lâu được. Như vậy khi về nhà lúc sinh hoạt vợ chồng cũng sẽ chú ý vệ sinh, nếu không dễ ý được thì nhớ tới sự đảm tiêu ngày hôm nay tự dung cũng thấy gọn, rồi tự học tập tiếp. Nói tới đây thì Lâm Lam cầm lấy sách ra ngoài, giăng mấy tờ giấy chuyên nghiệp về vấn đề vệ sinh sinh lý, để cho xã viên có khái niệm về bệnh hoa liễu, cái gì gọi là bị nấm ký sinh, bệnh lậu, giang mai, ...và tác hại của nó rất hung tàn, làm phụ nữ mắc bệnh còn đàn ông thì tai họa ngập tràn. Cả đêm nói chuyện chọc cười, học thêm hai mươi phút tuyên truyền đã qua một canh giờ.

Buổi tối xã viên về nhà, không thể thiếu chính là có những cặp vợ chồng son muốn làm chút vận động sinh nhiệt. Cũng có người đàn ông lười vệ sinh, thì vợ anh ta liền mắng cho: “Không vệ sinh cũng đừng có đụng vào tôi, không nghe người ta tuyên truyền à? Á chính là có vi khuẩn sâu nấm gì đó, đến lúc đó sẽ mắc bệnh hoa liễu. Ông lười vệ sinh như vậy còn muốn tôi bị hoa liễu hả?”.

Bởi vậy không vệ sinh sạch sẽ thì không “làm”, muốn “làm” thì phải vệ sinh sạch sẽ, cả thồn từ đây bắt đầu sạch sẽ.

Hoạt động tuyên truyền của Lâm Lam tiến hành theo kiểu giáo dục từ từ, mới vào đầu sẽ không thuyết giảng mớ lý thuyết khô khan khó hiểu lại ngại cảm thê, mà nói từ hoạt động vệ sinh sạch sẽ trước rồi từ từ mới đến những vấn đề kia. Vừa bắt đầu thì có nhiều xã viên cho rằng cũng giống những bài giảng tuyên truyền hồi xưa, không có ý nghĩa nên không thích. Về sau được nghe ri tai rồi đi tham gia lại thấy thú vị. Thế là mấy xã viên ăn com tối thật sớm, sau đó cầm băng ghế nhỏ vội vàng tới giảng chỗ cho cả nhà. Về sau phòng họp đại đội chặt kín, có người chen chúc ở trong sân. Về sau nữa có người nêu ý kiến: “Tối phòng họp lớn trong trường học đi”

Thậm chí ở vùng phụ cận gần đây cũng có xã viên tới tham gia náo nhiệt: “Thôn chúng tôi không có hoạt động lý thú thế này, chúng tôi tới tham gia học tập, học tập mà”

Qua mấy ngày trời lạnh dần, công tác tuyên truyền tiến hành vô cùng thuận lợi. Lâm Lam và Đồng Hộc Hoa càng ngày càng bận rộn. Lâm Lam còn phải sáng tác tiểu phẩm có lồng nội dung đi vào, thế là bận tới mệt. Không chỉ ở đại đội mình, đại đội phụ cận cũng mời bọn họ tới tuyên truyền huấn luyện, nói rằng mỗi lần tuyên truyền thì được tính công là năm mươi cân cây ngô. Lâm Lam rất động lòng, đi cùng Đồng Hộc Hoa sang đó một lần, quả thật đầy về năm mươi cân cây ngô. Dù đôi tiên tiền cũng chưa được bốn đồng, nhưng giờ krong thực quý giá, có đôi khi có tiền cũng không mua được lương thực ấy chứ. Lâm Lam đặc biệt vui vẻ, Đồng Hộc Hoa vô cùng phong độ chia chác “chiến lợi phẩm” bằng cách đưa Lâm Lam ba mươi cân, mình cầm về hai mươi cân. Lâm Lam càng hứng khởi.

Hôm đó là ngày chuẩn bị đại đội, Lâm Lam chợt thấy một thân ảnh yếu điệu đi về phía mình, cứ tưởng là hoa nhút, hóa ra quả thực là Tú Vân.

Có vẩy tay với Tú Vân: “Tú Vân, tối đây”

Lưu Tú Vân nhìn Lâm Lam cười cười, bước nhanh tới: “Thím, cháu nghe nói bên thím thiếu người, cháu tới hỗ trợ ạ”

Lâm Lam gật gù: “Thực sự cần, cháu hỗ trợ được thím sẽ báo bị thư chỉ bộ tính công điểm cho cháu”

Lưu Tú Vân cười cười: “Thím, cháu không cần công điểm, cháu muốn làm việc bận rộn chút”.

Lâm được một lát có người thấy Lưu Tú Vân thì tò mò, có mấy xã viên còn chỉ trỏ. Bọn họ đã lâu không thấy Tú Vân, lúc này trông cô bé giống như người khác vậy. Trước kia cô bé đơn thuần hiền lành, thấy ai cũng cười, giống một đóa hoa nhỏ vậy, lúc này mặc dù còn cười nhưng ánh mắt đã có phần lạnh lẽo, lại có ý từ châm biếm người ta. Có một số thanh niên tiến lên trêu chọc cô bé: “Tú Vân đó à? Lâu ngày không gặp có phải quên bọn anh rồi phải không?”

Lưu Tú Vân liếc bọn họ một cái rồi lạnh lùng nói: “Ai vậy?”

Mấy người thanh niên này nghe tin đồn, chắc mẩm Lưu Tú Vân đã ăn nằm với Trần Thanh Trí, giờ hôn sự không thành sau này chắc chắn chẳng ai thèm rước. Người như vậy ai dám lấy vào cửa cơ chứ, họa chẳng bị mù. Bọn họ liền nghĩ sau này có thể trêu lên trêu, có thể chiếm lợi thì chiếm. Thanh niên kia ông eo ơ lên một tiếng: “Tú Vân thực không nhận ra anh à? Người sang quý thì quá đúng hay quên, hay là em chưa từ bỏ ý từ với Trần Thanh Trí? Ăn nằm cũng ăn nằm rồi, sao không cùng đi nông trường cái tạo lao động với nhau luôn đi chứ?”

Lâm Lam nghe vậy liền nhui mày, đang muốn quát cho thẳng cha Hàn Huệ Nông kia một trận thì thấy Tú Vân bắt ngờ giơ tay lên tát “Bốp” một tiếng vào mặt người thanh niên.

Hàn Huệ Nông nói giận: “Lưu Tú Vân, mày đừng tưởng cho tí thể diện thì đã không biết xấu hổ, một đứa đàn bà dám đánh như mày...”

Lâm Lam cảm thước xông lên quát cậu ta: “Để giáo xiên miệng mày, mày là đồ mờ nhon bị giầy cao gót chọc, là cái đồ nào úng nước, thiếu đòn đúng không?”

Hàn Huệ Nông không dám đánh lại Lâm Lam, bị thước đánh tới liền nhảy loạn cào cào: “Thím a, Thím, có gì từ từ nói mà”

Lâm Lam tức giận: “Cậu, cả cậu, mấy người các cậu nữa” – Lâm Lam dùng thước chỉ chỉ một đám thanh niên đứng gần đó – “Cút mau cho tôi, buổi tuyên truyền hôm nay cấm các cậu tham gia, các cậu không xứng đi học mấy buổi tuyên truyền này”.

Mấy người thanh niên thấy Lâm Lam tức giận liền chạy vội, trước khi đi vẫn không quên rủa rủa: “Lưu Tú Vân vốn là một cô nàng hiền lành, không nên ở lẫn lộn cùng người đàn bà chanh chua, cái này vui rồi, Lưu Tú Vân cũng là một người đàn bà chanh chua”

Vừa lúc Đồng Hộc Hoa từ phía đối diện đi lại, nghe những lời này nổi giận rút cây củi chất vệ đường quát lớn: “Miệng tiện lũ chúng bay, tao cho ăn đòn cả lũ”

Mấy thanh niên lại gào lên: “Một tổ bà người đàn bà chanh chua, ba người đàn bà đánh đá, chọc không nổi đâu, chạy thôi anh em”

Advertisement / Quảng cáo

Đồng Hộc Hoa nằng lền mấy tiếng rồi mới qua chào hỏi Lâm Lam, an ủi Lưu Tú Vân: “Đừng chấp nặt với bọn họ”

Lưu Tú Vân cười cười, sau đó bình tĩnh nói: “Thím, các thím cứ yên tâm. Cháu không thêm sự. Cứ để bọn họ có miệng tự nói. Cháu không giết người đốt nhà, cũng chẳng trộm của ai cướp của ai, làm sai cái gì cháu sẽ nhận lỗi rồi kiểm điểm. Bọn họ chẳng có tư cách gì mà nói cháu”

Lâm Lam gật đầu: “Đúng là nên như vậy”

Lưu Tú Vân tiếp tục nói: “Thím, sở dĩ cháu tới đây vì muốn giúp các thím giải giải tuyên truyền cho các bé gái và thiếu nữ. Cháu. ....cháu có kinh nghiệm”

Lâm Lam cùng Đồng Hộc Hoa đều ngăn người, không nghĩ cô bé trước mắt lại tình ngộ đến mức này.

“Cháu nghĩ là các cô bé hay thiếu nữ sẽ tiếp thu giảng giải của cháu, không nên bị những thằng cặn bã xấu xa kia lừa gạt. Nếu quả thực là đòi lứa cùng yêu thì phải thông báo với cha mẹ hai nhà. Cha mẹ đồng ý thì tiếp tục yêu đương rồi kết hôn. Nếu như cha mẹ không đồng ý thì chấm dứt ngay”

Thời buổi này nếu cha mẹ không đồng ý thì những người trẻ tuổi kia phần nửa là không có cơ hội ở chung, bởi vì cha mẹ không thừa nhận thì không lấy hộ khẩu đi đăng ký được, càng không được chia công điểm.

Lâm Lam khen ngợi: “Cháu có chí. Cháu nói lời này rất đúng. Chủ tịch Mao vĩ đại của chúng ta đã nói rồi, không lấy kết hôn làm mục đích nói yêu đương mà chuyện yêu đương thì chính là đùa giỡn lưu manh! Muốn nói yêu đương thì phải nghĩ phải tính toán chuyện kết hôn. Nếu không cũng đừng mở miệng trêu chọc có nương nhà người ta”

Lời này thánh nhân đã nói, Mao gia gia trích dẫn nhà.

Đồng Hộc Hoa cảm thấy những lời này rất tốt, chính là cái này. Không lấy kết hôn làm mục đích nói yêu đương sẽ trở thành khẩu hiệu chứng tỏ kẻ đó đùa bỡn lưu manh, đem cái này tuyên truyền cho các cô nương khác. Nếu như một thằng nhóc muốn nói yêu đương với cô, quân chó gì hẳn là thanh niên trí thức hay xã viên, trước tiên phải hỏi có muốn đi xin phép cha mẹ hay không? Có muốn kết hôn với cô không? Nếu có phải đi tìm cha mẹ đặt vấn đề cầu hôn, sau đó yêu đương, sau đó kết hôn. Nếu chỉ nói yêu đương không muốn kết hôn há, thế thì xin lỗi nhà, báo cáo tội lưu manh không cần thương lượng. Rất nhanh chóng trong thôn đã có hoạt động tuyên truyền nang tên “Yêu thương thì phải kết hôn”.

Lâm Lam chịu trách nhiệm viết kịch bản, xướng tử, tiểu phẩm, ca múa, sau đó mọi người chịu trách nhiệm tìm nhân vật phù hợp. Dĩ nhiên trong vở kịch có chính là câu chuyện của Lưu Tú Vân, nam thanh niên trí thức Lưu Xuân Tân

tới nông thôn một hồi thì cô đơn khó chịu, trước trêu chọc Hoắc Duyên sắm vai nữ thanh niên trí thức, nhưng nữ thanh niên này không xinh đẹp nên lại trêu chọc nữ cán bộ nông thôn Đồng Hòe Hoa, Đồng Hòe Hoa miệng rộng mắng người. Sau đó thanh niên trí thức lại bắt đầu trêu chọc Hàn Thanh Bình đóng vai nữ xã viên. Hàn Thanh Bình vóc dáng nhỏ gầy, làn da trắng nõn, mặc áo bông hoa bởi mặt đỏ hồng rất giống như cô thôn nữ.

Nữ xã viên lúc đầu không đồng ý, dùng mọi lời lẽ cự tuyệt, nhưng thanh niên trí thức thủ đoạn nhiều vô biên, lúc thì viết thơ ca, lúc thì lại hát hò, lát sau lại tặng kẹo, một lúc khác.... Cuối cùng thừa dịp vắng người liền ôm ấp lần lộn, nữ xã viên hoảng sợ lo lắng sợ bị người phát hiện thì đành dợ cả nhà đỏ sống đỏ biến.

Chính vì sự im lặng này mà một hai lần nữ xã viên bị thanh niên trí thức lợi dụng thành công. Sau đó hẳn bắt đầu trở mặt, nói mình là người thành phố, sau này phải về thành phố làm sao có thể cùng nữ xã viên nông thôn kết hôn, chính là phá hủy tiền đồ của hắn. Hẳn tẩy não nữ xã viên, lừa gạt cô bé tiếp tế đồ ăn, rồi đợi chờ ăn nhấm một thời gian, giờ hẳn trở lại trong thành phố nhất định sẽ nghĩ cách đón cô ra ngoài. Sau cùng thanh niên trí thức kia trở về thành phố tiếp nhận công việc của cha, cưới một cô gái trong thành phố, cũng không bao giờ trở lại.

Nữ xã viên kia ở nhà đợi, đợi hoài đợi hoài, cuối cùng đợi thành tảng đá.

“Đánh chết cái thằng đàn ông phụ lòng!”

“Đề cho Bao công xử trăm thằng Trần Thế Mỹ này đi!”

Có xã viên bắt đầu la ó, kích động xông lên muốn đánh Lưu Xuân Tân. Lưu Xuân Tân bị dọa sợ chạy trời chết: “Đừng đánh, đừng đánh, tôi chỉ diễn kịch thôi mà! Chỉ là diễn thôi, là giả đó!”

Chuyện xưa thù dệt rất tốt, diễn xuất lại chân thật, có tình cảm đan xen, hơn nữa Hàn Thanh Bình biểu hiện tình cảm rất tron trù, chỉ sợ nam nhân diễn nữ xã viên cũng khiến cho người ta thương, quên mất luôn hắn là đàn ông. Vì vậy mới đề cho người đàn ông là Hàn Thanh Bình tới diễn, nếu đề cho Lâm Lam diễn một cô nữ xã viên xinh đẹp kích động lòng người bị phụ bạc, chắc chắn người xem sẽ đem Lưu Xuân Tân xé xác phanh thây.

Lâm Lam cùng Đồng Hòe Hoa vội vàng duy trì trật tự: “Đây là vở kịch mà, mọi người đừng nhón nháo, không nên kích động, đặc biệt đừng kích động!”

Đại đội trưởng vùng roi lên: “Ngồi im mà xem diễn trò, đừng làm cản trở người khác. Các người kích động như vậy chính là bản thân có ý nghĩ xấu hả?”

Mọi người vội vàng cười: “Làm sao dám chứ? Không lấy kết hôn làm mục đích nói yêu đương chính là đùa bốn lưu manh, ai mà không sợ Hàn Cục trưởng bắt đi chứ!”

Lúc này Hàn Thanh Tùng từ công xã trở lại, đi xe đạp tới tìm Lâm Lam. Nghe thấy mọi người nhắc tới mình liền xuống xe bước vào: “Có chuyện gì?” khiến cho mọi người buồn cười cũng không dám cười, chỉ đành ngồi im thít không một tiếng động. Hàn Thanh Tùng nhìn quanh rồi lại thấy Lâm Lam đứng trên đài, thầm nghĩ xem ra hoạt động tuyên truyền rất nghiêm túc, kéo đến cảm xúc người xem đây mà.

Lâm Lam nhìn chông cười cười rồi chỉ phía dưới để anh ngồi xuống nghe. Hàn Thanh Tùng tìm ghế thì người chỉ luôn vào ngồi cạnh bí thư chỉ bộ. Hàn Vĩnh Phương cùng đại đội trưởng ngồi cạnh, xung quanh liền tách ra một khoảng, ai cũng không dám ngồi phía trước, tránh cho không phải bị phun vào người chính là bị đập phải. Hàn Thanh Tùng ngồi vào chỗ trống. Mẹ ơi, cả khán phòng cảm thấy không được tự nhiên, cái không khí áp bức này quả thực khó tả quá.

Bởi vì có Hàn Thanh Tùng ngồi đây, Lưu Xuân Tân mới xướng hát được chút đã cảm thấy nom nớp lo sợ, một lúc thì nói sai, một lúc lại cà lăm. Một khúc xướng của Lưu Xuân Tân có đoạn: “Cái người phụ nữ có chồng lười biếng, thù thù may và đều không biết, nằm lên cùng...liền cùng...liền cùng chồng nói “người...người...người đi mau”.

Lúc Hàn Thanh Tùng nhìn Lưu Xuân Tân, đột nhiên không dám nói, không biết làm sao lại đem lời trong lòng mình ra nói, hận không thể đuổi Hàn cục trưởng đi ngay và luôn.

“Ha ha ha ha ha hmmm...” – khán giả cười ầm cả lên.

Đoạn này Lâm Lam có tham diễn, dù sao cả thôn cũng biết, biểu diễn một chút cũng không sao, chính là muốn xã viên đem những việc sinh hoạt hàng ngày ra để cho mọi người cùng quen. Xã viên ai cũng biết điều này, nhưng Hàn Thanh Tùng không biết, đây là lần đầu tiên anh nghe, mà nhìn thấy Lưu Xuân Tân nói thế kia chính là kiểu chuyện nhà thông thường, căn bản không nghĩ tới kịch bản gốc như vậy. Anh cho rằng người ta đang bắt nạt bầy vợ mình, liền nhìn Lưu Xuân Tân giống như là phóng dao tới vậy.

Lưu Xuân Tân sợ mất hồn, thế là vốn muốn “người và giùm ta” kết quả không cẩn thận liền nói luôn lời mình nghĩ trong lòng. Lâm Lam không nhìn được nữa liền phì cười, híp mắt nhìn Hàn Thanh Tùng ngồi phía dưới, giờ một ngón cái lên cười cười với anh. Thế là về mặt vốn lạnh lùng liền hiền hòa trở lại. Hàn Thanh Vân ngồi bên cạnh hiểu kỳ hỏi: “Anh Ba, chị dâu nói gì với anh thế?”

Hàn Thanh Tùng: “Nói sao?”

Hàn Thanh Vân: “Thì chị dâu như vậy...” – cậu ta khoa tay múa chân một chút: “Ồ...”

Người ngồi xung quanh lại cười ầm lên một trận. Lâm Lam vỗ vỗ tay: “Như này đi, hôm nay chúng ta sẽ mời những người ngồi xem phía dưới tham gia tiết mục ngắn. Chính là nói về những điều thú vị trong sinh hoạt của mọi người, có gì hay ho thì chia sẻ, cho mọi người ngồi đây cùng nhau cười vui nhé”

Lâm Lam làm như vậy chính vì có không ít người hay dòm ngó chế cười chuyện người khác, giờ mọi người cùng kể ra thì cười một tiếng rồi thôi, giống như một tiết mục ngắn đã công khai thì không ai lấy đó mà chế cười người khác nữa. Có người gan lớn chỉ vào Hàn Thanh Tùng nói to: “Đề anh ấy nói đi”

Lâm Lam liền nhìn vào Hàn Thanh Tùng. Hàn Thanh Tùng vội đứng dậy: “Tôi còn có việc, đi trước” khiến cho Hàn Thanh Vân kéo người lại: “Đừng nha anh Ba, nói một chuyện cho chúng em đi”.

Hàn Thanh Tùng lắc đầu: “Không có chuyện cười, chỉ có vụ án có nghe không?”

“Nghe! Mau tới kè” – khán giả hô to.

Hàn Thanh Tùng đem chuyện điều tra đại đội Hoàng Hà kể ra, mặc dù nghiêm túc ngắn gọn nhưng cũng đầy đủ khúc chiết.

“Cuối cùng thì sao?” – có người không nhịn được hỏi.

Hàn Thanh Tùng liếc: “Cuối cùng gì nữa? Đương nhiên là xử từ hình”

Mọi người cảm thấy lạnh hết sống lưng, sợ run cả người.

“Xử từ hình thì tốt, phải xử từ hình. Người như vậy xử từ nơi tối đáy”

Lâm Lam vỗ vỗ tay: “Cho nên mọi người nhìn cho rõ nhé, có so sánh thì mới thấy ưu điểm, bí thư chỉ bộ cùng đại đội trưởng của chúng ta là những người chăm chỉ, luôn cùng xã viên làm việc, chúng ta phải cảm kích biết ơn họ nha”

Đại đội trưởng vui sướng đứng lên vỗ tay chào bốn phía: “Cảm ơn giúp đỡ, cảm ơn”

Còn Hàn Vĩnh Phương giờ tay vẫy: “Được rồi, không nên gây chuyện thị phi, mọi người cùng nhau làm tốt việc của mình”

Các xã viên cười haha, rồi rít nói sau hoạt động tuyên truyền lần này thấy bí thư chỉ bộ bình dị gần gũi biết bao.

Công việc tuyên truyền xướng hát, tất cả đều vui vẻ. Các cán bộ phát hiện xã viên của mình quy củ vệ sinh rất nhiều, các bé gái thiếu nữ cũng tự nhiên hào phóng, xã viên thôn nông nhân cũng có việc vui mất vui tai, Lâm Lam thì nhận được công điểm cùng lương thực mong nhớ đã lâu, Đồng Hòe Hoa tại đại hội công xã được bình bầu là cán bộ phụ nữ ưu tú....

Còn lại chính là Lưu Tú Văn càng ngày càng kiên cường, càng ngày càng tích cực làm việc.

Về sau có một nam thanh niên muốn về vẫn Lưu Tú Văn, hẳn cho rằng cô bé bị người đàn ông khác lợi dụng qua, mình không chiếm thì vậy thì lỗ là quá. Kết quả Lưu Tú Văn giờ tay tát cho vài bạt tai, còn kiện bí thư chỉ bộ tội đùa giỡn lưu manh. Bí thư chỉ bộ không cần báo cảnh sát mà trực tiếp cho ăn một bữa đòn roi no nê. Sau này cả đám đàn ông con trai trong thôn đều đáng hoàng hẳn lên, không dám có suy nghĩ không an phận với Lưu Tú Văn nữa.

Có mấy người phụ nữ trước kia coi trọng Tú Văn muốn kết thân, nhưng Tú Văn không có đề nất tới con trai bọn họ, hiện tại thấy Lưu Tú Văn như vậy liền nói mất cái gì mà “Hiện giờ thật khó lường. Đi theo người đàn bà chanh chua sau này cũng đành đá, một cô nương trẻ tuổi mà như vậy thực đáng khinh. Người như thế sau này không ai dám cưới, cả đời chỉ sống độc thân”. Lưu Tú Văn trực tiếp như dạy bảo của Lâm Lam đáp trả: “Với tính tình mấy bà như vậy, con các bà ở rể tôi cũng không thêm” khiến mấy người phụ nữ kia giận tới mức đi tìm Đồng Hòe Hoa tố cáo Lưu Tú Văn tội cực cụ.

Đồng Hòe Hoa mừng rỡ tám chuyện cùng Lâm Lam: “Lâm Lam, em tuyên truyền tốt thật, cô gái từ thôn ta ra cửa cũng không sợ phiền phức, ai dám khi dễ nữa chứ. Haha”.

Lâm Lam cũng mừng không kém: “Như thế coi như chúng ta đã không phí công đào tạo tuyên truyền rồi”.

Thực sự đúng là Lâm Lam không uống công dạy dỗ, giải quyết xong chuyện của Lưu Tú Văn thì Đồng Hòe Hoa càng ngày càng kính nể cô. Bí thư chỉ bộ, đại đội trưởng đều thật lòng khen cô mà không phải vì nể mặt Hàn Thanh Tùng. Nhà họ Lưu thì không phải nói, coi Lâm Lam như ăn nhấm. Nhà những người khác chỉ cảm thấy Lâm Lam là người dám nghĩ dám làm, cũng không ý lại vào Hàn Thanh Tùng mà khi dễ người khác, có đôi khi còn giúp giúp người.

Lâm Lam ở thôn Sơn Nhai bấy giờ danh tiếng ngày càng tốt. Người ở ngoài thôn còn cho rằng Lâm Lam là giáo viên tiểu học, nhắc đến cô liền gợn ngón cái lên mà khen ngợi: “Cô giáo Lâm thực lợi hại, khóa tuyên truyền của cô giáo Lâm lúc nào cũng đông người tham gia”

Công việc tuyên truyền đi vào quỹ đạo, công điểm Lâm Lam lấy được rất nhàn hạ. Còn có đại đội khác mời tới tuyên truyền thuận tiện đi kiếm tiền kiếm lương thực, cuộc sống trong nhà tạm ổn định.

Ngày hôm đó Lâm Lam cùng Đồng Hộc Hoa cùng Lưu Tú Văn, Lưu Xuân Tân đi tới đại đội bên cạnh làm công tác tuyên truyền. Đại đội này vừa lúc giết heo, trước khi đi đều chia cho bọn họ mỗi người một cân thịt heo, riêng Lâm Lam thì nhiều hơn một miếng gan heo. Mấy người thực vui mừng: “Đã sớm thêm thịt, đại đội chúng tôi còn chưa tới đợt thịt heo, món này thực sự là vừa lúc”

Lâm Lam cũng thêm thịt heo vô cùng, mấy ngày qua Hàn Thanh Tùng không vào huyện thành, trong nhà không còn đồ ăn mặn, bọn nhỏ cũng thêm lăm. Lưu Tú Văn muốn chia thịt cho Lâm Lam và Đồng Hộc Hoa lại bị hai người từ chối. Lâm Lam cười nói: “Cháu vợ chia ra ngoài làm gì hả? Đây là phần cháu nên hưởng, cầm lấy đi, sau này sẽ có nhiều hơn”.

Nhường nhặn một hồi, Lưu Tú Văn không biết làm gì khác hơn là cảm về. Lưu Xuân Tân cười đùa: “Em Văn, nếu em không thêm thịt thì cho anh. Anh thêm muốn chết”

Đồng Hộc Hoa cười: “Trên người cậu còn thiếu chút thịt đấy hả?”

Mọi người cười đùa đi về thôn, Lâm Lam cầm thịt trở về nhà. Khi đi qua cửa nhà bố mẹ chồng, vừa mới thấy em chồng hướng nơi này đi tới, Lâm Lam liền tăng tốc bước nhanh qua.

“Chỉ đứng lại” – Hàn Kim Ngọc nhìn thấy liền co chân đuổi theo, cô ta nhìn thấy trong tay Lâm Lam đang cầm miếng thịt. Lâm Lam làm sao mà đứng lại cơ chứ? Cô ta càng la thì Lâm Lam càng chạy nhanh, không lâu sau đã không thấy bóng dáng đâu. Hàn Kim Ngọc giận tới mức dậm chân, về nhà khóc kể cùng bà Hân: “Mẹ, người đàn bà đánh đá kia ôm một miếng thịt to cũng không biết đường tới hiệu kính mẹ”

Bà Hân mấy ngày trước để cho con thứ hai đi hỏi thăm con út. Bà muốn cho con dâu cả đi báo tin bà không khỏe để gọi thẳng Ba tới rồi tìm cách ly gián, kết quả bởi vì náo loạn tiết Trung thu, hiện tại chị dâu cả trên mặt còn lạnh lùng, trừ việc nấu cơm làm việc ra căn bản không nói nửa lời. Anh cả nhà họ Hàn vì bị vợ oán trách, còn không cho gần người, kết quả vụ nông nhàn vốn được bận rộn bởi kế hoạch tạo em bé, thì đây lại bị ghen, tự dưng chẳng có tinh thần gì. Cộng thêm việc mẹ mình tự phân công ai đi làm gì, người nào đi tìm người đánh đá kia nói chuyện, người nào cắt xéo ra ngoài, dĩ nhiên là không ai làm việc của người khác rồi. Lúc này có muốn gấp cũng chẳng có người nào đi thông báo cho ấy chứ.

Cơm tối là nồi khoai lang luộc thêm cháo ngô, món ăn mặn cũng chẳng có, chỉ có dưa muối ăn kèm. Cô Út miệng dầu ra như chìm, giận tới mức vứt đĩa xuống không thèm ăn nữa: “Người ta ở nhà ăn cơm ăn thịt, chúng ta ở đây ăn trâu nuốt rom!”

Advertisement / Quảng cáo

Chị dâu cả cười lạnh, người ta ăn thịt là do người ta kiếm ra, cũng không nhìn xem Lâm Lam người ta từ khi ở riêng ra đã sống thoải mái dễ chịu thế nào, danh tiếng tốt thế nào. Cả thôn này giờ ai chả khen là cô giáo Lâm tốt, giờ ngón cái biểu thị lòng ngưỡng mộ chứ?

Lâm Lam chẳng biết bọn họ đang mở hội trách móc mình, cô chạy về nhà chính là nghĩ xem muốn nấu gì ngon khao cả nhà. Khi cô đang bê bọn nấu ăn, mẹ Tú Văn lại tới. Kể từ khi Tú Văn không có chuyện gì liền theo Lâm Lam làm tuyên truyền, mẹ Tú Văn tới nhà thường xuyên hơn, cách ba năm ngày lại sẽ hỏi chút có cần hỗ trợ gì không, hoặc đưa chút đồ ăn gì đó.....

“Em gái a, hai ngày này chị không có chuyện gì làm, làm cho em với Thanh Tùng mỗi người một đôi giày” – mẹ Tú Văn đem giày đưa cho Lâm Lam. Lâm Lam nhìn đôi giày dày dầy dặn, đường may tinh xảo, làm sao dám không biết xấu hổ mà nói muốn ngay.

“Chỉ đâu, chị bao việc bận rộn, làm giày rất mỏi mắt, chị đừng bận rộn quá thế chứ?”

Mẹ Tú Văn gạt tay: “Bận gì chứ, không bận chút nào, làm giày này không cần phải công coi, không uống sức. Mà Tú Văn cũng hỗ trợ mà, con bé nó khéo tay, làm giày cho thím nó cũng rất là vui”

Bà giục Lâm Lam thử giày: “Em cũng đừng ngại, chính là làm theo cỡ chân của em với Thanh Tùng, người khác xỏ cũng không vừa. Em gái ngoan, xỏ đi, xỏ vừa chị sẽ làm tiếp” – Về mặt kia giống như khi Lâm Lam xỏ giày là cho bà mặt mũi vậy, khuôn mặt thành kính vô cùng. Mồ hôi Lâm Lam tuôn, vì vậy cô vội vàng lôi kéo mẹ Tú Văn vào nhà tìm chút vải lẻ. Mẹ Tú Văn không đồng ý.

Lâm Lam có ý nghiêm mặt nói: “Em cũng muốn làm giày, nhưng ngại không khéo tay nên chưa làm đó. Chị dâu làm giúp em, nhưng nguyên liệu chị phải nhận, nếu chị không nhận là em không nhận giày đâu đấy”

Mẹ Tú Văn không thay đổi ý định của Lâm Lam được, đành phải nhận đồ, ngượng ngùng nói: “Em xem, chị tới đưa đồ cho em sao lại thành cảm đồ của em về rồi?”

“Chính xác là như vậy chứ sao nữa” – Lâm Lam cười nói – “Nhà chị nhiều người mà”

Mẹ Tú Văn lại cao hứng: “Em đang làm vẫn thần hả? Vừa làm vừa nói” – bà xem những thứ Lâm Lam đang bày ra trên bàn bếp – “Em cứ làm vẫn thần đi, chị giúp em bấm ít đồ làm nhàn”

Bà thực sự muốn giúp Lâm Lam làm gì đó, vì bà có cảm giác Lâm Lam thực sự chính là một người tốt, con bé Tú Văn kia vốn bị Trần Thanh Trí làm tổn thương như vậy, sợ là xong đời rồi. Hiện tại có Lâm Lam khuyên nhủ, con bé càng ngày càng tiến bộ, hiện tại ngày ngày ở nhà không thiếu thừa may vá thì sẽ học chữ đọc sách, hoặc là theo đội đi tuyên truyền, cả ngày bận tới mắt so với cán bộ còn bận rộn hơn ấy chứ.

Mẹ Tú Văn thực sự rất là vui.

Lâm Lam bận rộn từ chối: “Chị dâu mau về nhà đi, nhà chị đông người nhiều việc. Em chờ bọn nhóc đi học về đứng đợi giúp em luôn.”

Nói rồi Lâm Lam đẩy mẹ Tú Văn ra cửa, chào tạm biệt. Mẹ Tú Văn có chút lưu luyến không muốn đi, khoát tay ý bảo Lâm Lam có chuyện cứ nhờ bà sẽ giúp, nếu là làm giày làm áo làm quần bông hay vá chân chỉ cần tìm bà sẽ làm ngay.

Lâm Lam quét mồ hôi trán, có chút sợ mẹ Tú Văn, đặt bà vào tình cảnh hiện đại tuyệt đối là người si mê giúp người khác. Nhưng mà mình không am hiểu thiếu thừa đã nổi tiếng cả thôn rồi hả? Lâm Lam nhìn lại đôi giày kia, độ dày vừa vặn lại càng nhẹ nhàng. Xem thủ nghệ của người ta Lâm Lam cũng biết đôi này cô không học được món này rồi. Cho nên cô không cần lao lực cố gắng học tập món này làm chi.

Vừa lúc Hàn Thanh Tùng về nhà, nhìn vợ mình đang xỏ đôi giày loay hoay thử thử, liền ra về kinh ngạc hỏi: “Em làm?”

Lâm Lam cười nhẹ: “Ừ kia, Hàn cục trưởng thử chút, nhìn xem bà nội trợ hiền lành là em làm có hợp chân không?”

Hàn Thanh Tùng xỏ giày đi hai bước, hài lòng gật đầu: “Tay nghề không tồi, rất thoải mái, chỉ hơi nóng chút, làm thêm đôi nữa đi”

Lâm Lam: chồng mình thiếu đôn hay sao?

Lâm Lam cười cười: “Không có gì, em khoét ít lỗ bên trong, anh sợ nóng thì móc bông ra, khi nào lạnh lại nhét vào đi?”

Hàn Thanh Tùng cảm nín. Minh đây sợ vợ mình tự dưng thông minh bất thường thật đấy nha.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Gia quy và bị khinh thường

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Tyển

Hai người ngọt ngào một chút thì Lâm Lam đẩy Hàn Thanh Tùng ra: “Giúp em bấm thịt đi, chúng ta hôm nay ăn vẫn thần”.

Cô đem rau cải trắng, mộc nhĩ với nấm buổi sáng, thịt, tôm nõn đã bóc vỏ xong, rửa sạch để cho Hàn Thanh Tùng giúp cô băm nhuyễn. Cô lại đi lấy ra bột mì mịn, cô cười nói với Hàn Thanh Tùng: “Đây là lần trước anh mang theo Đại vợ gọi đi xay này, Đại quán gia vẫn không đánh long ăn, nên cất giữ. Nếu không hôm nay ăn bánh chèo còn phải đi xay bột, đến nửa đêm cũng không có ăn.”

Nhị Vợ gọi bị Lâm Lam giao cho công việc quán gia, giúp cô quản lý lương thực và thứ vật dụng, nhưng mà vị quán gia này vốn lo lắng mẹ tiêu tiền như nước khiến cả nhà đói bụng, hàng ngày thường keo kiệt và hay lục lọi đồ thừa. Lâm Lam lại cảm thấy đó là chuyện tốt, tiết kiệm là một đức tính tốt đẹp mà. Khi cô nhào bột mì xong thì quay sang xem Hàn Thanh Tùng đang băm nhân bánh, liền nhắc nhở anh nhẹ tay chút. Sức lực người này quá lớn, băm thể kia nát hết nhân nát.

Khi bọn nhỏ lục tục về nhà liền thấy trong nhà làm vằn thắn liền hô lớn rồi rít giục nhau hỗ trợ làm vằn thắn. Lâm Lam chỉ huy Hàn Thanh Tùng trộn nhân, cái trắng thịt heo tôm nõn băm nhuyễn ngon lành thực sự là món nhân vằn thắn ngon tuyệt. Còn con hướng dẫn lúc làm nhân nên trộn thêm một quả trứng gà và chỉ cho Hàn Thanh Tùng cách trộn cho đều. Nhưng mà thịt ít nên không thể làm món nhân đầy đặn được.

Mọi thứ đã xong, Hàn Thanh Tùng hỗ trợ cán vò vằn thắn, Lâm Lam bao vằn thắn.

Nhìn thấy Tam Vượng đưa tay tới véo vò vằn thắn định nặn, Hàn Thanh Tùng liền ngăn lại: “Rửa tay đi”

Tiểu Vượng cũng xống lại, quờ quờ đôi bàn tay nhỏ bé: “Con tắm rửa sạch sẽ rồi nè”

Hàn Thanh Tùng liền cầm tay nhóc: “Thối kèn Harmonica cũng không nên nặn vò vằn thắn”

Tiểu Vượng rất thất vọng, mặc dù bé không làm vằn thắn nhưng đã rất cố gắng cố gắng muốn giúp mẹ làm việc mà, hơn nữa người ta muốn nặn vò bánh nha. Mềm mềm nặn nặn chút chút là ra con thỏ nhỏ rồi.

Muốn chơi.....muốn.....choiiii...

Lâm Lam nhìn đứa bé nhỏ có đôi mắt xinh đẹp kia đang có khát vọng mãnh liệt lại còn rom róm nước mắt liền không nhịn nổi liền nói với Hàn Thanh Tùng: “Anh cho con một ít để nó nặn thỏ nhỏ, sau đó em hấp cho nó ăn được mà”.

Tiểu Vượng lập tức gạt đầu lia lịa, ánh mắt sáng lấp lóe: “Tốt tốt”

Nhị Vượng và Mạch Tuệ đã rửa tay sạch sẽ tới hỗ trợ gói bánh, Tiểu Vượng được như nguyên nặn bánh thỏ, Tam Vượng cũng rửa tay qua rồi tham gia nào nhiệt.

Đại Vượng nhìn thoáng qua mặt không đổi sắc bắt đầu làm bài tập.

Lâm Lam liếc thấy liền hỏi nhóc: “Anh cả các con sao thế?” – Trở về nhà mà làm bài tập là không bình thường, nhất định có chuyện gì đó bất thường.

Mấy đứa nhỏ cười ha ha, Tam Vượng nói thầm thì nhưng thỉnh thoảng lại cười haha: “Anh cả bảo anh hai còn có một số người khác làm bài tập hộ, kết quả là bài tập làm sai bét liền lòi đuôi, thầy giáo phạt anh chép bài khóa mười lần haha”

Lâm Lam hết nói nói. Cô quay đầu lại nhìn Nhị Vượng.

Nhị Vượng xoắn quấy cười méo mồm: “Mẹ, con không có ý. Hai ngày trước con mãi mê đi xem tuyên truyền, nên không kịp làm bài cho anh cả”.

Lâm Lam làm công tác tuyên truyền liền thông báo rõ, loại tuyên truyền nào trẻ em cần nghe, loại tuyên truyền nào trẻ em không được nghe và báo trước tối nào cho trẻ em tham gia. Cô cũng tổ chức tuyên truyền riêng buổi tuyên truyền cho bọn nhỏ không cho người lớn tới nghe. Như vậy bọn nhỏ sẽ cảm thấy đội tuyên truyền rất công bằng, không thiên vị người lớn. Nhưng mà như thế bọn nhóc vẫn nghe lén bên ngoài.

Nhị Vượng và Đại Vượng lần nào cũng vụng trộm lén lút đi. Lâm Lam nhếch miệng: “Ồ, ra là các con còn có bí mật nhỏ như vậy”

Nhị Vượng cười hắc hắc phát huy khí chất tuổi nhỏ mà đã nho nhả nhẹ nhàng mưu toan làm cảm động mẹ già. Lâm Lam hừ một tiếng: “Tội này rất lớn, phải phạt nặng”

Tiểu Vượng khẽ run rẩy, tay捏o nụng tai thỏ nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn liếc về phía Nhị Vượng: “Đem...đem anh hai đi nông trường cải tạo lao động”

Người trong thôn đã sớm quen thói dọa đứa trẻ nào không nghe lời bằng câu: “Đề cho Hàn cục trưởng bắt con mang tới nông trường cải tạo lao động” nên Tiểu Vượng nghe xong cũng nghĩ đó là hình phạt lợi hại nhất. Tam Vượng nghe xong cười haha: “Tiểu Vượng ngu ngốc”

Hàn Thanh Tùng vừa nhìn một cái liền làm Tam Vượng sợ đến nỗi cười kệt trong miệng chỉ phát ra tiếng nấc.

Mạch Tuệ cười reo lên: “Phạt mấy đứa không cho ăn bánh chèo haha”

Nhị Vượng sợ đắc tội đại ca, nhỏ giọng nói: “Hay là ăn ít ít thôi à?”
Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam: “Hay là chép bài tập”

Cô chưa bao giờ khẩu trừ khẩu phàn ăn của lũ nhỏ, cô vừa ngấm nghĩa cái chửi, cây chối lỏng lẻo này không thể đánh người, đánh cũng không đau mà cô không nỡ làm hỏng chối, nên nói: “Sau này cứ làm bài tập thi anh hai các con sẽ phải viết hai lần, đây là hình phạt bố mẹ quyết định”

Cô nhìn Hàn Thanh Tùng một cái thấy chồng không dị nghị gì liền nghiêm giọng nói: “Các con cũng phải nhớ đấy, không học tập từ tế thì hình phạt khá là nặng đó”

Bọn nhỏ nghiêm mặt đồng thanh: “Đã biết ạ”

Bớt nói nhảm, cha mặt đen ở đây ai dám nói hay quấy phá chứ?

Đại Vượng ngồi đó cảm thấy tương lai đen kịt, có một loại cảm giác mình sắp bị mang đi cải tạo lao động, tự dưng cảm thấy rét run cầm cập. Ôi chao ôi cuộc sống không phóng khoáng tự do này lúc nào mới có thể kết thúc chứ háaaaa?

Trong lòng Đại Vượng có trăm nghìn con ngựa chạy qua giầy xéo, nhưng bản mặt thì lạnh băng không biểu hiện gì.Lâm Lam lặng lẽ xem xét, phát hiện Đại Vượng ngồi đó múa bút thành văn liền cười cười tiếp tục làm vằn thắn. Thời điểm gói xong Nhị Vượng nói muốn nhóm lửa. Lâm Lam nói: “Làm bài tập đi, để cha nhóm bếp cho”.

Tam Vượng dẫn Tiểu Vượng ra ngoài, Tiểu Vượng trong tay còn nắm con thỏ béo của mình, sợ rớt lại sợ méo nên cầm rất nâng niu. Ra cửa vừa hay thấy Tiểu Phú của bác đầu hai nhà lớn đang ở bên ngoài ngõ dáo dác.

“Làm gì thế?” – Tam Vượng hỏi.

Tiểu Phú xoắn vặn hai tay vào với nhau: “Nhà em ăn thịt à?”

Tam Vượng: “Dĩ nhiên, nhà anh không ăn à?”

Tiểu Phú lắc đầu.

Tam Vượng: “Nhà em ăn bánh chèo”

Tiểu Phú tỏ vẻ muốn ăn.

Tam Vượng: “Không được, bà nội nói không cho các anh cùng người nhà chúng em nói chuyện, nếu không sẽ đuổi các anh ra khỏi nhà đấy”

Tiểu Phú bẹp bẹp miệng, mím môi, ánh mắt dáo dác nhìn về phía sau nhưng chỉ có nhìn thấy bức tường xây làm bình phong ngoài cổng. Nó cũng muốn ăn bánh chèo.

Tam Vượng: “Anh có nhớ mấy người các anh lừa mẹ em rồi ăn trộm hai miếng bánh bột ngô không? Lại còn cho chúng em ăn khoai lang non cùng bánh ngô”

Tiểu Phú gật đầu.

Tam Vượng: “Thực là xấu”

Tiểu Phú lập lại: “Thực là xấu”

Tam Vượng liền cao hứng: “Anh chờ đấy em đi lấy cho anh nấy cái”

Tam Vượng chạy về nhà, thừa dịp Lâm Lam không chú ý liền lặng lẽ cầm ba cái bánh sủi cào sống chạy đến. Tiểu Phú trông ngóng dáo dác. Tam Vượng đem bánh sủi cào đưa cho Tiểu Phú: “Này, đừng có nói em keo kiệt không cho anh, anh lấy về thừa lúc bác đầu cả nấu com thì hấp lên ăn”.

Tiểu Phú găt đầu, vội vàng nhận lấy rồi bỏ chạy mất. Tiểu Vương nhìn thấy Tiểu Phú đem bánh chèo sống nhét vào miệng thì buồn bực: “Anh, bánh chèo có thể ăn sống không ạ?”

Tam Vương: “Đĩ nhiên không, em không được ăn bánh chèo sống nhé, bị tiêu chảy đấy”

Tiểu Vương chỉ chỉ Tiểu Phú đã chạy về phía xa: “Anh Phú ...”

Tam Vương nắm bàn tay nhỏ của em trai, than thở: “Đĩ thôi, đi về nhà. Anh ấy tới muốn ăn bánh chèo, sẽ không chơi cùng chúng ta. Bà nội mà biết anh ấy dám chơi với chúng ta, sẽ đánh anh ấy”

Tiểu Vương cùng anh trai về nhà. Lúc này Hàn Thanh Tùng đang nhóm lửa, Lâm Lam đem dao thót và đũa bát đi tiệt trùng bằng nước nóng. Nước sôi, Lâm Lam thả bánh chèo vào luộc. Bánh chèo trắng mập xếp hàng giống như đàn ngỗng nhảy vào trong nước, tóe lên một ít bọt, trong không khí lan truyền một mùi thơm. Tam Vương bắt đầu dạy Tiểu Vương hát: “Bánh chèo lớn, lớn lại trắng, một cái lại một cái bơi bơi, thịt thơm thơm, bơi trong nước trông thật đáng yêu”

Hát khó nghe kinh dị!

Tiểu Vương hát theo lại dễ nghe vô cùng.

Tất cả mọi người cười cười, rồi rít nói Tam Vương đừng rống nữa, khó nghe muốn chết.

Lâm Lam gọi Nhị Vương và Mạch Tuệ ra một chỗ: “Các con lên gọi tiểu Mễ, bảo con bé bung bánh chèo về nhà ăn”

Trước kia lúc chưa ở riêng, vợ chồng anh cả nhà họ Hàn vẫn còn đối xử tốt với họ, chẳng qua ngại mẹ chồng nên có nhiều chuyện khó xử lý. Lâm Lam bình thường thấy tiểu Mễ cũng sẽ lặng lẽ đưa đồ ăn cho con bé. Nhị vương cũng Mạch Tuệ trước kia cũng giúp Lâm Lam đưa đồ ăn cho bác dẫu cả nên có kinh nghiệm, rất cẩn thận, vì thế giao việc này cho hai đứa nhóc không sai sót tí gì.

Cho nhà chị dẫu cả là bọn họ tự nguyện, chứ cho thêm người khác bọn họ không thích, dù sao nhà mình cũng chẳng còn lại bao nhiêu mà ăn.

Thời điểm bọn nhỏ đưa đồ về, Lâm Lam đã dọn bàn ăn xong xuôi. Bánh chèo đặt lên bàn, là loại bánh tự làm nhân thịt thơm tho....một mùi thơm lừng xông vào mũi, bọn nhỏ chảy nước miếng rùng rùng. Tam Vương còn khoa trương nuốt nước bọt ừng ực.

Hàn Thanh Tùng nói trước: “Đây là bánh chèo mà mẹ dùng tiền kiếm được từ trí thức của mẹ làm ra, cả nhà cảm ơn mẹ nhé”

Bọn nhỏ rói rít: “Cảm ơn mẹ” còn Đại Vương lại nói: “Bọn con sẽ cố gắng học tập tốt, để có tiền thức kiếm được tiền”. Thằng nhóc Tam Vương đục nước bèo cò, nói lớn rằng mình phải học thực giỏi.

Lâm Lam cười nói: “Ăn đi”

Bánh chèo trắng trẻo, thịt heo tẩm nòn cải trắng làm nhân, ngửi rất thơm, lúc cắn vào thì nước nhân thơm nức ngọt ngào chảy vào miệng, vừa nóng vừa sướt, bọn nhỏ nuốt nửa thì nuốt luôn cả lưỡi. Cả nhà toét miệng chẳng nói nhiều, vui dẫu ăn ngấu nghiến, ngay cả Đại Vương cũng sáng cả mắt, chớp mũi đồ mờ hời vì ăn. Nhìn bọn họ ăn ngon như vậy, Lâm Lam rất vui mừng, mình có thể dựa vào kiến thức kiếm tiền mua thịt, cải thiện bữa ăn thật là cảm giác rất thành tựu.

Chờ ăn xong bánh chèo, bọn nhỏ húp hết nước canh bánh chèo, xong xuôi thì vuốt cái bụng tròn vo và nắc. Lâm Lam vỗ tay bốp bốp: “Hiện tại mẹ rất nghiêm túc thông báo về một số vấn đề quan trọng với mấy đứa”

Bọn nhỏ bị mẹ ảnh hưởng liền bắt chước, Tam Vương dùng sức vỗ tay. Hàn Thanh Tùng nhìn qua một chặp, bọn nhỏ liền thẳng sống lưng, vẻ mặt nghiêm túc, tay đặt nghiêm chỉnh. Bên cạnh đó, Tiểu Vương ngồi xuống, ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lâm Lam.

“Thứ nhất, là về cách làm người, không được có lòng hại người nhưng phải có lòng phòng bị người. Phải chính trực không bao giờ ăm hại ai, nhưng cũng không thể ngu xuẩn bị người lừa. Nếu như người khác chủ động tìm mình làm chút chuyện vô liêm sỉ không công khai, thì các con phải chú ý đề phòng” – nội dung này nhằm vào tất cả lũ nhóc, trong nội dung cốt truyện thì Đại Vương đi theo con đường hắc đạo, Nhị Vương là kẻ miệng lưỡi trơn tru hay ăn uống chơi gái đánh cuộc, Tam Vương thì toàn bị khách tương chịu tội thay cho kẻ khác.

“Thứ hai, về học tập, phải quý trọng thời gian, sắp xếp thời gian học tập kín kẽ. Giờ các con có thể cho là học tập vô ích, biết chữ vô ích, nhưng tương lai khi các con lớn rồi, một ngày nào đó con sẽ phát hiện ra, chỉ sợ đã hạn mình vì lãng phí thời gian.”

“Thứ ba, về tiền bạc, dù là tốt rồi. Tiền không phải vạn năng, nên đừng bao giờ coi không có tiền thì không thể. Chúng ta phải dựa vào sự thông minh và lao động sáng tạo của bản thân để tạo ra tài sản của riêng mình. Không nên tham lam tiền của người khác, cũng không bao giờ được có ý đồ chiếm đoạt tiền bạc và tài sản của người khác, sẽ gặp tai họa đấy”

Nói xong Lâm Lam dừng lại chút rồi cười: “Những thứ này các con giờ chưa hiểu, không sao, chỉ cần nhớ kỹ, lớn lên nghiên cứu dần dần”

Hàn Thanh Tùng: “Đã nhớ chưa?”

Nhị Vương: “Đã nhớ ạ”

Hàn Thanh Tùng: “Nói lại một lần”

Nhị Vương đem trọng điểm nói lại một lần. Tiếp sau đó là Mạch Tuệ và Đại Vương cùng nhắc lại.

Đại Vương mặc dù ngao ngễ chưa nghe ai nói bao giờ, nhưng lời của Lâm Lam nói thẳng bé lại nghe vào tai, có hiểu hay không chưa nói, nhưng phải nhớ kỹ, trừ phi thiếu đánh. Nói thật Đại Vương sợ cha mặt đen phạt đòn. Tam Vương bị nhắc nhở ba lần mới nói được hết, lần thứ ba mới nói trôi chảy.

Tiểu Vương bắt đầu ca hát: “Lòng hại người không được có, lòng phòng người không thể không. Quý trọng thời gian chăm học tập, lớn lên lại vì nhân dân lập công. Tiền không thể không có, nhưng tiền nhiều thì lại không quá cần, chủ cần đủ tiêu...”

“Wow, Tiểu Vương hát hay” – tất cả mọi người đều vỗ tay.

Tiểu Vương có chút xấu hổ, gương mặt đỏ bừng, cười đến mức đôi mắt to tròn híp cả lại. Lâm Lam hôn nhẹ: “Bé ngoan, được rồi, chơi một lát rồi đọc sách bài tập đi, sau đó đi ngủ”

Bọn nhỏ chơi đùa, Hàn Thanh Tùng sẽ đem bó cao lương cắt trong nhà ra, do đã tuốt hạt hiện tại chỉ còn lại có cọng thôi, vừa lúc dùng để làm cây chổi. Nhà nông hiện nay dùng chổi có vài loại, loại chổi rất cao và to gọi là chổi lõi trúc, dùng để quét sân lớn, dùng xác cao lương bó lại thì là chổi quét phòng, còn dùng xác cây kê là quét giường – loại chổi nhỏ xíu.

Động tác Hàn Thanh Tùng nhanh chóng, có Lâm Lam bên cạnh hỗ trợ thì rất nhanh sau đó đã bó được hai cái chổi.

Lâm Lam thử một lúc liền khen: “Hàn cục trưởng toàn năng, làm cây chổi thôi cũng sẽ làm tốt như vậy” – có nói vậy vì có ít người sẽ không biết làm chổi mà đi thuê người khác làm cho. Hàn Thanh Tùng đã quen thói thấy vợ có cái miệng nhỏ hay nói lời ngọt như mật, nên mỗi lần vợ nói lời khen thì anh đều có ý nghĩ muốn hôn hôn miệng nhỏ. Còn một chút đồ dư Hàn Thanh Tùng không nghĩ làm tiếp liền thu dọn đồ.

Lâm Lam hỏi: “Không bận chổi nữa hả anh?”

Hàn Thanh Tùng chỉ nói: “Không còn sớm nữa” làm Lâm Lam muốn đập bàn. Chỗ nào không còn sớm hả? Còn-rất-sớm nhé >_<

Lúc nào Hàn Thanh Tùng nói ra câu không còn sớm nữa, đó chính là một tín hiệu bắt đầu hành động không đứng đắn nào đó. Ý này chính là: vợ, người ta muốn nha, chúng ta nhanh nhanh tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm.

Lâm Lam nói nhỏ cho Hàn Thanh Tùng hai câu, ý rằng hôm nay có có quyền được miễn tham gia “vận động nặng nhọc” nha.

Hàn Thanh Tùng nhìn cô: “Không phải mấy ngày nữa mới tới sao?”- anh còn nắm rõ chu kỳ sinh lý của vợ hơn chính vợ anh nữa hả????

Lâm Lam đành giải thích: “Anh cũng biết đó, cái này với tin dự báo thời tiết giống nhau, căn bản không chính xác. Chính ra là có thể sớm hơn hai ngày cũng muộn hơn hai ngày. Có thể do bận rộn, mệt mỏi, tâm tình không tốt, do thời tiết nóng lạnh đều bị ảnh hưởng, nên anh không cần quan tâm quá”

Hàn Thanh Tùng lại nói: “Thế cần phải đi tìm bác sĩ trung y khám một lần, lấy vài thang thuốc về uống”

Lâm Lam tròn mắt ngạc nhiên: “Anh nghe hiểu hả?”

Hàn Thanh Tùng: “Trên sách có nói, cái này gọi là kinh nguyệt không đều”

Lâm Lam nghen lời, anh nói nghiêm túc thế em trách thế nào được?????

Cô đành báo: “Em uống nước táo đỏ với đường phen rồi, mình chú ý chút là được anh ạ” – cái này chính xác là không điều hòa nhanh được, mười người thì tám người bị có biết không hả?

Hai người thu xếp một chút rồi cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai Hàn Thanh Tùng tới công xã, Lâm Lam ở nhà biên đạo một ít kịch bản gốc, cô ghi nhớ những chuyện xã viên mấy ngày nay nói, có lý thú chút thì sửa sang lại, đến lúc đó có thể làm tư liệu sống.

Lúc một thì cô nấu một chén nước đường với táo đỏ, coi như chế ngọt mà uống vào. Đang ăn canh thì thấy có người hung hỏ xông từ bên ngoài vào.

“Lâm Lam! Lâm Lam đâu, cô đứng là đưa xấu bụng” – Chị dâu hai nhà họ Hàn xông tới, chưa kịp thấy người đã nghe thấy tiếng chị ta mắng.

Lâm Lam nháu mày, đem chén nệ nhằng đặt lên bàn, cầm cây gậy cời bếp đi ra ngoài: “Chị hai, chị tới cửa nếu ổn thỏa nói chuyện thì tôi cũng không có chào đón chị đâu. Đằng này cửa chưa tới mà đã mắng chửi người, có phải chị ngại cuộc sống êm đềm quá, thích thêm chút sóng gió cho mặn mà không hả? Chị thiếu đánh à?”

Chị dâu hai nhà họ Hàn nhìn Lâm Lam không những không sợ hãi mà còn mạnh mẽ cường thế hơn, thì bắt đầu iu xiu, mà chuyển sang ăn vạ: “Cô nói cô có tim không hả? Hai Tiểu Phú bé nhỏ nhà tao bị tiêu chảy, bị nôn cả một đêm trời. Cái mạng nhỏ suýt mất đi rồi huhu!”

Lâm Lam buồn bực: “Tiểu Phú bị bệnh thì tôi thông cảm, nhưng sao lại đổ lỗi cho tôi? Chị gần đây mới gia nhập tổ hai chị em bỏ nước tiểu à?”

Chị dâu hai nhà họ Hàn biết Lâm Lam mắng chị em nhà Triệu Quế Hương bị up bô nước tiểu lên đầu do lảm chuyện hồng hách, nhất thời tức giận mặt trắng bệch: “Có người em nào chửi chị dâu mình thế chứ?”

“VẬY CHỊ NÓI XEM TÔI PHẢI MẮNG THẾ NÀO MỚI ĐÚNG?”

Thế là chị dâu hai nhà họ Hàn lại bắt đầu khóc, khiến Lâm Lam phiền chán ngắt quăng: “Được rồi, có gì nói nhanh, đừng có ăn vạ ở đây”

Chị dâu hai nhà họ Hàn lại càng khóc dữ tợn: “Các người làm vẩn thẩn không cho chúng ta thì cũng thôi đi, lại còn cho Tiểu Phú nhà chúng ta ăn bánh chèo sống, các người thật xấu xa”

Lâm Lam: “Tôi chưa từng cho nhóc ăn, không biết nhóc ăn từ chỗ nào, đừng có mà đổ vạ cho tôi. Đi về đi, đừng chọc tôi tức điên lên tôi sẽ kiện chị tội sinh sự đổ oan cho người khác, công xã sẽ bắt chị đấy”

Chị dâu hai nhà họ Hàn vốn là muốn lấy mấy đồng tiền làm bồi thường, nhưng cứ nhìn điệu bộ của Lâm Lam thì thấy một chút cũng chẳng quan tâm, lại còn đe dọa muốn bắt mình thì thấy tui hèn vô

Lâm Lam đẩy chị ta ra ngoài: “Tôi có việc phải đi rồi, chị ra ngoài đi, tôi đi khóa cửa”

Chị dâu hai nhà họ Hàn: “Cô, cô phải đền tiền đây”
Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam nhìn chị ta, theo bản năng chị ta ưỡn ngực lên. Lâm Lam cũng ưỡn: “Của tôi lớn hơn của chị, cho nên đừng có mà khoe”

Chị dâu hai nhà họ Hàn: “Đó không phải là vấn đề? Các người làm Tiểu Phú bị tiêu chảy hư bụng, không thể không đền tiền”

Lâm Lam: “Cái gì? Tôi cho chị hai đồng tiền thì Tiểu Phú sẽ không bị bệnh à? Hóa ra chị muốn lợi dụng việc Tiểu Phú bị bệnh thì lừa tiền tôi? Nếu thế người cả thôn có chuyện gì đều tìm tôi đòi tiền chác? Chị cho là tôi mờ nhạt hàng à?”

Lâm Lam cất lời, liếc chị dâu hai nhà họ Hàn một cái rồi khóa cửa. Nói như vậy mọi người sẽ biết là cô thương trẻ con, đơn thuần chỉ là trẻ con chứ không phải cụ thể là đứa bé họ Lý hay họ Lưu. Nếu là đứa bé hay chọc phá đối đầu mình, chỉ sợ là toàn chán ghét chứ nói gì đến yêu thương đồng cảm? Có đôi khi người sẽ đồng cảm với đứa bé xa lạ còn hơn cả đứa bé hư hay quậy phá chọc ngoáy mình ấy chứ.

Mà nói, chuyện Tiểu Phú tiêu chảy thì quan hệ gì tới mình? Cũng không phải Lâm Lam cố làm. Chính cô cũng sẽ có lúc bị bệnh, bọn nhóc nhà cô cũng thế, nhưng chưa bao giờ cô đi chung quanh để tìm người ăn vạ tiền: đó chính là hành vi van cầu sự thương hại chứ sao nữa? Cho nên vì sao Tiểu Phú bị bệnh thì cô phải tỏ vẻ thương tiếc nó rồi cho nó tiền cơ? Đây là cái logic chó gầm gì vậy?

Lâm Lam không muốn để ý, xoay người bỏ đi. Cô muốn đi tới trường học thăm con cô. Chỉ có mấy đứa nhóc nhà cô mới có thể làm cho cô thấy tình thương của mình là tốt nhất. Kết quả Tiểu Vượng không ở trường, buổi sáng thầy giáo Hoắc đã dặn sau này phải đi dạy ở trường học công xã nên để cho Tiểu Vượng đi chơi. Vì vậy Lâm Lam liền đi qua nhà Đồng Hộc Hoa một chuyện bản luận chút việc, thấy trời trưa liền trở về nhà.

Tiểu Vượng cùng Vượng Vượng ngồi trên thềm đã cura lớn dột có, đôi tay nhỏ bé vuốt vuốt lông chó, Vượng Vượng vô cùng thoải mái mà đem đầu chó của mình dúi vào ngực Tiểu Vượng, kêu gừ gừ ra chừng thoải mái lắm. Vượng Vượng là một con chó có bộ lông vàng óng, dưới ánh mặt trời liền tỏa sáng lấp lánh đặc biệt xinh đẹp, còn Tiểu Vượng hiện tại là một đứa bé con trắng nõn xinh xắn, một đứa bé ôm một con chó liền làm cho Lâm Lam cảm thấy thư thái vô cùng.

Vốn dĩ là về mặt lo lắng liền bay sạch không còn chút gì. Lâm Lam vừa cười vừa đi tới: “Đội mẹ đó ư?”

Tiểu Vượng lập tức vẫy vẫy tay với mẹ, Lâm Lam liền ôm lấy con hôn nhẹ rồi bế lên cao: “Sao không đi chơi cùng mấy bạn?”

Tiểu Vượng lớn lên đẹp mặt, lại biết điều, còn có thể thổi kèn harmonica, nên mấy đứa bạn nhỏ rất thích nhóc. Lâm Lam cảm thấy nhóc đã có mấy người bạn nhỏ. Cậu nhóc ôm cổ Lâm Lam, chui đầu vào cổ cô mà dụi dụi: “Con nhớ mẹ nha”

Lâm Lam cảm thấy ngọt ngào, liền ôm nhóc vào nhà: “Mẹ hấp bánh chèo cho con trai út của mẹ nhé”

Tối hôm qua còn dư lại mấy cái bánh chèo giờ sẽ hấp cho Tiểu Vượng ăn hết. Trong lúc Lâm Lam hấp bánh chèo, Tiểu Vượng sẽ thổi cho mẹ nghe bài nhạc mới mà thầy giáo Hoắc dạy cho nhóc, âm thanh khọt khẹt rất kỳ quặc. Lâm Lam nghe thấy liền cầm harmonica lên xem: “Con à, bên trong sao lại có đồ gì lạ đúng không?” – nói rồi cô cầm điem chọc cho sạch, phát hiện bên trong còn có bunn cát – “Con trai à, bunn cát nhét vào kèn, kèn sẽ bị hỏng mất, không thể thổi được nữa”.

Tiểu Vượng trông giống như đã lảm sai chuyện gì, cúi đầu bộ dáng rất là đau đớn, không dám nói chuyện. Lâm Lam bận rộn an ủi nhóc: “Mẹ không trách con, nhưng phải nói để con biết sau này còn chú ý”

Tiểu Vượng: “Vâng, sau này sẽ không vậy ạ”

Lâm Lam chỉ cho rằng nhóc đùa nghịch với Vượng Vượng nên bị vậy, vì bình thường hai đứa này chơi với nhau cũng sẽ thấy Tiểu Vượng người đầy lông chó và đất cát. Nhưng Lâm Lam lại cảm giác được Tiểu Vượng có nỗi buồn khó nói: “Con trai à, ở bên ngoài chơi có người bắt nạt con ư?”

Tiểu Vượng lắc đầu: “Không có”

“Có người nào sờ hay đụng chạm gì con không?”

Tiểu Vượng: “Có, nhiều lắm ạ”

Lâm Lam khẩn trương hỏi: “Sờ chỗ nào của con?”

Tiểu Vượng chỉ đầu cùng mặt nhóc: “Mẹ, đầu con bị sờ có lẽ sắp mọc tóc rồi”

Lâm Lam đầu lông xoa đầu nhóc mà bảo: “Mẹ sẽ nói với bọn họ, sau này không cho sờ đầu con mẹ nữa.” – Vì Tiểu Vượng trông sạch sẽ xinh đẹp, người lớn nào cũng thích, thấy nhóc liền bảo “đứa bé này vừa đẹp vừa ngoan” sau đó xoa xoa cái đầu của nhóc. Bọn họ toàn người lao động chân tay nặng nhọc, tay vừa thô vừa cứng, sờ nhiều hư đầu nhóc nhà cô thì sao? Nên Lâm Lam quyết định thời điểm tiếp theo sẽ cường điệu ý không cho bọn họ sờ đầu Tiểu Vượng. Tiểu Vượng lập tức ôm mẹ: “Chỉ để mẹ sờ thôi ạ”.

Lâm Lam cẩn thận sờ đầu nhóc một cái, vẫn còn nhớ khi Vượng Vượng còn là một con chó con, bọn nhỏ cả ngày ôm chó, đem con chó nhỏ vuốt lông trụi lủi, thế thảm không nở nhìn. Ngoài ra cũng bởi nguyên nhân Vượng Vượng thay lông. Lâm Lam nói cho Tiểu Vượng nghe một chút kiến thức về vệ sinh sinh lý, ví dụ không để cho người khác đụng tiểu JJ, không thể để cho người tùy tiện hôn, nhất là những đứa gấu mười mấy tuổi kia, bọn họ không hiểu chuyện lại còn đang độ tuổi tò mò, rất dễ làm ra mấy chuyện quá khích. Tiểu Vượng lắng nghe chăm chú.

Lâm Lam còn nhớ mang máng khúc nhạc thiếu nhi để hát cho Tiểu Vượng nghe: “Bảo vệ cơ thể là từ đoạn thắt lưng đến đầu gối, người khác đụng vào là không thể! Phải nói lớn lên là không thể đụng”

Tiểu Vượng học qua một lần sẽ hát lại được, âm thanh trẻ con lại vô cùng dễ nghe.

Lâm Lam cũng nói cho hân: “Tiểu JJ là chỗ đi vệ sinh, không thể để cho người ta đụng vào, mình cũng không nên đụng chạm nhiều, mỗi ngày cần dùng nước sạch để rửa ráy. Nếu có côn trùng chui vào thì tiểu JJ sẽ bị thương đó”

Tiểu Vượng nghe rất chăm chú: “Tiểu JJ, côn trùng cắn, thấy không được” – nhóc còn chỉ hai mắt mình, tò về mắt thấy JJ là giống như bị côn trùng cắn, không thấy rõ, rất là đáng yêu.

Lâm Lam khen hẳn: “Thật ngoan, sau này mẹ để cho các bạn nhỏ cùng nhau nghe con hát nhé”

Buổi trưa chờ bọn nhỏ về nhà ăn cơm, Lâm Lam liền lặng lẽ hỏi Mạch Tuệ cùng Nhị Vương: “Hôm nay Tiểu Vương đi học có gì khác lạ không?”

Hai đứa đều lắc đầu: “Rất ổn ạ! Sao đó mẹ? Thầy giáo Hoắc dẫn nhóc đi là nhóc rất cao hứng, sau đó thầy giáo Hoắc đi dạy học nên con tự mình chơi ạ”

Lâm Lam: “Không có chuyện gì, mẹ hỏi vậy thôi”

Cô lại quay sang hỏi nhỏ Tam Vương: “Tam Vương, có người bắt nạt em con không?”

Tam Vương: “Không á, có con đây ai dám bắt nạt nhóc nhà ta?”

Lâm Lam cười cười: “Thật ra đáng anh trai nha”

Lâm Lam hỏi vậy thì bọn nhóc mới phát hiện ra Tiểu Vương hôm nay trầm lặng, ngồi yên ở cửa loay hoay cầm kèn nhưng không thổi. Bọn họ có chút buồn bực: “Tiểu Vương, sao thế em?”

Tiểu Vương lắc đầu: “Không ạ”

Tam Vương xắn tay áo: “Ai bắt nạt em, em nói cho anh, anh đánh nó” – vừa nói vừa xông ra cửa, nhưng chưa kịp chạy đi thì bị Đại Vương xách về. Ăn cơm xong bọn nhỏ tiếp tục đi học, Lâm Lam tiếp tục nhìn Tiểu Vương có chút thất thần liền mang nhóc đi theo, cùng đi tìm Đồng Hộc Hoa. Buổi tối Hàn Thanh Tùng không ăn cơm nhà, mà tám giờ mới về tới.

“Hôm nay anh bận rộn như vậy sao?” – Lâm Lam hâm nóng cơm cho chồng. Hàn Thanh Tùng giống như làm chuyện đại sự, về mặt thần nhiên thoải mái: “Mai theo anh ra ngoài một chút”

“Các anh phá án còn mang theo em đi làm gì?” – Lâm Lam không giải thích được.

Hàn Thanh Tùng lắc đầu: “Em chỉ cần biết đi là được”

Còn không thêm nói ư? Lâm Lam cũng không ép, liền nhận lời. Sáng ngày thứ hai có dặn dò Mạch Tuệ trông chừng Tiểu Vương còn có thi đi theo Hàn Thanh Tùng. Đi xe đạp thật lâu mới đến chỗ cần đến.

Công xã Thành Bắc ở Đại đội khác, cách nhà bọn họ vài chục dặm đường. Hàn Thanh Tùng nói với Lâm Lam: “Đại đội bọn họ có một thầy thuốc họ Từ”

Nhà họ Từ bao đời làm nghề thầy thuốc, nghe nói tổ tiên đã từng làm tới quan ngự y trong cung, rất am hiểu về phụ khoa. Lão Trung y những năm trước bị khổ ải, bị thọt một chân, hôm nay đầu tóc râu mép trắng xóa, người rất gầy nhưng tinh thần vô cùng minh mẫn, hai con mắt sáng quắc có thần. Lâm Lam đối với truyền thống và văn hóa cổ xưa đều có lòng kính sợ, tới thì tới, dĩ nhiên là đi khám rồi chú ý lời thầy thuốc nói những vấn đề quan trọng, rồi trả tiền mua thuốc thôi. Được liệu là không có, công xã cũng không còn, thậm chí ở huyện thành cũng không, còn phải ra tới tận thành phố lớn. Vì chiến dịch phá bốn cái cũ, thầy thuốc trung y địa phương bị đám thọt không nhẹ, người nào thiếu hiểu biết làm loạn còn vu cho trung y là vu cô, mê tín rồi cùng nhau áp đặt cấm. Hiện tại tiếng gió không còn, quản lý không chặt, ở nông thôn cũng có đào tạo thầy thuốc nên thầy thuốc trung y có thể đứng đắn hành nghề được. Hàn Thanh Tùng cũng vất vả mới có thể hỏi thăm được. Lâm Lam nghĩ tới tình trạng sức khỏe của Lưu Tú Văn cũng tới xem một chút. Không biết có phải ảo giác không, lúc đi cảm thấy chậm chạp, trở lại thể mà nhanh hơn rất nhiều, về đến nhà đã ba rưỡi rồi.

Hàn Thanh Tùng còn phải đi ra công xã nên Lâm Lam xuống xe ở cửa thôn để về nhà trước. Vừa mới vào thôn, cô chỉ nghe thấy tiếng khóc oa oa cùng giọng nữ the the đánh chửi, này là nhà ai á, cả ngày đánh con bên đường lớn vậy. Đang mở cửa thì giọng the the kia tới gần: “Lâm Lam, có con dám làm tuyên truyền nữa hả? Ở nhà mà dạy con đi”

Lâm Lam chỉ thấy Lưu Xuân Phương nghiêm mặt kéo một đứa bé hướng về phía cô. Ồ, bông hoa trắng nhỏ cũng có lúc thành mục dạ cơ há?

Lâm Lam: “Cô bị động kinh à?”

Lưu Xuân Phương giận đến đỏ cả mắt: “Cô nhìn, cô nhìn Thiết Đầu của tôi bị đánh đi” – nói rồi đem con mình đẩy về phía trước – “Nhìn cho kỹ đi”

Lâm Lam trầm mặt: “Cô bị bệnh hay đùa? Tôi vừa về tới nhà, lúc nào lại گیر tay đánh con cô vậy?”

Lưu Xuân Phương bắt đầu gạt lệ: “Cô không đánh, có xui Đại Vương nhà cô đánh con tôi. Cô nói đi, Đại Vương nhà cô hư hỏng như vậy, còn nhỏ tuổi đã muốn giết người rồi?”

“Cảm ơn” – Lâm Lam nói gần gần lên một tiếng, bà điên động kinh có thể động kinh, không có chuyện gì mà dám bôi đen con bà đây là thiếu đánh đấm nhá?

Lưu Xuân Phương bị Lâm Lam dọa sợ, nín bặt một lúc lại bắt đầu thút thít. Lúc này trong đám người phụ nữ xem nào nhiệt có người hô: “Đại Vương cùng Thiết Đầu đánh nhau đó, Thiết Đầu lớn hơn hai tuổi lại còn cao hơn nửa cái đầu mà kết quả bị Đại Vương đánh cho lăn lộn trên mặt đất”

“Đại Vương này phải quân kỷ đi thôi, cả ngày lỗ mũi hướng lên trời, không có thể thống gì cả, không phải đánh đứa này sẽ là mắng đứa kia” – Triệu Quế Liên cũng tham gia nào nhiệt.

Lâm Lam nhủ mảy trừng trở về: “Đại Vương nhà tôi ngày ngày đi học, không bao giờ dám trốn, nó đánh chị hay là mắng chị? Đánh mắng lúc nào ở đâu nói đi xem nào?”

Trong cái thôn này ai chẳng biết Lâm Lam nổi danh là chúa danh đá, chẳng những đánh được mắng cũng được, còn có chồng là trưởng công an che chở, mà lại còn làm tuyên truyền nữa, không ít người quan tâm đầu. Lưu Xuân Phương thấy vậy lại khóc lóc: “Dù sao Đại Vương cũng đánh Thiết Đầu nhà chúng ta, cô nhìn vết thương đi, miệng chảy máu, mũi chảy máu, sống mũi lệch, cái gãy cũng gãy hu hu hu...”

Lâm Lam nhìn thoáng qua Thiết Đầu quả nhiên thẳng bé này có chút thể thảm không nở nhìn thẳng, Thiết Đầu bị đánh thành đầu heo luôn, cái bao trên đầu quá ư là chói mắt người rồi.

Đại Vương vốn là chú bé gấu, trong cuộc sống rất ít đánh nhau, ít nhất là sau khi đi học chưa đánh nhau lần nào. Sao lần này lại đánh nhau chứ? Cô vẫn luôn dạy nhóc cho dù có mâu thuẫn với người cũng phải phân rõ phải trái, nếu như đối phương không nói lý lẽ thì đi tìm thầy giáo, cán bộ xử trí cho, không thể động thủ đánh người được. Vì vậy cô hỏi Thiết Đầu: “Bé con, vì sao Đại Vương lại đánh cháu?”

Thiết Đầu khóc hu hu, Đại Vương đánh nó còn bản nó nói vì sao à? Lưu Xuân Phương oán hận nói: “Còn cái gì nữa, Đại Vương nhà các người cả ngày rảnh rồi muốn làm bá vương, coi ai cũng không ra gì, còn không phải là Thiết Đầu nhà chúng tôi không nghe lời nó sai khiến à?”

Lâm Lam nhướn mày: “Tôi thấy không phải vậy, Đại Vương nhà chúng tôi mặc dù thích làm bá vương, nhưng cũng không phải vô lý đánh người nhẽ”.

Cô vừa nói vậy, tại chỗ có mấy người phụ nữ nhà cô con sống bị Đại Vương thu thập phục tùng, giờ giống thiên lôi Đại Vương sai đâu làm đấy, không biết tại sao lại cảm thấy đắc ý vì điều này. Giống như là bị Đại Vương đánh cho không đứng nổi chính là có vấn đề, con mình không bị đánh nghĩa là con mình không vấn đề gì cả. Tự đứng lại cảm thấy tự hào.

Lưu Xuân Phương tức gần chết, chỉ trích Lâm Lam xáo biện nói láo.

Lâm Lam không nhịn được liền nói: “Đến đây, nói rõ coi. Thiết Đầu, cháu nói lời thật, tại sao Đại Vương đánh cháu?” – thấy Thiết Đầu không muốn nói liền bồi thêm – “Chỗ này cô có một hào tiền, cháu nói thật thì cho cháu”.

Thiết Đầu có vẻ động lòng. Lưu Xuân Phương nằng nặc: “Cái này là cô đang hối lộ, dụ dỗ trẻ con đấy”

Thiết Đầu cầm tiền đoạt lấy, nói một hơi dài: “Tiểu Búa từ đánh Tiểu Vương, đem kèn harmonica của Tiểu Vương vui vào cát, Đại Vương biết liền muốn đánh nó. Nhưng lại bảo Tiểu Búa quá nhỏ, em trai phạm sai lầm là do anh trai không quản tốt, liền đánh cháu. Hu hu hu, cháu oan mà, Búa nó có bao giờ nghe lời cháu, tại sao lại đánh cháu?”

Lưu Xuân Phương liền chỉ vào Thiết Đầu mà nói: “Mày, cái đồ còn đồ các kè, vì một hào tiền bán rở lương tâm hả?”

Lâm Lam lạnh lùng nói: “Lưu Xuân Phương, cô không làm rõ chuyện liền tới hỏi tôi tới. Hiện giờ tôi chưa xong với cô đâu, giờ tôi mới biết tại sao Tiểu Vương nhà tôi ngày nay đều ủ rũ buồn rầu, không ngờ Búa nhà cô lại bắt nạt nó đấy” – nói rồi cô tóm cổ tay Lưu Xuân Phương lôi đi – “Đi, chúng ta đi tìm Đại đội trưởng phản xử”

Chuyện như vậy chỉ cần tìm chủ nhiệm Trì Đàm cùng chủ nhiệm hội phụ nữ là được, nhưng cô có quan hệ tốt với bọn họ như vậy, Lưu Xuân Phương sẽ không phục. Như vậy thì đi tìm Đại đội trưởng là được chứ gì?

Đại đội trưởng đang ở cùng Hàn Vĩnh Phương nghe máy thu thanh, khi thấy người nhờ ông ta phân xử, ông sẽ coi rồi trả lời ngang hông xuống.

Hàn Vĩnh Phương khoát tay: “Thôi đi, đã biết chuyện gì mà lại động roi thế”

Đại đội trưởng: “Roi này tôi luôn chỉ cầm, một hồi toàn ông gờ roi quát người thôi”

Hàn Vĩnh Phương: “Ông đi mau đi”

Lâm Lam kéo Lưu Xuân Phương, Lưu Xuân Phương thì khóc lóc gọi thét kêu Lâm Lam bắt nạt người. Lâm Lam nói thẳng: “Vốn là chuyện nhỏ, trẻ con đánh nhau người lớn đứng ăn hùa vào. Ai chả biết bọn nhỏ nay đánh mai lại chơi với nhau? Nhưng các người bắt nạt Tiểu Vương con tôi thì không xong. Tiểu Vương ít nói, chưa bao giờ đánh nhau, bị bắt nạt cũng không biết tỏ cáo, các người đánh thì đánh chúng ta đi, lại còn tới hỏi tội chúng ta là thế nào?”

Có đứa nhỏ nghe thấy náo nhiệt, lập tức chạy đến trường mách thầy giáo. Hàn Thanh Bình đi dạy học, nghe nói sau này sẽ dạy bọn nhỏ tập đọc, liền mang Đại Vương và Tiểu Vương đi cùng. Tam Vương nhìn thấy liền chạy nhanh đi báo cho Nhị Vương và Mạch Tuệ, mấy đứa cùng nhau chạy ra.

Hàn Thanh Bình thấy bọn nhỏ chạy đến liền xua vế: “Mấy đứa nhóc đừng hóng chuyện người lớn, mau đi học đi”

Tam Vương: “Làm sao lại là chuyện người lớn, em sẽ đi đánh thằng tiểu Búa”

Hàn Thanh Bình: “Được rồi, mấy đứa đi cùng đi” – để riêng lại đi đánh người thì khó giải quyết lắm. Bọn họ đi trên đường, lúc này đang thời gian nông nhàn nên xã viên chạy tới xem chuyện âm ỉ, vây đám đông trong ngoài tầng tầng lớp lớp.

“Tránh hết cả ra, đứng dạt ra hai bên, đứng bít hết lối rồi” – Đại đội trưởng giờ rồi lên, xã viên lập tức dạt sang hai bên, vây ở giữa thành hình tròn như một vỏ tỏi. Lưu Xuân Phương chỉ khóc sụt sùi, đáng về người yếu đuối bị hại, rất có ý đồ làm nổi bật vẻ nanh ác đánh đá của Lâm Lam. Một lúc sau Đại Vương Tiểu Vương cùng mấy đứa nhóc đi theo Hàn Thanh Bình tới, Búa cùng mấy đứa nhỏ bị người đưa tới. Thôn Sơn Nhai không nhỏ, có mấy trăm gia đình, nên thường chia thành các cụm dân nhỏ. Không chỉ người lớn xã viên tụ thành nhóm theo cụm dân, bọn nhóc cũng tụ tập chia tổ/ Bối vì ăn oán cá nhân, cho nên Triệu Quế Hương Triệu Quế Liên cùng với Lưu Xuân Phương là một nhóm, quan hệ với Lâm Lam bình thường, thậm chí có thể nói trở mặt. Đội trưởng vung roi thì chân tướng liền lộ, không ai không sợ cây roi này. Hơn nữa Thiết Đầu, Búa đều là lũ nhóc con, tham dự vụ này còn có sự tiếp tay của những đứa trẻ khác, cần bản không cần tốn sức lại làm được luôn.

Búa và Tam Vương tuổi sần sần nhau, hàng ngày mang theo một đám cùng tuổi, bọn nhóc không thích học, tuổi còn nhỏ chưa phải làm việc nhà, chỉ đi xung quanh quây phá banh làng xóm. Không nhỡ trộm củ cái nhà người ta, thì chính là đập bẹp cái trứng nhà họ, lại còn muốn chọc gãi đánh trẻ con nhà người ta.

Tiểu Vương lớn lên đẹp mắt, ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, mắt đeo kính cận lại biết thổi harmonica, nhìn qua đã khác bọn nhóc bình thường, bọn nhóc đầu tiên tò mò, xong nghe người nhà nói đó là một thằng bé ngu ngốc thì lại bắt đầu khinh bỉ. Còn một lý do nữa là bé gái đều thích đi theo Tiểu Vương chơi đùa, Búa thấy vậy liền ghen tị, không chịu nổi liền quấy rối. Bọn nhóc nghĩ rằng bé gái đó không thích chơi với chúng là do Tiểu Vương giờ trò, trông Tiểu Vương quá sạch sẽ thì lại nghĩ là chề bọn chúng bẩn thỉu, nhìn Tiểu Vương thổi kèn harmonica thì cảm thấy gãi vô thanh cao học người thành phố. Thế là bọn chúng chặn đường Tiểu Vương, đẩy thẳng bé ngã, cướp kèn harmonica rồi nhét cát vào, uy hiếp Tiểu Vương không được mách người lớn, nếu tổ cáo thì sẽ buộc trím không cho đi vệ sinh. Bọn chúng cảnh cáo nếu đi tìm người lớn mách tội chính là kẻ xấu, bị cạo đầu nam nhờ âm dương, lại bị tụt quần bêu trên đường. Tiểu Vương thì đơn thuần hơn nhưng cũng bú đống bình hơn những đứa trẻ khác, nếu đã gạt đầu nhận không mách thì sẽ không mách, cũng không cầu xin tha thứ, không khóc khi bị đánh, sau này có thể tránh lên tranh. Nhưng hết lần này đến lần khác bọn nhóc bắt nạt thành nghiện, lấy đó làm vui, luôn truy lùng bắt Tiểu Vương để bắt nạt. Kết quả bị Lâm Lam phát hiện liền hỏi bọn nhỏ, bọn nhỏ không biết nhưng Đại Vương để ý liền báo Trụ Từ đi hỏi thăm một chút, không lâu sau thì có kết quả. Sau đó Đại Vương đi tìm Búa tính sổ, mặc dù Búa là đứa bé đầu gấu nhưng mới chỉ sáu bảy tuổi, sao có thể là đối thủ của Đại Vương, bị Đại Vương đập một cái ngã lăn. Đại Vương cũng không bao giờ đánh đập những đứa nhỏ tuổi hơn mình, vì nhóc cảm thấy đó là ý lớn bắt nạt nhỏ. Không đập được em nhỏ, thì phải tìm anh của nó là Thiết Đầu.

“Em mày đánh em tao, tao là anh sẽ đánh mày”- em trai làm sai anh trai chịu đòn, Đại Vương thấy vô cùng hợp lý.

Thiết Đầu ý mình to hơn Đại Vương, tự nhiên là không đồng ý, thế là hai đứa đánh nhau. Đại Vương vốn liều, lại tạo bạo, không sợ đau, sau khi bị Hàn Thanh Tùng huấn luyện thì học được vài chiêu thức, Đại Vương như thế thì Thiết Đầu sao có thể là đối thủ? Chẳng những có thể đem Thiết Đầu đánh cho rằng rồi đây đấy, cuối cùng còn sờ mó đầu người ta hỏi mới câu: “Đầu chú mày làm từ sắt (thiết) hả? Thử chút xem có cứng không?”

Đại Vương cảm tảng đá gỗ, làm cho Thiết Đầu sợ hãi gào khóc thảm thiết, cuối cùng Đại Vương ném tảng đá, dùng đầu mình giội vào đầu Thiết Đầu khiến cho đầu nó sưng lên một cục to. Đại Vương cười khẩy: “Đầu sắt cái rắm thúi á! Mềm như cái bô”

Lưu Xuân Phương biết cả quá trình con mình bị đánh liền khóc gào thảm thiết, đầu con mình bị nói thành cái bô không phải do Lâm Lam dạy thì ai chứ? Người khác thì cảm thấy buồn cười. Trong đám người xem náo nhiệt có hai chị em nhà Triệu Quế Hương, không nghĩ tới mình đi hóng chuyện mà còn bị và vào mặt, liền gằn run người, gào lớn là Lâm Lam dựa thế bắt nạt người yếu thế.

Advertisement / Quảng cáo

Đại đội trưởng chỉ vào đám người Lưu Xuân Phương: “Nhìn các cô đi, cả ngày chỉ làm nộn, chỉ hót những chuyện hư hỏng không làm chuyện gì đúng đắn cả? Lâm Lam người ta còn phải thực hiện tuyên truyền làm gì có thời gian quản chuyện này? Còn cháu nữa?”

Ông chỉ vào Búa, Búa bị dọa sợ khóc âm lên, nó sợ bị đánh bằng roi. Đại đội trưởng: “Cháu khóc cái gì? Lúc cháu bắt nạt Tiểu Vương nhà người ta có sợ không hả?”

Búa ỳ ọ ọ nói: “Tiểu Vương sẽ không mách người lớn” – nó bị Đại Vương đập cho một cái đang bị đau đi tập tễnh đây này.

Tam Vương phun nước bọt: “Sau này thấy mày một lần tao sẽ đánh mày một lần”

Búa khóc thảm thiết hơn như bị tui tàn: “Tao chi trêu chọc Tiểu Vương cho vui thôi mà”

“Ủ, sau này bọn tao thấy mày cũng sẽ chi trêu-cho-vui thôi nhè? Chờ đấy”

Búa bị đe dọa vậy còn sợ khóc âm lên. Đại đội trưởng cũng không nói gì. Lâm Lam lại không nghĩ tha cho thằng nhóc con này nhanh như vậy: “Búa, cháu biết tiểu JJ bị buộc lại sẽ có hình dạng gì không?”

Búa và mặt buồn tui khóc nức nở, lắc đầu một cái.

“Thôn Quách Gia phía tây, có chị gái nhà nọ sợ em trai dúi dẫm liền bắt em mình lấy dây trói tiểu JJ lại, kết quả đem em mình nhện tiểu tới chết, chuyện này đã nghe chưa?” – Lâm Lam tàn nhẫn nói.

Chuyện này cũng đã truyền tới thôn Sơn Nhai, ai cũng nghe nói còn thêm dầu mỡ mắm muối thành nhiều bản. Trẻ con cũng bị người lớn đem chuyện này hù dọa. Lâm Lam nhìn thấy Búa dám dùng cái này đến dọa Tiểu Vương, chứng tỏ bọn chúng có ý đồ muốn làm vậy với Tiểu Vương. Trẻ con không hiểu chuyện, không biết chính là ngu dốt kiếm đường chết, vì bọn chúng không biết hậu quả nghiêm trọng tới mức nào. Nếu như không cho bọn nhóc đây nhớ lâu thì sẽ có hậu quả khó tưởng tượng được.

Lâm Lam lạnh lùng nói: “Trẻ con đánh nhau coi như xong, trẻ nhỏ không hiểu chuyện, biết sai sẽ sửa không vấn đề gì. Nhưng mà kèn harmonica của con tôi bị làm hỏng, phải đền”

Đại đội trưởng gật đầu: “Phải đền”.

Lưu Xuân Phương nước mắt như mưa, gào lên: “Tại sao lại bắt nhà tôi đền? Tiền nhà tôi cũng không phải gió lớn thổi tôi là có nhè”

Lâm Lam lạnh lùng: “Cái kèn harmonica bốn hào tám một cái, nhưng phải đi vào huyện còn phải đi xe đạp phải tốn thời gian, nhà cô phải đền nhà tôi hai đồng tiền. Thiếu hai đồng này cô không xong với tôi đâu”

Hai đồng tiền đủ cho Lưu Xuân Phương tiếc rẻ, liền đánh Búa, Búa sẽ nhớ nỗi đau này.

Lưu Xuân Phương khóc ngồi ăn vạ dưới đất: “Khi dễ người nghèo a, bắt nạt người nghèo a”

Những người khác cũng bàn luận xôn xao, cảm thấy Lâm Lam công phu sư tử đớp tiền, chính là đang yêu sách hạch tiền.

“Nhà cô có xe cộ tự đi mua thêm lần nữa có sao” – có người rì tai.

Lâm Lam hừ một tiếng: “Vô ý gây thiệt hại đó của người khác sẽ phải bồi thường nguyên giá, có ý phá hoại tài sản của người khác phải đền gấp đôi, đây là trừng phạt. Không phạt làm sao nhớ lâu được? Nhớ lâu mới biết xót của, sau này không dám tái phạm nữa?”

Hàn Thanh Tùng có thời gian đi vào huyện thành thì phải chịu bỏ tiền ra mua lại kèn còn Búa thì không bị phạt chác? Không đền cũng được thôi, thế thì tính toán các nọ khác. Cuối cùng đại đội trưởng đành xin ý kiến Hàn Vĩnh Phương.

Hàn Vĩnh Phương nghe người ta truyền đạt lại liền suy ngẫm rồi trả lời: “Có ý hủy hoại tài sản của người ta, thì phải bồi thường cho tới khi người ta hài lòng. Mẹ Đại Vương đâu có muốn nhiều? Hai đồng là hợp lý”

Bí thư chỉ bọ nói như vậy là hợp lý, đại đội trưởng cho Lưu Xuân Phương hai lựa chọn, hoặc đền tiền hoặc đại đội trừ công điểm, đây chính là thủ đoạn chính của cán bộ đại đội điều hòa mâu thuẫn.

Lưu Xuân Phương không còn cách nào, không còn lựa chọn nào khác đành đền Lâm Lam hai đồng tiền. Thiết Đầu giữ một ít tiền trong túi quần tuyệt đối không lấy ra. Lâm Lam cũng không quản việc nó muốn gì, nhưng mà thằng nhóc này thấy Lâm Lam giảng dạy có lý vô cùng. Mẹ nhóc mà biết chắc là sẽ đánh chết nhóc mất.

Lưu Xuân Phương không nuốt trôi con ghen tức kia liền kéo con mình là Thiết Đầu: “Đi, đi công xã tố cáo, nhất định phải phơi bày sự nanh ác đánh đá của mụ đàn bà kia, để cho Hàn cục trưởng và cả công an xã biết hết”

Cô ta dấm dúi lời kéo Thiết Đầu đi công xã.

Hàn Thanh Tùng ở công xã đang duyệt một tập tài liệu, sau đó viết cho đồng chí chiến hữu nhờ mua thuốc bắc gửi qua đây. Lúc này Tôn Trác Văn dẫn Lưu Xuân Phương và Thiết Đầu đi vào: “Hàn cục, người trong nhà anh tìm tới”

Vừa vào trong, Lưu Xuân Phương lại bắt đầu rớt nước mắt: “Anh Thanh Tùng-”

Hàn Thanh Tùng nhíu đôi mày rậm, lạnh lùng nói: “Cô là ai? Đừng có mà gọi lung tung!”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Phần thưởng và hình phạt

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Tuyền

Lưu Xuân Phương cảm thấy ủy khuất vô cùng, vốn đây là người đàn ông của mình, mình mới là phu nhân cục trưởng, tự đứng lại để Lâm Lam nhất được miếng hời này. Chị ta tự xót thương mình, khóc tới mức không kiểm chế được, lại ào tưởng Hàn Thanh Tùng sẽ đi lên an ủi mình, rồi hoang tưởng luôn tới việc có khi nào Hàn Thanh Tùng sẽ chạm vào bà vai mình, thậm chí còn có thể sẽ ..... nghĩ tới đây mặt chị ta đã nóng rần hết cả lên.

Hàn Thanh Tùng thấy người phụ nữ trước mặt mình khóc lóc không nói chuyện gì thì cảm thấy phiền toái, lạnh giọng quát: “Tôn Trác Văn”

Tôn Trác Văn vội vàng chạy vào: “Anh gọi em ạ?”

“Cậu cho thể loại người gì vào đây thế này?”

Tôn Trác Văn nhìn Lưu Xuân Phương một cái liền cảm thấy buồn bực, cậu ta nhìn lại về mặt Hàn Thanh Tùng liền biết mình đã hiểu sai cái gì rồi. Chủ yếu là vừa thấy mặt Lưu Xuân Phương thút tha thút thít muốn tìm Hàn cục trưởng lại còn cái vẻ mặt ý tứ rồi ra giọng nói gần nói xa rằng thì mà là mình với Hàn cục trưởng có quan hệ này nọ liền cho rằng vợ Hàn cục trưởng ở nhà bị bắt nạt muốn tới tố cáo với chồng đây. Nào biết là không phải. Cậu ta tức giận: “Cô là ai?”

Lưu Xuân Phương vội vàng xin lỗi nói rằng mình là người cùng thôn với Hàn cục trưởng. Tôn Trác Văn mở hời lạnh đẩy đầu xin lỗi Hàn Thanh Tùng, cười làm lành: “Anh Hân, do em hỏi chưa rõ ràng, lần sau sẽ không có vấn đề này lặp lại nữa”

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Sau này cho dù là người trong thôn, trừ Lâm Lam ra thì những người khác không cần nói với tôi, toàn bộ đều giao cho La Hải Thành cùng Hàn Thanh Văn”

Tôn Trác Văn vội vàng gật đầu đồng ý, quyết mở hời trên trán mình mở Lưu Xuân Phương đi ra ngoài. Lưu Xuân Phương tức giữ con mình lại: “Tôi...Chúng tôi tới để tố cáo”

Hàn Thanh Tùng càng không để ý, phất tay một cái để cho bọn họ đi tìm La Hải Thành. Lưu Xuân Phương không tới mình bị lạnh nhạt như thế, liền nức nở hai tiếng: “Thanh Tùng”

Hàn Thanh Tùng nhíu mày đột nhiên hỏi: “Cô là dâu nhà ai?”

Có một loại quy định ở nông thôn chính là về vai vế, cũng là từ dân ông nhà ai, vì coi trọng thể diện dân ông cũng sẽ không tùy tiện cùng phụ nữ có chồng tiếp xúc nhiều, chuyện gì cũng phải tìm dân ông trong nhà, cho nên Hàn Thanh Tùng mới hỏi như vậy. Lưu Xuân Phương nói tên chồng mình, có tên kót là chữ Huệ, theo vai vế là cháu của Hàn Thanh Tùng.

Advertisement / Quảng cáo

Hàn Thanh Tùng lạnh mặt nhìn chị ta: “Sau này phải gọi tôi là chứ”

Lưu Xuân Phương gạt miệng: “Nhưng mà theo vai vế nhà họ Lưu thì em phải gọi anh là anh”

“Lấy chồng theo nhà chồng, phải bàn về vai vế nhà họ Hàn chúng tôi. Được rồi, đi tố cáo đi” – Hàn Thanh Tùng khoát tay tiếp tục làm việc.

Lưu Xuân Phương không cam lòng liền lên giọng: “Tôi, tôi muốn kiện anh...”

Hàn Thanh Tùng ngắt đầu: “Kiện tôi?”

Lưu Xuân Phương gắt gao nắm tay con trai, cắn môi: “anh...vợ anh...là Lâm Lam”

Hàn Thanh Tùng vừa nghe tới có người kiện vợ mình, liền ném văn kiện giấy tờ lên bàn, lớn giọng: “Tôn Trác Văn”

Tôn Trác Văn lại chạy tới: “Hàn cục trưởng gọi em?”

Hàn Thanh Tùng trầm giọng: “Gọi La Hải Thành, Hàn Thanh Văn gọi tới ghi chép sự việc”

Tôn Trác Văn lập tức chạy vội đi, vốn dĩ mấy chuyện này không cần cậu ta làm, nhưng cậu ta vui vẻ lác lác trước mặt Hàn Thanh Tùng để tìm kiếm sự chú ý, giống như là cậu ta rất thân thuộc với Hàn Thanh Tùng vậy. Bọn họ nhanh chóng chuyển đến phòng lấy lời khai, Hàn Thanh Tùng ngồi phía sau, La Hải Thành và Hàn Thanh Văn ngồi trước ghi chép lời khai.

Lưu Xuân Phương nhìn một bộ sậu tam đường hội thẩm có khí thế uy nghiêm thì sợ run người, cô ta muốn tiếp cận Hàn Thanh Tùng để mưu cầu sự thương tiếc, để cho anh ấy thấy sự chạnh chua đánh đá mất nết của Lâm Lam, cho anh ấy biết Lâm Lam không xứng đáng còn chị ta thì tốt hơn Lâm Lam gấp trăm lần. Nào ngờ đầu Hàn Thanh Tùng lại phò bầy khi thế đến như vậy.

Chị ta liền mở miệng nói Đại Vương đánh Thiết Đầu, rồi chỉ chỉ mặt con trai mình. Mọi người vào nhìn đứng là ăn đủ đau á. Hàn Thanh Tùng lên tiếng hỏi: “Tại sao Đại Vương lại đánh nó?”

Con của anh, anh huấn luyện, nên biết rõ bản tính thẳng nhóc, thẳng nhóc kia nóng tính thích đánh nhau nhưng tuyệt không đánh người vô tội. Lưu Xuân Phương không muốn nói, chỉ nói không có gì chính là Đại Vương bị dạy hư mất rồi. Hàn Thanh Tùng liền cười nhạo: “Vô duyên vô cớ tự đứng ai lại đánh chứ?”

Lưu Xuân Phương trắng mặt, khí thế Hàn Thanh Tùng quá mạnh mẽ, mặc dù vị trí ngang hàng nhưng lại cảm giác bị Hàn Thanh Tùng dọa cho sợ. Ánh mắt kia tối sầm đen kịt, giống như một cái động không đáy, giống như có thú dữ muốn xông ra ăn thịt người, căn bản cô ta không dám nhìn thẳng. Hàn Thanh Văn đập bàn: “Nhóc, cháu nói đi”

Thiết Đầu bị dọa sợ chết khiếp, lúc đầu nó đã bảo đúng có tới là đúng có tới, mẹ nó có nghe đâu. Nhìn coi, làm gì có cái gì tốt đẹp? Thẳng nhóc khúm núm, rút cuộc qua loa kể lại câu chuyện này. Hàn Thanh Văn cười haha: “Ồ cái thẳng nhóc Đại Vương này, cháu là đầu sắt mà nó còn cứng hơn cháu hả?”

Thiết Đầu thực sự chịu phục liền gật gù: “Đúng đúng, rất cứng, so với sắt còn cứng hơn”

Mọi người cười ầm lên. Hàn Thanh Tùng nghiêm túc thân niên nói: “Chuyện con trẻ đánh nhau coi như xong, kèn harmonica của Tiểu Vương thì phải bồi thường”

Lưu Xuân Phương về mặt không tin nổi nhìn Hàn Thanh Tùng, một người đàn ông mà lại giống Lâm Lam cái mụ đàn bà đánh đá kia á? Nếu như không phải biết trước là Hàn Thanh Tùng không biết vấn đề này, cô ta còn nghi ngờ bọn họ đã bán bạc nhau rồi ấy. La Hải Thành nhìn là biết chuyện khôi hài, liền ít quan, còn giáo huấn Lưu Xuân Phương một hời: “Chuyện nhỏ như vậy, vốn là cái máu thuần thường ngày trong thôn, tìm chủ nhiệm hội phụ nữ cùng chủ nhiệm đội bảo vệ trị an là được. Cục công an chúng tôi không quản lý cái này. Sau này chị chú ý tìm đúng nơi giải quyết máu thuần”

Lưu Xuân Phương đánh gật đầu, cô ta vốn muốn cho Hàn Thanh Tùng biết là Lâm Lam vốn dĩ là một con mụ đánh đá chạnh chua, nào ngờ đầu không những Hàn Thanh Tùng biết lại còn bao che cơ chứ? Cô ta chỉ có thể ghen mà mặt dày hỏi thăm Hàn Thanh Tùng khi nào về để ngồi nhờ xe đạp. Ai biết Hàn Thanh Tùng mặc kệ cô ta đứng đây đi mắt. Hàn Thanh Văn cũng không chào hỏi, còn báo cô ta về nhanh kéo muộn rồi cũng đi mất. Lưu Xuân Phương cảm thấy mình bị kì thị liên tở về vừa thương tâm vừa tức hận. Hàn Thanh Văn đuổi theo Hàn Thanh Tùng: “Anh Ba, chị ta có điểm đáng ngờ lắm nhé”

Hàn Thanh Tùng: “Làm sao? Có điểm đáng ngờ gì?”

“Em thấy chị ta hình như là có ý gì đó với anh...giống như là...”

Hàn Thanh Tùng nhíu mày: “Nói chuyện từ tế đi”

“Haha, không có gì ạ” – Hàn Thanh Văn gãi đầu – “Em nghe nói, khi đó chị ta với anh còn suýt thì đánh hôn đó”

“Nhâm nhi, anh không biết cô ta” – Hàn Thanh Tùng về phòng làm việc, viết thư rồi giao cho bên phụ trách thư tín, báo gửi qua bưu điện.

“Hân cục trưởng, dán tem cá nhân à?” – có loại thư là dán tem công, thì không tính phí cá nhân.

Hân Thanh Tùng nói: “Đây là thư cá nhân, dán tem cá nhân là được, không việc gì đâu”

Người nọ cũng không hỏi nữa, tự động lấy đi.

Hân Thanh Tùng về nhà, nghe Lâm Lam kể chuyện anh cũng không nói gì thêm, loại chuyện nhỏ nhặt này thì vợ làm chủ ra quyết định là được. Nhưng thẳng thộc Đại Vương kia là cái mặt bị thương nhưng vẫn còn dắc ý lắm. Đại Vương vì em một lần nói danh, thoáng cái trở thành thần tượng của toàn bộ các em trai trong thôn, trở thành anh trai quốc dân tốt đẹp. Bọn nhóc nhìn anh của mình luôn giành đồ ăn giặt đồ chơi của mình, làm gì có đáng về một ông anh hả? Nhìn lại anh của Tiểu Vương đi. Đại Vương được sùng bái như thế so với việc trước đây đánh lộn thu phục bọn nhóc gấu chó thì vinh quang biết bao, liền có chút đắc ý. Cái mặt than đen không biểu cảm nhưng trong lòng sung sướng với thích vô cùng. Thẳng thộc này không tự thấy nhưng mà Lâm Lam nhìn thoáng phát liền nhận ra ngay, chẳng qua không nói cho nhóc mà thôi. Một đứa nhóc con mà lại tự trang về mặt lạnh lùng vô tình thì sau này rât là hay ho đó.

Chuyện trẻ con đánh nhau chẳng có gì lớn lao cả, bọn nhóc ở nông thôn nhiều, tuổi nào cũng có, cần bản ngày ngày đánh nhau như cơm bữa. Rất nhiều đứa nhóc mới vừa chơi đùa với nhau, một câu không hợp liền xông vào vật lộn, quay đi quay lại chơi với nhau như thường. Nếu như người lớn đánh nhau như vậy, cần bản đánh nhau xong hòa giải rồi thì trong lúc huyền não tình cảm cũng đã sứt mẻ rồi, nhưng bọn nhỏ thì không thế. Cho nên người lớn biết chuyện đều không để ý cái này, chỉ cần không bị sứt mẻ gì, thì nể con mình một trận đánh cho một lần là coi như xong. Nếu như là đứa nhóc khác nhà mình, Lâm Lam sẽ thấy bình thường, nhưng vì đó là Tiểu Vương bị bắt nạt thì có một chút gần gũi dành như vậy. Tam Vương có chút nghịch, có đứa bé không ưa đánh nó cũng bình thường. Nhị Vương và Mạch Tuệ thì không nói, nhưng Tiểu Vương từ bé giờ chưa bao giờ chủ động đi trêu chọc phá phách ai, cũng không chửi bới ai hay nói xấu ai. Cho dù ở trên đường đi chơi, không thổi kèn harmonica cũng là ngồi một chỗ ngăn người lắng nghe âm thanh tự nhiên, thế mà bọn nhóc đầu gấu đó cũng có thể tới bắt nạt bé, thực sự ghê tởm vô cùng.

Về sau Lâm Lam không yên lòng, lúc đi tuyên truyền liên tục nói rõ: không ai được sờ đầu Tiểu Vương, đầu tóc sờ nhiều rụng sạch mất. Xã viên cười haha, rồi rít tở về đứa bé kia đáng yêu vô cùng, sau này sẽ không sờ loạn. Hoắc Duyên mang Tiểu Vương lên biểu diễn hai khúc nhạc tên là “Hồi hã làm việc nhà nông” với “tiều mục đồng”, âm thanh trong trẻo dễ nghe, giai điệu uyển chuyển vô cùng khiến người nghe xúc động. Xã viên nghe được xuýt xoa một hồi, cuối cùng vỗ tay nhiệt liệt.

“Bé như vậy đã giỏi âm nhạc, thực lợi hại”

Những đứa bé hay người nào trước kia bảo Tiểu Vương là đứa trẻ ngu ngốc lúc này không dám hé răng. Người ta ngu chỗ nào đây? Những thanh niên trí thức đều khen Tiểu Vương là thiên tài. Lâm Lam sau này mở một khóa tuyên truyền cho trẻ em, là khóa đặc biệt dạy về vệ sinh cá nhân, tự bảo vệ mình, học về sự tôn trọng người khác. Không được bắt nạt bạn bè, phải tôn trọng người xung quanh. Dĩ nhiên là không nói trắng trợn vậy mà thù dệt thành chuyện xưa và tiêu phẩm, để bọn nhóc tham gia đóng kịch. Từ đó đối tượng tuyên truyền cấp nhi đồng của thôn Sơn Nhái bắt đầu thành lập, chỉ có những đứa bé ưu tú mới có tư cách gia nhập, những đứa trẻ khác khi được tham gia biểu diễn phải cố gắng biểu hiện, không đánh nhau không mắng chửi người, giữ gìn vệ sinh lại phải lễ phép mới có thư mời gia nhập. Đây là chuyện sau này. Còn trước mắt, đối với chuyện Đại Vương đánh nhau lần này, Lâm Lam cảm thấy không thể kiên nhẫn đắc ý, miễn cho sau này có tư tưởng gặp chuyện gì chỉ cần giờ nắm đấm ra là có thể giải quyết, chuyện này phải thưởng phạt phân minh. Vì thế cô nói chuyện trao đổi với Hân Thanh Tùng một chút, với trẻ con thì vừa cho ăn gây lại tặng thêm cái bánh ngọt nị. Hân Thanh Tùng liền nghe vợ. Anh chịu trách nhiệm làm ông mặt đen, liền nghiêm mặt: “Cha đã nói con thế nào? Có chuyện gì phải nói đạo lý trước chứ đừng có xông vào đánh trực tiếp. Đánh nhau khiến máu thuần gây gắt hơn, không thể giải quyết vấn đề được.”

Hân Thanh Tùng trung về mặt lạnh lùng ánh mắt sắc bén, có ý nghiêm mặt lại. Đại Vương dù không phục nhưng rất biết điều không cãi lại. Hân Thanh Tùng: “Phạt con...”

Đại Vương khản trương vẫn là ăn đòn? Ăn đòn được lắm, dù đau nhưng không có gì chứng, nếu bắt chếp phạt hay gì gì đó quá kinh khủng. Hân Thanh Tùng liếc mắt nhìn về mặt băng bó lạnh te nhưng sau gáy đã toát mồ hôi đầm đề, liền nói: “Chạy thêm hai vòng vào buổi sáng”

Trừ khi chuyện quá nghiêm trọng thì Hân Thanh Tùng anh không động tay chân đánh con.

Hiện tại Đại Vương phải luyện công buổi sáng, chạy vòng quanh thôn, trước đây mỗi buổi sáng là hai vòng, hiện tại thêm hai vòng nữa. Đại Vương khế cắn răng, nhện.

Lâm Lam bước ra ngoài sắm vai mẹ hiền mặt trắng, mắt nheo nheo nói nhẹ nhàng: “Các con đánh nhau là không đúng, ba mẹ không khuyến khích các con đánh nhau. Chỉ có khi đối phương đã mạn không nói đạo lý gây nguy hiểm đến mình thì các con có thể phòng vệ trở lại. Dĩ nhiên, anh trai bảo vệ em được gọi là tình anh em bền chặt, đáng khen. Cho nên mẹ và ba đã bán bạc rồi, mai trường cho nghỉ học, ba mẹ mang mấy đứa vào huyện thành chơi một ngày.”

Thời gian nông nhàn, trường học không cho đi làm nhưng mà cũng không thể học suốt được, nên Hân Thanh Bình cho bọn nhóc một tuần được nghỉ một ngày xả hơi.

Advertisement / Quảng cáo

“Wowwwww! Thật à?”

Mấy đứa nhỏ không dám tin nhìn Lâm Lam, vào hân huyện thành chơi một ngày. Chưa bao giờ có chuyện gì xịn hơn thế. Lâm Lam cười nói: “Thật hơn bánh chèo, ba mẹ đã bao giờ lừa mấy đứa chưa?”

Tam Vương nắm tay Đại Vương nhảy nhót như chú hề: “Anh, là công lao của anh đó”

Nhị Vương và Mạch Tuệ cũng cảm ơn anh cả. Tiểu Vương không hiểu trong huyện thành có gì chơi vui thú vị, nhưng anh cả đánh nhau vì nhóc, nhóc rất vui mừng, đi tới ôm Lâm Lam rồi ôm chân Đại Vương. Đại Vương mặc dù nghiêm mặt thể hiện ta nghiêm túc ta lạnh lùng ta không thích nói chuyện, nhưng da mặt mỏng đã hồng lên từ bao giờ, khóe miệng vênh lên tiết lộ tâm tình kích động của nhóc đó. Mặc dù trước kia đi huyện thành quá nhiều lần, nhưng lần này không giống. Đó là phần thưởng cha mẹ tặng cho nhóc.

Đại Vương mặt băng bó xoay người chạy ra ngoài. Lâm Lam gọi với theo: “Tối rồi, sắp ăn cơm rồi, con đi đâu vậy”

Đại Vương bỏ chạy mất dạng, Tam Vương vội vàng đuổi theo: “Anh cả, anh đi đâu thế?”

Đại Vương đang chạy trốn đột nhiên nhảy lên sau đó nghiêng người về phía trước, nhảy mất làm một cú lộn mèo.

“Wowwww” – Tam Vương thấy vậy há hốc mồm, mãi sau mới tỉnh táo mà vỗ tay – “Đại ca, anh quả là lợi hại”

Động tác này đẹp trai quá rồi!!!!

Đại Vương giờ nắm tay. Lúc trước cậu nhóc lộn nhào trước sau nhưng không biết phân phối lực, té ngã quá nhiều, không nghĩ tới hôm nay tự đứng làm được.

Quá hoàn mỹ rồi!!!!

Cậu nhóc nhìn thẳng bé đậu đỗ bên cạnh, đáng tiếc trời tối rồi nên không có nhiều người thấy được. Nhưng mà không sao, dù sao đã làm được một lần thì sẽ thành công lần kế thôi.

Ngày hôm sau, Hân Thanh Tùng thực hiện lời hứa hẹn mang vợ con đi vào huyện thành chơi. Bọn nhóc đã kích động reo hò từ hôm qua rồi giờ lại bắt đầu hưng phấn lên, mặc dù không có quần áo mới mặc nhưng cũng sửa sang rất chỉnh tề. Mạch Tuệ băn khoăn chọn khăn quàng cổ hay là khăn lụa một hồi, cuối cùng quyết định thắt một cái khăn lụa xinh đẹp lên cổ. Thật là dễ nhìn nha~

Lâm Lam khuyên con bé: “Con quàng khăn quàng cổ trước, rồi bao khăn lụa bên ngoài, cũng đẹp lắm đó. Con xem, trời còn đang lạnh, ngồi xe đạp sẽ lạnh tới mức rớt cái tai đó”

Mạch Tuệ rồi rấm một lúc rồi quyết định nghe lời mẹ.

Sáng sớm, gió lạnh buốt mang theo hơi thở mát sương thanh lành của mùa đông, hít một hơi thấy lạnh hết cả ruột gan. ...

Bọn nhỏ vui về nói chuyện lưu lú...

Lâm Lam chuẩn bị đồ ăn sáng, bọn nhỏ theo giúp, Hân Thanh Tùng kiểm tra lại xe đạp, một chiếc không đủ nên anh đã mượn xe đạp của Hân Thanh Vân.

Ăn điểm tâm qua loa, Lâm Lam chuẩn bị một bị đông nước ấm, lại chuẩn bị hai hộp đựng bánh bột ngô và dưa muối cho bọn nhỏ đeo. Tới lúc đó người nào đói bụng thì ăn hai cái là chắc dạ.

Đang chuẩn bị xuất phát thì Hân Kim Ngọc chạy tới.

Cô ta thấy một nhà bọn họ đẩy xe đạp ra cửa thì sững sốt một hồi, lại mất hứng hỏi: “Các người muốn ra ngoài hả?”

Hân Thanh Tùng ừ một tiếng, đẩy xe xong, vốn nghĩ sẽ chờ Lâm Lam, Lâm Lam ôm Tiểu Vương, Tam Vương ngồi phía trước. Nhưng Lâm Lam sợ Đại Vương không chờ được mấy đứa em nặng ký, cho nên Hân Thanh Tùng chờ ba người, còn lại Đại Vương sẽ chờ.

Hân Kim Ngọc đi tìm Lâm Lam: “Các người đi đâu vậy?” – giọng nói cô ta tràn đầy oán giận.

Lâm Lam: “vào huyện thành, có chuyện gì trở về bàn tiếp nhé”

“Tôi muốn dùng xe” – Hàn Kim Ngọc rất tức giận – “Tôi cũng có việc cần vào huyện thành. Các người sao lại đi nhiều như thế? Đưa một xe cho tôi dùng”.

Nhìn mặt cô ta vênh vào hất hàm sai khiến người ta, còn không biết mình đang nhờ vả người khác sao hả? Sao lại không có tí tự trọng nào thế này?

Lâm Lam lười giữ kẽ với con bé luôn: “Không may rồi, cả nhà bảy người nhà chị đã quá tải, không chờ em đi được”

Bảy người hai xe là đã quá chỗ rồi, còn chỗ nào ngồi nữa mà đềo thêm cô? Hơn nữa kể cả có thể cho đi cùng thì Lâm Lam cũng không vui lòng mang theo cô đầu nhá, liếc mắt nhìn đã thấy phiền, cho là những gì cô làm trong quá khứ đã bị gió thổi bay vèo hết rồi hả? Lâm gì có chuyện đó?

Lâm Lam là người có trí thức, nên cô cũng thủ lâu chết người đó nha. Hàn Kim Ngọc bực mình liền giờ tay định giật khăn quàng cổ xinh đẹp của Mạch Tuệ: “Cái này cho cô đi”

Mạch Tuệ giật lại: “Tại sao? Cái này là cha mẹ cháu mua cho cháu mà” – nói rồi con bé chạy tới ngồi phía trước Hàn Thanh Tùng. Hàn Thanh Tùng bảo Lâm Lam đi trước, sợ cô không chờ được bọn nhóc béo này, liền sẵn sàng để Đại Vượng ngồi trước luôn. Lâm Lam cười với Hàn Thanh Tùng, anh xem thường em hả? Là xe đạp thôi chứ có gì đâu?

Nhưng quả thực cô đánh giá hơi thấp cái xe đạp này rồi á, đằng trước là Tam Vượng, phía sau là Nhị Vượng, thực sự hơi không khống chế được (Lời edit: dĩ nhiên, xe đạp hồi xưa là xe một giồng mảnh khảnh, chở hai nhóc trước sau sẽ khó điều khiển chứ sao, hõ hõ).

“Lên đường nào” – bọn nhỏ hoan hô, mấy đứa bé nhà bên ra ngoài thấy vậy liền vỗ cùng hăm mộ, đều nói muốn vào huyện thành chơi, thế là bị phụ huynh bâu mồi xem thường, có người còn mắng bọn nhóc.

Hàn Kim Ngọc thấy không ai đáp ứng yêu sách của mình liền giận tới mức giậm chân, cảm thấy bị tổn thương đó cả vành mắt: “Mình cũng muốn đi huyện thành”

.....

Lâm Lam một nhà bảy người cưỡi xe đi trên đường, gió thì ào ào, phía trước lũ nhóc reo hò ca hát âm ỉ, giống như đi tham gia đội tuyên truyền. Lâm Lam nhắc Mạch Tuệ và Tam Vượng: “Bật miệng vào, gió lửa sẽ bị dau họng”

Tam Vượng càng muốn há to miệng, khum khum vòng tay kêu ô ô đón gió, khiến cho Lâm Lam thúc đầu gối vào mông nhóc kêu nhóc ngậm mồm lại. Tháng mười gió Bắc vù vù, cây bạch dương, cây hêtre, cây diệp rù là như mưa, hoa màu trong đất đã thu hoạch xong, tầm mắt phóng ra xa ngoài mái ngói căn nhà là đất trời bao la, người ngắm cảnh thấy tâm tình thực sự rất vui sướng. Một nhà bảy người cười cười nói nói. Lâm Lam một mồi, Hàn Thanh Tùng sẽ bảo Đại Vượng đạp xe thay vợ. Đại Vượng rất vui vẻ, ngồi sau cha muốn tự nhiên cũng không được. Nếu không phải đang ôm Tiểu Vượng, nhóc tình nguyện chạy bộ phía sau. Đại Vượng leo lên xe Lâm Lam, vì xe đạp cao, chân nhóc còn ngắn, thời điểm đạp xe phải đứng lên, khó tránh việc xe bị lao đảo. Đại Vượng đạp xe nhanh vô cùng, khiến Nhị Vượng ngồi sau sợ chết khiếp: “Đại ca, anh chậm thôi”

Tam Vượng gào khóc kêu to: “Đại ca, mau vượt qua xe cha”

Mạch Tuệ hưng phấn hô lớn: “Chia, đừng cho anh cả vượt mặt”

Advertisement / Quảng cáo

Cuối cùng Đại Vượng đạp xe đưa với cha mình, Lâm Lam túm áo Hàn Thanh Tùng, ý bảo anh chậm chút nhường con. Nhìn Đại Vượng vượt lên phía trước, tiếng hoan hô âm ỉ khiến cô vô cùng vui, hình ảnh hạnh phúc vậy bọn nhỏ sẽ nhớ hoài nhớ mãi.

Đến huyện thành, thấy thời gian còn sớm, bọn nhóc vì thảo luận đi đâu mà tranh cãi, Mạch Tuệ cùng Nhị Vượng muốn đến cửa hàng sách, Đại Vượng thấy nhà sách không thu hút, muốn đi bên cạnh rạp hát nhìn một cái, rồi chạy đến cung tiêu xã ngộ một cái. Cuối cùng nháo loạn mỗi người muốn đi một chỗ.

Lâm Lam suy nghĩ một chút cũng không bỏ buộc bọn nhóc, lấy ra hai đồng tiền đưa cho Đại Vượng: “Đây là cho con với Tam Vượng, cầm lấy phòng thân, chớ có lãng phí mà tiêu hết, nếu như tiêu hết thì phải giải thích cho mẹ lý do con không thể không mua đồ biết không?”

Mọi người hẹn nhau muộn nhất là mặt trời lặn, sẽ tập trung ở cửa rạp chiếu phim. Đại Vượng gật đầu đem tiền cất trong túi, mang Tam Vượng nhảy nhót chạy đi. Rồi khỏi cha mặt đen, quả thực khắp nơi đều là làn gió tự do, khỏi phải nói nhiều, quá sướng!

Qua một khúc quanh, Đại Vượng mang em trai xách về một bên: “Anh tìm một chỗ cho em chơi, chờ anh gọi chúng mình cùng nhau trở lại”

Tam Vượng sững sốt: “Anh cả, anh không mang em đi cùng à?”

Đại Vượng: “Anh có tí việc riêng”

“Muốn theo anh” – Tam Vượng lập tức kéo chéo áo của Đại Vượng. Đại Vượng nói: “Anh mua kẹo cho em ăn”

Tam Vượng bâu mồi: “Anh làm gì có phiếu kẹo mà mua?” – mua kẹo chính là thực phẩm cần có tem phiếu, đừng tưởng lỏe được nhóc nhé.

Đại Vượng hừ mũi tiếng. Sau đó dẫn Tam Vượng liều xa liều xiêu đi vào một cái ngõ. Huyện thành lúc này không có nhà cao tầng, toàn là nhà trệt, thỉnh thoảng có một căn nhà hai tầng thấp, ba tầng thì rất là ít. Cái ngõ đó hai bên trồng cây bạch dương, từng nhà từng nhà treo dây len để phơi chăn, Đại Vượng dẫn Tam Vượng đi ngang chỗ này, đến một tòa nhà.

Lúc đi vào, Đại Vượng nhìn Tam Vượng: “Chú này có thể vào, nhưng không thể tiết lộ cho bất cứ ai, kể cả ba mẹ”

Tam Vượng dợm một chút, nhưng những thứ thú vị kia trong nháy mắt đã bẹp những gì Lâm Lam ăn cần dạy bảo lâu nay: “Anh cả, em sẽ không nói” – trong lòng nhóc có một loại kích động, cảm giác là nhóc sắp đi theo anh cả làm chuyện đại sự gì đó. Đại Vượng nhìn về mặt thẳng nhóc em có một biểu cảm như là muốn anh dừng hi sinh liền buồn cười vô cùng, liền nói tiếp: “Nếu như bị thăm vấn, đánh chết cũng không được phản bội lời thề”

Tam Vượng đột nhiên hít sâu một hơi, nắm tay vào ngực: “Anh cả, anh...anh giúp em nộp phí gia nhập..”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại [sWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nghiêm hình bức cung

Edit: Tiana

Beta: Tiểu Huyền

Bọn nhóc bình thường nghe đài phát thanh, lại đi theo anh trai nghe chút chuyện đánh giặc bắt đặc vụ, hơn nữa được thấm nhuần tiết mục tuyên truyền của Lâm Lam, Tam Vượng biểu diễn còn mãnh liệt hơn.

Đại Vượng dẫn theo em trai đẩy cửa vào.

Nhìn con trai tự do bay nhảy không còn hình dáng, Lâm Lam cười vui vẻ: “Đứng là tại con nít quý”

Cô và Hàn Thanh Tùng mang ba đứa nhóc còn lại đi dạo từ từ, điểm đến đầu tiên là cửa hàng bán sách. Cửa hàng sách Tân Hoa lúc này còn rất nhỏ, chỉ có ba gian phòng, sách trong này cũng không có quá nhiều, trừ sách biên soạn trích dẫn lời những người nổi tiếng thì là tập san báo chí cũ, còn có một số bình luận về cải cách ruộng đất và tiểu thuyết thời đại mới, cũng có sách giáo khoa của các năm học.

Có một loại sách là truyện tranh, các bức hình vẽ thu nhỏ sống động, Mạch Tuệ và Nhị Vượng nhìn thấy liền thích tới nỗi không buông tay được, thiếu điều ngồi xồm đọc cộp tại chỗ. Mặc dù Mạch Tuệ chưa biết quá nhiều chữ, nhưng không cần trở việc con bé xem sách nhanh, một quyển mấy phút là xem xong, xem xong lại lấy sang quyển khác. Hàn Thanh Tùng thì đi tìm coi những bộ sách chuyên môn. Lâm Lam mang Tiểu Vượng đi dạo quanh để tìm sách âm nhạc, mỹ thuật tạo hình, bản thân cô cũng muốn mua báo chí hay tài liệu tuyên truyền, ngoài ra thì cô còn muốn tìm sách dạy thủ công các loại. Cuối cùng cô chọn một quyển sách nhạc có thể dạy bọn nhóc nhận biết khoảng nhạc đơn giản cùng nhạc khúc đơn giản, còn dạy người ta sáng tác một vài nhạc khúc nho nhỏ. Có quyển sách này, Tiểu Vượng học cùng Hoắc Duyên xong cũng có thể ở nhà tự học thêm một chút. Tiểu Vượng thì chọn một quyển sách dạy vẽ, đây là một quyển sách nghiên cứu, bên trong có dạy phác họa, tranh bột nước, quốc họa...rất phù hợp với việc học hỏi để phát triển về hội họa.

Lâm Lam còn mua một ít báo chuyên tiểu thuyết đã cũ, cái gì mà “Liễu Huyền”, “Cờ đỏ”, “Quần ca đồng dạc” vân vân, những thứ này người người nhà nhà đều có thể nghe có thể đọc, còn có thể đọc cho xã viên nghe. Hơn nữa bởi vì là tập san cũ, nên rất rẻ, một khối tiền mua được một bọc lớn.

Ổ tiệm sách một hồi lâu, Lâm Lam bèn nhắc nhở Mạch Tuệ và Nhị Vượng: “Chúng ta phải đi rồi, các con đã chọn xong chưa?”

Hai đứa nhóc do dự một hồi, Nhị Vượng chọn trúng một quyển dạy nấu ăn đường sinh, hiện tại rất phù hợp với yêu cầu tiết kiệm mà tiện lợi cho nên trong một cuốn sách có rất nhiều kiến thức, mua một quyển lại có phần đính kèm, rất được lời. Cậu nhóc còn chọn hai cuốn sách khác, một cuốn là về kỹ năng về cách nói năng, ở nông thôn cũng chưa bao giờ thấy. Nhưng như vậy sẽ bị vượt mức. Bởi vì Lâm Lam nói một người nhiều nhất được xài một khối, nếu xài quá số này, kẹo hồ lô được hứa trước khi tới đây cũng không còn mà ăn.

Lâm Lam ngó về phía Mạch Tuệ, thấy con bé đang xoắn xuýt để chọn giữa một quyển dạy về phối trang phục, một quyển sách tính xảo nhưng mà không bị cấm, dù sao thì chủ nghĩa phong kiến với chủ nghĩa tư bản đều đang bị chụp cái mũ hướng lạc rất lớn. Mạch Tuệ chọn sách khá là đắt, một đồng tiền cần bàn là hồng mua nổi hai bản này, nên con bé rất băn khoăn là lấy hay bỏ. Sách mà Nhị Vượng chọn rất tiện lợi, một đồng tiền mua hẳn được ba bản, cuối cùng thắng bé bỏ một quyển lại. Nhìn lũ nhóc xoắn xuýt thì Lâm Lam cũng thấy cảm khái, lật xuong trong món ăn thì khó khăn, nhưng chỉ cần cả đôi này bọn nhóc kiên trì với sở trường của bản thân, đi con đường chánh đạo thì sẽ có điều thành tựu.

“Nhị Vượng, nói xem chọn thế nào thì ổn” – Mạch Tuệ quần quýt lấy Nhị Vượng.

Nhị Vượng nhìn hai bản sách này đều muốn ném đi, nhưng mà cậu nhóc cũng sợ Mạch Tuệ bắt cậu chàng bỏ lại sách của mình liền tùy tiện chọn bỏ lại quyển sách dạy về trang phục, còn nói: “Hiện tại đồ ăn mặc cũng chả đủ mà chị còn muốn quần quần áo áo há? Hơn nữa chị học về trang phục làm gì? Chị còn nhỏ vậy, sau này lớn lên là mua được còn gì?”

Mạch Tuệ lắc đầu: “Người ta muốn nhìn, như chị đây thì có thể phối trang phục đẹp hơn nè” – cô nhóc nghĩ quần áo bây giờ khá khác gì bao tải, khó coi chết đi được. Hơn nữa kỹ thuật may vá của mẹ thì đừng có mà trông cậy có đồ đẹp nhé, muốn xinh đẹp mình phải tự ra tay thôi.

Hân Thanh Tùng đem Tiểu Vượng nhắc lên vai: “Cho thêm một phút nữa nhé”
Advertisement / Quảng cáo

Mạch Tuệ nóng nảy cầu cứu Lâm Lam, ý mong Lâm Lam giúp con bé nghĩ biện pháp tốt. Lâm Lam dùng ánh mắt liếc về Tiểu Vượng, ý bảo Tiểu Vượng chỉ mua một cuốn sách, còn có tiền dư. Mạch Tuệ lập tức chạy tới cùng Tiểu Vượng thương lượng, Tiểu Vượng phờng khoáng nói: “Tốt” thì Mạch Tuệ lập tức cảm giác vô cùng vui vẻ vì đã được như nguyện.

Nhị Vượng có chút tiếc hận, sao nhóc không nghĩ ra sớm, sớm chút là nói chuyện với Tiểu Vượng xong rồi. Nhóc đang nhớ thương cha mẹ nhóc cơ, hai người này nhiều tiền hơn cả Tiểu Vượng ấy chứ.

Lâm Lam cười tìm tởn “Nhị Vượng, người đầu tiên nghĩ tới chủ ý này sẽ được coi là lợi thế vàng, người thứ hai là bất chúc bừa, đứa thứ ba là cắt chó thối đó nha”.

Nhị Vượng nhúc nhủ bỏ cuộc nhưng đã bắt đầu gieo mầm mống của ý tưởng này trong đầu rồi.

Sau đó bọn họ đi dạo phố, thăm quan trường học một chút, đại viện chính phủ trông như thế nào, cuối cùng mới đến trung tâm mua sắm, rạp hát. Dọc theo đường đi chưa bao giờ gặp phải bọn Đại Vượng khiến cho Lâm Lam lo lắng không ít, dù sao thì Đại Vượng cũng đã từng tới huyện thành nhiều lần.

Đoàn người ghé vào trung tâm mua sắm, Lâm Lam mua cho Tiểu Vượng mua một cái kèn harmonica có 21 lỗ, mới tinh. Tiểu Vượng vui vẻ ánh mắt sáng lấp lánh trong suốt, lại bắt đầu thử âm thì nhân viên của trung tâm mua sắm đều khen nhóc lợi hại. Lâm Lam mua dầu bôi se lỗ chân lông, một lọ Vaseline, một hộp son, một lọ kem rửa mặt bảo vệ da hiệu hoa mẫu đơn. Kem bảo vệ da giá tiền hơi đắt, trừ nấy em gái thì người bình thường không mua, cho nên không giống trong thực vật dụng hàng hóa bình thường mà phải cần phiếu. Dù sao vật này người bình thường chỉ mua lúc lạnh lẽo để phòng nứt nẻ da mặt, chứ lúc ẩm áp lại không cần. Nhìn qua nhìn lại cũng không còn có cái gì tốt để mua, mầu chốt là không có tem phiếu thì người ta không bán, vật dụng hàng ngày mà cần phiếu vé thì đã bị giành giật nhau hết rồi, chả tới phiên bọn họ đi dạo lúc này. Cả đoàn rời khỏi trung tâm mua sắm, ở bên ngoài sảnh có chỗ ghế băng để nghỉ ngơi ăn gì uống gì.

Hân Thanh Tùng còn đi mua một bình nước nóng, Lâm Lam đem hộp com với bánh bột ngô cho bọn nhỏ ăn.

“Hai đứa nhóc Đại Vượng cùng Tam Vượng này đi đâu rồi ha?” – chỗ có thể đi dạo cũng loanh quanh vài chỗ như vậy, nhóm của Lâm Lam đều đi dạo qua nhưng chưa hề gặp hai đứa nhóc này.

Hân Thanh Tùng nói: “Không cần lo lắng” – anh vừa đi quan sát một chút liền quay về hỏi Lâm Lam: “Em có muốn xem chiếu bóng không?”

Lâm Lam nghĩ lúc này là phim đen trắng, âm thanh hình ảnh chất lượng đều không tốt, mà bên trong ấy tối đen không tốt để cho Tiểu Vượng xem. Nhưng mà Nhị Vượng và Mạch Tuệ đều muốn nên Lâm Lam cười nói: “Hai đứa đi học rất chăm chỉ, lại không bao giờ cần cha mẹ quan tâm, lại còn giúp cha mẹ làm việc nhà, rất là tuyệt vời. Cha mẹ sẽ trao phần thưởng là suất xem chiếu bóng cho hai đứa”

Hai đứa nhóc nghe xong liền cao hứng vỗ tay rầm rập: “cám ơn mẹ, cám ơn cha”

Bọn nhóc lần đầu được xem chiếu bóng, thầy giáo nói xem chiếu bóng không hề dễ dàng, phải có tem phiếu mới được xem, mà tem phiếu cũng không phải dễ mua như vậy.

Lâm Lam nhờ Hân Thanh Tùng đi mua hai phiếu xem chiếu bóng, mười lăm phút sau sẽ chiếu bộ “Thanh Xuân nhiệt huyết”.

“Xem chiếu bóng thôi” – hai đứa nhóc hứng khởi nhảy nhót tung tăng.

Lâm Lam dụ dỗ Tiểu Vượng: “Con còn nhỏ, chờ lớn hơn nữa mẹ sẽ dẫn con đi xem nhé?”

Tiểu Vượng ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ!”

Hân Thanh Tùng dùng thể công tác của mình để mua tem phiếu xem chiếu bóng cho hai đứa nhóc nhà mình, nhân viên bán vé gấp phở cục trưởng cục công an của cách ủy hội liên võ cùng nhiệt tình mà còn nói cho Hân Thanh Tùng biết là rạp hát đang có diễn tập võ hí kịch cho thiếu nhi. Hân Thanh Tùng liền hỏi đó là bán hí kịch gì.

“Sa gia banh đó.Nếu anh muốn xem thì chỉ cần chú ý giờ tập rồi qua xem thôi”

Hân Thanh Tùng liền trở về nói với Lâm Lam, hỏi cô có muốn đi nhìn qua chút xui hay không. Lâm Lam cười cười gật đầu: “Chúng ta mang Tiểu Vượng đi coi một chút nhé”

Nhân viên bán vé cho bọn họ một tấm bảng để bọn họ tự mình đi coi. Hân Thanh Tùng đưa Lâm Lam và Tiểu Vượng qua, chỉ thấy trên một sân khấu đang treo bức màn đỏ sậm, có mười mấy diễn viên đang chuẩn bị, còn có người đang đặt mĩa làm nóng người, có người đang luyện giọng, kéo nhị hồ, rất là đông đủ. Tiểu Vượng mới nhìn thoáng qua đã bị hấp dẫn mất rồi. Hân Thanh Tùng ý bảo Lâm Lam đứng ở đây một chút, anh chạy ra ngoài có chút việc, lát nữa sẽ tới دنب có. Lâm Lam gật đầu, nhỏ giọng nói: “Anh đi đi, nếu em và con ra sớm sẽ đợi anh ở chỗ quầy bán vé nhé”

Hân Thanh Tùng đi trước, Lâm Lam dẫn Tiểu Vượng đi xem diễn tập. Đội văn nghệ ở đây diễn tập rất thoải mái, không mặc trang phục diễn mà chỉ về mặt chút rồi hát xướng hí kịch thôi, đối với xã viên chưa từng xem bao giờ thì rất là mới mẻ. Cho nên nhân viên bán vé mới giới thiệu cho Hân Thanh Tùng đất vợ con sang đây xem. Lúc một người nọ kéo nhị hồ, Tiểu Vượng đột nhiên lắng nghe chăm chú, hai con mắt to tròn long lanh trong suốt, không hề chớp mắt. Cuối cùng khi mọi người diễn tập xong, cậu nhóc còn đắm chìm trong thế giới hí kịch chưa tỉnh hồn lại nữa. Lâm Lam ngồi đợi nhóc một chút, khi mọi người đi hết cả thì Tiểu Vượng đột nhiên ề a một thủ khúc, có thể lời chưa đúng và giai điệu chưa chuẩn, nhưng mà cũng có thể nói là khá có đáng về.

“Mẹ, con kéo nhị hồ nghe hay không ạ?” – Sau khi ngậm nga thì Tiểu Vượng hỏi Lâm Lam.

Lâm Lam khen ngợi thật lòng: “Được mà, mẹ chưa bao giờ nghe một giai điệu dễ nghe như vậy đó nha”

Tiểu Vượng vui vẻ lôi kéo tay Lâm Lam, đột nhiên nói lớn: “Cha đâu rồi ạ? Cha đi đâu mất rồi ạ?”

Bây giờ đứa nhóc này mới nhận ra, Lâm Lam cười ha ha, ôm lấy Tiểu Vượng: “Chúng ta ra ngoài tìm cha nhé”.

Khi hai mẹ con ra ngoài thì đã thấy Nhị Vượng cùng Mạch Tuệ đi ra ngoài, đang hào hứng kể lại các tình tiết câu chuyện, thấy Lâm Lam và Tiểu Vượng đứng đó và nghe nói đi xem diễn tập thì hai đứa nhóc ào rảo vì đã bỏ lỡ việc này.

Lâm Lam cười khổ: “Ôi chao, không nên có lòng tham như thế. Mà Đại Vượng và Tam Vượng chưa tới à?”

Nhị Vượng buống tay: “Chúng ta ra ngoài tìm một chút, nãy giờ chưa thấy bọn họ nha”

Lâm Lam: “Không cần để ý tới đâu, đến lúc thì sẽ phải trở về như đã hẹn thôi con”

Bọn họ đã ước hẹn rồi, nếu mặt trời ngã về giữa gian phía Tây, mọi người sẽ phải trở về nơi hẹn, nếu như không đến điểm hẹn đúng giờ, không những bị phạt mà sau này còn không được đi ra ngoài chơi nữa. Nghỉ ngơi một lát, Lâm Lam nghe thấy bên ngoài có bán trái quâ, Lâm Lam nói: “Mẹ sẽ mua kẹo hồ lô cho mấy đứa, nhưng các con đã tiêu sạch tiền rồi, nên chỉ có thể mua một cây mứt quả rồi chia nhau ăn thôi”.

Bọn nhỏ vô cùng thích thú. Nhị Vượng đi mua một cây mứt quả, trước tiên cho Lâm Lam cắn một viên. Còn dư lại, mỗi người một viên, giữ cho cha một viên mứt quả, dư lại thì bọn nhóc chia nhau hết. Quả son tra màu hồng hồng bọc một lớp nước đường cứng màu hồng phách, ăn vừa giòn vừa ngọt, làm cho người ta không nỡ ăn hết. Một lát sau Hân Thanh Tùng đã về, trong tay anh cầm một bọc đồ đưa cho Lâm Lam. Mạch Tuệ đem quả son tra để dành đưa cho Hân Thanh Tùng, Hân Thanh Tùng tay vừa nhận liền thuận tay nhét vào miệng Lâm Lam. Lâm Lam đang cúi đầu nhìn đồ trong gói giấy, thỉnh linh bị đứt một quả son tra vào miệng, cả gương mặt đỏ bừng bừng.

Hai đứa nhóc Mạch Tuệ và Nhị Vương đã quen rằng cha bọn họ có gì ngon là không ngại ngần cho mẹ chúng ăn trước, nên hai đứa nhóc cười tùm tùm mà coi như không có thấy gì hết. Lâm Lam từ từ nhai quả son tra, tận hưởng vị chua chua ngọt ngọt ấy, đồng thời cũng mở bọc giấy trong tay: “Wow, nhìn này?”

Bọn họ bị giọng bất ngờ của Lâm Lam thu hút cũng vội vàng nhìn sang, liền thấy rất nhiều nắm sậy. Lâm Lam kinh ngạc: “Nắm ngon như vậy, mua ở đâu thế anh?”

Bắt kể ở nông thôn hay trong thành thị, nắm sậy rất quý, lúc này không có ai trồng được, chỉ dám thu hái trong núi. Bọn họ ở nơi vùng núi cần cỗi, chẳng thừa thãi nắm thế này. Chỉ có sau mùa hè thu, mưa nhiều thì nắm mới lớn được chút. Cho nên trong thôn rất ít người ăn nắm.

Hàn Thanh Tùng nói: “Phúc lợi của cách ủy hội đấy, lúc trước thiếu phần thưởng của anh nên lần này nhiều hơn”

Lâm Lam suy nghĩ vật này hiếm như vậy, đoán chừng là cách ủy hội cũng ít người có, có phải là không có phần của anh chồng nhà ta không? Nhưng cô cũng không nhiều lời, chỉ cười bảo: “Hai ngày nữa đội sản xuất sẽ giết heo chia thịt, chúng ta sẽ làm nộm thịt heo chừng nắm nha”

Bọn họ sung sướng cực kỳ, trước kia trong nhà cũng có nắm, do ba bọn nhóc gửi về nhưng bà nội toàn chừng thịt cho cô út chú út ăn, bọn nhóc ngay cả một ngụm canh súp cũng không có húp tới miệng đâu. Mùi thơm kia đã khắc sâu trong trí nhớ, hơn nữa bản thân Mạch Tuệ từng theo đuổi Hàn Kim Ngọc được uống một ngụm, thế nên cảm giác ngon lành đó giống như trượt qua đầu lưỡi con bé. Thật là thơm ngon nha!

Lâm Lam thì thầm với Hàn Thanh Tùng về phần thưởng của anh mà cô đã từng rất mong chờ, nhớ hồi trước là Triệu An Kiệt sau lại đại đội trưởng đội Hoàng Hà đều nói là đã có phần thưởng mà tới giờ vẫn chưa được nhận.

Hàn Thanh Tùng nói muốn đề tới cuối năm trao thưởng một thế, nên Lâm Lam lại ngóng tới món quà to cuối năm, lại lo lắng không biết chồng mình có được trao thưởng hay không.

“Hai đứa nhóc kia đã tới giờ hẹn rồi làm sao vẫn chưa thấy quay về nhỉ?”

Hàn Thanh Tùng bảo Lâm Lam để anh đi tìm, nhưng chưa kịp đi tới thì Tam Vương đuổi theo Đại Vương đã chạy tới, thở hổn hển, chính xác là chạy về cho kịp thời gian hẹn.

Tam Vương mệt mỏi vịn đầu gối thở phì phì, Đại Vương thì không giống Tam Vương, nhưng trán đầy mồ hôi. Lâm Lam nhìn quần áo bọn nhỏ bẩn vô cùng, chà sạch sẽ giống như hồi sáng liền sinh nghi hỏi: “Hai đứa con.....đi bóc vác mới về à?”

Advertisement / Quảng cáo

Tam Vương cười hắc hắc nhưng...không nói gì.

Đại Vương cũng im lặng.

Lâm cha mẹ rồi, vừa nhìn đã thấy có gì đó sai sai, Hàn Thanh Tùng nhủ đôi mày rậm chuẩn bị phát tác uy danh của một ông bố, Lâm Lam thấy vậy liền vội vàng kéo ống tay áo của Hàn Thanh Tùng, không để cho anh quát Đại Vương. Lâm Lam nghe thấy những lời mắng chửi của mấy người phụ nữ ở trên đường cái, lại còn hùng hổ đánh bọn nhỏ với lời lẽ không hề dễ nghe. Bọn nhóc lớn rồi, có lòng tự ái sẽ cảm thấy thẹn, Đại Vương còn hơn thế nữa ấy chứ, nên Lâm Lam giữ mặt mũi cho thẳng nhóc, dù sao bọn nhóc làm gì nhất định cô sẽ hỏi được.

Tam Vương không phải đứa nhóc kín miệng, quay đầu rồi hỏi chút xâu câu nhóc đã nói ra rồi. Mạch Tuệ đắc ý khoe: “Bọn chị đi mua sách, xem chiếu bóng, ăn mứt quả” khiến cho Tam Vương hậm mộ vô cùng. Lâm Lam hỏi Đại Vương: “Con mua được gì rồi?”

Đại Vương cầm một đồng tiền tới trả cho Lâm Lam: “Bọn con mua bốn cái bánh nướng, bên trong có cả nhân thịt, xài hết một đồng tiền”

Lâm Lam “Không có tem phiếu vẫn có thể mua được ư?”

“Là bánh người ta tự làm nên không cần tem phiếu ạ”

“Một đồng tiền bốn cái bánh, đủ đắt” – Lâm Lam cảm thấy bị lỗ, hai hào đã mua được bánh rồi. Tam Vương liền lập tức nói: “Mẹ, bánh lớn lắm đó” – thẳng bẻ khoa tay múa chân một chút, nào là bảo cái bánh to bằng cái mặt mình, nhưng hơi mỏng, bên trong cũng có chút thịt, còn có cả rau hẹ nhưng ăn ngon vô cùng á.

“Từ ăn ra thì hai đứa hôm nay làm gì vậy?” – Lâm Lam hỏi.

Đại Vương trả lời: “Tùy tiện đi dạo chút thôi mẹ”

Tam Vương vội vàng gạt đầu, nhưng ánh mắt giao hoạt kia đã bán đứng nhóc, nhất định là có gì mờ ám với vệt ở đây nha. Hàn Thanh Tùng nhìn thẳng nhóc một cái rồi nói: “Nói thật chứ?”

Đại Vương: “Con nói thật mà”

Con của mình, tự mình biết tính chúng nó, cái đầu vĩnh hướng nào cũng biết luôn, cho nên hai đứa nhóc này.....không nói lời thật thà!

Lâm Lam sợ tình cha con bất hòa, Hàn Thanh Tùng là một cục đá tảng, Đại Vương là một con lừa cứng đầu, chắc chắn không thể nào loạn bên ngoài được. Nên Lâm Lam đành cười nói: “Chúng ta về nhà thôi”. Lúc đi Đại Vương tiếp tục chạy xe đạp chở hai đứa em, Hàn Thanh Tùng chở ba đứa.

Đại Vương sợ cha mặt đen tím lại hỏi, nên chân đạp xe như bay, dù chân chưa đủ dài nhưng mà cũng không ngại ngừng nghiêng ngã xe đạp để chạy cho nhanh, nên hai đứa nhóc ngồi sau chỉ biết tái mặt bám lấy xe đạp cho khỏi ngã. Lâm Lam một tay ôm Tiểu Vương một tay ôm eo Hàn Thanh Tùng, nói nhỏ: “Về nhà em sẽ hỏi dò chỗ Tam Vương trước, anh đừng tức giận ghen”

Hàn Thanh Tùng chạm vào tay vợ đang ôm eo mình: “Không tức giận”

Phía trước là Đại Vương đột nhiên dừng xe, Tam Vương ở phía sau đứng hẳn lên chỉ vào ven đường, hai đứa cùng hô: “Cha, mẹ, nhìn kia”

Lâm Lam theo hướng tay bọn nhóc chỉ sang, phát hiện ra Hàn Kim Ngọc đang đứng cùng một nam thanh niên ở bên đường. Trong tay Hàn Kim Ngọc là một cây mứt quả, cô ta đang cười rất chi là sáng láng.

Ồ! Có phải là đối tượng của cô ta không?

Lâm Lam ý báo đi nhanh lên, không nên quấy rầy người khác, dù cho cô với Hàn Kim Ngọc không thân thiết nhưng cũng không thể phá hư chuyện tình cảm của người ta? Nào ngờ thanh niên kia thấy bọn họ liền hờ hờ bỏ rơi Hàn Kim Ngọc chạy tới đây. Cậu ta chạy quá nhanh, mà việc Hàn Kim Ngọc không đuổi theo cũng không quan tâm, chạy vào tới bên cạnh Hàn Thanh Tùng cười lấy lòng: “Hàn cục trưởng khỏe ạ! Em là Tôn Nguyên Vũ, là nhân viên quản lý đo lường địa chất của khoa lâm nghiệp ở cách ủy hội ạ” – cậu ta khom người vờn tay ra, muốn bắt tay Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng không động đây, gạt đầu: “Tôi là Hàn Thanh Tùng, không cần khách sáo thế đâu” – cái chính là anh đang cầm đồ, còn đang lái xe đạp, buông tay ra bắt tay thì vợ con nghĩ thì ai chịu trách nhiệm chứ.

“Em...em có thể gọi anh là anh Ba không ạ?” – Cậu thanh niên kích động ánh mắt sáng lấp lóe.

Hàn Kim Ngọc bên này đã chạy tới, oán giận nói: “Anh Ba, mấy người đi cũng không đợi em, em đi mượn xe đạp rất lâu mới mượn được đấy”

Trong thôn cũng chẳng có mấy cái xe đạp, ai cũng muốn mượn, có những lúc chả mượn được. Hàn Thanh Tùng “ồ” lên một tiếng rồi lạnh nhạt: “Chúng tôi phải về nhà bây giờ”

Hàn Kim Ngọc ra sức lườm Lâm Lam một cái, hận không thể đạp Lâm Lam xuống còn mình trèo lên đó ngồi. Lâm Lam không thèm quan tâm, khoát tay tạm biệt: “Mấy người đi chơi vui vẻ, chúng tôi đi đây”

Hàn Thanh Tùng đạp xe đuổi về phía bọn Đại Vương. Tôn Nguyên Vũ lập tức nói: “Đồng chí Hàn Thanh Sâm, tôi đưa đồng chí về nhé”

Hàn Kim Ngọc bận rộn từ chối: “Không cần, không cần, tôi có xe, tôi sẽ tự đi về” – mới biết lần đầu còn chưa xác định quan hệ gì thì sao mà nhờ đưa về được. Tôn Nguyên Vũ còn cố gắng nài nỉ, Hàn Kim Ngọc liền trừng mắt. Có năng này lớn lên xinh đẹp, là loại đàn ông khá thích, trông giản mà lại giống như làm nũng, khiến Tôn Nguyên Vũ lập tức cười lấy lòng: “Tôi đưa đồng chí về có thể nói chuyện nhiều thêm”

Hàn Kim Ngọc cười lạnh: “Đồng chí nghĩ nói chuyện với tôi hay là với Hàn Cục trưởng?”

Tình huống như thế thì người bình thường khá là lúng túng, Tôn Nguyên Vũ chân thành nói: “Dĩ nhiên là với cả hai, tôi còn chưa báo cáo công việc với Hàn Cục trưởng đâu, khoa lâm nghiệp của chúng tôi....”

“Được rồi được rồi, anh Ba của tôi đâu có quản lý khoa lâm nghiệp của các đồng chí, đồng chí định báo cáo cái gì chứ?” – Hàn Kim Ngọc bĩu môi – “Đồng chí muốn nói chuyện tương thân với anh Ba của tôi thôi đúng không?”

“Không có không có, tôi cũng mới biết được mà” – Tôn Nguyên Vũ trung ra về mặt chưa bao giờ nói láo, trong lòng lại âm thầm phỉ nhổ: cô là người có họ khẩu nông thôn, nếu không phải trông xinh đẹp lại có anh trai làm cục trưởng, sao tôi có thể làm quen với cô được?

Huyện thành dù không nghiêm khắc giống thành phố lớn, nhưng mà hộ khẩu muốn chuyển từ nông thôn sang thành phố cũng khó khăn vô cùng. Đầu tiên nếu đơn vị tiếp thu hộ khẩu còn phải chuyển sổ lương thực qua, sau đó đăng ký chỗ ở, việc khó khăn này đã giết chết phần lớn cơ hội rồi. Nếu mà Hàn Kim Ngọc gả cho cậu ta, có thể chuyển hộ khẩu vào nhà cậu ta, sau đó còn phải đi móc nối quan hệ chút xíu. Cũng may cậu ta làm trong cách ủy hội, thủ tục sẽ dễ thở hơn. Nhưng mà cậu ta càng gấp như vậy thì Hàn Kim Ngọc lại bủn môi kêu rầm rây đánh thối.

Cô ta hôm nay ở nhà chán chường, nhưng không muốn tham gia lao động sản xuất nên muốn lập gia đình để giải quyết chuyện này. Gả cho xã viên trong thôn thì đều phải làm việc, chả giải quyết được vấn đề gì hết. Gả cho người thành phố mới được, ăn cơm nhà nước, sau đó lại thu xếp bố trí cho mình một công việc nhàn hạ, như vậy mình cũng chả cần dãi dầm mưa nắng mà ụp mặt xuống đất làm việc.

Trước kia lúc đi học, cô ta coi trọng Triệu Kiến Thiết, ai biết thằng cha đấy vô dụng quá thể.

Sau khi Hàn Thanh Tùng chuyển nghề trở về, các bạn học liền biết anh trai cô ta là cục trưởng liền chủ động nộp giới thiệu đối tượng cho cô ta. Hôm nay, còn có nhiều người xếp hàng chờ cô ta kết thân đấy.

Sau khi về nhà, Lâm Lam cũng khéo léo tìm cơ hội để tra xét dò la tin tức từ bạn học Tam Vượng.

Cuối cùng phải chờ dịp sáng ngày thứ hai Đại Vượng và Nhị Vượng đi chạy bộ, cô đánh thức Tam Vượng. Tam Vượng đang ôm gối anh cả chấy nước miếng, nằm mơ gặm miếng giò lớn. Nhóc bị mẹ chọc tỉnh, liền dụi dụi mắt mơ mơ màng màng: “Mẹ, mẹ chui vào trong mơ của con ă? Mẹ cũng thêm ăn giò ă?”- nói xong liền đưa gối cho Lâm Lam.

Lâm Lam cầm lấy gối: “Con trai ngoan, con cùng mẹ nói những chuyện con với anh cả đi vào huyện thành đã làm những gì, thì đến khi đại đội ta giết heo, mẹ liền làm món ngon cho con ăn”

Tam Vượng chép chép miệng chút, nhắm mắt lầu bầu: “Chính là đi chơi thôi, nhào lộn, bắt châu chấu, đánh gù, anh cả tuyệt đỉnh”

Lâm Lam: “Chính là chỉ có vậy thôi?”

Tam Vượng: “Chính thể a~”

Lâm Lam suy nghĩ chút, liền đổi cách hỏi: “Cùng chơi với anh cả con có mấy người?”
Advertisement / Quảng cáo

“Năm ...chín.....bảy thì phải”

“Thế lúc con chơi gù bắt châu chấu thì bảy tám người kia sẽ làm cái gì?”

“Bọn họ.....ừmmmm” – Tam Vượng bắt đầu mơ màng nhàn nhây, trông giống như là tiếp tục muốn ngủ. Lâm Lam tiện tay vật một nắm chổi xuống ngáy lỗ mũi nhóc, Tam Vượng giờ tay lên muốn gạt, Lâm Lam rút tay về khiến cho nhóc bắt phải khoảng không. Kết quả sau mấy lần, Tam Vượng mở mắt: “Mẹ, mẹ làm gì lại lên chọc con”

Lâm Lam: “Nói đi, anh trai con làm gì nào?”

“Anh trai con....con không biết mà” – Tam Vượng mắt chớp chớp liếc trộm, tò vè con không hề nói láo.

Ánh mắt của Tam Vượng không dài giống cha và anh cả, ngược lại giống Lâm Lam, lớn và tròn, khỏe mắt lại hơi rù xuống, chính là đôi mắt hoa đào, nhìn kỹ thực ra rất đẹp. Chẳng qua thằng nhóc này khỏe mạnh kháu khỉnh, làn da nâu sẫm, con người ngăm đen, người bình thường sẽ nói đôi mắt có thần, không ai khen cậu ta xinh đẹp giống như khen Tiểu Vượng.

Lâm Lam cười cong cong ánh mắt, cũng là ánh mắt uy hiếp: “Anh ba nhỏ ời, cha con có gì mà không biết? Ai làm chuyện gì công an cũng biết hết nha. Con cũng biết bắt tuân lệnh nghiêm hình, thẳng thắn nhận tội thì khoan hồng chưa hả?”

Tam Vượng không khỏi sợ run cả người: “Con biết, cục công an.....rất nghiêm trọng.....” – mấy thu thanh thường xuyên truyền bá nội dung này, có thể nói là rất đi sâu vào lòng người luôn.

“Thế sao con còn không thành thật khai ra?” – Lâm Lam vỗ vỗ cái gối, nhét trả lại cho Tam Vượng – “Ôm lấy miếng giò lớn của con, rồi thành thật khai ra cho mẹ, anh cả con đi những đâu làm gì nào?”

Tam Vượng: “Mẹ.....con....con không thể làm kẻ phản bội” – cậu nhóc cảm giác mình cần thương lượng lại.

Lâm Lam hừ một tiếng, xấn tay áo: “Con có nghĩ tới ghê hỏ, nước tiêu xốt không? Nghiêm hình chờ lệnh đó nhé” – nói rồi cô đập tay xuống kháng: “Nói mau”

Tam Vượng cảm giác mình đang từ từ vì bảo vệ bí mật tổ chức, cho dù bị mọi cách hành hạ nhưng thà chết không chịu khuất phục tuyệt không cung khai. Nhóc bị sự trung thành của mình cảm động đến trào nước mắt, cảm giác mình không có phụ sự bồi dưỡng của tổ chức, chờ ngón tay truyền đến cảm giác đau liên bị sợ hãi mà kêu lên một tiếng: “Mẹ, mẹ làm gì thế?”

Lâm Lam dọa dẫm: “Không nói sẽ nhổ móng tay của con! Chờ cha con nổi giận, anh cả con bị phạt bị đánh, con cũng phải chịu cùng, còn phải gấp bội hình phạt”

“Con nghĩ ghê hỏ, nước tiêu xốt, nhổ móng tay, cái nào áp dụng với con trước?” – Lâm Lam nhẹ nhàng cười gian xảo – “Cảnh mạn gai ôm ấp thịt mỡ, chép bài tập...hay là muốn ăn phân heo đấy?”

Vừa mới tỉnh ra đã bị dọa tới hồn mê, giống như lúc trước bị Đại Vượng lừa, Tam Vượng giờ tay đầu hàng: “Đừng đánh, con khai”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Dàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Mù roi

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyền

Tiểu Vượng còn đang ngủ trong phòng phía tây, ở gian phía đông, giường phía bắc Mạch Tuệ bò dậy xem náo nhiệt, nhìn về phía Tam Vượng có chút há hẻ.

Lâm Lam cầm quyển sách nhỏ tới, làm tư thế ghi chép, “Thành thực khai ra.”

“Anh con.....” Tam Vượng do dự, giống như đang suy nghĩ nói ra sẽ như thế nào.

Thằng bé đã hoàn toàn tỉnh, cũng hiểu tình cảnh trước mắt.

Lâm Lam trừng mắt liếc thằng bé một cái, “Thử nghĩ xem bên trái là thịt heo, bên phải là cảnh mạn gai xào cái móng thịt của con thêm chép phạt!”

Tam Vượng cắn răng một cái, xin lỗi anh cả a, mẹ quá gian xảo rồi, em cái gì cũng không nói bọn họ đều biết, nghiêm hình bức cung em phải khai báo a.

“Anh.....Anh..... Đi..... Đi.....”tròng mắt Tam Vượng chuyển a chuyển, lỗ tai nghe bên ngoài, muốn xem một chút anh cả trở lại chưa.

“Nói!” Lâm Lam cười nhe răng, “Thằng nhóc, còn không trị được con!”

Tam Vượng bị làm cho sợ đến cả người đều dán lên trên tường.

Lâm Lam cầm bút máy hướng thằng bé khoa tay múa chân, “Biến thành con thần lân cũng không trèo lên tường được. Đỉnh con lên cột cho tôi khô!”

“Anh đi đánh tú-ko-kho rồi!” Tam Vượng một hơi nói xong, vội vàng nhắm mắt lại.

Lâm Lam nhủ mảy, “Đánh bài tú-ko-kho?”

Tam Vượng gật đầu, híp một ánh mắt nhìn mẹ “Ừ.”

“Đánh tú-lo-khor thì đánh tú-lo-khor, tại sao con sợ vậy?” Lâm Lam buồn bực.

Phong tục ở nông thôn chính là đánh tú – lo – khor, không chơi mặt chược.

Nông dân không có gì tiêu khiển, thời điểm nông nhàn dân ông thích tụ tập đánh tú-lo-khor, thậm chí phụ nữ cũng sẽ chơi.

Nhưng mà mấy năm trước làm vận động, bài tú-lo-khor trong thôn cũng bị đốt, không cho phép chơi nữa, bởi vì có vài người dân ông chơi bởi lười lười không làm việc từ tế, chỉ muốn đánh tú-lo-khor, mấu chốt bọn họ còn bài bạc.

Buổi tối đánh bài suốt đêm, ban ngày công việc kéo dài, Hàn Vinh Phương trong con tức giận, dẫn người ngăn bọn họ mấy lần, đem tú-lo-khor thiêu hủy lại bắt đạo phở. Sau đó lệnh cho đội tuần tra thay ca tuần tra trắng đêm, người nào bài bạc bắt người đó.

Vừa đánh vừa bắt như vậy, người trong thôn cũng không chơi nữa.

Nhưng mà lần sóng đánh bạc của chút đội lớn lại rất hung hăng ngang ngược, hơn nữa vào thời điểm nông nhàn mùa đông.

Mặc dù mọi người đều nghèo không có tiền, mùa thu chia lương thực, tôm lại có chút giàu có, bọn họ cũng không chơi lớn, vài xu thắng thua, cuối cùng nhiều lắm là mấy hào tiền.

Có thể có lúc lòng người tham lam, cũng sẽ chơi lớn, cuối cùng sẽ có mấy đồng, thậm chí có người vì vậy mà táng gia bại sản.

Nhưng mà đối với tiêu chuẩn cuộc sống bây giờ, cái này đã rất lợi hại, cho nên Hàn Vinh Phương không cho, một xu tiền cũng không được.

Muốn chơi cũng được, chơi kiểu không tốn tiền, nói thí dụ như hai bên đầu ruộng cái chũng loại ngũ phúc quân cờ, thiên hạ thái bình vân vân.

Cho dù đánh tú-lo-khor cũng được, nhưng mà không thể thắng thua có tiền vật, nếu không thì coi là đánh bạc.

Hiện tại cô có ý tổ chức đội tuyên truyền, cho nên trong thôn không nhìn thấy nơi nào chơi bài đánh bạc, không ngờ Đại Vương cũng là biết.

Thằng nhóc này học ở đâu?

Xem chừng trước kia cùng Hàn Thanh Hoa học.

Lâm Lam đột nhiên nhớ tới nội dung chính của câu truyện có nói, ban đầu Đại Vương chính là đi theo Hàn Thanh Hoa lẫn lộn, biết mấy kẻ đầu đường xó chợ Triệu Kiến Thiết, sau lại ăn uống đùa nghịch đánh bạc trở thành bá chủ một phương

Chẳng lẽ cô chưa thể cải biến kịch tình, Đại Vương còn đang đi về hướng con đường kia?

Trong lòng cô lập tức có chút trầm trọng, về mặt ngưng trọng, mảy cau lại.

Tam Vương rất ít khi nhìn về mặt mẹ như thế, nhất thời bắt đầu cẩn thận, “Mẹ ~~ con, con gọi, anh cả đánh bài đùa nghịch, đánh bạc……”

Lâm Lam nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn là cố gắng duy trì nụ cười.

Tam Vương bị làm cho sợ đến nỗi run run rồi, “Mẹ, mẹ, mẹ đừng tức giận, anh, anh, anh không có thua tiền.”

Đây là chuyện thắng thua sao?!!

Lâm Lam hoá tốc điều chỉnh tốt tâm tình, thấy bộ dạng sợ hãi của Tam Vương, lập tức cười cười, sờ sờ đầu Tam Vương, “Anh ba nhỏ, con thắng thần có công, mẹ nhớ một công của con, chia đều thịt lợn, phần của anh cả con cho con ăn!”

Tam Vương lại không vui vẻ, ngược lại về mặt đau khổ, mẹ ơi, đây là muốn hại chết con sao?

Ai nha, làm sao mà anh cả còn chưa có trở lại a.

Thằng bé nhìn Lâm Lam đi ra ngoài, cảm giác, cảm thấy sao bóng lưng mẹ làm lại mang theo sát khí, bận rộn loạn xạ đem quần áo mặc lên, sau đó xỏ tất bông liền đi ra bên ngoài.

Mạch Tuệ gọi nó: “Tam Vương, em làm gì thế?”

Tam Vương hướng về phía cô bé thờ dài, “Chị, chị ruột, chị cứu cứu em”

Mạch Tuệ khoát tay: “Chị không đánh lại anh cả, em vẫn nên cầu xin cha đi.”

Tam Vương chạy như một làn khói, nhìn Lâm Lam đứng ở cửa chờ anh cả, thằng bé lặng lẽ mà men theo đằng sau đồng cỏ khô chui qua, trực tiếp đi phía Tây Bắc tìm Đại Vương.

Đại Vương, Nhị Vương đang theo Hàn Thanh Tùng chạy bộ đấy.

Advertisement / Quảng cáo

Hàn Thanh Tùng mặc dù chuyển nghề, nhưng mỗi ngày thao luyện cho tới bây giờ không bỏ.

Hiện tại anh mang theo Đại Vương Nhị Vương cùng nhau chạy, Hàn Thanh Vân có đôi khi cũng tới, còn có mấy đứa bé Trụ Tử theo chạy, nhưng bọn họ chạy lập tức tụt lại phía sau rồi.

Ngày tháng mười, bên trong Hàn Thanh Tùng mặc một cái áo ba lỗ quân trang, phía ngoài một áo quân trang, cao lớn, vai rộng eo hẹp, không ít người nhòm ngó, không có việc gì cũng phải đi trên đường ngo ngo.

Đại Vương và Nhị Vương tất nhiên cũng không được mặc áo bông, đều mặc áo choàng ngắn.

Đại vương vẫn tốt, Nhị Vương đông lạnh đến run rẩy, nhưng bắt đầu chạy cũng nóng hằm hập.

Tam Vương ở sau đồng cỏ khô ven đường xuyên qua, nhìn Đại Vương tới đây, miệng lại bắt đầu kêu nhỏ, cho anh cả tín hiệu.

Đại Vương thấy, vừa muốn dừng lại, lại bị Hàn Thanh Tùng quát lên: “Tiếp tục chạy!”

Đại Vương chỉ đành phải tiếp tục, Tam Vương gấp đến độ xoay quanh.

Hàn Thanh Tùng chạy bộ tại chỗ, nhìn về phía Tam Vương ở ven đường, hướng thằng bé ngoắt ngoắt tay.

Tam Vương thấy bị phát hiện chỉ đành phải cọ đi ra ngoài.

Hàn Thanh Tùng: “Con lên lên lút lút ở đây làm gì?”

Tam Vương:…… Trốn tránh cha chứ sao.

“Nhìn……Nhìn mọi người chạy bộ.”

Hàn Thanh Tùng: “Con cũng muốn chạy?”

Tam Vương vừa muốn nói không, Hàn Thanh Tùng nói: “Coi áo bông, đuổi theo!”

Tam Vương: “!!!!!!”

Không phải!!

Hàn Thanh Tùng cũng không cùng nó nói giỡn, nếu tình đây, còn hoạt bát như vậy, tất nhiên sẽ không cự tuyệt Tam Vương gia nhập, nhìn Tam Vương còn đang khó xử, lập tức quát lên: “Chấp hành mệnh lệnh!”

Tam Vương bị làm cho sợ đến vội vàng đem áo bông cởi xuống.

Con gió nhẹ thổi qua, má ơi, con gió sáng sớm này lạnh thấu xương a.

Hàn Thanh Tùng cảm lấy áo bông của thằng bé, anh hét lớn một hai bắt đầu chạy, vừa chạy còn sửa đúng tư thế chạy bộ của thằng bé, tản suất cùng với hô hấp vân vân.

Tam Vương sắp bị đông lạnh a, vừa run run, vừa nghe khẩu lệnh của cha mình, còn vừa phải tính toán anh cả có phải bị mẹ náu lấy rồi hay không, tìm quả thực lao lực quá mệt mỏi không thể tốt được.

Chờ đến lúc hần chạy xong một vòng thấy Đại Vương đang đuổi theo, hần lập tức kêu nhỏ, đừng thanh âm bị đè nén vụn vụn, “Bại lộ rồi ~”

Đại Vương quay đầu nhìn hần một cái, muốn thả chậm cước bộ lên tiếng hỏi rõ.

Hàn Thanh Tùng: “Tốc độ đều đặn!”

Đại Vương mặc dù không muốn nghe lời, nhưng thân thể thằng bé so với linh hồn lại càng dễ dàng tuân theo mệnh lệnh của cha, vô ý thức bảo trì tốc độ đều đặn nhanh chóng chạy đi.

Tam Vương bị phản hô to: “Bại lộ rồi!!!”

Đại Vương không biết tại sao run run một chút, nhất thời thấp thỏm không yên.

Thằng bé đã chạy xong, đây là một vòng cuối cùng, đến phía nam rẽ về nhà, lại phát hiện Lâm Lam đứng ở trước cửa, trong tay cầm cành mận gai kia, đang đập nhẹ nhàng trong lòng bàn tay, còn dùng ánh mắt thẳng nhóc rầy xong đời nhìn mình.

Đại Vương:..... tổ hai người, sống mãi đạo tặc, tái xuất giang hồ.

Chạy bộ về nhà, vào trong sân, còn muốn dậm chân tại chỗ, tiếp tục đọc thuộc lòng gia quy.

Sau mới có thể giải tán, vận động các loại thả lỏng, áp chân ...

Sau đó đi lấy khăn mặt nhúng nước nóng xoa thân thể một chút, mặc quần áo chuẩn bị ăn cơm đi học.

Lâm Lam nhìn Tam Vương đông lạnh đến hít hà hít hà chạy vào, cau mày, “Ồ, Anh ba nhỏ, con tích cực tiến tới nhì?”

Tam Vương tuyệt vọng trong lòng, cha tuyệt đối là cố ý! Không ngờ a không nghĩ tới mẹ mới là tay đen lớn!

“Ồ ô, mẹ ~~~ con là con ruột.....” Tam Vương nhảy lên mấy cái đã nghĩ đi mặc quần áo.

Hàn Thanh Tùng: “Dậm chân tại chỗ, đọc thuộc lòng gia quy!”

Tam Vương bắt đầu đọc lung tung, bị không nhẹ không nặng đánh hai cái, lập tức sửa lại.

Đọc xong, lúc này mới theo hai anh cùng nhau vào trong nhà.

Nó không lau người, liền hướng trên giường gạch nằm, “Mẹ ơi, xong đời a, ngày lành chấm dứt a.”

Đại Vương ngồi ở trên cái băng ghế, sắc mặt trầm trầm nhìn nó “Tam Vương?”

Tam Vương cọ cọ ngồi dậy, “Anh cả!”

Ánh mắt hai người nhìn nhau, không tiếng động trao đổi một chút, truyền lại xong tình báo.

Nhị Vương: “Các người có bí hiểm gì đây?”

Mạch Tuệ đã làm cơm xong, nghe thấy lời của cả đám lại không nhận được vui vẻ.

Tam Vương: “Chị, chị thật xấu!”

Mạch Tuệ hừ một tiếng, “Lúc mọi người ăn bánh nướng, sao không nghĩ tới cho chị hả?”

Tam Vương: “Bọn em không ăn!” Nói xong hần mãnh liệt được che miệng lại, xong, bại lộ.

Đại Vương bắt đầu đi nhìn thằng bé một cái, nhưng không có trách cứ, còn vuốt vuốt đầu của nó.

Mạch Tuệ: “Ồ, hai người xong.”

Tam Vương kêu rên một tiếng, “Em không xong, cả người cũng không tốt rồi, a.....Mọi người ai đó..... Ai giúp em..... Đem..... Đem kinh phí hoạt động nộp..... A.....”

Mạch Tuệ mừng rỡ nện nó “Đừng đóng kịch nữa!”

Lúc ăn cơm hết thấy như thường, Hàn Thanh Tùng về mặt nhìn không ra cái gì, dù sao trừ đối với Lâm Lam, anh đối với người khác căn bản đều như vậy.

Lâm Lam vẫn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Đại vương và Tam Vương, mà chờ lúc bọn nhỏ giương mắt nhìn cô, cô lại cười đến rất ôn nhu, thật giống như mới vừa người nở nụ cười buồn rười rượi kia không phải cô vậy.

Tam Vương đã không được.

Đại vương mặc dù còn mặt cứng ngắt, nhưng trong lòng đã thấp thỏm bất an, thất thượng bất hạ.

“Nhanh chóng đi học, chờ tới trễ.”

Đây là không đánh?

Đại Vương và Tam Vương liếc nhau một cái, lập tức chạy vội đi.

Mạch Tuệ dẫn Tiểu Vương, Nhị Vương đeo bọc sách.

Kể từ ngày hôm qua đi một chuyến lên thị trấn, Tiểu Vương thật giống linh ngộ được cái gì vậy, một mực nghiên cứu kèn harmonica của mình.

Thời lưu loát tự nhiên, âm thanh thanh thúy mượt mà, so với ngày trước lại thêm mấy phần biến hóa cùng trình độ.

“Trẻ con thời đúng dễ hơn.” Lâm Lam hôn nhẹ hần, “Đi học đi đi.”

Tiểu Vương cùng Lâm Lam khoát khoát tay, “Tạm biệt mẹ ~”

Chờ bọn nhỏ đi học sau, Lâm Lam nháy mắt với Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng nhìn cô.

Lâm Lam nhìn bên ngoài một chút, đóng cửa lại, tránh cho có người.

Cô đẩy mạnh Hàn Thanh Tùng vào tây gian, cũng đóng cửa phòng lại.

Hàn Thanh Tùng: “!!” Có biến.

“Anh Ba ~~~” Lâm Lam nhẹ giọng gọi chồng, cô phải cẩn thận nói chuyện Đại Vương với anh, miễn cho bị người khác nghe thấy gây chuyện, cũng không thể chọc giận chồng, tránh cho anh trực tiếp đem Đại Vương kéo về nhà hành hung một bữa.

Hàn Thanh Tùng vành tai ửng đỏ, ngưng mắt nhìn cô, muốn nói lại thôi: “.....”

“Em nói với anh...” Lâm Lam lời kéo anh cúi đầu, kẻ vào lỗ tai anh thấp giọng nói khẽ.

Hàn Thanh Tùng cảm giác lồng ngực có một luồng nhiệt tuôn ra, lại thuận theo mà cúi đầu, má dán bên miệng cô.

Tay cô khép lại bên tai anh thổ khí như lan (chắc là hơi thở như hương lan), anh có chút không cách nào tự kiểm chế, hai tay dùng sức nắm lấy mép kháng.

“Cái kia.....” Hần quyết định vẫn là mở miệng.

Lâm Lam: “Ừ?”

“Hiện tại không được.” Hần nói.

Lâm Lam: “Thế nào không được? Anh vội vã đi làm? Không làm trễ vài phút đồng hồ của anh, rất nhanh thì xong.”

Hàn Thanh Tùng: “.....” “Mấy phút đồng hồ? Em xác định?”

Lâm Lam gật đầu, khẳng định nói: “Mấy phút đồng hồ là tốt rồi.”

Hần thuận thể đem cô đặt ở trên vách tường, cúi đầu hôn cô, “Thân thể em.... Còn chưa khỏe a.”

Mặc dù kích động, lại hết sức khắc chế ần nhẫn.

Lâm Lam cảm giác nơi nào đánh mạnh vào đỉnh đầu mình, rất không phục bị nói mấy phút đồng hồ muốn chứng minh một chút.

Lâm Lam: “.....” “Anh, có phải đã hiểu lầm, cái gì hay không?”

“Em nói Đại Vương đây này.”

Hàn Thanh Tùng ‘Nha’ một tiếng, nhưng vẫn duy trì tư thế lúc trước, qua một lúc lâu anh mới mở miệng, tiếng nói có chút khàn khàn, “Điều tra rõ chân tướng rồi?”

Lâm Lam cẩn thận từng ly từng tý mà nhìn anh: “..Anh đừng tức giận.”

Hàn Thanh Tùng: “... Nó phạm pháp rồi hả?”

“Thế thì không đến nỗi, chính là cùng người ta đánh tú-lo-khor thôi.” Cô cười có chút miễn cưỡng.

Bàn tay lớn của Hàn Thanh Tùng sờ sờ mặt cô, nhẹ nhàng vuốt gương mặt của cô, “Đừng cười được một mòi như vậy, còn có cái gì?”

Nếu là đơn thuần đánh tú-lo-khor, cô không đến nỗi như vậy, nhất định là phạm vào chuyện lớn hơn nữa.

Lâm Lam: “Đánh tú-lo-khor, đùa nghịch ít tiền, phải dạy dỗ!”

Sắc mặt Hàn Thanh Tùng nhất thời trầm xuống, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Lâm Lam cảm giác nhiệt độ thấp xuống, chà xát tay của mình, cô nói: “Hiện tại Đại Vương đã tiến bộ rất nhiều. Nhưng mà chuyện đánh bạc này a, tuyệt đối không thể nuông chiều, phải giáo dục..... Giáo dục làm chủ.”

Hàn Thanh Tùng kéo cô vào lồng ngực, cuối cùng nhắc cô lên một chút, “Giao cho anh.” Sau đó buông cô ra, mở cửa sai bước đi ra ngoài.

Lâm Lam bận rộn đuổi theo, “Nhớ kỹ là con ruột mình! Đừng đánh cho đến chết!”

Hàn Thanh Tùng đi tới cửa phòng quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, khoát khoát tay, “Anh đi làm đây.”

Lâm Lam thở phào nhẹ nhõm, cô cảm giác Hàn Thanh Tùng rất tức giận, thật sợ anh không nói đạo lý đi trước đem Đại Vương quất mạnh một bữa.

Cái lực tay kia, lại đang nổi nóng mà nói... , cô thật là sợ đem con đánh tốt ra xấu.

Nhưng Đại Vương còn nhỏ tuổi chuyện bài bạc này, là nhất định phải dạy dỗ!

Hàn Thanh Tùng đập xe đạp rời nhà đi, trước ngoặt đi trường học tìm Hàn Thanh Bình.

Bọn nhỏ đang đi học, nguyên bản còn lựa thưa mà đọc sách, có người quấy rối có người nói chuyện, lúc này thấy Hàn Thanh Tùng tới đây, mọi người lập tức ngồi nghiêm chỉnh, lớn tiếng đọc chậm.

Hàn Thanh Bình trên bục giảng càng say hết hồn, còn suy nghĩ mình đột nhiên có mị lực lớn như vậy, bọn nhỏ làm sao chăm chú thế? Sau đó anh ta thấy được Hàn Thanh Tùng sai bước đi tới .

“Thanh Tùng a.” Anh ta đi xuống nghênh đón.

Hàn Thanh Tùng cùng anh ta nói một tiếng, bước đi vào phòng học, bàn tay dè ẹp làm thủ thế dừng lại.

Trong phòng học nhất thời yên lặng như tờ, chính là như vậy để cho Hàn Thanh Bình rất hoài nghi đây không phải là học sinh của mình.

Hàn Thanh Tùng đứng ở nơi đó, đứng chấp tay,cao lớn, khuôn mặt anh tuần lại vô cùng sắc bén, anh chậm rãi nhìn quét qua từng học sinh, thời điểm ánh mắt đảo qua chỗ Đại Vương, trong nội tâm Đại Vương lập bộp một cái, cứng đờ.

Cũng may Hàn Thanh Tùng cũng chỉ là dùng hai giấy trên người thằng bé mà thôi, sau đó thì nhìn về phía Tam Vương, Mạch Tuệ, Nhị Vương, còn có Tiểu Vương đang kẹp ở giữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vương ngẩng lên, nhìn cha nghiêm túc như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé cũng nghiêm trang.

Chỉ đem từng đứa quét qua một lần, Hàn Thanh Tùng mới mở miệng: “Giần đây cục công an nghiêm tra hiện tượng đánh bạc, nếu như người nhà của các em, bạn bè có âm thầm đánh bạc, nhất định phải kịp thời báo cáo. Một khi kiểm tra đối chiếu manh mối là thật, cục công an sẽ cho phần thưởng.”

Tiểu Vương giờ tay.

Hàn Thanh Tùng nhìn về phía hần, “Nói.”

Tiểu Vương đứng dậy, nài thanh nài khí, “Cha... Hần cục trưởng, xin hỏi cái gì là đánh bạc?”

Bé muốn gọi cha, lại nghĩ tới mọi người ở bên ngoài gọi cha là Hần cục trưởng, vội vàng đổi giọng.

Hàn Thanh Tùng ý báo bé ngồi xuống, “Cái vấn đề này rất tốt, đánh bạc chính là đánh bạc, nhưng là không giới hạn trong đánh bạc. Nói thí dụ như đánh tú-lo-khor.....” Anh quét mắt một cái, tiếp tục nói: “Ném xúc xắc đánh bạc, đầu gà,chơi dế, các loại trò chơi, dùng tiền hoặc là vật phẩm khác làm đặt cược, đó chính là đánh bạc, hiện tại nghiêm nghị đã kích!”

Nói xong anh giờ tay, “Các bạn học muốn lưu ý, báo cáo có thưởng, tốt, đến đây chấm dứt.” Vừa nói liền xoay người rời đi.

Hàn Thanh Bình đuổi theo ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Hần cục trưởng, chuyện này là thật sự?”

Hân Thanh Tùng: “ Dĩ nhiên, đánh bạc cùng trộm cắp đáng ghét như nhau, thậm chí càng lớn.”

Hân Thanh Bình gật đầu, “Tôi có đầu mới.”

Hân Thanh Tùng vừa đi vừa nói chuyện cùng anh ta.

Thì ra là trong thôn hiện tại đánh bạc lại có dấu hiệu ngóc đầu, hơn nữa những người kia, lúc trước không làm việc đáng hoàng, cái cách ruộng đất thêm mấy lần vận động sau phải tham gia lao động tập thể, vẫn ngứa tay. Chẳng qua là mấy năm trước kinh tế không tốt, mọi người làm ăn khó khăn, cũng không còn người đánh bạc.

Mấy năm này kinh tế tốt, bọn họ lại bắt đầu lộ ra sơ hở, anh ta nói tên mấy người.

Hân Thanh Tùng nói: “Thầy giáo, cái đầu mới này rất kịp thời, về cái này chúng ta sẽ coi trọng, phái người kiểm tra và thu thập chứng cứ.”

Hân Thanh Bình thật cao hứng mình cũng có thể ra một phần lực, đưa mắt nhìn Hân Thanh Tùng rồi đi, anh ta vui mừng cảm khái, “Thật là một cán bộ tốt, biết vì dân chúng làm chuyện thực tế.”

Anh ta cao hứng trở về lớp học lại đem Hân Thanh Tùng nói tốt một bữa, “Các em cũng phải học tập Hân cục trưởng, học tập thật tốt, vì nhân dân phục vụ!”

Có học sinh nói: “Thầy ơi, học xong liền về nhà cày ruộng, học không tốt có quan hệ gì a, dù sao cày ruộng cũng là vì nhân dân phục vụ, hiến lương thực chứ sao.”

Mọi người cười lên.

Hân Thanh Bình vỗ cái bàn một cái, “Học giỏi, đến lúc đó cũng có thể làm cán bộ gì đấy, người ta chọn lựa nhân tài, tự nhiên muốn học giỏi. Nếu em có văn hóa, trồng trọt đều trồng được loại tốt hơn.”

“Vậy thầy văn hóa cao, trồng trọt khẳng định tốt, sao không trồng trọt đấy.” Trẻ con vô có gây rối lên cũng rất lợi hại.

Hân Thanh Bình mượn Hân Thanh Tùng nêu ví dụ, học tập tốt như thế nào như thế nào.

”Thầy ơi, Hân cục trưởng là quân nhân chuyên nghề, không phải là trường học ra tới!”

Hân Thanh Bình: “... Đều yên lặng cho thầy!”

Quân không được những thằng nhóc con này rồi!

Tam Vượng ở dưới gầm bàn dựng Đại Vượng, thấp giọng: “Anh cả, cha..... Có phải biết rồi không?”

Đại Vượng trong lòng cũng có suy đoán như nai con đang chạy như điên đầu, nhếch môi lạnh mặt: “Còn không phải em làm phản đồ!”
Advertisement / Quảng cáo

Về mặt Tam Vượng đau khổ, “Anh, mẹ nói thẳng thắn khoan hồng, kháng cự nghiêm trị, nếu để cho cha điều tra ra, vậy hai ta đều xong đời... Tối thiểu....”

Anh cả chính mình bị phạt, mình có thể tránh được một trận đòn, mặc dù chạy bộ cũng rất hành hạ người, thằng bé cảm thấy anh cả khẳng định chạy không khỏi một trận đánh no đòn.

Mặt Đại Vượng đen lại như bị sét đánh.

Thời điểm không nhìn thấy người thứ ba, Tam Vượng còn nhỏ giọng căn nhắc với hân: “Anh cả, em... không có khai toàn bộ đầu. Chỉ nói đánh tú-lo-kho.”

Đại Vượng nhìn nó một cái, ánh mắt thâm trầm u uất, đồ ngốc a đồ ngốc, em đã mở miệng còn có thể giữ lại cái gì?

Em không có nghe thấy người ta nói Hân cục trưởng là mũi chó, đừng làm cho cha người được một chút mùi vị, nếu không cho người tra từ đáy đến ngọn.

Triệu An Bản, đội trưởng đại đội Hoàng Hà, còn có một vài người nữa, đều là như thế nào bị làm cho xong đời hay sao?

Đại Vượng cũng tâm phiền ý loạn, làm sao đây? Chết không nhận tội? Hay là chủ động thẳng thắn? Thẳng thắn bao nhiêu?

Chỉ là nó đã làm xong chuẩn bị buổi sáng sẽ bị đánh, nhưng buổi sáng mẹ và cha không có đánh, hiện tại cha nói một trận, thằng bé làm tốt chuẩn bị buổi trưa bị đánh, kết quả buổi trưa Hân Thanh Tùng không có về nhà ăn cơm, Hân Thanh Văn trở lại nói cha đã đi vào trong huyện.

Đại Vượng liền chuẩn bị buổi tối bị đánh.

Kết quả buổi tối Hân Thanh Tùng trở lại, mặc dù sắc mặt rất nghiêm túc, nhưng cũng không có đánh nó, ăn cơm ngủ hết thấy như thường.

Đạo cùn xè thịt khiến người sợ hãi!

Lúc ngủ buổi tối, Đại Vượng lại mất ngủ!

Người cho đến bây giờ đều nằm xuống là ngủ, mất ngủ.

Lúc ngủ không được, nghe người khác ngủ khó khó,cái này khó chịu a.

Thằng nhóc Tam Vượng kia rõ ràng làm phản đồ, lại ngủ ngon đến vậy, bẹp miệng như ăn được đồ gì tốt, cả chân cả tay còn phụ họa, khẳng định đang nằm mơ ăn đồ ăn

Cuối cùng thật vất vả và ngủ, lại ác mộng cả đêm, không phải bị cha đánh, chính là bị mẹ cười lạnh ha ha nhìn, lại bị người trong thôn trắng trợn chế nhạo cười nhạo.

Rốt cục theo tiếng gà gáy tỉnh lại, nó cảm giác trong đầu dần dần, giống như con nai trong trong nội tâm rơi xuống chạy vào trong đầu vậy.

Hân Thanh Tùng đã thức dậy nhẹ nhàng thổi còi, đây là gọi mấy đứa trẻ ra tập thể dục buổi sáng đây này.

Đại Vượng Nhị Vượng lập tức rời giường mặc quần áo, Tam Vượng vẫn ngủ khó khó.

Đại Vượng tức giận lần đầu tiên một tay kéo chân, lộ ra cái móng tron bóng của Tam Vượng.

Tối hôm qua kháng nhóm lửa nóng hỏi hỏi, nay đã nguội, theo chân bị lôi đi mang theo một con gió lạnh, Tam Vượng bị đông lạnh giật mình một cái, Phong, đông lạnh được ba vượng một cái giật mình, vụt một tiếng ngồi dậy, “Nhà bị thủng à!”

Đại Vượng xuy một tiếng. “Ra thể dục buổi sáng á.”

Ba Vượng già khóc lên, “Anh cả, tha cho em đi.”

Phía ngoài thanh âm lạnh lùng của Hân Thanh Tùng truyền đến, “1, 2.....”

Đại Vượng cùng Nhị Vượng khởi động xong liền chạy ra ra ngoài.

Tam Vượng bị làm cho sợ cũng vội vàng mặc quần áo.

Lúc trước chỉ có Đại Vượng Nhị Vượng Hân Thanh Tùng nhiều lắm là đếm tới 3, hôm nay bởi vì Tam Vượng, anh đếm tới 5, vẫn còn tiếp tục 6.....

Mạch Tuệ: “Tam Vượng, em nhanh lên, đừng chậm trễ chỉ ngủ hấp giấc. Lúc này một phút đồng hồ hơn mười phút đồng hồ thoải mái đấy.”

Tam Vượng ừ ừ khua khua đất chạy đi ra, lúc này Hân Thanh Tùng mới dừng lại.

Đại Vượng Nhị Vượng đã vận động làm nóng người.

Hàn Thanh Tùng thì tự mình chỉ điểm Tam Vương, để cho thằng bé làm mấy động tác đơn giản.

Lâm Lam cầm cây chổi gỗ cỡ vừa sỏ, “Sau này đi ra ngoài làm nóng người a, đừng ở ngoài cửa sỏ, làm ảm ỉ!”

Hàn Thanh Tùng vung tay lên, bọn nhỏ liền chạy đi, anh nói: “Biết rồi, em nhanh ngủ đi.”

Lâm Lam mím môi trộm mỉm cười, cô đây là đang tạo áp lực cho Đại Vương đấy.

Trước kia cho tới bây giờ cô không có tỏ vẻ quá ngại làm ảm ỉ, hôm nay như vậy, Đại Vương khẳng định nghĩ nhiều.

Quả nhiên sáng sớm hôm nay Đại Vương vừa chạy vừa nghĩ, con nai con trong lồng trong đầu nó hành hạ đến nó vô lực suy nghĩ, cuối cùng hông bết, vô đã mẹ ỉ sứt mà nghĩ thôi, hay là tự thú đi, tránh cho dao cùn xèo thịt.

Chờ chạy xong về nhà, chỉnh lý lại suy nghĩ hôm qua, thằng bé lưu loát thẳng tắp đứng ở ngoài cửa nhà chính, “Bảo cáo, con muốn tự thú!”

Lâm Lam mang theo Mạch Tuệ náu cơm ở trong nhà nhếch nhếch, lại không được cười ra tiếng, nín đến mức vội vàng chạy vào tây gian, bá vai run lên, bạn học Đại Vương rốt cục bị trúng kế rồi.

Mạch Tuệ lo lắng nhìn thoáng qua Tây gian, quay đầu oán giận với Đại Vương nói: “Anh cả, anh nhìn anh làm mẹ em giận đến mấy ngày qua khó chịu rồi, ngày ngày ăn không ngon ngủ không yên.”

Hàn Thanh Tùng mặt không chút thay đổi ở bên ngoài, nhưng mí mắt buông xuống cũng để lộ tâm tư của anh, cũng may không có bật cười.

Buổi tối Lâm Lam nằm ở trong lồng ngực của anh nói thầm, đối phó Đại Vương loại trẻ con này, không thể đơn thuần dựa vào đánh, thằng nhóc không sợ đánh, cứ đánh, dù sao anh cũng không thể đánh chết hẳn.

Thằng bé sẽ dạy dựa vào anh!

Cho nên để cho chính nó nói ra, để cho chính nó sợ, để cho chính nó rối loạn trận cước.

Như vậy, mới có thể bắt nó.

Nói đến đoạn kịch động cô lại lộn xộn.

Hàn Thanh Tùng dừng suy nghĩ, gương mặt nhìn về phía Đại Vương, “Tự thú cái gì?”

Đại Vương mặc dù lấy hết dũng khí nói ra, nếu là thẳng thắn thật, theo bản năng đã nghĩ nói sao, đây cũng là phản ứng bình thường của người phạm sai lầm.

Hàn Thanh Tùng nhìn sắc mặt thằng bé do dự, cũng biết nó nghĩ cái gì, lạnh lùng nói: “Đàn ông con trai, dám làm thì dám chịu, nếu muốn tự thú, sẽ phải thẳng thắn, không nên che che dấu dấu.”

Đại Vương bị cha quát như vậy, cắn răng một cái liền khai báo, “Ngày đó đi vào huyện, con không có mua bánh, cầm hai đồng tiền đi đánh bài rồi!”

Nói xong cũng khẽ cúi đầu, tỏ vẻ nhận tội.

Lâm Lam đi ra ngoài, chú ý chuyện khác, “Vậy bụng các con trống không?”

Tam Vương nhìn hướng anh cả, lập tức nhảy ra nói: “Không có a, bọn con ăn bánh bao đây.”

Lâm Lam: “Tiền đâu ra mà các con ăn bánh bao?”

Đại Vương: “Thắng a.”

Lâm Lam: “..” Ai nha đã quên, chỉ cho rằng thằng bé đánh bạc nhất định là thua, lại không ngờ vẫn có thể thắng.

Tam Vương lúc này có thể khoan khoái rồi, “Anh cả của con rất lợi hại, một đồng tiền thắng trở lại năm đồng tiền trở về. Bọn con tiêu một đồng tiền mua 15 cái bánh bao lớn! Thật là ngon!”

Lâm Lam:.....Hai thằng nhóc đầu gấu này, thắng 5 đồng tiền, ăn bánh bao lớn, không nhớ đưa cho mẹ già đây! Hừ!

Ai nha không đúng, để cho thằng nhóc đầu gấu này đánh bạc hương rồi, trọng điểm không phải là bài bạc sao, quan khi gió nó thắng thua cái gì.

Tam Vương chep miệng, giống như còn đang hoài niệm mùi vị bánh bao kia, “Vốn là muốn mang cho mọi người ăn, nhưng anh cả nói sẽ lộ tẩy mất, bọn con không thể làm gì khác hơn là ăn hết.”

Đến bây giờ thằng bé cho rằng lợi chính là bánh bao, không nghĩ tới là bài bạc bị cha mẹ biết dẫn đến lời cái kia.

Tốt, thật tốt, hai đứa được!

Lâm Lam xoay quanh tìm công cụ có thể đánh, Mạch Tuệ đưa cho cô một cái chổi.

Lâm Lam lập tức không nỡ, vội vàng để xuống.

Tam Vương: “Mẹ thật tốt, không nỡ đánh.”

Lâm Lam mặt lạnh: “..... Đây là cái chổi cha các con vừa làm, mẹ dĩ nhiên không nỡ! Cầm cái gậy lại đây!”

Tiểu Vương đem một cây củi đang cháy dở đến.

Thô như ngón cái.

Lâm Lam suy nghĩ, có chút thô, “Đây là cây củi mẹ thích nhất, đừng đánh gãy cho mẹ, đổi cây khác!”

Nhị Vương tìm được một cành mận gai từ bên ngoài.

Tam Vương đột nhiên nhảy ra một câu: “Anh hai, huynh đệ như thù tạc, tương tiên hà thái cấp”(trích trong thất bộ thi của Tào Thục, ý là anh em như tay chân, sao lại hại lẫn nhau)

Lâm Lam... Gào to, lúc này rồi, nó còn có thể nhảy ra một câu thơ.

Cành mận gai đánh người rất đau, một ít lần cô rút quả đưa xuống dùng sức không cẩn thận tự đánh lên người mình, cái kia đau a.

Cô tìm tìm trong viện, rút ra một cành cây ngô đến.

Cô nhe răng cười nói: “Những cái kia mảnh như vậy, đánh chưa đã ghê! Mẹ phải tìm cái thô!”

Nhị Vương nhấp miệng cười, cây ngô kia phơi được khô khốc, bên trong đều xóp giòn rồi, đánh một cái liền gãy, đánh Đại Vương, gãy ngửa cũng không bằng.

Hàn Thanh Tùng đem cây ngô khô từ trong tay Lâm Lam cầm đi qua, nắm cả hông của cô, lại vuốt ve phía sau lưng của cô, “Được rồi, đừng nóng giận, đánh người giao cho anh.”

Sắc mặt Đại Vương thoáng cái thay đổi.

Mặc dù mẹ nó mắng gậy gãy, nhưng nhìn bà một cây gậy lại đổi một cây gậy, cuối cùng đổi thành cây ngô khô, rõ ràng chính là không muốn đánh nó, đoán chừng là sợ cha đánh cho quá ác, cho nên mình đánh.

Hiện tại cha chủ động ra tay, xem ra chính mình chạy trời không khỏi nắng.

Thằng bé không khỏi ai thán trong lòng: nhân sinh tự cổ thủy vô tứ, mười một năm sau vẫn là một cái hảo hán!

“Cối quàn ra!” giọng nói của Hàn Thanh Tùng nặng nề, so sánh với gió tháng mười còn lạnh nhiều hơn.

Đại Vương lặng yên giải khai đai lưng, cởi quần ra, gục ở trên tường.

Hàn Thanh Tùng cất cao giọng nói: “Đánh bạc, trong vòng hai đồng là tiền phi pháp, bị đánh mười lần roi, vượt qua hai đồng, bị đánh ba mươi, tiền phi pháp. Tự thú, giảm mười, còn dư lại hai mươi. Con nhớ kỹ.”

Đại Vương cắn răng, ừ hừ một tiếng.

Hàn Thanh Tùng từ thắt lưng lấy ra một cành mận gai dài ba xích, còn không thấy anh giơ tay, cổ tay ngón tay nghe nhàng run âm thanh “Vút, chát” đã vang lên.

Cành mận gai quất vào trên thịt, âm thanh kia làm cho người ta ghê rùng.

Đại Vương đau đến cắn chặt hàm răng.

Hàn Thanh Tùng cho Nhị Vương một cái ánh mắt.

Nhị Vương lập tức đi tìm tâm cây ngô cho anh cả “Anh cả, cắn.”

Đại Vương chỉ đánh phải cắn, còn ề răng.

Ngừng một chút, “chát ” cái thứ hai.

Trán Đại Vương lại bắt đầu toát mồ hôi.

Thẳng bề nghĩ còn không bằng nhanh chóng một hơi đánh xong, dừng đánh một chút dừng lại một lát như vậy, quả thực là đem đau đớn vô hạn phóng đại.

Lâm Lam vốn còn nghĩ lời của Đại Vương có chỗ sơ hở a, kết quả không đợi hiểu rõ ràng là lạ ở chỗ nào, Hàn Thanh Tùng đã đánh lên rồi.

Đánh ba cái thì Lâm Lam đã không chịu nổi, tim nhói đau, Tiểu Vương không dám nhìn đánh gục ở trên đùi Lâm Lam, Mịch Tuệ đỏ mắt, gục ở trên cánh tay Lâm Lam lau nước mắt.

Tam Vương nước mắt ào ào chảy ra, “Oa oa…… Mẹ ơi, cha ơi, dừng đánh nữa, con cũng có sai, cũng đánh con đi…… Oa oa……”

Mặc dù đau lòng, Lâm Lam lại không có chạy tới ngăn.

Cô cũng cảm thấy Đại Vương cần chân chính bị dạy dỗ một lần.

Đánh con không phải là ngày ngày đánh, muốn đánh vào lúc cần, đánh như vậy một lần hơn một trăm lần.

Bữa này hôm nay, ngay tại điểm cần.

Chờ đánh tới sáu, Lâm Lam hô: “Bảo cáo!”

Tay của Hàn Thanh Tùng hơi dừng lại, lại đánh một cái, lúc này mới giương mắt nhìn cô, “Nói.”

Lâm Lam lau mồ hôi, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Có thể hay không…… Lập công chuộc tội. Cũng may còn không có phạm phải sai lầm lớn không thể vãn hồi, chỉ cần kịp thời sửa lại, có phải…… Có thể lập công chuộc tội hay không? Đại Vương……”

Đại Vương hít mũi một cái, ôi mẹ ơi thật đau quá! Trước kia cảm thấy cha đánh đau, cái rắm, khi đó chính là gãi ngứa, hiện tại mới đánh đau này.

Cậu ta gật đầu ừ, tỏ vẻ nguyện ý lập công chuộc tội.

Lâm Lam liền nói: “Hàn cục trưởng, anh nhìn, bạn học Đại Vương nguyện ý lập công chuộc tội, cho con một cái cơ hội.”

Hàn Thanh Tùng nắm cành mận gai, nói: “Lập công chuộc tội giảm mười. Còn có ba cái.”

Lâm Lam cũng biết mặc dù bình thường anh chuyện gì cũng nghe cô, nhưng liên quan đến vấn đề nguyên tắc thị phi, anh sẽ không nghe.

Cô không có nói tiếp.

Đã trừ hai mươi, chỉ đánh mười, là mặt mũi đã rất lớn.

Đại Vương hẳn là nhớ rồi.

Đánh xong ba cái cuối cùng, Hàn Thanh Tùng nói: “Lần này mười roi, không có tiếp theo, hai đồng hai hào cũng không được! Kiểm tiền có thể, phải dùng cách bình thường. Đánh bạc, trộm cắp, lừa gạt một cái cũng không cho!”

Đại Vương phun ra tìm cây ngô, lớn tiếng nói: “Nhớ rồi!”

Lâm Lam nhìn một chút, cái móng Đại Vương chỉ chút rậm rạp mười vết roi đỏ, mấy cái ở giữa đã rách da có tia máu rỉ ra. Nhưng mà cô biết Hàn Thanh Tùng vốn đã hạ thủ lưu tình, bởi vì một đường mảnh dài hẹp sắp hàng, cũng không có miếng vết thương chồng lên nhau.

Nếu như chồng lên mà nói… Với lực tay của chồng cô chắc sẽ máu tươi đầm đìa.

Cô chịu đựng đau lòng nói: “Vào nhà để cho Nhị Vương cho bôi chút rượu thuốc cho con.”

Chỗ cô còn có rượu thuốc Hàn Thanh Tùng mang về, lưu thông máu bầm, tiêu sưng tiêu viêm, dù sao chỗ dùng một đồng, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Nhưng bây giờ rách da, thời điểm xử lý khẩn cấp đau gấp bội.

Nhị Vương vịn Đại Vương đi vào nhà xử lý thuốc, Mịch Tuệ chịu trách nhiệm dọn bữa sáng.

Đánh xong, Hàn Thanh Tùng cầm một tấm vải đem cành mận gai lau khô sạch sẽ, đặt ở chỗ cố định.

Cành mận gai kia đã bị tay của anh vuốt phẳng đến bóng loáng.

Chờ anh trở lại, Lâm Lam nhỏ giọng nói: “Có cần xin phép cho con nghỉ một ngày hay không?”

Cái móng như vậy, không ngồi được a.

Hàn Thanh Tùng nói: “Liên đánh một lần, không cần làm trễ nãi đi học.”

Lâm Lam “. . .” Được rồi, hiện tại rốt cuộc biết anh lợi hại.

Cô không để lỡ thời cơ nói với bọn nhỏ: “Hiện tại biết phạm sai lầm thì làm sao chưa? Cha mẹ sẽ không hạ thủ lưu tình. Trẻ con sẽ phải bị người lớn quản, nếu như lỗi nhỏ cha mẹ không quản, phạm vào tội sẽ bị cục công an quản, khi đó có thể đã muộn.”

Tiểu Vương dùng sức gật đầu, “Giống như chú t.”

Lâm Lam khom lưng hôn nhẹ đỉnh đầu hắn, “Chính là như vậy.”

Tiểu Vương lập tức chạy đến giường gạch trong đồng gian, gục ở bên tại Đại Vương nói: “Anh cả, cha mẹ vì muốn tốt cho anh, sợ anh bị bắt đi, anh đừng học chú t.”

Đại Vương chấn động cả người, mình… Thật đúng là học cùng Hàn Thanh Hoa.

Nhị Vương cùng Tam Vương giúp Đại Vương bôi rượu thuốc, Nhị Vương cẩn thận nhẹ tay, Tam Vương động tay động chân, lại bởi vì áy náy cảm thấy bán đứng anh cả thật có lỗi với anh cả, khó tránh khỏi lực đạo không đều, lau đến khi Đại Vương đau gấp bội.

Lâm Lam nhìn thấy,tiếp nhận lọ thuốc trong tay Tam Vương, để cho bọn nhỏ đi ăn cơm

Tay cô tỉnh tể linh xảo, xúc lên nhẹ hơn nhiều, Đại Vương cũng không còn đau như vậy.

“Đại Vương a.” Lâm Lam mở miệng bắt đầu hình thức mẹ già.
Advertisement / Quảng cáo

Đại Vương hừ một tiếng.

“Con bị đánh, nên oán hận cha mẹ…….”

“Không có.” Đại Vương cắn răng, đau a.

Lâm Lam gạt lệ, “Oán hận cũng không sao, ai không có tuổi thơ lỗi lầm, lúc mới mười mấy tuổi, đã cảm thấy mình thật tội hại. Sau này mình bảo đảm không giống cha mẹ, muốn như thế nào thì có thể như thế đó, có thể làm thế nào làm ra một phen ra trò. Thiếu niên, hần là nên như thế. Nhưng mà phải đi đúng đường, đi không đúng đường, là chôn vùi chính mình, hủy hoại một gia đình.”

Đại Vương không có lên tiếng.

Lâm Lam tiếp tục nói: “Con nhớ kỹ chưa, chờ con lớn lên có nhiều kinh nghiệm hơn, chính mình sẽ tự nhìn thấu. Khi đó con sẽ biết, ban đầu cha mẹ đánh con, thật sự vì muốn tốt cho con. Nếu con đi đúng đường, con sẽ may mắn có cha mẹ quán con, nếu đi sai đường, con sẽ hối hận vì không nghe cha mẹ.”

Cô thờ dài, ôn nhu nói: “Bất kể bây giờ con thoát nhìn có bao nhiêu con đường, sau này lựa chọn làm sao. Thật ra thì đến cuối cùng, con đều chỉ có thể đi một con đường. Là làm người chính trực đầy hứa hẹn, hay là người làm điều ác không kềm chế được.”

Nói xong, cô im lặng, xúc xong rượu thuốc, đắp chăn cho thẳng bé, để cho thẳng bé thư nghĩ lại.

Trên bàn cơm phía ngoài mọi người lặng yên ăn cơm, cả Vương Vương cũng không kêu bất kỳ tiếng nào, yên lặng ăn đồ của nó.

Tam Vương còn nước mắt lưng tròng, nước mắt viên lớn viên nhỏ vào trong bát.

Lâm Lam móc cho thẳng bé một cái trứng gà, “Anh ba nhỏ a, con thẳng thẳng được khoan hồng là đúng, không cần áy náy. Nếu con không khai ra, sau này anh con phạm vào lỗi lầm lớn hơn, đấy mới là do con làm hại đấy. Con ngăn anh con phạm sai lầm lớn hơn, mọi người trong nhà cảm ơn con.”

Tay nhỏ của Tiểu Vương móc móc túi quần, đem kẹo mình để dành được không nở ăn đặt vào trong túi quần Tam Vương, “Anh ba nhỏ cái này cho anh.”

Lâm Lam gọi Tam Vương là Anh ba nhỏ bất quá là vì lộ vẻ thân mật không phải nghiêm túc, bởi vì Hàn Thanh Tùng là Anh Ba, thì thẳng bé chính là anh ba nhỏ.

Tam Vương nghe mẹ nói như vậy, đau đớn trong lòng giảm bớt, hút hút lỗ mũi, “Sau này, con cũng nhắc nhở anh cả không phạm sai lầm như vậy.”

Lâm Lam cười nói: “Thật là một đứa con ngoan.” Cô nhìn Nhị Vương cùng Mạch Tuệ một chút, “Các con cũng là con ngoan của cha mẹ,học giỏi, người thiện lương, có lễ phép, cũng là trẻ ngoan của đảng cùng nhân dân, đi ra xã hội đều là người tốt.”

Cô tự thấy mình nói tốt đến nỗi da gà, nhưng mà lúc này cần thêm vài câu khẩu hiệu, so sánh tốt như vậy, bọn nhỏ nghe được còn có cảm giác.

Bình thường bí thư chi bộ còn muốn tổ chức mọi người học tập trích lời, sớm xin chỉ thị báo cáo chậm, hồ khẩu hiệu là phải.

Quả nhiên trong mắt mấy đứa nhỏ toát thần sắc kiên định, một bộ tùy thời cũng có thể khiêng thuốc nổ.

Lâm Lam “…”

Dễ dàng bị tẩy não, bị kích động, cũng là một loại thiếu sót, còn phải giáo dục bọn nhỏ năng lực phán đoán, không thể tùy tiện tin người khác.

Đại Vương tóm lại vẫn đứng lên ăn cơm đi học, chẳng qua là cái mông đau, khẩu vị bị ảnh hưởng, còn không dám dùng sức ngồi.

Cũng may Hàn Thanh Tùng suy nghĩ đến cái này, chỉ đánh nửa bên mông, bên kia vẫn có thể ngồi.

Ăn cơm xong bọn nhỏ đi học.

Trên đường đi Đại Vương khắp khổnh, lại cứ cứng cỏi, cắn răng nghĩ muốn hành động như thường.

Nhưng thẳng bé dù sao chỉ là trẻ con 11 tuổi, mặc dù trưởng thành sớm, lớn lên cao một chút, nhưng vẫn còn là một đứa nhỏ choai choa, mạnh chống đỡ mấy phút đồng hồ thì không được.

Nhị Vương chủ động vịn nó “Anh cả, em đỡ anh.”

Đại Vương còn thể hiện, “Không cần.”

Trên đường có người thấy, thẳng bé cảm thấy mặt nóng ran, quả thực ném mặt về tận nhà rồi.

Xem ra làm chuyện sai tra giá thật lớn, không chỉ là trước khi thăm vấn dây vò, không chỉ là đối mặt lương tâm cha mẹ tra hỏi, còn có bộ dạng mẹ hần thút tha thút lau nước mắt.

Ai, cũng không chỉ là bị đánh, còn có ngồi nằm không tiện, hành động bất tiện, bị người chỉ chi trò trò, bị nghị luận rồi rít, đến lúc đó vào phòng học, các bạn học khẳng định cũng sẽ tò mò……

Dù sao một đồng phiền toái.

Ai, phạm sai lầm phải trả một cái giá quá lớn!

Bạn học Đại Vương mặc dù đi lại hơi phiền toái, sáng sớm vẫn không thể làm trễ nãi luyện tập, tốc độ vẫn không thể thấp, thấy thế nào cũng đều như tra tấn đây.

Nhưng thẳng bé cắn răng kiên trì xuống tới.

Lâm Lam cũng đau lòng, biến đổi biện pháp làm đồ ăn, buổi sáng còn cho thẳng bé một mình một quả trứng gà.

Nhưng mà thẳng bé biết trong nhà ăn không nổi trứng gà luộc, cũng không chịu ăn một mình.

Nhìn bộ đáng cực khổ cắn răng kiên trì của Đại Vương, Lâm Lam buổi tối còn nói thăm cùng Hàn Thanh Tùng, “Anh nói xem, chúng ta có phải rất nghiêm khắc không?”

Hàn cục trưởng thoả năn ôm vỵ, “Phạm sai lầm thì phạt, không có sai.”

Cô chính là mềm lòng, vừa khuyên Tam Vương đừng đau lòng, mình thì ngày ngày đau lòng, anh cũng vui vẻ được an ủi cô.

Nhưng mà anh có chút không xác định, nếu như sáng mai Đại Vương cung khai, anh còn có thể đánh lợi hại như vậy không?

Hần là có đi, dù sao lực tay mình là bộ đội nhiều năm luyện ra được.

Hai người nói nhỏ một lát, Lâm Lam nói muốn đứng lên thu thập một chút,

Anh tung mình nằm xuống thuận thể đem cô ôm lên trước ngực mình, “... Dù sao cũng phải tắm, không bằng lại đến…….”

Lâm Lam “..... Cái kia không đủ.”

“Còn hai cái, dù sao cũng mua được, hãy dùng hết đi.” Hàn cục trưởng hiện tại da mặt đã đủ dày.

Lâm Lam “!!!” út gỏi còn đặc biệt dù sao cũng mua được, còn bao nhiêu thì dùng hết.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Phân thết ân ái

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyền

Chuyện của này Đại Vượng, không phải là bị đánh thì kết thúc, một loạt di chứng còn đi theo thằng bé lâu, nói thí dụ như lúc chờ kết thết mới mọc ra, cái chỗ kia ngứa ngứa khó nhịn.

Thật đúng là đứng ngồi không yên, gãi còn không dễ gãi, dù sao trừ con nít không nói vệ sinh, người nào có thể ngày ngày gãi mông?

Rất khó coi đúng không?

Hon nữa thằng bé cậy mạnh như vậy thì càng không thể.

Quả thực là.....Thật sự so với lúc ngồi xuống đau còn khó chịu hơn.

Đây chỉ là hành hạ thân thể thôi, còn có tâm linh nữa.

Mẹ của nó luôn có bộ dáng “Ài nha ông trời ơi, con tôi mất mùi phải làm sao bây giờ, cũng là lỗi của người làm mẹ là tôi đây, không có giáo dục tốt, vạn nhất sau này bị xử bắn thì phải làm sao” đáng thương, thằng bé thật sự là không chịu được, giống như cầm kim châm nó vậy, không chịu được.

Hon nữa nó cảm giác, cảm thấy người trong thôn thấy nó đều dùng một loại ánh mắt giống như đồng tình vừa giống tò mò lộ vẻ kỳ quái nhìn mình.

Thằng bé tất nhiên là càng thêm lạnh lùng mà chống đỡ, tuyệt đối sẽ không lộ ra một chút sơ hở nào.

Có thể nói lần này phạm lỗi thật tương đối lớn rồi, nó không sợ đánh, nhưng sợ một loạt tác dụng phụ sau khi bị đánh.

Đại Vượng âm thầm tỏ vẻ, sau này thật sự không thể tái phạm sống mái trong tay đạo tặc.

Nhưng mà việc Đại Vượng ăn rồi, cũng không có mất mặt như thằng bé dự đoán, không ngờ rất nhiều người âm thầm tăng bốc thằng bé là nam tử hán.

Trong thôn có ít người dụng tâm kín đáo ước chừng biết chút gì, lặng lẽ tìm nhóc, muốn hỏi một chút làm sao mà lợi hại như vậy, đánh từ lo-khơ còn có thể thắng tiền, còn thắng năm đồng.

Cục đó chơi ở đâu? Chơi như thế nào? Bọn họ vừa vẫn rất hiếu kỳ nha.

Đại Vượng tất nhiên sẽ không nói, một ánh mắt sắc như đao giết đi qua, “Trước tìm Hàn cục trưởng chịu ba mươi roi tôi nói cho anh biết.”

Ai dám a, ha ha.

Nhưng mà nếu Đại Vượng nói muốn lập công chuộc tội, tất nhiên cũng không phải là lời nói suông, Hàn Thanh Tùng sẽ không tùy tiện nói nhảm.

Buổi sáng chạy xong, ở ngoài cửa lớn vận động thả lỏng xong, Hàn Thanh Tùng ý bảo Nhị Vượng Tam Vượng về nhà, lại lệnh cho Đại Vượng đi cùng anh xuống rừng cây nhỏ phía nam.

“Nói đi, còn có lời gì chưa nói?” Hàn Thanh Tùng đứng chấp tay, tròng mắt đen thâm trầm, ánh mắt sắc bén như chim ưng, chỉ sợ nhìn chăm chăm con trai mình cũng không có nửa điểm mềm mại.

Đại Vượng do dự một chút, nghĩ tới cái mông đau vừa tề đại còn ngứa, nghĩ tới đau khổ trong lòng, còn có mẹ nó nước mắt rung rung, nó quyết định hoàn toàn khai hết, vạch rõ giới hạn với quá khứ.

“Trong những người này, có mấy người..... rất khác lạ.” Thằng bé nói.

Hàn Thanh Tùng: “Làm sao khác lạ?”

“Bọn họ có tay nghề.” Thằng bé từ trên mặt đất nhặt lên một cục đá nhỏ, khoa tay múa chân hạ xuống trên tay phải, không thấy, ý bảo Hàn Thanh Tùng tìm.

Hàn Thanh Tùng nhìn chăm chăm thằng bé, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, chỉ chỉ bộ ngực nó.

Đại Vượng: “.....Làm sao cha đoán được?” Người bình thường cũng sẽ tìm trong tay áo bên phải của mình.

Hàn Thanh Tùng: “Nghĩ muốn cha không tìm được, luyện thêm mười năm.”

Đại Vượng:...

“Còn gì nữa không?”

Đại vượng: “Ừ..... Mở khóa?”

Thằng bé từ trong túi quần lấy ra một cuộn dây kẽm, đem một đầu mở ra, “Như vậy.”

Hàn Thanh Tùng: “Học lúc nào?”

“Hai năm trước đi..... Đi theo chú Tư học, còn có Triệu Kiến Thiết.....” Đại Vượng khai báo chi tiết.

Thằng bé từ nhỏ đã đi theo làm người hầu chú Tư, sau khi Hàn Thanh Hoa đi huyện thành đi học, nó lại càng thường đi, vừa mới bắt đầu là bị bà nội đuổi đưa đồ, sau lại là chính mình tự mình nghĩ đi.

Hon nữa đi theo Hàn Thanh Hoa biết Triệu Kiến Thiết, lại không cẩn thận biết một đám nhân vật mới, những người đó phần lớn đều là lưu manh, nhưng bọn họ đều có chút tuyệt chiêu của mình, trong đó có hai người lợi hại.

Thằng bé hình dung một chút, “Có người biết cài trang, làm sao đều nhìn không ra bộ dạng trước cài trang là như thế nào. Có người ngón trỏ đặc biệt dài, tay đặc biệt nhanh, có thể kẹp miếng xà phòng từ trong nước sôi đi ra, lấy đồ từ trong túi quần, một chút cảm giác cũng không có. Có người mở khóa lợi hại, một cái dây kẽm bẻ một cái khóa hai ba giây là mở được. Còn có người biết xem tướng số, nói chuyện một lần vừa nói ra là chắc. Người kia đặc biệt lợi hại, ông ta nói tôi già lợi hại hơn. Nếu con muốn so với mọi người lợi hại hơn thì sẽ mang con đi gặp tổ gia.”

“Con cảm thấy bọn họ rất lợi hại phải không?” Hàn Thanh Tùng hỏi.

“Ừ, nhưng mà có một hai người lợi hại, những khác không được.” Khi còn bé cậu cảm thấy bọn họ rất lợi hại, nhưng sau khi cậu học xong, phát hiện mình học còn nhanh hơn bọn họ.

“Cảm giác của con đối với người kia là gì?” Hàn Thanh Tùng cân nhắc một chút từ ngữ, “Muốn lợi hại như vậy?”

Đại Vượng nói chi tiết: “Từ nghĩ tới, cảm thấy nếu con cũng lợi hại như vậy...” Khi đó cha không ở nhà, bà nội thiên vị, mẹ cáng này nọ chết náo sống, trong nhà lộn xộn, cậu chỉ hận cả ngày không được ở bên ngoài.

Đặc biệt hâm mộ những người đó ở bên ngoài, thậm chí nghĩ muốn cho người dẫn cậu rời đi thôi, đi tìm tổ gia già gì đó.

Nhưng mà những người đó nói hiện tại không được, về phần tại sao không được, khi đó cậu không hiểu.

Lớn một chút cậu biết, đúng là không được, hiện tại nơi nơi nghiêm trị rồi, bản lĩnh những người đó không thể lộ ra ngoài, nếu không cũng sẽ bị coi làm kẻ xấu bắt lại, bị phạt hoặc là bắn chết. Nghe nói trước kia đội ngũ của bọn họ lớn vô cùng, đáng tiếc người đứng đầu đều bị xử bắn chết rồi, phần lớn bị phân phát lao động cải tạo.

Hiện tại liền xin com cũng không có đâu, đều là nhân dân công xã, ai cũng không cho xin com.

Cho nên tên ăn nấy trước kia cũng bị mất.

“Hiện tại thì sao? Còn muốn không?” Hàn Thanh Tùng hỏi thẳng bé.

Đại Vượng suy nghĩ một chút, “Không còn .. Nghĩ như vậy nữa.” Mặc dù bọn họ lợi hại, nhưng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, thật giống như không có gì lợi hại.

Chủ yếu là cha mình trở lại, mẹ cả ngày theo dõi mình sợ mình trốn học làm cái khác, hơn nữa cậu mỗi ngày đi học, cũng thật không có thời gian suy nghĩ đi làm.

“Vậy con cảm thấy bọn họ là chính hay là tà?” Hàn Thanh Tùng nhìn nó.

Đại Vượng tựa hồ có chút khó khăn, “Bọn họ hiện tại.... Không có hại người.”
Advertisement / Quảng cáo

“Trước kia thì sao? Sau này thế nào? Có tính toán hại người hay không?” tiếng nói của Hàn Thanh Tùng lãnh đạm mà vững vàng, nhưng lại cho Đại Vượng một loại cảm giác rất an tâm.

Đại Vượng: “Bọn họ nói muốn nhìn tình thế, hiện tại chính sách không được, đợi..... Chính là thiên hạ của bọn họ.”

“Bọn họ biết thân phận của con không?”

“Biết.”

“Hiện tại biết tình huống của con không?”

“Biết.”

“Cho con làm việc đặc biệt gì?”

“Vậy thì..... Không có.”

“Cái người đặc biệt kia, ở nơi nào?”

Đại Vượng lắc đầu: “Ông ta rất thần bí, mọi người gọi ông ấy là Tam đầu, nhưng không ai biết nhà ông ta ở đâu.”

Hàn Thanh Tùng suy đoán Tam đầu này là một Đầu Mục, còn tổ gia gia kia là Đầu Mục lớn nhất, bọn họ rất thần bí, mà những người khác đều không phải là người của tổ chức, không được trọng dụng, cũng không còn cái lực phá hoại gì.

Mà tổ gia gia cùng Tam đầu, đoán chừng chính là Hắc bang trước kia hoạt động trong dân gian, ở quá trình dựng nước đã bị thanh toán, nhưng không biết làm sao thành cá lộn lỏi.

Khi đó dân gian rất nhiều tổ chức sinh động, Hồng bang Thanh bang cái gì, nơi nấu com chung, a Bảo, thổ phi vân vân.

Đại phương thì tổ chức khuếch trương vô cùng nổi danh, dùng bất cứ tổng tiền cướp đường mà sống, thủ hạ có vài nhóm người. Sau lại có thời điểm đã kích thổ hào thân sĩ kẻ xấu vô đức mở rộng cảm đầu bị đánh gục, những người dưới tay, một phần bị bắn chết, một phần phạt cải tạo, tầng đáy thì trực tiếp giải tán về quê làm nông.

Nếu như là đám người kia tro tàn lại cháy, núp ở dân gian tiếp tục thu nạp tín đồ, Hàn Thanh Tùng tất nhiên sẽ không nương tay. Cho dù che giấu thần bí, dùng mức độ không chế hộ tịch hiện tại, thật đúng là không có chuyện lục soát không ra được người.

“Được rồi, chuyện này không nên nói cho mẹ con biết, cũng không được nói với người khác.”

Đại Vượng đáp ứng.

“Nếu như bọn họ liên lạc với con, phải báo cáo. Bắt đầu từ bây giờ, con không nên chủ động đến gần bọn họ.”

Đại Vượng gật đầu, “Vâng.”

Hàn Thanh Tùng đương nhiên sẽ không nói cho thằng bé biết quá nhiều, đem tình huống của Đại Vượng nắm giữ rõ ràng sau liền bảo thằng bé về nhà, đi học cho tốt, không cho trốn học.

Trái qua chuyện lần này, Đại Vượng ngược lại thay đổi không ít, mặc dù mặt ngoài thoạt nhìn không có gì, mỗi ngày vẫn luyện tập đi học, nhưng khí chất hai đầu lông mày đang từ từ phát sinh thay đổi.

Vốn là kiệt ngạo khó thuần phục, từ từ biến thành chừng mực.

Hàn Thanh Tùng lại không buông lỏng, dĩ nhiên cũng không có trực tiếp đi vào huyện bắt người, dù sao mấy tên lưu manh có danh tiếng không khó bắt, mấu chốt là Tam đầu kia quá thần bí.

Bọn họ trước từ công xã Sơn Thủy bắt đầu nghiêm tra đánh bạc, bất kể người của đại đội bất kể là xã viên hay là cán bộ, chỉ cần đánh bạc, nếu như bị tra được đều phải được xử phạt.

Hơn nữa, báo cáo có thưởng!

Trong lúc nhất thời rất nhiều đại đội đều nhắc lên lạng lẽ báo cáo hành vi đánh bạc.

Rất nhiều đại đội không có đội tuyên truyền riêng như ở thôn Sơn nhai, lúc nông nhàn, rảnh rỗi thật sự là khó chịu, không có tiền cũng muốn tốn chút lương thực hoặc là cái gì đi đánh bạc cho đã nghiền.

Hơn nữa có những người trước đây đã ham mê đánh bạc, thói quen khó sửa, coi như là làm ra công hiến cho sự nghiệp thắng chức Hàn cục trưởng.

Rất nhanh ở đại đội bắt vài người, những đại đội khác cũng bắt mấy người, có ít người dễ cho đội sản xuất nhử đầu. Trong ngày thường làm việc bọn họ không tích cực, thích kéo dài công việc, chọn ba lấy bốn, ngại mệt ngại bẩn, lúc này bị bắt, đội sản xuất là đội thứ nhất vỗ tay khen ngợi.

Còn có là trong nhà không nhận được, vợ con lạng lẽ báo cáo.

Vốn là trong nhà rất khó khăn, quanh năm suốt tháng chia được lương thực, nhà mình ăn còn phải tiết kiệm đây này, lại còn cầm đi đánh bạc!

Dù sao bắt lại chính là dạy dỗ một trận, không đánh cũng sẽ không bắn chết.

Cho nên trừ người trong cuộc, chuyện bắt bài bạc này, thật ra tất cả đều vui vẻ.

Cho nên bầu không khí của Sơn Thủy công xã lại được thanh lọc sạch sẽ.

.....

Mùa đông năm nay phá lệ lạnh hơn một chút, giữa đầu tháng mười lại rơi xuống một trận tuyết nhỏ, chò cuối tháng mười cũng đã là trời đông giá rét.Mấy đứa trẻ con còn ồn ào trên đường nay đã mai danh ẩn tích, bọn nhỏ như biến mất, như con mèo núp ở trong nhà tránh đông.

Trong trường học đã nổi bếp lò, củi là mấy đội sản xuất thay phiên nỏ, chủ yếu là mấy cái tâm ngô, vật này đốt bếp lò vừa lúc, giống như than, kháng đốt giữ ấm.

Bọn nhỏ đi học cũng sẽ không đông lạnh tay chân nữa.

Hon nữa trẻ con trong phòng học nhiều, mọi người nhiệt khí mùi phàn, cũng ảm áp một chút.

Đại Vượng hiện tại đi học so sánh với trước kia có tiến bộ, không nghĩ trốn học nữa, không hề ngồi là ngủ nữa, cũng có thể mở mắt nhìn tấm bảng đen tai nghe thầy giáo giảng bài, hơn nữa bài tập cũng tự mình làm, sẽ không buộc bạn học khác và Nhị Vượng làm cho mình.

Làm bà mẹ Lâm Lam đặc biệt vui mừng

Tam Vượng lại nói thăm với cô, “Mẹ, anh cả của con đã quen ngồi.”

Trước kia trên mông có gai ngồi không yên, lúc này trải qua đau đớn, đau buốt, đau nhức, đau ngứa sau, rốt cục ngồi yên.

Lâm Lam điểm cái ốt hần một cái,”Anh cả của con ngồi được, sau này chuyển môn đối phó con.”

Thằng nhóc này ngồi còn không yên hơn cả Đại Vượng, thật sự là cái mông mang gai, thuộc tuổi khi.

Tam Vượng: “.....” Chẳng lẽ con không phải là con ruột của mẹ sao?

“Nhanh lên đi, đại đội muốn giết heo kia!” Đại Vượng la ở bên ngoài.

Vừa nghe nói muốn giết heo, Mạch Tuệ Nhị Vượng còn ở trên giường gạch trong nhà đọc thực đơn nghe máy thu thanh cũng bận rộn xuống dưới, mang cái túi Lâm Lam thiết kế Hàn Thanh Tùng may.

Tiểu Vượng cũng đem kèn harmonica cất vào bao kèn của mình, chạy đi đặt lên bàn, còn mình ngoan ngoãn đeo lên cái mũ da.

Tam Vượng nghe thực đơn nghe đến miệng đầy nước miếng liền xoa một chút khóe miệng mình, nắm tay em trai, “Chúng ta đi trước.”

Lâm Lam vội nói: “Đừng làm cho Tiểu Vượng nhìn thấy giết heo, em sợ đó.”

Bọn nhỏ chính là như vậy, càng sợ càng phải nhìn, trở lại lại thấy ác mạng.

Tỷ như tiểu tử Tam Vượng này, nhìn một lần giết gà, bị làm cho sợ đến thấy ác mộng ba ngày, luôn là mộng mơ thấy con gà kia đã bị cắt đứt yết hầu, còn giương cánh bay đây.

Trẻ con trong thôn đều như vậy, Lâm Lam cũng không có đặc biệt câu thúc của bọn trẻ không để cho đi, nhưng mà Tiểu Vượng đặc thù một chút, cô tất nhiên muốn chú ý hơn.

Mạch Tuệ nói: “Mẹ, con che mắt cho Tiểu Vượng.”

Lâm Lam làm cho bọn họ đi trước, cô thu dọn xong, cầm chậu, đến lúc đó chia chút máu heo trở lại.

Không chỉ là bọn nhỏ, cả thôn mong đợi chia thịt heo cả nửa năm rồi.

Bởi vì giết heo, ngay cả trường học đều cho nghỉ, Hàn thanh Bình cũng sợ mình đi trễ chỉ còn lại vị trí không tốt.

Thời điểm lúc này nhóm xã viên đều có hạn ngạch chia lương thực, trong nhà không có dư bao nhiêu lương thực, cho nên heo và gia súc cũng là đội sản xuất nuôi tập thể.

Một đội sản xuất ít nhất nuôi mười mấy đầu, nhiều nuôi hai ba mươi đầu. Trừ theo nhiệm vụ nộp lên cho tổ giết mổ, còn dư lại xã viên tự chia, một năm chia mấy lần thịt heo, một lần là lúc gặt lúa mạch, cuối tháng mười một lần, mấy ngày gần tết lại chia một lần.

Thịt heo tất nhiên cũng dựa theo bốn người lao động chia sáu phần.

Chịu trách nhiệm giết heo chia thịt chính là mấy người đàn ông cố định trong thôn, trước khi vào đội sản xuất nhà bọn họ là đồ tể bán thịt heo, sau lại lao động tập thể bọn họ thì không thể tự mình giết heo nhưng cũng chịu trách nhiệm làm nghề này.

Đồng Hộc Hoa nhìn thấy mấy người Lâm Lam, lập tức bỏ chạy tới đây, dậm chân một cái, “Ngày hôm nay thật lạnh, còn không đến tháng chạp đâu, đã muốn đông lạnh rụng lông tai rồi.”

Lâm Lam chỉ chỉ đầu mình, “Chỉ làm sao không mang cái mũ?”

Đồng Hộc Hoa: “Chỉ tốn một ít thời gian, mang mũ cái gì a.”

Cô nhìn thấy mẹ Tú Vân thì vẫy vẫy tay, “Tú Vân đâu?”

“Chỉ đâu con bé cùng đứa nhỏ cầm mào rồi, đặt ở nhà cho uống canh gừng đây.” Mẹ Tú Vân che phủ kín mít, đi tới trước mặt Lâm Lam, lại nhìn bọn trẻ một chút, cười nói: “Đại Vượng không có chuyện gì đi.”

Hôm trước Đại Vượng bị đánh, mặc dù phàn lớn mọi người không biết chuyện, nhưng nhìn thằng bé mỗi ngày bước đi khắp khênh, cũng biết là có vấn đề.

Mẹ Tú Vân đưa chai rượu thuốc nhà mình điều chế, người nông dân làm việc thường xuyên sẽ có va chạm, nhà mình có rượu thuốc quanh năm đều chuẩn bị.

Trên mặt Đại Vượng ngại ngùng, nhưng vẫn là cảm tạ mẹ Tú Vân hỏi thăm, “Bác cả, con đã khỏe rồi.”

Mẹ Tú Vân vui vẻ nói: “Khỏe là tốt rồi, sau này chớ có chọc cha mẹ con tức giận.” Đối với bà mà nói, trẻ con bị đánh chính là chọc cho cha mẹ không vui, phạm lỗi hay không tính sao.

“Tối, tối!” Mọi người kích động hô.

Theo mấy tiếng heo kêu thảm thiết, con heo mập chân bị trói lại đã bị khiên lên băng ghế.

Hai người đàn ông nắm chân sau, một người đàn ông ấn cơ thể, người cầm dao ló lỗ tai, ở dưới cổ cắt một dao đi xuống, tiếng động con heo kia liền yếu đi.

Theo dao găm rút ra, một dòng máu đỏ tươi liền trào ra, ào ào rơi vào chậu lớn phía dưới.

Sau đó chính là con tiếp theo..... Một đội sản xuất giết bốn năm đầu heo.

“Giết heo giết heo!” Người lớn trẻ con đều kinh hô.

Trẻ nhỏ bị làm cho sợ đến sắc mặt tái nhợt, có không dám nhìn liền che ánh mắt lại hiếu kỳ nhìn từ trong khe ngón tay.

Đại Vượng nhìn chăm chú, Nhị Vượng khẽ nhủ này, có chút không đành lòng. Tam Vượng mặt đen bị dọa trắng bệch nhưng vẫn nhớ che mắt Tiểu Vượng lại.

Kết quả Tiểu Vượng đã úp mặt vào trong ngực chị, ngược lại bị Tam Vượng vô ý thức bấm bả vai đau nhức.

Nhị Vượng nhìn Đại Vượng một cái, thấy hai mắt anh cả sáng lên, một chút cũng không thấy sợ, “Anh cả, anh không sợ?”

Đại Vượng về mặt hưng phấn: “Sợ a.”

Mạch Tuệ: “Heo bị giết rồi, thật đáng thương a.”

Đại Vượng liếc nhìn con bé một cái, “Em không ăn sao?”

Mạch Tuệ: “Dĩ nhiên.....thêm nắm hằm cách thùy ăn rất ngon!”

Con bé còn một bên vừa sợ vừa hưng phấn, đoán chừng trước mắt đã thấy thịt lợn nấu cách thùy với nắm.

Lâm Lam cũng không dám trực tiếp nhìn, dù sao trong nháy mắt giết heo, người lớn trẻ đều ngừng thở, chờ giết chết xong, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhị Vương và Tiểu Vương ăn, hai anh em đều ăn nhả nhận, vừa ăn còn vừa đem khăn lau khô miệng.

Đại Vương nhìn Tam Vương ăn đến khuôn mặt vàng tươi, lộ ra một bộ dạng ghét bỏ, “Không ăn.”

Tam Vương ở trong chum nước chiếu mặt mình, hô to một tiếng: “Không tốt!”

Mọi người bị thẳng bẻ làm giật mình, vội hỏi sao thế.

Tam Vương chỉ vào mình, “Mọi người nhìn, ai đem phân về lên mặt em thế?”

.....

Cả phòng yên tĩnh, tất cả đều trợn mắt nhìn nó.

Mạch Tuệ liền cảm thấy quả hồng không có ngọt như vậy rồi. “Tam Vương!” Cô bé đề hồng xuống muốn đánh nó.

Tam Vương nhảy về phía trước rồi nhảy đi ra ngoài, “Không đánh được ~~”

Lâm Lam cũng ồn ào: “Dùng sức đánh, thay cả nhà đánh thêm hai cái, cho chữa tật nói nhảm!”

Trẻ con nào loạn thành đoàn, Lâm Lam thì đem thịt ba chỉ cắt thành khối lập phương, đến lúc đó muốn ăn lấy ra chế biến là được.

Xương chia hai cái lớn ra ngoài, lại bỏ vào thêm hai miếng thịt ba chỉ, dùng lá ngô bao xong, dùng một hồ lô nhỏ đựng nầm, cùng nhau đặt ở trong sọt, rở.

“Đại Vương, con đi đưa qua cho nhà bà ngoại đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Kể từ khi Lâm Lam và chị Ba giải hòa sau, bắt đầu bình thường về nhà mẹ đẻ, không hề ganh đua so sánh, bà Lâm cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nông nhân sau này, mấy nhà cũng chịu khó đi lại với nhau.

Bà Lâm có lúc bảo cháu trai đi tặng chút đồ cho cô, Lâm Lam có cái gì cũng bảo Đại Vương đi đưa, để cho bọn nhỏ đi lại nhiều sẽ thân cận một chút.

Bởi vì lúc trước nguyên chủ thiên vị cháu đối với con trai mình không tốt lắm, Đại Vương có ý kiến rất lớn. Sau lại Lâm Lam đổi tốt, lúc xây nhà mới cậu cả với ông ngoại giúp không ít, lại cho lương thực, nên Đại Vương dần dần cũng thay đổi cái nhìn.

Lâm Lam bảo thẳng bé tặng đồ, thẳng bé không cự tuyệt, dĩ nhiên, bà ngoại bảo nó cầm đồ trở lại nó càng không nhún nhường.

Đại Vương cảm sọt, rở đi, Tam Vương hỏi: “Anh cả, em đi với anh.”

Đại Vương nhìn khuôn mặt dính đầy màu vàng của nó.... Lãnh đạm cự tuyệt: “Không cần.”

Sau khi Đại Vương đi, Tam Vương ở chỗ này thờ dài thờ ngắn, “Xong, con mất đi tín nhiệm của anh cả đối với con rồi.”

Lâm Lam sờ sờ đầu của thẳng bé “Ngốc, anh cả của con sợ con lạnh thôi.”

Tiểu Vương: “Cái gì là tín nhiệm?”

Nhị Vương: “Chính là anh cả làm chuyện xấu mang theo Anh ba nhỏ của em, Anh ba nhỏ bán đứng anh cả, đây chính là tín nhiệm cùng phản bội.”

Tiểu Vương gật đầu: “Em hiểu rồi. Gà mái cho chúng ta đẻ trứng ăn, chúng ta giết nó ăn thịt, đây chính là tín nhiệm cùng phản bội.”

Mọi người: “....” Có thể giống nhau sao? Má ơi, không dám ăn gà nữa làm sao bây giờ? So sánh cái này thì còn ác hơn Tam Vương.

Lâm Lam cũng ngẩn ra, Tiểu Vương luôn nhảy cảm hơn so với người khác, tình cảm của thẳng bé đặc biệt nhạy, hơn nữa giàu có lòng đồng tình.

Mặc dù cô không có kinh nghiệm giáo dục trẻ nhỏ, nhưng theo bản năng mà hướng dẫn xuống, tránh cho thẳng bé dễ dàng tạo thành cái loại khí chất nghệ thuật gia bị quan và uất ức.

Cô cười ngồi xổm xuống, chà xát lòng bàn tay, nóng hằm hập sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé béo múp múp của Tiểu Vương, “Con trai nhỏ, tín nhiệm và phản bội, chủ yếu là nhằm vào tình cảm.”

Tiểu Vương có chút cái hiểu cái không. “Cái gì là tình cảm?”

Thẳng bé bắt đầu tiến vào giai đoạn tràn đầy tò mò.

Trước kia luôn là buồn bực, một người ngồi ở đó nghe, nghĩ, hiện tại thẳng bé rất khát vọng biết nhiều thứ hơn.

Lâm Lam suy nghĩ một chút, “Nói như thế này,con là con mẹ, mẹ yêu con, mẹ là mẹ con, con yêu mẹ, đây chính là tình cảm. Búa đánh con, mẹ ghét Búa, trừng phạt Búa, mẹ Búa hận mẹ, đây cũng là tình cảm. Mẹ có đồ ăn ngon đưa cho con, con có chuyện gì không vui nói cho mẹ nghe, đây chính là tín nhiệm. Chúng ta có tình yêu tình cảm, nếu như mẹ nói cho con bí mật của mẹ, con lại xoay người lạng lẽ nói cho mẹ Búa, đó chính là phản bội mẹ.”

Tiểu Vương lập tức lắc đầu: “Con sẽ không phản bội mẹ đâu!”

Lâm Lam chợt hít một hơi, “Con trai ngoan.Mẹ biết rồi, ví dụ thôi. Nhưng nếu như mẹ đem bí mật của Lưu Xuân Phương nói cho người khác biết, vậy thì không gọi phản bội, bởi vì chúng ta không có tình cảm, cũng không có tín nhiệm.”

Tiểu Vương gật đầu, “Con hiểu rồi. Cảm ơn mẹ!”

Lâm Lam sờ sờ khuôn mặt của hằm: “Mặt khác, gà vịt ngan ngỗng heo dê bò, với tư cách là gia súc chúng ta chăn nuôi, chính là vì chúng đẻ trứng, cung cấp thịt, giúp chúng ta làm việc đấy. Giống như hoamẫu của chúng ta, chăm sóc chúng tốt, sau đó tới thời điểm thu hoạch lấp đầy bụng. Trứng gà thịt gà cũng giống như vậy, chúng ta nuôi nấng chúng tốt, là có thể ăn trứng, ăn thịt, chỉ cần là dùng để ăn no bụng mà không phải giết gà lung tung, vậy thì không phải là phản bội.”

Lâm Lam cũng không hiểu hằng ngày cô nói những thứ này cùng Tiểu Vương trong tâm linh nho nhỏ của thẳng bé đưa đến tác dụng gì, cho đến nhiều năm sau này, nhà nghệ thuật nổi tiếng Hàn tiên sinh nói đến nguồn gốc sáng tác của ông, ông nói “Tất cả đều là công lao mẹ của tôi, bà là một người phụ nữ bình thường và vĩ đại, mặc dù bà không cõ đi học một ngày nào, nhưng tự học thành tài, bác học hiểu biết, dạy cho tôi rất nhiều đạo lý nhân sinh.”

Lúc này Tiểu Vương đang tiêu hóa hai từ tín nhiệm cùng phản bộ rất thần kỳ này, để cho thẳng bé có một loại cảm giác huyền diệu và không cách nào biểu đạt.

Đây là điều trước kia bé linh hội không tới.

Cho nên bé lại lâm vào trong suy tư.

Lâm Lam đã thói quen thẳng bé ngăn người một lát, để cho bọn nhỏ đừng quấy rầy bé, để thẳng bé tự suy nghĩ.

Chờ đem thịt xử lý xong, Lâm Lam lại bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Huyết heo nhất định phải ăn hết, chưng một nồi miến nấu huyết heo và nấm, lỏ tai đầu lưỡi móng heo rửa sạch xong bỏ vào nấu, chờ nấu chín lấy ra bày đặt từ từ ăn.

Nếu chưng một lần, thì không thể lạng phí củi, đem nhà mình ướp tốt hột vịt muối cũng bỏ vào nấu, giữ lại làm dưa muối ăn.

Nửa giờ sau đem bốn cái bánh mì hỗn hợp, nướng đến cứng vàng, cháy thơm, bọn nhỏ vui lòng ăn.

Lúc chuẩn bị xong, Hàn Thanh Tùng và Đại Vương từ bên ngoài đồng thời trở về, ở trên đường gặp phải.

Hàn Thanh Tùng đem một bao đồ lớn đưa cho Lâm Lam, “Đưa cho em.”

Lâm Lam xem một chút, một bọc thật to, “Cái gì a?”

Lỗ mũi Tam Vượng rất tốt, “Mùi vị gì a!”

Lâm Lam ngửi ngửi, hóa ra là mùi thuốc bắc, “Anh mua cho em thuốc bắc, mua ở đâu?”

Phương thuốc Từ đại phu cho cô vẫn chưa bắt được thuốc đâu, cô lại không muốn uống cũng không quá quan tâm, không ngờ Hàn Thanh Tùng lại nhớ.

Hàn Thanh Tùng nói: “Nhờ chiến hữu ở tỉnh thành mua giúp.”

Lâm Lam nhìn anh còn cầm lấy một hộp sắt màu tro, không biết chứa cái gì, muốn nhận lấy, Hàn Thanh Tùng liền tự mình cầm vào trong.

Cô cũng không hỏi.

Lâm Lam lại bắt đầu tận dụng mọi lúc giáo dục trẻ con, “Xem cha các con, có chiến hữu có bạn bè, đây chính là quan hệ nhân mạch. Đây là bạn tốt, cũng không phải là hồ bằng cầu hữu. Quân tử chỉ giao đạ như nước, không phải là mặt ngoài thân mặt như thế nào, cũng không phải là cả ngày ở chung một chỗ lẫn lộn, mà là trong lòng nhớ, định kỳ liên lạc, hằng ngày mọi người đều làm việc. Chờ người nào có việc rồi, thì giúp đỡ cho nhau.”

Cô còn nhìn Đại Vượng một cái, thằng bé liền quay đầu hướng ra ngoài, cũng không biết nghe lọt hay không.

Nhị Vượng nghe say sưa, những đứa trẻ khác cũng có nghe lọt, cũng có hi hà không xem ra gì.

Hàn Thanh Tùng rửa tay, nói với Lâm Lam: “Quá trưa có người tới đưa thùng tắm, em nhìn xem để chỗ nào được?”

Lâm Lam vui mừng nói: “Lâm xong rồi? Để tại Tây gian đi, chỗ khác không còn chỗ.”

Hàn Thanh Tùng: “Đầu mùa xuân sẽ làm thêm phòng phụ nhỏ.”

Phòng phụ thấp bé hơn nhà chính, phí vật liệu cũng ít.

Lâm Lam nói được

Lúc này cả nhà đều mùi thịt, bọn nhỏ không kịp nói chuyện, đều thêm thưởng.

Đại Vượng đem sọt, rõ dễ trước mặt cô, “Bà ngoại cho.”

Lâm Lam xem một chút, bên trong có mấy quả lựu, một bầu hồ lô táo đỏ, còn có một con cá to bằng cánh tay, cô cười nói: “Vừa lúc ăn thịt chán, tôi ăn quả ướp lạnh.”

Hàn Thanh Tùng đem ẩm sứ đun nước mùa hè ra, “Dùng cái này nấu thuốc?”

Lâm Lam nhìn một chút, hẳn là được, dù sao không thể dùng nồi gang cùng cái hũ, “Được, ngày mai rồi nói sau.”

Hôm nay ăn thịt đỏ, nấu trong cùng một nồi, mùi vị sẽ kỳ quái.

Hôm nay cô đã bị Tam Vượng Tiểu Vượng đánh nhị liên kích, không muốn bị tam liên kích liên tục.

Hàn Thanh Tùng: “Từ đại phu nói lúc này uống là tốt nhất.”

Lúc ấy đại phu nói mỗi lần kinh nguyệt hết có thể bắt đầu nấu thuốc uống, ăn liền năm ngày, ba tháng như vậy sẽ thấy hiệu quả.

Lâm Lam cho anh một nụ cười trấn an, “Đừng lo, thuốc hay hơn nữa cũng không kém ngày hôm nay.”

Bị coi thành trẻ con mà dụ dỗ Hàn Thanh Tùng.....

Buổi trưa bữa cơm này ăn được người một nhà vui sướng

Thịt sạch và thơm nồng nặc, miễn cũng hút no nước thịt thơm ngào ngạt, nắm chẳng những tăng thêm mùi thịt còn đỡ ngán, quả thực là hoàng kim hợp tác.

Mọi người ăn được miệng béo ngậy, Tam Vượng ưa thích nhất dùng bánh bột ngô chấm vào canh thịt, ăn đến khuôn mặt dính đầy bánh.

Mọi người suy nghĩ vì mình ăn được nhiều hơn, tận lực không nhìn thằng bé.

Lâm Lam nhặt thăm mấy miếng thịt đặt ở trong chén Tam Vượng, “, Anh ba nhỏ, đây là phần thưởng của con.”

Tam Vượng: “...” Ngó ngó Đại Vượng, nó cười gắp một nửa cho Đại Vượng, “Anh cả, em và anh cùng chia xé.”

Đại Vượng liếc nó một cái, không có lên tiếng, không chút khách khí mà đem thịt ăn, đây cũng là cảnh mặn gai đánh mông đối lấy!

Mạch Tuệ và Nhị Vượng nhìn không được mà mừng, hai người bọn họ là sinh đôi, tâm hữu linh tề, liếc mắt nhìn nhau cũng biết đối phương nghĩ gì, vốn so sánh người khác nhiều không ít việc vui.

Đột nhiên, Tiểu Vượng bung chén, phát ra một tiếng vình ngâm: “A —— thịt a..... Thật là thơm! Cuộc sống a..... Thật đẹp!” chỉ có mấy chữ, lại còn tự thành điệu, rất giống ca kịch vình ngâm trong máy thu thanh.

Trên bàn cơm một mảnh yên tĩnh, đều nhìn Tiểu Vượng, phát hiện thằng bé càng ngày càng thần kỳ, giống như một bông hoa tới non đột nhiên lớn thành một cây hoa lan.

Tiểu Vượng thấy tất cả mọi người nhìn mình, nhất thời có chút ngượng ngùng, gương mặt từ từ đỏ, đẩy đẩy mắt kiếng cúi đầu lặng yên gặm thịt.

“Ha ha ha ha.....”

Tam Vượng khoa trương vỗ bàn cười to, thiếu chút nữa đem bát của mình lật úp.

Tiểu Vượng biu môi, ủy khuất đất nhìn anh, không rõ Anh ba nhỏ tại sao cười thành như vậy.

Lâm Lam lập tức tròn mắt nhìn Tam Vượng một cái.

Tam Vượng gờ ngón tay cái lên, “Anh Tiểu Vượng, em là cái này! Sau này anh gọi em là anh!”

Nhị Vượng cùng Mạch Tuệ cũng rồi rít dẹt thẳng ngón tay cái, “Anh Tiểu Vượng!”

Đại Vượng: “Trẻ con.”

“Gấu Gấu!” Dưới bàn Vượng Vượng cũng tham gia náo nhiệt.

Hàn Thanh Tùng nhìn lướt qua, khí nóng bay lên, bọn nhỏ cười đến đặc biệt vui mừng, Lâm Lam ngồi đối diện anh cũng cười nhả nhận lịch sự, như vậy... Rất tốt, ít nhất anh sẽ không hối hận chuyển nghề trở lại.

Lúc này Lâm Lam ở đối diện bay đá lông nheo với anh, một ít chút cảm khái trong lòng anh lập tức đã bị nhu tình cuốn lấy, cũng nhìn cô.

Bọn nhỏ ở hai bên liền phát hiện cha mẹ đang mờ ám, rồi rít nháy mắt tỏ vẻ các người mau nhìn hai người bọn họ!!

Nhà bọn họ ăn cơm là một cái bàn vuông, Hàn Thanh Tùng vốn là chủ nhà, hẳn nên ngồi chủ vị, nhưng mà bọn hắn không có quy định như nhà người ta. Hàn Thanh Tùng ngồi phía ngoài cùng dựa vào vị trí cửa phòng, nơi đó gió rét, anh ngồi nơi đó chắn gió cho người nhà.

Lâm Lam mang theo Tiểu Vương ngồi đối diện với anh, sau đó phía đông chính là Mạch Tuệ cùng Nhị Vương, phía tây chính là Tam Vương cùng Đại Vương.

Bọn họ ngồi phía ngoài chắn gió cho em trai em gái.

Lúc này Lâm Lam và Hàn Thanh Tùng ở trên bàn com mặt mày đưa tình, bọn nhỏ liền vây xem.

Giương mặt Lâm Lam nóng lên, lập tức ăn com như không có chuyện gì xảy ra, về mặt Hàn Thanh Tùng vốn là không có gì, tình ý chỉ từ trong đôi mắt chảy xuống, còn phải phân hướng về phía người nào.

Tầm mắt anh vừa chuyển, thời điểm nhìn về phía Đại Vương Tam Vương cũng đã lộ ra xem kỹ, đem Tam Vương vừa muốn há mồm cười ha ha dọa nghẹn.

“Trong miệng có com không cho nói.” Hàn Thanh Tùng không cảm việc khi ăn không nói, chỉ cần Tam Vương đừng sắc thành khùng là được.

.....

Ăn com xong, bọn họ nhanh chóng đem bàn com dọn dẹp, Hàn Thanh Tùng hỗ trợ rửa chén, Đại Vương và Nhị Vương bận rộn đánh cờ, ở trong trường học bọn họ học xong chơi cờ tướng.

Tam Vương vây xem cổ găng lên, Mạch Tuệ mang theo Tiểu Vương dò máy thu thanh nghe ca khúc cùng Bình sách.

Hàn Thanh Tùng rửa qua chén đĩa rửa tay, đi phía ngoài chỗ chắn gió dùng gạch dựng một nồi và bếp đơn giản, đem ẩm sứ nấu thuốc.

Một lát sau, giọng của Hàn Thanh Vân truyền đến, “Anh Ba, chậu gỗ lớn mà anh đặt đã tới.”

Lâm Lam nghe thấy liền đi nhanh ra ngoài nhìn, phía ngoài có một sư phụ già nhanh nhẹn dắt xe lửa, trên xe là thùng tắm lớn mà Hàn Thanh Tùng đã đặt.

Bởi vì điều kiện có hạn, thùng tắm tất nhiên không thể như đồ hiện đại, thoát nhìn càng giống một cái chậu gỗ cao.

Nhưng Lâm Lam xem ra có chút quá lớn, hai người lớn đều có thể ngồi. Thật không cần thiết lớn như vậy, chiếm diện tích, lại đắt, cô cảm thấy lớn bằng một nửa là có thể.

Thử nghĩ xem nhất định là chồng mình không hiểu cái này nên suy nghĩ không chu đáo, đặt sai rồi, nhưng nếu đã mua về, cô cũng không thể nói cái gì, còn phải khen Hàn Thanh Tùng mua tốt, hợp tâm ý của cô.

Lúc cô nói như vậy, trong đôi mắt Hàn Thanh Tùng đều mang nụ cười.

Hàn Thanh Vân cùng sư phụ già đem chậu gỗ lớn lấy xuống, Hàn Thanh Tùng khiến cho sư phụ già, mời ông ấy vào trong nhà uống chén nước nóng.

Vào nhà, Hàn Thanh Tùng đem chậu gỗ tựa vào trên tường, như vậy không chiếm diện tích, lúc dùng thì đặt ở trên đất trống là được.

Bọn nhỏ thấy có khách đến rồi rồi, đem bàn cờ mang đi trên giường gạch, đem bàn vuông nhường lại.

Mạch Tuệ giúp rót nước cho khách.

Lâm Lam nói: “Không phải là có canh thịt ư, vẫn còn nóng lắm, mang cho sư phụ già tốmột chén lớn.”

Sư phụ già kích động lên, “Không cần, không cần, uống miếng nước là được, ăn com thì không cần.”

Lâm hàng đưa cho người ta, còn có thể uống canh thịt, đây cũng là lần đầu tiên.

Mạch Tuệ vẫn múc cho ông, cho chút muối ăn cùng hành thái vào rồi mang ra.

Sư phụ già luôn miệng nói cảm ơn, con gái cục trưởng, đặt trước ở trước kia chính là thiên kim tiểu thư, còn bụng canh cho mình, thật không nhận nổi.

Mạch Tuệ nhìn một cụ già lại cung kính với mình, thì rất là tò mò.

Uống xong canh thịt, sư phụ già liền cáo từ, Lâm Lam cảm hai hào tiền cho ông “Phiền toái sư phụ đi một chuyến.”

Sư phụ già bận rộn từ chối, “Hàn cục trưởng đã thanh toán tiền thùng gỗ, tôi chỉ chờ hàng tới.”

Lâm Lam bảo ông cứ nhận lấy, người dùng tay nghề để kiếm tiền rất cực khổ, hiện tại bọn họ cũng không phải làm việc cho bản thân, nên trong nhà đều rất gian khổ.

Sư phụ già thiên ân vạn tạ nhận tiền rồi cáo từ.

Hàn Thanh Vân nhìn bọn Đại Vương đánh cờ, liền chỉ cho mấy chiêu, khiến bọn nhỏ kháng nghị, “Chú, chú đừng chỉ vậy nữa.”

Hàn Thanh Vân nhức đầu, “Chú không phải là sợ các con thua sao. Ha ha.”

Tam Vương: “Một mình chú lấy tay trái đấm tay phải xem, ai thắng?”

Hàn Thanh Vân: “ Tay trái sức lực lớn, khẳng định tay trái thắng”, vừa nói vừa cười lên, đi gian phía tây tìm Hàn Thanh Tùng nói chuyện.

“Chị dâu, chị mua chậu gỗ lớn như vậy, để giặt quần áo hả?”

Lâm Lam: “Đây là thùng tắm, tắm.”

Hàn Thanh Vân há miệng, nhìn về phía Hàn Thanh Tùng: “Anh Ba, tắm hả?”

Hàn Thanh Tùng gật đầu, “Mọi người mùa đông không tắm sao?”

Hàn Thanh Vân gật đầu lại lắc đầu, “ Dĩ nhiên tắm a, dùng lò nấu rượu nấu nước, dùng bồn rửa quá, đâu có dùng cái thùng lớn như vậy? Cái này cả nhà đều cùng tắm sao?”

Hàn Thanh Tùng khom lưng khoa tay múa chân hạ xuống, “Ừ, một ổ mấy thằng nhóc ngồi chung là có thể cùng tắm.”

Hàn Thanh Vân: làm sao cảm thấy là lạ ở chỗ nào thế? Sao lại thành một ổ rồi.

Hàn Thanh Tùng nhìn cậu ta một cái, “Hôm nay không có chuyện gì sao?”

Hàn Thanh Vân lập tức nhỏ giọng hỏi báo: “Còn không phải là phản công với La Hải Thành, anh ta quản huyện thành em quản mấy cái đại đội.”

Lúc nông nhàn, có chút đầu gấu rảnh rồi không hăm được dục vọng đánh bạc, phải không ngừng đá kích mới được.

Hàn Thanh Tùng: “Chú đi đi.”

Hàn Thanh Vân: đây là coi như đồ thừa vứt bỏ mình. Cậu ta cùng Lâm Lam khoát khoát tay: “Chị dâu, em đi đây.”

Lâm Lam cười cười, “Chú cực khổ a.”

Hàn Thanh Vân khoát khoát tay, “Vi nhân dân phục vụ!”

Lâm Lam đi thăm thùng tắm mới nhà mình, xem một chút làm sao loay hoay, đến lúc đó để ở đâu thích hợp hơn, cô cười nói: “Đốt một nồi nước, để cho bọn nhỏ tắm một cái, chà sạch sẽ cho bọn nhóc!”

Hàn Thanh Tùng: “Hai ta cũng có thể.”

Lâm Lam “.....” Em không nghe thấy, tạm biệt.

Lúc này trần trên không có nhà tắm nhỏ, mặc dù trong huyện có, cũng không thể cứ đi nhà tắm, rất bất tiện.

Vẫn là nhà mình tốt nhất.

Thuốc kia Hàn Thanh Tùng nấu hai lần mới đem bã thuốc vớt bỏ, một chén lớn nồng đậm, anh còn tìm ra mấy cục đường phèn.

Lâm Lam uống có chút cổ sức, nhưng mà Hàn Thanh Tùng ở một bên coi chừng đun, Tiểu Vượng còn nắm đường phèn chuẩn bị đút, Tam Vượng chuẩn bị chê cười cô.....

Lâm Lam chỉ có thể kim nén bực bội rót vào.

Thật khó uống!!

Trời lạnh cũng không còn chuyện gì, trừ đến nhà thăm viếng nhau thì thiếu thừa may vá, trời tối nghỉ sớm, cũng ăn xong sớm cơm tối (còn có người gia nông nhàn ngày ăn hai bữa) lên kháng ngủ sớm.

Nhà Lâm Lam cũng không ngoại lệ, ăn xong cơm tối cô đốt một nồi nước, bảo bọn nhỏ tắm.

Mạch Tuệ là con gái, thích sạch sẽ, Lâm Lam để cho cô bé tắm trước, chà xát sạch sẽ, thay sạch sẽ áo lót bọc áo bông lên kháng. Mùa đông lạnh, vì tiết kiệm củi, hiện tại Mạch Tuệ cùng đám bé trai ngủ một kháng, ở giữa dùng kháng tù tách ra.

Cô lại đem mấy đứa con trai cũng gọi lại đây, Nhị Vượng Đại Vượng có thể tự mình tắm, Tam Vượng cùng Tiểu Vượng muốn cô giúp.

Hàn Thanh Tùng muốn thay cô, Tam Vượng hô to: “Cha, cha đừng động thủ!”

Cái bàn tay tắm chà lưng vô địch kia, không biết sẽ đau bao nhiêu nữa!

Lâm Lam hài hước vỗ thẳng bẻ một cái tát, “Mẹ càng dùng sức nhiều hơn, tranh thủ ngâm một chút.”

Ngâm như vậy, tro trên người đều rơi xuống.

Tiểu Vượng ngồi ở trong chậu là đứa trẻ ngoan, nước nóng nhuộm dần da thịt trắng nõn hồng hồng, không có cách nào đeo mắt kính, bé con ngồi yên ở bên trong ngâm nga nhạc thiếu nhi, thỉnh thoảng bị Tam Vượng hắt nước vào mặt, ngăn ra một chút sau đó lại tiếp tục ngâm nga.
Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam sờ sờ Tiểu Vượng, vui mừng nói: “Trên người rất cục có chút thịt.”

Tam Vượng làm ra bộ dạng dọa người, “Có thể ăn không ~~~ a ô ——” thẳng nhóc ở trên bà vai Tiểu Vượng cắn một ngụm.

Mặc dù làm bộ làm dáng, nhưng không nhẹ không nặng lại đem bà vai của Tiểu Vượng gặm ra hai dấu răng.

Lâm Lam: “Tam Vượng!”

Tam Vượng: “Hắc hắc, cần người ta thì gọi là Anh ba nhỏ, ghét người ta thì hét lên Tam Vượng, ai..... phụ nữ a!”

Lâm Lam: “.....”Con biết mấy người phụ nữ?” Không cho phép học Lưu Xuân Tân!”

Cô vội vàng tắm cho Tiểu Vượng, Hàn Thanh Tùng ở một bên lấy khăn dài lau khô, sau đó đem Tiểu Vượng tron bóng nhét vào ổ chăn nóng hằm hạp.

Lúc này Lâm Lam mới cầm một dây nướp khô dùng sức cọ rửa cho Tam Vượng, đất sinh cuộn cuộn.

Tam Vượng hiểu động, trời lạnh cũng đỏ đầy mồ hôi, bình thường mặc dù cũng rửa lau một chút, nhưng cần bàn không dùng được.

Nhìn một mảnh dài tro bùn Lâm Lam: “....”

Cảm giác đặc biệt thành tựu là chuyện gì xảy ra.

Tam Vượng vừa đau lại thoải mái, ở đó hừ hừ, “Mẹ chà cho Tiểu Vượng thì nhẹ nhàng, chà cho con thì mạnh như cạo lông heo, con là nhật được!”

Nhị Vượng cũng đi vào chuẩn bị rửa, nhìn Tam Vượng như vậy, liền sợ hãi kêu: “Mẹ, con muốn đổi nước!”

Tam Vượng liếc anh mình một cái: “Anh Hai, anh ngày ngày chạy bộ còn bẩn hơn, ai cũng đừng chê ai.”

Lâm Lam nói: “Đội lạt nữa, trước tắm một lần, sau đó đổi lại nước rửa.”

Không thể lãng phí nước, củi trong nhà cũng rất quý, nhà bọn họ vốn hao củi, lần này lại dùng không ít củi. Đến lúc đó chia phần cũng không đủ đốt, còn phải nghĩ biện pháp khác.

Lâm Lam ý bảo Nhị Vượng: “Cởi quần áo xong mau ngồi vào, phía ngoài lạnh lắm”

Nhị Vượng có chút ngại ngùng “Mẹ, con tự mình tắm”

Lâm Lam: “Vậy để cha chà lưng nhé?”

Hàn Thanh Tùng về mặt ghét bỏ: “Để hai đứa tự chà cho nhau.”

Nhị Vượng: “...” Con còn không muốn cha chà đâu, cha chà cho rách da!

Cuối cùng Nhị Vượng và Đại Vượng tắm cùng nhau, không ngoài Tam Vượng phỏng đoán, ngày ngày chạy bộ xuất mồ hôi, cho dù lau, vậy cũng chẳng qua là phủi một chút mà thôi.

Sau khi ngâm, quả thực là hiệu quả lớn.

Thời điểm Lâm Lam và Hàn Thanh Tùng hỗ trợ rót nước, cô cười nói: “Bên trong không bỏ gì hết, chỉ cần trực tiếp mang đi tưới rau, rau chân vịt rau hẹ của chúng ta sẽ tươi tốt lắm đấy.”

Hai tay Tiểu Vượng quơ quơ, “Cao lớn giống như cha.”

Tam Vượng cười ha ha: “Em nói cha ăn bùn lớn lên hả”

Lâm Lam là thật muốn nắm thẳng nhóc này ra ngoài, nó bị nhiễm Lưu Xuân Tân miệng càng ngày càng gọi đồn, sau này lớn lên sợ rằng còn khó quản hơn cả Đại Vượng.

Chờ bọn nhỏ đều tắm rửa sạch sẽ lên kháng riêng của mình, Tiểu Vượng đã sớm vù vù ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận nhuận, nhìn làm cho lòng người mềm.

Trẻ con chỉ cần ngủ thiếp đi, bất kể thế nào loay hoay thì nhóc cũng sẽ không tỉnh. Lâm Lam xức chút vaseline cho thẳng bé, trên miệng bôi chút hương mỡ, tránh cho muỗi đốt

Đội cô bận việc xong, Hàn Thanh Tùng đã đổ nước một lần nữa, “Còn có nữa nòi, không cần đốt nữa sao.”

Lâm Lam: “Em tắm xong thì anh tắm là được, nấu một nồi nữa làm gì?”

Hàn Thanh Tùng: “Anh ở công xã tắm qua, không bẩn.”

“Vậy cũng phải ngâm, em nói với anh, mùa đông tắm nước nóng rất thoải mái đây.”

Lâm Lam cởi quần áo sạch vội vàng ngồi vào trong nước, cô dùng cùi chò thử nước ấm bên trong, bốn mươi một bốn mươi hai độ, đi vào cảm thấy nóng, nhưng rất thoải mái.

“A.... Thật là thoải mái.” Cô than nhẹ một tiếng, sau đó thấy Hàn Thanh Tùng cũng cởi quần áo ra.

“Anh, anh không phải là không tắm sao?”

Hàn Thanh Tùng: “Ngâm nước nóng thoải mái.” Chân dài bước vào thùng gỗ, hai cánh tay vòng một cái đem cô mò vào trong ngực.

Lâm Lam.: Không trách được thùng này làm lớn.

Nhưng mà dựa vào anh thì càng nóng hơn.

Rót cục tắm xong, nước cũng muốn nguội!

Lên kháng chui vào chăn thôi đèn, bàn tay to ở ngang hông cô vuốt ve.

Lâm Lam “... Không có cái kia đâu.” Có thể ngủ.

“Mua mới rồi.”

Lâm Lam “.... Lúc nào mua?”

“Mua cùng với thuốc.” Anh từ trong tủ kháng lấy ra một hộp sắt cho cô xem, “Có đủ hay không.”

Một cái hộp thật to, cảm giác giống như đại phu để kim tiêm trong cái hộp nhôm.

Cả người Lâm Lam cũng muốn thiếu chảy rồi, “Anh..Người ta không chê cười hả?” Từ xa xói bắt chiến hữu từ tình thành mua..... khẳng định bị chê cười.

Hàn Thanh Tùng: “Bọn họ không dám.”

Còn bọn họ? Rốt cuộc có bao nhiêu người biết hả? Lâm Lam cảm giác không xong, chỉ mong đời này đừng gặp mặt mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 53: Mất mặt

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyền

Có Hàn Thanh Tùng nấu thuốc cho, Lâm Lam cũng bớt lo.

Tình anh cẩn thận, mỗi lần đều để lửa nhỏ sắc thuốc cả nửa ngày, cố gắng lấy bát thuốc ở nước đầu tiên một lần, như vậy có thể phát huy được hiệu đầy đủ.

Bởi vì quen đồ bã thuốc ở ven đường, mọi người nhìn thấy còn tưởng có bị bệnh gì, không ít người tới hỏi thăm, cũng có người ở sau lưng nhìn có chút hà hê.

Lâm Lam tốn không ít miệng lưỡi để giải thích.

Mùa đông là thời điểm nóng nực của tất cả mọi người, nhưng đám người Hàn Thanh Tùng thì lại rất bận rộn, anh còn bị tạm điều đi nông trường Sơn Thủy hỗ trợ, thường xuyên rất trễ mới về đến nhà.

Trong lúc bận rộn, đảo mắt đã đến tháng chạp.

Trời đông giá rét, nước đóng thành băng, xã viên ngoại trừ định kỳ đi trường học nhóm bếp lò xem đội tuyên truyền biểu diễn ra, căn bản nơi nào đều không đi.

Hoạt động đá kích đánh bạc của Hàn Thanh Tùng ngược lại tiến vào kỳ bận rộn, anh mang theo bọn thuộc hạ qua lại giữa công xã địa phương và thị trấn, thu hoạch phong phú.

Đại đội công xã đơn giản, thị trấn có hơi khó giải quyết, anh liền tìm Lưu Kiếm Văn hỗ trợ, đem mấy địa điểm tụ hội mà Đại Vượng khai báo nói cho cậu ta biết.

Lưu Kiếm Văn dẫn người đột kích mấy lần, bắt được mấy tên còn đồ đánh bạc ở tụ điểm, sau đó tìm hiểu nguồn gốc, tìm được nơi bí mật huấn luyện của bọn họ.

Bình thường bọn họ đều ở một chỗ tâm tưởng cùng nhau huấn luyện, hằng ngày sẽ an bài một chút hành động thực tế, tỷ như đi xã mua bán, chợ rau, chợ thị trường các loại ..., đi trốn tiền cùng tem phiếu.

Thông thường họ dùng người bình thường để luyện tay, hơn nữa những người nông dân vào thị trấn kia, không cửa không đường, bị mất thì xem như xui xẻo.

Mặt khác lại đi một vài nhà xướng, và các đơn vị khác trộm cắp.

Thành viên trong nhóm bọn họ tăng đều, đều là đám chơi bài lâu lóng đầu đường xó chợ, mấy tên còn đồ này đã tự hình thành tổ chức, hơn nữa đều có bí quyết đấy.

Những người này khi còn bé không học tập từ tử, lớn rồi càng không làm việc đáng hoàng. Mấy năm trước trà trộn vào đội ngũ cách mạng là hồng vệ binh rêu rao khắp nơi, về sau thanh niên tri thức xuống nông thôn, bộ đội tiếp quản toàn bộ, đội công tuyên đội nông tuyên chịu trách nhiệm, nên bọn họ không có đất dụng võ. Bọn họ vừa không có công việc, lại sợ khổ sợ mệt không chịu xuống nông thôn tham gia sản xuất, vì vậy ở trong thành lâu lóng.

Đại Vượng cũng là đánh bậy đánh bạ, lúc đi theo Hàn Thanh Hoa và Triệu Kiến Thiết, mới quen biết những người này.

Thằng bé chuyên môn thích học những thứ vớ vẩn này, bài bạc gì đó chỉ là chuyện vặt, tiếp xúc nhiều rõ ràng học được không ít.

Mấu chốt là ở phương diện này thằng bé có thiên phú, vừa học liền biết. bọn chúng đều nói thằng bé có thiên phú, đội quản lý không nghiêm khắc nữa, khẳng định thằng bé sẽ có nhiều đất dụng võ .....

Về sau Lâm Lam lại bất nó đến trường, thằng bé không có nhiều cơ hội chạy vào thị trấn như vậy nữa, những người kia còn rất nhớ nó, mọi người đều hỏi sao thằng bé không đến nữa, sau này đừng đến trường nữa....

Nếu như không phải bị Tam Vượng quán quít bám theo, lộ ra chân tướng bị Lâm Lam và Hàn Thanh Tùng phát giác, về sau lớn rồi sợ là rất phiền toái đấy.

Có Lưu Kiếm Văn, La Hải Thành điều tra, còn có Đại Vượng bàn giao tình báo, cuối cùng Hàn Thanh Tùng đến gặp lão cục trưởng, liền dẫn đám Lưu Kiếm Văn, La Hải Thành, vào lúc phó cục Lý và phó cục Cao không biết, trực tiếp hốt gọn một ít thành viên ở thị trấn đó.

Nhưng lại chưa bắt được Tam đầu kia.

Trải qua thâm vấn, Tam đầu đã thật lâu không xuất hiện, mặc dù nói tiếng bản địa, nhưng mà có người chứng minh tên đó cũng nói tiếng vùng khác.

Loại người này am hiểu ẩn nấp, một khi biến mất, thì chính là đã chìm đáy biển.

Hàn Thanh Tùng thực sự không có để ý, vài tên lưu manh xúi giục Đại Vượng đã bị bắt, mục đích của anh đã đạt tới.

Chỉ là anh lục soát thị trấn mấy lần, việc này khiến phó cục Lý tức giận đến thở hồng hộc, tìm đến lão cục trưởng vỗ bàn phản nản.

Lão cục trưởng cười tìm tìm mà an ủi anh ta, “Cậu giận cái gì, nếu như có người dụ dỗ con trai cậu học cái xấu, cậu không xử bắn bọn chúng sao?”

Phó cục Lý hưng dữ mà vò đầu tóc mình, “Tôi tự mình bắn chết chúng”

“Vây chẳng phải được rồi, tức giận cái gì a, Hàn Thanh Tùng người này đang hành động dưới danh nghĩa cục công an công xã đầu, không có đoạt công lao của các cậu. Không phải còn gọi Lư Kiếm Vân đó sao?”

Phó cục Lý lúc này mới kiểm điểm lại sai lầm của mình, quá xúc động, xin lỗi nhận tội với lão cục trưởng.

Lão cục trưởng khoát khoát tay, “Được rồi, công lao là cục huyện chúng ta đấy, cái ban thường kia đây này... Cậu hiểu a.”

Phó cục Lý nhìn lão cục trưởng, tôi hiểu cái gì a?

Lão cục trưởng đẩy anh ta một chút, “Điểm ấy Cao Vệ Đông người ta liền hiểu.”

Phó cục Lý thăm dò nói: “Hàn Thanh Tùng kia không muốn thăng chức, muốn lợi ích gì thế?”

“Cái đó có thể gọi là lợi ích sao? Người ta gọi đó là ban thường.” Kế biên tang vật sẽ tiến hành mấy lần phân phối hợp lý, đây cũng là lệ cũ của bọn họ, làm gì đó thì làm, sau đó nộ phần còn lại lên trên.

Cái này Phó cục Lý hiểu, anh ta có chút không đồng ý, “Nếu Hàn Thanh Tùng muốn vật tư, vậy lúc ấy...”

Anh ta đột nhiên ý thức được chính mình sai rồi, Hàn Thanh Tùng người ta muốn vật liệu đường đường chính chính, ngay thẳng, chỉ là anh ta cảm thấy cái này rất kỳ quái, còn có đũa ngu như vậy hả?

Nhưng mà về sau Hàn Thanh Tùng hoàn toàn không có đoạt công lao của anh ta, người đầu là Lư Kiếm Vân bắt Lư Kiếm Vân thăm vấn, cuối cùng đều chuyển đến cục huyện thỉnh anh ta và phó cục Cao ký tên.

Lư Kiếm Vân báo cáo với anh ta, chỉ là chịu Hàn Thanh Tùng nhờ vả điều tra sơ qua một chút, nhìn xem những người kia rốt cuộc là có ý dụ dỗ Đại Vương hay là thuần túy trùng hợp.

Những chuyện kia thuộc về công tác cơ mật, Hàn Thanh Tùng tất nhiên sẽ không nói với Lâm Lam, miễn cho cô lo lắng với Đại Vương.
Advertisement / Quảng cáo

Lâm Lam lúc này đang thoải mái mà, ngoại trừ tuyên truyền liêm được công điểm, lại đi đội khác tuyên truyền kiểm lương thực.

Hôm nay kiểm được nhiều lương thực, bữa ăn trong nhà chẳng những no bụng, còn có thể cải thiện, thực phẩm phụ còn lại cô để cho Đại Vương đưa chút ít sang nhà mẹ đẻ, còn trợ giúp một ít hộ gia đình khó khăn trong thôn.

Ngoại trừ lương thực còn có hoa quả.

Có ít đại đội có vườn trái cây lớn, không đưa lương thực cho bọn họ mà đưa ít hoa quả, quả táo, quả lê, quả hồng, quả mận các loại.

Hằng ngày có cũng sai Đại Vương, Nhị Vương đưa đồ sang nhà bà ngoại, cứ như vậy trong nhà vẫn còn thừa không ít đấy.

Lúc Lâm Lam nấu cơm thuận tiện hầm cách thủy một ít táo đỏ lễ với đường phèn ở bên trên, hoặc là mặn với nước táo, bọn nhỏ về nhà uống một chén, vừa nóng hổi lại vừa dinh dưỡng, chua chua ngọt ngọt, bọn chúng đặc biệt thích uống.

Trẻ con uống nhiều mới có lợi, có thích uống nước có thích ăn thịt quả, phối hợp với nhau, tuyệt đối không lãng phí.

Mùa đông rau quả hiếm, đã không có vườn rau xanh tươi tốt, cơ bản đều là ăn su hào bắp cải, khoai tây, cũng may Lâm Lam chuẩn bị, phơi không ít rau, mặt khác cô còn chuẩn bị không ít bí đỏ.

Lúc không đi tuyên truyền, cô ở nhà nghĩ cách làm đồ ăn ngon, chủ yếu là đồ ăn, còn có các loại điểm tâm nhỏ, bánh bí đỏ, bánh táo, bánh bao đậu, súp khoai tây, khoai lang, đậu các loại cái gì..., mỗi ngày bọn nhỏ đều ăn thật vui vẻ.

Tan học mỗi ngày câu nói đầu tiên Tam Vương hỏi là “Đề con đoán, xem mẹ làm đồ ăn ngon gì đúng không?”

Tiểu Vương biểu thị mẹ làm cái gì cũng ăn ngon, làm cái gì con đều thích ăn.

Mạch Tuệ và Nhị Vương biểu thị: cuộc thi xếp từ đầu đếm ngược không có tư cách ăn, ha ha.

Đại Vương sẽ lạnh lùng mà quét một vòng, sau đó dùng tốc độ nhanh gấp đôi lúc đi học hướng về phía nhà.

Bọn nhỏ lần lượt vọt tới cửa nhà, Lâm Lam vừa vận tiễn Lâm Mai đi ra, không thiếu được hàn huyền vài câu.

Lâm Mai một vòng tay ôm lấy Tiểu Vương, “Bộ dạng hiếm có như vậy, mau đến nhà đi ba đi thôi.”

Tam Vương: “Đi ba, đi mau ôm em ấy đi đi, em ấy đi thì cháu chính là con trai út của mẹ rồi.”

Tiểu Vương lập tức khấn trương mà nhìn Lâm Lam, sợ Lâm Mai thật sự ôm bé đi, chọc cho Lâm Mai cười vui vẻ.

Lâm Lam nhìn sắc trời, đem Tiểu Vương ôm lấy, “Để cho đi ba về nhà sớm a.”

Tiểu Vương nhẹ nhàng thở ra, rốt cục không cần sợ hãi bị đi ba mang đi, thẳng bé khoát khoát tay về hướng Lâm Mai, “Đi ba lần sau lại đến chơi.”

Lâm Mai cười cười với bọn nhỏ, phát tay vui vẻ bước đi.

Về nhà, bọn nhỏ thấy trên bàn có một tấm vải lớn, là đặc biệt dùng vải lễ may lại đấy, từng mảnh cắt thành hình tam giác, lại rõ ràng có thể ghép thành một tấm rèm đẹp như vậy.

“Mẹ, tay nghề của mẹ thật giỏi ah!” Bọn nhỏ có ý kính ngạc nói.

Lâm Lam lườm chúng, “Ít trêu ghẹo mẹ, là đi ba các con tri kỷ, biết rõ mẹ may vá không tốt, nên may cho mẹ.”

Nhị Vương liền cười: Đi ba thêu thùa thật tốt.”

Mạch Tuệ say mê, “Mẹ, nếu lấy mảnh vải này làm quần áo, có đẹp không?”

Lâm Lam nhìn nhìn, nói lời thăm thía: “Con gái, chúng ta đừng mặc cái rèm cửa lên người, quần áo vẫn là thanh lịch một chút mới đẹp.” Mảnh vải này làm màn cửa, làm túi sách còn dễ nhìn đấy.

Mạch Tuệ gật gù đầu, “Đi, mẹ, treo chính giữa chỗ con và Nhị Vương đi.”

Bốn người bọn họ ngủ cùng một cái giường, cô bé ngủ tận bên trong cùng, mặc dù có tủ giường, nhưng mà có một cái rèm thì càng có không gian riêng, cô bé càng thích cảm giác như vậy.

Thực tế thẳng nhóc phá phách Tam Vương, có đôi khi uống nhiều nước nửa đêm dậy đi tiểu, đứng trên kháng tiểu vào cái bình dưới mặt đất.

Cô bé tức giận nói rất nhiều lần, thẳng nhóc đó còn nói: “Em lại không có tiểu ra bên ngoài!”

Mới là lạ!

Sáng ngày thứ hai con bé liền buộc nó lau sạch!

Con gái muốn, Lâm Lam tất nhiên đồng ý, treo cho bé, đợi thời tiết ấm áp liền treo trên cửa.

Đại Hàn Thanh Tùng trở về, ăn xong bữa tối, người một nhà ngồi vây quanh trên kháng nói chuyện, nghe radio một chút.

Lâm Lam đem một ít nguyên liệu nấu ăn tích góp từng tí một chuyển ra, chọn lựa, ngày mai sẽ là ngày mừng 8 tháng chạp, cô muốn làm cháo mừng 8 tháng chạp cho bọn nhỏ.

Hàn Thanh Tùng giúp cô xử lý, bọn nhỏ cũng hỗ trợ, nhưng mà Tam Vương bị Hàn Thanh Tùng cấm dụng chạp.

Nhặt sỏi bỏ ra bên ngoài thì thằng bé nhặt xong lại ném viên sỏi vào! Nhưng mà nhặt đậu phộng ngược lại nó nhớ rõ nhặt vào trong miệng, cũng không đem đá nhặt vào trong miệng.

Cho nên Hàn Thanh Tùng không cho phép nó đụng vào.

Tam Vượng: “Con kể chuyện cười cho mọi người nghe a.” thằng nhóc này đi theo Lưu Xuân Tài học không ít tiết mục ngắn.

Lâm Lam chế nhạo nó: “Chỉ giải con đọc báo cho cha mẹ nghe, anh hai con đọc thực đơn cho mọi người nghe đỡ thèm, con trai út thôi sáo cho mọi người, con ah, miễn cưỡng mở tôn khẩu!”

Tam Vượng bâu môi, “Anh cả, em cảm thấy được em là nhặt được đấy, anh Tiểu Vượng mới là con ruột.”

Tiểu Vượng đang chăm chú giúp Lâm Lam nhặt sỏi: “Em vốn là con ruột.”

Đại Vượng tập chung ngồi ở một bên, không lên tiếng.

Lâm Lam chuẩn bị thật nhiều loại, có rất nhiều là của bên đội sản xuất khác, còn có loại là người khác trồng được mang cho cô, cũng có loại là cô đi ra ngoài biểu diễn đổi với người ta, cũng có loại là bà ngoại cho, tóm lại cô bỏ thật nhiều thời gian chuẩn bị nguyên liệu cháo mừng 8 tháng chạp.

Các loại đậu tây, đậu đỏ, gạo, đậu phộng, hạt óc chó, hạt thông, hạt vừng, táo đỏ, bí đỏ, mộc nhĩ, hạt dẻ tầm mười loại.

Hiện tại cần đem đá sụn bên trong nhặt ra, hạt xấu cũng muốn lựa ra, để trong nước rửa sạch sẽ. Sau đó muốn ngâm một đêm, ngày hôm sau trời còn chưa sáng liền bắt đầu nấu, tối thiểu muốn nấu lửa nhỏ hai tiếng mới có thể nhuyễn, thơm lừng.

Rất nhiều phụ nữ ngại phiền đều gom góp lại cùng nhau, trên cơ bản đều là làm một chút đậu xanh đậu đỏ đậu phộng trộn với nhau.

Lâm Lam lại không làm vậy.

Thái độ với cuộc sống của cô vốn không qua loa, kiếp trước sống một mình đều sống rất sinh động, không cầu thả, hiện tại cả nhà có nhân khẩu, vậy thì càng cẩn thận.

Cho nên mặc dù hiện tại nguyên liệu thiếu thốn, cô vẫn tận lực làm cho phong phú một chút.

Dù sao nghỉ lễ trẻ con được ăn, đây cũng là một nghi thức, đem nghi thức biểu hiện ra bên ngoài, đây mới là ý nghĩa của ngày lễ.

Đây chính là ý nghĩa mà Lâm Lam lý giải, dù sao kiếp trước cô không nhận được quá nhiều yêu mến từ gia đình, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình lý giải, ném đá qua sông.

Ngày thứ hai cô muốn dậy sớm, kết quả đợi đến khi tỉnh lại phát hiện Hàn Thanh Tùng nằm bên người đã không thấy rồi, chăn màn bọc chặt chẽ lấy cô, giường vẫn nóng hằm hập đấy.

Cô chống người dậy, nghe âm thanh kéo ống bễ truyền đến từ nhà chính.

Sáng sớm, Hàn Thanh Tùng đã giúp cô nấu cháo rồi.

Lâm Lam vội vã ngồi dậy, Hàn Thanh Tùng nghe thấy tiếng cô, nói: “Còn sớm, em ngủ thêm một lát đi.”

Lâm Lam cười nói: “Thời tiết ngày hôm nay, trừ ăn ra liền ngủ, tỉnh rồi không ngủ được.”

Chủ yếu là tối hôm qua anh không giỡn vỏ cô nha, cô có thể đi ngủ sớm một chút liền sớm tỉnh thôi.

Cô khoác áo bông, mặc cái áo bằng vải dày mà mẹ Tú Văn làm cho, cả người nóng hằm hập đấy.

Hàn Thanh Tùng đã giúp cô đổ nước ấm rửa tay rửa mặt, lau khô xong lại thoa kem bảo vệ da, đề phòng da bị nứt nẻ.

“Oa, tuyết rơi!” Lâm Lam vừa nhắc mắt liền thấy trong sân có tuyết, tuy vừa rơi xuống, có thể đám tuyết lại có cả mảng lớn.

Xem tình hình là muốn rơi tuyết lớn rồi.

Năm nay tuy lạnh sớm, tháng mười tuyết đã rơi, có thể về sau chỉ rơi hai trận tuyết nhỏ, thời gian dài đều không thấy tuyết rơi nhiều.

Hàn Viễn Phương và đám người đại đội trưởng còn sầu lo, tuyết rơi đúng lúc được mùa, nếu như tuyết không rơi đúng lúc, còn trùng có hại trong đất không đông lạnh không chết, mạch nước ngầm cũng không đủ nước, lúa mạch năm sau sẽ bị cong, đến lúc đó sẽ đại lượng giảm sản lượng, hơn nữa nhiều còn trùng có hại.

Đại Vượng Nhị Vượng nằm ở đông gian cũng bị đông hồ sinh học đánh thức, đến thời gian bọn họ tập thể dục buổi sáng, nghe Lâm Lam nói có tuyết, không hện mà cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Lam nhìn về phía Hàn Thanh Tùng: “Hôm nay con luyện tập sao?”

Hàn Thanh Tùng: “Đương nhiên.” Anh đưa thanh củi đang cháy dở cho Lâm Lam, móc cái còi từ trong ngực ra, “Tút, tut, tut.” thổi lên.

“Má ơi!” Nhị Vượng thầm kêu một tiếng, chỉ phải nhanh chóng mặc quần áo.

Đại Vượng hòa tóc mặc vào, còn phải thuận tiện đập tỉnh Tam Vượng.

Hai người bọn họ có thể dưỡng thành thói quen dậy sớm, Tam Vượng dù luyện một năm cũng không dậy nổi.

Khó ah!

Hàn Thanh Tùng cũng không có buông tha thằng bé, có thể tập thể dục buổi sáng xong về nhà ngủ bù, lại không thể không luyện tập.

Tam Vượng thật vất vả đứng dậy, đợi đến lúc ra ngoài tập hợp, anh cả anh hai đã sớm chạy đi, Hàn Thanh Tùng chờ nó trong sân.

“Muốn trước ghi nhớ.”

Tam Vượng còn tròn mắt mê mang đâu, gạt mình một cái vội vàng chạy đi.

Gió lạnh gào thét, đại tuyết phiêu phiêu... Trên đường ngay con chó cũng không có.

Chỉ có ba anh em bọn họ tập tuyết chạy thể dục buổi sáng, còn phải tiếp nhận ánh mắt hiếu kỳ của người trong thôn tây lễ, có người chuyên môn chạy ra xem náo nhiệt đấy!

Tam Vượng muốn mở miệng phản nản cùng anh cả và anh hai một chút, kết quả vừa mở miệng đã bị gió lạnh lừa vào miệng.

Tam Vượng... Minh nhất định là bị nhặt được.

Khắp thôn đều bay lên mùi thơm ngào ngạt của cháo mừng 8 tháng chạp, nhưng nhà Lâm Lam là thơm nhất không cần hoài nghi.

Ngừng lửa nửa tiếng, sau đó nhấc nồi lên để vào trong chậu, tăng thêm nửa cân đường đỏ, quấy lên, hương thơm kia liền mang theo vị ngọt ngào, khiến cho người ta liên tục nuốt nước miếng.

Đại bọn nhỏ ngồi vây quanh bàn bắt đầu húp cháo, cháo tuy còn nóng hôi hổi, nhưng rót vào trong bát là có thể ăn.

Tam Vượng không thể chờ đợi được nữa, bung bát uống một ngụm lớn, có phồng một chút, nhưng mềm nát ngọt dịu, thằng bé thỏa mãn mà than thở: “Đây là bát cháo mừng 8 tháng chạp ngon nhất mà đời này con được ăn.”

“Em mới bao nhiêu tuổi đâu, còn đời này!” Mạch Tuệ cười nó.

“Thì đúng như vậy mà, bây giờ em mới ăn cháo mừng 8 tháng chạp.” Trước kia bà Hàn mới không cho người nấu đâu, nhiều lắm là nấu đậu hà lan xong rồi thôi.

“Em không ăn cháo mừng 8 tháng chạp, em ăn cháo a.” Tam Vượng cây ngay không sợ chết đứng, “Thật ngọt! Thật là thơm! Anh Tiểu Vượng, lúc nào em chạy bộ với anh a?”

Tiểu Vượng đang vui đầu húp cháo ngẩng đầu, mờ mịt mà nhìn nó, “A?”

“Aizz, em còn có thể làm con ruot vài năm.” Tam Vượng lắc đầu thờ dài, “Anh giờ không còn cơ hội đâu...”

Cảm giác Hàn Thanh Tùng nhìn mình, thẳng bố liền tranh thủ thời gian cúi đầu húp mồm.

Ngày mừng 8 tháng chạp bọn nhỏ cũng không nghỉ, vẫn đi học như cũ, nhưng mà bọn nhỏ dậy sớm, ăn cơm xong cũng mới 7:30.

Lúc này bên ngoài tuyết bay là tã, xuống như sợi bông bao trùm đất trời.

Đại Vượng cầm cái chổi đi quét tuyết, nơi khác mặc kệ, nhưng con đường trước cửa phải quét hết, nếu không tuyết càng rồi xuống càng lớn, về sau sẽ đóng thành băng lớn trơn trượt, ảnh hưởng đến việc đi đường.

Nhị Vượng cũng chạy đi giúp.

Lâm Lam: “Không cần quét, nhìn bộ dạng như vậy tuyết lại rơi nữa, tan học lại quét cũng được.”

Hàn Thanh Tùng nói: “Để cho bọn chúng quét, em vào nhà đi, tuyết lớn không an toàn.”

Vừa nói như vậy, trong nội tâm Lâm Lam nóng bừng lên, Đại Vượng vẫn rất quan tâm cô nha.

Tuy tuyết rơi bọn nhỏ vẫn đến trường, Hàn Thanh Tùng đi làm, Lâm Lam vào nhà nghỉ ngơi.

Lại qua hai ngày.

Buổi trưa, Lâm Lam cùng đám người Đồng Hộc Hoa đi đại đội cách vách biểu diễn tuyên truyền, lúc về mang theo mấy cân bột, khuôn mặt vui rạo rục mà đi về nhà.

Vừa vào cửa, cô phát hiện bọn nhỏ đang ngồi trong sân mắt to trừng mắt nhỏ, Mạch Tuệ ôm Tiểu Vượng, đông lạnh như con chim cút run lẩy bẩy.

Lúc này tuy đường quét sạch, nhưng gốc cây, chân tường đều là tuyết đọng, gió lạnh thổi từng hạt băng qua, cho nên đặc biệt lạnh.

Lâm Lam: “Các con làm gì vậy, sao không vào nhà... Mẹ ơi, nhớ ra!”

Hôm nay cô một lúc gấp rút, đem chìa khóa để trong phòng rồi!!

Xem cái trí nhớ này, lúc ấy chỉ nghĩ đến việc biểu diễn, vì thế trở về phòng cảm kích bản gốc, kết quả thuận tay đem chùm chìa khóa đặt trên giường gạch.

Đều nói có thai ngực ba năm, thân thể này của cô mang thai năm lần, đoán chừng ngực cả đời.

Mọi người nhà bọn họ không mang chìa khóa, khóa cửa xong sẽ đem chìa khóa để trong một cái bình vỡ, sau đó lại khóa cửa, cái chìa khóa cũng đặt ở trong một cái lỗ thùng bên khuôn cửa.

Dù sao đều là phòng quân tử không phòng tiểu nhân đấy, không ai dám đến trộm.

Nào biết đầu rằng... Cái này thành để phòng chính mình đây này.

Bọn nhỏ thấy cô trở về đều nhìn cô nóng bỏng.

Tam Vượng: “Mẹ, nhanh mở cửa ah.”

Bọn họ cho rằng cô mang chìa khóa đi.

“Để trong nhà rồi...” Lâm Lam thật có lỗi cười cười.

Đại Vượng ôm cánh tay tựa lên tường, nhìn trời trong chốc lát.

Tam Vượng: “Mẹ, vậy, vậy chúng ta làm sao vào?”

Cha cũng không có chìa khóa ah, đều là về đến nhà kéo then cửa đấy.

Lâm Lam ngó ngó cửa sổ, “Nếu không, con thử...”

Tam Vượng: “Mẹ!! Cái cửa sổ này ngày cá con chuột cũng không thể nào vào được, sao mẹ không để cho con ruot Tiểu Vượng đi thử xem?”

Nếu chìa khóa cửa lớn rơi, còn có thể bảo Đại Vượng trèo tường tiến vào, lần này để chìa khóa trong nhà, thật sự là chỉ có chuột mới có khả năng giúp đỡ, lớn hơn đều không được.

Lâm Lam thở dài, xắn tay áo, hào phóng nói: “Vậy cũng chỉ có thể đập khóa. Các con đi lấy cho mẹ tảng đá nhẵn đến.”

Mạch Tuệ và Tiểu Vượng chấp chọang chạy tới góc tường tìm, lúc lợp nhà còn một ít đá chất nơi đó.

Chỉ là lúc này mấy tảng đá đều bị đóng trên mặt đất, hai người bọn họ căn bản không nhấc lên được, Tiểu Vượng gấp đến độ kêu lên, cuối cùng Mạch Tuệ cầm một tảng đá nhỏ tới.

Lâm Lam nhận lấy, “Tránh ra, để mẹ!”

Một tay cô loay hoay ổ khóa, giờ tảng đá muốn đập xuống, ai biết viên đá lại bị người cầm đi.

Advertisement / Quảng cáo

Cô quay đầu lại thấy Đại Vượng cầm lấy tảng đá, “Làm sao nha?”

Nhị Vượng: “Mẹ, để cho anh con làm đi.”

Mẹ đập làm đôi tay quý giá bị thương, quay đầu còn không phải liên lụy bọn con bị cha đánh sao?

Lâm Lam nhìn nhìn, cũng được, tảng đá không đủ lớn, chính mình đập một cái đoán chừng không có phản ứng, trừ phi mượn búa đến.

Có thể cô lại không nỗ lực hòng cửa.

Cô nghĩ Đại Vượng lực tay lớn, khẳng định so với cô được hơn, còn nhắc nhở thẳng bẻ: “Coi chừng cửa ah, lúc trước làm cửa cha con còn bị kẹp tay đâu, vát và lăm, nhẹ nhàng một chút.”

Đại Vượng cố nén mới không có trợn trắng mắt, trực tiếp ném tảng đá xuống chân tường, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Lam móc ra một đoạn dây kẽm từ trong túi quần.

Lâm Lam: “...Con, con đang làm gì?”

Đại Vượng lại không nói lời nào, ngồi xổm trước cửa, đâm mảnh dây kẽm vào trong lỗ khóa.

Tất cả mọi người: “!!!”

Lâm Lam càng khó tin, má ơi, con trai cô ngoại trừ bài bạc, không biết còn làm chuyện xấu xa gì a?

Nhìn ánh mắt lo lắng của thẳng bẻ, tư thế chuyên nghiệp, động tác thành thạo, biểu tình lãnh khốc này, giống như đã làm nhiều lần vậy.

Sợ là nhà máy đều đi qua đi?

Lâm Lam có chút rết run, chuyện này mà để cho Hàn Thanh Tùng biết là xong đời.

Bọn em trai em gái đều vây quanh đặng sau Đại Vương một vòng, dò đầu xem xét, tập trung lại, yên lặng mà vây xem âm thầm hồ cổ lên.

Bọn chúng ngừng thở, sợ quấy rầy Đại Vương.

Lúc này, “Cùm cụp” một tiếng, ổ khóa mở.

Bọn nhỏ hoan hô một tiếng, “Anh cả thật lợi hại!”

Đại Vương đứng dậy, mở khóa đẩy cửa, bọn nhỏ liền vọt vào.

Thằng bé quay đầu lại nhìn Lâm Lam đang đứng ở đó bộ dạng như đang lung lay sắp đổ, sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa cho rằng thấy được Lưu Xuân Phương, “Vào nhà a?”

Thằng bé nói.

Mới Lâm Lam rung rẩy một chút, “Đại, Đại, Đại Vương ca...”

Mây rậm của Đại Vương nhú một chút, đoạt lấy đồ vật trên tay cô, “Con không có trộm đồ!!”

Lâm Lam lập tức đẩy máu sống lại, gạt lấy bao vải của mình, ngẩng đầu liếc thằng bé một cái, “Đẹp ~ con dám!”

Vào trong nhà.

Đại Vương: “...”

Tam Vương quay đầu lại nhìn Đại Vương đi ra ngoài, hỏi: “Anh cả, anh đi đâu vậy?”

Đại Vương yên lặng mà bước hai bước quay đầu lại, đánh chết không thừa nhận thằng bé là bị biểu hiện của mẹ nó sốc đến đầu óc choáng váng.

Lâm Lam vì an ủi thăm trạng bọn nhỏ bị đông cứng thành chó, cười nói: “Giữa trưa cán bột, rau hẹ với trứng gà làm thức ăn thêm.”

“Con nhất định ăn hết!” Tam Vương lập tức nhảy dựng lên, còn chủ động hỗ trợ cầm nồi nhào bột mì.

Cán bột là Lâm Lam học được từ Hàn Thanh Tùng, ngắt bột sống thô sấp, dùng sức vãn vè, sau đó cán mỏng như đồng su, cuối cùng dùng cán bột cuốn thành hình chữ nhật, lấy dao bắt đầu từ từ cắt.

Cô sợ tay nghề của mình không tới nơi tới chốn, cho nên sợi mì to một chút, không dễ đứt.

Hon nữa cô và bọn nhỏ đều thích ăn sợi to, nhìn bát lớn, vừa thơm vừa no!

Nhị Vương Mạch Tuệ phối hợp, hái rau hẹ, rửa sạch sẽ, cắt nhỏ, đem trứng gà đập vào, thêm muối khuấy đều, sau đó nhóm lửa nóng chảo thêm dầu, trực tiếp đem hỗn hợp trứng gà với rau hẹ đổ vào, theo một tiếng xèo, hương thơm nồng ăn trứng gà rau hẹ tràn ngập nhà.

Trắng nhiều trứng như vậy, tất cả mọi người đều có thể ăn, hon nữa so với trắng trứng riêng xào rau hẹ riêng khác nhau, tất cả mọi người đều thích ăn cách làm này.

Bọn nhỏ ăn đồ nóng hôi thơm phức, Tiểu Vương ăn hết một chén đầy, Tam Vương ăn nhiều như Nhị Vương.

Ăn com xong Nhị Vương còn giúp dọn rửa bát mới đến trường, bởi vì Hàn Thanh Tùng nói mùa đông trời lạnh, cố gắng để Lâm Lam ít chạm đến nước lạnh.

Nhị Vương phát hiện, bọn chúng đối với mẹ càng tốt, cha chồng lại càng dễ nói chuyện, nếu không áp suất sẽ càng ngày càng thấp, sẽ chết.

Buổi trưa Hàn Thanh Tùng không về nhà, bọn nhỏ đi đến trường. Lâm Lam ở trong nhà ghi chép kịch bản gốc mới, cô muốn kịp thời đem một vài câu chuyện lý thú góp nhặt được sửa sang lại, khỏi quên.

Nhà lớn cũng có chỗ không tốt, chính là lạnh, đông lạnh tay.

Lâm Lam ngồi ở trên kháng phía đông gian, đang đắp chăn, ghé vào bàn viết chữ.

Vi để tránh lộ sơ hở, cô vẫn luôn dùng tay trái viết chữ, thường xuyên, hiện tại tay trái cô dùng cũng không tệ.

Đang bận rộn đây, nghe thấy cửa lớn truyền đến động tĩnh.

Cô hé cửa sổ nhỏ ra một chút.

Tháng mười nhà bọn họ vừa dán lại cửa sổ, trang giấy là dùng loại giấy làm tuyến truyền, dán dày ba lớp, chắn gió chắc chắn, khuyết điểm là chắn sáng.

Cho nên Lâm Lam để một cái cửa sổ nhỏ, dùng rom bên thành rèm, nếu như muốn nhìn, chỉ cần cuốn rom lên, có thể nhìn ra bên ngoài.

Cô trông thấy rất nhiều người từ bên ngoài vào, trong đó có Hàn Kim Ngọc!

Lâm Lam nhanh chóng nhảy xuống mặc áo bông đi giày, vừa mới đi ra nhà chính, những người kia đã vào cửa.

Hàn Kim Ngọc xung trận lên trước, oán giận nói: “Nhà này vừa rộng vừa lạnh.” Vào nhà dậm chân một cái, đem tuyết dính trên chân toàn bộ rơi xuống nền nhà.

Lâm Lam nhú mày, nhìn Hàn Kim Ngọc cùng mấy người khác, một người là chị cả Hàn, một người là cậu bé mười mấy tuổi, cuối cùng còn có một cán bộ.

Người cán bộ kia chải đầu đến bóng loáng, đeo một cái mắt kính tròn gọng đen, mặc một cái áo cán bộ màu xám có bốn cái túi kiểu Tôn Trung Sơn, dưới chân đi một đôi giày dù có chút phai màu nhưng lại sáng bóng màu đen bóng da.

Không mặc áo khoác ngoài, đông lạnh đến chớp mũi đỏ rục, nhìn thấy là biết gió thổi lạnh đấy.

Trên tay cán bộ kia mang theo quả, một bình rượu một túi gồm hai quả táo hai bao bánh mì túi kẹo, vừa thấy Lâm Lam lập tức tiến lên, kích động mà nói: “Chào chị dâu”

Lâm Lam bận rộn ngăn cậu ta “Cậu là ai ah, đừng gọi vậy.”

Người cán bộ kia cười lộ lên, “Em a, Tôn Yếu Vô ah, ngày đó gặp mặt trên thị trấn đấy, Cục trưởng Hàn mang theo chị, chị ngồi đằng sau, không thấy em.”

Lâm Lam lúc này mới nhận ra, là cậu ta, hôm nay ăn mặc giống như muốn kết hôn vậy, còn đeo một cái kính không biết có phải là kính cận hay không, thật đúng là không nhận ra.

Hàn Kim Ngọc tròn mắt trắng mắt, “trợ lý Tôn.”

Tôn Yếu Vô lập tức hiểu, cười cười, đem lễ vật đưa cho Lâm Lam.

Lâm Lam lại không nhận, “Nhà chúng tôi chưa bao giờ nhận quà cáp đưa cho Cục trưởng Hàn, cậu cũng đừng làm cho chồng tôi bị buộc hồi lộ.”

Trước kia cũng có người đến nhà tặng lễ cho Hàn Thanh Tùng, muốn được giúp đỡ, Hàn Thanh Tùng trực tiếp cùng người ta nói, nếu ai khiến anh bị buộc tội hồi lộ, anh sẽ cho người đó biết tay, anh còn trồng cây tiền lương muối gia đình đây này.

Mặc dù không có đuổi người tặng quà ra ngoài, nhưng người ta thật sự không có cách nào mở miệng nói chuyện, cho nên rốt cuộc không ai dám đến thăm tặng quà cho Cục trưởng Hàn.

Tôn Yếu Vô lại tỏ ra am hiểu sâu đạo lý trong đó, cười cười nói: “Hiểu, em hiểu. Đây không phải là quà cho Cục trưởng Hàn, đây là cho chị dâu, em cũng là áo xanh đây... Ha ha, chị dâu. Lần đầu tiên đến thăm, có chút lòng thành

kinh ý.”

Đuối mày Lâm Lam nháy lên, cô có thể không rõ là bọn họ đến thăm thật sự xuất phát từ lễ tiết, nhìn điệu bộ này của Tôn Yếu Võ, còn có cái biểu tình kia của Hàn Kim Ngọc cô thật không tin.

Lại nói Hàn Kim Ngọc và Tôn Yếu Võ cũng chưa định cái gì, làm sao lại mang theo lễ vật đến thăm cùng nhau? Nói như thế nào cũng đều không đúng.

“Chuyện của mọi người, chính mọi người làm chủ là được, chúng tôi mặc kệ.” Lâm Lam mời bọn họ ngồi xuống trước bàn vuông, không mời bọn họ lên giường.

Nhiều người như vậy, ai biết mang bao nhiêu vì khuôn ah, giường là không gian riêng tư, trừ người thân bạn nè, ai cũng không cho bọn họ lên.

Trong nội tâm Lâm Lam không coi bọn họ làm người thân cận, tất nhiên sẽ không mời bọn họ lên giường.

Thấy cô xa cách khách khí như vậy, sắc mặt chị cả Hàn và Hàn Kim Ngọc rất khó coi.

Chị cả Hàn dần dần làm khó dễ, “Chị nói vợ Thanh Tùng này, chúng ta cũng không phải người ngoài, em làm vậy là có ý gì?”

Lâm Lam vốn còn muốn mời bọn họ uống chén nước ấm, nghe xong lời này, càng không nhúc nhích rồi, xắn tay áo làm việc, “Chị cả, chị có việc gì không? Không có chuyện gì em còn bận nhiều việc đây này.”

Trực tiếp đuổi khách, một chút cũng không khách khí.

Hàn Kim Ngọc kéo kéo tay áo chị cả, bảo cô ta bớt tranh cãi, chị cả Hàn có chút không thể nhịn được, hừ một tiếng, ngồi lên ghế.

Lâm Lam nói: “Mọi người tìm Cục trưởng Hàn à, anh ấy còn chưa tan làm. Nếu không mọi người hãy về chỗ cha mẹ ngồi trước đi, đợi chút nữa em nhắn lại để anh ấy qua tìm mọi người.”

Cô liếc qua là có thể thấy Tôn Yếu Võ muốn nhờ cậy Hàn Thanh Tùng gần, Chị cả Hàn mang theo một đứm nhóc mới lớn, đoán chừng cũng không phải là tới thăm hỏi cô đâu, khẳng định là hướng về Hàn Thanh Tùng mà đến đây.

Cô cũng không tự mình đa tình cho rằng những người này đến gặp cô đâu.

Cô thật khó hiểu, Hàn Thanh Tùng đã không có ở nhà, bọn họ đến làm gì?

Hàn Kim Ngọc không vui nói: “Cô làm gì vậy, tôi cùng chị cả đương nhiên là có chuyện tìm cô, ngồi.”

Cô ta làm điệu bộ của chủ nhân, lại để Tôn Yếu Võ ngồi xuống.

Chị cả Hàn lại oán trách Lâm Lam: “Cháu chồng của nhà cô sang đây thăm cậu nó, cô cũng không khách khí, cơm không cho ăn, nước không cho uống, chào hỏi cũng không tiếp? Thật không biết quy tắc nhà các cô như thế nào...”

“Ồ, chị không nói em còn tưởng ai đó, là cháu trai à?” Lâm Lam cười lạnh, cháu trai thấy mẹ tại sao không chào đâu? Chị không báo tôi, tôi nào biết đó là ai?

Thằng nhóc này cũng sắp trưởng thành mà không hoạt bát, mặc dù đáng người cao to, nhưng bả vai co rụt, ánh mắt né tránh, thích cúi đầu xuống thông ánh mắt, con người xoay tròn nhìn người.

Thoạt nhìn như một mực đang tròn mắt nhìn người.

Người không rộng rãi không đứng đắn, Lâm Lam không thích liên hệ.

Mặc kệ là cháu trai hay cậu cả.

Chị cả Hàn lúc này mới nói với con trai mình, “Mãn Hằng, con gọi mẹ chưa?”

Mãn Hằng liếc Lâm Lam cực nhanh, ông ông nói: “Gọi.”

Chị cả Hàn liếc nhìn Lâm Lam, “Cháu trai cô gọi rồi, cô không nghe thấy à.”

Lâm Lam bĩu môi, cô cổ tình muốn né tránh, có thể trong nhà nhiều đồ đạc, nếu cô rời đi mấy người này khẳng định sẽ lục lọi.

Cho dù bọn họ không cầm trộm, cho dù cầm trộm cô cũng dám cướp về, nhưng mà đồ đạc nhà mình bị người khác lục lọi cô vẫn khó chịu.

Cô đành phải theo chân bọn họ ngồi ở chỗ này đây đưa.

Bầu không khí quả thực có chút ngại ngùng rồi.

Có thể bốn người Chị cả Hàn Hàn Kim Ngọc, dĩ nhiên có thể bỏ qua nữ chủ nhân là cô sang một bên, ngồi trong nhà cô, ngồi trên ghế nhà cô trò chuyện khí thế ngất trời.

Lâm Lam đều bị loại phương thức trò chuyện này của bọn họ làm sợ ngây người.

Cô không khách khí nói: “Tôi có việc muốn đi ra ngoài, mấy người...”

“Vậy chị đi đi, chúng tôi ngồi một lát, sớm trở về nấu cơm cho chúng ta ăn ah.” Chị cả Hàn khoát khoát tay, cắt đứt lời Lâm Lam, một bộ chị cả là mẹ, có thể làm chủ nhà em trai tư thế, cô ta biết rõ Lâm Lam muốn đuổi bọn họ đi, không phải thực sự có chuyện bận, nói trở lại dù có chuyện bận thật cô cũng không quan tâm, ở nông thôn có chuyện gì lớn hơn hầu hạ chị cả đến thăm chứ?

Giọng điệu của cô đương nhiên: “Mấy ngày hôm trước không phải mới chia thịt, chưa ăn hết a, đến sớm không bằng tới đúng lúc, vừa vặn làm bữa cơm cho bọn chị ăn, ăn xong chị còn phải nói công chuyện với em.”

Cô ta đi lấy phích nước nóng, lại muốn cầm tách trà cùng cái chén rót nước cho bọn họ uống, trong miệng còn nói em ba là cục trưởng, trong nhà có lẽ còn có lá trà mới đúng ah.

Cô cổ tình muốn trước mặt Tôn Yếu Võ khoe khoang bản lĩnh của mình, để cậu ta nhìn thấy chính mình là chị cả, em trai em gái đều phải tôn trọng mình.

Đừng nhìn cậu ta là trợ lý trong nội thành, về sau muốn kết hôn với Kim Ngọc, muốn nịnh bợ Cục trưởng Hàn, cũng phải tôn trọng cô là chị cả mới được.

Cô cũng có con trai, em trai là cục trưởng, chính mình cũng tự tin vào chính mình.

Lúc trước thấy Tôn Yếu Võ như vậy, đừng nói cán bộ nào, cho dù là người trong thành cô cũng phải cẩn thận nịnh bợ. Nhưng bây giờ mình không giống lúc trước, em trai là cục trưởng, cô ta tự đặt mình ở vị trí chị gái cục trưởng, cảm giác mình so với cục trưởng còn phong quang hơn.

Nếu không phải mẹ chồng một mực hù dọa cô cùng cô ồn ào không ngớt, không biết cô ta đã sớm khoe khoang như thế nào rồi.

Lúc này đang ở trước mặt Tôn Yếu Võ, tất nhiên muốn khoe khoang uy phong của mình hạ thấp Lâm Lam.

Nào biết đầu rằng cô ta không để ý đến Lâm Lam, Lâm Lam cũng không phải khúc gỗ, làm sao tùy tiện để cho cô ta giẫm lên thượng vị?

Lâm Lam bước một bước dài tiến lên, chớp lấy phích nước nóng và tách trà để xuống, một chút cũng không khách khí mà nói: “Được rồi, mấy người đi nhanh lên, tôi muốn khóa cửa.”

Cô phát hiện có ít người không nói thẳng ra, bọn họ có thể mặt dày mày dạn ở lại không đi.

Tôn Yếu Võ nghe xong, lập tức đứng lên, lại bị Hàn Kim Ngọc kéo ngồi xuống.

Chị cả Hàn sững sốt một chút, giống như không có ngờ tới Lâm Lam sẽ ở trước mặt người ngoài không cho mình mặt mũi, “Vợ Thanh Tùng, cô ăn nói như thế nào đấy?”

Lâm Lam cười lạnh một tiếng, “Ồ lại chỗ này của tôi đúng không?” Cùng cô bày đặt làm chị cả? Mẹ chồng đứng đắn còn có thể bị tức đi ra ngoài, cô ta là cái gì?

Cô cười lạnh như vậy, Chị cả Hàn thoáng cái như bị giẫm phải đuôi, bộ dạng như muốn khuyên bảo Lâm Lam một phen thăm thá.

“Vợ Thanh Tùng, em đừng kích động, ngồi, ngồi xuống nói chuyện. Chúng ta đều là người cùng một nhà, đừng khách khí. Em nói em đi, sao cứ hay ăn thua đủ, trước kia cả ngày đi tìm cái chết, chúng ta còn không phải đi theo lo lắng hải hùng quan tâm. Em nói nếu không phải em muốn sống muốn chết mà khiến em trai chị ở娘家, em trai chị hiện tại đều làm quan lớn nữa nha. Em trai thành quan lớn, chị làm chị cả không phải cũng phong quang sao? Cháu

trai của em ấy không phải cũng được sắp xếp một công việc nhẹ nhõm? Chị nói em bây giờ cũng thấy đủ a, em trai chị giờ nhiều tiền như vậy, thời gian này em...”

Cô ta quay đầu nhìn nhìn, nhà ở cao lớn như vậy, bài trí khá như vậy, còn muốn cái gì?

Cô ta dô mắt nói: “Thời gian tốt như vậy, cũng đừng dần vật. Chồng làm cán bộ, em coi như là vợ hiền nội trợ tốt. Trong ngoài làm việc lưu loát, hầu hạ tốt cha mẹ chồng, chiều cô tốt cô út, chiều dãi tốt thân thích...”

Nghe giọng điệu này của cô ta, Hàn Thanh Tùng là em trai của cô ta, cô ta định đoạt việc nhà, Lâm Lam ngược lại là người ngoài.

Lâm Lam bị cô ta làm tức giận đến bật cười, chẳng muốn nghe cô ta thuyết giáo nhằm chán, quay đầu trừng Hàn Kim Ngọc, “Tôi gần đây rất hòa khí, có phải cô đã quên sự lợi hại của tôi hay không?”

Nói xong ánh mắt cô vừa chuyển, liền thấy cái búa cùng cái dao bầu đặt ở cái vạc hướng bắc của nhà mình, suy nghĩ xem cái nào phù hợp.

Hàn Kim Ngọc bị dọa giật mình, lập tức hô: “Cố đừng động thủ, có chuyện gì từ từ nói.”

Chị và Hàn còn không biết có chuyện gì đâu, chính mình đang lái nhái giảng đạo lý lớn cho Lâm Lam, dặn dò Lâm Lam muốn hiếu kính tốt cha mẹ chồng kết giao thân thích, chỉ thấy Lâm Lam trong tay cầm chày cán bột, cười lạnh nhìn mình.

Chị và Hàn không khỏi nói thầm: “Cô, cô làm gì vậy?”

Tuy vừa rồi giống như bà mẹ chồng ra vẻ ta đây mắng Lâm Lam một trận, nhưng mà cuối cùng không có động thủ.

Hon nữa, Chị và Hàn người này cũng có cái năng khiếu, chính là bệnh hay quên khá nặng. Đối với cô ta tốt quên cũng nhanh, đối với cô ta không tốt quên cũng nhanh. Ăn hết đau khổ khóc một hồi quay người liền quên, quay đầu lại tiếp tục lặp lại đường cũ.

Một cái hàm trượt chân mười lần hai mươi lần, nói chính là cô ta đấy.

Lần trước bị Lâm Lam mắng đến xám xịt đi về, về nhà sau cô ta còn không phục, muốn chửi chính lại liền chạy tới chỗ mẹ già tìm kiếm chỗ dựa, để chửi nhau với Lâm Lam đây này.
Advertisement / Quảng cáo

Kết quả Hàn Thanh Tùng ở đằng sau làm chỗ dựa cho vợ, còn bắt lão tử lại.

Chị và Hàn muốn trở về, bị mẹ chồng mắng cho một trận, nói cô lại xen vào chuyện của người khác nữa liền đuổi về nhà mẹ đẻ.

Trước kia Chị và Hàn sợ mẹ chồng hôm nay có con trai đương nhiên không sợ, mắng nhau với mẹ chồng. Kết quả làm cho quá mức, mẹ chồng cô ta giận bị bệnh. Người chồng một mực bị cô ta quàn đoạt nhiên bộc phát, đánh cô ta một trận.

Chị và Hàn bị đánh không nhẹ, nuôi một trận, cũng không mặt mũi về nhà mẹ đẻ.

Trận này cô ta và mẹ chồng đều bị bệnh, gia đình nhà mình cũng hòa hoãn một chút, cô ta lại nói muốn dẫn con tai về nhà mẹ đẻ thăm bà ngoại, vừa vặn có thể nhờ cậu Ba tìm một công việc có thể diện.

Cô ta đã quên Lâm Lam nói muốn cầm cán chổi đánh mình, cũng cho rằng Lâm Lam không có can đảm đánh mình.

Lâm Lam dùng chày cán bột chỉ chỉ: “Đi vào trong đó ngồi.”

Chị và Hàn run rẩy một chút, đối phương mạnh cô ta yếu, vô ý thức mà ngồi xuống.

Lâm Lam nói: “Được rồi, đứng quanh co lòng vòng, đem ý muốn của mấy người nói hết ra.”

Chị và Hàn còn muốn giãy dụa, “Tôi chính là mang cháu trai đến gặp cậu Ba của nó thôi.”

Lâm Lam liền không khách khí nói: “Tôi cảnh cáo trước a, nếu như nó tìm cậu Ba sắp xếp công việc, vậy coi như thôi. Cậu Ba nó là cục trưởng cục công an giống như chủ nhiệm bảo vệ, chỉ để ý làm việc bắt người thôi, quy cách nhận người vào ghế trống là của đội hậu cần, anh ấy nói không có tác dụng.”

“Sao lại không có tác dụng? Hàn Thanh Vân không phải được sao?” Hàn Kim Ngọc tự cho là vạch trần Lâm Lam, rất là đắc ý.

“Đầu có mọc làm trang trí hay sao?” Lâm Lam mai mai cô ta, “Hàn Thanh Vân người ta vốn là đội trưởng dân binh của thôn, cha là bí thư chi bộ, đường đi ở công xã so với anh ba của cô còn mạnh hơn. Cho dù anh ba của cô không phải cục trưởng, người ta cũng đi như thường lệ. Thật đúng là tô vàng nạm ngọc ở bên ngoài!”

“Cô!” Hàn Kim Ngọc tức giận đến thoáng cái đứng lên.

Tôn Yếu Vô bận rộn khuyên bảo cô ta bình tĩnh, không nên xung đột với chị dâu, phải tôn trọng chị dâu.

Anh ta phát hiện Lâm Lam tuyệt đối không như Hàn Kim Ngọc nói, là thứ thô tục nông cạn, chỉ biết chửi đổng, người phụ nữ một khúc hai náo ba thất cổ, rõ ràng rất có chính kiến.

Đột nhiên anh ta cảm thấy việc này không dễ làm.

Anh ta coi trọng Hàn Thanh Tùng, cảm giác là người làm đại sự đấy, về sau nói không chừng có hi vọng tranh giành vị trí cục trưởng cục công an.

Chỉ là một mực không có cơ hội kết giao, về sau mới móc nối thông qua Hàn Kim Ngọc, mục đích thực sự đương nhiên là Hàn Thanh Tùng.

Nguyên bản anh ta suy nghĩ đi theo đường ngoại giao với phu nhân, Cục trưởng Hàn rất thương vợ anh ta, mà vợ anh ta lại thô tục tham tài, chi cần mình đi tốt quan hệ với cô ta, để cô ta thi thắm bên gối, ích lợi từ Cục trưởng Hàn khẳng định không thành vấn đề.

Sau này thành sui gia rồi, thì càng có nhiều lợi ích hơn.

Hôm nay xem ra, còn cần thương thảo lại.

Lâm Lam thấy anh ta nhìn mình chăm chăm như có điều suy nghĩ, lập tức không khách khí nói: “Trợ lý Tôn, tôi phải nói rõ với anh, Cục trưởng Hàn nhà chúng tôi thật sự chưa bao giờ thu lễ, chưa bao giờ nhận ủy thác làm chuyện gì. Nếu anh ngầm nghĩa lão Hàn nhà chúng ta, vậy thì anh thôi được rồi, lão Hàn nhà chúng ta ghét nhất loại chuyện này, đến lúc đó sợ rằng ăn một tát tay lớn đó.”

Nghe có nói như vậy, Tôn Yếu Vô quyết đoán đứng dậy, chấp tay: “Đồng chí Lâm Lam, thật sự là xin lỗi, có nhiều hiểu lầm. Em thật là tới thăm hỏi đấy ạ, cũng không phải là tới tặng lễ nhờ cậy đâu.”

Anh ta thường ở bên trong cơ quan lần qua lần lại, khéo léo, cũng không phải cái loại người thành thật ít kiến thức, hướng nội, tự ti khúm núm không dám nói lời nào.

Anh ta lập tức phân biệt được ra lời nói của Lâm Lam là sự thật.

Máu chốt nhất chính là, hần nhìn ra, quan hệ của Cục trưởng Hàn và Hàn Thanh Sam, cũng không có tốt như lời cô ta nói như vậy, khả năng hoàn toàn ngược lại, quan hệ hai người rất không tốt.

Nhìn thái độ của Lâm Lam là biết rõ.

Nếu như Hàn Thanh Tùng đối xử với em gái tốt, Lâm Lam nhất định sẽ ghen ghét cô út, đuổi người cũng là thẹn quá hóa giận, tuyệt đối không phải là tư thái định liệu trước như vậy.

Chính mình đồng dài không có ý nghĩa, còn đặc tội Lâm Lam lại khiến cho cô chán ghét, như vậy gián tiếp, Cục trưởng Hàn cũng sẽ chán ghét chính mình.

Mà chính mình kịp thời xin lỗi, biết sai để sửa, còn có thể lưu lại một cái ấn tượng tốt, nhất định vẫn hồi được tổn thất.

Cho nên Tôn Yếu Vô rất quyết đoán mà cáo từ.

Lâm Lam nhắc nhở anh ta đem lễ vật xách về.

Tôn Yếu Vô vội nói xin lỗi, lại để xuống một túi kẹo, “Đến thăm hỏi, một túi kẹo, chút lòng thành, không thành kính ý.”

Cũng không đợi Lâm Lam nói cái gì, anh ta tranh thủ thời gian chấp tay, mang theo lễ vật liền rời đi.

Hàn Kim Ngọc trợn mắt há mồm, một lát sau mới kịp phản ứng, hô: “Tôn Yếu Vô!”

Tôn Yếu Vô khoát khoát tay, “Đồng chí Hàn Thanh Sâm, tôi đi trước một bước, về sau liên hệ.” Nói xong vội vàng quay đầu rời đi.

Lâm Lam cũng không có ngờ tới trợ lực Tôn này thoát nhìn rất lâu cá nịnh nọt, có thể rõ ràng lưu loát như vậy.

Không hổ là càng già càng lão luyện, một khi nhận rõ sự thật, lập tức quyết đoán lựa chọn.

Hàn Kim Ngọc còn không có ý thức được xảy ra cái gì, cho rằng Tôn Yếu Vô là đang diễn kịch biểu hiện một chút, căn bản vốn không nghĩ tới Tôn Yếu Vô lập tức làm ra quyết định bye bye với cô ta.

Cô ta nhìn Lâm Lam, tức giận nói: “Cô cả ngày hung dữ trừng mắt thì sao, mẹ tôi nói để cho anh ba sắp xếp công việc cho tôi, về sau tôi vào thị trấn cũng tốt hơn.”

Lâm Lam cười rồi lên, “Cô có phải là bị bệnh công chúa nói chuyện hoang đường viễn vông không?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Cục trưởng Hàn cẩn thận

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyền

Bệnh công chúa là cái gì Hàn Kim Ngọc không hiểu, nói chuyện hoang đường viễn vông cô ta vẫn hiểu đấy.

“Lâm Lam, cô có ý gì!” Cô ta trợn mắt nhìn.

Lâm Lam: “Là ý trên mặt chữ, được rồi đi về nhanh lên a, đừng trừng mắt tôi. Tôi cảnh cáo mấy người a, về sau anh em trai mấy người không có ở nhà, ít đến trước mí mắt tôi, không thèm gặp mấy người.”

Chị cả Hàn còn đắm chìm trong ý nghĩ mình có thể nhúng tay gia sự của em trai điều đình mâu thuẫn nhà mẹ đẻ không cách nào tự kiểm chế, nghe Lâm Lam nói như vậy trong lòng cô ta nhất thời không điều chỉnh lại được, “Vợ Thanh Tùng, chị nói em vậy là không đúng. Em làm vợ, làm con dâu phải hiếu thuận cha mẹ chồng, chiều cổ em trai em gái...”

Không đợi cô ta nói xong, Lâm Lam dùng chân cán bột đầm một cái, trực tiếp đẩy cô ta ra ngoài, “Mấy người đi nhanh lên a, tôi phải chuẩn bị làm cơm tối cho con rồi!”

Chị cả Hàn thuận miệng nói một câu: “Vậy thì thật tốt, chúng tôi ở đây ăn luôn.”

Lâm Lam lườm cô ta, “Mặt cô không đủ lớn.”

Hàn Kim Ngọc: “Làm sao lại không đủ lớn, mẹ chị người nhà chị có thể tới ăn, người nhà anh tôi làm sao lại không thể tới?”

Lâm Lam không kiên nhẫn được nữa, “Cô còn không mau đi nhìn Tôn Yếu Vô một chút, đối tượng muốn chia tay rồi.”

Hàn Kim Ngọc giận nói: “Chị rửa tôi.”

Cô ta vốn đang không có ý định đuổi theo Tôn Yếu Vô, ý vào chính mình là em gái cục trưởng, muốn lựa chọn, bây giờ nghe Lâm Lam nói Tôn Yếu Vô muốn chia tay, cô ta lại không vui. Chị có mình chọn người khác, chỗ nào có người khác chọn mình hay sao?

Cô ta cầm túi kẹo để bên trên bếp lò, chạy đi như một trận gió.

Chị cả Hàn nhìn nhìn, trong lòng có chút không chắc, “Vợ Thanh Tùng, chị nói với em...”

“Chị đừng nói với tôi, chị cũng nhanh đi đi. Chuyện công việc, em trai chị không làm chủ được, chị không cần nghĩ. Chuyện trong nhà em trai chị càng không làm chủ được, chị càng không cần nghĩ, đi nhanh lên a.” Lâm Lam nói xong liền đi ra bên ngoài lấy ba xô nước trong vạc ra sắp xếp.

Cuối tháng mười nhà mình đã sớm ăn hết phần được chia, đây là ba miếng Lâm Mai đưa tới, mặt khác Lâm Lam đi biểu diễn tiết mục ở công xã, cô còn bốn phần, đều tích trữ ở bên ngoài đông lạnh, quyết định làm sườn xào chua ngọt một lần nữa cho năm đứa bé.

Chị cả Hàn và con trai nhìn thấy một phần xương sườn to, lúc ấy liền chảy nước miếng, càng muốn ở chỗ này ăn cơm, huống chi Chị cả Hàn muốn ở lại chỗ này với con trai đến tết đây này.

Mãn Hằng: “Mẹ, con đói!”

Chị cả Hàn: “Đề mẹ con nấu hai quả trứng gà cho con ăn trước, một lát nữa chúng ta ăn xương sườn.” Cô ta quay lại tìm xem trứng gà Lâm Lam để chỗ nào, muốn luộc trứng cho con trai ăn.”

Lâm Lam đem xương sườn lấy ra chõ bằng tan, lại chuẩn bị nguyên liệu nấu nướng, nghe thấy Chị cả Hàn nói được yên tâm thoải mái như vậy, cô cười cười, “Nhà chúng tôi bây giờ miệng ăn, mình cũng không ăn đủ, ở đâu ra cho mấy người ăn.”

Cô cũng không có khả năng cho cô!

Một mẹ chồng đã đủ phiền đấy, cô là Chị cả Hàn đến làm sơi gà vẩy đuôi làm cái gì?

Kiếp trước chính mình làm chị cả nhưng rất có ánh mắt đấy, không có việc gì không lên góp trước, ngày lễ ngày tết cho cháu trai tiền, mua quần áo, các loại quà cáp. Cũng là con dâu mẹ chồng bộc phát mâu thuẫn về sau, em dâu mới rất vui về tìm cô phân nân, mẹ ruột cũng tìm cô phân nân, kết quả cuối cùng là cô trốn tránh bọn họ.

Thời điểm lúc này Hàn Thanh Tùng từ bên ngoài trở về, phía sau xe đạp còn buộc một cái túi, thoát nhìn có chứa bột ở bên trong.

Chị cả Hàn mừng lớn, lập tức chạy vội qua, “Ba, em đã về rồi!”

Mặt đối mặt xưng hô đối phương thế này, bình thường rất ít khi nghe được, cô ta khoa trương kêu lên như vậy, Hàn Thanh Tùng bị cô ta làm kinh ngạc trong thoáng chốc.

Chờ nhìn rõ ràng, anh gật đầu: “Chị cả tới rồi.”

Chị cả Hàn vội cùng nhiệt tình, giúp đỡ Hàn Thanh Tùng xách túi, “Trong này là gì vậy?”

Hàn Thanh Tùng mời cô ta vào nhà, chính mình cầm theo túi, “Gạo.”

Chị cả Hàn lập tức như một con gà trống đánh trống trận ngang đầu ưỡn cằm tiến đến, còn nghiêng người thị uy liếc qua Lâm Lam.

Lâm Lam: “...” Nhìn cô có năng lực ôm không.

Hàn Thanh Tùng đem túi cho cô xem, “La Hải Thành không biết từ nơi nào lấy được mấy mảy cân gạo nếp, chính cậu ta không ăn, lại bảo anh lấy về đưa cho e, nhìn xem làm được cái gì.”

“Gạo mềm là cái gì?” Chị cả Hàn rất hiếu kỳ, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua.

Hàn Thanh Tùng: “Gạo nếp.”

Chỗ bọn họ không trồng gạo nếp, rất nhiều người cày cả đời chưa bao giờ thấy gạo nếp, tất nhiên không biết, cho dù nội thành phụ cận cũng không gọi gạo mềm, trực tiếp gọi gạo nếp.

Ví dụ như một loại đồ ăn vặt nấu bằng gạo nếp, như là gạo nếp nhào với bột mì tạo thành sợi, tạc dẹt, lăn kẹo đường, mới đầu ăn giòn, rất ngọt, người lớn trẻ con đều thích ăn.

Đáng tiếc lại rất đắt, nông dân quanh năm suốt tháng chỉ ăn được hai lần.

Chị cả Hàn nghe là gạo nếp xong, liền tò mò sờ tay vào trong túi nắm vài cái.

Lâm Lam nắm miếng túi, nói với Hàn Thanh Tùng: “Chị cả mang theo cháu trai đến tìm anh, nhờ anh sắp xếp cho cái công việc. Mấy người đi vào trong phòng nói chính sự đi, em còn phải làm cơm”
Advertisement / Quảng cáo

Hiển nhiên nhân tiện nói cô đang không vui, không hầu hạ hai người ăn cơm, anh nhanh chóng tiến bước bọn họ a.

Cô cầm một bát gạo nếp lớn đi ra, ý định chưng cách thủy gạo nếp xương sườn, mặt khác chưng nhiều chút gạo nếp làm cơm nắm đơn giản cũng ăn ngon, bọn nhỏ khẳng định thích ăn.

Chị cả Hàn tất nhiên cũng nghe ra ý của cô, lập tức giận tái mặt, “Em ba, em đi ra đây, chị và em nói chuyện công việc.”

Cô lôi kéo Hàn Thanh Tùng muốn vào phòng trong lặng lẽ nói.

Hàn Thanh Tùng lại không tránh Lâm Lam, nói thẳng: “Chị cả, nếu sắp xếp công việc thì không được. Nếu nói chuyện của Lâm Lam, thì nói tại đây. Chuyện khác ở trong nhà, chị cứ nói với Lâm Lam, không cần đề ý tới em.”

Lâm Lam phốc cười rộ lên, cô còn tưởng rằng chị cả Hàn Kim Ngọc là bị làm hư thành cái loại ích kỷ ngu xuẩn không rõ lý lẽ, Chị cả Hàn này cũng buồn cười, rõ ràng không có địa vị gì, mọi người cũng không có đem cô ta coi vào đâu, còn cô ta thì lại tự cho rằng chính mình có cái thân phận người nhà mẹ đẻ thì giới nhất.

Ở trước mặt chị trích em dâu đã không lễ phép, khiến người ta chán, vậy mà lúc này lại muốn ở trước mặt em trai nói xấu em dâu, đầu óc cô ta có phải hư mất rồi không hả?

“Chị cả thật vất vả và trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, vẫn nên tranh thủ thời gian đi tìm bà của bọn nhỏ nói chuyện a, em không giữ mọi người.” Lâm Lam lại một lần nữa hạ lệnh đuổi khách, sau đó lại không thèm nhìn mặt cô ta.

Cô múc một bát gạo nếp đổ ra ngoài, đưa cho Hàn Thanh Tùng. “Thuận tiện đem cái này đưa cho chị dâu cả đi, để cho chị ấy nấu bát cháo gạo nếp ăn.”

Chị dâu cả vẫn muốn ở riêng mà không chia ra được, cả ngày trôi qua vô cùng áp lực phiền muộn. Nhiều lần Lâm Lam ở bên ngoài chứng kiến Chị dâu cả trốn ở sau đóng cửa khô lau nước mắt, lúc hỏi thì Chị dâu cả nói bị cô lau vào mắt.

Lâm Lam tràn ngập đồng tình đối với chị, thực sự bất lực, dù sao ở riêng cần phải người trong cuộc tự mình tranh thủ.

Hon nữa vợ chồng cùng cố gắng với nhau mới được.

Hàn Thanh Tùng cầm gạo nếp, nói với Lâm Lam một tiếng, lại nói với Chị cả Hàn: “Chị cả, đi thôi”

Mãn Hằng ngồi ở đằng kia, hai mắt nhìn chăm chăm vào trong chậu xương sườn, Hàn Thanh Tùng trở về cả buổi cậu ta cũng không nhìn vào mắt, chào hỏi cũng không chào tiếng nào.

Chị cả Hàn cũng không nhắc nhở nó.

Lúc này Hàn Thanh Tùng nói phải đi, cô ta mới tranh thủ thời gian nói: “Mãn Hằng, cậu Ba con trở về rồi, mau chào cậu ah.”

Mãn Hằng kêu một tiếng cho có lệ, con mắt vẫn nhìn chăm chăm vào xương sườn.

Chị cả Hàn cười nói: “Em ba, em xem Mãn Hằng rất là thích em. Cả ngày ở nhà nói nhớ cậu Ba, muốn tới nhà cậu Ba ở vài ngày, lại nhớ cậu Ba dạy cho nó bán lỉnh.” Cô ta lại nhìn đồng gian, “Cái giường lớn như vậy hả, em xem hai mẹ con chị đều có thể ở lại”

Hàn Thanh Tùng: “Mọi người muốn ở lại? Trong nhà không có chán.”

“Không cần, chị đưa Mãn Hằng đến. Rồi chị lại về lấy chân, để cho thằng bé ở đến Tết.”

Thằng Ba không có trực tiếp từ chối, vậy chính là có cơ hội, Chị cả Hàn kích động đến mặt đỏ rần. Để Mãn Hằng ở thêm mấy ngày, liên lạc tình cảm với cậu Ba, sau này công việc sẽ có. Cô ta cũng không cho nắng vừa mở miệng, Hàn Thanh Tùng sẽ an bài công tác, đương nhiên phải liên lạc tình cảm.

Hàn Thanh Tùng liếc cô ta một cái, “Chị cả, chị thật muốn để Mãn Hằng ở lại?”

Chị cả Hàn: “Chỉ là để thằng bé ở gần em tăng thêm tình cảm”

Hàn Thanh Tùng: “Em đi làm không ở nhà.”

“Không có việc gì, để nó gần gũi với em dâu cũng được.” Chị cả Hàn lại không đề ý, dù sao có thể ở lại là được, như vậy cũng giảm bớt lương thực. Tết nhà em ba chia thịt, con trai cũng có thể ăn theo.

Hàn Thanh Tùng nghe vậy liền nói với Mãn Hằng: “Đi đem chăn nệm của cháu tới, ngủ cùng một cái giường với đám Đại Vượng.”

Chị cả Hàn nghe xong vui mừng, đặc ý nhìn Lâm Lam, một bộ em tôi chính là em tôi.

Lâm Lam: “...” Tôi cho cô đặc ý vài phút.

Cô căn bản không lo lắng, nếu như Hàn Thanh Tùng để nói chuyện như vậy, lúc trước Hàn Kim Ngọc muốn tới ở, đã trực tiếp tới rồi.

Cần gì khiến Hàn Kim Ngọc tức giận đến nói ra anh không phải anh trai em hả?

Quả nhiên, ngay tại thời điểm Mãn Hằng vẻ mặt hưng phấn cảm thấy về sau có thể ở nhà cậu Ba ăn thịt chùa, lại nghe Hàn Thanh Tùng nói: “Cháu phải chuẩn bị tâm lý, buổi sáng năm giờ sáng dậy chạy quanh thôn bốn vòng”

Mãn Hằng nghe xong, năm giờ bắt đầu?

Giữa mùa đông đấy, năm giờ còn đen sì không rõ đâu, dậy làm gì a? Lại nói vốn ăn không đủ no đang bị đói lâu, còn bắt đầu chạy bộ, đây không phải là lãng phí lương thực sao?

Bệnh tâm thần a!

Cậu ta có chút do dự.

Trước khi đến, mẹ nói với cậu thật nhiều lời, nhà cậu Ba lớn lát ngồi gạch, bữa ăn trong nhà đều là bột mì trắng, ăn thịt, còn bảo vậy đến rồi nhất định phải ở lại không đi.

Cậu Ba làm quan trọng mặt mũi, khẳng định không có ý định đuổi thân thích đi, còn phải hầu hạ cho ăn, đến lúc đó cậu có thể ở tới Tết, đem thứ tốt ăn xong lại đi.

Mãn Hằng đương nhiên cam tâm tình nguyện!

Ăn bột mì trắng, ăn thịt, ai không thích a?

Nhưng mỗi ngày sáng sớm dậy sớm chạy bộ, cậu còn có chút sợ hãi.

Lâm Lam lại cười nói: “Chạy bộ là đúng rồi, còn có những việc khác đây này. Dậy chậm, ăn roi, chạy chậm, ăn roi, chạy thiếu lượt, ăn roi.”

Mãn Hằng dọa đến mặt trắng bệch ngơ ra.

Từ nhỏ đến lớn, ngón tay cậu ta đều không có bị đánh, cậu ta sợ đau nhất.

Chị cả Hàn gượng cười nói “Em nhìn các em, sao còn hù dọa trẻ con.”

Lâm Lam: “Không hù dọa ah, không tin chị hỏi Đại Vương một chút, trận trước nó mới bị đánh mùi roi, hiện tại mới khỏe một chút đây này.”

Thân thể Mãn Hằng run rẩy, vút cái đứng lên, chạy đến bên mẹ cậu ta trốn tránh, “Mẹ, con không ở!”

Hàn Thanh Tùng nhủ mảy trách mắng: “Đàn ông con trai làm cái gì mà sợ hãi rụt rè như vậy. Cái này là ít huấn luyện, chỉ cần bảy ngày thôi đảm bảo thay đổi hình dạng. Ở lại đi, chạy thể dục buổi sáng cùng Đại Vương!”

Mãn Hằng xem điệu bộ này, chính mình là đi không được nữa? Dọa đến xương sườn cậu ta cũng quên lên, co chân bỏ chạy, “Mẹ, con phải về nhà——”

Hàn Thanh Tùng tàn khốc nói: “Đàn ông con trai, sao yếu ớt như vậy?” Anh nói với Chị cả Hàn: “Chị cả, chị yên tâm để Mãn Hằng ở lại đây, không qua nửa tháng liền huấn luyện nó ngay ngắn đáng hoàng.”

Chị cả Hàn cũng không tin Hàn Thanh Tùng có thể đối phó với trẻ con như vậy, hơn nữa cháu trai không phải con mình, ở một hồi, nó khẳng định không có ý định thao luyện.

Cô vui sướng hài lòng mà nói: “Đi, để cho nó ở lại a.”

Thấy cô đồng ý, Hàn Thanh Tùng đứng lên: “Vậy chị chuẩn bị thức ăn a. Trẻ con ăn bao nhiêu chuẩn bị bấy nhiêu, đừng để bị đói.”

Chị cả Hàn sững sốt, “Ba, em không quán nỗi một bữa cơm của cháu trai sao? Có phải em không quyết định được việc nhà không? Vợ không cho? Ba, em không thể keo kiệt với chị cả ah, chúng ta mới là chị em ruột đó.”

Hàn Thanh Tùng: “Chị cả, cái này không liên quan đến việc chị em ruột, cho dù cha mẹ ruột cũng giống nhau. Một nhà bọn em có bảy miệng ăn, lại chỉ có một mình Lâm Lam kiếm công điểm. Em và con đều ăn lương thực của Lâm Lam làm đó, cho nên chị cả tự mình chuẩn bị lương thực đi.”

Con người Chị cả Hàn đảo một vòng, vỗ đùi, “Xem cậu Ba bọn nhỏ nói kia, lương thực của nhà em không đủ, em nói với chị. Chị nhiều thì không có, nhưng một hai trăm cân lương thực vẫn có thể cho em mượn. Quay lại em đi luôn... Ah, không cần, qua Tết chị đến đón Mãn Hằng sẽ đưa tới cho em”

“Đừng đợi đến lúc đó, hiện tại liền đi, vừa vặn em hôm nay ở nhà.” Hàn Thanh Tùng nói rất nghiêm trang, không có chút giống nói giỡn.

Anh đem gạo nếp trong tay đặt trên bếp lò, “Em đẩy xe ra.” Nói xong liền đi ra ngoài đẩy xe đạp.

Chị cả Hàn nhìn thấy liền gấp gấp, bận rộn đuổi theo sau lời kéo cánh tay anh, “Cậu Ba, em trước đừng có gấp, đừng có gấp.”

Lâm Lam cười gần chết rồi.

Đứng vào lúc này, bọn nhỏ trước sau mà xông vào nhà.

Tam Vương xung trận lên ngựa trước, Nhị Vương theo sát phía sau, Mạch Tuệ dẫn Tiểu Vương, Đại Vương mang theo túi sách, mặt lạnh chân bước lười nhác theo sát phía sau em trai em gái.

“Mẹ, hôm nay có cái gì ăn ngon sao?” Tam Vương hồ hào chạy vào sân nhỏ, thấy Chị cả Hàn thẳng bé sững sốt một chút, kêu lên tiếng “Cô cả” lại chạy vào trong phòng, buột miệng nói một câu “Xảo quyết nhất đức, có cái tâm địa quý gì——”

Tiểu Vương uốn nắn cho nó “Là Xảo quyết đức nhất.”

Mấy đứa trẻ đều hô một tiếng chào cô cả rồi bỏ chạy vào bên trong nhà nói chuyện với Lâm Lam.

Lâm Lam cười nói: “Cô cả và cô út của các con đến, làm mẹ chưa làm được canh ngọt, nhưng mà buổi tối làm cho các con ăn ngon.”

Bọn nhỏ nhao nhao hỏi ăn ngon cái gì đấy.

Lâm Lam chỉ xưng sườn cùng gạo nếp, “Gạo nếp chưng xương sườn.” Vừa vặn Hàn Thanh Tùng mang gạo nếp về, lấy nguyên liệu ngay tại chỗ.

“Oa!” Xương sườn ăn đã rất ngon rồi, vậy mà còn có kiểu khác, bọn nhỏ vui mừng đến đôi mắt đều sáng lên.

Trong lúc nhất thời Chị cả Hàn bị hấp dẫn ánh mắt, nhìn không được nói: “Cậu ba, em đừng nói chị cả là nhai, đều là muốn tốt cho các em. Cuộc sống, có thể sống như vậy hay sao? Có chút thức ăn ngon, lại mặc kệ cha mẹ, chỉ biết ăn một mình há? Nhà ai có chút thịt không phải...”

“Đi thôi, đi lấy lương thực.” Hàn Thanh Tùng đẩy xe đi ra ngoài.

Chị cả Hàn tranh thủ thời gian đuổi theo sau, bắt đầu dĩ Hàn Thanh Tùng chân dài bước chân lớn, đẩy xe đạp đi được nhanh hơn, cô ta đuổi không kịp, chỉ phải lớn tiếng hô: “Cậu ba, em đừng vội, đừng nóng vội, thương lượng lại một chút.”

Cô cho rằng Hàn Thanh Tùng nói giỡn hoặc là làm bộ đáng thôi, thậm chí là khả năng keo kiệt không dành để cho cháu trai ở, chỉ cần cô không cho con ở lại cũng xong rồi.

Nào biết đâu rằng, em trai cô quá thành thật, là thật tâm để cho cháu trai ở lại, không lừa gạt nói giỡn.

Anh thật sự đi thôn ven sông, đẩy, lương thực!

Chị cả của anh cảm giác tuyệt vọng!

Cô liên tục nói thương lượng một chút, cho Mãn Hằng ở trước lương thực để qua tết cùng đưa một lần nhưng Hàn Thanh Tùng không nghe.

Cô không có biện pháp, nói thật ra không được, không cho Mãn Hằng ở, sau này lấy lương thực đến thì sẽ ở.

Hàn Thanh Tùng không nghe, “Chị cả, Mãn Hằng là một thanh niên trưởng thành, sợ hãi như một con sâu, ở đâu ra? Nhất định phải thao luyện một phen.”

Chị cả Hàn thật sự là khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng Chị cả Hàn cầu các kiểu, nói đợi sang năm đầu xuân ấm áp lại cho Mãn Hằng tới thao luyện các loại, trời đông không có quần áo đổi, đừng làm cho con đông lạnh cảm mạo ....

Hàn Thanh Tùng nghĩ nghĩ, đồng ý, “Vậy thì năm sau.”

Chị cả Hàn rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, mẹ ah, thiếu chút nữa không có cách nào xong việc.

Đi đến nửa đường, cô mới nhớ ra còn có Mãn Hằng.

Hàn Thanh Tùng nói: “Chị về nhà đi thôi, một lát để cho thằng bé tự đi về nhà là được, thanh niên lớn như vậy rồi không lạc được.”

Thời điểm này không có cướp đường đấy, càng không có bắt cóc trẻ con đâu, chỉ cần không phải cố ý, sẽ không mất.

Chị cả Hàn vẫn không yên lòng, quay trở lại dẫn Mãn Hằng, lưng công chấn niệm, thừa dịp trời còn chưa tối hẳn tranh thủ thời gian về nhà.

Hàn Thanh Tùng nhìn bầu trời tối, liền chủ động đưa tiễn bọn họ.

...

Lại nói Lâm Lam cùng các con làm xương sườn trong nhà.

Bọn nhỏ đều chưa thấy gạo nếp, nhao nhao hiếu kỳ là cái gì.

Gạo bọn nhỏ cũng chưa nhìn thấy qua, chỉ thấy qua gạo kê, dù sao khu vực này không trồng cây lúa, mà lúc này vận chuyển không phát triển, lương thực phương nam phương bắc đều đến địa khu thành thị, thị trấn cũng rất ít.

Lâm Lam đem xuất sứ gạo nếp nói ra cho bọn nhỏ.

Cô nói một chút lai lịch gạo nếp, cùng với các chủng loại gạo, nơi sinh sản, các phương pháp ăn.

“Gạo và gạo kê giống nhau, tuốt hạt có thể ăn, chúng com nẫu com đều được, còn có thể xay thành bột gạo.”

Tiểu Vượng không ngừng hỏi đến, theo cái gì gọi là gạo nếp, cái gì gọi là lúa nước cùng với bột gạo, miệng nhỏ đã không đủ dùng lại gấp đến độ nháy mắt.

Lâm Lam sờ sờ đầu thẳng bẻ “Con còn nhỏ, về sau biết chữ có thể đọc sách a. Trên sách có nhiều thứ giải thích.”

Tiểu Vượng đã cảm thấy mẹ biết thật nhiều, mẹ thật là lợi hại, so với thầy giáo còn lợi hại hơn.

Nhóm xa vẫn ở địa phương, rất nhiều người cả đời không có đi ra khỏi thị trấn, còn có một nhóm người cả đời không có ra khỏi công xã, thậm chí có một ít người, cả đời không có rời khỏi phạm vi thôn.

Chuyện bên ngoài, thật sự hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu như không phải Lâm Lam tỉ mỉ che chở, Tiểu Vượng tất nhiên cũng như vậy.

Bây giờ có thể thấy, thẳng bẻ đặc biệt hiếu kỳ.

Bởi vì mấy cân gạo nếp, Lâm Lam lại nêu lên bài học sinh động cho bọn nhỏ, thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ, cần các con học tập tốt, về sau nhìn á.

Đại Vượng giử dùng dao bầu chặt nhỏ sườn thành khối nhỏ.

Nhị Vượng thì đem thực đơn của mình ra, bên trong có các món xương sườn chung gạo nếp, sườn xào chua ngọt các loại..., nhưng mà vì tiết kiệm thành phẩm, nên không có ảnh.

Lâm Lam dùng nguyên liệu có hạn hòa với nước, đậu cả vỏ, một ít xì – dầu, muối, một muôi dầu, đều bỏ vào trong chậu với xương sườn quấy cùng nhau, lại băm hành tây gừng vào, lại hái vài lá tía tô phơi khô bỏ vào.

Tía tô đều là mọc như cỏ dại, Lâm Lam lại sai bọn nhỏ hái trừ về phơi, lúc làm thịt cả lại cho một ít.

Cô còn ngâm chút cây răm, cắt nhỏ, đến lúc đó có thể dề lên trên hấp thu mùi thịt sườn, ăn càng thêm ngon.

Mặc dù mới bốn giờ, nhưng trong nhà đã tối. Lâm Lam bảo bọn nhỏ trước hết làm bài tập đọc sách, cô thì làm chút món ăn khác, đợi gạo nếp ngâm tốt xương sườn cũng ngấm tốt, đến lúc đó làm tiếp com cũng không muộn.

Cô nhìn bát gạo nếp đang dề ở nhà, liền bảo Đại Vượng mang qua nhà nội.

Đã qua một hồi lâu thẳng bẻ không có trở về, Hàn Thanh Tùng cũng không có về, Lâm Lam cũng không quản, cho rằng Đại Vượng là đi chơi cùng ai.

Cô nhìn gạo nếp ngâm được tốt rồi, bắt đầu nấu com.

Nhị Vượng Mạch Tuệ tự giác xuống phụ giúp.

Trong nồi hầm bát cháo hoa màu, cạnh nồi dán bánh bột ngô, làm tiếp một nồi cái ngọt hầm cách thủy trứng gà, một nồi gạo nếp xương sườn.

Cái ngọt hầm cách thủy trứng gà là Nhị Vượng vì tiết kiệm trứng gà nghĩ ra được, mọi người vốn thích trứng gà hầm cách thủy với hành tây, nhưng số lượng ít không đủ ăn, thẳng bẻ liền bỏ thêm cái ngọt hầm cách thủy, bên trên dề tôm khô, bỏ carxi lại ngon miệng.

Nhị Vượng giúp cô lột mấy bó cái ngọt, rửa sạch sẽ, trải vào một cái khay trà tròn lớn, sau đó trộn lẫn gạo nếp xương sườn lên trên, đem số gạo nếp còn lại đều mở ra, đổ vào.

Lâm Lam khoa trương nói: “Con trai, về sau con đi làm đầu bếp nỡ thực gia cũng rất tốt.”

Đầu bếp cao cấp ah, nỡ thực gia ah, đều rất tốt, dù sao so với xen lẫn cùng đám phụ nữ dựa vào mặt ăn com tốt hơn.
Advertisement / Quảng cáo

Nhị Vượng cười nói: “Mẹ, tham ăn no bụng lại không sai còn nỡ thực gia đây này. Nhưng mà đi tiệm com quốc doanh làm đầu bếp... Không dễ dàng như vậy a.”

Lâm Lam vỗ vỗ bờ vai thẳng bẻ “Con trai, con lên đại học trước, đầu bếp tiệm com quốc doanh thì mẹ đi làm cũng được.”

Nhị Vượng: “Mẹ, mẹ làm được á?”

Hai mẹ con mở ra hình thức doanh nghiệp tăng bốc lẫn nhau.

Lâm Lam nhìn bên ngoài, “Tam Vượng, anh cả con sao còn chưa trở lại, đi xem xem”

Tam Vượng đang thừa dịp anh chị không để ý trộm loay hoay radio, nghe thấy Lâm Lam gọi mình liền nhảy xuống đất chạy ra ngoài.

Rất nhanh Tam Vượng chạy trở về, bộ dạng sôi nổi, “Mẹ, nhà nội con đánh nhau á.”

Lâm Lam nhìn khuôn mặt cơ hồ sáng lên của thẳng bẻ, nó thật sự không có thuốc chữa rồi, bị Lưu Xuân Tài lây bệnh, chứng kiến người ta đánh nhau lại như xem tuồng, kích động.

“Anh cả con bị đánh rồi hả?”

“Không có ah, bác cả gái con đánh nhau với đi út, bà nội con đánh bác cả gái, bác cả con đi vào, bác cả gái của con liền đánh bác cả...”

Lâm Lam nghe được đau cả đầu, con mình không có bị đánh thì không lo lắng, “Anh cả con đâu rồi, tranh thủ thời gian gọi về, chờ cha con trở về thì ăn com.”

“Anh cả con không có ở nhà ông nội ah, không biết chạy đi đâu rồi.” Tam Vượng nói.

Lâm Lam “Nó đi đưa gạo thôi, có thể đi nơi nào? Con đi gọi nhanh.”

Tam Vượng bỏ chạy rồi.

Lâm Lam nhìn, hai cha con thật sự là một bộ dạng, Hàn Thanh Tùng nói đi nhà chị cả lấy lương thực cho Mãn Hằng, sẽ không đi thật a, quá thật thà.

Tam Vượng chưa nói đến cô cả, đoán chừng đã sớm đi cùng Hàn Thanh Tùng rồi.

Kết quả một lát sau, Cốc Mễ chạy đến, khóc hô: “Thím Ba, thím nhanh đi giúp mẹ con a, cha con đánh mẹ con.”

Lâm Lam lại càng hoảng sợ, Chị dâu cả từ trước đến nay chịu một nhọc ở trong nhà, mặc dù bất mãn với bà Hàn, nhưng cũng không chống đối ở trước mặt, có thể nói là con dâu điển hình rồi. Hôm nay thật không bình thường, bà Hàn lại đánh con dâu lớn?

Cô bảo Mạch Tuệ trông nồi và Tiểu Vượng, cô dẫn Nhị Vượng qua xem.

Chỉ đến nhà ông Hàn, cũng không thấy Tam Vượng và Đại Vượng, chiến tranh đã đình chỉ, chỉ nghe thấy tiếng bà Hàn nằng chừ người, mặt khác là tiếng Hàn Kim Ngọc vừa mắng vừa khóc, không nghe thấy tiếng Chị dâu cả.

Lâm Lam đứng trước cửa ra vào, lại không muốn vào rồi, “Cốc Mễ, con đứng lo lắng, cha con sẽ không đánh mẹ con.”

Cốc Mễ không nghe thấy động tĩnh, nhẹ nhàng thờ ra, rất là buồn rầu nói: “Thím Ba, từ khi thím ở riêng, thím nhẹ nhàng thoải mái, nhưng hại thảm mẹ con rồi.”

Lâm Lam khẽ giật mình.

Nhị Vương bắt năn nói: “Chỉ, chị nói gì thế, tại sao là mẹ em hại mẹ chị chứ?”

Lâm Lam ra hiệu thẳng bẻ đứng có nòng, cô sẽ không chấp nhậ với trẻ con.

Cốc Mễ là cô bé don thuần, không có cảm thấy lời này không đúng chỗ nào. Dù sao lúc trước không ở riêng, đều là Lâm Lam làm ẩm ỉ, bà Hàn cô, mẹ mình mỗi ngày lại nấu cơm làm việc, chưa bao giờ bị mắ. Nhưng bây giờ ở riêng, nhà thím Ba sống vui vẻ thoải mái, lại ăn ngon, cũng không cần bị mắ. Mà mẹ mình không biết vì cái gì, lại tiếp nhận thay thím Ba bị lật qua lật lại còn bởi mớ bị mắ.

Cô bé nghe người lớn nói như vậy, dĩ nhiên thuận miệng nói ra, không có cảm thấy không đúng chỗ nào.

Lâm Lam hỏi: “Hôm nay xảy ra chuyện gì?”

Cốc Mễ nhỏ giọng nói: “Cô Út con về chứ, mắ thím đem trợ lý Tôn đuổi đi, mắ có thể khó nghe. Mẹ con lại nói không có liên quan đến thím, là trợ lý Tôn người ta chươg mất trong nhà. Cô Út con lại nổi điên, nói cái nhà này liên lụy cô, kéo cô xuống đất, là thứ nông thôn không hộ khẩu, không thể đi vào thành thị ăn lương thực cung cấp, ngay cả công việc cũng không thể sắp xếp. Mẹ con giận quá, nói lại cô Út hai câu, kết quả cô út lại không nói nữa mà đánh nhau. Bà nội con nói nhất định phải đánh mẹ con...”

Lúc ấy cô Út mắ lớn “Đều là người đàn bà đánh đá kia làm hại, ở riêng lấy tiền lương của anh ba để ăn ngon uống tốt, làm cả nhà chịu khổ! Chị ta không muốn cho chúng ta tốt, ngay cả đối tượng của tôi cũng quấy rối. Các người khẳng định đều ước gì tôi không gả được vào trong thành phố ở lại trong nhà trồng trọt cùng các người chịu khổ! Tôi đã làm gì trưởng mắ các người rồi, nên họ nhau đuổi tôi đi đúng không? Cả ngày chề tôi ăn uống nhiều, tôi muốn tìm đối tượng ở nội thành các người ghen tị phá hỏng, các người rớt cuộc muốn làm gì vậy?”

Chị dâu cả đã nói một câu “Đừng cả ngày thiếp vàng lên mặt mình ah, không ai ghen tị với cô cả, chúng ta đều ước gì cô gả vào nội thành trôi qua ngày tốt. Trợ lý Tôn vào trong nhà nhìn thấy, trưởng mắ là đúng, hơn nữa còn không có đính hôn đâu.”

Cứ như vậy Hàn Kim Ngọc đã không chịu nổi, chỉ có cô ta xia xói người khác, làm gì có người khác dám xia xói cô ta chứ?

Cho dù trước kia còn không có vừa ợ trợ lý Tôn, còn muốn nhìn mấy lần xem, nhưng bây giờ trợ lý Tôn không nói hai lời bỏ chạy, cô ta liền không chịu được.

Quả thực là bề mặt trắng trợn.

Cũng vì cái này, cô ta ghen một bụng tức, cuối cùng đánh nhau với Chị dâu cả.

Chị dâu cả cũng bị hai người là cô ta và Chị cả Hàn làm cho không thoải mái đây này.

Lúc trước Hàn Kim Ngọc đưa trợ lý Tôn đến, mặt mũi anh ta như mọc trên đỉnh đầu, thấy cô cũng không gọi chị dâu, hừ hừ hai tiếng coi như chào hỏi, xem mắ có như vậy hay sao? Điều bộ thân thiết là như vậy há? Xem ra mục đích là nhắm vào nhà chú Ba bọn nhỏ.

Chị cả Hàn cũng đeo phải thứ tốt, mang theo con trai tốt, còn công chẵn nệm, nói rõ muốn ở nơi này. Trước mặt bà của bọn nhỏ nịnh nọt, mở miệng một tiếng thì mắ chửi người đàn bà đánh đá, còn tính toán Lâm Lam ..., muốn dẫn con trai đi ở, còn muốn bày ra phong phạm chị cả như thế nào để dạy dỗ người đàn bà đánh đá như thế nào cho mẹ già chỗ dựa ...

Chị dâu cả nghe được thật sự vừa xấu hổ vừa mất mặt, chỉ tức trong nhà nhỏ, trốn đều không có nơi trốn.

Còn không chỉ như vậy.

Chị cả Hàn thực sự coi mình làm người nhà mẹ đẻ họ tính, về nhà trước tiên răn dạy em dâu một trận. Cái gì mà một nhà thẳng cả là chị trưởng, nên hiểu thuận cha mẹ chồng, chống đỡ gia môn, lẽ ra vợ thẳng ba...Cái gì làm con dâu nên hầu hạ cha mẹ chồng, không nói sáng tối phải đến thăm hỏi, đưa cơm rót nước, ngược lại hầu hạ vệ sinh, chén thuốc muốn tận tâm, ...

Chị dâu cả nhìn cả buổi liền nói câu “Chỉ hầu hạ cha mẹ chồng chị như vậy sao?” Rốt cuộc tức quá liền hô lên, thầm nghĩ nếu Lâm Lam ở đây thì tốt rồi, khẳng định trực tiếp mắ trở về.

Cốc Mễ tất nhiên không thể nghĩ được những điều này, cô bé chỉ nghe thấy cô Út oán trách thím Ba cường chế đuổi trợ lý Tôn, kết quả vì vậy mà mẹ bị mắ bị đánh, cô bé liền nhận định là vấn đề của Lâm Lam đưa đến việc mẹ mình bị mắ không ngừng dấy.

Tránh không được phàn nàn một câu.

Lâm Lam tất nhiên sẽ không chấp nhậ với cô bé, nhưng trong lòng cũng có chút phai nhậ, cảm thấy ngày thường mình đối tốt với Cốc Mễ cũng uống công.

Cô nói: “Được rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

Cô lại dẫn Nhị Vương đi.

Cốc Mễ thấy Lâm Lam không vào thì có chút thất vọng, cũng có chút không rõ sao đột nhiên Lâm Lam lại lãnh đạm lên.

Dọc theo đường đi, Nhị Vương giận nói: “Mẹ, con còn tưởng rằng chị ấy tốt, không ngờ lại nói như vậy. Thật giận.”

Lâm Lam nói: “Con bé không sai, trẻ con đều là nghe người lớn nói cái gì học cái đó. Cô bé không đến trường, không học tri thức, tất nhiên sẽ không hiểu rõ đạo lý.”

Nhị Vương ah xong một tiếng, dù sạp cũng có chút tính khí trẻ con.

Lâm Lam thuận thế lại bảo thẳng bẻ chăm chỉ học hành, “Không đi học sẽ giống như Cốc Mễ vậy, con có cơ hội đi học, thì nhất định phải quý trọng.”

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, con nhất định sẽ học tập tốt, tuyệt đối không phụ kỳ vọng của mẹ.” Nhị Vương nói rất nghiêm trang đấy.

Lâm Lam cười rồi lên, phiền muộn bị quét sạch từng chút một, nắm tay Nhị Vương, “Đi, chúng ta về nhà sống ngày tốt lành, thêm gì nhà người khác gà bay chó sủa.”

Hai mẹ con cười ha ha, thì nhau chạy vội về nhà.

Mạch Tuệ đã quét nhà chính sạch sẽ, lửa dưới đáy nồi đang lỏm đóm, thấy bọn họ trở về, Mạch Tuệ nói: “Tam Vương và anh cả đi đường phía nam đón cha rồi.”

Lại hỏi bác cả gái có chuyện gì a.

Lâm Lam cười nói: “Không có việc gì.”

Cô thấy bát gạo để trên bếp lò, “Sao anh cả con lại cầm về rồi?”

Mạch Tuệ bùi mui nói: “Đoán chừng là nghe thấy bọn họ mắ chứ, tức giận nên quay trở về rồi.”

Lâm Lam không còn gì để nói.

...

Bên ngoài trời đã tối rồi, Tam Vương lôi kéo anh cả đi đường phía nam muốn đón cha về nhà, “Chúng ta phải trở về sớm một chút để ăn xương sườn ah.”

Đại Vương: “Em đón hay không đón, thời gian là như nhau.”

“Giống nhau như thế nào? Đây không phải là thấy cha trước mẹ sao?” Tam Vương không phục.

Đại Vương: “...” Thấy người trước đi ăn xương sườn trước sao?

Thằng bé chẳng muốn uốn nắn Tam Vương, thẳng nhóc này sẽ vô cơ gây rối.

Hàn Thanh Tùng vừa mới trở về, thấy hai đứa bé liền dừng xe lại ra hiệu bọn chúng đi lên.

Tam Vương xoa tay: “Cha, cho con cười thử đi.” Nó gấp ghế xe đạp đã lâu, nhưng mà không có cơ hội chạm, lúc này mới nghĩ cách dùng danh nghĩa đón Hàn Thanh Tùng chạy đến chặn xe đạp.

Bình thường cha đi làm, lúc không làm việc thì anh chị đều ở nhà, nó không có cơ hội chạm

Thực tế ở trong nhà có cái gì anh Hai đều trông nôm cực kỳ chặt chẽ, sợ nó phá hỏng mắt.

Ví dụ như xe đạp, radio, đồng hồ của mẹ...

Hiện tại anh hai không ở đây, nó muốn cười thử xem

Hàn Thanh Tùng nhìn vóc dáng nhỏ bé kia, do dự một chút, Tam Vượng lập thức giơ tay nhảy lên, “Cha, cho con cười, cho con cười.”

Trời đã tối rồi, hơn nửa ánh sáng còn vương ở phía tây, ánh sáng mờ ảo, tuy rằng không thấy rõ xung quanh, nhưng đôi mắt của Tam Vượng lại sáng bừng người.

Có thể thấy được thằng bé muốn cười bao nhiêu!

Chân dài của Hàn Thanh Tùng vừa đặt xuống, đem tay lái giao cho Tam Vượng, thuận tay đem đèn pin mình chế tác bật lên, chiếu vào con đường phía trước cho Tam Vượng

Tam Vượng ăn mặc tròn vo, còn đeo găng tay, vóc dáng lại không đủ cao, xe đạp người lớn dễ khống chế như vậy hay sao?

Xe đạp thẳng tắp ngã về phía nó, mùa đông mặt đất trơn trượt, thoáng cái nó vịn không nổi, kinh hô lên, “Đừng, đừng để con ~”

Lúc sắp bị đè, một tay Hàn Thanh Tùng nắm lấy xe, nhìn Đại Vượng phía sau.

Đại Vượng tiến tới đỡ xe, nói với Tam Vượng: “Anh chờ em đi về nhà thôi.”

Tam Vượng không chịu, bướng bỉnh nói: “Em biết cười!”

Đại Vượng xùy ~ một tiếng, khoa tay múa chân một chút do chiều cao của nó.

Tam Vượng tháo găng tay, nhét vào trong túi áo anh cả, chính mình cầm tay lái, chạy chậm đẩy xe đi ra ngoài, sau đó chân trái giẫm bàn đạp chân phải, chân phải không đứng lên được.

Đại Vượng: “Trời tối, em đứng lên với không tới, ngã xe...”

Tam Vượng: “...”

Thằng bé đứng một chân bên này một chân bên kia xe, không cần ngồi lên yên xe, thân thể trùn xuống, đùi phải rõ ràng liền từ phía dưới đẩy đi lên, mặc dù có chút bối rối, thiếu chút nữa ngã, may mắn Đại Vượng vịn cho.

Tam Vượng: “Anh cả, anh nhìn em được không a, em có thể.”

Thằng bé tiếp tục, mấy lần như vậy về sau, có thể nắm bắt được trọng tâm bắt đầu lái xe.

Đại Vượng: “...” còn có thể như vậy!

Tam Vượng đắc ý cười xe đạp, tuy trời tối, nhưng phía trước có ánh sáng đèn pha chiếu vào, thằng bé cũng không lo lắng.

“Anh cả, anh mau tới ah, em chờ anh đi.”

Đại Vượng yên lặng theo sát đằng sau đi về nhà, Hàn Thanh Tùng đã sớm về nhà.

Đến cửa nhà, Tam Vượng hô ta: “Mẹ, mọi người mau tới nhìn, mau đến nhìn con, con biết cười ... Rầm——”

Không đợi nó nói xong, cả người cả xe ngã trước cửa.

Lâm Lam và Mạch Tuệ vừa vận mạng theo Tiểu Vượng chạy đến cổ vũ cho nó, nhìn thấy toàn bộ quá trình nó ngã.

Ba người: “...”

Tam Vượng ghé vào bên cạnh xe đạp, ngẩng đầu cười với bọn họ: “Mẹ, con ngã có đẹp hay không?”

Lâm Lam tranh thủ thời gian nhắc thằng bé lên, “Đẹp, không trùng răng cửa chứ?”

Tam Vượng: “...Không có mọc ra đây này.” Gắn nhất nó mất mấy viên răng cửa, mở miệng là gió lọt vào.

Mạch Tuệ tranh thủ thời gian nhìn xe đạp, khoa trương nói: “Ai nha, cong đầu xe rồi.”

Tam Vượng dọa đến vội vàng nhìn.

Lâm Lam cười nói: “Không có đâu, đừng hù em.”

Đại Vượng đuổi theo, nhìn Tam Vượng ngã thành như vậy, nhện không cười đuổi lông mày lại hung ác nheo một cái, chủ động nhận xe đạp, đem cổ xe bị lệch chỉnh ngay ngắn, sau đó đẩy mạnh cánh cửa nhà.

Tam Vượng hưng phấn mà nói ngọn nguồn mình có thể đạp xe, còn đề chỉ chị và anh hai học cùng mình.

Mạch Tuệ: “Cái đít vênh lên, khó coi lắm?”

Tam Vượng: “Anh cả đạp mới vênh đít đâu, đạp xe rõ ràng đít hướng xuống dưới, như thế nào sẽ vênh lên?”

Bảo bảo hiếu kỳ Tiểu Vượng lại bắt đầu bắt chước động tác của anh cả anh ba xem đít ai vênh hơn.

Lâm Lam đều bị bọn nhỏ chọc cười chết rồi, ngày hôm nay cười so với hôm khác nhiều.

Nhị Vượng hô từ trong phòng: “Ăn cơm thôi... , xương sườn thật thơm!”

“Gạo nếp xương sườn!” Tam Vượng hô to một tiếng liền chạy vào trong nhà, trong miệng còn nói một câu, “Xảo quyết nhất đức có cái quý gì tâm địa ~”

Tiểu Vượng uốn nắn nó: “Gạo nếp xương sườn, xảo quyết đức nhất.”

Những người khác liền cười.

Giấy vò đến 6:30 cả nhà mới ngồi vây quanh bàn cơm.

Gạo nếp chưng xương sườn, đã có gạo nếp trong veo, lại có mùi thịt xương sườn, đầu lưỡi cuộn một cái, miếng thịt liền từ trên xương rơi xuống, nhai một chút mùi thịt nồng đậm no nước, mát cổ tủy bên trong xương cốt, cái kia thật thơm.

Nếm qua thịt, đem gạo nếp dư thừa trộn lẫn với nắm, mọi người hai thìa chia nhau ăn hết, ăn vào trong miệng mềm mại hương vị ngọt ngào, miệng đầy vị ngọt.

“Gạo nếp ăn thật ngon ah.”

Advertisement / Quảng cáo

Lần đầu tiên ăn gạo nếp, cho bọn nhỏ ấn tượng rất sâu, đều ăn no đấy, nguyên một đám tươi cười rạng rỡ.

Tam Vượng: “Nhật ký ngày mai con muốn viết gạo nếp chưng xương sườn, mọi người đừng tranh với em.”

Hôm nay bởi vì vừa đi xem náo nhiệt vừa đi xe đạp, Tam Vượng và Đại Vượng còn chưa ghi nhật ký trong ngày.

Hàn Thanh Bình bảo bọn nhỏ ghi nhật ký mỗi ngày, đem chuyện thú vị trong ngày ghi nhớ, số lượng từ không ỉ hơn 100 chữ.

Những đứa trẻ khác mỗi ngày ngoại trừ đến trường liền ăn cơm đi ngủ hoặc là cãi nhau với người nhà, hoặc em trai em gái cãi nhau, bị đánh, đến trường muộn bị phê bình các loại..., cũng không có việc gì thú vị.

Đứng đầu đứng là hoạt động tuyên truyền trong thôn.

Mạch Tuệ và Nhị Vượng sáng tác vẫn chưa bao giờ sấu muộn, mỗi ngày đều có việc mới.

Có thể là mở radio tiết mục khác nhau, hoặc là chạy buổi sáng có cảm ngộ gì, không phải thì là ai phạm lỗi bị đánh, ai lại gây ra chuyện trẻ con gì, quan trọng là mẹ làm món ngon gì, nói lời thú vị gì, bộ dáng Cục trưởng Hàn hôm nay lộ ra một nụ cười hoặc là mua cho vợ anh món gì,...

Nhiều tư liệu sống bày ra như vậy, bọn nhỏ tùy tiện chọn một chút có thể ghi được rất nhiều chữ.

Nhưng mà Tam Vượng và Đại Vượng lại buồn rầu bạc đầu.

Hai người còn thường xuyên mưu toan nhìn xem người khác viết cái gì, hoặc là Đại Vượng ghi Tam Vượng ngu ngốc, Tam Vượng ghi Đại Vượng bị đánh.

Dù sao việc Tiểu Vượng thổi kèn hamonica cùng với mắt kính phản quang có màu xanh, Tam Vượng đã viết rất nhiều ngày.

Hôm nay rút cục có thể đổi cái chủ đề: gao nếp xương sườn.

Đại Vượng rất chân thành nói: “Con sẽ ghi xạo quyết nhất đức cười xe đạp ngã sấp.”

Tất cả mọi người cười rộ lên.

Tam Vượng cũng vui vẻ, “Ngày mai con cũng ghi cái này, con...” Đến lúc đó đổi người thành anh hai, hắc hắc.

Đại bọn nhỏ viết xong bài tập vệ sinh cá nhân xong, lúc lên giường đã muộn.

Lâm Lam cũng không có nhắc việc của Chị cả Hàn, Hàn Kim Ngọc và Tôn Yến Võ, việc bọn họ đánh nhau cô cũng lờ đi nói với Hàn Thanh Tùng.

Những chuyện này đối với cô không phải công việc, chẳng muốn chiếm dụng thời gian của mình.

Cô muốn nói việc của Đại Vượng với Hàn Thanh Tùng.

“Thao tác của thằng bé lưu loát làm cho em giật mình, cảm giác không luyện vài năm đều không luyện được như vậy đâu... Nhưng mà Đại Vượng nói nó không có mở khóa trộm đồ đạc, điểm ấy em tin đấy.” Lâm Lam đem chuyện mở khóa miêu tả sinh động như thật với anh.

Hàn Thanh Tùng gật đầu: “Tin.”

Lâm Lam chống lồng ngực anh ngồi dậy, “Thực tin?”

Hàn Thanh Tùng nhìn cô: “Thật sự.”

Lâm Lam cười rộ lên, “Cái này mới đúng, chúng ta phải tin con. Nhưng mà anh vẫn cần lặng lẽ điều tra thêm, vạn nhất có chuyện gì đấy.”

Hàn Thanh Tùng ừ một tiếng, ôm cô: “Đi ngủ sớm một chút a.”

Lâm Lam lập tức gối lên cánh tay anh, có ý phát ra tiếng hô, đợi lúc Hàn Thanh Tùng hôn cô, cô bắt đầu trốn, “Không phải nói đi ngủ sớm một chút nha, đừng lộn xộn.” Nói xong đã nhin không được cười rộ lên.

Hàn Thanh Tùng đem chăn màn kéo một cái, trực tiếp che phủ hai người.

Lâm Lam: “Không được, nhanh lấy ra... Ngủ tới thẳng nhóc Tam Vượng kia em lại không ngủ được.”

Thằng nhóc Tam Vượng phá phách, thường xuyên dùng chăn trùm lên người khác một vòng, sau đó đánh rắm ở trong chăn, Lâm Lam và Nhị Vượng đều bị ám ảnh cả rồi.

Hàn Thanh Tùng dù sao cũng không phải là người thích ẩm ỉ, đem hai người lộ ra, sàng chọn một chút đem việc làm gần đây của anh và Đại Vượng nói cho cô nghe.

Lâm Lam nghe được rất là kinh hãi, “Lúc này còn có xã hội đen? Không phải đều bị lật đổ sao?”

Nghe nói lúc ấy Lâm gia đồn có hai tên thổ phỉ bị xử bắn.

Hàn Thanh Tùng nói: “Không có, những tên này đều là kẻ cắp vặt, không có vấn đề gì.”

Là một vài thanh niên không làm việc đáng hoàng không có công việc lại không muốn về nông thôn trồng trọt, nên liều lĩnh như vậy.

Lâm Lam nói: “Nhưng mà vẫn phải đề ý. Dù sao thời đại khác nhau đều có người tài ba, khi đó bị xử bắn rồi, thời điểm lúc này cũng đã lớn lên.”

Dựa theo hiểu biết của cô, đợi cái cách những năm tám mươi, trị an lại hỗn loạn lên, cướp đường có là cái gì, trộm cắp cướp bóc đấy, ở nông thôn rất loạn.

Trong đó có một ít là lúc ở năm 1970 rảnh tay luyện tập, không có cơ hội thi triển, đến lúc hoàn cảnh xã hội buông lỏng thì bắt đầu, bọn chúng làm trị an thêm trầm trọng.

Hàn Thanh Tùng vuốt ve đầu vai mượt mà của cô, “Đi, để cho bọn chính đồn một chút, rồi cùng loại bỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tiểu tử quỷ

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyền

Cô cả Hàn rốt cuộc cũng không thực hiện được ý đồ, cuối năm bắt đầu bận rộn cũng không đưa con đến ở, Mãn Hàng trực tiếp sợ đến nhà bà ngoại cũng không muốn đến, sợ gặp cậu Ba của nó.

Hàn Kim Ngọc về sau lại đi thị trấn một lần để tìm Tôn Yến Võ.

Tôn Yến Võ uyển chuyển mà tỏ vẻ anh ta không giải quyết được vấn đề công việc và hộ khẩu cho Hàn Kim Ngọc, cho dù kết hôn cô vẫn còn hộ khẩu nông thôn, không có đơn vị công tác, lên quan đến phân phối lương thực cũng không chuyển được, cô ta vẫn chỉ có thể ăn ở nhà mẹ đẻ, anh ta cần bán không có dư thừa khẩu phần lương thực để nuôi cô.

Hàn Kim Ngọc chỉ phải thôi, tìm cơ hội xem mắt khác.

Có thể trải qua chuyện Tôn Yến Võ, không biết như thế nào, nguyên bản còn có mấy thanh niên xếp hàng muốn thân cận với cô ta đột nhiên mai danh ẩn tích, nhao nhao biểu thị đã có người phù hợp, không muốn gặp mặt cô ta.

Hàn Kim Ngọc tức giận muốn chết, thực sự không có biện pháp.

Cuối cùng bà Hàn sai người, nhìn xem có thể tìm người trên công xã, không đi vào trị trấn được, đi công xã cũng được a.

Dù sao so với ở lại đại đội trồng trọt ăn công điểm tốt hơn.

Có người đồng ý giới thiệu cho cô ta quay đầu lại thì không có tin tức gì, hơn phân nửa người sẽ cười tủm tỉm mà nói cái gì mà “Thằng Ba nhà bà không phải là cục trưởng sao, quen biết bao nhiêu chàng trai tuổi trẻ tài cao a, bảo cậu ta an bài, còn không phải quá dễ dàng sao?”

Dù sao cũng không dễ dàng như vậy.

Lúc này Hàn Kim Ngọc từ cái bánh thom ngon bị tranh giành biến thành rắc rối, chứng tỏ nếu như Hàn Thanh Tùng không giúp đỡ, cô phải tìm người nông thôn, sao cô ta có thể can tâm?

Cô ta lại không muốn ở nông thôn làm ruộng!

Cô ta âm ỉ đòi Bà Hàn gây áp lực cho Hàn Thanh Tùng, bắt anh ba đứng ra giải quyết, Bà Hàn cũng tính toán, nhìn thời điểm phù hợp, sẽ nói với thằng Ba.

Đáng tiếc Hàn Thanh Tùng bận rộn quá, từ sáng sớm đến tối muộn không thấy được người, cho dù lúc về nhà, vợ con còn chưa gặp được mấy lần, làm sao có thể quản việc của Hàn Kim Ngọc.

Mà công việc của Lâm Lam cũng bận rộn.

Cuối năm Tết đến, tất cả đại đội đều nghỉ đến phúc lợi cho xã viên, bình thường không nữ xài, hiện tại lại muốn mời đội tuyên truyền đi tuyên truyền, cho nên hai vợ chồng lúc này chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nếu có thời gian gặp mặt phải tranh thủ ở cùng nhau, đầu cũng không đi.

Lâm Lam mang theo đội tuyên truyền đi tuyên truyền bốn phía, còn được công xã mời đi qua trao đổi hai lần, lấy được một cái cờ đỏ danh xưng đội tuyên truyền, được hai tờ giấy khen, trở về dân ở đại đội Lý Đặc rất khí phách. Tất nhiên được thưởng không ít, trừ thức ăn còn lại là văn phòng phẩm và vật dụng hàng ngày. Dù sao Lâm Lam đã từng nói, nếu như mời đến trước phải cho đồ đặc không, không có đồ đặc thì không đi.

Giữa mùa đông đấy, trừ phi là đại đội của mình, ai đi tuyên truyền miễn phí cho người khác hả?

Cũng không phải ăn no rồi việc.

Cứ bận rộn như vậy cho đến cuối năm, Lâm Lam rốt cục nhẹ nhàng một chút.

Cô gom lại phiếu công nghiệp đi đến chỗ cung tiêu xà mua một cái nồi sắt mới, lại mua nguyên bộ ống bể (ống gió) mới ở đó.

Như vậy trong nhà liền có hai bộ nồi, không cần giống như trước đây vì nhóm lửa hai cái giường mà phiền toái đem nồi và ống bể dọn đi.

Hàn Thanh Bình thương lượng với đại đội một chút, cuối năm năm tổ chức cuộc thi cuối kỳ, sau đó nghỉ ngơi, đợi đến 15 công bố thành tích chính thức nghỉ Tết, qua 15 tháng giêng đi học lại.

Kỳ thật bước vào tháng chạp, đi học trên trường nhẹ nhõm rất nhiều, sáng sớm từ 8h đến hơn 3h buổi chiều, trong trường học ngoại trừ học ít chữ liền ca hát, kể chuyện xara, trôi qua rất thú vị.

Cuối năm trước phần lớn cũng thế này, Lâm Lam chuẩn bị sớm một chút, đem xương sườn, thịt lợn, trứng chuẩn bị xong, buổi tối muốn làm một bàn thức ăn phong phú khao bọn nhỏ.

Sườn xào chua ngọt, rau xào thịt, canh dưa muối trứng hoa, trứng trắng rau hẹ, rau cải xối đậu hũ, bánh phở nấu nấm thịt, miến cải trắng... Lâm Lam nghiêm túc đem thực đơn viết xuống, tuy nhiên trong nhà không nhiều thịt lắm, có thể làm một nồi, có không chế phiên toái mà làm nhiều mấy thứ, chúng loại nhiều bọn nhỏ mới thấy phong phú.

Suy nghĩ danh sách thức ăn ngon, Lâm Lam chuẩn bị thêm một ít văn phòng phẩm để ở trong một cái hộp. Đây là đồ cô tích góp từng ly từng tý một xuống đấy, cầm một ít cho Hàn Thanh Bình đem đến trường làm phần thưởng chia cho học sinh giỏi, mấy cái tốt nhất ban thưởng cho con mình.

Một cây bút máy không tồi, cái túi xách quân dụng cũ của Hàn Thanh Tùng, một bản bút ký, mười cái bảng viết chữ, một ít bút chì.

Trước kia cô đã từng nói với bọn nhỏ qua cuộc thi cuối kỳ cô muốn phát thưởng, trước lấy ra dụ bọn nhỏ, công bố thành tích mới phát.

Lúc Lâm Lam đang bận rộn, bọn nhỏ trước sau về nhà.

Lúc này về nhà trước là Mạch Tuệ Nhị Vượng và Tiểu Vượng.

Lâm Lam chào hỏi bọn nhỏ, sau đó nhìn Tam Vượng và Đại Vượng đứng sau, Đại Vượng ngược lại như bình thường, Tam Vượng thì không được, cụp đầu xuống, một bộ quả cà bẹp.

“Ai nha, anh Ba nhỏ, con bị ai đánh hả?” Lâm Lam vui vẻ cười không ngừng, xem ra thì không tốt a.

Bộ dạng Tam Vượng mặt ừ mây chau, “Mẹ, mẹ nói xem tại sao phải đi thi? Đến trường thì đến trường, không phải chỉ được sách biết chữ sao? Thi là có ý gì? Ai phát minh ra cuộc thi? Có xấu hay không? Thi có cái gì tốt, kiểm tra không tốt thì phải làm sao? Giấy vò vớ vẩn.”

Mọi người nghe thằng bé nói đến cười rộ lên.

Mạch Tuệ trêu ghẹo nó, “Nếu em kiểm tra đứng nhất, đảm bảo em không nói như vậy. Không kiểm tra, ai biết được em học có tốt hay không? Ai học tốt nhất?”

Tam Vượng liếc con bé một cái, “Biết rõ chỉ học tốt nhất rồi, khoe khoang.”

Mạch Tuệ rất đắc ý, “Mẹ nói có phát thưởng đấy, chị là tình thế bất buộc!”

Lâm Lam công bố phần thưởng, ngoại trừ các loại bút, túi xách... cô nói: “Top 3 của lớp thưởng mỗi đứa 5 hào, chỉ cần không phải đếm ngược 5 tên, một đứa thưởng 2 hào.”

Năm hào tiền cũng rất nhiều đấy, có thể mua hai quyển sách. Mạch Tuệ và Nhị Vượng lập tức vui mừng hoan hô, Nhị Vượng mặc dù không giỏi như Mạch Tuệ, ở trong lớp cũng là top 3, khẳng định có phần thưởng.

Đại Vượng bên ngoài biểu lộ không sao cả, nhưng khóe môi nhếch lên cũng tiết lộ nội tâm thằng bé đang khấn trương.

Tam Vượng rất muốn, túi sách, bút máy, tiền nó đều mơ ước!
Advertisement / Quảng cáo

Không biết khí phách bao nhiêu đâu, đến phòng học lấy ra một cái, trông mắt các học sinh đều phải hàm mộ rớt ra.

Trong lòng đắc ý khỏi phải nói.

Đáng tiếc, thành tích của nó rồi tỉnh rồi mị, lại không cam lòng, nên lừa dối Lâm Lam, “Mẹ, lớp học cũng có giải đặc biệt, giải nhì, giải ba, con có phải cũng có hay không a?”

Lâm Lam liếc thằng bé một cái, “Ah, một giải đặc biệt, một giải nhì, một giải ba, vậy cũng không tới phiên con ah.”

Tam Vượng: “Giải nhì hai người, giải ba phải ba người mới được ah.”

Nhị Vượng cười nó “Cái này tốt, nhân số nhà chúng ta không đủ, còn phải tăng thêm người.”

Tất cả mọi người cười rộ lên, ngay cả Tiểu Vượng từ trước đến nay yên tĩnh cũng cười ha ha.

Hiện tại bé cũng đi học rồi, ngoại trừ học âm nhạc cùng Hoắc Duyên, thời gian khác thì ngồi cạnh chị và anh hai đi học.

Tuy học muộn, nhưng kiến thức văn toán lớp một, bé học được sơ sơ.

Theo lời nói của Mạch Tuệ, khẳng định hơn anh Ba nhỏ đấy.

Tam Vương thì một mực gạt Tiểu Vương đứng đến trường, đến trường cũng đứng đi thôi, mọi người hiểu ý nó, bởi vì trước kia nó nhỏ nhất, học tập chênh lệch cũng không có gì, mẹ không so đo. Nhưng bây giờ có em trai để so sánh, cái này mới thật mất mặt.

Tiểu Vương cũng học an ủi anh trai, “Em không giỏi ghi nhớ.”

Nhưng mà Tam Vương cũng không có được an ủi.

Tam Vương nhìn bọn họ vui cười, mình cũng bị cuốn hút mà cười hắc hắc, “Mọi người cảm thấy em không lấy được phần thưởng, em không ngại đoạt với mọi người. Anh hai chị hai muốn như vậy, Tiểu Vương cũng trông mà thêm đây này. Em như vậy gọi là Không Dung để mặt trên cây.”

Mạch Tuệ: “Không Dung nhường lễ! Em đừng dạy hư Tiểu Vương.”

Tam Vương: “Em biết là Không Dung để lại lễ... Ài, em giống như Không Dung vậy, không thích ăn lễ.”

Mọi người: “...”

Nhị Vương: “Chỗ nào có lễ, chúng ta ăn đi.”

Bọn họ lại đi cướp lễ ăn, trong lúc nhất thời trong nhà không ngừng quanh quẩn tiếng cười đùa.

Trên mặt Lâm Lam treo nụ cười hiền lành như của mẹ già, cô ở nhà, căn nhà lộ ra vẻ quanh quẽ, bọn nhỏ vừa về đến nhà, cái nhà ở này không đủ để bọn nhỏ làm ấm ỉ, náo nhiệt như một đoàn kịch nhỏ.

Lâm Lam nhìn sắc trời, Đại Vương mang theo đám em trai đi gầy vò, để lại Mạch Tuệ hỗ trợ nấu cơm, “Mẹ nhờ bác cả gái xếp hàng cho rồi, hiện tại hẳn gần đến phiên mẹ rồi, các con đi thôi.”

Thời điểm lúc này trong thôn đều đi ra chỗ cối xay, từng nhà cách vài ngày xay một lần, thực tế cuối năm nhiều người cơ bản đều phải xếp hàng. Lâm Lam trước nhìn Trương Thái xay, lại nhờ cô xếp hàng, hiện tại sắp đến lượt cô.

Mạch Tuệ nói: “Mẹ, để cho Nhị Vương giúp mẹ nấu cơm, con đi xay cho.”

Lâm Lam suy nghĩ cũng được, “Các con đi xem tiểu đội nào có con lừa nhàn rồi, đi mượn lừa đây đi.”

Tam Vương cười nói: “Mẹ, không phải cả ngày mẹ nói anh Cả con là con lừa sao? Còn mượn cái gì... A... Cứu mạng...” Nói còn chưa dứt lời, thằng bé đã bị Đại Vương xách đi ra ngoài rồi.

Lâm Lam và Nhị Vương ở trong nhà vội vàng nấu cơm.

Lúc Nhị Vương đi lấy củi, sững sốt một chút, trở lại nói: “Mẹ, sao cũi nhà chúng ta như thế nào chỉ có một chút vậy?”

Lâm Lam: “...” Mẹ còn lấy nhiều chứ sao.

Cô nói: “Chúng ta có hai giường đó.” Còn luôn luôn muốn ngâm tắm rửa trong bồn tắm đấy, nấu nước có thể không dùng củi đun sao.

Nhị Vương: “Củi xem ra không đủ nhà, đợi làm xong cơm con và anh Cả đi bờ sông tìm xem, chặt cành mận gai trở về chẳng hạn.”

Lâm Lam: “Mẹ nói với đại đội rồi, chúng ta mua một ít, đêm hôm khuya khoắt, các con đừng đi ra ngoài.”

Cành mận gai gần đại đội đã sớm bị người chém sạch làm rỗ sọt cả rồi, ở đâu còn dư a.

Nhị Vương không đồng ý, củi cũng phải dùng tiền, quá xa xỉ, không có cành mận gai còn có lau sậy, đi xa một chút, đi chỗ xa thôn một chút.

Hiện tại có hai bộ nồi, nấu cơm ngược lại nhanh rất nhiều, một cái nồi hầm thịt cách thủy, chum mận trâu, luộc bột ngô, một cái nồi khác xào rau. Xảo đồ ăn, sợ nguội lạnh, còn có thể đặt ở bên trên bát tô giữ nóng, chỉ chờ Hàn Thanh Tùng và bọn nhỏ trở về nhà ăn cơm.

Trời tối dần, ba đứa Đại Vương trở về, bọn nhỏ xay hai nurai cân lúa mạch, năm trước Hàn Thanh Tùng ở nhà xay thêm một ít cao lương, bột ngô cái gì đấy.

Khoai lang mài đi thành bột khoai lang theo Lâm Lam thấy là khó ăn nhất, cho nên từ khi cô có nhiều công điểm, ra ngoài tuyên truyền có thể kiếm lương thực sau, cô tận lực ăn nhiều ngô, cao lương, gạo..., ít ăn bột khoai lang. Cô tính nguyên ăn nổi khoai lang luộc, cũng không thích ăn khoai lang chum hầm cùng hồ khoai lang, rất khó ăn, thật là thức ăn cho heo.

Nhị Vương nhìn không thấy thời gian đến, báo Mạch Tuệ giúp Lâm Lam nhóm lửa, thằng bé nói với Đại Vương: “Anh Cả, chúng ta đi cắt ít cỏ từ trở về đi. Có nhóm lửa trong nhà không đủ rồi.”

Đại Vương cũng không nhiều lời, đi lấy liềm đao và dây hừng, còn vào trong nhà xách bao đi ra bờ sông.

Lâm Lam lo lắng, “Ngày mai lại đi a, mượn như vậy ra bờ sông rất nguy hiểm.”

Nhị Vương chờ không được: “Có lẽ nhà người ta cũng thiếu cỏ, ngày mai cũng muốn đi đây này.”

Cuối năm rồi, khẳng định có nhiều nhà thiếu củi đốt, nó phải tranh thủ trước lúc đó.

Hon nữa chỗ cỏ bò từ đầu ở bờ sông, nước cạn, thời điểm mùa đông nước đã rút, có chút nước cũng đều kết băng, cần bản không sợ.

Lâm Lam đành phải để cho bọn nhỏ đi, lại sai Tam Vương vào trong nhà, không cho phép đi theo các anh gây phiền phức, còn dặn bọn nhỏ đi đại đội mượn xe đẩy.

Một lát sau Hàn Thanh Tùng từ bên ngoài trở về, xe đạp của anh chở cái sọt tròn trở về, bên trong có vài thứ tốt.

Lâm Lam và bọn nhỏ cùng nhau chạy ra giúp đỡ, cô kinh hi nói: “Đây là nơi nào phát hay sao?”

Hàn Thanh Tùng cảm được đồ không phải là đồ đơn vị thường cho hay tạ lễ.

Anh mang theo người ở cục công an cả ngày không nhà rồi, liền có người kẹt trong kẻ nứt băng tuyết ở đập chứa nước của xã, anh liền mang người đi cứu.

Hàn Thanh Tùng đem nửa cái đầu heo cho cô, “Những cái này là đại đội Hoàng Hà cho Cục Công an tạ lễ. Mọi người phân chia một chút, cho anh nửa cái đầu heo.”

Mỗi lần chia đồ vật tất cả mọi người đều cho anh hai phần, đây là lệ cũ rồi.

Lâm Lam thật vui vẻ, đây là đồ anh quang minh chính đại có được đấy, tất nhiên muốn.

Cô xem xem, có 30 cân bột mì, 30 cân gạo, 30 cân gạo kê, có hai con gà trống, hai cân thịt heo, bốn miếng sườn sắp xếp lỏi thối.

“Sao còn có gạo vậy?” Thật sự bất ngờ.

Tới chỗ này trừ một lần ăn gạo nếp, lại chưa thấy qua gạo đây này.

Bọn nhỏ cũng rất tò mò, nhìn xem gạo và gạo nếp có gì khác nhau.

Tam Vương nóng vội, nắm mấy hạt nhét vào miệng, nhai nhai, cảm thấy còn không ăn ngon bằng lúa mạch đầu.

Hàn Thanh Tùng giải thích cho bọn họ, hóa ra đại đội Hoàng Hà bởi vì gần sông, nguồn nước sung túc, lúc kế hoạch đại nhảy vọt thượng cấp để cho bọn họ chuyển sang thí nghiệm trồng lúa. Về sau đại bộ phận đều trồng lại cây ngô lúa mì, nhưng mà có hơn mười mẫu giữ lại.

“Không cần hiển lương thực, để lại cho bọn họ ăn, họ cho chúng ta một ít nếm thử.”

Lâm Lam cười nói: “Ngoại trừ nấu cháo, chúng ta có thể nấu gạo nếm thử cơm rồi.”

Hàn Thanh Tùng không thấy Đại Vương Nhị Vương, liền hỏi một câu, Lâm Lam nói cho anh biết đi cắt cỏ từ rồi.

“Em bảo mai đi, Nhị Vượng sợ ngày mai bị người cắt hết, gấp vô cùng.”

Hàn Thanh Tùng liền nói đi đón bọn họ.

Chung quanh bọn họ nguồn nước hữu hạn, tổng cộng chỉ mấy con sông như vậy, bỏ từ cỏ lau ven sông tất cả mọi người đều biết, anh cũng biết phải đi đâu tìm.

Chờ bọn họ trở về trời đã khuya.

Lâm Lam mức nước ấm làm cho bọn họ nhanh chóng rửa mặt rửa tay, tóc con trai ngắn thuận tiện cũng gội đầu, bên trên đều là bụi cỏ đầy.

Rửa sạch sẽ, người một nhà ngồi vây quanh trước bàn tất niên, trên bàn là đồ ăn phong phú còn nóng hổi hấp.

Trừ bỏ thực đơn vài món ăn, Lâm Lam còn làm một ít khoai lang sợi, màu đỏ cam của khoai lang, màu vàng của đường tinh, bày dưới ánh đèn, sáng lấp lánh đặc biệt xinh đẹp khiến người thêm.

Tam Vượng nhìn khoai lang sợi ngào đường, liền chảy nước miếng như đối mặt với một bát thịt lớn.

Lâm Lam còn đem chai rượu cao lương lúc trước không uống hết, đổ cho Hàn Thanh Tùng một bát, chính mình đổ một chén nhỏ.

Tam Vượng: “Mẹ, cho con nếm thử đi.”

Lâm Lam: “Trẻ con không thể uống rượu. Vóc dáng con còn chưa phát triển hết đâu, đầu còn không tốt, uống rượu sẽ biến ngu ngốc. Con uống nước đường a.”

Bọn nhỏ cũng có uống, là Lâm Lam chính mình nấu nước đường son tra, chua chua ngọt ngọt, mỗi người một chén.

Lâm Lam giờ lên chung rượu của mình: “Mời Hàn cục trưởng nói chuyện.”

Bọn nhỏ sôi nổi nâng chén lên, cười ha hả: “Hàn cục trưởng nói chuyện.”

Tam Vượng đặc biệt lớn tiếng, hận không thể đứng ở trên ghế cao bằng nó.

Hàn Thanh Tùng mặt mày mang theo ý cười, bưng bát rượu chạm chạm cái chén nhỏ của Lâm Lam, “Chuyện công tác của nhà chúng ta đều giao cho đồng chí Lâm Lam.”

Nhị Vượng liền cười: “Mời Lâm phó cục trưởng nói chuyện.”

Lâm Lam thiếu chút nữa bị nước miếng sặc, xua xua tay, “Đừng nói bừa.”

“Đội trưởng tuyên truyền Lâm.” Mạch Tuệ thay đổi cách xưng hô.

Tam Vượng vỗ tay bùm bùm, “Hoan nghênh hoan nghênh!”

Tiểu Vượng giờ nắm tay nhỏ lên, “chào đội trưởng Lâm”

Lâm Lam bị bọn họ làm cho cười đau bụng, hắng giọng một cái, “Vây mẹ nói vài câu. Thứ nhất, cảm ơn Hàn cục trưởng làm việc vất vả, kiếm tiền lương cho các con đi học, mua quần áo cho chúng ta mặc. Thứ hai, cảm ơn anh Đại Vượng đã chăm sóc em trai em gái, giúp đỡ công việc thể lực trong nhà kiếm công điểm. Cảm ơn chị Mạch và anh hai học tập tốt lấy vinh dự, giúp mẹ nấu cơm làm việc nhà, giảm bớt gánh nặng. Cảm ơn...”

Mỗi lần cô nói đến ai đều chạm chén một chút với người đó.

Đại Vượng nhanh nhẹn liếc cô một cái liền rũ mắt xuống nhìn cốc, hiển nhiên có chút ngượng ngùng.

Nhị Vượng và Mạch Tuệ thì vui cười hơn hờ mà trao đổi ánh mắt với Lâm Lam.

Đôi mắt Tam Vượng sáng lên mà ngó nghiêng Lâm Lam khen nó, hai tay cầm chén đều cầm không nổi.

Lâm Lam lại vòng qua thẳng bé chạm một chút vào Tiểu Vượng ngồi cạnh nó “Cảm ơn anh Tiểu Vượng lạc quan tích cực, đôi mắt ngày càng tốt, biết ca hát biết Harmonica, mang âm nhạc mỹ diệu nhất cho chúng ta.”

Mặt Tiểu Vượng đều đỏ bừng, vui sướng hài lòng mà nhìn Lâm Lam, tay bé nhỏ không đủ lớn, không nhắc được cái cốc nước đường lớn kia, liền cúi đầu uống một ngụm to.

Lâm Lam lúc này mới nhìn về phía Tam Vượng.

Vốn Tam Vượng ánh sáng trên mắt đều sắp tắt, lúc này sáng rực lên tới nóc nhà.

Lâm Lam vuốt tay chạm vào ly thẳng bé một chút, “Anh Ba nhỏ là hạt dẻ cười nhà ta, cần cảm ơn tinh thần tự hy sinh của con, mang vui sướng cho cả nhà chúng ta.”

Tam Vượng cao hứng, cười ha ha, “Mẹ, con nói với mẹ, nếu mẹ phát tiền lương cho con, con còn nhiều chuyện cười nữa đâu.”

Lâm Lam: .... Mẹ không cho con cơ hội lên mặt đâu

“Được rồi, mọi người ăn thôi.”

Cánh tay Hàn Thanh Tùng vuốt về phía cô, Lâm Lam liền đem cốc rượu nhỏ của mình cùng với anh một chút.

Học bộ dạng của người lớn trên bàn tiệc là con trai thích nhất.

“Đừng cụng ly nhau, trong chốc lát nước ngọt sẽ rơi vào đồ ăn.” Lâm Lam nhắc nhở Tam Vượng.

Vì thế bọn nhỏ cúi đầu dùng bữa, sườn heo chua ngọt, khoai lang sợi, rau họ xào trứng là được hoan nghênh nhất, Hàn Thanh Tùng thì thích nhất thịt xào có tý ớt, Tiểu Vượng Mạch Tuệ trừ bỏ thịt còn thích ăn rau chân vịt đậu hũ.

Sườn heo chua ngọt sắc chua ngọt ngon miệng, chất thịt non mềm, vị no vừa đủ độ, Lâm Lam cảm thấy đây chính là sườn heo chua ngọt ngon nhất mà mình từng làm.

Quả nhiên chỉ cần dụng tâm, không có cơm nhà nào là làm không tốt.

Cô uống một ngụm rượu, cay đến mức mặt đều nhẩn lại, bưng cho Tiểu Vượng trêu hăm: “Con trai nhỏ con uống thử xem.”

Tiểu Vượng che miệng cười, lắc đầu.

Tam Vượng gấp gấp: “Mẹ, con nếm thử, con nếm thử.”

Lâm Lam liền nói bữa chuyện xưa hù dọa thẳng bé, nhà ai có cụ ông, thích uống rượu, lúc nhìn cháu nội liền lấy cái đĩa chấm cho cháu nội nếm thử mùi rượu, chờ ba bốn tuổi liền cho uống một bình nhỏ.

“Kết quả đem đứa nhỏ uống thành con ma men nhỏ, đầu óc không phát triển thành ngu ngốc, không cưới được vợ.”

Bọn nhỏ liền cười, Mạch Tuệ: “Mẹ, mẹ mau cho em ấy uống một ngụm đi, nếu không em ấy nhất định thêm đến không ngủ được.”

Lúc này Tam Vượng không ham hồ cười vợ gì cả “Cười vợ làm gì? Tôi nhà mình đoạt thật hả? Không muốn không muốn!”

Mọi người cười rộ lên.

Lâm Lam: “Đã nói không thể uống là không thể uống, ít nhất phải chờ lúc các con lên cấp 3 đã.”

Tam Vượng vừa nghe liền đếm đếm đầu ngón tay, còn nhiều năm như vậy sao? Xong rồi, đời này sẽ không uống được.

Xem nó như vậy cả nhà lại cười.

Lâm Lam uống không nổi rượu trắng 48o, liền đưa cho Hàn Thanh Tùng.

Hàn Thanh Tùng nghiêng về phía trước tìm tòi, trực tiếp uống bát rượu, một ngụm uống hết, đem bát rượu đặt ở một bên.

Tam Vượng mắt nhìn chăm chăm, một bộ nóng lòng muốn thử.

Một bữa cơm ăn xong, chờ lúc rửa mặt xong đã sau 9h rồi.

Cũng may ngày mai không đi học, không cần làm bài tập.

Tam Vượng: “Cha, ngày mai có phải không cần tập thể dục buổi sáng hay không, đều nghỉ á.”

Hàn Thanh Tùng: “Thể dục buổi sáng cả đời không nghỉ.”

“Ha ha ha.....” Mạch Tuệ cười to nhất.

Chờ bọn nhỏ đều ngủ, Lâm Lam và Hàn Thanh Tùng lên kháng cuối cùng.

Hàn Thanh Tùng uống đến hơi say, trên người nóng lên, cởi áo bông chỉ mặc áo lót bên trong.

Bởi vì hơi rượu lên mặt, hai má của anh liền hồng hồng, đỏ bừng, đôi mắt đen vốn thâm thúy bị rượu nhiễm sẫm đục. Giờ phút này anh dựa vào tủ trên kháng, thoát nhìn mềm mại lại lười biếng, thời điểm đôi mắt nhỏ kia nhìn qua, rất có cảm giác khiêu gợi. ... Thấy thế nào cũng không phải Hàn cục trưởng lạnh lùng, nghiêm túc trước kia.

Lâm Lam lần đầu tiên nhìn thấy chồng như vậy, liền bò qua trêu chọc anh, “Ai nha, đây là thằng nhóc đẹp trai của nhà ai a, có phải đi nhắm cửa hay không?”

Hàn Thanh Tùng bắt được tay của cô, đặt ở bên môi hôn một chút, trên tay vừa dùng lực liền kéo cô lại gần hơn, ánh mắt khóa trên mặt cô, giọng nói trầm thấp từ tính, “Em nghĩ là ai?”

Lâm Lam bị tiếng nói của anh trêu chọc lỗ tai tê tê đặc đại, giọng điệu mềm mại nói: “...Hàn Thanh Tùng... Hàn cục trưởng...anh Ba.....anh Thanh Tùng ~”

Một trận trời đất quay cuồng, cô liền bị đè ở trên kháng, trước mắt là gương mặt nhiễm đỏ ửng cùng sóng mắt cơ hồ muốn cháy ra, lúc anh hôn xuống cô còn nghĩ trong lòng, người này ngày thường lãnh tính nghiêm túc, ngàn vạn lần đứng uống rượu, uống rượu loạn tính không phải đùa giỡn.

.....

Lâm Lam lại học được một kinh nghiệm, đừng trêu chọc những người đàn ông ngày thường thoát nhìn rụt rè, đặc biệt lúc anh ta uống đến hơi say, thời điểm không say nhìn nhìn nửa đời người say chuẩn choáng lảng lờ đều câu ra ngoài.

Ngày hôm sau cô dậy muộn, cũng may bọn nhỏ không đi học, Hàn Thanh Tùng dẫn bọn nhỏ ra tập thể dục buổi sáng, Mạch Tuệ nấu cơm, chờ cô dậy vừa lúc ăn cơm.

Cuộc sống này quá, quá hù bại.
Advertisement / Quảng cáo

Chỉ cần cô dậy muộn, bọn nhỏ liền cho rằng mấy ngày hôm nay cô làm việc mệt.

Lâm Lam tất nhiên ngượng ngừng giải thích, cô cũng mệt thật.

Ăn cơm sáng, Đại Vượng Nhị Vượng mang theo Tam Vượng đi cắt cỏ.

Nhị Vượng thời khắc đều có một loại cảm giác nguy cơ, sợ không có đồ ăn, sợ không có cỏ đốt.

Thằng bé nghe nhóm bạn nông lúc đi học nói về lịch sử của gia đình, rất nhiều người nói mình đến mùa đông không có củi đốt sưởi ấm, có lạnh chết, có người nấu nồi bò đưa vào nấu, phía dưới nướng khoai lang khô, thậm chí còn có người dỡ nhà ở làm củi đốt.

Ngẫm lại đều đáng thương!

Nhị Vượng lại không muốn nhà mình như vậy, cho nên một mình thằng bé mà tìm được nơi cắt cỏ, thì tuyệt đối không khách khí.

Lâm Lam cũng không ngăn cản, trẻ con biết suy nghĩ là chuyện tốt, để thằng bé tự đi làm đi.

Ngày hai mươi bốn quét dọn nhà cửa, cô ở nhà dẫn bọn nhỏ quét tước vệ sinh.

Nhà mới ở, tất nhiên không có gì để quét dọn, nhưng mà lau lau quét quét vẫn không tránh được.

Kết quả Đồng Hộc Hoa lại tới tìm cô, nói công xã có cuộc họp, bảo Lâm Lam cùng đi dự họp, “Nghe nói có phát đồ gì đó.”

Vừa nghe có phát cái gì, Lâm Lam liền lau lau tay, dặn dò Mạch Tuệ hai câu bảo cô bé trông em trai, cô đi họp.

Mở họp một buổi sáng, ăn bữa cơm trưa, phát một cái khăn mặt một đôi tất bông màu trắng.

Lâm Lam vui rạo rực, con gái sớm liền muốn hai cái tất mới, vừa lúc đưa cho cô bé đã làm lễ vật đầu năm.

Có điều hơi lớn, nhưng mà Mạch Tuệ thích là tốt, kệ cô bé vậy.

Chờ lúc Lâm Lam và Đồng Hộc Hoa họp xong chuẩn bị về nhà, vừa lúc đụng Hàn Thanh Tùng cùng trở về.

Nói vài câu, Hàn Thanh Tùng nói: “Cùng nhau về.”

“Anh tan tầm bây giờ?”

“Đi nông trường lấy một xe than.”

“Thật sự?” Lâm Lam nguyên bản được khăn và tất liền vui mừng rồi, lúc này lại càng vui vẻ, “Vậy Nhị Vượng sẽ mừng lắm.”

Đồng Hộc Hoa nghe nhà Lâm Lam không thiếu cỏ đốt, thật sự kinh ngạc, “Em được chia nhiều cỏ như vậy, đều đốt hết?”

Lâm Lam ngượng ngừng, cười nói: “Không đâu, nhưng mà Nhị Vượng nhà chúng em sợ không đủ đốt, đi cắt cỏ từ đây này.”

Đồng Hộc Hoa hâm mộ nói: “Lâm Lam, con nhà em cũng thật hiểu chuyện. Aizz, xem mấy đứa bé nhà chị, lớn như vậy rồi chỉ biết ăn biết ngủ.”

Lâm Lam cười nói: “Nói quá rồi, mấy đứa bé nhà chị cả ngày muốn kiếm công điểm rất hiểu chuyện đó thôi.”

Trước kia lúc con nhà mình vẫn là bọn nhóc nghịch ngợm, cô nhìn con của Đồng Hộc Hoa không biết tốt bao nhiêu đâu.

Hai người tăng bốc lẫn nhau hai hiệp, ha ha cười rộ lên, sau đó ngồi xe la của Hàn Thanh Tùng về nhà.

Lâm Lam xem trên xe trừ than đã ra, còn cỏ than củi, trong lòng vừa có ý, liền nghĩ phải làm đồ nướng cho bọn nhỏ ăn.

Chờ tới giao lộ trong thôn, Đồng Hộc Hoa nhảy xuống xe, theo chân bọn họ cáo biệt đi về nhà, Hàn Thanh Tùng vội vàng đi xe trực tiếp về nhà.

Bọn nhỏ nghe nói cha mẹ trở về, sôi nổi ra tới xem, thấy kéo một xe than đá trở về, thì vui mừng cỡ nào không cần nói.

Đặc biệt là Nhị Vương, quả thực vui quá trời!

“Cha, cha mua than đá chỗ nào vậy a?”

Hàn Thanh Tùng: “hông trường Sơn thủy.” Anh đem hai cái sọt than củi dọn xuống dưới trước, lại lấy ra bọc đồ vật bằng báo chỉ đưa cho Lâm Lam, “Đây là đùi dê bọn họ cho.” Mặt khác còn có hai miếng thịt gà thịt vịt.

Đùi dê?

Lâm Lam vui vẻ, vừa định làm đồ nướng, giờ liền có thịt dê đưa tới, quá tri kỷ rồi.

Cô cười nói: “Cần phải cảm ơn chủ nhiệm Tống.”

Hàn Thanh Tùng nhìn có một cái, “Bị anh ta sai sứ mấy ngày nay, chia miếng đùi dê là chuyện đương nhiên.”

Lâm Lam lập tức sờ phía sau lưng chồng “Anh Ba vất vả, anh Ba của em giúp đỡ anh ta nhiều như vậy, sao không được chia hai cái đùi dê. Ha ha.”

Một cánh tay Hàn Thanh Tùng ôm eo cô, sau đó buông ra mang túi than đá vào nhà theo bọn nhỏ.

Bọn họ đem than đá trực tiếp đặt dưới chân tường phía tây, một ít để cùng hai cái sọt than củi thì đặt ở trong phòng nam.

Lâm Lam liền đi xem cái chân dê kia, đó là một cái miếng da sau, còn mang theo một khối to mình dê, thịt chất phỉn, nhìn liền biết không tẻ.

“Ngày mai công bố thành tích của các con, vì chúc mừng chúng ta sẽ làm đồ nướng ăn, dư lại còn có thể làm thịt dê kho tàu.” Lâm Lam đem thịt dê đặt ở lu đông lạnh bên ngoài.

Hiện tại bên ngoài âm mười mấy độ, hiệu quả đông lạnh cực tốt.

Mùa đông mặt trời xuống núi sớm, 5 giờ nhiều liền bắt đầu tối, lúc này không có cửa kính, trong nhà liền rất tối.

Lâm Lam kêu Mạch Tuệ nhóm lửa, cô và Nhị Vương chuẩn bị com chiều.

Nấu một nồi khoai lang đỏ, bên trên dùng cái nồi nhỏ chưng com, lại hầm một cái cái trắng trứng gà.

Mặt khác dùng hành tây quấy một bát thịt heo, đầu heo nấu đến mềm nhũn thơm nức, người ăn hiện đại có chút ngán, lúc này đều thiếu chất béo, trẻ con còn không sợ, ngược lại cảm thấy béo mà không ngán, hương thơm ngon miệng.

Hai cái nồi nấu com nhanh, Lâm Lam còn làm một bát canh rau chân vịt, lại dùng nấm, thịt vò viên chiên, cũng là món bọn nhỏ thập phần thích ăn.

Từ khi vào tháng chạp, cấp bậc thức ăn nhà bọn họ từ từ tăng lên, mì sợi, sủi cảo, bánh bao, xương sườn, đầu heo thịt..... Bọn nhỏ mỗi ngày vui sướng hải lòng, theo lời Tam Vương nói, đó chính là Thần Tiên Sống.

Hiện tại lại được nhiều than đá như vậy, trong lòng Lâm Lam vui vẻ, ngày hôm sau bọn nhỏ đi trường học công bố thành tích, cô ở nhà chuẩn bị than củi nướng thịt.

Đem thịt dê cùng với miếng sườn cắt xuống dưới, có thể trực tiếp nướng rồi, còn có một ít thịt nhỏ mỡ nạc giao nhau, trước dùng muối, tương, tiêu, hành gừng, tía tô linh tinh ướp, sau đó dùng chiếc đũa hòng tước thành que nhọn xuyên thịt, mặt khác còn cắt một ít thịt bằm chỉ xuyên vào, lại xiên ít rau họ, tỏi cánh, đậu hủ cuốn, đáng tiếc cái này mùa không có cả tím.

Buổi chiều Hàn Thanh Tùng giúp Lâm Lam mua đậu hủ cùng đậu da trở về, sau đó liền không ra cửa, ở nhà phụ giúp cô.

Anh dựa theo yêu cầu của Lâm Lam, ở bên ngoài trong rào phía tây dùng gạch dựng nổi và bếp gần đi ra tới, phía dưới cũng để gạch, đem than củi thiếu hòng rồi bỏ vào, mặt trên để lên một cái vỉ sắt.

Vỉ sắt là nhà ăn công xã đào thải xuống dưới, muốn bán phế phẩm, bị Hàn Thanh Tùng lấy về, vừa lúc có tác dụng.

Lửa đỏ than cháy, để xiên thịt kia lên, lập tức phát ra âm thanh dầu mỡ bị thiêu đốt xì xì, ngay sau đó liền có mùi thịt bay lên.

Lâm Lam quạt gió, “Thơm quá a, Anh Ba anh luyện tập cho tốt, về sau không làm cục trưởng nữa chúng ta liền đi bán xiên thịt nướng.”

Bàn tay lớn của Hàn Thanh Tùng nắm chặt tay cô, “Nếu mà lạnh thì đi vào phòng chờ.”

Lâm Lam lắc đầu, “Không lạnh, em đi ra ngoài cửa ngõ xem, bọn nhỏ nên trở về rồi.”

Cô vừa mới đi đến cửa lớn, liền thấy Mạch Tuệ và Nhị Vương dẫn Tiểu Vương, ba người chạy như bay về nhà, Đại Vương ở phía sau không nhanh không chậm, Tam Vương gục đầu xuống đi như bị phản từ hình.

Xem ra là thì không tốt a.

Cô cười cười, tiếp được Tiểu Vương, “Lạnh hay không a.”

Tiểu Vương lắc đầu, đông lạnh đến mặt mũi đều hồng hồng, “Mẹ, thơm quá a!”

Mùi thịt nướng đã bay lên, Tam Vương ở đằng sau nguyên bản sống không còn gì luyện tức đột nhiên ngừng đầu, cất bước chạy về nhà, ngay cả anh Cả vẫn luôn chờ mình nó đều không rảnh lo.

Đại Vương: “.....”

Bọn nhỏ đều vây quanh ở bên cạnh Hàn Thanh Tùng, ríu rít, một chút đều không sợ gió lạnh đến xương, cái mũi ngửi mùi thơm ngào ngạt vị thịt nướng.

Lâm Lam nhìn bọn họ, ánh mắt vô cùng ôn nhu.

Người một nhà ở bên nhau, vui sướng hạnh phúc mà trôi qua cuộc sống hàng ngày, chia sẻ hạnh phúc, đồng lòng gánh cực khổ, chính là ý nghĩa nhà mà cô mong chờ.

Vì thế trời còn chưa tối, cô liền đóng cửa lớn, người một nhà một bên nướng một bên ăn, lại có bọn nhỏ nói chuyện chọc cười, thật sự sung sướng.

Bọn nhỏ là lần đầu tiên ăn thịt dê, lần đầu tiên ăn que nướng, lần đầu tiên như vậy như vậy.... Cho nên bọn họ rất vui vẻ, ấn tượng rất khắc sâu.

Mạch Tuệ và Nhị Vương hai người giống như hát đối đem chuyện trường học hôm nay hội báo một chút.

Hàn Thanh Bình vì khích lệ bọn nhỏ, cùng mấy cái trưởng học phụ cận bên cạnh liên hợp, bài thi đều giống nhau, thời gian khảo thí cũng giống nhau.

Mọi người thống nhất xếp hàng, Mạch Tuệ được liên hợp đứng thứ nhất, Nhị Vương thứ hai, thầy giáo phát giấy khen và phần thưởng cho bọn họ.

Giấy khen là Hoắc Duyên đã sớm vẽ tốt, vô cùng xinh đẹp.

Phần thưởng chính là vở bút máy, Mạch Tuệ được mười cái bút chì mười quyển vở, Nhị Vương năm cái.

Hai người kia tất nhiên là không có, tuy nhiên Mạch Tuệ Nhị Vương chưa nói, hai người cũng làm bộ không nghe thấy, nhưng xem bộ dạng, rất có thể là đếm ngược!

Vì không ảnh hưởng đến không khí ăn com vui sướng, Lâm Lam không hỏi.

Cô cầm bánh bột ngô, mìn thầu lại đây, quét tương ớt và nóng tương chính mình điều chế lên trên, nướng đến mềm xốp thơm tho, kết hợp với thịt ăn rất ngon.

Mạch Tuệ và Tiểu Vương đặc biệt thích.

Đại Vương và Tam Vương có chút không thích ăn, chỉ muốn ăn thịt.

Lâm Lam ăn hai xiên liền phải đổi với Hàn Thanh Tùng.

Hắn không chịu: “Bên ngoài lạnh lẽo, em vào trong nhà đi.”

Lâm Lam dựa vào chồng, “Không lạnh.” Cô cầm một xiên đã nướng tốt đặt bên miệng anh, “Anh nhanh đi ăn, rất ngon.”

Hàn Thanh Tùng cắn một miếng thịt, nhai nhai, “Có một năm bọn anh ăn dê nướng nguyên con, không có kinh nghiệm không biết nướng, hoặc là nửa sống nửa chín hoặc là liền khét.”

Bọn nhỏ tò mò, sôi nổi hỏi dê nướng nguyên con có phải rất ngon không?

Đặc biệt là Đại Vương và Tam Vương, đối với hai người bọn họ mà nói một tay một cái đùi gà lớn, hoặc là dùng tay xé thịt heo, đồ quẻ thực chính là cuộc sống thần tiên.

Nhị Vương tay trái xiên thịt, tay phải bánh bột ngô nướng, đem xiên thịt ăn luôn, “Cha, con thay cha nướng, cha và mẹ đi vào phòng ăn đi.”

Hàn Thanh Tùng liền giao cho thằng bé, dặn dò nó không làm khét, cũng đừng lật liên tục.

Nhị Vương cười nói: “Con nhìn là biết.”

Lâm Lam có điểm tiếc nuối: “Không có thì là, có thì ăn càng ngon.”

Bọn họ cũng không biết thì là là gì, sôi nổi hỏi.

Lâm Lam liền nói: “Radio nói, các con không biết à? Dân Mông Cổ chăn nuôi nướng thịt đều phải thêm thì là.”

Tam Vương hỏi gấp cô là mùi vị gì.

Lâm Lam vừa muốn hình dung, lập tức nói: “Mẹ cũng không biết a, chưa ăn bao giờ, nhưng mà nghe thật thú vị, hình như thì là và thịt dê là tuyệt phối!”

Cái này liền khiến cho bọn nhỏ mơ ước, liền nghĩ về sau lại ăn bữa thịt nướng có thì là, từ đây một đoạn thời gian sau thì là chính là từ ngữ thần bí mang cảm giác cao lớn ở nhà bọn họ.

Một bữa thịt nướng vừa ăn vừa chơi, dùng hơn ba giờ.

Bọn họ không biết chính là, bởi vì Lâm Lam dự kiến trước một chút đóng cửa sớm, chặn lại toàn bộ bình luận tò mò của toàn thôn.

Ngoài cửa một đám lại một đám “đi ngang qua”, bọn họ nghe mùi thơm ngào ngạt của vị thịt kia, quả thực nước miếng đều phải chảy xuống mặt đất.

Bất đầu là bọn nhỏ nhìn không được tới ngửi, sau đó người lớn cũng nhìn không được, sôi nổi suy đoán nhà Hàn cục trưởng đang ăn cái gì đầu.

Nhưng mà người ta đóng cửa kín, bọn họ lại không dám đi gõ cửa, đều sợ hãi Hàn Thanh Tùng.

Bọn nhóc choai choai có gan lớn hơn đi cầm cái thang, đặt lên trên tường nhìn, vừa nhìn một cái thì không nhìn được, nhà Lâm Lam người ta đang ở bên trong dùng lửa nướng thịt ăn!

Cách ăn này thật là mới lạ, bọn họ trước đây chưa từng thấy qua.

Có người thấy đồ ăn mình chưa ăn qua lại có chút ghen ghét, không thiếu được muốn chua lớn nói một câu “Người dân bà kia thật là vừa lười vừa tham ăn, ngay cả nồi đều lười dùng lò nướng, trực tiếp dùng lửa đốt ăn, thật lãng phí củi không biết bao nhiêu.”

Ngày mùa đông củi đều đốt ở dưới giường giữ ấm a, chỉ có bà vợ lười mới như vậy!

Hơn nữa trong nhà có thịt, nhà ai không phải lưu trữ một chút món ăn, hận không thể ăn cả năm? Nơi nào có thể một lần ăn luôn?

Vì thế cái mũi Lâm Lam vừa lười vừa tham ăn lại không biết tính toán sinh hoạt, giống như một cái mũ bảo hiểm bị hàn lên đầu vậy, có thể nói là mũ thiết.

Đương nhiên cũng có người ủng hộ cô giúp cô biện minh, “Người ta không ăn trộm không cướp giật, ăn cơm mình làm, mấy người quản người ta thiếu hay là nướng? Có bản lĩnh mấy người cũng nướng đi?”

Mọi người nói giỡn một lúc liền từng người về nhà đi là cơm chiều.

Ăn xong thịt nướng, bị phong mũ thiết vương Lâm Lam mang theo bọn nhỏ thu dọn một chút, đem xương cốt dầu bỏ vào cất lại, ngày mai lại nấu bát canh thịt dê uống!

Rửa mặt xong, người một nhà đều chen trên kháng tây gian.

Lâm Lam ho một tiếng, “Lúc ăn thịt nướng mẹ chưa hỏi dê tài không vui, lúc này có phải nên chủ động không nào.”

Bọn nhỏ sôi nổi đem bài thi của mình lấy ra.

Ngữ văn toán học tự nhiên của Mạch Tuệ toán bộ đều điểm tối đa, đặc biệt là điểm 100 kia Hàn Thanh Bình viết đến rồng bay phượng múa, vừa thấy liền vui vẻ.

Nhị Vương đứng thứ hai, tự nhiên 95 điểm, bài khác điểm tối đa.

Đại Vương ba môn đều đạt tiêu chuẩn, thật sự thực không tồi, hơn nữa toán học còn được 76 điểm đầu.

Tam Vương.....

Lâm Lam nhủ mảy, liếc mắt về phía Tam Vương đang xia răng, thằng bé vừa thay răng, răng sữa dính thịt dính rất nhiều.

Bài thi của Tam Vương a, giống như chó gặm, làm bài, lấy về nhà, có hai lần như vậy, lại còn dúi dúi làm người không muốn xem.

Bài thi kia a, đen tuyền, đen tuyền.... Cô đều không nghĩ ra bài thi này sao lại đen tuyền.

Cô cơ hồ có thể tưởng tượng, lúc Tam Vương làm bài, liền viết loạn, sau đó ngón tay sờ đầu gối, gối, gối.....

Thật là dễ thi biết nó, nó không biết đề thi.

Ai.....Đầu lớn a.

Cô duỗi tay đi lấy bài thi của Tam Vương, Tam Vương nhéo tay không buông, cúi đầu, biau môi, âm thanh như muỗi hừ hừ, “Trước.... Trước nhìn bài của Tiểu Vương.”

Lâm Lam kinh ngạc nói: “Con trai út cũng làm bài thi sao?”

Tiểu Vương cười đến vô cùng sáng lạn, như hiện vật quý đem bài thi đưa cho Lâm Lam.

Bề mặt bài thi sạch sẽ ngăn nắp, chỉ cần viết lên, chính là nghiêm túc chính tề, sẽ không liền không.

Bên trên có chữ Hán ghép vần, chữ tuy rằng không có lực đạo quá lớn nhưng mà rất có mỹ cảm, không thể không nói đứa bé Tiểu Vương này thật làm người thích.

Lâm Lam lại nhìn nhìn Tam Vương, nếu không phải con ruột.....Nếu không phải có ưu điểm khác..... Nếu không phải.....Cha mẹ nào không bắt công?

“Tam Vương a.....” Lâm Lam gọi thằng bé.

Tam Vương run run một chút, một khi kêu Tam Vương nhất định là không có chuyện tốt.

Cũng may thịt nướng ăn no, cho dù bị đánh một trận....vậy..... Cũng không thiệt.

Thằng bé nhìn trộm Hàn Thanh Tùng, vừa lúc Hàn Thanh Tùng nhìn qua, ánh mắt đen nhìn chăm chăm làm nó run lập cập, nhìn đáng sợ thật sự không trốn qua trận này rồi?

Lâm Lam thở dài, lại thở dài, trong lòng mặc niệm cuộc đời, phải Phật hệ làm mẹ! Đặc biệt lúc con làm bài tập, kiểm tra thành tích không tốt, càng phải Phật hệ!

Tình nguyện chính mình tọa hóa cũng không thể tức giận đến bốc khói.

Tam Vượng lại nghĩ, còn không bằng ngày hôm qua ăn đồ nướng, ăn vào cũng thoải mái một chút.

Lâm Lam cuối cùng cũng chưa nói cái gì, chỉ là đem phần thưởng đều lấy tới, bút chì, sổ nhật ký cùng một đồng tiền cho Mạch Tuệ, cặp sách và sổ nhật ký thêm một đồng tiền cho Nhị Vượng, dù sao cặp sách hai đứa dùng chung một cái, không vấn đề gì.

Đại Vượng được 5 hào tiền.

Tiểu Vượng được 5 hào tiền.

Bọn nhỏ đều ngây người, mẹ có phải giận đến hồ đồ không? Lại cho nhiều tiền như vậy?

Không phải nói cho 5 hào, 2 hào sao?

Nhìn vẻ mặt đau lòng kịch liệt của Lâm Lam, bọn họ liền biết khẳng định là giận đến hồ đồ.

Hàn Thanh Tùng đuổi tay ôm ôm Lâm Lam, từ chỗ phần thưởng kia cầm ba cái bút và ba quyển vở đặt trước mặt Tam Vượng, “Con.”

Tam Vượng: “....A? Con có khen thưởng a?”

Hàn Thanh Tùng cười lạnh.

Tam Vượng bỗng nhiên nhảy mất đã hiểu, má ơi, cái này không phải khen thưởng, đây là trừng phạt a!!!!

Trẻ con đi học, trong nhà đều cho bút chì và vở, cần bản không cần khen thưởng.

Nó kiểm tra không tốt, cho vở và bút chì, đây là bắt nó mỗi ngày đều viết nhiều chữ a!

Lâm Lam gật gật đầu, anh Ba xử phạt rất hợp tâm ý, nguyên bản còn suy nghĩ chẳng lẽ muốn đánh một trận? Đường như không tốt lắm, rốt cuộc Tam Vượng còn nhỏ, cho nên như vậy làm tốt, bắt thằng bé trước hết đem chữ viết tốt, không cần phải xinh đẹp như thế nào, ít nhất phải sạch sẽ như người ta a!

Quý về bùa là không được.

Hàn Thanh Tùng nhìn Tam Vượng liếc mắt một cái, “Từ ngày mai bắt đầu con không cần chạy, dậy viết chữ, nghỉ đông này viết hết ba quyển vở, yêu cầu sạch sẽ.”

Anh cố ý nhấn mạnh sạch sẽ.

Đôi mắt Tam Vượng tròn tròn, “Cha, con muốn chạy!”

So với viết chữ, con tình nguyện chạy!

Hàn Thanh Tùng à một tiếng, cầm tay Lâm Lam, “Con thích chạy như vậy, liền chạy xong rồi về viết chữ, dù sao cũng nghỉ không đi học.”

Tam Vượng lập tức héo, ai muốn nghỉ,nghỉ cái gì!

.....

Lúc ngủ, Lâm Lam có chút áy náy, hỏi Hàn Thanh Tùng “Anh Ba, có phải em nghiêm khắc với Tam Vượng quá hay không?” Rốt cuộc vẫn là trẻ con, kiểm tra đêm ngược cũng không có gì, lớn hơn hai tuổi thì tốt rồi.

Aiz, xem ra cha mẹ đối với con kiểm tra từ dưới đêm ngược, từ cổ kim nội ngoại phòng chừng là giống nhau chưa sót vì điều.

Hàn Thanh Tùng ôm cô: “Đối với đứa nhỏ nghịch ngợm cần phải nghiêm khắc.”

Lại không đánh không mắng, tính nghiêm khắc cái gì?

Lâm Lam bị chồng an ủi trong chốc lát, cảm thấy cũng không có gì.

Bởi vì ăn thật dễ, hai người chốc lát không ngủ. không thiếu được phải làm chút gì đó.

Chờ thu dọn xong, Lâm Lam đã lười biếng không mở được mắt, một đầu ngã vào trong khuỷu tay Hàn Thanh Tùng một giây liền ngủ.

Thời điểm ngủ đến nửa đêm, Hàn Thanh Tùng đột nhiên bị động tĩnh bưng tỉnh.

Anh xuất phát từ thói quen nhiều năm, thời điểm ngủ vẫn duy trì trạng thái cảnh giác, hiện tại cũng giống nhau.

Nhưng mà anh không có lập tức đứng dậy, rốt cuộc đây là ở nhà, nghe qua một chút, là động tĩnh đông gian có đứa nhỏ đi tiểu đêm.

Nghe động tĩnh tỉnh cẩn thận, phòng chừng không phải Mạch Tuệ chính là Nhị Vượng, dù sao không phải là Đại Vượng và Tam Vượng, hai đứa này lẹ xep lẹ xep. tuyệt đối không cần thận như vậy.

Anh thậm chí còn nghe thấy tiếng hài tử lấy lu trà, phích nước nóng, nhưng mà không nghe được tiếng đổ nước ấm, phòng chừng lưới đốt đèn liền không có phương tiện đổ nước ấm, nghĩ trực tiếp uống nước lạnh trong lu trà đối phó một chút cổ họng khát.

Một lát, anh nghe con một bên uống nước một bên nghĩ ngợi một chút, thờ dài, phòng chừng là ngại nước quá lạnh?

Anh liền không quản, ôm Lâm Lam lại đi ngủ.

Chính là lúc đang ngủ, đột nhiên, một tiếng ca gào khóc làm bưng tỉnh Hàn Thanh Tùng.

“Hôm nay đau uống kháng công rượu, chỉ khí chưa thì thể không thôi. Trương lai còn dài thể hiện thân thù, cam sái nhiệt huyết viết xuân thu.....”

Tháng chạp an tĩnh đêm lạnh, tiếng động hào phóng sắc nhọn này trực tiếp dọa tỉnh mọi người.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Lam bật dậy, “Anh Ba, nhà ai không chú ý như vậy a, nửa đêm quý khóc sủa gào?”

Hàn Thanh Tùng chạy nhanh vỗ vỗ lưng cô, sờ soạn que diêm đốt đèn, bọn nhỏ đông gian cũng bị dọa nhảy dựng, đều sôi nổi hỏi hơn nửa đêm, ai a?

Hàn Thanh Tùng khoác áo xuống đất, đẩy cửa, liền phát hiện thẳng nhóc thú Tam Vượng lộ mông đứng ở trên ghế, một chân đạp bàn ăn, một tay cầm bình rượu, một tay quơ quơ nhiều lần, tâm tê liệt phở mà rống: “Dù có ngàn khó cũng vạn hiểm, bình định kia uy hỏ son ta đầu tàu gương mẫu!”

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Đánh Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Ăn tết khen thưởng

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyên

Hàn Thanh Tùng: “.....!!!”

Ông nội cũng có thể nghe ra là Tam Vượng.

Đại Vượng huyt một tiếng nhảy xuống đất, bắt chắp đi giày đi chân trần vọt tới nhà chính, một tay đem bình rượu của Tam Vượng giật xuống, lại đem Tam Vượng trực tiếp xách xuống đất.

Tam Vượng còn đá đập lung tung, “Điều nhất đức, ông có cái tâm dạ quý gì! A Khánh tâu tôi, lưng dựa vào cây lớn hương bóng mát, thấy ông cũng không hoảng loạn~~~”

Lăn lộn như vậy, mùi rượu kia liền bay ra, cả nhà ở thức dậy.

Lâm Lam nhanh chạy đi mặc quần áo cùng Hàn Thanh Tùng đi nhìn xem gian nhà phía đông.

Đại Vượng đem cả người lạnh lẽo Tam Vượng khóa lại trong ổ chăn, thẳng nhóc còn vùng vẫy hát lên, những câu chuyện được nghe trên radio và Lưu Xuân Tân dạy, lời hát có đúng hay không, lúc này hoàn toàn học thuộc, quả thực sự phụ hải kịch bám vào người.

Nhị Vượng nghiêng người hỏi Mạch Tuệ chuyện gì vậy.

Mạch Tuệ: “Còn có chuyện gì chứ? Còn tuổi nhỏ, mà mượn rượu tiêu sầu?”

Nhị Vượng: “Phòng chừng không kiểm tra nên trong lòng uất ức, aizz, không ngờ Tam Vượng lại hiểu thẳng như vậy, em hiểu lắm rồi.”

Lâm Lam: Bà nó chứ còn mượn rượu tiêu sầu! Ai tin nó hiểu thẳng? Mẹ xem chính là thiếu đòn.

Hàn Thanh Tùng sờ sờ trán cùng thân thể Tam Vượng, Lâm Lam khẩn trương nói “Có phát sốt hay không?”

Hàn Thanh Tùng bình tĩnh nói: “Không có việc gì.”

Nhị Vượng: “Con nấu chén canh gừng cho em ấy uống, đừng để bị cảm thật. Cũng không biết nó xuống giường lúc nào.”

Lâm Lam: “Con đi ngủ đi, mẹ đã dậy rồi để mẹ nấu.”

Hàn Thanh Tùng báo cô lên giường ngủ, để anh nấu.

Lâm Lam làm sao có thể an tâm a, tất nhiên phải làm cái gì mới được, vốn dĩ trước khi ngủ nhìn Tam Vượng trầm mặc như vậy, cô còn có chút áy náy, lúc này càng áy náy thêm.

Hàn Thanh Tùng liền giúp cô đốt lửa, Lâm Lam thái gừng.

Hon nửa đêm, trong nhà bắt đầu đốt lửa, người khác thấy còn tưởng rằng nhà Lâm Lam nửa đêm còn làm đồ ăn ngon gì đó.

Cái mũi bà vợ tham ăn này, tuyệt đối làm bằng sắt, cả đời côi không được.

Lâm Lam báo Đại Vượng nhìn kỹ, cho thẳng bé uống nước ấm, đừng để ới ra.

Tam Vượng uống đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vào ổ chăn trong chốc lát và người lại nóng hầm hập, khoa tay múa chân mà muốn đá lung tung, bị Đại Vượng đè lại.

Canh gừng nấu xong, Lâm Lam cho một thìa đường đỏ lớn vào bên trong, cho Tam Vượng giải rượu.

Thẳng nhóc gấu này, tuổi còn nhỏ mà uống rượu say thành như vậy, cũng không biết có đi chứng gì hay không.

Trúng độc còn, nghiện còn cái gì đó..... Lâm Lam nào bỏ một đồng lớn.

Vừa ngọt vừa cay, rất đúng khẩu vị Tam Vượng, còn nghĩ rằng đang uống rượu đầu, chép chép miệng, “Rượu ngon, rượu ngon! Tiểu nhị, lại thêm ba chén!”

Lâm Lam “.....” anh Ba nhỏ, con xong đời, xem ngày mai mẹ xử con thế nào.

Tam Vượng không chịu vào ổ chăn, còn ở chỗ đó mượn rượu làm càn, vừa hát vừa nhảy.

Đại Vượng đánh hai bạt tay vô mộng nó, lúc này Tam Vượng mới ngoan ngoãn vào ổ chăn.

Miệng lại không ngừng được.

Uống canh gừng xong nó không ỏi cũng không ngủ không tỉnh, chính là làm ầm ĩ, hát tuồng, hát khó nghe muốn chết!

Đem bài hát nghe được từ radio, thích nghe hay không thích nghe đều hát một lần.

Vui vẻ, chỉ vào Hàn Thanh Tùng kêu đại gian thần, chỉ vào Lâm Lam kêu ái phi, chỉ vào Đại Vượng kêu Võ Tông, chỉ vào Nhị Vượng kêu gian phi, chỉ vào Mạch Tuệ kêu Võ Đại Lang.....

Còn võ chính mình bộ ngực một bên đuổi chân: “Hong hài nhi đầu, bắt tên đó kéo lên cho ta!”

Lộn xộn!

Advertisement / Quảng cáo

Nửa đêm về sáng lộn lộn hơn nửa ngày, cuối cùng Lâm Lam ngồi ở trong lồng ngực Hàn Thanh Tùng kiệt sức mà ngủ.

Ngày hôm sau cả nhà dậy muộn.

Hàn Thanh Tùng không dậy thôi còi tập thể dục buổi sáng, cả thôn đều tò mò, hôm nay tuyết lại không rơi, tại sao không tập thể dục buổi sáng đầu?

Tam Vượng lại là người thứ nhất tỉnh, trong phòng còn tối như mực, rèm cô cũng chưa đẩy ra, anh cả anh hai đều ngủ sai như chết.

Một mình nó lộn mình nhảy dựng lên, ai nha, sao đầu lại đau lại choáng như vậy?

Thẳng bé nhìn nhìn anh cả, khẳng định buổi tối ngủ không yên đánh mình đây! Hừ, còn nói mình ngủ không yên.

Thẳng bé chép chép miệng, sao lại vừa ngọt vừa cay thế? Chẳng lẽ thật dễ ăn tối ngày hôm qua nhai nhai lại ra vị ngọt?

Hắn lằm bằm một tiếng, mắc tiểu quá, chạy nhanh đi mặc quần áo xuống đất đi tiểu, kết quả phát hiện gian phía tây vẫn treo mảnh cỏ, cả nhà đều chưa dậy.

Hàn cục trưởng ngủ nướng, mặt trời mọc từ hướng tây sao.

Thật là quái lạ.

Tam Vương rón ra rón rén mà đi đến cửa gian phòng phía tây, ngó vào kẹt cửa xem xét, phát hiện mẹ nó nằm trong ngực cha nó, đang ngủ ngon lành.

Sau đó lại nhìn Hàn Thanh Tùng, kết quả đối diện với một đôi mắt đen nhánh.

Bởi vì treo màn hình cò, trong phòng đen tuyền, cặp mắt kia của Hàn Thanh Tùng đặc biệt đen đến đáng sợ, làm nó sợ tới giật mình, bỏ chạy làm bộ như cái gì cũng không phát hiện.

Miệng ngon qua! Thằng bé chạy nhanh đi lấy phích nước nóng đổ nước, nước trong phích đã lạnh, liền ừng ực ừng ực uống hết.

“A, thật ngọt!”

Thằng bé ngồi trước bàn trong chốc lát, cảm thấy không kỳ lạ, nó không phải người thích suy nghĩ, ngồi một ngày một năm, cũng không thể tự hỏi được chút nhân sinh.

Nó đánh phải trở về phòng, nhìn chăm chăm anh Cả trong chốc lát, đang suy nghĩ muốn đánh trộm anh cả hai đấm để báo thù.

Nó ở trên đầu Đại Vương khoa tay múa chân, Đại Vương trở mình tránh đi, “Mấy giờ?”

Tam Vương: “Không biết a, em đều đây, mọi người quá lười đi.”

Nếu nó đã tỉnh ngủ, vậy ít nhất cũng đã sáng.

Nhị Vương kéo chân cao che đầu: “Em đừng nói chuyện.”

Tam Vương mê mải, bị sao vậy?

Thằng bé ôm đầu mình, đau đầu: “Aiz, tối hôm qua các anh chị là ai gào như quỷ khóc sói tru, ồn ào đến em cả đêm không ngủ được, thật đau đầu!”

Mạch Tuệ: “.....Tam Vương, em cảm miệng lại cho chị.”

Tam Vương: “.....Aizz, kiểm tra đếm ngực, chính là không có địa vị.”

Thằng bé một lần nữa trở lại nhà chính, ngồi xuống, tự hỏi nhân sinh.

Đột nhiên nó nhớ tới cái gì.

.....

Tối hôm qua lúc nửa đêm, nó tỉnh.

Buổi tối ăn thịt dê đến cả người đều nóng lên, hơn nữa nó và anh cả ngủ cùng một cái ổ chăn, người anh cả nóng hôi hổi, nó càng nóng.

Trước đây lúc nó nóng sẽ trực tiếp đạp chân, chờ anh cả bị đông lạnh sẽ dậy vớt chân lên đắp.

Lúc ấy nó không đạp chân, bởi vì nó thực khát, cho nên quyết định dậy uống nước thấm cổ.

Nó nhẹ nhàng mà chui ra ổ chăn, tuy rằng bên ngoài ổ chăn lạnh lẽo, nhưng trên người nó nóng không sợ lạnh, khoác áo bông để cái mông lộ ra ngoài liền đi xuống đất.

Nó dẫm lên tất bông của mình đến gian chính uống nước, phích nước nóng và lu trà đều đặt ở trên bàn cơm ai uống nước có thể rót.

Trong phòng đen kịt, nó không thấy rõ, chỉ có thể sờ soạn.

Ngay thường động tay động chân, hôm nay bởi vì kiểm tra đếm ngực không tốt nên nó chú ý một chút, thử thử lu trà không có nước cũng không muốn đổ nước ấm.

Phích nước nóng quá nặng, không thể uống, nó tình nguyện uống ít nước lạnh.

Nó liền đi sờ gáo múc nước ở trên lu nước muốn lấy ít nước lạnh uống, kết quả trước sờ được một cái chai, lập tức liền biết đó là bình rượu trong nhà.

Nó nhất thời tò mò, vịn ra uống một ngụm.

Oa~~ Thật cay!!! Đầu đều bốc khí nóng!

Nuốt xuống sau, dạ dày bốc lên một luồng khí nóng, tức khắc khiến cả người đều nóng hầm hập.

Nó cảm thấy thật vui vẻ!

Vì thế, nó lại uống một hớp lớn!

A —— thật cay thật cay!!! Thật sáng!!!

Trách không được ông bí thư chỉ bộ thích uống rượu như vậy, còn uống ngon.....

Đến chỗ này, uống tiếp sẽ thế nào? Nó không có chút ấn tượng nào.

“Mẹ ơi!”

Nghe đến đây Tam Vương giật mình nhảy xuống đứng thẳng, quay đầu nhìn bình rượu, bình thường Lâm lam đều đặt ở trên mặt đất trước tủ cơm.

Lúc này bình rượu đã hết.

Tam Vương tức khắc sợ tới mức hồn phi phách tán, xong rồi xong rồi, chính mình muốn biến thành siêu cấp ngu ngốc.

Thằng bé chụp đầu mình, đau đầu, xoay quanh trên mặt đất, nỗ lực mà nhớ lại bài học, thơ từ mà thầy giáo giảng, kết quả trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra.

“A ——” nó kêu lên.

Cả nhà lại bị nó dọa tỉnh, “Làm gì vậy? Tam Vương!”

Tam Vương nắm lỗ tai chính mình, cực kỳ bi thương, “Xong đời, xong đời, con thật sự biến thành ngu ngốc rồi, thật sự biến thành ngu rồi!”

Cả nhà lần lượt đứng dậy, Hàn Thanh Tùng xuống đất sờ sờ đầu của nó, nóng hầm hập, nhưng mà không sốt, liền không thèm nhìn.

Lâm Lam nhìn thằng bé không sinh bệnh, nhẹ nhàng thở ra, nhưng không muốn phản ứng nó, miễn cho nó được một tác lại muốn tiến một bước.

Lúc Đại Vương nhìn nó ánh mắt lạnh buốt, Nhị Vương Mạch Tuệ hai mắt quàng thâm, hận không thể hành hung nó một trận.

Chỉ có Tiểu Vương về mặt khó hiểu: “Anh Ba nhỏ, sao anh lại bị ngu? Em đem thuốc của em cho anh uống sẽ khỏe liền.”

Lâm Lam: “Con trai nhỏ, đừng đụng anh con, đôi mắt con không tốt, không phải đầu không tốt. Anh Ba nhỏ của con là não mắc lao.”

Có một kích động liền nói phương ngôn nơi khác.

Tiểu Vương: “Não mắc lao là cái gì?”

Lâm Lam vội cười nói “Nghe được trên radio, nói đầu óc hồ đồ, muốn ăn đòn đó.”

Tiểu Vương đồng tình mà nhìn Tam Vương liếc mắt một cái, “Mẹ, đầu Anh Ba nhỏ đều hồ đồ, mẹ đừng đánh anh, thật đáng thương.”

Lâm Lam gật đầu, “Tốt.”

Tiểu Vương lập tức vui vẻ mà kéo tay Tam Vương, giọng điệu như dụ dỗ trẻ con, “Anh Ba nhỏ đi, em đưa anh đi chơi, anh chậm một chút, đừng vấp ngạch cửa té ngã.”

Tam Vương “.....”

Thằng bé hít hít mũi, “Anh muốn đi đọc sách.” Nó phải nhìn xem có phải chính mình có thật sự quên hết hay không, có phải thật sự uống rượu liền bị ngu ngốc hay không.

Vì thế cả nhà nhìn Tam Vương cuối năm bắt đầu dụng công học tập.

Lâm Lam cố ý kiểm tra thằng bé, nhìn bộ dáng nó thấp thòm bất an cũng không nói rõ, chịu khó học bài như vậy cũng không tệ.

Mà Tam Vương thì sao, nó càng lo lắng chính mình biến ngu khờ, càng xem kỹ bài học, nó phát hiện ánh mắt người nhà nhìn nó càng thương hại ôn nhu!

Đến nỗi mượn rượu tiêu sầu cái gì, gặp quý đi thôi, nó cũng không có chuyện sầu gì.

Thằng bé là sợ bị đánh!

Cho nên diễn kịch nó phải diễn nguyên bộ a.

Thật ra Hàn Thanh Tùng không đánh thằng bé, nhưng lại ghi nhớ 3 roi cho nó, tăng thêm lúc trước đây trẻ tập thể dục tổng cộng 5 roi.

Trong lòng Tam Vương liền cân nhắc, hẳn là cha mẹ thấy mình còn nhỏ sẽ không đánh mình, chỉ hù dọa nó nên nhớ kỹ thôi.

Đương nhiên, thời điểm sau này bị đánh, nó rút cuộc biết, cha nó ra tay đủ ác. Anh cả đau thật a!!

Nhưng mà chuyện Tam Vương hơn phân nửa đem hát tuồng, trong thôn có không ít người biết, quý khóc sùi gào kia thật khó nghe a.

.....

Mấy ngày 26, 27, 28 này, đại đội xay đậu hũ, miến, tiếp tục giết heo chia thịt, trong thôn vô cùng náo nhiệt.

Lâm Lam mang theo Nhị Vương ở nhà lên men hấp màn thầu ăn Tết, đồ ăn được chia đều là Đại Vương, Mạch Tuệ và Tam Vương đi nhận. Tỉnh số có Mạch Tuệ, kiêng đồ vật có Đại Vương, chẹn họng người ta có Tam Vương, thiếu một đứa cũng không được.

Đám người Hàn Thanh Tùng cũng được nghỉ ở trong cục, có tổ chức đại hội khen thưởng ở trong huyện nên đi trước, đương nhiên Hàn Thanh Tùng là hướng về phía khen thưởng của anh mà đi.

Mở đầu là Tôn Trác Văn và Hoàng Vi Trung ra mặt, anh dẫn người đi kiểm kê khen thưởng của Cục mình, tổng cộng bao nhiêu bình thường là không thể thiếu, sau đó về trong Cục bọn còn phải chia đều.

Khen thưởng bình thường đều là ăn, mặc, dùng, tem phiếu, cũng có tiền mặt.

Lấy được khen thưởng về luận công chia thưởng xuống, Hàn Thanh Tùng tất nhiên nhiều nhất: 100 cân bột, 20 cân dầu phộng, 5 cân dầu mè, 20 cân than đá, 10 cân hạt dưa, 1 cái chân sau của heo, một ít bát cá đông lạnh, 5 cân đường trắng, hai cái phích nước nóng, hai cái bồn tráng men, hai cái ca tráng men, mặt khác còn có táo đỏ, quả táo, lê, điểm tâm, quả khô tự làm. Phiếu vải năm trương, phiếu bông năm cân, còn có 100 đồng tiền.

Nghe nói đây là phần Cách ủy hội huyện được Cục công an xã Sơn Thủy khen thưởng, không chỉ bao năm qua không có tiền lệ, không nói đến cán bộ Cách ủy hội hiện tại, còn không có đồ thưởng phong phú như vậy.

Hàn Thanh Tùng đứng là đứng đầu!

Bọn họ yên tâm thoải mái, cũng không cảm thấy như thế nào.

Hơn nữa tính của Hàn Thanh Tùng, đồ không nên lấy một chút cũng không lấy, đồ là của anh thì tuyệt đối không hàm hồ, một phần cũng không bỏ sót.

Dù sao một xe này có thể khiến vợ anh vui một năm!

Công xã cũng có phúc lợi cuối năm, bột, dầu, trứng, đường các loại, mặc dù không thể so với huyện, nhưng cũng không tệ.

Phúc lợi đáng chú ý nhất là phiếu mua đồ giá trị cao, một năm có một tờ thôi, năm nay thay phiên đến cán bộ công xã, năm sau sẽ trường thường nhân viên tiên tiến, năm trước là phiếu xe đạp, năm nay là phiếu máy may.

Loại khen thưởng này có thể trực tiếp đi xã mua bán huyện trả phiếu nhận hàng, không giống như nhóm công nhân viên chức, một tháng được phát hai ba tờ, mua cái đồng hồ cần một tờ, muốn kết hôn tích góp phiếu công nghiệp tích góp đến muốn chết.

Cho nên tất cả mọi người đều muốn.

Năm nay cán bộ thay phiên đưa tờ phiếu kia cho Hàn Thanh Tùng.

Hàn cục trưởng tò vẽ muốn!

Vợ anh mỗi ngày sầu lo việc thù thù may vá, có máy may, tất cả đều không phải vấn đề, rút cuộc không ai dám chê cười tay nghề vợ anh không được.

Bởi vì phong tục ăn Tết là không động kim chỉ, miễn cho đám long nhãn ánh hưởng nước mưa năm sau, Hàn Thanh Tùng và Lâm Lam thương lượng, chờ qua mừng hai tháng hai năm sau rỗng ngắt đầu lại đi mua là được rồi.

Dù sao trong khoảng thời gian này trong nhà cũng không có làm quần áo.

Lâm Lam tất nhiên đồng ý, bảo đi đại đội giúp chia đồ, còn phải cùng đàn ông trong nhà đi tế tổ, đều rất bận.

Ngày 29 là họp chợ, thời gian đặt mua hàng Tết cuối cùng. Bận việc một năm cũng chỉ vì mấy ngày ăn Tết thế diện, tế tổ, thăm người thân đều có mặt mũi, nghèo giàu đều phải chuẩn bị một phen.

Kẹo phải mua một chút, đi thăm người thân đồ dùng đồ trẻ con. Còn có pháo không mua được nhiều, mua mười mấy cái để nghe tiếng vang, cho có mùi tết.

Các loại phiếu tích góp, có thể mua đều mua hết, miễn cho quá thời hạn.

Trẻ con đều thích đi họp chợ hôm nay, bởi vì có thể được một hai đồng mua chút đồ ăn vặt đã ghiền.

Lâm Lam cũng cho trẻ con trong nhà đi, kết quả trừ Tam Vương ra mấy đứa khác đều không hiểu kỳ.

Dù sao cũng đã đi chợ huyện rồi, đồ ăn vặt trên chợ này còn không ngon bằng nhà mình làm, có gì hay mà xem?

Ngày rất lạnh, còn không bằng ở nhà giúp mẹ quét dọn cuối năm đầu.

Lúc Lâm Lam mang theo Nhị Vương ở nhà chưng bánh trái, Hàn Thanh Bình tự mình tới đưa câu đối cho cô. Trừ khi nhà có tang sự, mỗi nhà đều phải dán câu đối, dán cửa sổ, còn có cửa lớn dán giấy màu sắc rực rỡ, đặc biệt vui mừng.

Đầy đủ là nghi thức chuẩn bị ăn Tết, thiếu liền không gọi ăn Tết sẽ bị người chê cười. Ở nông thôn tự thôn mà cư, người bình thường chịu không nổi người khác chỉ chi trò trò, tất nhiên không thể qua loa đại khái.

Thanh niên tri thức trong thôn điều kiện tốt đều xin nghỉ về thành phố ăn Tết, điều kiện không cho phép liền ở lại nơi này.

Advertisement / Quảng cáo

Hân Thanh Bình mang theo một câu đối thanh niên tri thức tự dùng bút lông viết, nhóm xã viên chỉ cần tra tiền vốn bút mực giấy hồng là được.

Lâm Lam lau khô tay tiếp nhận câu đối, nhìn nhìn, vui mừng nói: “Cảm ơn thầy giáo, chúng tôi đang muốn đi xin đây.” Cô cầm tiền đưa cho Hân Thanh Bình, lại đem cái khay đan bằng tre đựng một ít đậu phộng và trứng gà cho anh ta.

Hân Thanh Bình vội chối từ, “Đại đội có cho bột và trứng gà.”

“Đây là chúng tôi cho, thầy giáo dạy dỗ bọn trẻ, cái này là lời cảm ơn.” Đặc biệt Tam Vượng và Đại Vượng, không thiếu làm Hân Thanh Bình nhọc lòng.

Hân Thanh Bình hỏi một chút chuyện Tam Vượng uống say hát tuồng, thật đúng là nổi danh toàn thôn, rồi cuộc hơn nửa đêm quý khóc sói gạo, khó nghe như vậy, hàng xóm xung quanh đều nghe thấy.

Thật là.....

Lâm Lam ngượng ngùng nói: “Lâm thầy giáo phải nhọc lòng. Mấy ngày nay thằng bé sợ cha đánh, mỗi ngày đều tập viết chữ.”

Cô đem vở Tam Vượng viết chữ tới cho Hân Thanh Bình xem, tuy rằng không đạt yêu cầu, nhưng từng trang thoạt nhìn có tiến bộ.

Đây là do Mạch Tuệ và Nhị Vượng nghĩ cách cho nó, bắt nó lúc viết chữ dùng một tờ giấy lót dưới vở, miễn cho đều bị cọ đen.

Hân Thanh Bình xem thấy có vài phần vui mừng, hơi hơi gật đầu, “Trẻ nhỏ dễ dạy, biết thẹn rồi đừng cảm, không tệ!”

Anh ta nghe Lâm Lam một mực nói Tam Vượng đưa bé này phá phách thế nào thế nào, trong lòng còn cười, không nói cái khác, những đứa trẻ này nghịch ngợm là do mẹ. Cũng may mẹ sửa tốt, con cũng cái tà quy chính theo mẹ, chuyện tốt.

Lâm Lam tất nhiên không biết tâm tư của anh ta, chờ Hân Thanh Bình đi rồi, cô còn phải tổng cổ Đại Vượng đạp xe đi đưa đồ cuối năm cho thân thích.

Cho mẹ cô một cái phích nước nóng và một tách trà, ông bà cụ còn không có phích nước nóng, uống miếng nước ấm đều không tiện, mặt khác cũng đưa ít đồ ăn. Lúc đưa cho bà cũng thuận tiện đưa tặng một phần cho Dương Hàm, cảm ơn anh ta giúp mình cũng nhiều.

Trong nhà bà Lâm có làm bánh mật, bánh bao nhân đậu, bảo Đại Vượng lấy về một ít, mặt khác còn có dây cá mè lớn.

Dương gia cũng trả lễ, đưa đồ ngang nhà Lâm Lam, cũng không chiếm lợi.

Lâm Lam cho chị ba một cái ca trắng men một cái hộp com cùng ít thức ăn, để lúc cô đi ra ngoài “làm việc” có thể mang com ăn.

Thôn Lâm Mai có rừng sơn tra, cũng trồng nhiều hoa, được cho lại một sọt sơn tra và đậu phộng nhỏ. Cô còn cho Lâm Lam một cái khăn quàng cổ lông cừu, lông cừu là lúc cô đi một chuyến trong thành phố đổi với một bà lão, chính mình dệt lên, màu mịn chín, thực hợp với làn da của Lâm Lam.

Nguyên bản Lâm Lam suy nghĩ sẽ nói với Hân Thanh Tùng đưa lễ vật cho nhà cũ, nhưng anh không mở miệng, cô coi như không biết. Nếu như thân thích quan hệ không tệ, từ lễ tiết cô sẽ đưa một phần, loại này ngắc đầu không thấy cái đầu cũng thấy, ngày ngày ở nhà mắng cô, cô mới không đến đâu!

Mà từ lúc Hân Thanh Tùng ở riêng về sau, việc trong nhà đều giao cho cô, trong nhà có tiền, đồ đều là cô phân phối, chưa bao giờ nhúng tay. Cô đưa ai không cho ai, anh cũng không hỏi, nếu cô không nói, anh căn bản không biết.

Cho nên nhiều thứ tốt như vậy, vạn chưa đưa cho bà Hân.

Bên kia Hân Kim Ngọc mỗi ngày để ở giao lộ ngóng đầu ngóng cổ mà nhìn a, đang nghĩ anh ba dù sao cũng đem một nửa thịt cá bột dầu cho nhà cũ.

Nào biết đâu rằng, cô ta mong sao mong trắng, người ta căn bản không đưa!

Cái này giận a!

Cô ta ở nhà mắng, lúc này Chị dâu cả không biết vì cái gì, không cố nén giận như trước kia, cô ta mắng Lâm Lam Chị dâu cả liền chăm chọc cô ta, “Đều là bởi vì cô người ta mới không đến đưa đồ, nếu không đã sớm đưa tới.”

Không thiếu một trận đánh nhau vì Lâm Lam, hai bên: Chị dâu cả, Hân Kim Ngọc.

Đánh nhau ăn Tết khó coi, không chỉ mất mặt vì chuyện xấu trong nhà, còn va chạm tổ tông, rồi cuộc ăn Tết phải cứng gĩa đường.

Đây là chuyện quan trọng nhất trong ngày Tết!

Trẻ con đều phải ăn kiêng, huống chi là người lớn? Ông Hân nổi giận, Hân Kim Ngọc mới ngừng nghĩ.

Lâm Lam không biết bởi vì cô mà nhà cũ đánh nhau cãi nhau, cô đang chỉ huy bọn nhỏ giúp đỡ, Mạch Tuệ nhóm lửa hầm thịt, Nhị Vượng băm nhân bánh, cô làm bột.

Trước hết cô làm thịt xong, buổi chiều chủ yếu là làm vằn thắn, chờ buổi tối lại làm mấy món xào nhỏ, 7 giờ đúng liền có thể ăn com tất niên.

Phong tục địa phương, bữa com sáu bảy giờ này là phong phú nhất năm, người một nhà ngồi cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm, thời gian ăn tương đối dài.

Lúc sau lại đi nhà cũ chúc Tết, trẻ con chịu không nổi liền đi ngủ, người lớn đón giao thừa.

Đón giao thừa chủ yếu là thêm hương tiền cúng gia phả, đêm dài, cho nên phải đợi.

Tuy rằng nhà cũ cái này không được cái kia không được, nhưng ở nông thôn là nơi tự tộc mà cư, tộc pháp thường xuyên lớn hơn chính pháp, chỉ cần không ai cố ý làm chuyện sai trái, cơ bản cũng không ai quản. Hân Vinh Phương làm cán bộ bá đạo, lại duy trì phong tục này, rồi cuộc chính ông cũng phải tế tổ cúng từ đường, cũng sẽ không giống chút cán bộ vì đưa ra công trạng phá mê tín phong kiến, buộc cả thôn sớm xin chỉ thị làm hội báo muộn, ăn Tết cũng muộn cùng M chủ tịch, không được cùng gia đường.

Chờ lúc nửa đêm còn muốn đón năm mới, đốt pháo, nấu sủi cào. Sủi cào đều phải chuẩn bị từ chiều, lúc nửa đêm trực tiếp cho vào nồi.

Nhìn Lâm Lam đem cục bột đặt trên thớt, Tam Vượng thực kích động, đứa thứ nhất nhảy ra muốn hỗ trợ.

Lâm Lam tàn nhẫn mà cự tuyệt, “Con đừng động.”

Thằng bé chỉ đến chơi bột, còn không có ích bằng Tiểu Vượng đâu.

Đại Vượng cũng không thích là việc nhà, đặc biệt là việc nặn bột này, nó có một loại kháng cự vô hình, là không nghĩ làm.

Thằng bé tính nguyện làm việc cũng không muốn làm việc nhà.

Nếu một người cần nấu com? Tùy tiện làm ít đồ ăn, nấu com là không có khả năng nấu com, cùng lắm thì bị đói.

Lâm Lam cũng không ép nó, dù sao việc nấu com này, thích làm thì nấu ăn ngon, không thích nấu ra sẽ có độc.

Có Nhị Vượng và Mạch Tuệ hỗ trợ, cũng đủ.

Cô là Đại Vượng dẫn Tam Vượng đi dán câu đối, hồ nhào đã được cô quét tốt lên cửa ra vào, song cửa sổ, bọn họ chỉ cần dán là được.

Song cửa sổ là mấy bà lão trong thôn cắt đưa cơ, Lâm Lam từ chối không được liền lấy về, cửa sổ mang cánh cửa đều dán, thoạt nhìn đặc biệt vui mừng.

Lúc sau con trai theo đám đàn ông đi viếng mộ má tế tổ, thêm đất mới, chờ trở về Lâm Lam đã bọc sủi cào sắp xong.

Sủi cào đậu hũ có trẻ con không thích ăn, ngại đậu hũ tanh, đặc biệt là Đại Vượng và Tam Vượng, vừa nghe nói ăn đậu hũ liền đầy mặt ghét bỏ.

Nhưng làm phong tục, đây là sùì cảo phúc khi cần bọc.

Vì là trẻ con cũng thích ăn, Lâm Lam cố ý ngâm trước đậu hủ trong nước sôi, sau đó cắt nhỏ, lại băm lẫn rau chân vịt, miến, còn đem thịt vụn ba rọi rán ra mỡ, lại bỏ nhân vào xào, xào như vậy xong nhân sẽ thơm lại không có mùi tanh của đậu.

Tiểu Vượng và Mạch Tuệ mỗi đứa ăn một bát nhân nhỏ, thơm không dùng được.

Lúc Lâm Lam bọc xong sùì cảo, Hàn Thanh Tùng dẫn mấy đứa Đại Vượng trở về.

Lâm Lam thừa dịp anh rửa mặt đi qua hỏi thử một chút, “Ăn Tết, phải về nhà cũ ăn com tất niên hả?”

Hàn Thanh Tùng không chút do dự nói: “Em không phải đã nói sao, nếu cha mẹ cho người gọi, liền trở về, không có người gọi, liền không quay về.”

Lần trước lão thái thái đi nông trường nhìn Hàn Thanh Hoa, muốn Hàn Thanh Tùng giúp cậu ta về ăn Tết. Hàn Thanh Tùng nói nông trường có quy định, năm thứ nhất không thể về nhà, về nhà cũng là bắt đầu từ năm thứ hai

Bà Hàn thực không vui, nếu còn giận, phỏng chừng sẽ không gọi bọn họ đi ăn com tất niên.

Hàn Thanh Tùng cảm thấy chính mình không ở nhà nhiều năm như vậy, trong nhà vẫn có thể ăn Tết, không phải không có anh không được, có đi hay không không sao cả. Đặc biệt bà cụ nhìn thấy bọn họ liền giận, suy nghĩ vì sức khỏe các cụ, anh sẽ không chủ động đi làm người ta ngột ngạt.

Ai lo phận nấy cũng tốt.

Nghe anh nói như vậy, Lâm Lam liền an tâm rồi.

Dù sao anh là con trai, cô cũng sợ anh ngoài miệng không nói trong lòng còn nhớ thương bên kia, nếu cô làm không đúng, anh sẽ có khúc mắc.

Hiện tại xem ra là hẳn thật sự không sao cả, trong lòng cô rất vui mừng, thừa dịp anh khom lưng vớt nước hôn trộn tai hẩn một cái.

Hàn Thanh Tùng đuổi tay bắt cô, cô lại cười né tránh.

Một lát sau, Anh cả Hàn tiến vào từ bên ngoài, dáng vẻ vui mừng, “Ba, em dâu, đi, mang theo con, cha mẹ gọi nhà em đi ăn com tất niên.” Anh ta thật sự thực vui vẻ, “Chị dâu cả làm một bàn đồ ăn ngon, cũng bọc sùì cảo. Cả nhà chúng ta thật vất vả ở cùng nhau ăn một bữa com, cùng đi a, cha mẹ gọi đó.”

Lâm Lam có chút buồn bực, để cho anh cả Hàn đến gọi, chính thức như vậy? Chẳng lẽ là thật?

Cô cười nói: “Anh cả, anh xem chúng em đông con như vậy...” Cùng đi ăn, bà Hàn không đau lòng a.

Anh cả Hàn nói: “Đông con như vậy còn không phải là người nhà họ Hàn chúng ta sao, còn không phải là một bữa com à? Năm mới nhiều người náo nhiệt, nhân số hưng vượng, bà cụ vui mừng thêm thôi.”

Lâm Lam lại không ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng mà nếu nói trước với Hàn Thanh Tùng, nhà cũ tới gọi đi ngay, cô cũng sẽ không mất hứng.

“Chúng em bọc ít sùì cảo, mang sang một ít đi. Còn có mấy món thịt xào cũng bung qua ăn cùng nhau.”

Nếu bà cụ gọi bọn họ đi qua ăn tất niên, xem như là lễ tiết đúng, lễ tiết của cô tự nhiên sẽ không thua kém.

Buổi sáng cô đã đem mấy món ăn cùng nấu, nghỉ buổi chiều có nôi sùì cảo, gần buổi tối thì xào vài món cũng được.

Vào lúc này đi qua ăn tất niên, vậy thì mang mấy món ăn theo.

Dĩ nhiên không cần mang hết, cô cũng không định đi ăn no, chẳng qua là đi cho có, về nhà đoán chừng phải ăn bữa nữa.

Một bát khoai tây nướng thịt, ba dây cá hầm, một bát gà đông, một bát thịt lợn đông nhỏ, cô nghĩ chị dâu cả khẳng định làm món miến cải trắng, liền không mang của nhà mình, lại lấy một bát canh rong biển.

Gà đông là một loại thức ăn địa phương nấu vào năm mới, đem gà trống lớn nấu canh, sau đó xé thịt gà thành miếng nhỏ đặt ở trong bát canh, cộng thêm muối, rau thơm vào đồ ăn, chờ lạnh sau ngưng kết lại như keo, lạnh lạnh lại tươi ngon, người lớn trẻ con đều thích ăn.

Còn có da heo đông lạnh, móng heo đông lạnh không ít, nấu một bát, cũng có thể làm món ăn ăn.

Anh cả Hàn nhìn cô hào phóng lấy ra nhiều món ăn mặn như vậy, có chút ngượng ngùng, dù sao bà cụ ở nhà nói ba nói bốn, oán trách Lâm Lam nắm giữ đồ nhà chú ba không muốn đem đồ cho bà ăn, bây giờ nhìn Lâm Lam người ta hào phóng nè.

Ngược lại nhà mình chuẩn bị quá khó coi.

Hàn Thanh Tùng mừng rỡ mà bụng một cái bát sùì cảo dẫn bọn nhỏ đuổi kịp, Mạch Tuệ ở phía trước soi đường, Đại Vượng giúp người lớn bụng thức ăn.

Vừa vào cửa anh cả Hàn liền vui vẻ mà kêu: “Cha mẹ, cả nhà chú Ba lại đây, còn chuẩn bị ít đồ ăn nè.”

Bà Hàn và con gái chuẩn bị muốn Hàn Thanh Tùng hỗ trợ giới thiệu đối tượng, cho nên mới nhà ra là cả nhà thẳng Ba qua đây ăn Tết.

Nếu không nói, dựa theo tính tình keo kiệt kia của bà, ước gì thẳng ba không được đi theo tế tổ!

Dĩ nhiên cũng chính là suy nghĩ một chút thôi, tế tổ là chuyện của đàn ông, bà không xen vào được.

Hàn Thanh Tùng hỏi thăm cha mẹ trước, Lâm Lam đi theo hỏi, bọn nhỏ lập tức lớn tiếng hỏi ông bà ăn Tết tốt, sau đó đem đồ ăn đặt ở bên trên giao chị dâu cả.

Đồ ăn trong nhà vẫn luôn là cô chuẩn bị.

Ông Hàn rất vui vẻ, nhìn từng đứa hỏi một chút, nói các cháu đều cao hơn, lớn lên tốt, học tập cũng tốt.

Đặc biệt là Tiểu Vượng, trong lòng ông nói thăm đứa bé xinh đẹp này là con nhà ai, nhìn một hồi lâu mới nhận ra.

Ông Hàn đầu tiên rất là cảm khái, lúc không ở riêng, Tiểu Vượng vừa bần vừa gầy như một con khi nhò, còn ngây ngô, cả ngày trốn ở trong góc phòng không khác chính là run run.

Trong nhà căn bản không có ai quán nó.

Tuy rằng là cháu mình, nhưng cháu mình có vài đứa, ông Hàn cũng không lưu ý quá.

Khi đó trong nhà có rất ít người đi quan tâm Tiểu Vượng, rốt cuộc mẹ ruột bé đều ghét bỏ bé, cả ngày nhốt bé trong phòng, làm bé đi tiểu ở trong phòng, thoải mái, người khác đều trốn đều không kịp, ai còn thương nó?

Lúc này nhìn xem, cao lớn một đoạn, trắng nõn sạch sẽ, mang kính mắt lịch sự vẫn nhả giống như trẻ con trong thành phố.

Thật tuần tú!

Nếu như gặp ở bên ngoài, ông Hàn cũng không dám nhận.

Ông càng thêm cảm khái, xem ra ở riêng cũng không phải chuyện xấu, ít nhất vợ thẳng ba sửa lại tật xấu sinh hoạt tốt hơn.

Ông không khỏi lại nghĩ đến con dâu cả, gần nhất vợ thẳng cả cũng làm ăn ỉ. Ông đương nhiên biết có ý tứ gì, đơn giản là thấy nhà thẳng ba ở riêng sống thoải mái, cũng muốn ở riêng.

Nhưng bà vợ nắm lấy không đồng ý, nói ở riêng rồi không ai lo cho hai ông bà già.

Lâm Lam thấy ánh mắt ông Hàn nhìn kỹ, trong chốc lát nhìn nhìn mình, trong chốc lát nhìn Tiểu Vượng, không khỏi có chút lấm bầm.

Đây là muốn làm gì hả?

Ông Hàn lại không nói cái gì, ngồi chỗ đó nói chuyện với Hàn Thanh Tùng và mấy đứa con trai.

Đón gián chính là tế tổ, việc làm ruộng năm trước, công điểm, chia lương thực vân vân, cùng với phân chia công điểm năm sau, an bài việc nông như thế nào, làm anh em đồng lòng, giúp đỡ lẫn nhau.

Đây cũng là hy vọng của người làm cha đối với mấy đứa con.

Bà Hàn nhìn thức ăn bọn họ bùng toát, trong lòng thoải mái một chút, lại vẫn liếc Lâm Lam một cái, âm dương quái khí: “Vợ thằng ba, về sau thường xuyên về nhà đi lại, đừng làm cho người ta nói mẹ chồng này không cho cô vào cửa. Cả ngày cùng người ngoài mặt đi mây lại, để cho người ta được lợi.”

Bà muốn cho con trai biết là không phải bà không cho vào cửa, là Lâm Lam chính mình cùng người ngoài thân cận bất hòa với mẹ chồng.

Hàn Kim Ngọc cũng thò qua tới, “Đúng vậy, chính mình và người nhà không thân cận, sao lại thân cận với Tú Vân và những người đó? Bọn họ mới không phải thật lòng tốt với chị, là nhìn anh ba của tôi mang đồ trở về, ham đồ vật của chị thôi.”

Hàn Thanh Tùng quay đầu lại đây, muốn nói cái gì, Lâm Lam cho anh một ánh mắt, bảo anh không cần lo lắng, anh liền không nói.

Mấy đứa nhỏ nghe bà nói mẹ mình như vậy, vốn đang nói chuyện phiếm cũng không nói, sôi nổi dựa gần vào bên người Lâm Lam đứng.

Tam Vượng cúi đầu nhìn nhìn, lập tức nâng chân mình, khoa trương nói: “Mọi người nhìn xem, chị Tú Vân làm gãy cho con đẹp không? Gãy cả nhà bọn con đều là mẹ chị ấy và chị ấy làm đó, vừa đẹp vừa ám áp! Ha ha.”

Thằng bé vừa nói như vậy, mấy đứa bé lập tức lấy Đại Vượng làm người đứng đầu, Mạch Tuệ Nhị Vượng Tam Vượng và Tiểu Vượng đều gio chân phải lên, lộ ra gầy bông ngay ngắn của bọn họ cho cả nhà nhìn.

Con trai là vải nhung màu đen, Mạch Tuệ là màu xanh lục, đứa nhỏ lớn thì mỏng chút, Mạch Tuệ và Tiểu Vượng rắn chắc giữ ẩm một chút.

“Anh cả, anh gio chân lên a, nếu không mắt bà nội không tốt, nhìn không thấy. Ánh đèn nhà bọn họ lại không sáng sủa như nhà ta.” Tam Vượng gọi anh cả, còn bẻ bắp chân của Đại Vượng lên, “Mọi người nhìn xem.”

Advertisement / Quảng cáo

Đại Vượng: “.....”

Cái mũi bà Hàn đều phải bị giật lệch, đây là khoe với mình hay thị uy đây, oán trách chính mình không làm gãy cho bọn chúng hả?

Hàn Kim Ngọc cũng nhìn gầy trên chân Lâm Lam rất là ghen ghét, chính mình hiện tại còn chưa có gầy bông mới để đi.

Mấy đứa bé Cao Lương Cốc Mễ đều thò đầu qua nhìn, sôi nổi tò mò hăm mộ, thật sự rất đẹp a.

Đặc biệt là Tiểu Phú, cùng chị dâu thứ ờn ào mình không có gầy bông, không muốn đi gầy vải.

Chị dâu thứ cảm thấy không mặt mũi, cho rằng Lâm Lam rõ ràng mang con về thị uy, cô ta không nỡ đánh con mình, liền mắng mấy đứa con gái Cốc Mễ, “Con gái phải ôn trọng chút, xấu đẹp cho ai xem? Tuổi còn nhỏ thì đừng học đám phụ nữ không đứng đắn.”

Cô ta không dám trực diện mắng Tú Vân là gầy rách.

Chị dâu cả nhìn cô ta một cái, cười như không cười, “Thím hai bọn nhỏ quá dã tâm, trẻ con mặc quần áo mới, vốn dĩ đã rất vui. Chị lớn tuổi như vậy, nếu là mặc được bộ quần áo mới đều muốn khoe khoang đó, đáng tiếc ngần ấy năm cũng không vớt được cái nào.”

Cô lại hỏi khăn quàng cổ trên vai Lâm Lam, “Thật là đẹp.”

Lâm Lam sờ sờ, cũng không nhiều lời.

Trông mắt Hàn Kim Ngọc đều phải trừng ra, vừa nhìn đã biết là lông cừu, bẹp miệng nói: “Anh ba thật bất công, mua khăn quàng cổ lông cừu cũng không mua cho mẹ và em một cái.”

Mạch Tuệ lập tức cãi lại, “Đây là di ba con dột!”

Hàn Kim Ngọc tức giận đến sắc mặt đều thay đổi.

Con trai anh cả Hàn Hảo Điền đi vào từ bên ngoài, nhìn không khí trong phòng không đúng, liền cười nói: “Sao lại đứng ở ngoài không vào nhà a? Quá lạnh.”

Cậu lại kêu một tiếng thím ba, mời Lâm Lam đi vào nhà, lại đón Đại Vượng qua một bên nói chuyện, Đại Phú nhà anh hai Hàn cũng thò qua.

Tuy rằng Đại Vượng nhỏ hơn bọn họ, nhưng bởi vì ôn trọng nói ít, cũng không nói xấu ai, hơn nữa ra tay tàn nhẫn nói chuyện giữ lời, trẻ con trong thôn đều sợ thằng bé, ngược lại càng giống người lớn hơn Đại Phú.

Cho nên Hảo Điền và Đại Phú cùng ở dưới một mái nhà, lại không có chuyện để nói bằng Đại Vượng.

Hảo Điền là trưởng tôn nhà cả, cũng đi theo xuống ruộng, ở nhà có địa vị như đàn ông.

Người già thường tương đối coi trọng cháu trai cả, ông Hàn cũng vậy, tự mình mang theo Hảo Điền xuống ruộng làm việc, cầm tay mà dạy, rốt cuộc tế tổ gì đó đều phải dựa trưởng tử trưởng tôn, ông chết cũng trông cậy vào Hảo Điền đó.

Bà hàn chung quy còn nhớ thương chính sự, lôi kéo Hàn Thanh Tùng vào nhà, “Ba à, mấy hôm nay hai mẹ con mình còn không nói chuyện với nhau, mau lên kháng.”

Bà đẩy mạnh Hàn Thanh Tùng vào đông gian. Lâm ông Hàn và mấy đứa bé cũng chạy nhanh qua kháng phía nam.

Hàn Kim Ngọc không đợi người khác lên kháng, chính mình bò lên trước đi chiếm một chỗ tốt.

Hàn Thanh Tùng để hai anh lên ngồi, còn anh đứng trước kháng.

Bà Hàn nhìn thấy đám đàn ông đều vào phòng, bà liền đi đến bếp bếp nhìn đồ ăn.

Bà thấy chị dâu cả đem thịt hầm cải trắng, tức khắc không vui, thấp giọng trách mắng: “Vợ thằng cả, cô làm cơm nhiều năm như vậy, sao còn không hiểu chuyện thế? Chỉ có ít thịt xào với một bát rau là được, hầm thịt thì có thể thấy gì?”

Chị dâu cả nói: “Nhiều người ăn cơm như vậy, thịt kia cũng không đủ, không bằng hầm cùng nhau, người lớn trẻ con đều ăn, dù chỉ uống miếng canh cũng được.”

“Sao cô lại nói nhiều như vậy? Liền khoe khang có cô miệng biết tranh luận phải không?” Bà Hàn lập tức nổi giận, dậm lỏng mày trừng chị dâu cả.

Lâm trò trước mặt nhiều người như vậy, chị dâu cả giống như bị người đánh một cái tát, mặt sưng đến đỏ bừng, nhéo góc áo gấu cuối cùng cũng chưa nói cái gì.

Bà hàn chắc chắn cô không dám nói gì, chị dâu cả sĩ diện, làm trò trước mặt chị em dâu và trẻ con, nếu bêu xấu, thì rất mất mặt.

Hưởng chỉ hôm nay còn ăn Tết, cô ta càng không dám tranh luận, chính mình mắng cô ta hai câu, liền đủ cô ta không có mặt mũi!

Bà Hàn cầm đĩa nhanh chóng lật lật, đem thịt lựa vào một cái bát khác, “Thịt, trứng gà, chẳng ba mang đến đều mang lên kháng, đàn bà mang trẻ con ngồi ở kháng bắc ăn cải trắng, bên trong nhiều canh thịt như vậy, thật là khao các người. Măn thầu chỉ có hai cái thôi, đặt ở kháng phía nam, mấy người thì ăn bánh bột ngô và khoai lang khô.”

Đại Vượng và Hảo Điền, Đại Phú ở ngoài hiên cửa nói chuyện, nghe thấy bà mắng chửi người, ban đầu cho rằng mắng Lâm Lam, quay đầu nhìn thoáng qua, thấy không phải cũng liền mặc kệ.

Bà Hân vất vả tập trung được ba con dâu và các cháu gái, liền lấy tư thái đại gia trường tới dạy bảo các cô, “Đàn ông làm việc tốn sức, phải ăn ngon. Nhiệm vụ đàn bà chính là hầu hạ chồng và anh em tốt, làm cho bọn họ ở nhà thoải mái dễ chịu, đặc biệt là cô ——”

Bà liếc Lâm Lam, “Lúc này thằng ba đi làm, cô phải dậy sớm nấu cơm cho nó, nó trở về lấy nước rửa chân. ....”

Đại Vượng nghe thấy bà nội đang dạy dỗ mẹ mình liền không cùng Hảo Điền nói chuyện, xoay người vào phòng.

Không đợi Đại Vượng lên tiếng, Tiểu Vượng liền ồn ào, “Mẹ rửa chân cho cháu. ....”

Tam Vượng liền chọc thẳng bé “Em là con trai ruột, đương nhiên rửa cho em. Cha chỉ rửa chân cho em và mẹ, trước nay chưa từng rửa chân cho anh, kỳ thật chân anh một chút cũng không thối. .... Không tin mọi người ngửi!”

Bà Hân đang dạy bảo lập tức liền mất kết, cứng họng mà trừng mắt Lâm lam, cảm giác ót muốn bốc khói.

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Giá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chị dâu cả bùng nổ

Edit: Hà My

Beta: Tiểu Tuyền

Hảo Điền kinh ngạc mà nhìn mấy người Đại Vượng, không ngờ bọn họ sẽ vì Lâm Lam cùng cái lại bà nội.

Tuy rằng không nói thẳng, nhưng mọi người liếc mắt một cái liền nhìn ra, đám trẻ con chống lưng cho mẹ mình.

Ngắm lại chính mình đã qua 16 tuổi, mỗi lần nhìn thấy bà nểng mẹ mình, tuy rằng trong lòng cảm thấy không dễ chịu có chuyện muốn nói, nhưng không biết nói cái gì, chính là ngượng ngùng, không nói nên lời.

Cứ thấy cô họng như bị khóa lại, đem những lời phản bác chặt chẽ mà khóa ở bên trong, chính là không xõng ra.

Rốt cuộc ông bà hằng ngày đối xử với mình cũng không kém, mình thật sự không nói lên lời chống đối.

Ngày cả Tết nhất, bà cũng không cho mẹ mặt mũi, cậu cũng cảm thấy rất khó chịu.

Hiện tại nhìn bọn Đại Vượng chống lưng cho Lâm Lam, trong lòng hự hửng.

“Ăn cơm.” Bà Hân cảm thấy nói thêm gì nữa sẽ bị tức chết, vung tay áo vào đông gian, bảo chị dâu cả mang đồ ăn lên.

Chị dâu cả liền mang theo Cốc Mễ mang thức ăn lên trên, Lâm Lam cũng bắt tay hỗ trợ.

Chị dâu cả nói: “Thím Ba đi lên kháng ngồi trước đi, chị làm là được.”

Loại phòng này nhỏ, vóc dáng cao như Hân Thanh Tùng liền có vẻ không chen được, huống chi nhiều phụ nữ và trẻ con như vậy.

Cũng may là ngay vào đoạn xà nhà, nhà ở tuy rằng nhỏ nhưng lại sâu, kháng nam kháng bắc tách ra.

Vì thế kháng nam một bàn, hai vợ chồng già mang theo Hân Kim Ngọc và ba đứa con trai, kháng bắc lại để một bàn, phụ nữ và bọn nhỏ.

Chỉ là trẻ con quá nhiều, nhà Lâm Lam năm đứa, nhà anh cả con gái lớn năm kia gã chồng, trong nhà còn con trai lớn Hảo Điền và con gái nhỏ Cốc Mễ, nhà anh hai bây giờ còn ba đứa, con lớn Đại Phú, con gái Cao Lương, con trai nhỏ Tiểu Phú. Thêm ba chị em dâu, một kháng không ngồi hết.

Kháng bắc vốn nhỏ, chỗ nhỏ muốn chen mười đứa trẻ và ba người lớn thì không có khả năng.

Chị dâu hai thấy Lâm Lam đến, lập thức liền bò lên trên kháng, dẫm chân mình, “Ai nha, đem tôi một tức chết, vừa nấu cơm vừa dọn dẹp, liền không động dậy được. Thím ba thật là hưởng phúc, đến liền ăn, người ở đây bị liên lụy, làm chân chạy a.”

Advertisement / Quảng cáo

Cao Lương vừa nghe lập tức cũng leo lên kháng, ngồi ở bên trong, “Mẹ, con dẫm chân cho mẹ.”

Tiểu Phú đã sớm ở trên kháng ngồi rồi, ba mẹ con chiếm hơn phân nửa kháng.

Chị dâu hai còn đưa mắt ra hiệu cho Đại Phú, bảo thằng bé nhanh chóng sang bên kia

Đại Phú nhìn nấy đứa Hảo Điền và Đại Vượng Nhị Vượng, bọn họ đều đứng dưới đất đó.

Chị dâu hai dùng sức ra hiệu mắt cho con mình, thằng bé liền bò lên trên, “Con ngồi đây một lát.”

Ông Hân ở bên kia nói: “Hảo Điền đến bàn bên này ngồi ăn đi.”

Hảo Điền nói: “Không cần ông nội, cháu và em trai em gái ngồi chỗ này ăn hai miếng là được.”

Chị dâu cả nói với Lâm Lam: “Mẹ Đại Vượng, em đến đây, chúng ta đi nhà chính ăn đi, đừng lên kháng.”

Cốc Mễ nhìn Lâm Lam đứng ở đó không có chỗ ngồi, nhỏ giọng nói: “Thím Ba, thím ngồi kháng này đi.” Bởi vì chuyện lần trước, cô bé có chút thấp thòm bất an trong lòng.

Cô bé lớn hơn Đại Vượng mấy tháng, thường ngày an tĩnh thành thật, trừ làm việc chính là làm việc, không dùng mách lới giống Cao Lương, cũng không miệng ngọt như Mạch Tuệ.

Trước kia cô bé và Mạch Tuệ bị bà nội sai sử hầu hạ Hân Kim Ngọc giặt quần áo gì đó, Mạch Tuệ có thể kiếm ít đồ ăn, Cốc Mễ liền không kiếm được.

Hơn nữa bởi vì bà Hân cả ngày ghét bỏ cháu gái không thể làm việc chỉ ăn cơm, mỗi ngày lại nhài, cô bé liền đặc biệt miễn cảm, càng thêm an tĩnh.

Lúc này tuy rằng cô bé muốn nói hai câu với Lâm Lam, rồi lại không nói lên lời, nên có chút đứng ngồi không yên.

Lâm Lam tất nhiên không so đo với trẻ con cái gì, thấy Cốc Mễ có chút sợ hãi, liền cười cười, bảo cô bé và Mạch Tuệ cùng ngồi là được.

“Thím giúp mẹ cháu bưng đồ ăn rót nước, mọi người ăn đi.”

Cốc Mễ liền ừ một tiếng

Mạch Tuệ nói: “Chị, chị sao vậy? Không thoải mái à”

Cốc Mễ lắc đầu, “Không đâu, có đậu phộng xào, chị lấy cho em nhé?”

Mạch Tuệ không cần, “Hiện tại em không thích ăn, mẹ em nói đậu phộng có nhiều dầu, không thể ăn quá nhiều.”

Cao Lương nghe vậy liền bĩu môi, “Ăn mấy cái liền nói có nhiều dầu? Không thích ăn thì cho chị đi, chị thích ăn.”

Mạch Tuệ cười nói: “Ồ nhà đó, đi ba em cho nhiều chút, em đều không thích ăn.”

Cao Lương tròn trĩnh mắt.

Mạch Tuệ không để ý đến cô bé, chỉ nói chuyện với Cốc Mễ.

Chị dâu cả để đồ ăn lên kháng phía nam, Lâm Lam cũng đem đồ ăn lên kháng Bắc.

Cả nhà chị dâu hai lập tức cầm đũa gió cuốn mấy tan mà gấp đồ ăn ăn, Tiểu Phú còn treo nước mũi dài, Mạch Tuệ lập tức thấy sợ.

Cô bé được Lâm Lam nuôi vừa nhả nhận vạ lịch sự, nhìn thấy người ta cầm đũa nói chuyện, bẹp miệng đều khó chịu, huống chi nhà bác hai có tất cả tật xấu trên bàn com.

Một bát thức ăn, chị dâu hai cầm cái đũa lật tới lật lui, muốn tìm miếng thịt từ bên trong ra.

Cao Lương ngậm đũa nói chuyện, Tiểu Phú vừa hít nước mũi vừa nuốt thức ăn, Đại Phú cũng không khá hơn chút nào, trên người có mùi hôi do cả mùa đông chưa tắm, xông thẳng lên mũi.

Mạch Tuệ bị ghê tởm, một đũa không ăn.

Tiểu Vương vốn dĩ không đói bụng, trước khi cậu bé đến đã ăn một bát nhân sủi cào rồi.

Tam Vương nhìn không được, nhủ nhủ mày, thầm nghĩ bọn họ không lễ phép như vậy, nếu mình nhỏ nước miếng vào trong bát, cha mẹ có thể đánh mình hay không?

Nhớ lại năm rồi còn nợ, nên cuối cùng nhận xuống.

Cuối cùng Mạch Tuệ và Cốc Mễ cũng xuống kháng, Tiểu Vương và Tam Vương không thêm ăn, để cả nhà chị dâu hai ăn bát cái trắng kia đi.

Mạch Tuệ muốn mời Cốc Mễ đi nhà cô bé ăn com, dù sao mẹ để lại nhiều chút thịt đậu.

Lúc này chị dâu cả mời mấy người Lâm Lam, “Không ngồi hết lên kháng được, mấy người các e đến nhà chính ăn đi, có cái ghế nhỏ ngồi.”

Chị dâu hai nhìn mấy người bọn họ tất cả đều đi xuống, càng háng hái, bảo con nhanh chóng ăn.

Lâm Lam liền dẫn mấy đứa bé trai đi xuống ngồi ăn, thầm nghĩ dù sao đồ ăn cũng giống nhau, không có gì ăn đâu.

Chờ đến nhà chính, cô mới phát hiện, chị dâu cả thật lợi hại a, hơn phân nửa đồ ăn phía dưới cư nhiên là cô mang đến, so với kháng nam còn phong phú.

Chị dâu cả chia đũa, nói với mấy người Đại Vương: “Nhanh ăn đi, ăn đến no no.”

Đại Vương lại không muốn ăn, không biết vì cái gì rõ ràng đều là thịt mình thích ăn, nhưng lúc này so với thịt ở nhà mình, thịt kia lại không giống nhau.

Thằng bé đều lười đến động đũa.

Tam Vương cũng không để ý, đi đến chỗ nào thằng bé cũng đều ăn no rồi lại nói.

Không cần ăn nước mũi của Tiểu Phú, nó cảm thấy khá tốt.

Lúc này bà Hàn cao hứng mà hét to, “Thằng ba đã trở lại, cả nhà chúng ta đều ở cùng nhau ăn com tất niên. Aizz, chỉ là thằng tư không ở nhà, nếu thằng tư ở nhà, người một nhà chúng ta liền đầy đủ.”

Nghe giọng điệu kia của bà, giống như chỉ có một bàn kia là người nhà, con dâu cháu trai cháu gái ngồi kháng bắc không pải người một nhà vậy.

Lâm Lam coi như không nghe thấy, mặc kệ.

Chị dâu cả cười lạnh một tiếng, nói với Lâm Lam: “Em xem như vậy còn gọi các em đến ăn com làm gì, tổng cộng có mấy miếng thịt như vậy, đều lựa ra để lên kháng bọn họ. Chúng ta và các con ăn miếng canh thịt cũng đau lòng chết bà. Kỳ thật đồ ăn em mang đến, so với đồ chị là ngon hơn nhiều, còn có nhiều thịt.”

Cô bảo mấy đứa nhỏ mau ăn.

Thời điểm không ở riêng, chị dâu cả Hàn còn chịu thương chịu khó, rất ít nói chuyện, hiện tại cảm giác như thế nào cũng không nhận được, đặc biệt làm trò trước mặt chị em dâu là Lâm Lam, một chút cũng không muốn che giấu.

Lâm Lam cũng lý giải chị.

Hiện giờ tiền lương của Hàn Thanh Tùng không giao lại đây, cũng không có công điểm trợ cấp của quân nhân, trong nhà hàng ngày tất nhiên không tốt như trước.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng mà lại nói có kém cũng sẽ không kém hơn trước kia, rốt cuộc trước kia còn có chính mình và năm đứa nhỏ, lúc này Hàn Thanh Hoa không liên Luy trong nhà nhà, Hàn Kim Ngọc cũng kiếm công điểm, liền tính không kiếm, ít nhất không cần gom tiền và lương thực cho cô ta đi học, lẽ ra trong nhà càng dư dả mới đúng.

Nhưng mà Lâm Lam liếc mắt một cái liền nhìn ra, bà Hàn hiện tại càng bất công, chỉ muốn từ nhà con dâu cả và con dâu hai tiết kiệm ra.

Chỗ thịt chia ăn Tết, nếu từ từ ăn, cả nhà cũng đều ăn đủ.

Nhưng một hai phải lấy ra tới chi cho đàn ông và Hàn Kim Ngọc ăn, đổi lại là ai cũng sẽ không bằng.

Cho nên Lâm Lam mang đồ ăn đến đều bị chị dâu cả tách ra, đại bộ phận đặt ở phía dưới, lấy một ít bung lên kháng nam, kháng bắc thì không có.

Chị dâu hai còn dùng đũa bới đồ ăn, muốn từ bên trong lựa ra miếng thịt, kết quả đều là cái trắng chỗ nào có thịt?

Cô ta liền hô: “Chị cả, nhà em ba không phải bung ít thịt sao? Sao một miếng cũng không có? Em thấy có khoai tây nấu thịt, da heo đông lạnh tới, sao không bung lên đây thế?”

Chị dâu cả tức giận nói: “Trên kháng kia đâu.”

Chị dâu hai liền bĩu môi.

Hàn Kim Ngọc ngồi kháng nam nhìn nhìn cả bàn, ở trong hai cái bát nhìn thấy thức ăn không giống nhau, vừa thấy liền biết không phải của nhà mình, biết là Lâm Lam mang đến.

Nhưng mà nhìn thế nào cũng không thấy nhiều nhất!

Cô ta lập tức vòng qua bà Hàn và anh hai, nhảy xuống đất, vọt đến nhà chính, liền nhìn đám người chị dâu cả, Lâm Lam ăn bên dưới, cô ta hét lên một tiếng: “Các người thật quá đáng! Lại lén ở bên này ăn vụng!”

Chị dâu cả: “Ăn vụng cái gì, là thím ba mang đến, chị ba cô và bọn trẻ cùng ăn, không đúng chỗ nào?”

Chị dâu hai nghe thấy cũng xông đến, “Ai nha chị cả, sao chị ăn mình thế này a?”

Bà Hàn vừa nghe cũng nổi giận: “Sao lại thế này? Nhà thằng ba mang thịt cả đến sao không mang lên cho tôi?”

Anh cả thấy thế liền chạy nhanh xuống nhà chính mang lên, lại bị Hàn Thanh Tùng ấn cánh tay xuống.

Hàn Thanh Tùng: “Anh cả, anh ngồi đi.”

Hàn Kim Ngọc nhìn anh ba như vậy, rõ ràng là che chở Lâm Lam và chị dâu cả, lập tức liền không chịu nổi, “Anh cả, chị dâu cả cũng thật giỏi, là oán trách mẹ không cho chị ta ăn hay thế nào? Lại dấu cha mẹ ở bên dưới ăn vụng,

em còn chưa bao giờ biết chị ta là ác ý và gian trá như vậy.”

Anh cả Hàn là người muốn sĩ diện lấy đại cục làm trọng, cả một phòng mọi người đều nói chuyện, nếu thái độ ai có chậm trễ hoặc là nói câu không xuôi tai anh ta đều khó chịu nửa ngày, huống chi em gái ruột chỉ trích rõ ràng như vậy.

Mặt anh thẹn đến đỏ bừng, không biết nói cái gì mới tốt.

Hàn Thanh Tùng hơi nhàu mày, liếc Hàn Kim Ngọc một cái, “Chỉ có em nhiều chuyện.”

Hàn Thanh Tùng thường ngày rất ít chú quan đánh giá khuyết điểm người khác, càng ít làm chuyện chỉ trích để người khác khó xử, mặc kệ giáp mặt hay là nói sau lưng. Cho nên mọi người cảm thấy anh nghiêm khắc rồi lại rộng rãi, tuy rằng sợ anh nhưng cũng tôn trọng anh.

Nói Hàn Kim Ngọc là lần đầu tiên.

Hàn Kim Ngọc cảm giác như bị người ta tát một cái, mặt còn đỏ hỏn anh cả, tức giận đến nói không nên lời.

Anh hai lập tức hòa giải, cười nói: “Vậy tách ra, mang lên đây một nửa, một nửa kia cho trẻ con ăn.”

Anh ta muốn đi qua bùng, lại bị Hàn Thanh Tùng ngăn đón, Hàn Thanh Tùng nói: “Anh hai ngồi đi.”

Hàn Kim Ngọc bị người lớn nuông chiều, nơi nào chịu được người đàn ông quyền uy nhất trong phòng nói mình không tốt?

Cô ta liền tiến lên đoạt chén gà đông lạnh trên bàn kia, đây là món ăn cô ta thích nhất.

Trước đây trong nhà có nấu, đều đặt ở trước mặt cô ta.

Chị dâu hai thấy thế cũng muốn qua đoạt, nhưng không dám đoạt của Hàn Kim Ngọc, liền đoạt một bát khoai tây nấu thịt khác.

Lâm Lam lập tức che chở Tiểu Vương đứng dậy tránh chiến trường, Đại Vương động tác càng mau, một tay liền xách Tam Vương sang một bên, miễn cho bị nước canh bắn lên.

Mạch Tuệ và Nhị Vương từ lúc Hàn Kim Ngọc xông đến cũng đã tránh ra, cho nên Cốc Mễ, Hảo Điền hai người chưa kịp phản ứng, bị chị dâu hai làm bắn nước canh lên người.

Chị dâu hai liền vẩy tay với con gái và con trai mình, làm cho bọn họ nhanh chóng lại đây.

Đại Phú xông nhanh đến, kết quả không biết ai ngăn chân cậu ta, bùm một cái cậu ta liền ngã vào người chị dâu hai, lập tức đem chị dâu hai đẩy ngã vào tủ com.

Chị dâu cả động tác mau, một tay đem bát trên tay chị dâu hai đoạt đi, lại cướp cái bát trong tay Hàn Kim Ngọc.

Hàn Kim Ngọc lập tức hét lên, “Đoạt của tôi làm gì?”

Bà Hàn còn không biết xảy ra chuyện gì, lấy quai trường gỗ cái bàn: “Làm gì làm gì! Đều bùng lên đây cho tôi! Ông già, ông thấy đúng không?”

Lâm Lam đã bảo Mạch Tuệ Nhị Vương che chở Tam Vương Tiểu Vương đi bên ngoài đứng, đứng để bị lan đến gần.

Tam Vương lại không muốn đi, hai mắt trừng đến tròn xoe, nắm bàn tay, yên lặng mà kêu: Đánh, đánh, đánh!

Anh hai nghe thấy liền chạy nhanh kêu chị dâu hai bùng lên, “Thật là, cả phòng phụ nữ thật là không tốt, cái cọ ồ ào. Các người làm gì vậy, làm chú ba chê cười, mấy người nói chú ba thật vất vả mới trở về ăn bữa cơm”

Anh cả cũng quát to bảo chị dâu cả nhanh đem đồ ăn lên, anh nhìn thấy Lâm Lam gấp một bát lớn đó, dù đã chia phân nửa cũng có thể ném thứ.

Chị dâu cả cười lạnh một tiếng, cô dùng bà vai đẩy Hàn Kim Ngọc và chị dâu hai ra, bùng bát đi vào.

Hàn Kim Ngọc rất đắc ý, liền biết chị dâu cả không dám tạo phản.

Hàn Thanh Tùng thấy chị dâu cả lại đẩy bùng bát liền tránh chỗ, đi đến nhà chính nói với Lâm Lam: “Em và con về nhà ăn cơm đi, đợi lát nữa anh liền về.”

Lâm Lam cũng muốn trở về, vừa muốn nói cái gì, liền nghe thấy bà Hàn và Hàn Kim Ngọc hai người một câu quở trách chị dâu cả.

Bà Hàn: “Vợ thẳng cá, cô trở thành thứ gian xảo từ khi nào a, nếu là mấy năm trước, sẽ bị bắt đi đại đội phê bình đó!”

Hàn Kim Ngọc phụ họa: “Đúng đấy, ở sau lưng cha mẹ ăn mảnh, đây là bất hiếu lớn”

Cốc Mễ ở nhà chính sợ tới mức mặt tái nhợt, Hảo Điền lại như bị người đánh một quyền, xoay người muốn vọt vào lại không động được bước chân.

Chị dâu cả đột nhiên cầm bát ném lên trên bàn một cái, phát ra phịch một tiếng, “Hàn Kim Ngọc, cô nói lời này thật mất hết lương tâm!”

Cô giống như lập tức mở miệng phản kích, suy nghĩ trong đầu tích cốp nhiều năm tuôn ra bên ngoài, cuộn cuộn không ngừng, miệng không chịu không chế mà tiếp tục: “Tôi ăn mảnh? Nhà chúng ta năm nay được chia năm cân thịt, cắt giữ hai cân, dư lại làm vụn thăn, một nồi bánh phở hấp thịt, toàn để lên trên kháng! Chỗ thịt còn lại tôi hầm một nồi cái trắng lớn, nghĩ cho cả nhà, Tết nhất dù sao cũng nên ném thứ miếng thịt, kết quả mẹ toàn lựa lựa nhặt nhặt ở trong bát, cũng đều bùng lên hết. Cả một bát cái trắng, thím hai bọn nhỏ bói cả đêm, cũng không tìm được một miếng thịt đâu!”

Anh hai xấu hổ cười cười: “Làm gì có như vậy, chị dâu không phải nấu cơm sao, chị đừng bắt công ha.”

Advertisement / Quảng cáo

Anh ta không rõ tình huống, tự cho là nói giong vài câu.

Chị dâu cả cười hừ một tiếng, tiếng cười ngắn ngủi châm chọc, “Tôi bắt công? Tôi gà lại đây nhiều năm như vậy, không phải làm việc chính là nấu cơm, trừ buổi tối đều không được nghỉ chút nào. Mẹ lớn tuổi, lại sinh hai báo bói Kim Ngọc Kim Bảo. Ở cứ là tôi hầu hạ! Hơn nửa đêm dọn phân lau nước tiểu đều là tôi hầu hạ! Nói tôi mất hết lương tâm, con mẹ nó ai mất hết lương tâm người đó biết!”

“Tang Mỹ Phụng, cô mất dạy!” Bà Hàn nghe cô dám mắng chính mình và con gái, lập tức liền nổi giận, chửi ầm lên, “Mẹ cô dạy cô thế nào, mất dạy như vậy! Tết nhất? Còn để người ta ăn không?”

Hàn Kim Ngọc cũng cảm thấy mất mặt, chết sống không thừa nhận chị dâu cả đã từng giữ cô ta, “Cô nói cái này làm gì đâu? Đều bao nhiêu tuổi? Muốn để người chê cười sao? Cô cũng chỉ mang tôi hai lần, đó là mẹ bị bệnh mệt, cô còn không biết xấu hổ lấy ra để tranh công!”

Ông Hàn không động tĩnh, từ khi thẳng tư bị bắt ông liền có chút hoa mắt điếc tai, qua một đêm bắt đầu mệt rã rời, uống cốc rượu bắt đầu ngồi đó ngáy ngủ.

Anh cả cũng bảo chị dâu cả đừng nói việc này nữa, chuyện vụn vặt đừng nói, nói ra không sợ mất mặt.

Chị dâu cả quay đầu trừng anh, đôi mắt đều đỏ, “Làm sao, tôi làm trâu làm ngựa cho nhà họ Hàn các người, lời nói đều không cho tôi nói một câu sao? Là muốn ghen chết tôi sao? Com tất nhiên tôi làm, sùi cáo tôi gói. Anh biết mẹ anh nói cái gì không? “A, con dâu cả a, thịt đều nhét ra hết, để lên kháng nam a. Đám đàn ông một mồi cả một năm, cũng chỉ vì ăn bữa cơm ngon này, để bọn họ ăn nhiều một chút. Đàn bà chúng ta, làm việc ít, ăn ít chút cũng không quan trọng, đàn bà sao, còn không phải là vì chồng con sao?”

Cô lau nước mắt một phen, lặc lặc đầu, “Tôi là vì chồng con, cũng là vì chồng con của mình. Sao tôi là đàn bà, cô ta liền không phải đàn bà?”

Cô chỉ Hàn Kim Ngọc, “Cô ta không có làm cái gì, công điểm không kiếm, cả ngày như thiên kim tiểu thư sai người hầu hạ? Com tôi hầu hạ, quần áo con gái tôi giặt, cô ta làm gì? Com tất nhiên đàn ông ăn thịt, sao cô ta lại được ăn? Tôi mệt chết mệt sống một năm, con tôi một miếng cũng không ăn được!”

Hàn Kim Ngọc nhảy dựng lên muốn đánh chị dâu cả: “Cô có phải điên rồi hay không. Tôi chính là con gái ruột!”

Chị dâu cả không khách khí mà cho cô ta một cái tát, “Cô cút sang một bên đi, Cô là cái đồ mất hết lương tâm, đồ chó. Con gái các người là con gái ruột, con trai ruột, con dâu và cháu gái chính là người ngoài, không bằng heo chó sao?”

Bà Hân nghe cô mắng như vậy, lập tức kêu: “Thằng cả, mày là người chết à, còn không đánh cô ta!”

Bà ta cư nhiên sai chồng mình đánh mình, chị dâu cả rớt cuộc hồng mắt, cô hô lớn: “Con mẹ nó, không làm! Ai cũng đừng ăn!”

Cô cầm lấy bát thức ăn liền hướng đến chỗ cửa sổ nam ném, cái bát nện vào cửa sổ, nước canh và thức ăn bắn lên người bà Hân và ông Hân, lập tức khiến ông Hân đang ngáy ngủ bừng tỉnh.

“A? Sao lại thế này, chuyện gì thế?”

“Thằng cả, thằng hai, thằng ba, nhanh đi lấy dây thừng, trói người đàn bà điên này lên cho mẹ!” Tròng mắt bà Hân đều đỏ, nắm quai trượng liền đánh chị dâu cả.

Chị dâu cả cũng đỏ mắt, tóc hỗn độn như điên cuồng, đôi tay nắm lấy cạnh bàn đột nhiên lật, “Cút hết đi!”

Bàn ăn tính cả bát đĩa, “leng xeng, ầm”, rồi tính rồi mù toàn bộ đổ trên mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Thập Niên 70 – Người Đàn Bà Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.